

ЕРИК ЛУСТБАДЕР
ЧЕРНИЯТ КИНЖАЛ
ЧАСТ I

Превод от английски: Веселин Лаптев, 1995

chitanka.info

*Храмът се гуши в градината, далеч от
светлината птици спят под стряхата му.*

Шики

*Най-силната отрова, някога позната, на
Цезар в лавровия венец била е.*

Уилям Блейк

ХРАМЪТ ТОКИО / НЮ ЙОРК

Водния паяк прекоси малкото, застинало езеро, безшумно прескачайки от камък на камък. Появата му откъм синкавите зимни сенки в далечния край на водата беше красива и грациозна, едновременно с това страшна...

Плоските сиви камъни бяха покрити с посивял изсъхнал мъх, краката на *Водния* паяк стъпваха толкова внимателно, че дори власинките му не помръдваха.

Езерото се намираше в малка, но изящно подредена градинка в центъра на Токио, навсякъде наоколо се издигаха футуристичните кули на свръхмодерни небостъргачи. В нея имаше двама души — мъж в тъмносив раиран костюм и черни обувки, тънък златен часовник проблясваше на китката му. Жената беше облечена в копринено кимоно. Мъжът се беше изправил до масивна скала, издигаща се сред азалиеви храсти. Жената беше коленичила зад него. Главата ѝ беше сведена надолу, мраморните ѝ ръце бяха покорно свити в скута, очите ѝ бяха затворени. Изглеждаше като красивите азалии, дълбоко заспали в зимния въздух. Пред нея имаше черен лакиран поднос, върху който бяха подредени атрибутите за „шадо“ — чаената церемония. Кимоното смътно проблясваше на слънцето. На гърба бяха избродирани изящни феникси, черно-червените им криле помръдваха като живи при всяко потрепване на стройното тяло.

Нишитцу винаги е обграден от красиви жени, въздъхна в себе си *Водния* паяк.

Наохару Нишитцу беше строен шейсетинагодишен мъж с добре развита мускулатура, тънки мустачки и рунтави вежди. Ирисът на дясното му око беше блестящобял като рядка перла и едва ли имаше нещо общо с млечнобялата мътилка в окото на слепец...

В дъното на градината се виждаше отворената пергаментова вратичка на стая, покрита с татами. От нея гледката към модерния център на Токио беше наистина внушителна. Сега там се навъртаха

няколко мъже с тъмни костюми и слънчеви очила, от грубите черти на лицата им веднага си личеше, че носят пистолети под мишниците си. Нишитцу беше известен със своята предпазливост и не мърдаше никъде без бодигардове. Те бяха дори тук, в „Забранените мечти“, където неговата дума беше закон...

Говореше се, че този мъж никога не повишава тон, но това наистина не беше необходимо. Защото гневът му неизменно се проявяваше с болезнена сила спрямо онзи, който дръзваше да го предизвика. За да бъде пълна картината на неговия авторитет, беше достатъчна да се посочи, че волята му беше желязна и се проявяваше с интензивността на гравитацията, която астрономите регистрират около някоя черна дупка в Космоса.

— Повикахте ме и аз дойдох — изправи се пред него Водния паяк. Истинското му име беше Митцусумаши Кафу, повечето хора го знаеха под прякора Водния паяк, а само най-близките му приятели го наричаха Сума. Хищното му лице беше прорязано от дълбоки бръчки и покрито със силен загар — като на човек, постоянно изложен на вятъра, слънцето и солената вода. Под прошарената коса и рунтавите вежди надничаха черни очи, безизразни и студени, сякаш неспособни да се движат в дълбоко хлътналите си орбити, но въпреки това регистриращи всичко, което попадеше в техния обсег.

Сума беше облечен в черен панталон, обувки с тънки подметки и черна тениска, която подчертаваше изваяната му фигура. Най-забележителното му качество беше умението да прикрива заплашителността, която излъчваше и която на моменти просто можеше да се пипне с ръка. Вероятно това качество беше тясно свързано с дребния му ръст, набиващ се в очи дори сред японците. Но той беше успял да го превърне от недостатък в предимство, а по личното мнение на Нишитцу беше постигнал това само защото дребната фигура неволно навява мисълта за някаква женственост... У Водния паяк се забелязваше рядкото съчетание на „коха“ и „нинкио“ — стремежа към подчертана мъжественост и дълбокото чувство за чест. А „нинкио“ нямаше нищо общо с европейската представа за справедливост, която е обективна и лишена от персоналност. Защото в случая ставаше въпрос за личните му отношения с организацията, носеща името „Черният кинжал“.

Ритуалът по поднасянето на чая беше дълъг и сложен, но двамата мъже го следваха с охота, тъй като той най-добре разкриваше взаимното им уважение. Водения паяк не беше от хората, които държат на официалностите, но и той, подобно на Нишитцу, обичаше церемониите, демонстриращи уважение. Особено церемонии като тази, изпълнявани с безупречна грациозност от красива жена. Тя запари и поднесе чая, после застана на място като прекрасно „оригами“ и зачака изпразването на чашите, за да ги напълни отново. Искрено завиждаше на Нишитцу за тази жена и за незабележимото ѝ, но едновременно с това подчертано присъствие, което напоследък толкова рядко се срещаше...

— „Тошин Куро Косай“ — Обществото на „Черният кинжал“ — отново те приветства в своите редици, Сума-сан — промълви тържествено Нишитцу и остави чашата си.

Сума сведе глава сантиметър по-ниско от поклона на Нишитцу и това беше напълно достатъчно.

— Ти ме повика и аз дойдох — простичко отвърна той. — Значи нещо се е случило.

— Наистина е така.

Нима страничен човек може да подозира силата, която се крие зад тези на пръв поглед невинни слова, запита се Нишитцу. Нима някой може да допусне, че от храма на „Тошин Куро Косай“ се простират пипалата на огромна власт и се обвиват около хора и събития по петте континента на глобуса?

Не, никой не би повярвал и именно в това се крие нашата огромна сила. Никой не ни се бърка и никой не може да ни устои.

Но времената се променят дори и за нас. Някога разполагахме с години, за да изковем плана, който щеше да ни даде силата и влиянието над обикновените смъртни. Години, надвишаващи многократно продължителността на човешкия живот.

Но днес времето се превръща в ограничителен фактор и ни подгонва с камшика си като всички останали. Последниците са страшни. Изведнъж разбираме, че мечтите ни, търпеливо изградени в мрака на безвремието, попадат под заплахата да се превърнат в прах като всичко останало на този свят...

Естествено, тези разсъждения не бяха предназначени за ушите на Сума.

— По всичко личи, че се налага да се възползваме от твоите умения, Сума-сан — промълви на глас Нишитцу. — В Америка...

Във въздуха се появи леко жужене, сякаш над главите им забръмчаха цикади. Но през зимата насекоми нямаше. След секунда Нишитцу осъзна, че това жужене се излъчва от тялото на Сума.

— Достатъчно е само да го поискаш — отвърна той.

— Задачата е сложна и вероятно ще отнеме няколко месеца.

— Още по-добре — отвърна Сума, в очите му проблесна дълбоко задоволство.

— Но има и една подробност — каза Нишитцу. — Ще трябва да работиш съвместно с наш агент, който вече е внедрен на място.

Сума се намръщи:

— Това не е сред методите, които предпочитам...

— Времето диктува и методите — твърдо отговори Нишитцу. — Ние трябва да се адаптираме според неговите изисквания. Както върбата се адаптира към промяната на годишните времена.

— Хай! — поклони се Сума. — Разбирам.

— Искрено се надявам да е така, защото над главите ни се трупат буреносни облаци — кимна Нишитцу. — Обстоятелства извън контрол ни принуждават да навлезем в последната фаза на широко мащабна операция и всяка наша стъпка ще бъде от решаващо значение.

— Няма да те подведа, Нишитцу-сан.

— Дори за миг не допускам подобно нещо — отвърна Нишитцу и задържа очи върху сведената глава на събеседника си.

Лорънс Моравия лежеше върху килим, чиято цена надхвърляше годишната заплата на добре платен държавен служител. Беше доволен от този факт, защото го разглеждаше като символ, като още едно доказателство за личното си превъзходство над себеподобните. Беше милиардер, част от усилията му бяха насочени към събиране на подобни уникални произведения на изкуството, както и към подпомагане на онези, които ги създават.

Състоянието си беше натрупал сам и вероятно затова си даваше сметка, че притежанието на толкова много пари неизбежно води до уединение, до излизане от пълноводния поток на всекидневния живот. Защото хората — грозни или красиви, верни или вероломни,

неизменно бяха привлечени от парите му, налитаха на тях като мухи на мед... Вероятно не бяха в състояние да реагират по друг начин, богатството ги караше да действат по определени, предварително закодирани в съзнанието им методи — като опитните кучета на Павлов...

Беше се справил успешно с тези акули, успешно се справяше и с изменчивите условия на своя бизнес, свързан със строителство и покупко-продажби на недвижима собственост. Единствен от едрите нийоркски предприемачи Лорънс Моравия беше успял да предвиди застоя в бизнеса с недвижими имоти, който настъпи в началото на деветдесетте години. При това го предвиди още в средата на осемдесетте, когато бизнесът процъфтяваше и всички се хвърляха да правят пари. „Няма вечен купон“, беше му казал човекът, който преди години го въвеждаше в правилата на пората, и Моравия добре запомни това. Благодарение на този факт започна да отделя значителни средства от милионите, предназначени за жилищно строителство, и мъдро ги влагаше в други начинания.

Ето защо днес, когато повечето предприемачи се бореха за оцеляване, а немалко от тях обявиха несъстоятелност, Лорънс Моравия продължаваше да прави пари.

Пари. Лесно е да кажеш, че парите са без значение, особено когато ги имаш в такива количества, че не би могъл да ги похарчиш до края на живота си, а вероятно и още няколко пъти по толкова. Но още преди години Моравия си даде сметка, че бизнесът става скучен и вече не му носи някогашното удоволствие.

Може би по този причина офертата му се стори толкова привлекателна. Веднага разбра, че зад нея се крият вълнуващите преживявания, които толкова много му липсваха. Добре разбираше мотивите на хората, които му я отправиха: за тях той беше идеалният клиент — солиден бизнесмен, живял дълги години в Япония, владеещ езика и познаващ психиката на тамошните бизнесмени. А богатството му беше достатъчно голямо, за да привлече вниманието на съответните фактори в Токио и да ги накара да му изпратят покана за посещение в „Забранените мечти“.

Последен тласък за решението му, разбира се, даде и фактът, че се познава лично с Наохару Нишитцу — неоспорим лидер на могъщата и богата Либерално демократическа партия. Двамата бяха

осъществили редица сделки, от които Моравия стана богат, а Нишитцу спечели немалко връзки сред деловите среди на Ню Йорк, където, особено през последните години, японският бизнес вървеше трудно, дяволски трудно...

Нишитцу беше много повече от това, което показваше фасадата му. На практика той държеше ключа към един свят, който беше обект на особен интерес от страна на Моравия. Предложиха му да стане шпионин и офертата му се стори неотразимо привлекателна.

Нямаше никакви скрупули по отношение на Нишитцу и без колебание би помогнал за неговото сгромолясване. Защото японецът беше смазал толкова много хора, че вече едва ли някой можеше да ги изброи. А властта и контролът върху политическия живот на страната му подчиняваха още стотици и хиляди човешки същества на волята му.

И Нишитцу, също като Моравия, имаше свой таен живот. Сега Моравия трябваше да се потопи в него — задача колкото опасна, толкова и възбуждаща.

Гледаше красивата млада японка, която пристъпи напред да допълни чашата му. Беше почти дете, но не съвсем. Движенията ѝ бяха плавни и незабележими, вършеше това, което трябваше, без дори да го попита. Това беше онази типично японска черта, която на млади години неотразимо го беше привличала.

Седна до него в малката, лишена от прозорци стаичка. Голото ѝ тяло сякаш се превърна в още едно от фините произведения на изкуството, които изпълваха помещението. На лицето ѝ беше замръзнала сладката, но безизразна усмивка, която се беше превърнала в символ на съвременна Япония. А той си спомни за първото си японско момиче, което преди години беше срещнал в Ню Йорк. То беше свежо и красиво, готовността му за сексуални игри от всякакъв вид беше искрена и неподправена. Благодарение на нея Моравия се влюби в Япония и впоследствие прекара доста от най-добрите си години в тази страна, да не говорим за факта, че почти беше решил да се ожени за нея. Успя да се осъзнае точно навреме, оттогава насам нито веднъж не помисли за семейство.

Някога си въобразяваше, че богатството е първото и решително условие за трайна връзка с жена. Но днес вече беше на друго мнение. Опияняващите мечти на младостта се превръщаха в действителност само нощем, когато тайният му живот разцъфваше като прелестно

цвете. И най-подходящо място за това беше Токио, там сексуалните му апетити ставаха направо неудържими.

Вдигна шнурчето от червена коприна и го уви около китката си. Другият му край беше завързан за глезена на момичето. Дръпна го и голото тяло се плъзна към него. Той стана от мекия диван и пристъпи към обикновения дървен стол в средата на стаята. Момичето покорно го последва и зае позиция с лице към облегалката.

Той коленичи и се зае да привързва глезените ѝ към краката на стола. Това беше най-възбуждащата част от програмата. Скоро с помощта на още няколко копринени шнура тялото ѝ заприлича на денк, плътно увито навсякъде — шията, китките, кръста, бедрата, а дори и широко отворената уста. Гладката и твърда плът представляваше интересна гледка, нещо като сюрреалистична скулптура — жива, естетически приятна и безспорно възбуждаща...

Безпомощността на момичето и особено удоволствието от нея караше Моравия да потръпва от сексуална възбуда. Коленичил зад нея чисто гол, той сложи ръце на раменете ѝ. Знаеше, че дори да иска, тя не е в състояние да помръдне. Но тя не искаше.

Ръцете му се плъзнаха по омотания с коприна гръб, погалиха бедрата, после бързо се плъзнаха между краката. Коленете му се подгънаха, тялото му зае позиция. Пръстите му рязко дръпнаха преплетените шнулове и той грубо проникна в нея.

Тя ахна, главата ѝ отскочи назад и се залепи за гърдите му, членът му сякаш я прониза. Естествено този вид изтънчено удоволствие не можеше да продължи дълго и след няколко минути всичко свърши. Е, сега ще направим малка почивка, а после ще продължим, помисли си той, докато пръстите му жестоко мачкаха възбудено щръкналите гърди на момичето. Ти несъмнено можеш да караш без почивка, но аз имам нужда от кратък период на възстановяване.

Наскоро завърнал се от последното си пътуване до Токио, Моравия потъна в приятни спомени. Нощта преди заминаването си беше прекарал с момиче на име Евън. Току-що приключилото съвкупление беше неволен опит за повторение на онова, което беше преживял с тази изключителна жена. С нея почивки не му трябваха, пълното задоволство го обзе едва в ранните утринни часове. Малко по-

късно едно дискретно почукване по „фузумата“ извести за пристигането на Наохару Нишитцу.

Моравия забеляза, че Евън му се поклони до земята, сякаш японецът беше всемогъщ шогун. Изчака я да се изправи и ѝ направи знак да затвори фузумата. Но тя, за негово голямо раздражение, отпрати въпросителен поглед към Нишитцу и изпълни нареждането едва след като онзи кратко кимна с глава.

Необичайността на ситуацията се набиваше в очи: Нишитцу — ревностен привърженик на древните японски традиции, беше облечен в европейски костюм и вратовръзка, а Моравия — един чужденец, беше предпочел мекотата на традиционното копринено кимоно...

Нишитцу насочи странно бялото си око към Моравия и ритуалът на поздравите започна. Евън донесе чай. Нишитцу го прие с благодарност, макар че не беше зелен и не беше разбъркан с бамбукова бъркалка.

— Моравия-сан, приятелю — започна той, след като чашите бяха опразнени и Евън се зае отново да ги пълни: — Моля да ме извините, че наруших спокойствието ви, но бях осведомен, че след няколко дни имате рожден ден...

— Това е вярно, Нишитцу-сан — отвърна в безупречен стил Моравия. — Но аз съм смаян, че подобно незначително събитие може да представлява интерес за човек като вас.

Нишитцу седеше неподвижен и изправен като оловен войник. Чаената чашка се губеше в мазолестата му длан. За всеки, който имаше някаква представа от японските нрави, беше ясно, че ръцете на този човек са тренирали в продължение на години каратистки удари върху дърво, камък и метал, а кожата им е загрубяла от търкане с горещ пясък.

— Не може да не си давате сметка, че жалоните на отминаващите години имат огромно значение за хора като нас — отвърна Нишитцу. — А какъв по-важен жалон от рождената дата? Ще празнуваме, Моравия-сан!

— Благодаря, Нишитцу-сан — поклони се доволно Моравия.

Нишитцу леко кимна с глава, после стана и напусна стаята. След него остана някакво неизказано напрежение.

Последната нощ на Моравия в Токио се превърна в празник, и то какъв! Евън беше само предястието, после дойде ред да бъде

забавляван от Нишитцу и някои от най-вътрешните хора на „Забранените мечти“. Рано сутринта, когато небето на изток започна да избледнява, Нишитцу се приближи и го вдигна на крака. По-голямата част от гостите си бяха тръгнали, останалите бяха мъртвопияни.

— Празникът още не е приключил, Моравия-сан — каза с присвити очи японецът.

Наметнаха шлифери и излязоха от къщата. Отпред ги чакаше такси, автоматичните врати тихо просъскаха. Порядъчно пийнал, Моравия побърза да се настани на меката седалка.

— Вие няма ли да дойдете? — учуди се той, когато видя, че Нишитцу все още стои на тротоара.

— Не — скъпернически се усмихна японецът. — Забавлявайте се, Моравия-сан. Честит рожден ден!

Вратата се плъзна на мястото си и таксито потегли. Ветреецът, нахлуващ през полуотвореното прозорче, бързо го отрезви. Когато колата спря, той вече беше почти в нормално състояние.

Излезе на тротоара и разбра, че се намира в крайречния квартал, сред множество огромни складове. Въздухът вонеше на риба, над покривите на складовете грееха ярки луминесцентни слънца. Прецени, че се намира съвсем близо до Тцуки — огромното рибно тържище на Токио.

Пред входа на близката сграда го очакваше жена. Над главата ѝ светеше гола крушка, силуетът ѝ беше обвит в златисто сияние.

— Лорънс-сан — обади се тя.

Той пристъпи крачка напред и я позна:

— Минако-сан.

Беше красива жена на неопределена възраст, която Нишитцу му беше представил преди около година по време на вечерята им в един блестящ ресторант на Гинза. Тя се държеше свободно и любопитството ѝ по отношение на американеца изглеждаше съвсем неподправено. Моравия беше поласкан и двамата станаха приятели, точно според японските традиции. Това означаваше въздържание от сексуална близост, заместена от взаимното доверие и приятното чувство, че не си сам далеч от дома... Видяла озадаченото му лице, Минако се разсмя:

— Бедничкият Лорънс-сан! Май рязката промяна ви дойде прекалено, а? Не е лесно да напуснеш палат, за да влезеш в бордей...

— хвана го за ръка и го поведе към вътрешността на склада: — Как мина рожденият ви ден?

— Забележително — промърмори той.

— Добре — кимна тя. — Значи ще направим всичко възможно да не ви развалим настроението...

Влязоха в огромен асансьор от стомана и хром, който безшумно ги понесе нагоре. Обонянieto му долови миризмата на машинно масло и дезинфекционни препарати.

Слязоха на третия етаж, Минако го поведе по дълъг коридор, който миришеше на стружки и затоплени машини. В дъното имаше изненадващо малко за размерите на сградата помещение. Моравия се изправи пред матовочерен куб, окачен на стенна поставка. Имаше странното чувство, че гледа илюстрация на детска книжка, в която се описват приключенията на Хъмпти-Дъмпти...

Кубът имаше панел от течни кристали в предната част и беше свързан с най-различни видове електронно оборудване.

— Лорънс-сан, представям ви Оракула — тържествено изрече Минако и натисна малкото дистанционно управление, появило се в ръката ѝ. Оракула изведнъж оживя.

— *Приемете моите поздравии, Моравия-сан* — разнесе се металически глас откъм матовия куб. — **ОТДАВНА ЧАКАМ ТОЗИ МОМЕНТ.**

Моравия направи опит да скрие изненадата си, видя с ъгълчето на окоото си леката усмивка, появила се на лицето на Минако, и ядосано тръсна глава:

— Магнетофонен запис ли ми пускате?

— *Принуден съм да ви коригирам* — отвърна вместо нея Оракула. — *Макар че действително съм оборудван със звукозаписна техника и мога да я пускам по желание...*

— Моравия се втренчи в странния предмет, опитвайки се да разбере какво става. След малко се отказа, пристъпи напред и промърмори към Минако:

— Разкажете ми нещо повече за тази машинка...

Отговорът дойде от Оракула:

— *Аз съм изграден от сложна комбинация на хеуристични^[1] неврологични схеми, свързани посредством оригиналната технология*

„ПОВД“, която в разгърнат вид може да се преведе като „Призматично обработени визуално-входящи данни“ и означава...

— Достатъчно! — остро го прекъсна Минако, после устните ѝ се разтегнаха в усмивка: — Тези обяснения са досадни дори за професионалистите...

Моравия пристъпи още крачка напред, очите му се забиха в цифровия панел на машината.

— Но какво си ти? — прошепна той.

— *Точно това, което предполагате* — отвърна Оракула. — *Форма на живот.*

Настъпи пълна тишина, после Моравия тихо възрази:

— *Аз съм форма на живот, а не ти!*

— *От отговора ви стигам до заключението, че вече не ме мислите за звукозаписно устройство.*

Моравия се чудеше дали да се засмее, или да вдигне скандал. Не направи нито едното, нито другото, само продължаваше да гледа втренчено странната машина.

— *Във всеки случай, ние с вас действително водим разговор* — добави любезно Оракула.

— О, да, това наистина е така.

— *Но с какво разговаряте вие?*

Моравия призна поражението си с объркано поклащане на глава.

— *Дърво, скала, тревичка?* — продължаваше настъплението си машината. — *Можете ли да отговорите, Моравия-сан? Или сте напълно объркан?*

— Не ставай смешен — промърмори Моравия и едва не прехапа език. Лицето му бавно започна да се налива с кръв.

— *Аз действително съм форма на живот* — направи своето заключение Оракула.

— Но у теб няма живот — поклати глава Моравия. — Не притежаваш жива тъкан, нямаш органи...

— *Аз мисля, следователно съществувам* — отвърна Оракула с проста, но желязна логика. — *А вашето предположение е погрешно, Моравия-сан. Защото технологията „ПОВД“ е заложила в мен известно количество човешки ДНК, която аз непрекъснато разлагам на съставните им части и ги подлагам на задълбочен анализ... Както*

виждате, у мен съществува и онази форма на живот, която вие имахте предвид...

— Нещо като пеперуди, пърхащи в затворен буркан — промърмори Моравия.

— Какво? — не дочу Минако.

— *Точно така* — отвърна Оракула, който го беше чул добре.

— Добре — усмихна се за пръв път Моравия и тялото му се стегна като на борец преди началото на решителна схватка. — Какво можеш да направиш за мен?

— *Вече е направено всичко, което искате* — отвърна Оракула с дяволитостта на немирно дете.

И ето го сега обратно в Ню Йорк, тайнствен шпионин, залепил се до приятно затоплената млада плът, в очакване на връзката с господаря си. Нишитцу неволно беше отворил вратата на светая светих и Моравия попи толкова информация, колкото можеше да поеме мозъкът му. Но там имаше още много! Толкова много, че се наложи да изпрати кодиран факс и да поиска лична среща. Това беше опасен прецедент и Моравия добре го знаеше. Но информацията за Оракула беше толкова необикновена, че не би могъл да я предаде както трябва чрез обичайните средства за контакт.

В този момент усети някакъв неясен полъх, изпита странното чувство на човек, който е заспал през деня и се събужда в непрогледна нощ. Може би кожата му регистрира лекото убождане, но имаше чувството, че сънува някаква странна спринцовка, която няма нищо общо с него...

Очите му, разсеяни и уморени след пълноценния секс, регистрираха присъствието на някаква неясна сянка — сякаш плуваше в дълбоки води и течението го повлича към тъмното дъно...

Събуди се с натежала глава и болки в стомаха. През живота си беше пробвал достатъчно опиати, за да разбере, че във вените му циркулира нещо наистина силно. Направи опит да се пребори с него, усети, че е безпомощен и се отказа.

Бавно извъртя глава и с притъпена изненада установи, че не си е у дома. Някой го беше преместил в кабинета му. Нима е бил отвлечен? Не, кой ще те отвлече, за да те отведе в собствения ти кабинет?

Усети някакво неясно движение и отново извърна глава, всичко пред очите му се разлюля, имаше чувството, че трябва да повърне.

Напъгна се, но нямаше сили дори за това. Беше истинско чудо, че дробовете му все още поемаха и изпускаха кислород...

Видя неясна фигура, плуваща като могоща манта към него.

— Кой...

Огромните криле се размахваха пред очите му, могощата назъбена опашка леко помръдваше. Нагоре-надолу... Нагоре-надолу... Моравия направи опит да изкрещи, но нещо запуши гърлото му... Не, по-скоро устата му. Мека тъкан, вероятно памук, му пречеше да събере челюстите си. Опита се да я изплюе, отново му се повдигна. Не успя...

— Как се чувстваш, когато си безпомощен?

Мъжки ли беше този глас, женски ли беше? Не можеше да разбере.

Моравия затвори очи и направи опит да се възползва от новопридобитата си сила, от жизнеността и издръжливостта на организма си. Но душата му остана прикована в стоманени клещи, усилията ускориха ритъма на сърцето му до границата, при която послушният мускул започва да изнемогва от болки... Присви очи и направи опит да види по-ясно манта, която продължаваше да размахва криле над главата му.

— Ей сега ще ти помогна — разнесе се гласът, после тялото му бе повдигнато като перце и се приземи в някакъв нечовешки скут. — Искаш ли да знаеш кой съм аз, Моравия? Ще ти кажа, на всички го казвам...

„Кои са тези всички“, замаяно се запита Моравия.

— Всяка сутрин отправям молитва за просветление към боговете... Защото само просветлението може да донесе успеха. Има хора, които твърдят, че боговете ще ме прокудят, защото ръцете ми са окървавени... На тях отговарям така — нека боговете постъпят както желаят, аз не мога да им заповядвам... Но молитвите си никога няма да прекратят, защото чрез тях се пречиствам... — Една ръка приятелски докосна бузата му: — И съм прав, Моравия. Защото успехът ви ага е на моя страна...

Усети, че го люшкат като дете преди сън.

— Това съм аз, Моравия, друго няма... Другото е фасата, другото е малко руж по бузите преди изпълнението на ролята, за която съм роден... Деликатно разкрасяване, леко като полъх от крилцата на пеперуда... Едната буза, после другата... Прераждане. Или смърт...

Устни, меки като разтопено масло и едновременно с това студени като капчица утринна роса, бавно се впиха в неговите. После стоманен юмрук стисна сърцето му с огромна, сякаш божествена сила.

Моравия изкрещя. Или по-скоро направи опит да изкрещи. Съзнанието му, разкъсано като леко облаче под напора на студен северен вятър, даде команда за писък, но нищо не се получи. Остана само болката. После във вътрешността на тялото му се породиха натискът. Отвътре навън, страхотен и неукротим. Органите му се свиха и започнаха да изключват един по един. Последен умря мозъкът.

[1] Хеуристика (харистика) — стимул към познания и самоусъвършенстване. — Б.пр. ↑

КНИГА ПЪРВА МЕЖДУ ДНИТЕ

*Една тайна може да бъде запазена между
трима само ако двама от тях са мъртви.*

Бенджамин
Франклин

ПЪРВА ГЛАВА НЮ ЙОРК

Февруарската нощ беше относително светла благодарение на кръглата месечина, която час по час наднича иззад косматите облаци. Улф Матсън клечеше на плосък, задръстен от строителни отпадъци покрив, шест етажа над вонящото блато на Източен Харлем. Разследването на този случай беше продължило необичайно дълго — цели седем седмици. Но сега, в тази наситена с напрежение нощ, той вече беше уверен в успеха. Престъпникът щеше да си получи заслуженото, точно както тримата масови убийци, които беше заловил в продължение на една година — откакто беше назначен за шеф на Специалния отдел по тежки престъпления към Главното полицейско управление на Ню Йорк.

Този отдел беше създаден по настояването на главния комисар Хейс Уокър Джонсън, в състава му влязоха опитни специалисти с дълъг стаж в полицията, който, получили почти веднага прякора „Прилепите“, имаха задачата да подпомагат и насочват изключителния нюх на Улф по отношение на убийците психопати.

— Улф попадна за пръв път в полезрението на комисаря, когато разкри заплетен случай, свързан с убийството на две проститутки — майка и дъщеря. Макар и извършено по особено жесток начин, то едва ли щеше да развълнува претрупаните с работа детективи в управлението, ако не беше последвано и от убийството на турист на възраст горе-долу колкото нещастната дъщеря... В град като Ню Йорк проститутките бяха просто част от декора и никой не им обръщаше внимание, но при туристите работата беше друга — те все пак бяха източник на доходи за част от състоятелните му граждани. Именно тези граждани, загрижени за имиджа и доходите си, вдигнаха шум до Бога, настоявайки за решителни мерки. В пресата се появиха гневни изказвания, както и опасения, че престъпността скоро ще доведе Ню Йорк до статута на западнало населено място от Третия свят... Последва спешно заседание в Главното управление на полицията, ръководено лично от Хейс Уокър Джонсън. Фактът, че беше главен

комисар на Ню Йорк — а до този пост рядко достигаха чернокожи, — правеше Джонсън особено чувствителен към кампаниите в печата. Улф пък разбра, че случаят с убийството на туриста и проститутките става задача номер едно.

Бедата беше там, че никой нямаше представа къде трябва да се търси убиецът. Улф прекара цял ден на местопрестъплението, после се оттегли в леглото си и започна да мисли. Зад прозореца на спалнята блестяха светлините на небостъргачите, които в този град заместваха звездите. Но очите му виждаха съвсем други неща. В главата му се появи особено сияние, от него се излъчваше топлина. Беше яркочервено и прозрачно, в дъното играеха светлини и сенки, очертаваха се неясни образи. Сред тях бавно започна да се оформя лицето на убиеца, зловонният му дъх, дори гласът му...

Никога не би могъл да опише този процес, още по-малко пък да му даде смислено обяснение. Но седемдесет и два часа по-късно убиецът беше заловен и направи пълни самопризнания. Макар да работеше от дълги години в полицията и да беше стигнал чин лейтенант, Улф едва тогава разбра какво значи да попаднеш във фокуса на средствата за масова информация. Серия от телевизионни интервюта и публикации в печата го направиха известен на всеки жител в града, успешно разрешеният случай донесе и на Уокър популярността, от която се нуждаеше. Комисарят трябваше да направи нещо за своя герой и това нещо беше създаването на Специалния отдел за разследване на тежки престъпления. Честно казано, назначаването на Улф за шеф на този отдел беше и израз на личната благодарност на Уокър...

Докато се занимаваше с подбора на кадрите и техническото оборудване, Улф имаше време да се замисли и за необичайния си талант. Не му беше особено трудно да стигне до заключението, че това качество му беше вродено и само е чакало поле за изява. Приклеknал върху покрива в очакване на жертвата си, той приличаше на някоя от онези скулптурни фигури, които охраняват парадните входи на заможните граждани в района на Уест Сайд, свитото му тяло почти се сливаше с мръсната сивота. Наближаваше четири сутринта — времето, в което градът сякаш се обезцветяваше; времето, в което се осъществяваха срещите му с нарушителите на закона времето на инстинктите...

Дежурството му нямаше да приключи, преди да притисне своя човек. Другата възможност беше един от двамата да падне мъртъв. Дали тази решителност не беше остатък от детските игри на криеница, в които неизменно беше излизал победител? Улф нямаше отговор на този въпрос... Намираше се на ръба на Ел Барио — гнойната язва на града, която напомняше повече за Калкута, отколкото за средище на култура и цивилизация като Ню Йорк, разполагащо с такива забележителности като „Блумингсдейл“ и катедралата „Сейнт Патрик“...

От небето започна да пада мръсотия. При нормални климатични условия това несъмнено щяха да се окажат снежинки, но тук, в Ню Йорк, те не бяха нищо повече от сиви, напоени с най-различни отрови капчици влага, които бързо се разпадаха при контакта си с желязото и износения асфалт.

На тротоара под него не се случваше нищо особено. Виеха сирени, които бързо заглъхваха из съседните пресечки. Ръмжаха и лаеха бездомни кучета, ровещи за храна из камарите отпадъци. Тук-там горяха кофи за боклук, около тях се мяркаха неясните фигури на бездомници с неизменните колички, с които пренасяха имуществото си. Зад боклука се виждаше нещо като лагер от картонени палатки — бездомниците си бяха отвоювали част от територията на тротоара, за да го превърнат в свой постоянен дом. Старец с болезнено бели боси крака внимателно си пробиваше път сред купчината натрошени стъкла, която маркираше границата на резервата. Пред него изскочи огромен плъх, той се спря и изстреля гъста хрчка. Плъхът отскочи назад и изчезна сред боклуците. Точно под знака за забранено паркиране боботеше моторът на черен понтиак, очевидно сглобяван от захвърлени части. До отсрещния тротоар беше паркирано очукано шеви с изрисувани пламъци върху вратите. Шофьорът му включи на скорости и колата с рев се понесе към пресечката, оставяйки след себе си допълнителна порция задушлив дим.

Някъде сред тази джунгла от ръждясало желязо и нощни огньове дебнеха хората на Улф — Боби Конър и Джуниър Руис. Той работеше сам, но никога не забравяше за подкрепленията. Защото често се случваше престъпникът да изскочи извън неговия периметър на действие, вероятността да бъде убит също не беше за пренебрегване...

Такава му беше работата. Обектите бяха толкова непредвидими, че човек трябваше да мисли и за най-лошото...

Улф знаеше точното време, дори без да поглежда часовника си. Отдавна се беше научил да усеща часовете от денонощието, да живее между дните, извън нормалните понятия за време и пространство... Живееше живота на своите жертви, говореше на техния език, опитваше се да намери смисъл в налудничавите им действия...

Жертвата му тази нощ беше един колумбиец на име Чучо Аркильо. Препитаваше се с продажба на наркотици, получавани на едро от картела Кали, не се отказваше и от оръжието, което типове като него постоянно измъкваха от американските военни бази в чужбина. Въпросът беше дали Аркильо е решил да зарече търговията и да стане професионален убиец, или просто нервите му не са издържали... Интересен въпрос, който обаче нямаше пряко отношение към откриването на скривалището и задържането му. Затова Улф просто го прехвърляше в главата си и чакаше. Чакаше вдъхновението, чакаше своята необичайна дарба, в чието алено сияние неизбежно се появяваха както престъпниците, така и мрачните дупки на големия град, използвани от тях за убежище...

Появата на Аркильо не беше свързана с определено време. Той просто щеше да дойде, а Улф щеше да го усети предварително. Както във всички досегашни случаи, Улф беше идентифицирал предварително не само престъпника, но и следващия му ход. Отдавна беше открил особения синхрон между престъпника и жертвата. Престъпникът беше хищник, който някак успява да се вмъкне в жизнения ритъм на своята жертва, да слее пулса си с нейния, да се идентифицира с всичко, което щеше да последва — спирането на дишането, ослепяването и оглушаването... Със самата Смърт.

Улф затвори очи, усещайки присъствието на Боби и Джуниър. Честно казано, не беше сигурен как точно прави, за пореден път се запита дали наистина притежава дарба, или всичко е въпрос на внушение.

— Ще те убия, мариконе!

Улф извърна глава по посока на дрезгавия вик. На улицата беше настъпило раздвижване. Нисък и набит пуерториканец с широки рамене тичаше подир слаб младеж с блестящо черна кожа, която мазно проблясваше на светлината на огньовете. Двамата пресякоха улицата

по диагонал, изчезнаха за миг в отровния пушек, бълващ от запалените боклуци в някаква кофа, после се появиха, вече в непосредствена близост до черния понтиак. Кръвожадната закана предизвика вълна от смях сред скитниците, изведнъж превърнали в зрители и участници в една пиеса на абсурда. Зрители, които няма да си тръгнат и след спускането на завесата... Просто защото няма къде да отидат.

Нещо като полъх на ветрец докосна съзнанието на Улф и той разбра, че Аркильо е близо. До слуха му достигна острото изщракване на сгъваем нож, но тялото му не помръдна. Подобно на акула надушила кръв, той знаеше, че всяко непредпазливо движение ще доведе до ответни действия, за които все още не беше готов.

Аркильо беше приклекнал зад него — едър мъжага с огромни мускули и мрачна физиономия, благодарение на които градеше авторитета си в престъпния свят.

Раздвижи се и започна бавно да скъсява дистанцията до гърба на Улф. Беше сигурен, че е скрит добре сред сенките на покрива. Улф усети момента, в който бандитът се спря, облиза устни и се приготви за атака.

Почакай, прошепна си той.

Обърна се в последния миг, когато масивната фигура на Аркильо с красиво лице на матадор вече летеше — напред, а ножът му беше насочен към бъбреците на Улф.

Светът наоколо замря. Улф почувства с всяка фибра на тялото си как снежинките спират да летят, огньовете в резерватите на нийоркските бездомници под краката му угасват, съскането на гуми върху мокрия асфалт изчезва, свадата, която може би щеше да завърши с убийство, се прекратява... В ушите му остана единствено ехото от кратък кучешки лай.

Увеличението стана възможно благодарение на спрялото време. Извил глава, Улф виждаше всяка пора от лицето на Аркильо, разкривено от усилието за нанасяне на смъртоносния удар. Виждаше дори собственото си отражение в мътната капчица пот, избила по слепоочието на бандита.

После дойде ред на бурята от движения. Стотна от секундата преди върхът на ножа да потъне в тялото му, Улф се стрелна напред и лакътят му отблъсна китката на Аркильо. Дълго време останаха вкопчени един в друг, почти неподвижни в борбата за надмощие.

Вените им изхвъркнаха, сърцата им лудо блъскаха, дишането им беше плитко и напрегнато, мускулите заплашваха да скъсат ръкавите на ризите им. Сякаш играеха някакъв безмълвен танц — танца на смъртта. Лепкавите снежинки отново се появиха, Улф ги усети върху веждите и клепачите си, устата му се изпълни с вкус на желязо и сажди. Зъбите му проскърцаха от напрежение, мускулите му се напънаха до крайност. Разнесе се остро, смразяващо кръвта пропукване. Счупи се лъчевата кост на дясната ръка на бандита. Последва второ изщракване — сигнал, че същата съдба беше сполетяла и лакътната му кост.

Ръчно направеният сгъваем нож на Аркильо изтропа на покрива и изведнъж се превърна в безобидна вещ, невинна като пръстчето на дете... Същият този нож беше причинил смъртта на трима яки мъже, имащи Бог знае каква връзка с притежателя му. Конкуренти в търговията с наркотици, бивши любовници? Никой не би могъл да знае това... Здравата ръка на Аркильо се стрелна напред, ръбът на дланта влезе в болезнено съприкосновение с носа на Улф.

Улф тръсна глава и се впусна да го преследва. Понечи да предупреди Боби и Джуниър по радиостанцията, чийто микрофон висеше току под брадичката му, но после дръпна желязната врата, от която се излизаше на покрива, и застина на място. Изчака задължителните секунди, необходими за засичане местоположението на жертвата, после полетя надолу, вземайки по три стъпала наведнъж. В желанието да залови Аркильо сам имаше нещо егоистично, но между двамата вече се бе установила някаква странна, почти *интимна* връзка, от прокрадането в мрака, бавния танц на смъртното предизвикателство. Залавянето на Аркильо беше въпрос на чест, изкривеното му в зловеща гримаса лице не излизаше от съзнанието на Улф. Вероятно защото зловещите черни зеници бяха последното нещо, видяно от трите жертви на бандита.

Момичето, което преследваше този път Аркильо, живееше на четвъртия етаж. Апартаментът беше отдавна напуснат, подът беше разкъртен, със следи от огънове, плъхове цвърчаха из тъмните ъгли, очевидно недоволни от човешкото присъствие. Но по време на предварителното си посещение Улф беше открил, че момичето притежава три претъпкани с банкноти дюшека. Най-дребната беше от петдесет долара. Нима това не беше доказателство, че Аркильо не е

превъртял, а действа по правилата на бизнеса? Може би... Но защо тогава не беше платил на някого за отстраняването на конкуренцията? Защо поема риска да свърши сам мръсната работа? Може би това му помага да възвърне душевното си равновесие...

Врълхлетя върху вратата на момичето, която оказа толкова съпротива, колкото и противната воня, бликаща на талози от вътрешността на апартамента. Миришеше отвратително — сякаш банда мародери бяха изкопали пресен гроб и се готвеха да оберат полуразложения труп... Очите му се насълзиха, сякаш някой беше хвърлил шепа формалдехид в лицето му.

Чу отчаяния писък на момичето и разбра какво е искал Аркильо — да го уведоми за своето присъствие, а след това да я убие. Отново нямаше обяснение за това прозрение, но въпреки това не се усъмни нито за миг в неговата правота. Остави за после размишленията по въпроса как Аркильо е разбрал за присъствието му на покрива, но му стана неприятно. Като на всеки ловец, изведнъж разбрал, че се е превърнал в дивеч...

Обонянието му, изострено като на ловджийско куче, моментално улови миризмата на кръвта. Гъста, алена кръв, бликаща на фонтани като новогодишни конфети... Вкусът ѝ изпълни устата му, пригади му се. Преминаваше тичешком от стая в стая, замаян от отвратителната воня, а и от картината, която плуваше пред очите му. Картината на неизбежната смърт на едно човешко същество, нарисувана от Аркильо. Откъде знае мръсникът? По-точно как е разбрал за наличието на вътрешната връзка между себе си и Улф, за връзката, която ще ги изправи един срещу друг с онази неизбежност, с която радарът води торпедото към целта?

Под краката му жвакаха полуизгнили чували от зебло, очевидно използвани за запушване на дупките. Достигна ъгъла на коридора. Първото нещо, което видя, беше тънка мургава ръка, конвулсивно стиснала в юмрук парче брезентов чувал.

До слуха му достигна равномерно пъхтене, сякаш от претоварен камион, в него се съдържаше бегъл спомен от ранните му години в полицията, когато обикаляше бардаците за стриптийз по Осмо авеню и надничаше в мръсните тоалетни с лепкави, вонящи на сперма и вазелин стени...

Искаше да се прицели в тялото, тъй като изстрел в главата означаваше край и за двамата. А Улф изгаряше от желание да пипне този гад жив и да го завлече на Полис Плаца номер едно като звяр в клетка, за назидание на другите чудовища, спотайващи се в бетонната джунгла на града. Даваше си сметка, че в това желание взема участие и гордостта му, натрапчива и болезнена като трън в петата. Но това не променяше нищо...

В съзнанието му се появи мисъл за древните римляни, обковани в брони и непобедими зад своите тежки щитове. Може би защото Аркильо използваше момичето именно като щит. На лицето му беше замръзнала напрегната гримаса, сега повече от всякога приличаше на разгневен бик, притиснат от матадора в ъгъла на арената. Устните му бяха разтеглени, дишаше задъхано, очите му имаха онова отнесено изражение, което е характерно за вгълбилите се в интимен акт самотници. Счупената ръка здраво притискаше тялото на момичето, от вкаменените черти на лицето му личеше, че не усеща никаква болка. Всъщност не му пукаше за болката в собственото му тяло. Мисълта му беше заета с по-важни неща.

Улф се поколеба и това може би се оказа фатално. Защото за частица от секундата Аркильо показва незащитената си дясна скула, а за стрелец като Улф, печелил многобройни награди на състезания в полицията, нямаше да бъде много рисковано да вкара един куршум в нея, дори и при тази слаба светлина... После момичето простена, лицето му се разкриви от болка и страх, от тялото му бликна кръв.

Докъде ще се простре касапската кръвожадност на Аркильо? Това Улф не можеше да предскаже, но в замяна на това се изправяше пред сериозна морална дилема. Защото имаше вероятност момичето да е изгубило толкова много кръв, че така или иначе, в рамките на броени минути, ще се прости с живота... Ако случаят се окаже такъв, желанието на Улф да я предпази ще бъде безсмислено, много по-сигурно беше да изстреля няколко куршума в нея, с надеждата, че поне един от тях ще намери път до тялото на престъпника... Знаеше, че няма да го направи, разбира се... Подобно поведение просто му беше чуждо.

Аркильо го дари с широка усмивка, сякаш двамата бяха участници в напрегната, но напълно приятелска игра на голф. В ръката му се появи нещо като хирургически скалпел, направен от три

залепени един за друг бръснача. Сграбчи момичето за косата и замахна. Главата се отдели от тялото със смразяваща лекота, кръвта бликна като фонтан. Аркильо се изсмя налудничаво и я подхвърли по посока на Улф, сякаш наистина беше топка за голф...

Опръскан с кръв и с вцепенена от гняв душа, Улф прескочи обезглавения труп и се втурна към прозореца, през който изчезна бандитът. Видя тялото му пъргаво да се спуска по ръждивата пожарна стълба, впита като грозен белег в снагата на запустялата сграда. Този път включи радиостанцията и съобщи на колегите си вероятния път за отстъпление на убиеца.

— Засякох го! — долетя от репродуктора гласът на Боби, тъничък като жужене на комар.

Ехото на изстрелите достигна до слуха му, когато беше някъде между втория и третия етаж. В тях нямаше нищо особено, сякаш бяха част от враждебната околна среда.

Скочи на тротоара и хукна напред, подметките му се подхлъзнаха по мокрите боклуци. Сви зад ъгъла и почти връхлетя върху Боби Конър, който беше коленичил до проснатото тяло на Джуниър Руиз.

— По дяволите! — сподавено изруга той, механично отбелязал присъствието на смъртта в изцъклените очи на Руиз. — Къде е мръсникът?

Боби бавно се изправи, ръцете му бяха изцапани с кръвта на Руиз. Застанали един срещу друг, двамата приличаха на касапи в скотобойна. Неспособен да говори, Конър махна с ръка към ъгъла. Улф се стрелна натам, ритникът му разтърси неподвижното тяло на Чучо Аркильо. Бронзовото му лице беше покрито с кръв и бе замръзнало в озъбена гримаса.

— Добра работа, Боби — похвали го Улф.

— Аз... Аз не съм направил нищо, лейтенанте...

Улф долови истеричната нотка в гласа му и рязко извърна глава:

— Какво искаш да кажеш, по дяволите?

— Виж... — Боби развълнувано преглътна. — ... Виж лицето на копелето...

Улф се наведе над трупа на Аркильо. Лицето му беше до болка познато, вече седем седмици не напускаше главата му, увиснало там като черна луна... Кръвта продължаваше да блика от невидимите рани.

Отпусна се на колене и напрегна взор. *Наистина* вреше! Сякаш някой беше включил невидим котлон в тялото на Аркильо... Стори му се, че вижда бледо пламъче, плъзнало се край скулата, цялото му тяло се разтърси от ужас. Не, това е невъзможно... Но все пак... Протегна ръка към лицето на бандита, пръстите му усетиха необяснима топлина...

Изправи се и бавно пристъпи към Боби, вече разбрал напълно нежеланието му да се доближава до трупа. Колегата му беше на тридесетина години, едър и здрав мъж с широки рамене, пясъчноруса коса и прозрачно сини очи. Имаше вид на човек, който с удоволствие би глътнал няколко питиета на екс. Улф сложи ръка на рамото му.

— Опитай се да ми обясниш какво стана тук — меко промълви той, забеляза усилията на Боби да се вземе в ръце и добави: — Не се притеснявай, ако ти се гади... Повърни и ще ти олекне, в това няма нищо срамно.

Боби кимна с глава, избърса студената пот от челото си и каза с малко несигурен глас:

— Нищо ми няма, лейтенанте, ще се оправя... — замълча за миг, отбеляза насърчителното кимване на Улф и започна да разказва: — Двамата с Джуниър засякохме Аркильо и тръгнахме да го пресрещнем... Тук е тъмно, фигурата му беше неясна сянка... — Огледа пустата уличка, потръпна и продължи: — В момента, в който Аркильо се спусна на земята, всичко се разви със страхотна бързина... Не съм много сигурен какво стана... И двамата бяхме с пистолети в ръце. Джуниър стреля пръв и мисля, че улучи... Насочи се към него, аз останах да го прикривам. После проехтяха два изстрела и тялото на Джуниър отлетя назад... Почти се блъсна в мен...

Замълча, сякаш нямаше какво повече да каже.

— А после ти видя Аркильо, така ли? — подсказа му Улф.

— Видях *нещо друго*... — поклати глава Боби. — Не мога да го определя... Приличаше на огнена топка... На синя огнена топка... Чух някакво съскане, в носа ме удари отвратителна воня... Господи Исусе, беше направо непоносимо! После някой изкрещя, вероятно Аркильо... Тялото му се появи откъм сянката, олюляваше се... Едната му ръка висеше като счупена, другата покриваше *лицето*... *Това лице гореше, лейтенанте!*

Боби изпусна въздуха от дробовете си, сякаш искаше заедно с него да прогони от съзнанието си и ужасната картина, която описваше.

Улф неволно си спомни за горещината, бликаща на талази от мъртвото лице, за бледото пламъче край скулата...

— Искам да си помислиш внимателно, преди да ми отговориш, Боби — промълви настоятелно той. — Аркильо гореше, така ли?

— Лицето му — вдигна глава Боби. — Гореше само лицето му...

В далечината се появи вой на сирени и Улф безпогрешно определи посоката на движението им. Идваха насам.

— Какво стана после? — тихо попита той.

— После нещо профуча покрай мен...

— Искаш да кажеш някой...

— Сигурно — въздъхна безпомощно Боби. — Честно казано, не зная, лейтенанте... Беше нещо тъмно и огромно...

— Искаш да кажеш тежко, така ли?

— Не — поклати глава Боби. — Огромно и дебело, по-скоро гъсто... Като сироп... Сякаш улицата изведнъж стана по-тъмна...

В корема на Улф се сви ледено змийче. Напрегна душевните си сили в търсене на някакво ново присъствие, вероятно доста по-силно от това на Аркильо, но не откри нищо. Змийчето се размърда, хладните пръстени започнаха да притискат вътрешностите му...

Боби си пое въздух и продължи:

— После тъмнината се разсея... Аз се обърнах и видях *един човек* да завива зад ъгъла. Поне така си мисля... Чакаше го кола, лейтенанте. Понтиак „Файърбърд“, модел осемдесети седма, черен... Грозен и очукан, очевидно монтиран от стари части...

Улф си спомни, че беше видял колата от покрива.

— Можеш ли да опишеш този човек, Боби? — попита той. — Не бързай, помисли си...

— Вече мислих, лейтенанте — въздъхна Боби. — Честно казано няма да мога... Не съм сигурен дори дали беше мъж или жена... Все пак успех да зърна част: от номера на колата.

— Справил си се страхотно — похвали го Улф. Направи го с пресилено оживление, колкото за успокоение на колегата си, толкова и от необходимостта да върши нещо. — Сега се свържи с управлението, продиктувай цифрите и дай подробно описание на колата. След час искам да имам пълна информация.

После се отпусна на колене пред трупа на Джуниър Руиз. Много по-късно щеше да си спомни, че лицето на Боби, който кимна с глава и тръгна да посреща патрулните коли, беше толкова бледо и разкривено от ужас, колкото лицето на нещастното момиче, обезглавено от Аркильо. Високата му фигура ясно се очертаваше на светлината на фаровете и въртящите се сини лампи, които рязко прогониха мрака от мръсната задна уличка. Разнесоха се викове, Улф стана и започна да дава заповеди. Районът беше отцепен, няколко униформени влязоха в сградата, разделяйки се на две групички. Едните щяха да фиксират сцената на местопрестъплението, а другите — да търсят евентуални свидетели. Такива може би наистина имаше, но в основната си част това бяха пияници и наркомани, които едва ли проявяваха интерес към околните... Те също бяха живи същества, но животът им нямаше нищо общо с този на нормалните хора. Защото беше пропит от животински страх и единствената мисъл, въртяща се в съзнанието им като упорит зъбобол, беше как да не бъдат превърнати в мишени...

Взел в ръце главата на безжизнения Руиз, Улф внимателно я поддържаше, изправена. Сякаш искаше да покаже на медицинския екип, насочил се тичешком към него, че дори и в смъртта неговите хора трябва да бъдат закриляни от жестоките закони на улицата...

Щабът на „Прилепите“ се намираше в изоставено кино, разположено в сърцето на Китайския квартал. Преди да бъде превърнато в развалини от жестоката война, избухнала между две банди млади китайци, то беше предлагало безкрайна поредица от долнопробни расистки сериали в стил „кунгфу“, в които лошите неизменно бяха японци.

Олющената фасада гледаше към долния край на Източен Бродуей, току над нея се издигаше могъщата стоманена конструкция на моста Манхатън, в която като дупки от извадени зъби зееха огромни цепнатини. Там би трябвало да бъдат носещите греди, но след затварянето на моста голяма част от тях се превърнаха в подпалки за бездомниците от двете страни на Ийст Ривър.

Улф харесваше анонимността на това място, макар в началото да беше леко учуден от факта, че не му се предлагат канцеларии в сградата на Полис Плаца номер едно, която се намираше на няколко

пресечки югозападно от киното. На практика комисарят Хейс Уокър Джонсън имаше намерение да го настани именно там, но срещна упоритата съпротива на директора на полицията Джек Бретхард, който не обичаше Улф и трудно прие бързото му издигане в йерархията. Бретхард го виждаше като заплаха за собствения си пост и направи всичко възможно да го държи по-далеч от очите на началството.

Когато зърна за пръв път разнебитения салон, Улф реши да изхвърли редиците паянтови столове, да покрие с дъски гнилия мокет и да раздели помещението на толкова канцеларии, колкото бяха необходими на служителите му. За себе си запази пространството под екрана, блестящобял като косите на изстрадала героиня от филм, заснет през четиридесетте... По другите стени на салона — мръсни и олющени, все още личаха следи от кръвта на младите китайци, превърнали киното в място на решителна битка. Улф напразно искаше да му отпуснат средства за боядисване, докладните му неизменно отиваха в кошчето за боклук на Бретхард, без чийто подпис не ставаше нищо...

След като приключиха с огледа на местопрестъплението, Улф и Боби тръгнаха за Китайския квартал. В колата получиха отговор на запитването си относно черния файърбърд. Както и се очакваше, цифрите, запомнени от Конър, нямаха нищо общо с черен понтиак модел осемдесети седма година. Номерата бяха крадени, но проверка все пак трябваше да бъде направена.

Отбиха се да видят съпругата и детето на Джуниър, Боби безмълвно гледаше как Улф протяга ръка да подкрепи ридаещата жена. Момченцето беше на около осем години. Седеше на крайчеца на плюшения диван, стискаше с две ръце бухалка за бейзбол и не отронваше нито дума. Какво ли си мисли, запита се Боби. Вероятно иска да им строши главите, защото са виновни за изчезването на баща му...

— Това, което ще ти кажа, вероятно е без значение за сегашното ти състояние, Мария — промълви на безупречен испански Улф. — Но мъжът ти действаше като истински герой, изпълняваше важна задача. Ето какво можеш да обясниш на Хулио, когато бъде достатъчно голям, за да те разбере... Примерът на баща му вероятно ще се окаже решителен за неговото бъдеще...

— Не знам как успяваш, лейтенанте — въздъхна Боби, когато се върнаха в колата и потеглиха към Китайския квартал. — На твоето място никога не бих намерил точните думи...

— Наистина ли бяха точни, Боби? — тихо попита Улф. Очите му бяха насочени напред, тялото му леко се полюшваше в синхрон с клатенето на колата, промъкваща се през оживеното утринно движение. — Радвам се, ако мислиш така...

— Точни бяха, разбира се — отвърна Боби. — И тя се успокои...

Улф седеше напълно неподвижно, вгълбен в себе си. Това негово състояние дразнеше не само престъпниците, но дори и част от служителите в отдела.

— Вече не знам дали съм бил искрен — промълви уморено той. — Или просто дрънкам баналности...

— Думите ти бяха искрени! — поклати глава Боби.

— Това може би ще има някакво значение, но след време — поклати глава той. В съзнанието му продължаваха да се мяркат синкави пламъчета чудовищни сенки и ледени, свити на кълбо змийчета. — За момента знаем само едно — Джуниър е мъртъв и никой няма да го възкреси...

Боби замълча, зает със сложната маневра по задминаването на микробус, натоварен с вестници.

— Не е точно така, лейтенанте — въздъхна след известно време той. — Знаем, че Джуниър е мъртъв, а убиецът му е на свобода!

В службата цареше мрачно настроение. Някой беше изровил голяма снимка на Джуниър и я беше прикрепил на екрана. Очите му гледаха съсредоточено и малко мрачно, изглеждаше доста по-възрастен от своите двадесет и девет години. Никой не би допуснал, че зад това сериозно лице се криеше невероятно весел и бодър дух.

Улф влезе в стаичката си, седна на стола с въртяща седалка и уморено затвори очи. В момента изпитваше дълбока ненавист към живота, който водеше.

Кога беше стигнал до заключението, че този град не е за него? Миналата седмица, миналия месец или миналата година?

Повдигаше му се от ровенето в подпухналият жълтеникав търбух на тази гниеща метрополия, мразеше патрулните обиколки по мръсните ѝ улици, ужасяваше се от чудовищните гласове и образи, които изпълваха съзнанието му. Господи, как е възможно момче,

израсло на воля в Елк Бейсин, щат Уайоминг, да се затрие в подобна клоака, питаше се понякога той. Затвори очи, от гърдите му се откъсна тежка въздишка. Прекрасно знаеше защо напусна Елк Бейсин, но не искаше да си спомня за този период от живота си. Важното е, че сега се намира тук и трябва да реши как да се оправя с проклетия живот. Да остане в клоаката до края на дните си или... Или какво?

— Лейтенанте — долетя някъде отдалеч гласът на Боби Конър.

— После, после...

Боби мълчаливо затвори вратата. Харесваше Улф Матсън не само като началник, но и като човек. Беше сигурен, че това лице с високи скули, маслиненочерни очи и гъста като четка коса е по-особено, по-различно от лицата на обикновените хора. Главно защото зад чертите му провираше една особена сила, сякаш замръзнала под неподвижна маска... Боби изпитваше затруднение да намери точната дума.

Дишането на Улф беше дълбоко и равномерно, умът му напрегнато работеше. Трябваше да разбере кой беше убил Аркильо, а заедно с него и Джуниър Руиз... Най-лесно беше да приеме, че Руиз и Аркильо са се сборичкали в мрака, бандитът е успял да измъкне пистолета от ръцете на Луиз и да го застреля... Но така ли беше в действителност? Улф концентрира психическата си енергия и отново се озова на тъмната задна уличка. Ръцете му лепнеха от кръвта на Джуниър, душата му почувства как излъчването от убития се смалва и изчезва, превръщайки се в капчица хладна роса... И веднага разбра — Джуниър не е бил застрелян от Аркильо.

Знаеше го, беше сигурен в това!

Но кой тогава е изтръгнал пистолета от ръцете му? Кой го е опрял в гърдите му и е натиснал спусъка? Онази аморфна сянка, гъста и лепкава като сироп, която беше описал Боби?

Е, добре, да речем, че е тя... Но кой е бил зад волана на черния, ръчно сглобен файърбърд с фалшивите номера? И как, по дяволите, проклетата сянка успя да скрие излъчването си от него?

Още в мига, в който спря поглед върху покритото с кръв гордо и лудо лице на Аркильо, Улф разбра, че това разследване ще бъде по-различно от всички останали...

Опита се да разсъждава, но в съзнанието му продължаваха да размахват криле неясни сенки, пред очите му постоянно се завръщаше

образът на обезглавеното момиче. Несъмнено тя не е била светица, но кой е този грях, който заслужава подобно наказание? После момичето се стопи, на негово място изплуваха очите на Джуниър, тежки и безжизнени като медни монети. Видя вдовицата му — уморена, но будна, изпълнена с напрежението на очакването, като всяка полицейска жена... Тя знаеше какво се е случило още в момента, в който отвори входната врата и видя в здрача на ранното утро умореното лице на Улф. Но най-ясно виждаше синкавото пламъче, пробягало по лицето на мъртвия Аркильо...

Отърси се от виденията с цената на доста усилия. Знаеше, че трябва да забрави фактите и да се вслушва единствено в инстинктите си, да се освободи от силата на емоциите.

„Ето тук е умът ти — костеливата ръка сви пръсти в шепа, а другата плесна отгоре и. — А това е тялото ти“.

Малкият Улф гледаше с възхищение и страх ръцете на дядо си. Отначало се движеха бавно, но после се вкопчиха една в друга с остър плясък, който го накажа да подскочи. Последва познатото подрънкване на гривните с окачени върху тях дървени фигурки на животни — мечка, бизон, ястреб и вълк.

На лицето му се появи усмивка, сякаш изпитваше удоволствие да плаши внучето си. Помещението тежеше от миризмата на боя, обработена кожа и изгорели въглища, примесена още с хиляди непознати за детето нюанси. Завиваше му се свят от тях. Усмивката на стареца стана мрачна.

„Зная, че не ми вярваш и това е хубаво — промърмори той. — Вярата в нещо, особено в себе си, идва бавно и трудно...“ Дългите пръсти — костеливи, но силни, се впиха в рамото на момчето. Улф помнеше малко неща от детството си, но докосването на тези пръсти нямаше да забрави никога.

„Сега седни — каза дядо му, без да го изпуска от погледа си. — Ето тук... Дръж гърба си изправен. Да. Точно така... — Беше висок и хубав мъж. Не особено едър, но за Улф беше най-силният мъж на света. Може би усещаше излъчването му — могъщо, топло, приятно. — *Внимавай и скоро ще престанеш да усещаш тялото си. След минута ще остане само умът ти, объркан от хаоса на младостта. Доволен ли си от това? Тичаш, тичаш и никога не мислиш? Как можеш да усетиш себе си? Правилни решения ще можеш да вземаш,*

само ако овладееш дух и съзнание, ако ги накараш да се успокоят и да останат неподвижни. Мисли за планината, за някое дърво... за това тяхно състояние. Когато успееш да бъдеш неподвижен като тях, ще се научиш и да мислиш...“

Измина доста време, преди малкият Улф да разбере какво е искал да каже дядо му. Кинетиката беше неразделна част от живота му, а също и от живота на баща му. Играеха бейзбол и криеница, пробягваха маратонски разстояния с екипа на „Шошоните от Уинд Ривър“ и чувстваха, че това е важна част от живота им, свързваща ги със забравеното минало...

Стресна се и отвори очи. Задряма ли? Или беше обзет от спомени за дядо си? Не можеше да определи. Знаеше само едно — нещо притискаше съзнанието му.

— Матсън...

Вдигна глава срещу широкото черно лице на директора на полицията Джак Бретхард, украсено с гъсти мустаци. Лице на един изключително опасен човек. Малките жълтеникави очички бяха студени като фризер за дълбоко замразяване, макар че устата му беше разтеглена в изкуствена усмивка, използвана от хората, които често се появяват пред репортерски камери.

Едрото му тяло беше заплашително надвесено над бюрото на Улф.

— Как са нещата?

— Нормално, шефе — отговорът прозвуча спокойно, но в думите на Улф се долови лека тревога. Бретхард не беше от хората, които ще си губят времето в празни приказки.

— Чух, че тая сутрин си загубил един от хората си — процеди директорът, на лицето му се появи изражението на строг учител... — Бил е убит със собственото му оръжие... Не обичам да съобщавам на пресата новини от този род.

— Ще предам мнението ви на вдовицата му.

Бретхард се наведе напред, ръцете му, дебели като греди, тежко легнаха върху бюрото на Улф.

— Виж какво, умнико! — изръмжа той. — Хич не ми пробутвай тъпите си лафове! Загубата на служител е тежко произшествие, а когато тази загуба е резултат от употреба на собственото му оръжие, нещата направо вонят! Знаеш много добре какво имам предвид, нали?

Това е петно за цялата полиция, ставаме за смях и работата започва да намирисва на некомпетентност! И без това цивилните ни заливат с тонове помия — насилие, расизъм, подкупност и протекционизъм нали? Мисля, че това е напълно достатъчно!

— Разбирам какво имате предвид — кимна Улф и стисна зъби.

— Нищо не разбираш, да те вземат мътните! — изръмжа директорът и заплашително насочи дебелия си пръст в лицето на Улф. — Може да си любимец на комисаря и да се правиш на голяма работа, но на мен тя не ми минават! Не те изпускам от очи, Матсън! Чакам само една погрешна стъпка, за да те изхвърля отук и да вкарам свои хора в отдела! Колко от моите хора работят при теб?

— Знаете, че ползвам услугите на Ричардс „Кавалера“...

— Един! — многозначително вдигна пръст Бретхард. — *Един* в целия шибан отдел. А колко са всичките ти сътрудници?

— Шест — добросъвестно отвърна Улф, макар шефът отлично да знаеше бройката.

— Един от шест! — изръмжа онзи. — Това не ме задоволява, Матсън! Процентът на чернокожи в отдела ти е нищожно малък!

— Знаете, че подбирам само най-добрите, шефе...

— Знам, че това са празни приказки, които можеш да пробутваш на комисаря, но не и на мен! — Жълтеникавите очички гледаха все така студено: — Имам двама души, готови за работа тук — Уошингтън и Уайт. Ще ги вкарам в отдела, дори ако трябва да се бием!

— Познавам ги — кимна Улф. — Единия два пъти го късаха на изпитите за детектив, а другия го пипнаха да рекетира собственици на малки магазинчета...

— Това е лъжа! Мръсна, долна лъжа и аз...

— Резултатите от изпитите са протоколирани — прекъсна го Улф. — А началникът на районния участък на Уайт е мой близък приятел... Знам историята в подробности, знам кой го е накарал да събира пари... — Спокойно се облегна назад и добави: — Освен това ведомостта ми е запълнена.

Очите на Бретхард потъмняха.

— Тук нещо ще стане, Матсън! — заплашително изръмжа той. — Много скоро ще стане! И аз ще бъда този, който ще се залови да разчиства! — озъби се и добави: — Кой знае, може пък нещастieto с Руиз да е поводът, който чакам!

Обърна се и напусна стаичката, без да дочака отговора му.

Улф изпусна въздуха от гърдите си и тъжно поклати глава. Знаеше много добре на какво се дължи омразата на директора. Корумпиран като кмета и общинските служители, превърнали този град в дойна крава, той не можеше да се примири с мисълта, че началникът на Отдела за тежки престъпления е пряко подчинен не на него, а на комисаря Хейс Уокър Джонсън. Този факт представляваше сериозна заплаха, беше дълбока пробойна в иначе безупречно действащата машина.

Естествено, расистките стремежи на Бретхард никога не стигаха до ушите на кмета или комисаря. Пред тях той беше образец за безпристрастност и справедливост, умееше по неподражаем начин да прикрива истинските си намерения. Притежаваше качеството да бъде незабележим и покорен, да се слива с околната среда. А после, издебнал подходящия миг, изведнъж нанасяше коварния си удар.

Улф въздъхна и се изправи. Пред очите му се появи увеличената снимка на Джуниър Руиз, забодена върху белия екран.

— Да се свали! — кратко заповяда той, осъзнал колко много работа го чака. Отстраняването на Аркильо беше само част от тази работа, на негово място вече идваха следващите маниакални убийци. Този процес нямаше край, борбата с престъпността губеше смисъл, когато човек знае, че един отстранен престъпник означава раждането на трима нови... Тази мисъл изведнъж му се стори непоносима.

С помощта на айкидо Улф започна да усвоява сливането на тяло и дух и онази сигурност, която беше необходима за единството между мисълта и действието. По природа динамичен човек, той имаше нужда от клапан за освобождаване на излишната си енергия, но едновременно с това и от онази вътрешна дисциплина, която му помагаше да открива неподвижността на отделните мигове дори и сред вихъра на най-необузданото действие.

Тази дисциплина откри в айкидо — бойно изкуство, което му предлагаше хармоничен контрол над тялото и духа, разкриваше му дълбоката същност на вътрешната енергия и начините за нейното използване срещу противника. За Улф същността на бойните изкуства не се съдържаше в способността да пробие с юмрук бетонна стена, а

по-скоро в умението да практикува Кен — изкуството на контролираната неподвижност, която ръководи вътрешната енергия на индивида и му помага да надделее над хаоса.

Духът му тежеше от многобройни въпроси без отговори, но тялото му беше свежо и отпочинало — това състояние беше характерно за него дори и след тежки физически натоварвания. Въпреки това го пришпори безмилостно с упражненията на айкидо, насочени към концентрация на ума, физическо превъзходство над противника и париране на евентуалните контраатаки. На практика айкидо му позволяваше да блокира инстинктивните реакции, които съществуват у всеки индивид. На първо място сред тях беше безразсъдното желание за атака на всяка цена, после идваха начините за избягване на ответните действия на противника.

Партньори му бяха всички свободни от конкретни задачи „прилепи“, а място за тренировка беше тясното балконче на някогашния киносалон. Поради факта, че смяната на дежурствата ставаше сутрин, тези партньори бяха трима — Боби Конър, Ричардс Кавалера и Тони Пелтека...

Тони се казваше Пъгнейл и отдавна се беше справил с детското заекване, но прякора му остана и никой не го наричаше по име. Беше силен мъжага с импулсивни реакции, склонен към директна атака дори когато беше сигурен, че нарочно го провокират. Подготовката му беше добра и Улф успя да го тръшне на земята едва след като приложи серия от сложни финтове, подмамили Тони да скочи към незащитената му шия. Тогава Улф прибягна до двоен „тенкан“ — похват, при който тялото прави светкавични финтове за дезориентация на съперника и крайната му цел е, нарушаване на равновесието. Лявата му ръка докопа дясната китка на Тони, тялото му се снижи в момента, в който дръпна с цялата сила на мускулите си. Едрият мъж прелетя над главата му и се просна по гръб на дъските.

Ричардс Кавалера беше огромен негър, когото всеки би взел за пристанищен хамалин, но едновременно с това беше пъргав като пантера. Едрото му тяло внушаваше измамно чувство за тромавост, но на практика той можеше да надбяга всеки от екипа на „Прилепите“, с изключение може би само на Улф. Много си падаше по близкия бой и ако някой проявеше неблагоприятното да го приеме, шансовете му ставаха нищожни, независимо от качествата, които притежава. Улф си

поигра с него десетина минути, след което показва явни признаци на умора. Кавалера моментално реши да се възползва от предимството си и посегна да сграбчи дясната му ръка.

Улф изчака до последния миг, после тялото му рязко отскочи наляво. Силата на инерцията накара негъра да се олюлее, ръцете му се вдигнаха нагоре едновременно с китката на Улф. Торсът на лейтенанта се плъзна напред и надолу. Коляното му опря в дъските, ръката му рязко дръпна напред. Кавалера се отлепи от земята, прелетя над Улф и се просна по очи.

Оставаше Боби, но с него нещата бяха по-различни. Той не притежаваше физическите качества на Улф, но в замяна на това умееше да мисли по време на боя и владееше до съвършенство лъжливите движения, които можеха да му донесат победа дори срещу далеч по-опитен противник. Улф го повали с помощта на „икио“ — една от основните и сравнително прости техники за обездвижване. Нанесе един къс, но изключително силен удар „ирими“ върху лявата ръка на Боби, малко под лакътя, после сграбчи китката му и се гмурна под тялото му. Конър рухна на колене.

През следващия час обясняваше на тримата как е успял да ги победи, използвайки собствените им слабости. Влезе под душа и излезе оттам гладен като вълк. Поведо Боби към близката закувалня, но го върнаха от вратата. Комисарят го викаше по спешност.

— Не съм в службата — избоботи гласът на Хейс Уокър Джонсън в слушалката. — Ела у дома, но използвай задния вход. Онзи, до който прибягвам, когато искам да се изплъзна от репортерите... За него знаят само няколко от най-високопоставените личности в този град, затова си отваряй очите.

Улф и Боби се качиха на една от колите на „Прилепите“, замаскирана като такси на „Жълтия лъв“ със специално боядисан покрив, който позволяваше да бъде засечена от хеликоптер посредством инфрачервени лъчи. Това беше рационализация на Улф, която се оказа много полезна. Поне в два случая невидимата връзка между полицейските средства за комуникация донесе успех и престъпниците не успяха да им се изплъзнат.

Боби се настани зад волана, а Улф седна до него и се опита да отгатне причината за спешното повикване. Комисарят обикновено му изпращаше по факса случаите, върху които трябваше да работи,

срещите им очи в очи бяха по изключение. Същото трябва да беше помислил и Боби, който въздъхна и промърмори:

— Сигурно е убита някоя важна клечка... Я политик, я известен общественик, и комисарят ще иска да види името си на първа страница...

Къщата от кафяв пясъчник на Джонсън в края на Осемдесета улица-Изток, беше избрана лично от кмета Джеймс Оливъс за своето протеже, пристигнало тук направо от Хюстън.

Улф обясни на Боби как да стигне до първата пресечка южно от сградата. Там паркираха, без да слагат обичайната табелка „полицейска акция“ на предното стъкло. Срещата трябваше да бъде запазена в тайна и това ставаше ясно дори само от факта, че комисарят си беше останал у дома.

Улф тръгна пръв към приземието на стара, но добре запазена къща с основи от масивен гранит. Желязната врата към вътрешния двор беше затворена, но отключена, точно според инструкциите на Джонсън. Оттатък малкия циментиран квадрат имаше още една желязна врата, точно копие на първата. Отвориха я и поеха по дълъг коридор със скрито осветление, в който приятно миришеше на тютюн за лула и на някакъв тежък плат, вероятно кадифе...

В дъното имаше врата от масивно дърво с опушено стъкло, зад което се процеждаше дневната светлина.

Улф я отвори и се озова в задната градина на къщата. Край фасадата се издигаха двойка стройни английски смърчове, чиито клони прикриваха всичко, което можеше да се случи зад широките прозорци. Кутии от бели дъски прикриваха корените на трайните насаждения, почвата около тях беше акуратно прекопана и подравнена.

В дъното на градината беше издигната четириметрова ограда, представляваща нещо като изкуствен плет. В нея имаше изкусно замаскирана врата, която Улф едва ли щеше да открие без подробните инструкции от страна на Джонсън. Бутна я и прекрачи прага, следван на близко разстояние от Боби. Най-накрая се озоваха в градината на главния комисар Хейс Уокър Джонсън. Стройни бели акации се извисяваха към небето, около дънерите им блестяха сочните, сякаш намазани с парафин листа на храсти от зеленика. Стара лоза извиваше снага край стената на къщата, напуканите ѝ клони стигаха чак до четвъртия етаж.

Комисарят ги чакаше на вратата, до която водеше тясна пътечка от добре огладени гранитни плочи. Беше кривокрак мъж с шоколадов цвят на кожата и надупчено от едра шарка лице. Малките му очи бяха остри и пронизателни, а фотогеничната му усмивка беше толкова широка и сърдечна, че отпускате сърцата както на англосаксонците, така и на латиноамериканците... За това допринасяше и цветът на кожата му, който беше допълнен от безупречни маниери. Изглеждаше наистина великолепно в тъмния костюм, бялата риза и строгата вратовръзка на райета.

Вкара ги в слънчевата кухня, в която цареше неповторима обстановка на спокойствие и домашен уют — нещо, което не могат да постигнат нито парите, нито блестящите идеи на архитектите по вътрешно обзавеждане.

— Добре направихте, че дойдохте — въздъхна комисарят с такова изражение, сякаш те бяха имали възможност да отклонят свенливата му покана. — Чух, че си изгубил един от хората си, Улф. Много съжалявам... — помълча малко, после добави: — Винаги е трудно, нали? Добре поне, че се погрижихте за оня тип Аркильо... — Махна с ръка към широката маса от масивен дъб, разположена в единия край на просторната кухня. Беше отрупана с топли и студени закуски — комисарят очевидно не беше забравил, че неговите хора току-що са приключили тежко и продължително нощно дежурство.

Добре е, че не са тръгнали слухове за странния огън, излъчващ се от лицето на Аркильо, помисли Улф. Беше наредил на Боби да не го споменава в рапорта си и колегата му с облекчение прие. Сега обаче не беше времето да се запита какво го е накарало да издаде подобна заповед.

Настанил се начело на масата като глава на многолюдно семейство в Деня на благодарността, Джонсън се зае да демонстрира гостоприемството си. Напълни чиниите с пушена съомга, студено пиле с къри и салата от миди, после извади дълъг нож от чекмеджето пред себе си и нарязва мекия, ръчно печен хляб.

— Сок и кафе ще си наливате сами. Ако някой желае, мога да му предложи и еспресо без кофеин. — Улф забеляза, че пред комисаря имаше само голяма чаша еспресо и никаква храна. Даде им десетина

минути, запълнени с одобрително сумтене по отношение на храната, после премина върху същината на въпроса.

— Преди всичко искам да ви кажа, че съм много доволен от отстраняването на Аркильо — започна Джонсън. — Още повече, че ви предстои един изключително важен случай... — Подаде през масата обемист плик и Улф бавно го пое. — Снощи някой е видял сметката на Лорънс Моравия. Направо в кабинета му. Промъкнал се е през всичките сложни дяволии за електронна защита, свършил си е работата и е изчезнал... В момента се извършва аутопсията на трупа... — Кимна по посока на плика в ръцете на Улф: — Кажи какво мислиш...

Наложи се Хейс Уокър Джонсън да изпие три големи чаши еспreso, преди Улф и Боби да приключат с прочита на документите. Ето какво научиха от тях:

Лорънс Моравия, мултимиллионер още преди да навърши двадесет и пет, беше истинска аномалия за град като Ню Йорк.

Израснал в Бруклин и създал състоянието си сам, той беше от второ поколение емигранти, чиито родители така и не бяха успели да научат английски като хората. Изключително ловък предприемач, Моравия беше издигнал имение, което съперничеше по разкош на домовете на стари и утвърдени фамилии като Хелмсли и Каликов.

Но подходът към строителството му беше коренно различен: вместо да се стреми към сделка с градската управа за покупка на част от и без това претъпкания център, той се беше възползвал от данъчните облекчения, за да построи цял квартал от евтини и функционални жилища за хора с умерени доходи. Успехът на начинанието му без съмнение се дължеше на тесните му връзки с Япония, откъдето се беше научил на икономично строителство с революционно нови мениджърски и технологични виждания. До деня на убийството си не беше преставал да шета между Ню Йорк и Токио — очевидно за да поддържа сложните и тайнствени приятелски връзки, които винаги са били от първостепенно значение за японците.

В края на осемдесетте и началото на деветдесетте години Ню Йорк се беше превърнал в град на ярките контрасти между богатство и нищета. Това положение ставаше все по-нетърпимо за хората от средна ръка и те масово започнаха да се изселват, недоволни от високите наеми и поскъпването на услугите от първа необходимост, уплашени

от разрастващата се престъпност в джунглата на изоставените квартали.

Моравия беше предприел някои действия, които несъмнено биха променили състоянието на нещата, но на всичко се сложи край с убийството, станало през нощта в кабинета на най-горния етаж на небостъргача му. Бил е застрелян с два куршума, оръжието по всяка вероятност е било деветмилиметров пистолет, но това щеше да бъде уточнено от експертите по балистика. Професионална и хладнокръвна екзекуция, без отпечатащи от външни лица, без оръжието на престъплението. Трупът е бил открит от охраната, никой нищо не е пипал. След предварителния оглед става ясен един странен факт — бузите на Моравия са били покрити с тънък слой руж. Толкоз. В крайна сметка този град се нарича Ню Йорк и тук нищо никого не може да учуди, особено след няколко години по улиците му...

Боби затвори последната страница на рапорта, а Улф вдигна глава.

— Трябва да има и нещо друго — рече той. — Иначе едва ли бихте ме повикали по спешност...

— На пръв поглед този човек е златен — кимна Хейс Уокър Джонсън и остави чашата си на масата. — Имам предвид наистина златен по отношение на града. Програмата му за съживяване на Ню Йорк е нещо, което никой друг не може да предложи. Но нещо не се връзва... Тази сутрин ми позвъни шефът на Съдебна медицина, който лично се е заел с аутопсията. Допуска, че не куршумите са причина за смъртта на Моравия, но трябва да завърши серия от сложни токсикологични проби... — От устата му се откъсна тежка въздишка: — Във всеки случай едва ли ще имаме работа с обикновена екзекуция. От теб искам да разбереш какво става преди фъшкиите да паднат върху вентилатора. Можеш да бъдеш сигурен, че ако не успееш да се справиш бързо, ни чака огромен скандал. Защото — нека си го кажем направо — излезе ли, че Моравия е злоупотребявал с наркотици, тесните му връзки с градската управа ще се обърнат срещу нас и ще предизвикат силни икономически трусове в целия щат. Репутацията му на опитен предприемач и изключителното му умение да води преговори гарантират, че фъшкиите ще се посипят върху собствените ни глави и дълго няма да можем да ги махнем оттам... Усилията ни да спрем потока от изселници чрез разкриване на нови работни места ще

идат по дяволите, а това не можем да си го позволим. Просто защото икономическото ни оцеляване е свързано именно с хората от средната класа, които масово ни напускат...

Улф се облегна назад, а Боби бавно затвори папката и я подаде на комисаря. Хейс Уокър Джонсън я пое с огромно внимание и Улф изведнъж разбра защо съдържанието ѝ не е било изстреляно по факса.

— С други думи, вие искате потушаване на случая — пожела да се увери той.

— Искам *изясняване* на случая! — предупредително вдигна ръка комисарят. — Как ще го постигнеш си е твоя работа, Улф. Трябва да стигнеш до дъното, при това веднага! Не бива да позволим на пресата да се докопа до мръсното бельо, в случай че го има... — Часовникът му издаде кратък звън, той сведе поглед към него и се изправи. — Имам неотложна среща. Въпроси?

— Искам бояджии — рече Улф. — Вече лошо ми става, като гледам кръвта по стените на салона!

— Ще ги получиш — отвърна Джонсън. — Обади се в службата и...

Не! — отсече Улф и заби тежък поглед в лицето му. — Повече няма да пиша никакви молби. Утре сутринта искам да са започнали. Вие лично ще се разпоредите!

— Добре — кимна комисарят и на лицето му за миг грейна фотогеничната усмивка. — В замяна обаче искам да разрешиш случая бързо и дискретно, иначе едва ли ще можем да дишаме спокойно...

Върнаха се в колата по обратния път, Боби включи двигателя и натисна газта, за да задейства парното отопление.

— Какво мислиш за тая история?

Улф понечи да отговори, после поклати глава. Разбра, че изобщо не се интересува от личните мотиви на Джонсън, и тази мисъл го разтревожи. Само преди месец подобен случай би мобилизирал целия му интелектуален потенциал и щеше да се бори с него без почивка, докато не разреши загадката. Запита се какво му става, дали пък не започва да превърта? Привилегиите, на които се радваше, бяха неосъществима мечта за повечето от униформените полицаи в управлението. Срещаше се редовно не само с главния прокурор на града, но и с прокурора на целия щат Ню Йорк, назначен директно от Федералното правителство. И двамата го приемаха като някакъв гуру,

изслушваха с внимание мнението му по съответните случаи и престъпниците обикновено получаваха онези наказания, които им препоръчваше той. Казано с други думи, той живееше живота, за който мечтае всеки представител на закона. До това положение се беше добрал след години на тежък и упорит труд. А сега, когато би трябвало да бъде доволен от плодовете на този труд, той изведнъж разбра, че изобщо не му пука. Какво става? Може би трябва хубавичко да се наспи и всичко ще мине. Последната фаза от преследването на Аркильо беше изключително напрегната и вече тридесет и шест часа не беше мигвал...

— Дай да отскочим до апартамента на Моравия — предложи той, докато Боби включваше на скорост.

— Но нали са му видели сметката в офиса?

— Мисля, че е по-добре да усетим атмосферата в дома му, а после да посетим местопрестъплението, което така и така ще се окаже стерилно...

Апартаментът на Лорънс Моравия се намираше на последния етаж на скъп жилищен блок срещу южния край на Сентрал парк, издигнат от собствената му фирма.

— Пресвети Исусе! — възкликна Боби, когато униформеният полицаи им отключи вратата. Улф не каза нищо, тъй като възкликанието на Боби беше изчерпало всичко.

Апартаментът на Моравия приличаше по-скоро на огромна, съвсем самостоятелна къща. Пред очите им се разкриваха стая след стая, обзаведени с изключителен вкус, с великолепна гледка към остров Манхатън. Оттук човек несъмнено ще бъде склонен да приеме, че Ню Йорк е блестящата магия от пощенските картички, че мръсните и задръстени от престъпници задни улички са просто злонамерена измислица. На тази височина едва ли някой може да чуе воя на полицейските сирени. Но величествената панорама накара душата му да се свие. Прекалено дълго се беше ровил в задния двор на тази блестяща фасада, прекалено дълго беше дишал зловонния въздух там.

Боби прокара длан по скъпата тапицерия на извито в полукръг канапе.

— Не зная как е при теб, но лично аз не бих имал нищо против да наследя десет процента от мангизите на тоя тип — промърмори той.

Улф беше насочил поглед към блестящите феерични кули на Манхатън и имаше чувството, че вонята на Ел Барио съществува на друга планета.

— Поогледай се тук — рече. — А аз ще надникна в другия край...

Придвижваше се от стая в стая, без да издава никакъв звук. Всичко беше идеално почистено и подредено, нищо не издаваше човешко присъствие. Неволно стисна зъби, докато очите му пробягваха по перфектно подбраните мебели, съвършената хармония между цветовете и тапицерия, между различни стилове. Стотици хиляди бяха хвърлени за обзавеждането на този огромен дом, но и те не помагаха. Беше място, от което всеки би се възхитил, но не беше място за живеене. Имаше чувството, че гледа рекламен видеоклип, чиято единствена цел е да ти измъкне и последния долар, спечелен с тежък труд.

Опита се да си представи присъствието на Лорънс Моравия сред целия този лукс. Какво е правил тук? Дали си е качвал краката на онази безупречно полирана масичка? Дали е покапвал със сладолед тапицерията на онзи стилиен, но очевидно неудобен стол, която струва петстотин долара квадратният метър? Дали е оставял косъмчета и пърхот по дъното на блестящия умивалник от „Шърл Вагнер“? Кой чисти тая модерна пустиня? Трябва да е наистина Херкулес...

Главната спалня беше колкото половин футболно игрище. Подобно на останалите помещения, и тук беше пълно с миниатюри на известни скулптори като Флауен и Льовит, чиито имена, пък непроизведения не говореха абсолютно нищо на Улф. На пода, в близост до прозореца, който гледаше на север, към голите клони на дърветата в Сентрал парк, имаше огромна вана за воден масаж.

Улф влезе вътре и насочи поглед към прозореца. За какво ли си е мислил Лорънс Моравия, докато се е потапял в горещата вода? Може би за нищо, особено ако някой му е правил компания...

Излезе от ваната и отиде да се просне на огромното легло. Беше обърнато с лице към голата стена, а не към прозореца. Защо? Винаги се стремеше да направи нещо като психологически портрет на жертвата, подробностите от престъплението оставяше за по-нататък. Защото тези подробности можеха да се окажат несъществени, а дори и

по-лошо — подвеждащи, ако не е запознат с живота на жертвата, с нещата, които са били важни за нея...

Какво е гледал Моравия от леглото си?

Улф стана и насочи очи към голата стена. Беше абсолютно безлична, някак по-различна от другите, боядисани в приятни тонове. Сякаш някой нарочно я беше оставил така. Между нея и леглото имаше малка масичка, на плота лежеше някакъв сложен електронен уред. Улф го включи и едва тогава разбра какъв е той — телевизионен прожектор „Шарп“, който проектираше образа направо върху стената. Под него имаше видеокасетофон и последен модел плейър с лазерни дискове. Наведе се и взе първите няколко диска от купчината до леглото. Вероятно именно те са били любимите на Моравия. „Очи без лице“, „В дебрите на чувствата“, „Момиче в униформа“, „Маската“, „Психо“, „Жена сред дюните“... Някои от филмите Улф беше гледал, резюмето на другите научи от обложките. Свързваше ги едно — сложната тема за раздвояването на личността и перверзния секс. Едва ли това е най-често срещаната домашна видеотека, помисли си Улф, докато оставяше дисковете на мястото им. Вече започваше да получава представа за личността на Лорънс Моравия и тази представа беше далеч по-пълна от сведенията на полицейския рапорт.

Пристъпи към вградения в стената гардероб и отвори вратичките, облицовани с кристални огледала.

Костюмите бяха от „Бриони“ и „Армани“, ризите — ръчна изработка на „Аскот Чанг“, а вратовръзките — от „Сулка“ и „Франк Стела“. В очите на Улф се появи неподправено любопитство. Имаше чувството, че гледа дрехите на двама различни мъже — единия строг и консервативен, другия нехаен и небрежно-елегантен. Помисли си за двойствеността в любимите филми на Моравия, неволно я сравни с акуратно подредените дрехи. Да, всичко в този дом говореше за присъствието на двама различни мъже...

Продължи да разглежда дрехите. В единия ъгъл на гардероба откри купчина японски кимона, изящно избродирани с древни феодални символи: жерави, пеонии, борове, пенливи потоци... И тук има нещо, но какво?

Фантастичните образи леко потръпнаха, сякаш докоснати от невидимо течение. Улф рязко се обърна, ръката му стисна дръжката на пистолета.

Обиколи спалнята бавно и внимателно, надникна и в облицованата с мрамор баня. Беше сам, но нещо не беше наред. Пропуска ли някаква подробност, или всичко е плод на уморения му мозък? Затвори очи и започна да се концентрира. Съзнанието му потъна в горещината, която бликаше от дълбините на тялото му, пред очите му се появи алено сияние.

Образът на Лорънс Моравия бавно започна да се очертава. Видя и дулото на пистолета, насочено в тила му. Нямаше никаква борба, не усещаше бесните удари на свито от ужас сърце. Всъщност нямаше нищо от това, което обикновено съпътства едно убийство и което той често успяваше да види благодарение на необичайната си дарба. Нито излъчване, нито пулсиращо сияние, нито някакво лице... Отново се озова коленичил до трупа на Джуниър Руиз. Знаеше, че не го е убил Аркильо, но липсваше обичайното излъчване, което го водеше към убиеца... Не усещаше нищо, с изключение на хладното помръдване на змийчетата в корема си...

По всичко личеше, че част от информацията на комисаря щеше да излезе вярна — куршумите, изстреляни от упор в тила на Моравия, са проникнали в един вече мъртъв мозък... Кой беше сторил това? Защо? По каква причина е искал убийството да изглежда като мафиотска екзекуция? Към кой от присъстващите тук светове принадлежи убиецът? Към снобския и затворен свят на костюмите „Бриони“ и деловите обяди в „Четири сезона“ или към сумрачния свят на сексуалната раздвоеност, присъстваща в „Дебрите на чувствата“? Улф нямаше достатъчно информация за категоричен отговор, но инстинктите го насочваха по-скоро към втория от двата въпроса.

Върна се в спалнята и отново се изправи пред гардероба. Хладният полъх си беше там, лек и почти незабележим. Размести костюмите, втренчи напрегнат поглед в кимоната. Отново почувства невидимото течение. Протегна ръка да докосне хладната коприна, после рязко отмести дрехите. Течението стана по-осезаемо. Отпусна се на колене и видя това, което липсваше за пълнотата на картината.

Откъм дъното на гардероба прозираше слаба светлина. Протегна длан и усети нежния натиск на хладния въздух, който беше привлякъл вниманието му към ефирните поли на японските дрехи. Натисна стената и майсторски замаскираната вратичка се отвори. Сви врат и започна да се промъква навътре.

Озова се в тясно, подобно на килия помещение. Във въздуха се носеше странен, едва доловим аромат на билки и още нещо. Беше много приятен. Ръката му напипа електрическият ключ.

Стаичката беше обзаведена бедно, като монашеска килия. В ъгъла имаше тръстикова рогозка, до противоположната стена беше изправено старо огледало на крачета, а до него имаше „хибаши“ — традиционната японска печка с плочи от кована мед. Бяха потъмнели и покрити със ситни сажди — нещо, което доказваше, че печката е била ползвана. В ъгъла се виждаха автентичен рицарски шлем и чифт дълги ръкавици от необработена кожа, стената до него беше покрита със стар ориенталски килим. Прозорци и врати липсваха, но в замяна на това стените бяха покрити с големи черно-бели фотографии, очевидно работа на специалист. Всички бяха вариации върху една и съща тема — сексуален акт, придружен от обвързване.

Анонимни женски форми, плътно увити с копринени шнурове. Не завързани, а именно увити. Защото шнуровете не бяха само върху китките и глезените, а навсякъде — корем, рамене, гърди, слабини... Формите не можеха да се нарекат тела, защото лицата липсваха, главите неизменно бяха обърнати в обратната посока на обектива. Осветлението беше майсторско и галеше голата плът с такава яснота, че създаваше илюзията за триизмерност. Чувството за гротескност, възникващо инстинктивно при гледката на необичайно уловени части от човешкото тяло, някак неуловимо се стопяваше от майсторската игра на светлини и сенки, на негово място се настаняваше една странна невинност... Всички снимки носеха високоволтовия заряд на еротиката, а дори и на откровената порнография. Това зависеше от гледната точка на зрителя. Във всеки случай бяха шокиращи и възбуждащи... Но не присъстваше ли у тях и нещо друго? Обида, тревога, крещяща духовна обремененост? Улф подозираше, че е именно така...

Съзнанието му възприе и регистрира тази садомазохистична гледка, после автоматически я запази за по-сетнешен анализ. Защото вниманието му беше привлечено от предмета, заемащ центъра на помещението.

Скулптурата беше висока около два метра, но сред тесните стени и липсата на прозорци изглеждаше доста по-голяма. Беше направена от разкривени, сякаш горели в огън парчета метал, върху които бяха

разпънати копринени парцали, очевидно от кимоно, размесени с тесни ивици черна кожа.

Подобно на фотографиите, от странната скулптура също се излъчваше някакво неясно и неспокойно привличане, пробуждащо най-низките инстинкти на човешката душа.

В основата ѝ беше поставена малка бронзова табелка, върху която пишеше:

Изкуство или смърт.

А в случая с Лорънс Моравия това заглавие явно трябва да се чете като „Изкуство и смърт“, поклати глава Улф.

Наведе се да разгледа отблизо табелката и тогава забеляза бялото ръбче на лист, подпъхнат в основите. Издърпа го без усилие. Оказа се фактура за скулптурата, купена само преди седмица. От някаква галерия, наречена „Азбучен град“, с адрес в долната част на Ийст Сайд.

Улф се качи на фалшивото такси и подкара към Морнингсайд Хейс. Паркира на забранено място на Бродуей, малко преди пресечката със 116 улица.

— *Трябва да се махна оттук* — обясни той на Боби, докато все още не бяха напуснали апартамента на Моравия. — *Върни се в службата и разкажи всичко на Тони. Да предаде на съдебния патолог да не се връща, без да е получил пълна информация за аутопсията. А теб ще те чакам тук довечера в девет.*

Този път постави на стъклото табелката с надпис „Полицейска акция“ ѝ бавно изкачи стълбите, водещи към общежитията на Колумбийския университет. Обичаше този оазис от спокойни площадчета, тесни алеи и тухлени стени, увити в бръшлян. Обичаше миризмата на книги и наука и това нямаше нищо общо с факта, че Аманда преподаваше тук.

Насочи се към червената тухлена сграда, в която се намираше кабинетът ѝ, в главата му изплува споменът за първата им среща преди малко повече от година. Беше я зърнал да бърза по една от алеите с

купчина тетрадки под мишница, а през рамото ѝ се поклащаше стара кожена чанта на дълга каишка. Тогава разследваше убийството на две момичета от колежа „Барнард“, които, според категоричното мнение на съдебния лекар, били удушени, а след това изнасилени. Проследи я до една от аудиториите, по пътя спря един от студентите и събра малко информация. Минути по-късно вече беше в канцеларията на факултета, където показа служебната си значка и поиска разписанието на професор Аманда Пауърс.

Върна се в аудиторията с доста голямо закъснение, едва след като проследи и залови „Чудовището от Морнингсайд Хейс“ — както вестниците бяха кръстили убиеца психопат. Изчака края на семинара, после направи така, че двамата да се сблъскат на вратата на аудиторията.

Към извинението си (любезно, но непринудено) прибави и покана за чаша кафе като знак за допълнителна компенсация. Помнеше, че се отбиха в близкото ресторантче, пиха кафе, хрупаха ядки и се смяха до насита. Всъщност Аманда го озадачи. Привличаше го физически, но едновременно с това той очакваше да се сблъска с един сух академичен ум, срещу който шансовете му вероятно щяха да клонят към нулата. Вместо това откри весел и свободен дух, изпълнен с насмешка към академичните традиции и следователно в постоянен конфликт с декана на факултета. Прощаваха ѝ провиненията единствено заради невероятната ѝ популярност сред студентите.

Промъкна се в аудиторията и седна на последната банка. Лекцията беше на тема „Социалната отговорност на средствата за масова информация“. Аманда беше доктор на философските науки, но се занимаваше предимно със социология, неотразимо привлечена от огромните хоризонти пред тази сравнително нова наука. Доказателство за способностите ѝ на преподавател бяха пълните аудитории по време на целия семестър. Отначало Улф мислеше, че е прекалено умна, за да си губи времето с преподавателска дейност, но после, когато посети няколко от лекциите ѝ и видя как омагьосва студентите, той беше принуден да промени мнението си.

Аманда беше средна на ръст, с руса, подстригана до раменете коса и широка, готова за усмивка уста. Очите ѝ бяха сиви и проникателни, а кожата ѝ притежаваше онзи цвят на зряла праскова, за който повечето от жените на Ню Йорк бяха готови на убийство. При

първата им среща той беше убеден, че годините ѝ са някъде около тридесет, после с доста голяма доза учудване научи, че са с цяло десетилетие повече... Живееше в приятен служебен апартамент в Морнингсайд Хейс, с високи тавани и широки, обърнати на югозапад прозорци. Но Улф изпитваше основателно подозрение към квартала, който, според квалификацията на градската полицейска управа, попадеше в категорията на „райони с опасност от въоръжени нападения“.

Лекцията свърши и студентите бавно започнаха да напускат залата. Пред катедрата на Аманда се оформи неизбежната опашка от младежи, които искаха да разменят по някоя дума повече. Но тя вече беше зърнала Улф и побърза да ги отпрати с любезни извинения. После тръгна по централната пътека между банките с щастлива усмивка. Прегърнаха се и се насочиха към изхода. На алеята спряха и Улф внимателно я наметна с палтото си. Времето беше ясно и доста меко за февруари, слънцето грееше далеч по-ярко от очакваното.

— Каква приятна изненада! — възкликна тя и се повдигна на пръсти да го целуне. — Мислех, че по това време на денонощието отдавна вече си в леглото!

— Може — усмихна се Улф. — При условие, че леглото е твоето!

— Веднага ще те заведа! — засмя се тя, хвана го за ръка ѝ ускори крачка.

— Това трябва да е най-старият танц на света — прошепна Аманда.

През старинните венециански щори проникваше разсеяна и едновременно с това гъста като мляко светлина, голите им тела наподобяваха зебри. Издължена сянка се извиваше над голата ѝ гръд, после бавно се разпиляваше върху корема, където устата на Улф работеше в такт с бавните удари на сърцето ѝ. Стоеше на пръсти, с леко подгънати колене, неподвижна и потръпваща едновременно, огън и лед караха душата ѝ да се гърчи, а устата ѝ да произнася думички, които само той беше в състояние да разбере. Бедрата ѝ неволно политнаха напред, прехапала устни тя искаше това да продължава до безкрайност. Същевременно искаше и нещо повече. Тялото ѝ бавно се

сгърчи и се уви около неговото. Краката ѝ трепереха толкова силно, че беше принудена да се хване за него. Гърдите ѝ набъбнаха, зърната щръкнаха нагоре под нежното докосване на устните му, от гърлото ѝ излетя възбуден стон.

Той бавно я обърна, гърбът ѝ се изви, задната част на бедрата ѝ се залепи за слабините му. Едната му ръка се уви около кръста ѝ, другата остана върху гърдите. Бедрата ѝ бавно се разтвориха, глезените ѝ се ключиха зад коленете му. Протегна ръка и потърка члена му до пламтящата си женственост, продължи да върши това, докато усети тръпката, пробягала по могъщите му мускули. Тогава леко се размърда и той проникна в нея — гладко и почти незабележимо, благодарение на телесните ѝ сокове, но дълбоко, чак до края... Тя усети как кръвта ѝ кипва, топлината напуска слабините ѝ и се насочва нагоре — към гърдите и мозъка...

Тялото ѝ конвулсивно се сгърчи и се притисна до него, очите ѝ се затвориха, главата ѝ се отметна назад. Удоволствието от ритмичните му гласъци беше толкова силно, че го усещаше дори с върха на пръстите си.

— О, Господи! — простена тя, гласът ѝ изсвистя като хелий от спукан балон — странен и посвоему еротичен. — Още, не спирай! Още!...

После го усети като вятър, надигащ се да предизвести началото на бурята. Имаше чувството, че стои сама сред платата на Средния запад и гледа как от небето се спуска странна черна фуния. Чувстваше я като нещо живо и тайнствено, като олицетворение на вълшебната сила, излъчвана от тялото на любовника ѝ, като нещо, което трансформира представите ѝ за света.

Смътно усещаше предметите около себе си — завесите на прозорците, плуващи като облаци в лятно небе, смачканите чаршафи на леглото, плъзнали се като пяната на морски вълни по пясъчен бряг, полуотворената вратичка на гардероба даваше възможност на меката разсеяна светлина да хвърля странни отблясъци във вътрешността му... В съзнанието ѝ се мяркаха образи от миналото, странно разкривени от влажната топлина на възбудата, екстазът я обливаше с пенестите си вълни и придаваше странна окраска на околните предмети. Удоволствието беше толкова силно и неудържимо, че ръцете ѝ неволно се спуснаха надолу, обхванаха пулсиращата му

мъжественост и я натикаха докрай в горещия извор на наладата. От устата ѝ се изтръгна дрезгав вик, тялото ѝ се разтърси от могъщите конвулсии на оргазма — див, пълноценен, прекрасен...

Дълго след кулминацията той продължаваше да е в нея. Тя обичаше да усеща бавно замиращия пулс на неговата мъжественост, затихването на могъщите вълни, обливали я с топлия мрак на възбудата. Беше убедена, че само той е в състояние да спусне от небето магическата черна фуния на удоволствието, може би — защото никога не ѝ беше споменавал за подобни представи... Усещаше бавното му омекване, понякога вътрешните и мускули се възпротивяваха на този процес и рязко го прекъсваха...

Този път обаче само го обърна по гръб, праметна крак върху потното му тяло и нежно го погали по челото. Топлият колорит на апартамента ги обгърна, завесите и полуспуснатите жалози на прозорците скриваха от очите им желязната рамка на аварийната стълба отвън.

— Панда — тихо промълви той. Този прякор ѝ беше останал от Стийви — по-малката ѝ сестра, която като дете така и не могла да произнесе цялото име Аманда...

— Какво има? — целуна го по бузата тя.

Той я погледна под полуспуснатите си клепачи.

— Трябва ли да има нещо?

— Разбира се — усмихна се тя. — Преди всичко, защото се появи по време на лекции... Не си го правил от времето на първата ни среща...

— Каква среща? Не помниш ли, че се сблъскахме съвсем случайно?

— Стига вече, Улф! Не ти ли мина през ум, че познавам хората от факултетската канцелария?

Той беше искрено изненадан.

— Искаш да кажеш, че през цялото време си знаела, че...

— Че първата ни среща е била предварително планирана? — довърши въпроса му тя и кимна с глава: — Знаех, разбира се.

— И нищо не ми каза?

— Беше ми приятно — засмя се тя и го целуна. — Струваше ми се страхотно романтично! Освен това... Не исках да ти развалям удоволствието...

— А пък аз се мислех за голям умник!

Видяла разочарованото изражение на лицето му, тя отново избухна в смях.

— Не е било нужно да използваш значката си. Хората помнят такива неща, особено пък в университета...

Той изсумтя, а тя беше сигурна, че съветът ѝ завинаги ще бъде запечатан в забележителната му памет.

— Мъжете са толкова суетни — въздъхна с усмивка тя. — Въобразяват си, че светът се върти около тях и могат да контролират тайните на живота...

— Никога не съм искал подобно нещо.

Аманда сложи ръце на гърдите му, наведе се и прошепна:

— А ти какво искаш да контролираш?

— Защо трябва да искам подобно нещо?

— Защото това е най-възбуждащото нещо в живота на мъжете, мили мой. И най-страховитото...

— А жените от какво се плашат?

— Много просто — отвърна тя. — От старостта.

— Шегуваш се.

— С това нещо никоя жена не може да се шегува.

— На мен пък дори през ум не ми е минавало...

— При мъжете е друго. Вие стареете незабележимо, но едновременно с това винаги можете да разчитате на нежността на някоя млада жена... — Вдигна глава и попита: — А какво става с нас?

Улф помисли за баща си, ръцете му несъзнателно докоснаха стегнатото ѝ тяло, гладката като коприна кожа и твърдите като на двадесетгодишно момиче гърди.

— Ти обаче няма за какво да се тревожиш — промърмори той. — Старостта те е забравила...

— Старостта не забравя никого — въздъхна тя и преплете пръсти с неговите. — Аз вече не съм млада... Понякога заставам пред огледалото и просто усещам как годините се оттичат като пълноводна река... Искане ми се да протегна ръка и да ги задържа... — Засмя се и притисна лице в рамото му.

— Не можеш да го направиш, Панда — погали косата ѝ Улф. — Никой не може...

— Така е — промърмори тя. — Но въпреки това... Понякога страшно много ми се иска да съм млада!

— Може би ти трябва връзка с някой млад и пламенен мъж.

— Но аз вече я имам.

— Глупости, аз съм с три години по-голям от теб...

Показалецът ѝ пробяга по брадичката му.

— Изглеждаш толкова млад, Улф! — дрезгаво прошепна тя. — Най-много на тридесет...

— Това е смешно, Панда! Никой не може да бъде пощаден от времето. Бъди щастлива, че те има... Преди триста години на тази възраст отдавна да си умряла...

— Ето това вече се нарича успокоение! — промърмори тя и клепките ѝ погъделичкаха кожата на гърдите му. — Все пак би било страшно, ако човек може да остане завинаги млад, нали? — притисна се до него и се сгуши в прегръдката му. — А сега казвай защо се отказа от съня и дойде да ме видиш.

— Не искам да спя.

— Искаш да говориш...

Той замълча. Белите носещи колони се размиваха в сенките на тавана. Прозорците бяха затворени и грохотът на уличното движение беше снижен до нивото на кавга в съседния апартамент.

— Какво правя с живота си, Панда?

Ръката ѝ легна върху гърдите му.

— Какъв отговор искаш? — попита. — Житейски или философски?

— Нито единия, нито другия — въздъхна Улф. — Май имам нужда от метафизически отговор...

— Тогава си го намери сам — поклати глава тя. — Метафизиката е твоя специалност...

Знаеше какво има предвид. Беше ѝ разказвал много неща за дядо си и тя отдавна знаеше, че ранното му възпитание действително е било близко до метафизиката... Разбира се, подобна връзка не би открил никой от учените в Колумбийския университет. Проблемът беше там, че тя не знаеше всичко. Дори родителите му не го знаеха...

— Нещата в живота се случват по определен начин — бавно промълви той, сякаш се опитваше да преведе на английски словото на неразбираем език. — За всичко си има начин... За растежа на дървото,

за течението на реката, за падането на изсъхналото листо... И когато видиш, че листото е изсъхнало в разгара на лятото, веднага разбираш, че нещо не е наред, че нещо липсва...

Дишаше бавно и дълбоко, Аманда изведнъж разбра, че това, което казва, има огромно значение за него.

— Имам чувството, че... как да го кажа... че нещо расте и се оформя извън обичайния си сезон...

— Знаеш ли какво е то? — попита тя, усети как думите засядат в гърлото му, стисна ръката му и побърза да добави: — Ако искаш моето мнение, тук не става въпрос за метафизика. Нещо те безпокои. И това нещо е толкова дълбоко, че инстинктивно си дошъл да ме потърсиш в университета. Сексът беше страхотен, но тук той няма нищо общо... — Притисна се до него и попита: — Пак ли Бретхард?

— Винаги е Бретхард — въздъхна Улф. — Но сега, по един странен начин, става въпрос за неговите възгледи. Двамата с него сме членове на един изискан клуб. За разлика от него обаче аз рядко прибягвам до значката си, докато за него тя е символ, тя е втора природа... Хора като Бретхард се мислят за различни, за богоизбрани, над закона...

Това е болест, Панда, можеш да бъдеш сигурна. Първите ѝ симптоми са размахването на значката и служебната карта за привличане на вниманието. После започваш да ги използваш, за да похапваш безплатно в някоя от кръчмите на района си. Колелото се върти и стигаш до скъпа вечеря в изискан ресторант, просто защото си свършил някоя и друга услуга на собственика. След това идва ред на служебните компромиси. Затваряш си очите пред прегрешенията на някой престъпник — било защото го превръщаш в информатор, било защото имаш някаква друга изгода от него.

Ченгетата обичат да се оправдават пред себе си, че си докарват по нещо странично, защото заплатите им са малки и трябва да се живее. Ние сме едно отделно братство, обществото ни използва и едновременно с това ни презира, никой пет пари не дава за рисковете, на които се излагаме. Ето защо са ни нужни компенсации. Но на практика тези компенсации представляват закононарушения и са особено опасни поради аморалния елемент, заложен в тях. Изкушението да използваш закона за своя лична облага представлява един особен, бих казал специфичен вид корупция...

— Значи безпокойството ти е породено от системата, така ли?

Той не отговори, но тя търпеливо чакаше. Знаеше, че Улф често прибягва до подобни паузи, че това му е останало в наследство от спокойния живот в Елк Бейсин, Уайоминг. Тишината трябва да проникне дълбоко в съзнанието му и едва след това ще бъде в състояние да премине върху същността на проблема.

Най-сетне главата му леко кимна, от устата му излетя тиха въздишка.

— Успях да засека един маниак, извършил три брутални убийства... Това стана след седем месеца упорит труд. Може би по тази причина поисках да го заловя сам, поддадох се на емоциите... Последниците бяха тежки. Убити бяха едно младо момиче и един от хората ми...

Очите на Аманда бяха тъмни и сякаш бездънни.

— Това наистина е трагично, Улф — промълви тя. — Съжалявам... Но ако искаш да бъда откровена, ще ти кажа, че не вярвам да си проявил небрежност... Познавам те достатъчно добре, за да бъда сигурна. Тревожи те нещо съвсем друго...

Хладните змийчета започнаха да се гърчат в стомаха му.

— Не разбрах кой уби Джуниър, не успях да го усетя... — забързано рече той. — А тази сутрин комисарят ми тръсна и убийството на Моравия... Идвам тук направо от жилището му. И за неговия убиец нямам абсолютно никаква представа... Липсва ми обичайното психическо присъствие, тайнственото сияние...

— Искаш да кажеш, че и в двата случая трябва да има психическо присъствие, но ти просто не си успял да го почувстваш — уточни Аманда.

— Точно така — кимна той.

— Улф — погледна го в очите тя. — Необикновената способност продължава да е у теб... Винаги я усещам, когато се любим, и сега беше тук... — Стисна ръката му и окуражително добави: — Нищо не се е променило.

— Променило се е! — поклати глава той и рязко седна в леглото. — Чувствам се като куче, което си гони опашката, като слепец, на когото липсва белият бастун!

— Значи трябва да разкриеш нещо значително по-сложно от две обикновени убийства — каза тя. — Имаш ли чувството, че убиецът на

твоя колега е действал и в случая с Моравия?

— Защо трябва да го имам? Между двете убийства няма нищо общо.

— Може би, що се отнася до конкретните обстоятелства. Но какво ще кажеш за липсата на психическото присъствие, на аленото сияние? И в двата случая не си изпитал нищо, нали? Случайно ли е това?

Змийчетата се плъзнаха по гърба на Улф. Как можа да не обърне внимание на един толкова очебиен факт?

— Бедничкият ми Улф — прегърна го тя и впи устни в неговите. — Имам едно предложение. На теб ти трябва малко разнообразие, а утре вечер Стийви организира купон в „Азбучния град“, ще представя нови художници. Обещава весело прекарване, какво ще кажеш да отидем, а?

— Не мога, Панда — въздъхна Улф. — Комисарят даде да се разбере, че новото разследване е изключително важно от политическа гледна точка и аз едва ли ще имам време за...

Тя запуши устата му с длан.

— Стига, Улф. Познавам те достатъчно добре, за да съм убедена, че вече си се заел за работа и правиш каквото трябва. Но човек не може да работи двадесет и четири часа в денонощието, дори този човек да си ти — Железният кон от състава на „Шошоните“!

— Такъв ли ти изглеждам?

Тя се засмя и нежно го прегърна.

— Наистина си железен. Но и ти си човек от плът и кръв, малко почивка ще ти бъде от полза... — Ръката ѝ се плъзна към слабините му: — Да не говорим, че ще ти оправи и настроението... — Той набъбна между пръстите ѝ и тя отново се засмя: — Ето го и доказателството. Гледа ме право в очите!

ВТОРА ГЛАВА

НЮ ЙОРК / ТОКИО

Върнън Харисън, главен патолог на Ню Йорк, беше висок и кльощав мъж с приведени рамене и обидено лице на куче от породата басет. Носеше очила с голям диоптър и с това, по мнението на Улф, се изчерпваха всичките му недостатъци. Беше човек, който успяваше да запази спокойната си и трезва разсъдливост в обстановка на почти истеричен хаос — едно съвсем нормално състояние за всички обществени учреждения на задъхващата се метрополия.

Намираха се в приземието на сградата, разположена на ъгъла на Първо авеню и Тринадесета улица, в която се помещаваше Съдебна медицина. Стаичката беше малка, редом с просторния хладилник, в който се съхраняваха трупите на градските мъртъвци. Наближаваше три следобед, от сутринта насам Улф беше потънал в рапорти. Не научи нищо особено от екипа, извършил оглед в кабинета и жилището на Моравия, заключението на балистичните експерти все още не беше окончателно. Тук го чакаше бележка от директора на полицията Бретхард, който заплашително му напомняше, че не се е отказал от вътрешното разследване по убийството на Джуниър Руиз и настояваше Улф да му предостави всички необходими улики и доказателства. Майстор е на заплахите този тип, въздъхна в себе си Улф.

— Успя ли да хвърлиш едно око на онзи трафикант на наркотици Аркильо? — попита.

— Грозна работа — изръмжа Харисън. — Сякаш някой побъркан го е пържил с ацетиленова горелка! — сви рамене и добави: — Но, както казват римляните, „който живее на ръба на бръснача, трябва да очаква и да се пореже“...

Остави електрическия трион за разрязване на кости върху масата. Въздухът тежеше от миризмата на човешка плът.

— Значи горелката му е видяла сметката, така ли?

— Така изглежда — промърмори Харисън и се зае да подрежда инструментите си. — Някой хубавичко е подредил и дясната му ръка...

— Аз бях.

— Е, тогава можеш да драснеш една чертичка повече на дъската...

Улф въздъхна с облекчение. Беше добре, че главният патолог не намира нищо особено в смъртта на Аркильо.

— Какво ще кажеш за Моравия?

— Е, тук вече си се погрижил да ми създадеш работа — промърмори Харисън и дръпна почернялата кожа върху зейналата дупка в гърдите на Джуниър Руиз. — Честно ще ти призная, че не зная какво да кажа. — Пръстите му завъртяха никелираните инструменти, изведнъж заприлича на барабанчик в челото на тържествен парад. — От тоя случай ще ме заболи глава. Направих кръвна проба, всички възможни токсикологични тестове, за които пише по книгите. И нищо — бяла стена... — Улф отдавна беше забелязал, че Харисън прибъгва до какви ли не словосъчетания, които говореха за интереса му към жаргона в различните части на огромния град.

— Обърна ли внимание на ружа по бузите му?

— Нищо особено. Първокласна стока, вероятно закупена в скъп бутик — вдигна глава и се взря в лицето на Улф през очилата си. — Няма никакви екзотични отрови, ако това имаш предвид...

— Просто ми трябва отговори — въздъхна Улф. — При това спешно...

— *Madre de Dios!* — недоволно промърмори Харисън. — Тичам толкова бързо, колкото ме държат краката! — очите му се насочиха към зейналия гръден кош на Руиз: Докато тоя приятел тук е различен... Няма да ми създава проблеми. Някой го е гръмнал от упор с два куршума тридесет и осми калибър, които са отнесли белия дроб и сърцето му...

Улф насочи поглед към жълтеникавото, покрито с кървави драскотини тяло, което доскоро беше подслонявало веселата душа на Джуниър Руиз, и сърцето му се сви.

— Да се върнем на Моравия — въздъхна той. — Някакви следи от наркотици?

— Добър въпрос — кимна патологът и започна да шиє гърдите на трупа с дебел восъчен конец. — Гръмнали са го, докато е бил задръстен от кокаин, в това няма никакво съмнение. Дали е бил наркоман с навици? Не. Дали е вземал от време на време?

Улф изчака, докато Харисън продиктува заключенията си пред стоманения микрофон, единственото му желание през това време беше чаршафът час по-скоро да покрие трупа на Руиз.

— И тъй, какво е причинило смъртта на Моравия? — попита най-сетне той.

— Въпрос за един милион долара — промърмори Харисън. — Ще ти кажа какво НЕ Е ПРИЧИНИЛО смъртта му. В момента на изстрелите вече е бил мъртъв. Кокаинът обаче е бил съвсем нормален, в него е липсвала съставката О. Д., която в някои случаи може да доведе до смърт... — Най-накрая дръпна чаршафа над главата на Джуниър Руиз и се извърна към Улф:

— Бих казал, че тази смърт е една голяма загадка за нас, приятелче...

Улф тръгна да си върви, но гласът на Харисън го спря на крачка от вратата:

— Има и още нещо странно около тоя Моравия...

— Какво? — извърна се Улф. Харисън смутено потърка носа си.

— Чувал ли си някой възрастен да лъже за годините си? — попита. — В смисъл, да се прави на по-голям?

— Не. Какъв би бил смисълът?...

— Тъй, тъй — поклати глава Харисън. — Според кръщелното свидетелство Моравия би трябвало да бъде четиридесет и осем годишен. Но по време на аутопсията установих, че имам работа с човек, който е най-много на тридесет години.

Наохару Нишитцу лежеше в пълен мрак. Зад гърба му, отвъд рогозките й полуотворената врата се виждаше заснежената градина, която винаги беше считал за свой храм. Оттам долиташе тихо потракване на изсъхнали бамбукови стебла. Въздухът беше леден, но макар и гол, Нишитцу се чувстваше отлично.

До слуха му долетя тих, едва доловим звук, тялото му доволно се отпусна върху футона. След миг вече Евън коленичеше до него, от стройното й тяло се излъчваше топлина и аромат на екзотични плодове.

— Кажи ми, Евън — прошепна той, докато момичето му поднасяше зеления чай, гъст и горчив. — Щастлива ли си тук?

— Не съм мислила по този въпрос, Нишитцу-сан — отвърна момичето. — „Забранените мечти“ е мой дом откакто се помня. Мой дълг е да бъда тук и да ви обслужвам... — гласът ѝ беше мек като топка памук, която можеш да вземеш в ръце и да моделираш както пожелаеш.

— А била ли си някога щастлива?

— Аз съм доволна, Нишитцу-сан.

— А аз не съм, Евън — изръмжа той. Изявлението му увисна във въздуха като остър бръснач, който всеки момент ще падне върху главата на някой от присъстващите. — Усещам наличието на все по-голямо недоволство.

— Недоволство ли?

— Да — отвърна Нишитцу, без да се помръдва. — Имам предвид лоялността. Нещо, за което до този момент не е ставало въпрос. — Очите му внимателно следяха неясните очертания на профила ѝ. — От историческа гледна точка ние, членовете на „Тошин Куро Косай“, никога не сме имали разногласия, неизменно сме вървели по предназначения път. От векове, още от времето на шогуните... Но сега нещата се променят.

— За предателство ли говорите, Нишитцу-сан?

Той рязко излезе от неподвижното си състояние. Тялото му се надигна и се опря на лакът, ръката му сграбчи китката на момичето, костите ѝ пропукаха.

— Умно момиче!

Евън не издаде никакъв звук, но той усети полюшването на главата ѝ, а миг по-късно — и незабележимата промяна в аромата, който се излъчваше от тялото ѝ. Стана някак по-остър и по-тежък, напоен със страх...

— Да, за предателство! — гласът му беше дрезгав, заплашителен шепот. — Мисля, че някой от близкото ни обкръжение се е обърнал срещу нас и иска да провали плановете ни!

Другата му ръка се стрелна нагоре и стисна голата гръд на момичето. Болката беше толкова силна и толкова неочаквана, че от устата на Евън се изтръгна неволно стенание.

— Ти вероятно не знаеш нищо, нали, Евън?

— Какво?

Беше успял да я стресне и това беше хубаво. Означаваше, че все още може да ѝ се доверява. Въпреки това не отслаби болезнената си хватка, а напротив — усили натиска върху китката и гърдата ѝ. Наведе се над потръпващото ѝ тяло, с удоволствие вдъхна миризмата на бликналата пот, миризмата на страха...

— Този някой би могла да бъдеш и ти, Евън... — прошепна той, наслаждавайки се на страха ѝ така, както познавачът се наслаждава на хубаво вино... — Някой, когото познаваме добре, е решил да ни предаде... Или поне си мисли, че го прави... Това може да си и ти, тъй като отдавна спиш с онзи шпионин Лорънс Моравия...

— Но аз не знаех, че е шпионин! Ако знаех, положително бих се опитала да открия за кого работи!

Нишитцу беше доволен от тъмнината в стаята, тъй като не успя да сдържи усмивката си. Беше изключително доволен от това, което знаеше за двата пола — твърдо и неизменно като отдавна доказана теорема: мъжете са двулични, а жените знаят как да откриват тяхното двуличие.

Нямаше никакво значение, че Нишитцу отдавна знаеше кои са господарите на Моравия. Узна ги още след първия кодиран факс, който онзи нещастен аматьор изпрати от офисите на „Америкън Експрес“ в Гинза. Съдържанието на факса нямаше значение, важен беше адресът, засечен от неговите хора във фирмата.

Не беше необходимо Евън да знае подробности за това. Отдавна беше разбрал, че колкото по-малко знае един човек, толкова по-добре за самия него. Във всеки случай за нея беше отредил друга, по-важна роля. Разхлаби хватката си, веднага усети как приятният аромат на страха започва да се разсейва.

— Кой може да е предателят?

— Не зная.

Беше толкова близо до нея, че устата му докосна бузата и ъгълчето на устата ѝ.

— Малцина могат да бъдат заподозрени. Само няколко души разполагат с достатъчно власт, опит и кураж... — Тънък пласт слюнка запечатваше плътно стиснатите ѝ устни, той изведнъж изпита копнеж да го има... — Мъжът притежава силата и волята, които са необходими на всеки, дръзнал да се изправи срещу нас... А жената — потайността... Какво казва вътрешното ти чувство? Мъж или жена?

— Мъж.

— И аз съм на това мнение. Най-големите ми подозрения са насочени към Шото Вакаре — пусна китката ѝ и със задоволство отбеляза, че тя не направи опит да я отдръпне. — Познавам силата на твоята дарба и в подобни случаи ѝ се доверявам изцяло...

— Винаги съм изпълнявала желанията ви, Нишитцу-сан.

Той не можа да се сдържи и вкуси от влагата върху устните ѝ.

— Скоро пак ще го сториш — прошепна. — С твоя помощ ще открием предателя...

В отговор Евън вдигна глава и изложи на показ дългата си шия. Нишитцу усети как в душата му се надига злокобна страст, безспорно предизвикана от нежната плът, блеснала покорно пред очите му.

Намести се върху нея, бедрата ѝ изчезнаха под могъщия му торс. От устата ѝ се изтръгна сподавен вик, но той вече беше различен от уплашените стенания, които беше издавала преди миг...

Улф реши да не казва на никого за тайната вратичка в гардероба на Моравия, водеща към килията със странните снимки и гротескната скулптура. Не каза дори на Боби, макар че не знаеше причините за това. Някакъв вътрешен инстинкт го предупреждаваше да запази това откритие за себе си, поне на първо време...

Късният следобед беше студен и неподвижен, сякаш годишните времена не съществуваха, а на тяхно място над града се беше спуснал огромен леденосив похлупак, който заплашваше да го превърне в пустиня. Паркира на Трета улица-Изток срещу стара каменна сграда. Партерният етаж беше зает от художествена галерия, разбира се, ако човек може да нарече изкуство парчетата плат и необработена кожа, залепени върху разкривени жезла. Зад железните, боядисани в тъмнозелен цвят решетки на прозореца можеше да се види огромна безформена купчина от зелени, пурпурни и жълти предмети, които изглеждаха като зееща рана под елегантен надпис:

УРБАНИСТИЧНО РАЗЛОЖЕНИЕ.

Поне името са улучили, помисли си той. Решетъчната врата беше отворена, но въпреки това човек оставаше с чувството, че скулптурите до прозореца попиваха цялата светлина на студения зимен ден.

Вътрешността на галерията беше мрачна и тъмна. Там се разпореждаше болезнено слаба млада жена с тяло като закачалка за дрехи и червена като пожарогасител коса. Цветът на кожата ѝ беше болезнено синкав, очите ѝ бяха силно гримирани, а червилото и лакът на ноктите ѝ бяха по-черни дори от стените на галерията. Всичко това я поставяше по-близко до смъртта, отколкото до живота, а според Улф именно това е била целта ѝ. Много очарователно, помисли си той. Или безкрайно отвратително. Всичко зависи от гледната точка...

През свити устни и стиснати зъби го информира, че името ѝ е Маун. Улф се представи като адвокат, поел грижата за имуществото на покойния Лорънс Моравия. Маун го погледна с отсъстващ поглед и той тикна една от снимките на убития богаташ под носа ѝ.

— О, Лари — прошепна тя. — Значи е умрял? Страхотно! — Толкова ѝ беше опечалението. Сви рамене и добави: — Често идваше тук, разбира се. Харесваше му. Играеше обикновената игра — сякаш случайно е попаднал тук и иска да провери дали галерията ще допадне и на приятеля му... Отначало мислех, че е като всички останали, но скоро разбрах, че ще стане купувач... — Разпечата пакетче дъвка „Базука“ и хвърли една плочка в устата си: — Човек свиква да разпознава посетителите, знаете... Например вие... Още като пристъпихте прага, разбрах, че не сте дошъл да купувате...

— Защо тогава съм влязъл?

Дори и да усети, че я поднася, Маун с нищо не го показва. Наклони глава и започна да го разглежда като мостра от произведенията на неизвестен авангардист. Челюстите ѝ съсредоточено се движеха, след миг пред устата ѝ изскочи най-големият балон, който Улф беше виждал в живота си.

— Помислих, че сте се объркали. Малко по-надолу има един бутик на име „Урбанистичен дизайн“, там продават разни модни стоки...

— Това тук не са ли модни стоки? — разпери ръце Улф.

— А модно ли е изкуството? — отвърна сериозно тя. — То не е предназначено да служи един сезон, а после да бъде захвърлено... Не, то е извън времето, именно това качество го превръща в изкуство... —

Очите ѝ следяха бавното му придвижване из галерията, устата ѝ продължаваше да прави балони. — Всички тези неща са произведения на една художничка, казва се Шика... — После в очите ѝ изведнъж се появи безпокойство: — Надявам се, че няма да искате обратно парите на Лари...

— Защо трябва да го правя? — обърна се да я погледне Улф.

— Де да знам — обърка се Маун. — Но след като се появявате тук и... Господи, не знам... — прехапа устни и потъна в изпълнено с неудобство мълчание.

— Кога започнахте да го наричате Лари?

— Нали така се казва? — сви рамене тя и от устата ѝ се показа поредният огромен балон. — Всъщност Лари и аз... — поколеба се, после добави: — Мисля, че именно заради това се отбиваше толкова често... Не беше нищо особено, само дето... — Посочи една матова врата в дъното на помещението и се изкиска: — Една събота отидохме там и се начукахме... Беше бърза работа, защото в галерията имаше посетители... Чувахме ги как се разхождат и си говорят, докато ние се чукахме... много бърза работа...

Бас държа, че е била бърза, помисли си Улф, а на глас попита:

— Кога господин Моравия, тоест Лари... купи своя Шика?

— При откриването — отвърна Маун. — Дойде на купона. Шика беше тук, той си поговори с нея и купи скулптурата... Чакайте да се сетя... Да, преди около седмица... Затова си помислих, че...

— Че искам да върна произведението.

— Да — направи гримаса Маун. — Нещата на Шика не са за всеки, знаете... Честно казано, мислех, че не стават и за Лари... Но той си поговори с нея и после плати...

— Как мислите, възможно ли е да е чукал и нея?

— Не знам — направи поредния си балон Маун. — Може би. Той си падаше по тия неща.

— По кои неща?

— Всички адвокати ли са толкова заковани? — въздъхна Маун и направи плашеща гримаса с черните си устни. — Лари обичаше да чука, но не си падаше по усложненията и обвързването. Поне такава беше моето впечатление...

— Значи тряс-прас, мерси, мадам, и толкоз, а?

— Всички са такива — засмя се Маун.

— Кой всички?

— Ами мъжете като Лари. Бързо го разбрах що за птица е. Баровец, пълен с мангизи... Бас слагам, че се е хранил по разни фантастични места като „Четири сезона“ и „Лютес“... Искам да кажа, че външно и той беше подвижна закачалка за дрехи като всички останали, само дето отвътре им се хилеше... На другите закачалки, де... Мразеше този начин на живот, просто му беше неприсъщ...

— А кой му беше присъщ?

Маун се извърна да го погледне.

— Лари беше извратен — рече. — *Сериозно* извратен.

— В сексуално отношение, така ли?

— Че в какво друго?

Той се замисли за момент, после попита:

— А вас върза ли ви?

— Вие негов адвокат ли сте, или психоаналитик? — потръпна леко Маун и устата ѝ изпука поредния балон. — Не го е правил, но честно казано не бих имала нищо против...

— Така ли? — изненада се Улф и неволно се запита дали съществува като тази Маун имат родители.

Тя се приближи, в носа го удари острата миризма на екзотичен парфюм.

— И ти ли си от онези шантавите, дето искат всичко да държат под контрол? — попита. — Знам, че повечето мъже са такива, но понякога е много приятно да изпуснеш контрола... Страхотно е, можеш да ми повярваш... Удоволствието имам предвид... — вдигна глава да го погледне: — Обичаш ли удоволствията? Имаш ли някаква представа от тях?

Улф изпита ирационалното чувство, че в следващия миг тая клечка ще го покани в шумната задна стаичка за един бърз сеанс. Част от съзнанието му се питаше какво ли може да получи от нея, а останалата тръпнеше от ужас, че изобщо може да си задава подобен въпрос.

— Каза, че Лари е бил тук с някакъв приятел — леко се отдръпна той.

— Тъй ли? — изгърмя с дъвката си Маун.

— Каза, че е искал да му покаже галерията и се е правел на баровец... И онзи ли беше извратен?

— О, не — засмя се тя. — В никакъв случай. Онзи беше скован и хич не изглеждаше наред...

— Как така?

— Знаеш как — отвърна тя и изви глава. Изведнъж заприлича на някакъв боен петел от неизвестна порода. — Не си ли ги срещал по улиците? Костюмче, подстрижка, стегнат задник над лъскави чепици...

Изведнъж усети, че няма смисъл да я разпитва за повече подробности. В съзнанието му се появи аленото сияние и сред пламъците започна да се очертава едно лице... Красив млад мъж, спортен тип, вероятно възпитаник на Йейл... Насочи психическата си енергия към Маун и изтръгна останалите подробности. Рус, с ярки и пронизителни сини очи...

— Не е от града, нали? — попита.

— Не е...

— Откъде знаеш?

— Непрекъснато повтаряше „Там при нас, в Ди Си...“ и други подобни глупости. — Вдигна глава и го възнагради с онзи особен поглед, който си разменят единствено кореняци нюйоркчани: — Освен това изглеждаше като онзи, дето викал: „Глей, глей к’ви високи къщи!...“

— Искаш да кажеш, че е имал акцент...

Маун се ухили насреща му и Улф изпита чувството, че се е изправил пред някой от онези зловеци канибали от Нова Гвинея, които показват по снимките на „Нешънъл джиографик“.

— Аха...

— Какъв по-точно?

— Май беше южняшки...

— Но по-мек, нали?

— Точно така.

Значи наистина Ди Си^[1], помисли си Улф.

— А нямаше ли си име тоя приятел на Лари?

— Имаше, как да нямаше — усмихна се Маун, очевидно доволна от този разпит. — И то беше най-интересното в него. Казваше се Мак Джордж Шипли и работеше за федералното правителство...

— За федералното правителство?

— Аха. Лари го попита нещо, не можах да чуя какво... Тоя тип Шипли извади визитна картичка и ме помоли за писалка... Искаше да

напише нещо на гърба... Тогава видях името му. Отдолу пишеше, че работи в Министерството на отбраната...

Започва да става интересно, помисли си Улф. Освен, че е шарил нонстоп между Токио и Ню Йорк, Лорънс Моравия си е другарувал и с разни типове от Пентагона... Какво ще изскочи от всичко това? В досието му няма нито дума за връзки с представители на правителството... Явно Лорънс Моравия ще се окаже един доста интересен и заплетен случай...

Направи още една бавна обиколка на галерията, после небрежно попита:

— Видя ли какво написа на картичката този Шипли?

— Аха — усмихна се Маун и облиза устни. Езикът ѝ изглеждаше невероятно розов на фона на чернилката по устата ѝ. — Искаш ли да ти го кажа?

Улф отново изпита тревожното чувство, че ще бъде поканен в тъмната задна стаичка. Там кокалестите пръсти ще разкопчаят колана му, а кльошавият задник ще поиска да бъде обслужен...

— Трябва да си видиш изражението — изсмя се Маун.

Улф се засмя заедно с нея и си даде сметка, че я харесва, въпреки странната външност. Имаше чувството, че зад маската на палаво дете, което иска да шокира родителите си, се крие и нещо наистина добро...

— Беше телефонен номер, кодът започваше с 202... — После го продиктува с такава лекота, сякаш го четеше от електронен бележник.

— Как успя да го запомниш? — учуди се Улф, докато записваше номера в тефтерчето си.

Маун сви рамене, отново го връхлетя острата миризма на екзотичния парфюм.

— Помня всичко. Особено за Лари... У него имаше нещо особено... — изведнъж ѝ стана тъжно, сякаш едва сега осъзнаваше новината за смъртта му.

— Какво ще ми кажеш за тази художничка Шика? — смени темата Улф.

Маун нежно докосна една от скулптурите, в невинността на жеста ѝ имаше нещо познато, нещо, което Улф беше открил в странните снимки, окачени в тайния олтар на Моравия.

— Какво искаш да чуеш? — отвърна с въпрос тя. — Това, което го пише в каталога, или това, което знам?

— Има ли разлика?

Маун се изкиска.

— Знаеш ги творците! Всичко забулват в тайнственост. Колкото повече тайнственост, толкова по-добре. Останалото няма значение, главното е изкуството да говори за тях... Винаги държат зрителят да бъде непредубеден, да пристъпи към произведенията им, без да знае нищо за личността на твореца...

— Аз пък си мислех, че най-много искат произведенията им да бъдат продадени — поклати глава Улф. — Нали повечето от тях мизерстват?

— Може би, но не и Шика — изкиска се отново Маун. — Според мен тя изобщо не се тревожи дали някой ще ѝ купи творбите.

— Защо?

Маун направи поредния балон и бавно го пукна.

— За адвокат задаваш ужасно много въпроси...

— Такава ми е работата. Мисля, че никой нищо не е чувал за тая Шика...

— Когато става въпрос за изкуство, трябва да знаеш към кого да се обърнеш...

— Как мислиш, бяха ли Шика и Лари приятели?

— Харесвах се — отвърна Маун. — Това си личеше само като ги погледнеш... Според мен между тях имаше нещо.

— Някой от тях го е показал?

— Чувах, че си говорят за Токио. Правеха го така, сякаш заедно са били там...

— Къде по-точно?

Маун сви рамене, вълните на екзотичния парфюм отново връхлетяха Улф.

— Говореха за някакво място, наричано „Забранени мечти“... Според мен ставаше въпрос за някакъв клуб... Като познавам Лари, там вероятно са предлагали сексуални оргии.

— Мисля, че ще трябва да си поговоря с Шика — бавно промълви Улф, в съзнанието му отново се появиха странните снимки в скривалището на Моравия. — В Манхатън ли живее?

— Разбира се — кимна Маун. — Държи един апартамент само на три пресечки оттук, но... — хвърли поглед към настолния календар на бюрото си: — ... в момента е извън града и ще се върне едва утре.

— Не биваше да го правим толкова скоро — каза Южи Шиан.

— Нямахме избор.

— Но да убиеш човек...

— Беше нещастен случай. Неволна грешка.

Южи погледна майка си Минако. Небето над Токио бавно просветляваше. Вляво от тях се простираше пазарът Тцуки, гора от голи електрически крушки осветяваше купища сребриста риба. Мъже е високи до коленете гумени ботуши поливаха сергиите си с маркучи. Острата миризма на риба ги обвиваше в гъсти вълни, главозамайваща като пенлива бира. Зад гърба им се издигаше тъмната грамада на склада, в който държаха Оракула...

— Аз съм учен, мамо — промълви Южи. — Би трябвало да зная, че процедурите изискват да изчакам...

— Какво? Клиничните изследвания? Знаеш много добре, че в нашия случай това би било губене на време... От опитите с низши организми няма да получим нищо.

Южи извърна глава към реката. Над тъмните води се стелеше лека мъгла, печален и призивен зов на невидими сирени пронизваше неподвижния въздух.

Той кимна с глава, съзнавайки правотата ѝ. Наистина нямаха избор, дори от научна гледна точка. Технологията изисква изпитания, но резултатите от тях го вцепеняваха.

— Ще ти донеса чай, Южи-сан — тихо каза Минако. Отиде до една от многобройните сергии, предлагащи суши и топли напитки, обърна се и погледна сина си. Стоеше сред купищата риба с приведени рамене, настръхнал от утринния хлад. Изглеждаше ужасно самотен. Сърцето ѝ се сви. Обичаше всичките си деца, но Южи беше единственият ѝ син. Дори само този факт беше достатъчен, за да бъде най-близко до сърцето ѝ.

Но Южи притежаваше гениални познания в областта на биохимията, името му беше широко известно в научните среди. Минако поръча чай и се замисли за своя син. Цял живот се беше стремил да го държи далеч от тъмните сили, но сега идваше времето за промяна. Това беше неговата карма. А и нейната.

Южи търпеливо чакаше завръщането на майка си, в душата му цареше чувство за вина. Разбира се, той не би могъл да знае как ще се отрази на Моравия срещата с Оракула, но рискът си беше риск. Отвсякъде го заобикаляха плоски, лишени от цвят очички. Тук-там мърдаха опашки, стоварващи се с плясък върху мокрия бетон. Това беше единственият признак на живот в обречените морски обитатели.

— Заповядай — подаде му димящата чаша Минако. Градът наоколо бавно се пробуждаше, до кипящата като котел дневна суматоха все още имаше часове... Лабораториите за изпитание на Оракула бяха умишлено създадени в този район на града. Тук цяла нощ беше оживено, никой не би обърнал внимание на факта, че в склада постоянно влизат и излизат хора.

— Означава ли това, че всичко трябва да започне отначало? — попита майка му.

Южи се замисли. Този въпрос го измъчваше от момента, в който научи за смъртта на Лорънс Моравия.

— Не мисля — въздъхна най-сетне той. — Нищо не доказва, че сме избрали погрешен път... Едновременно с това ни се губи важна част от мозайката... Образно казано, нашият проблем изглежда така: разполагаме с мощен генератор, който може да даде осветление на един цял град... Но в момента, в който го включим, той изгаря, тъй като е прекалено силен... — Извърна се към нея и вече с убеждение в гласа добави: — Не, няма да започнем отначало. Трябва просто да сменим ключа, чрез който задействаме генератора...

Минако кимна с глава и въздъхна:

— Чувствам се виновна, Южи-сан. Аз бях тази, която те подтикваше да създадеш Оракула. Аз бях тази, която доведе Моравия и го предложи за опитно свинче...

— Но той беше съгласен, мамо. Знаеше на какви рискове се подлага.

— Това означава, че не бива да се чувстваш виновен, Южи-сан — тъжно се усмихна Минако. — Такава е била кармата му...

— Имаш право, мамо — съгласи се Южи. — Въпреки това обаче искам да отида в Сензо-жи...

— Правилно — кимна Минако. — Ще те придружа.

Спуснаха се до брега на реката, взеха едно водно такси и се насочиха към Асакуза. Там беше храмът на Сензо-жи, Издигнат в чест

на Канон — будистката богиня на милосърдието. Свято място, където Минако водеше децата си на всеки празник.

Вървяха край дългата редица сергии, предлагащи какво ли не — чадъри от оризова хартия, традиционни дървени гребени, механични играчки и саке... Спряха пред огромната урна за ароматични пръчици до входа, събраха длани и се оставиха да бъдат обвити от гъстия облак дим. Това беше ритуал, чрез който се молеха за здраве.

Изкачиха каменните стъпала и влязоха в храма. Вътре цареше звънлива тишина. Отвсякъде ги заобикаляха високи колони, на които бяха окачени фенери. Високо над главите им се виждаше сводът, изрисуван с красиви фрески. Те показваха сложните драми на японската митология, а за онези, които не вярват в митове — на древната японска история.

Запалиха ароматични пръчици и отправиха към Буда молитвата си за успокоение на мъртвите. Пушекът се извиваше в хладния въздух над главите им.

Познатият ритуал успокои душата на Южи, но на излизане той отбеляза, че майка му продължава да е напрегната.

Навън слънцето правеше героични опити да пробие промишления смог, проснал дебелилото си наметало над огромния град. Асакуза блестеше като нереален сън, като странно видение, родено под четката на гениален художник.

Минако потръпна.

— Усещам промяна във въздуха — прошепна тя.

Успял да се нагоди към предчувствията на майка си, Южи леко поклати глава:

— Но тази промяна ще бъде към добро...

— Не — поклати глава Минако. — Стоим на ръба на пропастта, а тя е мрачна и бездънна... — пръстите ѝ нервно се преплетоха: — Нещо мърда в тази пропаст, Южи-сан... Нещо непознато и страшно!

По покрива на колата почукваха дъждовни капки, тежки като юмруци на боксър. Паркирал на няколко метра от „Урбанистично разложение“ Улф гледаше как екип на фирмата за поддръжка на уличната мрежа напразно се опитва да запуши дълбока дупка в асфалта, от която бликаше обилна вода.

Беше набрал номератора на Министерството на отбраната във Вашингтон и в продължение на доста време имаше чувството, че е баскетболна топка, подхвърляна от отдел на отдел в огромната бюрократична машина, която все не можеше да открие тайнствения си служител Мак Джордж Шипли — приятеля на Моравия. Изглежда никой не желаше да поеме отговорност за съществуването на този Шипли, което означаваше две неща: или Шипли е нарочно държан на сянка, или Маун му беше предоставила погрешна информация.

Улф въздъхна и се изключи от сложната електронна мрежа на военните. Набра номера на свой познат, който работеше в нийоркския отдел на ФБР. Едва ли имаше ченге от градската полиция, което може да каже, че поддържа приятелски връзки с някой от агентите на ФБР, но от време на време служителите на двете ведомства си вършеха взаимни услуги, макар отношенията помежду им да приличаха на пясъчна кула, готова да рухне при първия полъх на вятъра.

Улф остана със слушалка в ръка, докато Фред — агентът на ФБР, захранваше компютъра си с необходимите сведения.

— Шибана работа — промърмори онзи и Улф изпита известна симпатия към него, тъй като сам беше добре запознат със сложната бюрократична система, чиято съпротива трябваше да преодолява всеки път, когато му трябваше спешна информация.

— Слава Богу — промърмори най-накрая Фред. — Успях да вляза в архивата на Министерството на отбраната. Как се казваше твоят човек?

— Мак Джордж Шипли.

— Добре, почакай малко.

Оттатък улицата шефът на ремонтната бригада влезе в камионетката и опря телефонна слушалка до ухото си. Вероятно иска подкрепления, помисли си Улф. После видя жената.

Стоеше на ъгъла, над главата ѝ беше разтворен чадър от оризова хартия. Улф напрегна взор, но пелената на дъжда му пречеше да види лицето ѝ. Носеше черни обувки с високи токчета, чийто лак меко проблясваше на светлината на светофара. Поличката ѝ също беше черна и изключително къса, разкриваща великолепно издължени бедра. Черното кожено яке, обсипано с метални копчета и ципове, стигаше някъде до под талията ѝ. Слезе от тротоара и Улф за миг зърна бялото лице с тъмни очи, изключително красиво и без съмнение

ориенталско. Японка? После гледката му беше препречена от дългото туловище на тежък камион. Когато грохотът на мотора му заглъхна в далечината, на ъгъла вече нямаше никой.

Улф примигна, но издължените бедра на японката останаха запечатани върху ретината му и упорито отказваха да я напуснат.

— Там ли си, приятел? — прозвуча в слушалката дрезгавият от тютюна глас на Фред. — Съжалявам, но твоят Мак Джордж Шипли го няма в компютъра на Пентагона.

— Сигурен ли си? — попита Улф и затвори очи. Красивата жена отново отказа да напусне съзнанието му, дори напротив — видя с още по-голяма яснота съблазнително опънатите ѝ бедра на ръба на тротоара.

— Има един Шипли в отдел „Снабдяване“, но той е Уилям Х. Друг Шипли — Доналд Р., работи в счетоводството. И това е всичко...

— Трябва да е там! — настоя Улф.

— Значи аз не го виждам — изръмжа Фред.

— Как така? — учуди се Улф и мисълта за японката изфиряса от съзнанието му.

— Секретни файлове, приятел. Всички правителствени учреждения имат такива... За в случай, че някой се осере... Тогава типчета като твоя Мак Джордж не можеш да ги откриеш на ведомост, ако ще да си самият директор на ФБР!

— Искаш да кажеш, че Шипли или не съществува, или е секретен агент, така ли?

— Горещо-долу — промърмори Фред. — Слушай, направих каквото можах, време е да си гледам и моята работа!

Улф прекъсна разговора, очите му се насочиха към облака бяла пара от дупката в асфалта, който бързо се разпръскваше от ледените капки на дъжда. Какво общо е имал Лорънс Моравия с агент от Министерството на отбраната? Или Маун, увлечена в играта на котка с мишка, му е пробутала фалшива информация?

Извади бележника си и втренчи поглед във вашингтонския номер, който намацаната мадама му беше продиктувала, без нито за миг да се запъне. Пое дълбоко дъх, после бавно започна да го набира.

В ухото му прозвучаха седем сигнала и той вече се готвеше да затвори, когато нещо прещрака и вместо очаквания монотонен глас на

телефонния секретар в слушалката се разнесе съвсем истински мъжки глас:

— Шипли.

Сърцето на Улф пропусна един такт.

— Мак Джордж Шипли? — пожела да се увери той.

— Да. Кой се обажда?

Тенор, при това съвсем младежки. Пред очите на Улф изплува портретът, който му беше нарисувала Маун. Представи се и попита:

— Познавате ли човек на име Лорънс Моравия?

— Нали нямате нищо против, ако направя справка с висшестоящия ви офицер? — попита Шипли. — Дайте ми номера на значката си и телефон, на който мога да ви открия. Ако всичко е наред, ще ви позвъня в рамките на десет минути.

Улф се подчини и прекъсна разговора. Сега ще чака да бъде проверен от един шпионин. Интересна ситуация! Отново се запита защо Моравия е пътувал толкова често до Япония и обратно. Ако Шипли е таен агент на Пентагона, той положително има достъп до секретни материали, заради които всеки може да бъде убит. Изведнъж си даде сметка, че прави опит да влезе в една игра, която няма нищо общо с ежедневните му занимания.

Отсреща се появиха още два автомобила на фирмата по поддръжка. Хората с жълти мушамы станаха повече, около мястото на повредата бяха струпани пневматични чукове и друго оборудване, движението започна да се задръства. Улф имаше чувството, че авеню „С“ всеки момент ще бъде затворено.

Замисли се за обаждането, което току-що беше осъществил, най-вече за паузата, настъпила след седмото позвъняване. Без съмнение сигналят е бил прехвърлен някъде и това някъде можеше да бъде както в съседния щат, така и на другия край на глобуса.

Телефонът бръмна и той почти подскочи от изненада.

— Матсън — изрече задъхано в слушалката.

— Наистина сте вие — отвърна му познатият тенор с някакво едва доловимо снизхождение. Сякаш психиатър успокоява превъзбудения си пациент. — Бързам да отговоря на въпроса ви: да, наистина се познавах с Лорънс Моравия.

— За вас ли работеше?

— Господин Матсън — въздъхна Шипли, пропускайки званието на Улф. — Мисля, че ще е по-добре да се срещнем. Вземете совалката утре сутринта в единадесет. На летището хванете някое такси и карайте към Китайския квартал. На улица „Х“ има един китайски ресторант, казва се „Феникс“. Точно в един ще бъде там.

Около дупката в асфалта бяха подредени ярко оцветени прегради, движението беше блокирано. Хората в колите търпеливо чакаха намесата на полицията и пренасочването на трафика. Но за момента изход нямаше.

Директорът на полицията Джак Бретхард беше полицай от кариерата и притежаваше всички необходими качества, за да стигне до върха. Не на последно място сред тях бяха уменията му да се справя с уличните безредици и да си прави умела реклама. Някак успяваше да се разбере и с телевизионните репортери, от които, общо взето, всички полицаи се страхуваха. Пред тях представяше в добра светлина не само себе си, но и кмета и главния комисар — нещо, което не можеше да остане незабелязано и което наистина представляваше забележително постижение. Кметът Джеймс Оливъс беше пуерториканец от второ поколение и тепърва трябваше да се доказва като политик. Нещастно стечение на обстоятелствата обаче го накара да назначи за главен полицейски комисар Хейс Уокър Джонсън, който освен черния цвят на кожата си притежаваше и значителна доза инат. До това назначение двамата минаваха за приятели, но след него се превърнаха в закleti врагове и когато заставаха пред телевизионната камера, всеки жител на града очакваше интересни сблъсъци.

Бретхард притежаваше всички качества, необходими за танц сред това етнополитическо минно поле, умееше по превъзходен начин да се възползва от откритата вражда между двамата си шефове. Успя например да се превърне в необходима съставна част от имиджа на кмета пред обществеността — една особено трудна задача предвид факта, че и той е черен като Хейс Уокър Джонсън и всички автоматически ги поставяха в един лагер.

Разбира се, мечтата на Бретхард беше да замести първо единия, а после и другия... Нищо не пречеше на мъдрите му ходове към осъществяване на тази мечта до появата на лейтенант Улф Матсън.

Никак не го обичаше. Не вярваше в дарбата му, предпочиташе да се обляга на трудните, но проверени от живота методи за полицейско разследване. Изпитваше дълбока ненавист към Улф заради интереса на големците и репортерите към него, беше твърдо убеден, че той — Джак Бретхард, заслужава този интерес, и никой друг.

Бретхард беше човекът, който майсторски препрати искането на комисаря за служебни помещения на екипа на Улф към блатистото дъно на бюрократичната машина. Оттам нищо никога не се появяваше обратно. Пак той беше човекът, който направи всичко възможно да извлече дивиденди от убийството на Лорънс Моравия. Получил пръв съобщението за смъртта, той забави рапорта си до комисаря достатъчно дълго, за да стори необходимото. Провери присъствената книга и веднага разбра, че Улф вече е повикан в дома на Джонсън, това му даде необходимото време да поеме следствието в свои ръце. Временно, разбира се, но съвсем достатъчно, за да привлече вниманието на репортерите към себе си, а не към проклетия Матсън. В хода на това следствие щеше да се опита, както винаги, ловко да дискредитира противния шеф на Отдела за тежки престъпления.

Бретхард седеше в „Клансис“ — една от многобройните ирландски кръчми в центъра на града. Въздухът вътре беше така обилно напоен с миризмата на бира, че човек би могъл да утоли жаждата си само с няколко дълбоки вдишвания и издишвания.

Бретхард обичаше да идва тук най-вече защото хората с неговия цвят на кожата избягваха подобни заведения, а униформени полицаи се отбиваха само когато се налагаше да усмиряват развилнелите се посетители. В този час на денонощието имаше на свое разположение абсолютно целия бар.

Висеше пред чаша бира и чакаше появата на Ричардс Кавалера. Онзи скоро застана на прага и бавно се огледа. Видя Бретхард и се насочи към масата му.

— Ще пиеш ли една бира, братовчед?

— Защо не? — отвърна Ричардс, свали мократа мушама от раменете си и я тръсна на свободния стол между двамата.

Бретхард направи знак на дебелата келнерка с изрусена коса и изкуствени мигли, която сякаш беше изскочила от реклама на кренвирши през 70-те години, и миг по-късно пред тях се появиха две големи халби с бира.

— Какво ми носиш? — попита Бретхард, прибъгвайки автоматически до уличния жаргон. Разговори от този характер му носеха осезаемо облекчение, от време на време се чувстваше дълбоко омърсен от контактите си с белите.

Ричардс Кавалера отпи внушителна глътка и бирата в чашата му намаля наполовина.

— Много ми се ще да съм сто процента убеден, че постъпвам правилно — промърмори той.

— Какво значи „постъпвам правилно“? — сръза го Бретхард. — Ако ние, братята по кръв, не се държим заедно, кой ще ни помогне? Може би гадните бели? Никога, братовчед. Може би Оливъс? Още по-малко. Единствената му грижа е да си пази задника и да подлага лапа на тъпаците, които са го избрали... Остава шибаният Хейс Уокър Джонсън, господин *Моето лайно мирише по-другояче от лайната на останалите негри, господин, моята служба ме прави готин като всички бели задници, затова нека бъда вашето покорно негрче!*... — Бретхард отметна глава, пое си дълбоко дъх и бавно започна да се успокоява. Изведнъж заприлича на сбръчкана костенурка. — Затова казвай какво ми носиш, братовчед! Твоят началник Улф Матсън е гадно копеле и ще направи всичко възможно да ми попречи, когато дойде времето да се отървем от лайна като Джонсън и Оливъс! Затова го искам на тепсия, Ричардс! Тук и сега!

Кавалера мълчаливо кимна с глава.

— Все още не разполагаме с нищо конкретно — започна той. — Едновременно с това имам чувството, че нещо не е наред около разследването на случая Моравия. Боби Конърс се държи много странно... Отдавам го на факта, че са гръмнали Джуниър направо пред очите му, но ми се струва, че крие нещо...

— Интересно — промърмори Бретхард и механично погали мустачките си. — Получих писмения ти рапорт за убийството на момичето, Руиз и Аркильо... В него нямаше нищо особено.

— Това беше моята гледна точка — промърмори Ричардс и отново надигна халбата. — Но лейтенантът също е бил там, а и той се държи някак странно... Не говори с никого, по цял ден зачезва, без да оставя координатите си...

— Още по-интересно — въздъхна Бретхард и отпи глътка бира. — Много ми се ще да го пипна в нещо незаконно това копеле и веднъж

завинаги да се отърва от него... — намигна на Ричардс и добави: — Какво ще кажеш, ако взема да му пусна един-двама брояча? Може пък да хванем някоя хубава бяла риба, а?

— Прави каквото искаш, само не забърквай и мен! — уплашено го изгледа Ричардс. — Май наистина не знаеш какво представлява копелето! В момента, в който му пуснеш броячи, той ще ги усети! И тогава или ще ги направи свои хора, или ще им откъсне главите!

— Не се безпокой, братовчед — усмихна се Бретхард и отново поглади мустачките си. — Няма да направя нещо, което би застрашило позициите ти в екипа на Матсън. Нали те счита за ценен кадър, копелето му с копеле!

[1] Става въпрос за окръг Колумбия, център на който е федералната столица Вашингтон. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

ВАШИНГТОН / ТОКИО

Совалката Ню Йорк — Вашингтон стовари Улф на летище „Нешънъл“ с петнадесет минути закъснение. Пътуването беше кратко, но неудобно, през цялото му времетраене имаше чувството, че са го натъпкали във фургон за превоз на добитък. Слезе от самолета, протегна се и вдигна яката на коженото си яке. Ръмеше ситен дъждец, на стоянката за таксита вече се беше образувала опашка. Улф се присъедини към нея, очите му внимателно опипваха околното пространство. Не видя нищо подозрително, но въпреки това реши да вземе предпазни мерки. Когато му дойде редът за такси, той изведнъж размахна ръце, излезе от опашката и се върна в сградата на терминала — сякаш беше забравил нещо важно. Изчака пет минути, после отново излезе на тротоара. Опашката се беше стопила и той скочи в първото свободно такси.

Китайският квартал на Вашингтон беше значително по-малък от този на Ню Йорк, мрачен колкото него, но някак по-чист. А самата улица „Х“ беше задръстена от толкова много сергии за пържена храна, че човек оставаше с впечатлението за пребиваване в Хонконг.

Ресторант „Феникс“ се отличаваше от десетките си събрата, наредени край двата тротоара, само по едно — над тесния му вход бяха прикрепени две пластмасови кучета „Фу“, които леко помръдваха на вятъра. Вътре цареше приятен сумрак. Стените бяха облицовани с фалшив махагон, въздухът тежеше от аромата на задушен ориз, оцет, лютивни подправки и соев сос.

Наближаваше един часът и повечето от масите бяха заети. Улф откри една свободна в ъгъла и се плъзна на скамейката с изкуствена седалка, която някога е била боядисана в червено.

Появи се пъргав като невестулка келнер, който пусна на масата лепкаво меню, напълни чашата пред Улф с горещ чай, а до нея постави метална гарафа. В един часа прегладнелият Улф си поръча лютив супа, в един и пет минути тя вече беше на масата му, придружена от купа с изсушени макарони и малка чинийка кисело зеле.

Привърши със супата, която се оказа наистина добра, после се пресегна да опита макароните, които не бяха нищо особено. В същия момент от една маса в дъното на ресторанта се надигна висок и строен азиатец, който бавно се насочи към него.

— Господин Шипли се извинява за закъснението, господин Матсън. — Азиатецът замълча и остана като закован на мястото си.

Улф протегна ръка и напълни втора чаша с чай. Азиатецът кимна и се плъзна на пейката срещу него.

— Не сте китаец — рече Улф.

— Японец съм — отвърна онзи. — Но китайската кухня ми харесва, нямам нищо против и американските сандвичи със сирене... — протегна ръка през масата и се представи: — Джейсън Йошида.

— От колко време ме наблюдавате, господин Йошида? — присви очи Улф.

— Наблюдавам не толкова вас, колкото всичко около вас — отвърна японецът.

— Никой не ме е проследил, ако това ви тревожи — рече Улф.

— Това винаги ме тревожи — въздъхна Йошида, опразни чашата пред себе си и се надигна: — Ще тръгваме ли? Господин Шипли ви очаква... — Улф понечи да извади портфейла си, но онзи го спря: — Сметката е уредена, господин Матсън. Това влиза в задълженията ми...

Вместо към изхода, Йошида го поведе към дъното на ресторанта. Прекосиха тесен коридор с телефонен автомат в ъгъла, минаха покрай кухненските помещения и се озоваха на задната уличка. Свиха зад ъгъла вляво, извървяха една пресечка и отново свиха наляво. Там, под знака за забранено паркиране, ги очакваше черен „Торъс“ с правителствени номера.

Йошида седна зад волана, направи една обиколка на квартала и излезе отново на улица „Х“. Оттам пое на запад.

— Работите за Шипли, така ли? — попита Улф.

— Нещо такова — промърмори неохотно Йошида и Улф разбра, че разговор няма да има.

Излязоха на авеню „Масачузетс“, караха по него до площад „Дюпон“, после свърнаха по авеню „Кънектикът“ и пое на северозапад, покрай парка Рок Крик. Отминаха северния му край и Йошида сви надясно по Тилдън стрийт, после веднага вляво по авеню „Линтън“.

Колата се плъзна между разтворените криле на висок портал от ковано желязо и Йошида изведнъж възвърна словоохотливостта си.

— Имението Хилууд принадлежи на Марджъри Мериуедър Поуст, но някога, в началото на XVIII век, то е било част от две хиляди акра плодородна земя, собственост на Айзък Пиърс. — Кимна с глава на възрастен мъж с непозната за Улф униформа, вероятно представител на частна охранителна фирма. Пътят се извиваше по посока на невисок хълм. В подножието му се издигаше солидна къща от червени тухли, която, според акуратно поднесената информация от Йошида, била построена през 1926 година.

Спряха пред входа, но Йошида не изключи двигателя и не направи опит да излезе.

— Зад къщата има пътечка, която се спуска към малко хълмче. Тръгнете по нея и ще стигнете до разклонение. Поемете наляво. Ще видите малка руска дача, след нея има дървена хижа.

Йошида замълча. Улф почака известно време, после попита:

— Това ли е всичко?

Японецът се обърна да го погледне, в дъното на очите му се появи леко притеснение.

— Господин Шипли чака — прошепна той с такъв тон, сякаш това беше непростимо провинение от страна и на двамата.

Информацията беше точна до сантиметри. Миниатюрната дача сякаш беше излязла направо от приказките, след нея действително се показва солидна горска хижа. Улф отвори вратата и веднага усети разликата в температурата и влажността. Това означаваше само едно — вътрешността на хижата беше херметически изолирана.

Разбра и защо. Помещенията бяха превърнати в музей, където споменатата в началото госпожа Поуст съхраняваше богатата си колекция от индиански вещи, сред които личаха бойни скалпове, мокасини с мъниста, старателно изрисувани бойни барабани и фино бродирани наметала. Тук беше затворена част от историята на Великата американска равнина...

Улф беше толкова впечатлен от богатата колекция, че почти не обърна внимание на младия мъж, който се надигна да го посрещне. После паметта му механично започна да го сравнява с образа, който беше изтръгнал от съзнанието на Маун: късо подстригана руса коса, приятно издължено лице с блестящи като порцелан сини очи, които

донякъде компенсираха слабоволевата брадичка. Беше облечен в униформата на държавните служители, обичайна за Вашингтон — тъмносин костюм, колосана риза и строга вратовръзка на райета. Едва ли биха му обърнали внимание в която и да било правителствена институция на столицата.

— Господин Матсън — протегна ръка младежът. Усмивката му беше толкова жизнена и енергична, че положително би излекувала грип от разстояние. Ръкостискането му беше твърдо и излъчваше сигурност.

— Предполагам, че вие сте господин Шипли...

Младежът се засмя още по-широко и изведнъж заприлича на безгрижно дете.

— Моля да ме извините за промяната, но тя беше наложителна, просто като предохранителна мярка.

Улф си напомни, че всички шпиони страдат от манията за преследване.

— Вашият господин Йошида изглеждаше загрижен, че някой ме е проследил до Китайския квартал. Кой би го сторил?

— Насам, моля — рече Шипли и посочи дървената стълба вдясно от входа. Тя водеше до нещо като малко балконче, от което се виждаше цялата експозиция, а на преден план грееха две великолепни, тъкани на ръка индиански одеяла.

Улф сложи ръка на парапета от полирано дърво.

— Първият ми въпрос е: бил ли е Моравия агент на Федералното правителство и ако е бил, защо нито един федерален агент не се появи на мястото на убийството му? Имахте идеалната възможност да попречите на разследването ми и от това положително би се получил вълнуващ трилър...

Шипли се засмя.

— Харесвате ми, господин Матсън. Очевидно пространството между ушите ви е изцяло запълнено с мозък. Вече ме предупредиха за това, но все пак исках да получа лични впечатления...

— *Предупредиха ли ви?* — присви очи Улф. — Кой?

Шипли напълни дробовете си с въздух, очите му се насочиха към колекцията, акуратно подредена под стъклени похлупаци.

— Обърнете внимание на това място, господин Матсън — прошепна той. — Не ви ли прилича на храм?

— Прилича ми на нещо, което съвсем не изяснява нещата.

— Информацията е недостатъчна и закъсняла, нали? — кимна с глава Шипли. — Мога да ви разбера...

— Съмнявам се — тръсна глава Улф.

Шипли понесе удара, без да мигне.

— Все пак много хора са обичали индианците — рече. — Като баща ви, например...

Улф разбра защо е бил поканен именно тук — в музея, съхраняващ национални реликви. Искане да му внушат без много приказки и без папка с името му на корицата, че тези хора, които и да бяха те, знаят отлично кой е той, какъв е бил, кои са важните неща в живота му... Или поне си мислят, че знаят.

— Трябва ли да ви покажем досието, което имате при нас, господин Матсън? — небрежно попита Шипли.

— Не.

Шипли доволно кимна с глава. Уточняващите въпроси останаха зад гърба им, вече можеше да премине върху основната тема.

— Лорънс Моравия работеше за нас, господин Матсън. Но съвсем неофициално.

— Бихте ли се пояснили?

Шипли се обърна към него, сините му очи изглеждаха неестествено ярки на фона на скритото осветление. Май ще се окаже, че носи контактни лещи, помнели си Улф.

— Името на Моравия не фигурира в архивите на отдела. Няма доене, няма микрофишове, няма компютърни дискети. Заплащаше му се в брой от фонда, който между нас наричаме „оперативен“. Запомнихте ли всичко това?

— Искате да кажете с парите, които са придобити от агенти на противника и не са осчетоводени никъде, нали?

— Наистина сте отличникът на класа! — похвали го с доволна усмивка Шипли. — Между другото, случайно да сте усвоили занаята си в чужбина, например във Виетнам?

— Имали сте съгледвач на летището?

— Да — призна Шипли. — Но както забелязахте, никои не ви проследи до Китайския квартал, включително и нашите хора. Справихте се отлично и господни Йошида не би трябвало да се тревожи...

Улф изпусна въздуха, който от известно време насам беше задържал в дробовете си. Действително се намираше на терен, който нямаше нищо общо с дейността му в Градското полицейско управление на Ню Йорк. И сега неволно се запита докога ще му позволят да остане на този терен. В това отношение го очакваше изненада.

— Ще отговоря по-пълно на въпроса ви — продължи Шипли. — Не изпратихме свои хора в Ню Йорк, защото не искахме да пречим на разследването ви.

— Това е изненада — поклати глава Улф. — За пръв път чувам, че федералните агенти, доброволно се отказват от подобна съблазън. Особено като се има предвид фактът, че Моравия е бил ваше гълъбче...

— Само неофициално — припомни му Шипли, пристъпи крачка напред и понижи глас: — Думата *неофициално* в случая е ключовата дума. Моравия беше агент със специално предназначение, което означава, че *официално* той си оставаше обикновен гражданин. Представяте ли си на какви въпроси трябваше да отговаряме, ако бяхме пратили свой екип за разследване на убийството му? Не, не искам дори да си го представяте!... — Пристъпи покрай парапета по посока на стълбата. Сякаш искаше да бъде сигурен, че никой не се качва по нея. Улф го последва. — А сега искам и вие да ми отговорите на един въпрос: как се добрахте до личния ми телефонен номер?

Улф му разказа за посещението си в „Урбанистично разложение“ и спомените на Маун.

— Ето защо официално ни е забранено да контактуваме с цивилни — мрачно поклати глава Шипли. — Примерът е много показателен. Дори веднъж да сториш това, излагаш на риск цялата си кариера.

— Върху какво работеше Моравия? — приведе се над перилата Улф.

— Не мога да ви кажа — поклати глава Шипли. — Въпросът е свързан с националната сигурност.

— Това означава, че умишлено ми връзвате ръцете. Разследването е достатъчно сложно и вече съм убеден, че Моравия не е бил убит нито от конкурент в бизнеса, нито от личен враг, нито от някой случайно проникнал в сградата грабител... Трябва да ми кажете *нещо*. Да ми дадете поне насоките...

— Най-лошото в цялата работа е, че не мога да ви предложа абсолютно нищо, но въпреки това вие ще *продължите* да работите по случая — тъжно въздъхна Шипли.

— Моля?

— Нещата са ясни, господин Матсън. Вие сте човекът, който ни трябва. Не сте военен, имате репутацията на най-добрия детектив в отдела за тежки престъпления, разполагате с полуавтономен екип и пълната подкрепа на Главното полицейско Управление в Ню Йорк. А в по-личен план ще ви призная, че няма да се откажа от вас, дори животът ми да зависеше от подобно решение! Особено след това, което ми разказахте...

Улф изпита неприятното чувство, че времето му за разследване на случая Моравия бързо изтича. Това не биваше да допусне.

— Аз едва ли мога да бъда наречен граждански гражданин — изтъкна той.

— Такъв сте, поне що се отнася до моята служба — бледо се усмихна Шипли:

— Но общо погледнато ние и двамата сме ченгета, нали?

Яркосините копчета се заковаха в лицето на Улф. Зад втрещения им поглед за миг се долови някаква безпомощност — неясна и мимолетна като жуженето на муха в лятна нощ. Шпионинът имаше нужда от помощта на ченгето. После над очите отново се спусна безизразната завеса от син порцелан. Във въздуха остана едва доловимата следа от чувствата, които бяха развълнували Шипли, и Улф не пропусна да я улови. На даден етап това можеше да му бъде от полза.

— Ние с вас сме членове на едно и също братство — продължи на глас Улф. — Ние сме аутсайдери, които ходят по въже между светлината и мрака, живеем ден за ден, в постоянна опасност...

По лицето на Шипли се разля широка усмивка.

— Виждам накъде биете, господин Матсън...

— Лейтенант Матсън!

— Правилно, забравих — кимна Шипли. — Но разлика няма, лейтенант Матсън... Излишно е да търсите някаква връзка между нас. Вие сте ченге, наистина... Дал сте клетва да спазвате законите, нали? Докато аз не се чувствам обвързан от подобно нещо, моята клетва е

друга — да се боря с всички сили за суверенитета на Съединените американски щати! Независимо от средствата!

— Значи *такава* е вашата клетва, господин Шипли.

— Ха-ха! — изсмя се онзи. — Да, сър, наистина е такава, макар че хора като мен я дават при по-особени обстоятелства. — Усмивката му се стопи, главата му тъжно се поклати: — Направо ме е срам, че не мога да работя с човек като вас!

Обърна се към стълбите, но гласът на Улф го спря:

— Без мен няма да научите нищо за убийството на Моравия. Как ще процедирате тогава?

— Ще куцукам напред, доколкото мога — сви рамене Шипли. — Сбогом, лейтенант. Това беше последната ни среща.

Улф го изчака да стигне първото стъпало и едва тогава се обади:

— Кажете ми само едно нещо, Шипли. През коя година е роден Моравия?

Онзи се обърна, на лицето му беше изписано искрено любопитство.

— Хиляда деветстотин четиридесет и четвърта, двадесет и трети ноември...

— Сигурен ли сте?

Усети как любопитството на Шипли нараства.

— Най-добре кажете какво имате предвид — предложи той.

— Ще ви кажа — промълви Улф и бавно тръгна към него. — След като Моравия е на четиридесет и осем години, защо главният патолог на Ню Йорк е готов да се закълне, че е правил дисекция на органи, които едва ли надхвърлят тридесет?

Шипли дълго мълча. Духовете на американските равнини мощно пулсираха под стъкления си похлупак, въздухът сякаш потъмня от безмълвната им песен.

Най-накрая се размърда, сякаш се пробуждаше от дълбок сън. Ръката му леко се повдигна.

— Най-добре е да ме последвате, лейтенант.

Нишитцу беше освежен и пълен с енергия. Обикновено отбягваше да се възхищава на собствените си постижения, защото отлично знаеше до какви провали може да доведе подобно чувство. Но

този път си позволи да изпита дълбоко задоволство от факта, че беше успял да завербува Евън. В „Забранените мечти“ я обичаха и ѝ вярваха. Вероятно защото тя единствена от всички обитатели никога не беше излизала извън стените на този дом. Дори само поради този факт Евън беше специален случай, но тя имаше и още ред положителни качества. От нея се излъчваше невинността на дете. Физически тя действително приличаше на дете, но едновременно с това притежаваше остър, необикновено надарен и аналитичен ум.

Зает с тези мисли, Нишитцу бавно прекосяваше малката вътрешна градина, прорязана от паяжината на тънки снежни преспи. Вдигна глава към футуристичните кули в центъра на Токио. „Тошин Куро Косай“ — Обществото на „Черният кинжал“, се разви и узря някак прекалено бързо, заплахата от разруха вече увисваше над главите им. Всички вървяха по ръба на бръснача и проникването на Моравия в техните редици беше ярко доказателство за това. Друго доказателство беше и наличието на предател в редиците им.

Спря точно в средата на градината. Пред очите му изплува мигът, в който Достопочтената майка отвори очи — светли и искрящи като диаманти, а от устните ѝ се отрониха мрачни слова: *Някой е тръгнал срещу нас. Действията му са сложни и добре прикрити, опасността е особено голяма, защото целите му са ясни.*

Винаги се вслушваше в думите на Достопочтената майка, защото тя никога не грешеше. Виденията ѝ бяха страховити, но верни, той така и не можеше да разбере коя е тъмната сила, която ги предизвиква. Но винаги я изслушваше внимателно, вземаше предвид предупрежденията ѝ и действаше в съответствие с тях. Евън обеща да открие предателя и положително ще го стори.

Продължи напред. Стана му студено, защото беше излязъл без връхна дреха. Стигна до една плъзгаща се врата, събу обувките си и коленичи. Влезе вътре на ръце и колене, в строго съответствие с древните традиции.

Най-напред зърна Минако Шиан. Тя беше майката на Южи Шиан — президента на „Шиан Когаку“, един от най-могъщите търговско-промишлени концерни в Япония. Именно от него се нуждаеше Нишитцу. Минако беше забележителна жена, красива и привлекателна, въпреки тежестта на годините. Нишитцу честно признаваше пред себе си, че би я предпочел пред жени, които са два

пъти по-млади от нея. Блестящите очи надничаха под гарвановочерна коса, прибрана в стегнат кок, продълговатото ѝ лице излъчваше онази привлекателна сила, която мъжете обикновено откриват в гъвкавото тяло на младата си любовница. Нишитцу имаше чувството, че се изправя пред отворената врата на нажежена пещ...

Усети присъствието и на още една жена. Тя беше малко встрани от него и винаги беше тук — още от съграждането на „Забранените мечти“. За момента предпочете да не гледа към нея, тъй като всеки поглед към Достопочтената майка приличаше на поглед към ослепителния диск на слънцето.

— Съжалявам за приятеля ви Моравия-сан — промълви Нишитцу, макар в душата си да не даваше пет пари за него. Той просто си беше получил заслуженото.

— Предполагам, че постъпих малко безразсъдно, като го доведох тук — кимна Минако.

— В това отношение всички имаме вина — обади се Достопочтената майка, гласът ѝ прозвуча като тътен на далечна лавина.

— Точно това се оказа от полза — каза Нишитцу. — Безразсъдната невинност ни позволи да се справим с него по наистина безупречен начин, именно тя го накара да забрави предпазливостта...

— Знаем кои са господарите му и ще се погрижим за тях — каза Достопочтената майка. — Но сега сме изправени пред друг, поналежащ проблем. Който съществува тук, в собствения ни двор...

Нишитцу кимна с глава и се обърна към Минако.

— До този момент ние стриктно изпълнявахме желанието ви да не замесваме в нашите операции Южи-сан, вашия син — започна той.

— За съжаление обаче това вече не е възможно — вметна Достопочтената майка.

— Какво се е случило? — попита Минако.

Нишитцу стана и пристъпи по чорапи към дъното на помещението. Спря до прозореца и насочи поглед към градината, осветена от бледите слънчеви лъчи. Беше човек, който владееше до съвършенство енергията на тялото си и неподвижното състояние на духа си. Говореше се, че тази градина е изградена изцяло според неговите изисквания, от нейните елементи — речни камъни, бамбук, чакъл, вода, гранит и стройни кленове — той черпи неизчерпаемата си

енергия. Може би по тази причина е осъдил на смърт архитекта (така поне твърдяха слуховете). Не искал тя да бъде повторена другаде, не искал двойник на своя великолепен храм... Архитектът бил погребан в градината, духът му продължавал да витае над нея и подхранвал Нишитцу не по-зле от ежедневно приеманата храна — главно ориз и риба...

— Ето какво се е случило — тихо промълви Нишитцу. — Сред нас има враг, действията му вече започват да се усещат. — Необикновеното му око с цвят на опал следеше внимателно изражението на Минако. Търсеше леко потрепване, ускоряване на пулса или дишането, незабележимо изпотяване. Но не откри нищо.

— Трябва ли да свързваме това положение с появата на Моравия? — попита тя.

— Добър въпрос — отвърна Нишитцу и отново се извърна към градината. — Разбирам какво ви кара да го задавате... За момента обаче не мога да ви дам определен отговор. Единственото, което зная със сигурност, е, че имаме краен срок и сме лишени от лукса да разполагаме с неограничено време. Съответно задвижихме последната фаза на вашия план. Сега остава само да мобилизираме сина ви и доверените му хора, Минако-сан. За тази работа ще разчитаме на вас.

— Разбирам.

— Наистина ли разбирате? — рязко се завъртя Нишитцу. — Ако ставаше въпрос за моя син, аз положително бих се опитал да изглежда конфликта между „гири“ и „нинжо“.

— Като във филмите за Якудза, така ли? — попита Минако е подчертана ирония в гласа. Прекрасно разбираше какво има предвид Нишитцу. „Гири“ е чувството за дълг към семейството или друга група хора, без което животът губи смисъла си. А „нинжо“ е онова чувство за собствено достойнство, с което „гири“ неизбежно се сблъсква. Конфликтът между двете неизменно води до опасни ситуации, изходът от него често се превръща в легенда и се предава от баща на син, от майка на дъщеря, предизвиквайки сълзи на умиление и гордост... Може би точно такава е състоянието на отношенията ми с Южи, въздъхна в себе си Минако. Тя изпитваше „гири“ по отношение на „Черният кинжал“, вече десетилетия беше жертвала живота си за него... Но сега Нишитцу поставя верността ѝ под въпрос заради онова

„нинжо“, което изпитва към Южи — своя единствен син, и което я кара да го държи по-далеч от конспирациите на „кинжала“...

— Не отричам, че съществува такъв конфликт — каза на глас тя. — Но той е вътрешна, семейна работа и няма никакво отношение към делото. Аз съм част от „Тошин Куро Косай“ и мисля, че съм направила немалко и добре документирани жертви за него... Нали така, Нишитцу-сан?

— Така е — бавно кимна Нишитцу. — Но ние знаем за специалното отношение, което имате към сина си. В крайна сметка само той от вашите четири деца не знае нищо за „Черният кинжал“ и за вашата роля в него. И това е така по ваше изрично настояване. — Обърна гръб на прозореца, прекоси стаята, и седна срещу Минако. — На това трябва да се сложи край. Ние ви молим да направите последната саможертва в името на общото дело.

— Молите ме? — тъжно се усмихна Минако и остави мълчанието да се проточи. — Бях призвана да направя последната саможертва още като малко момиченце. И приех. През годините, които последваха, непрекъснато си напомнях, че трябва да правя всичко, което „Тошин Куро Косай“ поиска от мен. И нищо не се е променило.

— За нас беше важно да го чуем от устата ви — кимна Нишитцу.

— Разбирам.

— Значи очакваме да ни представите Южи-сан. Точно след две седмици, считано от днес.

Минако не отговори и мълчанието отново се възцари в сумрачното помещение. Наруши го Достопочтената майка.

— Кажете ми, Минако-сан, как ще накарате сина си да приеме една философия, която до този момент е ненавиждал? — попита тя.

— Нямам друг избор, освен да използвам влиянието на най-близкия му приятел Шото Вакаре — отвърна Минако.

Пред главната сграда на резиденцията Хилууд беше паркиран тъмносин „Линкълн таункар“ с държавни номера, зад волана седеше Джейсън Йошида. Къде изчезна черният „Торъс“, учуди се Улф. Йошида отвори задната врата и двамата с Шипли се настаняха в просторното купе. Първата работа на агента беше да натисне бутона за стъклената преграда, която бавно се плъзна нагоре, току зад главата на

Йошида. Колата потегли. Улф направи опит да отгатне посоката на придвижването, но скоро се отказа. Стъклата на линкълна бяха прекалено затъмнени и нищо от околната панорама не можеше да се види ясно.

— Какво знаете за Япония, лейтенант?

— Владея айкидо на равнището на майстор.

— Разбирам, но това е нещо, което е свързано с културата и духа.

Имам предвид сегашното политическо положение в страната.

— Зная само това, което пише във вестниците.

— То не е достатъчно, лейтенант — поклати глава Шипли, натисна един бутон на панела пред себе си и пред очите им се разкри вратичката на малък сейф. Отвори го с две бързи завъртания на топката и извади тънка сива папка. Беше стегната с широк тъмносин ластик, пломбиран със златния печат на президента на Съединените щати. В ъгъла блестеше надписът:

СТРОГО СЕКРЕТНО

Шипли свали печата и дръпна ластика с благоговението на свещеник, който отваря Светия Граал. Дланта му нежно покри първата страница.

— Тук ще намерите всичко, което трябва да се знае за съвременна Япония. За нейното настояще и бъдеще, за нашето също... Ще разберете и някои неща за смъртта на Лорънс Моравия.

Между пръстите му проблесна снимка голям формат, вероятно част от рекламен плакат. На нея беше запечатано лицето на мъж с решително вирната брадичка и странна белота в едното око.

— Това е Наохару Нишитцу. От вестниците сигурно знаете, че той е председател на Либерално демократическата партия — единствената влиятелна политическа сила в днешна Япония. Тази формация е толкова богата, че никой не е в състояние да си представи точния размер на капиталите ѝ. Финансирана е от водещите японски корпорации, които всяка година ѝ отделят значителна част от печалбата си.

На широката публика се спестява един съвсем немаловажен факт — Нишитцу е ръководител на най-могъщата и опасна фракция в ЛДП,

която се отличава с краен консерватизъм. Съвсем наскоро получихме разузнавателни материали, които категорично доказват, че серията от протестни демонстрации и насилствени действия, приписвани на няколко от най-фанатично настроените десни и ултранационалистични групировки, на практика са били подготвени и финансирани именно от тази фракция в ЛДП. Това ни принуждава да направим два извода: първо, че споменатите групировки, които бяха считани за изолирани банди от националисти, изпитващи остра нужда от ресурси и без особено значение за политическия живот на Япония, на практика са точно обратното. И второ — Нишитцу е основен играч в тактиката на ескалиращото насилие. Впоследствие изводите на този доклад бяха потвърдени и от друг източник... съвсем независим.

Улф отбеляза вниманието, с което го наблюдаваше Шипли. Вероятно очаква да не се разсейвам нито за миг, помисли си той.

— Нещата са изключително сериозни, лейтенант. Ще ви дам и примери: през 1990 година беше убит кметът на Нагасаки, позволил си да изрази мнение, че отговорност за поражението на Япония през Втората световна война трябва да поеме и императорът... Само преди осем месеца министър-председателят, беше тежко ранен след изявлението си, че Япония трябва да обърне по-голямо внимание на американските делови интереси. Фанатиците наричат тези покушения „акт на справедливост“, а в тесен кръг от приятели Нишитцу ги е охарактеризирал като „небесно наказание“.

Ние категорично отказвахме да приемем, че тези терористични актове могат да бъдат финансирани от едрия бизнес в Япония, по сведенията на разузнаването ни принудиха да променим мнението си.

— След като притежавате толкова твърди доказателства, защо не ги предадете на японското правителство? — попита Улф.

— По две причини — отвърна Шипли. — Първо, японското правителство няма представа за широката ни разузнавателна мрежа там, а ние сме твърдо решени да запазим състоянието на нещата такова, каквото е. Второ, Нишитцу има свои хора във всички ешелони на властта и ние на практика не можем да бъдем сигурни на кого точно предаваме своята информация.

— Това наистина ми звучи сериозно.

— И става все по-сериозно, можете да ми вярвате... В рамките на година и половина се наблюдава рязко нарастване на смъртността

сред известни членове на ЛДП. Един загива при автомобилна катастрофа, друг получава инфаркт въпреки цветущото си здраве и така нататък... Не са малко и хората, които се оказват замесени в шумни скандали и са принудени да подадат оставките си. Нашите проучвания недвусмислено сочат, че Нишитцу е предприел решителна чистка сред либералната върхушка на ЛДП. Това е твърде обезпокоително, тъй като ще изтласка напред консервативно настроени личности, а при следващия си конгрес ЛДП може да се окаже под пълната власт на най-радикалните си членове... Ако не се попречи на този процес, има вероятност Япония да бъде управлявана от десни елементи с радикални възгледи, пред фанатизма на които ще бледнеят дори министрите от ерата на Пърл Харбър!

Шипли прибра снимката на Нишитцу и извади друга, по всяка вероятност също взета от рекламен плакат. Задържа я с гръб към Улф и продължи:

— Сам по себе си този развой на събитията е достатъчно обезпокоителен, за да привлече нашето внимание. За съжаление обаче има и други неща...

— Я почакайте! — спря го Улф. — Наистина съм имал известни контакти с разни шпиони във Виетнам, но това беше преди много време и жаргонът положително се е изменил... Какво точно означава „да се привлече нашето внимание“?

— Ситуация, която е само на крачка от конкретни диверсионни операции, лейтенант — сухо отвърна Шипли. — Естествено, провеждани под прикритие...

Улф извърна глава, очите му механично се насочиха към затъмнените стъкла. Спомни си изложените в хижата индиански тотеми — лъкове, копия, томаховки... Трябваше му време не само за преценка на фактите, които излагаше Шипли, но и за последиците от тях.

— Искам да сме наясно — най-сетне промълви той. — Това, което наричате „диверсионни операции“, има ли нещо общо с войната между тайните служби, водена преди години между САЩ и СССР?

— Да.

В какво се забърквам, Господи, въздъхна мислено Улф. Дали не е по-добре да спре колата, да слезе и да забрави както за Шипли, така и за сложните игри на тайните служби? Знаеше, че няма да го направи. В

душата му вече пламтеше огънят, който нямаше да изчезне, преди да стигне края на заплетеното разследване.

— Да продължавам ли? — попита Шипли.

Улф кимна с глава.

— Оказа се, че финансирането на терористите съвсем не е единствената дейност на Нишитцу. Според последните ни сведения, между другото събрани от Лорънс Моравия, Нишитцу е ръководител на тайната организация „Тошин Куро Косай“, което в превод означава „Черният кинжал“. Тази организация действа в условията на абсолютна секретност, малцина са тези, които са чували за нея, дори в самата Япония. В нея членуват хора с положение и влияние, представители на всички слоеве на японското общество — политици, бизнесмени, интелектуалци, гангстери от Якудза... Обединява ги общата цел — световно господство, различава ги начинът, по който искат да стигнат до него. Тук искам да подчертая нещо, което трябва да запомните — почти цялата ни информация за „Черният кинжал“ се гради върху предположения.

Говори се, че през 1937 година „Тошин Куро Косай“ се е обявила против агресивната политика на японския империализъм, а по-късно — и срещу нападението над Пърл Харбър. Защото членовете на тази организация са познавали добре силата и решимостта на Съединените щати.

Но по онова време явно не са били толкова могъщи и превес е получила политиката, провеждана от „дзайбацу“ — всемогъщите военнопромишлени конгломерати. Политика, която в крайна сметка довежда до тежко поражение за Япония в района на Тихия океан...

„Черният кинжал“ минава в дълбока нелегалност и остава незасегната от последвалите процеси срещу военнопредстъпниците и мерките за стабилизиране на страната, взети от Окупационните власти. Завръщането ѝ на политическата сцена става бавно и незабележимо, но влиянието ѝ вече е огромно. С положителност знаем, че бързият икономически растеж на Япония в годините след войната се ръководи и направлява от членове на „Черният кинжал“, действащи в рамките на всемогъщото МИТИ — Министерството на търговията и индустрията. Пак те оглавяват най-големите „кейретцу“ — могъщите промишлено-финансови групировки, които заемат мястото на „дзайбацу“. Можете ли да си представите как шепа хора са насочвали динамичното

развитие на една страна като Япония, лейтенант? Можете ли да си представите каква прозорливост и какъв опит са били необходими, за да се очертаят още през 1947 година директиви за развитие, чиято валидност ще трае и в навечерието на ХХІ век? — В гласа на Шипли се долавяше възхищение, примесено със страхопочитание. — Дори най-блестящите умове на Съединените щати не могат да обхванат мащабите на подобно начинание, превърнало Япония в икономически колос!

Ето срещу какво сме изправени, лейтенант. В допълнение ще кажа, че според последните данни на разузнаването — абсолютно сигурни и проверени — „Черният кинжал“ се готви да пристъпи към последната фаза на своя план за завладяване на света. Както в икономически, така и в политически аспект...

Едва сега втората фотография в ръцете на Шипли се обърна с лицето нагоре.

— Това е Южи Шиан, може би единственият човек в Япония, който притежава достатъчно власт и авторитет, за да се противопостави на Нишитцу.

Улф с любопитство погледна слабото лице на мъжа върху снимката. Направи му впечатление, че косата му — черна и блестяща — беше пусната необикновено дълга и стигаше почти до раменете. Очите бяха меки и спокойни, но в дъното им прозираше фанатичното пламъче на неизвестни емоции... Може би не беше точно гняв или раздражение, но нещо, което се доближаваше до тях...

— Наохару Нишитцу и Южи Шиан. Единият е представител на крайната десница, обладан от вековната мечта на Япония за световно господство, другият — на новото поколение прагматични хора, които искат да споделят част от отговорността за бъдещето на света.

Серията от скандали и боричкане за власт, които маркират политическия и икономическия живот на страната през последните години, безспорно представляват — лично предизвикателство за Шиан. Единствен той дръзваше да надигне глас срещу традиционната размяна на поверителна информация под масата и раздаването на огромни подкупи — нещо характерно за начина, по който се върши бизнес в Япония.

Нишитцу от своя страна също има върху какво да се потруди — покоряването на новото поколение надарени технократи, от които

зависи икономическата сигурност на Япония през следващия век. А Шиан е водеща фигура сред тези хора и това го прави особено ценен в очите на Нишитцу. До този момент Шиан е бил настрана от конспирациите на „Черният кинжал“, но положително ще бъде подложен на огромен натиск. Предстои му шестмесечна обиколка из Съединените щати, по време на която ще чете лекции пред подбрана аудитория и ще се опита да повдигне имиджа на японските делови среди в САЩ. Ние обаче трябва да бъдем особено предпазливи, тъй като не сме сигурни, че това няма да е част от задачата, поставена му от „Черният кинжал“...

Шипли прибра снимката, помълча за момент, после бавно поклати глава:

— Задачата на Моравия беше да събере достатъчно компрометиращ материал за Нишитцу и по този начин да помогне при разбиването на „Тошин Куро Косай“. А това може да стане само ако Нишитцу бъде отстранен.

— Но някой е предвидил това и се е погрижил за Моравия — отбеляза Улф.

Шипли мрачно кимна с глава. В ръцете му се появи трета снимка — едрозърнеста и лишена от светлосенки, очевидно направена с помощта на разузнавателна камера. На нея беше запечатано грубо и мрачно лице на японец с прошарена коса и черни като дупки очи.

— Този човек е Митцусумаши Кафу, известен с прозвището „Водния паяк“, което на практика е буквален превод на името му. Приближените му го знаят като Сума. Изключително опасен професионален убиец, въпреки дребния си ръст! — От устата на Шипли излетя презрително сумтене: — Водния паяк! Можете ли да си представите родители, които ще дадат подобно име на детето си?!

Върху лицето на този японец пише „смърт“, помисли си Улф.

— Сума ли е видял сметката на Моравия? — попита на глас той.

— Напълно възможно — кимна Шипли и прибра снимката в папката. — Той е член на „Тошин Куро Косай“ и в момента се намира тук, в Съединените щати.

— Не можете ли да бъдете по-конкретен?

— Бих искал, но за съжаление това е всичко, което знам.

В същия миг линкълнът се разклати на тежките си пружини и папката върху коленете на Шипли се разтвори. Най-отгоре имаше още

една снимка, направена с телеобектив, и Улф поиска да я види.

Шипли мълчаливо му я подаде. Оказа се, че на нея също е убиецът на „Черният кинжал“ Сума, но хванат в цял ръст. Едва сега Улф си даде сметка за наистина дребното му тяло. Беше сниман, докато пресича някаква улица, която, според пътния знак в дъното, очевидно се намираше в Япония. Не беше сам — за това свидетелстваше леко извърнатото му настрана лице, което навяваше мисълта, че разговаря с невидим събеседник.

Улф се втренчи в снимката, просто защото искаше да бъде сигурен. Умът му се зае с доста абстрактна дейност. Махна Сума от кадъра, прибави в него един чадър от оризова хартия. Въпреки липсата на дълбочина и неблагоприятния ъгъл на снимката, той беше сигурен, че вече може да идентифицира лицето на неизвестния спътник на убиеца. То принадлежеше на красивата японка, която видя снощи на ъгъла пред художествената галерия „Урбанистично разложение“!

— Има ли нещо особено, което да науча за тази снимка? — попита той.

— Стандартен разузнавателен материал — поклати глава Шипли. — Сума е сниман в Токио през есента наминалата година.

Улф се за пита дали да сподели с Шипли разкритията си относно момичето, после реши да премълчи. Не знаеше абсолютно нищо за нея, а ако Шипли знае — едва ли ще му го каже. Шпионите са си такива и нищо не е в състояние да ги промени. По-добре да запази откритието за себе си, поне на първо време, каза си Улф.

Върна снимката и небрежно попита:

— Само Сума ли изпълнява поръчките на „Черният кинжал“?

— Едва ли — отвърна Шипли, зает с прибирането на папката в малкия сейф. — Нямаме реална представа колко са платените убийци на организацията, а и нямаме начин да ги засечем. Но едно е съвсем сигурно — Лорънс Моравия е загинал от ръката на някой от тях... — потърка челото си и въздъхна: — Като говорим за убийци, нека ви напомня за факта, който вече споменах — Нишитцу се отървава от своите противници в ЛДП не само в Япония, но и на американска земя...

— Моля? — подскочи като ужилен Улф.

— След като казвате, че следите пресата, не може да не ви е направило впечатление, че двама американски сенатори умряха в

рамките на последните шест месеца, и двамата при твърде загадъчни обстоятелства. Единият е бил прегазен от неизвестен автомобил, а другият намира смъртта си в неизправен асансьор... И двамата са били убедени привърженици на идеята за либерализация на икономическите ни отношения с Япония, което автоматически ги прехвърля в лагера на Южи Шиан. Веднага след това се забелязва видимо охлаждане в позицията на Япония и това може да означава само едно — „Тошин Куро Косай“ засилва своето влияние.

— Нещо не мога да следвам мисълта ви...

— Нишитцу и „Черният кинжал“ действат изключително умно! Размразяването в икономическите отношения между САЩ и Япония е твърде крехко и те бързат да го разрушат. Сега може да се окаже, че някои неща са безвъзвратно изгубени, особено след като почти половината от членовете на Конгреса се обявиха за политика на твърда ръка спрямо Япония. Настъпи временно затишие. Предстои радикална промяна в политиката на Япония, нашите хардлайнери се сплотяват... Междувременно обаче вървят законопроекти, насочени към издигане на непреодолими търговски бариери. Ние ще блокираме вноса на японски автомобили, електроника и домашни компютри, което от своя страна ще доведе до пресъхване на пълноводната река от вносни електронни компоненти. Може би знаете, че голяма част от чиповете, внасяни от Япония, се използват пряко от въоръжените сили, ЦРУ, Министерството на отбраната и други, свързани с националната сигурност институции. Какво ще стане, когато се лишим от тях? И когато Япония ги пренасочи към други пазари, включително и тези на източноевропейските страни?

Приведе се напред и Улф установи, че действително носи цветни контактни лещи.

— Ние сме убедени, че Америка не е в състояние да бъде конкурентоспособна на световния пазар без помощта на японската технология. Не след дълго ще влезем в цикъла на остър икономически спад, от който ще могат да ни спасят единствено хората на Нишитцу, вече заели ключови позиции в управата на най-големите международни картели. Но каква цена ще бъдем принудени да платим? Те ще ни купят заедно с парцалите и ние завинаги ще си останем под тежката им ръка.

Дългата лимузина плавно спря. Улф отвори вратата и излезе, следван от Шипли. Оказа се, че са обратно на летище „Нашънъл“. Йошида втренчено го изгледа, после бавно отмести очи. Небето не беше толкова мрачно, но във въздуха се усещаше дъх на озон.

— Сам стигнахте до по-голямата част от тази история, лейтенант — промърмори Шипли. — Ето защо ще бъде справедливо да ви отправя едно предупреждение — тръгнете ли срещу организацията „Черният кинжал“, тръгвате срещу всичко, което има някаква власт на този свят. — Хвана го за лакътя и го отведе встрани от оживлението пред входа. — Познавам тези хора и затова ви моля още веднъж да премислите всичко. Още една крачка напред в своето разследване и вече няма да можете да се откопчите. Ще тръгнат по следите ви и имате всички шансове да приключите със земния си път като Моравия. Имате само едно предимство пред него — все пак не сте съвсем цивилен...

— Какво ми спестихте, Шипли?

— Моля?

— Там, в имението Хилууд, изобщо не ви се занимаваше с мен... Считахте ме за риск по отношение на сигурността... После споменах за заключението на съдебния лекар и вие изведнъж решихте да ми отворите очите... Защо? — Усети ясно неохотата на Шипли да продължава този разговор и яко се запъна: — Обещавам ви, че няма да мръдна оттук, преди да чуя вашето обяснение!

Шипли колебливо кимна с глава, от устата му се откърти тежка въздишка.

— Един слух... — промърмори той. — Сред хората, които познават лично членове на „Тошин Куро Косай“, се носи един странен слух... Че те били някак различни от останалите, в чисто физически смисъл... Никой не знае точно по какъв начин, но всички изглеждали някак недокоснати от хода на времето...

Улф присви очи, имаше чувството, че не е чул добре.

— Можете ли да бъдете по-ясен?

— Тези слухове... всъщност легенди — такива, каквито са историите за вампири и призраци — твърдят, че членовете на „Черният кинжал“ остаряват много по-бавно отколкото ние с вас например...

— Това са глупости! — отсеке Улф, но ясно усети помръдването на студените змийчета в корема си. — Светът е пълен с хора, които

изглеждат далеч по-млади от годините си!

— Ние с вас сме скептици, лейтенант — въздъхна Шипли. — Затова можете да си представите колко бях заинтригуван от това, което ми съобщихте за аутопсията на Моравия... — Озърна се, видя изправената на пост фигура на Йошида и отново се обърна към Улф: — Сега нямам друг избор, освен да ви помоля да работите за мен. Имаме нужда от помощта ви, лейтенант. Огромна нужда. Ако в слуховете за тяхното дълголетие има дори трошица истина... — замълча, неспособен да овладее емоциите, които напиха в гърдите му, — последиците от докопването им до властта ще бъдат умножени стократно, а може би и хилядократно... Някой трябва да ги спре, лейтенант, и този някой сте вие!

— Почакайте, почакайте! — вдигна ръка Улф. — Това ми звучи като надгробно хвалебствие!

— Може би — задъхано отвърна Шипли. — Но с убийството на двама американски сенатори Нишитцу и неговата организация преминаха допустимите граници! — Очите му блестяха като огладени речни камъни: — Зная какво си мислите, лейтенант, и мислите ви са съвършено верни. Съединените щати и Япония вече са в състояние на необявена война!

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ТОКИО / НЮ ЙОРК

Кодираните инструкции пристигнаха, докато Шото Вакаре беше под душа. Излезе от банята, студените капчици пот блестяха по изваяното му, напълно лишено от окосмение тяло. В улейчето на факса се бяха напластили седем страници, изписани с цифри. Без електронния декодер, който му беше предоставил Йошида, те бяха просто цифри и нищо повече.

Сутрешното разписание на Вакаре беше желязно. Ставаше от сън точно в четири, обличаше спортен екип и в продължение на два часа правеше своите трудни, дори жестоки упражнения. След приключването им тялото му блестеше от пот, а мускулите му бяха набъбнали до крайност. В продължение на петнадесетина минути си позволяваше да съзерцава в огледалото тяхното великолепие — точно както веднъж в седмицата отиваше в Музея за модерно японско изкуство и съзерцаваше изложените там експонати.

После пускаше топлата вода и се заемаше с бръсненето — ръцете и краката, подмишниците и гърдите. След приключването на тази операция пускаше студената вода докрай и стоеше под душа, докато зъбите му започваха да тракат, а кожата под ноктите му посиняваше.

Спираше крановете и се изправяше пред огледалото. Оглеждаше пениса си, свит и набръчкан от студа, после се отпускаше на колене и започваше да удря бедрата си с ръба на дланите си. Правеше това, докато кожата станеше червена, а мускулите изтръпваха от болка.

Точно срещу вратата на банята беше окачен голям фотопортрет на поета самурай Юкио Мишима, който през 1970 година си беше направил харакири с единственото желание да напомни за уникалността на традиционното самоубийство на една нация, затъваща все по-дълбоко в комерсиализираните ценности на Запада.

На снимката Мишима беше гол и с разперени ръце, от тялото му стърчаха фалосоподобни стрели. Позата беше заимствана от известното платно, изобразяващо смъртта на свети Себастиан, на

когото Мишима цял живот се беше старал да подражава. Според легендата Себастиан бил член на Римско-преторианската гвардия, но тайно изповядвал християнската религия. Когато император Диоклециан научил за това, той заповядал екзекуцията на война светец. Мистиката в тялото на боеца, когото съдбата превърнала в мъченик, беше за Вакаре онзи символ, под знака на който беше протекъл краткият и труден живот на Мишима.

Гол и с потръпващи мускули, Вакаре се зае с дешифровката на секретните инструкции. Имаше всички основания да помни Мишима и свети Себастиан, тъй като и той се прекланяше пред съвършенството на човешкото тяло. За разлика от обикновените хора, той никога не пропускаше да отбележи еротиката, излъчваща се от голото мъжко тяло. Дланта му шумно се стовари върху изпъстрените с цифри листове гладка хартия. Те блестяха насреща му равнодушно, недосегаеми за душевното му вълнение. Но въпреки скучната работа, която му предстоеше, Вакаре не можеше да бъде спокоен. Мислеше за своя приятел Южи Шиан, който, ако можеше да го види, положително би изпаднал в ужас. Южи се справяше по безупречен начин с изискванията на модерния живот, но едновременно с това притежаваше онази особена душевност, с която беше пропита поезията на Мишима.

Вакаре примигна и отмести ръката си. Върху стройните колонки от цифри беше останало петно от потта му. Същото петно вероятно ще се появи и върху лицето на Южи, когато дръзне да му разкрие своите планове...

Все пак Вакаре не се възхищаваше само от мъжкото съвършенство. Сексът също го привличаше при това във всичките си форми и превъплъщения. Особено много харесваше артистите от традиционния японски театър, които се превъплъщаваха в ролите на жени. Те нямаха нищо общо с кресливо скованите актьори, изграждащи героите си според догмите на западния театър, те бяха истински творци. И затова, както казвайте Мишима, освободени от несъвършенството, зложено във всяка жена, те успяваха да изградят наистина перфектни женски образи, превръщаха жената в онзи светъл идеал, който реалният живот никога не може да предложи...

Честно казано, Вакаре презираше реалния живот именно заради липсата на съвършенство в него. Живееше като Мишима, с

единствения стремеж, който придава смисъл на живота. Стремежът към съвършенството. Нищо на този свят не беше съвършено, дори собственото му тяло. Хаотичността на вселената изключваше съвършенството, работеше срещу Съзиданието, което според него би трябвало да е някакво флуидно и трудно за идентифициране състояние на духа.

Мечтаеше да улови ослепителния миг на съвършеното Съзидание, онзи кратък момент на парадигмата, която предшества хаоса с неговата зависимост от времето и случайността и след която започва разрухата. В процеса на своето възмъжаване той все по-ясно разбираше, че този миг ще може да бъде уловен единствено от сетивата му и неизбежно ще бъде свързан със собствената му смърт. Защото гениалното прозрение на Мишима беше просто — смъртта носи в себе си онова пречистване и чувство за окончателно освобождение от тиранията на стадото, което е необходимо на всеки мислещ човек, особено ако този човек е японец...

Дешифровката на инструкциите му отне точно пет минути. Четиридесет и пет отидоха за зашифроването на седмичния доклад, в който се описваха действията на всички агенти на „Черният кинжал“ по света, включително точните им адреси и месторабота. Погледна списъка и поклати глава. Беше внушителен дори за него, а за врага със сигурност би изглеждал страшен. Много добре. Изпрати факса, взе листовете и ги отнесе в тоалетната. Там ги запали, изчака пламъчетата да докоснат пръстите му и едва тогава ги пусна в чинията. Плътната водна струя отнесе пепелта в канализацията.

С Минако се срещна в театъра. Група млади жени, облечени като самураи, пееха и танцуваха на сцената с грациозното съвършенство на ангели. Публиката, състояща се предимно от мъже, беше дълбоко развълнувана, в очите на мнозина проблясваха сълзи.

След края на постановката Минако и Вакаре се смесиха с тълпата, бавно влачеща се под неоновите слънца на Гинза. На фона на огромните реклами приличаха на безпомощни джуджета, изгубили се в джунглата на един странен свят.

— Благодаря ви за тази среща — промълви Минако. — Нямахте никой друг, към когото да се обърна. Вие сте най-близкият приятел на Южи и затова искам да бъда открoвена с вас.

— Вярно е, че сме близки с Южи-сан — отвърна внимателно Вакаре. — Но нашите отношения доста охладняха, понякога се питам дали все още сме приятели...

— Това е изпитание и за двама ви — каза Минако.

Вакаре се усмихна. Типично женско разсъждение — тя мисли, че нашата връзка се дължи единствено на факта, че и двамата сме мъже.

— Може би — рече на глас той. — Но отношенията ми с вас също са доста особени. Едва ли бих приел да отида на театър с друга жена, особено на представлението, което току-що гледахме...

По лицето му играеше усмивка, имаше вид на човек, който се наслаждава от свободата си и изпитва удоволствие дори от бледите лъчи на зимното слънце, внезапно забравил за задълженията, които го чакат в служебния кабинет.

Вакаре беше заместник-министър на МИТИ — всемогъщото Министерство на търговията и индустрията в Япония — и отговаряше за дейността на Бюрото за индустриална политика, като едновременно с това беше и директор на Шозака — научноизследователския институт към Бюрото. На практика беше невъзможно да се направи цялостна оценка на дейността на МИТИ — главен двигател на икономическите реформи, превърнали Япония в първа индустриална сила в света. Това още по-малко беше възможно за Шозака, където се разпределяха квоти и субсидии за нови производства и където практически се раждаха цели отрасли на икономиката.

— Фактът, че мога да поощря или забраня всяко едно от лабораторните открития на Южи, прави нашето приятелство потенциално опасно — добави Вакаре. — Освен това аз съм член на „Тошин Куро Косай“ и това също не трябва да се забравя...

— Именно това ни свързва — кимна Минако. — И на това се дължи вашият пост в Шозака...

— Лично вие ми осигурихте този пост, Минако-сан — склони глава Вакаре. — Никога няма да забравя това и ще ви бъда задължен до гроб! Същевременно ще ми позволите да ви задам един въпрос... Нали казахте, че ще бъдем откровени докрай... Често се питам дали в моето назначение не прозира и ваше лично отношение... В крайна сметка аз бих могъл да помагам на Южи в много неща, нали?

— Нима ме считате за толкова користна?

— На практика това е без значение, просто защото синът ви не подлежи на корупция — сви рамене Вакаре. — Той по-лесно би бутнал някого в дълбока пропаст, отколкото да приеме услуга от мен... В неговите очи и двете постъпки са еднакво престъпни...

— Дълбоко се надявам да грешите — въздъхна Минако. — Едва ли можете да разберете с каква болка търся помощта ви. Но просто нямам друг избор. Трябва някак да убедим Южи, че е време да се присъедини към Нишитцу и неговата Либерално демократическа партия.

— Аз без колебание ще изпълня молбата ви, Минако-сан — отвърна Вакаре. — Но и двамата знаем, че искате невъзможното от мен.

— Може би — сведе глава тя. — Но може би все пак съществува някаква надежда — на устата ѝ се появи лека усмивка: — Предлагам вие със сина ми да направите нещо като конспирация...

Моля? — стреснато вдигна глава Вакаре. — Страхувам се, че не ви разбирам... Аз... Аз не съм сигурен, че ме бива за някакви конспирации...

— Тази ще ви хареса — тръсна глава Минако. — Ще се свържете с Южи частно, като приятел. Няма да говорите за бизнес, ще идете на театър или на ресторант. Ще се изповядате едва когато той се отпусне напълно...

— Какво да изповядам?

— Че сте член на „Черният кинжал“.

— Моля? Извинете ме за откровеността, Минако-сан, но това ще означава край на дружбата ми с Южи!

— Ако наистина мислите така, значи подценявате сина ми — поклати глава Минако. — Той знае колко сте привързан към идеите, които изповядва Юкио Мишима. И ви уважава за това. Южи знае, че имате чисто сърце, Шото-сан. И това за него е най-важното...

— Но ако му кажа, че съм член на „Тошин Куро Косай“...

— Ще бъде заинтригуван — довърши вместо него Минако. — Вероятно си давате сметка, че в много отношения Южи е наивен като дете. В представите му „Черният кинжал“ е чисто политическа организация с неизвестни цели. Не знае, че членове на тази организация могат да бъдат само изключително проникателни хора,

които освен това притежават и значително влияние... Да се надяваме, че никога няма да разбере това.

— Но дори това да е вярно, целите на политическа организация като нашата несъмнено ще му се сторят неприемливи, ще бъдат опасност за всичко, в което вярва...

— Точно на това разчитам — усмихна се Минако. — Представете си какъв интерес ще предизвикате у него, когато му кажете, че искате да заемете мястото на Нишитцу...

— Трябва да съм луд, за да му кажа подобно нещо!

— За всеки друг да, но не и за Южи. Знаете, че можете да разчитате напълно на неговата дискретност — изчака да се разминат с няколко пънкари, които дрънчаха с подкованите си ботуши и разтърсваха ярко боядисаните си коси. — А после ще му кажете, че искате да го вкарате в организацията и това той ще може да го разбере. Защото с обединени усилия ще бъдете в състояние да промените целите и задачите на организацията. Той ще приеме това, можете да бъдете сигурен.

Вакаре се замисли за миг, после вдигна глава:

— Но това ще означава да му разкрия, че организацията се оглавява от Нишитцу-сан...

— Отново ви призовавам да имате повече доверие на приятеля си. Той е достоен човек и притежава забележителен ум. Фактът, че Нишитцу участва в тази конспирация, ще го привлече като магнит — Минако замълча, очите ѝ не изпускаха лицето на младия мъж. — Повярвайте ми, ние с вас можем да сблизим Южи и Нишитцу. Южи ще бъде убеден, че ви помага да свалите Нишитцу, а самият Нишитцу ще бъде доволен да го има на разположение.

— Само за известно време — промърмори със съмнение в гласа Вакаре.

— Така е — кимна Минако. — Но то ще бъде достатъчно, тъй като събитията започнаха да се развиват с главоломна бързина.

Когато Улф се завърна от Вашингтон, в службата цареше трескаво оживление. Ремонтна бригада се беше заела да стърже окървавените стени на някогашното кино и всичко беше наопаки. Минаваше седем, до срещата му с Аманда оставаха почти три часа.

Бяха се разбрали да мине да я вземе, за да отидат на партито, което организираше сестра ѝ Стийви. Първата му мисъл беше да ѝ се обади и да отмени ангажимента, но после реши друго. Наистина беше уморен, но обтегнатите му нерви едва ли щяха да го оставят да заспи. А и Аманда може би беше права в твърдението си, че трябва да се разнообрази. Още повече, че текущото му разследване се очертаваше като истинска лудница.

Отби се при Ричардс Кавалера, който сбито докладва за хората, търсили го по време на краткото му отсъствие. Сред тях не беше името на главния патолог Харисън, чието обаждане наистина очакваше с нетърпение. Позвъни в Съдебна медицина, но оттам му казаха, че Харисън е извън сградата и скоро ще се върне.

Прекоси задръстения с мебели коридор и се насочи към душа, монтиран в мъжката тоалетна по негово настояване. Показа се, че и тук боядисват. Господи, цялата сграда е задръстена от бачкатори, раздражено си помнели Улф. Явно Хейс Уокър Джонсън е решил да покаже авторитет.

В тоалетната имаше само един бояджия — дребен, но як японец с изваяно тяло на борец, кацнал на върха на оплескана с боя стълба. Работния си комбинезон беше облякъл на голо, под него помръдваха здрави мускули. Посивялата коса и дълбоките бръчки по лицето свидетелстваха, че е доста по-възрастен от колегите си, но тялото му беше стегнато като на младеж. Той кимна на Улф и продължи да полага мазилка по тавана. През цялото време на къпането си Улф чуваше как парчета хоросан тропат по широкия плат, опънат върху черно-бялата мозайка на пода.

Подсуши се, отвори шкафчето си и започна да облича чисто бельо. Очите му не изпусаха стегнатата фигурка на японеца. Господи, едва ли някога ще мога да гледам нормално тези хора, въздъхна в себе си той.

— Отдавна ли работите в ремонтната служба на полицията? — подвикна.

Бояджията прекрати работата си и погледна надолу.

— Не, отскоро... Има ли някакъв проблем?

— Откога по-точно? — настоя Улф.

Японецът остави шпаклата, слезе от стълбата и избърса ръце в комбинезона си.

— Питате, защото съм японец, нали? — извърна се за момент и изтръска прахта от себе си. — Е, вече съм свикнал... Не ми е особено приятно, но ще трябва да се примиря... Иначе няма да мога да живея в Америка.

В съзнанието на Улф се появиха спомени от далечното детство, мерна се лицето на майка му. И изведнъж се засрами. Разговорът с Шипли го беше направил параноик. Нима е забравил колко лесно става това, когато човек контактува с агент на тайните служби? Даде си сметка и за нещо друго — този разговор беше събудил в душата му дълбоки страхове. Нищо чудно, че навсякъде вижда шпиони... Ще трябва да се контролира.

— Извинете — рече. — Просто ми беше любопитно...

Бояджията отърка длани в крачолите на комбинезона си, главата му леко се наклони.

— Ще имате ли нещо против, ако продължа да работя?

— Моля — рече Улф и хвърли мокрите кърпи в телената кошница зад вратата. — Няма да ви преча, веднага си тръгвам.

Върна се в залата, леко смутен от предчувствията, които размътваха съзнанието му. Насреща му се изпречи Ричардс Кавалера.

— Добре, че още сте тук, лейтенант — задъхано каза тон. — Тони се обади, че е открил черния понтиак.

Тони Пелтека ги чакаше на един от речните пристани в близост до Четиридесет и трета улица-Запад. Мътните води на Хъдзън лениво се плискаха около прогнилите колове, от тях се излъчваше противна миризма на сяра. Нежните снежинки изчезваха в жълтеникавата мътилка, която приличаше по-скоро на киселина, отколкото на вода.

Порутените сгради зад гърба им, изоставени на произвола на съдбата от години, бяха населени с мръсни и кресливи емигранти, отдавна забравили красивата си „американска мечта“. В тях нямаше отопление и електричество, тъй като по силата на една разпоредба на общинската управа преди години бяха обявени за опасни за живеене. И съответно се бяха превърнали в убежище за бездомниците, в още една язва в снагата на огромния град. А сякаш за да докажат своята непригодност дори в очите на най-отчаяните, покрай стените им бяха струпани колиби от ламарина и картон, задръствайки напълно тесните улички. Районът, допринесъл за превръщането на Ню Йорк в главното морско пристанище на Източното крайбрежие преди години, днес

тънеше в невероятна мизерия. Пред разбитите входове горяха огньовете, дупките на мястото на вратите и прозорците зееха мрачно, придавайки на цялото място атмосфера на пещерно селище...

Тони Пелтека ги заведе до края на прогнилия кей, където клечеше черното туловище на понтиака, модел 1987 година. Вътрешността на колата беше напълно унищожена от огъня, боята по покрива се беше напукала.

— Май някой се е погрижил да ѝ драсне кибрита, след като са я зарязали тук — промърмори Пелтека и насочи лъча на фенерчето си към унищожения автомобил.

— Сигурно са шибаните наркоманчета — изръмжа Ричардс Кавалера и също включи фенерчето си.

— Сигурно — кимна Улф и се наведе да огледа вътрешността на купето. Но ако наистина са хлапетата на квартала, защо са пренебрегнали възможността да се повозят надолу към Соумил Ривър Паркуей със сто мили в час, а после да я пробутат на някой от автокрадците за стотина-двеста долара?

Подуши вътрешността на колата, в съзнанието му изплува разказът на Боби Конър за синия пламък, за топлината, излъчваща се от мъртвото лице на Аркильо, за пламъчето, лизнало за миг обгорялата му скула... Не успя да долови нищо. Нито миризма на течност за запалки, нито на бензин — най-често употребяваните запалителни материали.

Извади стоманено шило от джоба на пилотското си яке и започна да ръчка с него прогорялата седалка и арматурното табло. Жабката беше като запоена от топлината, затова се изправи и помоли Тони Пелтека да се заеме с нея. Тони беше известен с уменията си да отваря всякакви ключалки.

Наведе се още по-навътре и внимателно се вгледа в съдържанието на жабката. Пепел от изгоряла хартия и сажди, нищо повече. Шилото стигна до задната стена. Вдясно нямаше нищо, но в левия ъгъл острието закачи някакъв мек предмет. Измъкна го навън, Тони Пелтека насочи лъча на фенерчето си.

— Какво, по дяволите, е това? — промърмори Ричардс Кавалера.

— Това е специална дантела — отвърна Улф и преобърна между пръстите си обгореното, излъчващо кисела миризма на сажди късче

плат. Подобен материал използваше японската художничка авангардистка Шика.

Южи Шиан подписа заповедта, след изпълнението на която корпорацията „Шиан Когаку“ щеше да пусне на пазара 100 000 броя телефонни перфокарти. Малките пластмасови картончета щяха да бъдат разпределени между най-добрите клиенти на компанията, осигурявайки им безплатен достъп до всеки обществен телефон в страната. В средата им беше изрисувана холограмата с фирмения знак на „Шиан Когаку“ и това автоматически ги превръщаше в колекционерска рядкост след тяхното използване. Великолепна идея на отдела по маркетинг, помисли си Южи. Подчертаваща още веднъж рекламния девиз на компанията:

НИЕ СМЕ ВИНАГИ С ВАС.

Проведе серия от телефонни разговори е различни части на света. Търсеха го от Сингапур и Тайпе, от Силиконовата долина и Хонконг...

Приключи, блъсна стола си назад и склочи пръсти на тила. Очите му се насочиха към панорамата от бетон и стъкло зад прозореца. Макар да се намираше високо над задъхания от трафик токийски център, той едва различаваше червеникавия диск на слънцето, скрит зад тъмни облаци и отровни изпарения. Беше сигурен, че хората, изпълващи тесните улички около гарата Хамачо там, долу, живеят с чувството, че вече се е мръкнало.

От гърдите му се откъсна тежка въздишка. Неволно се запита как ли се чувстват хората, които тичат, без да спрат, под изкуственото луминесцентно осветление, които живеят в тесни стаички с още трима съквартиранти и три пъти дневно се хранят със „соба“ — евтините макарони от царевично брашно, а понякога си лягат и гладни...

Трябваше да изминат години, за да осъзнае, че именно мизерията лежи в основата на приятелството му с Шото Вакаре.

Много години ме делят от оскъдицата. Отдавна вече живея друг живот, но никога не забравям какво означава да си бедняк в град

като Токио... Тези думи Вакаре беше казал по време на един от продължителните им запои. Срамно ще бъде, ако забравя този урок, най-важния в живота ми... Толкова прост и ясен: Когато не притежаваш нищо, ти не можеш да очакваш нищо от бъдещето...

Самият Южи Шиан не беше от хората, които познаваха нищетата. Роден и израснал в семейство със стари традиции в областта на търговията, той бързо усвои нейните тънкости. Особено поради факта, че беше единствено момче в семейството и Минако правеше всичко възможно да му предаде опита си в бизнеса. По стара традиция компании като тяхната се ръководеха от жени, а мъжете бяха просто фасадата. Стигаше се дори до там, че зетьовете приемаха фамилното име на жените си, за да запазят по-добре търговската марка.

Бащата на Южи беше нещо по-различно. Банкер по професия, той беше приел да се ожени за Минако и да носи фамилията Шиан. Но скоро след това усетил ограниченията на средната по големина търговска фирма, ръководена по традиционните методи. Не бил от хората, които се примиряват със завареното положение, и взел нещата в свои ръце. Предложил рисковано начинание — да се премести седалището на фирмата от Осака в Токио и да се купи една от търговските банки, която се люшкала на ръба на банкрута. Почти всички големи компании в Япония развиват дейността си посредством някоя банка и този ход се оказал успешен. Правителството отпуснало необходимите стабилизационни заеми, скоро след това „Шиан Когаку“ стъпила здраво на токийския пазар и се превърнала в истинско „кейретцу“.

Амбициозна не по-малко от съпруга си, Минако приела съвета му да се откаже от ръководството на фирмата, което осъществявала чрез посредници. Това тя сторила едва след като вложила всичките си средства в стабилизацията на банката и операцията се реализирала успешно. Бащата на Южи успял да я убеди, че с тях ще бъде свършено, ако деловите му партньори научат за участието на жена в сделките им. Времената били други, никой вече не искал да рискува, традиционните форми на бизнес били отдавна забравени.

Наследница, на няколко поколения делови жени, управлявали бизнеса си изключително успешно, Минако била принудена да отстъпи. Мнозина очаквали това да я съсипе, но нещата се развили по друг начин. Всички мъже в живота ѝ бяха допускали грешката да я

подценяват, включително и най-близките. Никой не успял да разбере, че зад изящната външност се крие остър като бръснач рационален ум, че тази жена притежава изключителен запас от съпротивителни сили.

Разбирам, каза тя на съпруга си и покорно се оттеглила от бизнеса.

Това беше наказанието, че съм се родила жена, каза тя на Южи години по-късно. Трябваше да мине доста, време, преди младежът да осъзнае, че тя съвсем не се е примирила със своето наказание. Отношенията със съпруга ѝ претърпели коренна промяна. Той получил сърдечен удар и умрял на място, вероятно доволен от сбъдването на мечтите си. Но Южи и до днес не беше сигурен коя е била главната причина за смъртта му — преумората или хладното отношение на жена му. Минако не проля нито сълза за този човек. Южи ясно си спомняше какво каза баща му една вечер, размекнат от алкохола: *Доверяваш ли се на жена, с теб е свършено!*

Неволно потръпна, представяйки си как отровата на този мироглед обърка и собствения му живот. Той се ожени за жена, която беше пълна противоположност на майка му. Слаба и нерешителна, изискваща постоянна подкрепа и внимание. Добре виждаше иронията в този обрат на съдбата, но не беше в състояние да промени каквото и да било. Беше ли влюбен в нея? На този въпрос нямаше отговор. Интересуваше го единствено работата, беше доволен от факта, че успя да съчетае любовта си към биогенетиката с прагматичния бизнес, получен в наследство от баща му. Днес „Шиан Когаку“ беше водеща корпорация в областта на електрониката и лазерните технологии, разполагаше със собствен научноизследователски институт, в който се реализираха сложни биогенетични експерименти.

Съпругата на Южи беше красива и нежна жена, крехка и деликатна като порцеланова статуетка. Той искрено ѝ се възхищаваше, колегите и приятелите му — също. Произхождаше от стара самурайска фамилия, чиито корени стигаха чак до Едо — древната столица на страната, процъфтявала през XVI век. Този факт сякаш допълваше впечатлението за преуспяването на Южи и неговата компания.

Роди им се син, останал единственото дете в семейството. Южи се зае да го подготвя за наследник на процъфтяващата империя — така, както баща му беше подготвял него. Момчето растеше здраво и красиво, беше сред отличниците на класа.

Всичко рухна преди година. Повикани по спешност в училището, Южи и съпругата му бяха отведени в интензивното отделение на близката болница, където бяха откарали сина им, изпаднал в дълбока кома. Според показанията на потресените учители, момчето направило опит да се самоубие с примка, праметната през една от носещите греди в стаята му.

Смъртта му настъпи след три седмици, на майката бяха необходими само три месеца повече. Южи беше чувал, че хората умират от мъка, но повярва едва когато това стана пред собствените му очи. Жена му просто се отказа от живота и скочи пред композицията на метрото, летяща с пълна скорост край един от пероните на квартала.

Притиснати от журналистите, общинските власти любезно заявиха, че мерките за сигурност са добри, но никой не може да попречи на човек, решил да се самоубие. Полицията квалифицира случая като трагичен инцидент, но Южи знаеше какво се беше случило в действителност. Жена му беше скочила под влака и това беше толкова сигурно, колкото факта, че седи тук, в кабинета си, и гледа панорамата на Токио, потънал в промишлен смог. Не можаха да ѝ помогнат нито личните му качества, нито огромният му авторитет. Тя просто се беше отказала от живота.

На погребението си даде сметка, че всъщност жена му беше контролирала живота си изцяло и по това изведнъж заприлича на майка му. Намрази я за проявата на душевна сила.

В последвалите седмици и месеци го обзе необяснима страст към разгулния живот. Обикаляше най-известните нощни клубове, напиваше се, играеше комар и развратничеше. Навсякъде се появяваше в компанията на две пищни млади жени. Доведената му сестра Хана веднага разбра това, което той отказваше да приеме: разгулният живот беше просто фасада, зад която Южи се опитваше да прикрие чувството си за вина. Защото дълбоко в себе си той се проклинаше и горчиво повтаряше, че е виновен за смъртта на сина си. Хана му каза какво мисли доста по-късно, когато вече ясно личеше, че страстта му към порока започва да охладнява и разумът се връща в душата му.

Хана успя да го спаси от разруха. Останалото свърши упоритата работа върху създаването на Оракула.

— *Какво мислиш за моята съпруга?* — попита я той в една дълга и безкрайно тежка нощ.

Очите на Хана бавно се спряха върху лицето му.

— *Още от първия ден на брака всеки от вас заживя свой собствен живот* — отговори тя с характерната си болезнена прямота.

— *Наистина ли бяхме толкова отчуждени?*

— *Ти пожела така.*

— *Не* — бавно поклати глава той. — *Не съм искал това, не може да съм го искал.*

— *Изглежда забравяш, че винаги си получавал това, което искаш, Южи-сан.*

Той се замисли за момент, пръстите му стискаха топлата ѝ, меко пулсираща длан.

— *Но тя беше много красива, нали?*

— *Красотата е завеса, която прикрива истинската душа на човека* — отвърна Хана.

— *Разкажи ми нещо за този начин на живот, ти по-добре го познаваш.*

— *Едва ли може да се изрази с думи* — поклати глава Хана. — *Но това няма значение, тъй като ти прекрасно знаеш за какво става въпрос.*

— *Това е моето проклятие.*

— *Защо наричаш прозорливостта си проклятие?*

— *А нима не е?* — горчиво се усмихна той. — *Защо ми е тази прозорливост, след като не предвидих смъртта на сина си, а след това и на съпругата си? Не мога да виждам в бъдещето, не мога и да го предскажа... Понякога виждам известни комбинации, които ми помагат да се ориентирам в бъдещето, и това е всичко. Не разбираш ли, че подобни усещания могат да те подлудят?*

— *Ако можеше да видиш живота си — от люлката до смъртта, но в обратен ред, вероятно наистина ще полудееш* — отвърна тя. — *Най-вероятно ти просто си объркал понятията и не знаеш как да тълкуваш дарбата си...*

— *Какво искаш да кажеш?*

— *Представи си, че настоящето не е един „отделен миг“, както го дефинираш ти, а комбинация от безброй възможности, които експлодират едновременно за стотна от секундата. В този кратък миг пред теб блясват безброй пътища, всички напълно*

логични в своята убедителност. Ако започнеш да вникваш в тяхната логика, те вероятно ще започнат да ти се струват напълно смислени.

— Не разбирам.

— Още е рано, но ще дойде време, когато ще ме разбереш...

Какво би направил без нея? Южи разтърка очи и хвърли поглед към стенния часовник. После грабна палтото си и излезе. Скочи в БМВ-то, което чакаше пред входа и кратко заповяда на шофьора: — Каран към Хана!

Когато Улф пристигна пред старата тухлена сграда на Шеста улица-Изток, непосредствено след авеню „С“, чиято фасада беше плътно покрита с нецензурни надписи, над града вече се свечеряваше. На партера имаше магазин за бельо, над който гордо светеше фирмата му, изписана на френски:

LE MORT C'EST MOI^[1]

Страхотно, въздъхна Улф и надникна през решетките. Изложените на витрината стоки бяха черни и сякаш скроени за чудовището Франкенщайн. Вътре не се виждаше жива душа. Вероятно магазинът беше фалирал, тъй като едва ли ще се намери човек, който да носи подобно бельо. Всъщност кой знае...

Натисна газта и зави в пресечката. Излезе на Пета улица-Изток, зави на север и се озова на Шеста-Изток. Отби до тротоара и изгаси двигателя. После слезе от колата и внимателно тръгна обратно.

Прозорците на апартамента, който според Маун би трябвало да принадлежи на Шика, бяха ярко осветени. Улф внимателно се промъкна във входа, отвори ключалката с помощта на малък шперц и тихо влезе.

Входният вестибюл беше осветен от петнадесетватова крушка, гола и оплюта от мухи. Тъглите тънеха в мрак, вонеше на урина и фекалии. В основите на стълбището се беше свила стара и проскубана немска овчарка, поразена от тежка форма на краста. Изплезила навън дългия си розов език, тя усърдно ближеше лапите си. Главата ѝ отскочи нагоре, блестящите кафяви очи се заковаха върху фигурата на

Улф. Ноздрите ѝ леко потръпнаха, после главата се наведе надолу и езикът поднови работата си с ритмично пляскане.

Улф прескочи кучето и пое по мръсното стълбище. Перилата бяха лепкави, стената на първия етаж беше изпъстрена с тъмни петна, очевидно от кръв. На кого ли са счупили главата тук, запита се Улф.

На етажа имаше само две врати и това беше странно за такава голяма сграда, в която би трябвало да има доста повече апартаменти. Надникна през мръсния прозорец, от който се излизаше на аварийна стълба от ръждясало желязо, после бавно прокара ръка по грубата замазка на стената. Ясно си личаха местата, на които е имало врати. Въпреки мръсотията долу, някой очевидно беше решил да хвърли парите си за ремонт...

За момент остана неподвижен, ушите му ловяха всички звуци, които изпълваха старата сграда. Винаги беше важно да си запознат с обичайните за околната среда шумове — така по-лесно откриваш новите, които крият потенциална заплаха...

Пристъпи към вратата на апартамента на Шика и залепи ухо за ключалката. Отвътре не се чуваше нищо. При нормални обстоятелства просто би позвънил, а за прикритие спокойно би могъл да използва легендата, която предложи на Маун. Но след пътуването си до Вашингтон, след като вече беше зърнал Шика в компанията на Водния паяк и особено след като откри част от дантелите ѝ в изоставения понтиак, той не можеше да си позволи това.

Не искаше да се изправи фронтално срещу нея, тъй като беше напълно възможно да се окаже, че именно тя е била шофьорът, подсигурил бягството на Сума с черния понтиак. Или, не дай Боже, тя да е тайнственият убиец, отнел живота на Джуниър Руиз и Аркильо... И в двата случая тя щеше да знае с кого има работа, а ако е отговорна за двойното убийство — той няма да усети никакво насочващо лъчение... Бавно се отдръпна назад. Пътят му не минаваше през тази врата, трябваше да търси друг.

Долепи ухо до вратата на съседния апартамент. Отвътре се чуваше монотонно парче на Скини Пъпи, усилено докрай от стереото на наемателя. И тук няма да стане, въздъхна в себе си Улф.

В същия момент откъм стълбището се разнесе неясен шум от стъпки. Улф отскочи до стената, в ръката му се появи револвер. Опита се да улови някакво излъчване, но не успя. Сума?

Приклепнал с насочено напред оръжие, той извика в паметта си лицето на Сума, пред очите му отново проблеснаха черните, бездънни като планинска пропаст очи на Водния паяк. Примигна и насочи цялото си внимание към черната дупка, от която щеше да се появи неканеният посетител. Пръстът му бавно обра луфта на спусъка.

Хайде, мръснико, покажи се! Ела тук, горе, за да ти продупча бандитското сърце!

Миг по-късно в полезрението му се появи старият пес. Очевидно единият от задните му крака някога е бил лошо счупен, кучето тежко накуцваше. Кафявите очи се втренчиха в Улф, езикът изскочи и облиза дулото на служебния револвер.

От гърдите му се откърти дълбока въздишка на облекчение, на устата му се появи крива усмивка. Прибра оръжието и се залови за работа. Отвори прозореца, който водеше към аварийната стълба, и предпазливо пристъпи в мрака. За момент остана неподвижен, вслушвайки се в могъщото дихание на града. Струваше му се, че е изправен пред невидим великан с разплута плът, чието сърце обаче продължава да тупти. Дори в мига на смъртта има живот, помисли си Улф.

По ръждясалите стъпала се беше събрал плъзгав мокър сняг, трябваше да внимава. Температурата се беше понижила значително, от устата му излитаха гъсти облачета пара.

Насочи вниманието си към двойните френски прозорци на Шика. Това, което от уличното ниво беше взел за щори, на практика се оказа матираща боя, нанесена направо върху стъклата. Тя пропускаше достатъчно светлина, но вътрешността на апартамента си оставаше пълна загадка. Протегна се напред, стъпи на перваза и внимателно започна да проверява прозорците. Първите три бяха залостени, но четвъртият се оказа леко откренат. Ръката му предпазливо го побутна. Прозорецът се отвори, без да издава никакъв шум. Тялото на Улф се стегна, гърбът му се сви, миг по-късно вече беше вътре.

Стаята беше тъмна. Отначало не чуваше нищо, после до слуха му бавно се промъкна монотонно боботене. Сякаш някъде наблизко работеше мотор на компресор. Пристъпи навътре с безкрайно внимание. По-скоро усещаше, отколкото виждаше безформените очертания на мебелите, всичко в стаята беше покрито с чаршафи. Така правят хората, когато заминават за дълго или пък се готвят за ремонт.

Внимателно повдигна крайчеца на близкия чаршаф. Отдолу се показаха увити жезла, покрити с късчета черна дантела. Нови скулптури чакаха своето раждане.

Внимателно, рече си той. Бъди търпелив.

Промъкна се към вратата. Оттатък беше дневната, празна. Стените бяха голи, с изключение на тази срещу вратата. На нея беше окачена голяма картина в тежка, позлатена рамка. Отдолу имаше плочка с името ѝ — „Салон на Рудез Мулен“. Улф не можеше да свали очи от еротично привлекателния сюжет на полуголите парижки проститутки, очакващи с желание и сякаш с нетърпение поредната порция разврат. В композицията се долавяше някаква особена хуманност. За пръв път виждаше проститутки, изобразени като нормални човешки същества, никога досега не беше си представял, че в един и същи образ могат да съжителстват майчинството и скандалната полова разюзданост. Това беше истински морален парадокс и именно той правеше картината неотразимо привлекателна. Най-накрая очите му се спряха на подписа в ъгълчето на платното: Анри дьо Тулуз-Лотрек. Пресвета Майко, възможно ли е това да се окаже оригинал, смаяно се запита Улф. Пристъпи да разгледа подписа отблизо, но не беше експерт. Ако е оригинал, каква ли ще е цената му? Милиони? Стотици милиони? По-скоро второто... Напусна дневната с нежелание, но го чакаше работа.

В кухнята откри източника на боботенето: огромен генератор за електричество. Зад врата, лишена както от ключалка, така и от брава, откри абсолютно професионално фотографско ателие, камерите бяха от марките „Никон“, „Лайка“ и „Хаселблат“, снабдени със съответните триножници, осветителни тела и обективи. Малък хладилник съхраняваше кутии с филми, а върху него имаше пластмасов контейнер с най-различни филтри. Спомни си за снимките в тайната стаичка на Моравия. Нима ще се окаже, че са дело на Шика? Възможно ли е тя да е моделът за еротичните сцени? А може би е изпълнявала и двете функции едновременно?

Върна се на пръсти в дневната. Паркетът беше нов и толкова излъскан, че виждаше отражението си в него.

Другата врата беше полуоткрехната. Улф се изправи до нея така, че сянката му да не попада на прага. Пред очите му се разкри почти цялото помещение оттатък. Във въздуха се носеше особен аромат,

който му беше смътно познат. Но в момента не можеше да се сети къде го е срещал.

Усети някакво движение и с мъка потисна желанието си да реагира. Пред очите му се появи силуетът на изящната японка, която беше видял на ъгъла пред „Урбанистично разложение“, както и на снимката със Сума, направена от шпионската камера на Министерството на отбраната. По гърба му полазиха тръпки. Това беше Шика, жената скулптор, играла важна роля в живота на Лорънс Моравия. Дали беше невинна, случайно попаднала на неподходящо място в неподходящо време, или беше убиецът, изпратен от „Черният кинжал“ да отнеме живота на Моравия?

Продължаваше да я гледа като омагьосан. Очите ѝ бяха насочени към нещо в ъгъла, което Улф не можеше да види от мястото си. Тялото ѝ бавно се завъртя и силуетът отстъпи място на триизмерна форма от плът и кръв. Под меката светлина на настолна лампа бавно изплуваха твърдите, безупречно оформени гърди. Разкрачи крака, сякаш се готвеше за физически упражнения, беше чисто гола.

Светлината беше много особена, сякаш примесена с лепкав сироп. Улф имаше чувството, че може да я докосне с ръка, да поеме гъстите ѝ капки. Ръката на Шика се плъзна по гърдите с щръкнали зърна, после продължи пътя си надолу и спря на стегнатия корем. Пръстите ѝ изчезнаха между краката, в тайнствения триъгълник от нежно извити косъмчета.

Странната миризма — чужда и едновременно с това позната, отново се блъсна в ноздрите му. Той жадно я пое, като напразно се опитваше да разбере къде я беше срещал. Устните ѝ леко се разтвориха, позицията на тялото ѝ незабележимо се промени. Сега в нея се долавяше откровена еротика, сякаш жената се готвеше за сексуален акт. Другата ѝ ръка се плъзна назад и докосна точката, в която гръбначният стълб се слива с таза, бедрата ѝ се люшнаха напред, от гърдите ѝ се откъсна тихо стенание.

Улф усещаше лудото блъскане на сърцето в гърдите си, могъщо и високо като грохота на генератора в кухнята. Знаеше, че трябва да се обърне и, както би казал Боби, „да си вдига чуковете“ оттук, но не беше в състояние дори да помръдне. Краката му сякаш бяха заковани за пода, а дробовете му се изпълваха с течен кислород... Без съмнение

беше свидетел на могъщо сексуално излъчване, но зад него се криеше и още нещо — странно, привлекателно, опасно...

Имаше чувството, че присъства на представление, чийто солов изпълнител е наистина гениален актьор. От него се излъчваше онази вълнуваща еротика, която присъстваше и в снимките на овързаните тела в стаичката на Моравия, в странните скулптури на Шика... Но за кого е предназначено то? Защо го прави?

Ох, какви бедра! Гладките мускули помръдваха като живи под нежната кожа с цвят на препечен хляб, свиваха се на топка, после се отпускаха. В един момент шията ѝ се стегна, по кожата пробягаха тъмни сенки, подобни на белези... Бяха възхитителни, бяха нещо невероятно. Улф имаше чувството, че наблюдава някакъв дълбоко интимен акт, нещо, което е предназначено само за личното удоволствие на тази изключителна жена, за никой друг...

Бедрата започнаха да потръпват, Шика очевидно се приближаваше до кулминацията на своя екстаз. До слуха на Улф достигна тихо пъшкане, родено сякаш дълбоко в гладкия корем.

Клепачите ѝ потрепнаха, но погледът ѝ остана втренчен и неподвижен. Заковал се на място, Улф изпита остро чувство на неудовлетворение. Искаше да разбере какво вижда тази жена, какви мисли минават през главата ѝ, какво я кара да играе това необикновено представление? Естествено, ако то изобщо е представление...

После изведнъж го заля вълната на тежко предчувствие... Появи се внезапно, като перката на акула, разцепила бистрата вода на тиха лагуна. Беше убеден, че в стаята, някъде извън неговото полезрение, се намира и Сума. И двамата с Шика са организирали този странен ритуал с единствената цел да го примамят тук, за да го убият. Потръпна и се огледа. Изпита чувството, че е по-гол от домакинята, напълно незащитен. Би трябвало да усети излъчването на Сума, а и на всеки друг, но сетивата му бяха потънали в плътните завеси на мрака.

Главата му забуча, имаше чувството, че всеки момент ще полудее, че хаосът ще унищожи възприятията му за света. Обърна се и безшумно се върна на заснежената аварийна стълба. След няколко секунди вече беше обратно на стълбището. Инстинктът го предупреждаваше, че току-що е успял да избегне един изключително опасен капан, а сега има уникалната възможност да бутне в този капан хората, които го бяха заложили.

Почакай, рече си. Бъди търпелив. Виж кой ще излезе от този странен апартамент.

След двадесет минути осветлението на втория етаж угасна, няколко секунди по-късно на тротоара се появи Шика. Беше сама, Улф изведнъж почувства, че през цялото време горе тя също е била сама. Лишен от нейното присъствие, просторният апартамент с безценния шедьовър в дневната изведнъж престана да излъчва каквото и да било, алените пламъчета в съзнанието му потръпнаха и угаснаха.

Беше облечена почти по същия начин като вчера: обувки с високи токчета, черна минипола, широко рокерско яке с подплънки на раменете. На рамото ѝ висете черна кожена чантичка. Шика я отвори, погледна във вътрешността, и после тръгна на изток, в обратна посока на Улф, който беше заел позиция в съседния вход. Токчетата ѝ ритмично почукваха по мокрия тротоар.

Тръгна подире ѝ. Снегът се усили. Небето беше сивкаво-розово, като венците на стар скитник, небостъргачите го пронизваха като полуизгнили зъби...

Свиха зад ъгъла. Шика крачеше спокойно на около две преки пред него, вървеше на юг. Фигурата ѝ изчезваше сред облаците пара на канализацията, после отново се появяваше. Не беше необходимо да напряга зрение, почукването на алуминиевите токчета по плочника му беше напълно достатъчно.

На Втора улица-Изток сви наляво и пое в западна посока. Улф отбеляза спокойствието, с което се придвижваше тази жена. Сякаш не се страхува от нищо и от никого. Даде си сметка, че неволно е скъсил разстоянието и забави крачка.

Когато я зърна отново, ситуацията беше претърпяла коренна промяна. Шика стоеше на място, а пред нея се бяха изправили двама хлапаци с бейзболни якета, високи маратонки и черни джинси. Униформата на уличните бандити. Страничните части на главите им бяха обръснати, а кичурите коса отгоре лъщяха от гел. Единият държеше тридесетсантиметров нож с груба дръжка, а другият — стик за хоккей, в долната част на който беше прикрепен бръснач.

Хлапакът с ножа почукваше по тротоара с нещо, което наподобяваше бастун за слепци, а приятелят му размахваше стика си пред гърдите на Шика. И двамата се кикотеха с налудничави гласове. Каква ли е комбинацията от наркотици, които са поели, запита се Улф.

Беше ясно, че трябва да предприеме нещо. Не искаше да се разкрива, но не можеше да позволи на тези копелдаци да я наранят. Умът му започна да оформя приемливо обяснение за появата му на това място и в този час на нощта, но Шика направи усилията му излишни.

Ръката ѝ се плъзна в джоба на якето, блесна дулото на пистолет. Беше от синкава стомана, формата му издаваше оръжие на професионалист. От широко разкрячената ѝ стойка личеше, че знае как да борави с желязото в ръцете си, дулото се насочи в главата на единия, а после и на другия бандит. От устата ѝ излетяха няколко думи, които Улф не успя да долови, но които без съмнение изнервиха хлапаците повече от вида на самия револвер. Онзи с ножа разтвори пръсти и острието издрънча на тротоара, после двамата се обърнаха и хукнаха да бягат.

Шика остана в позицията на снайперист още няколко секунди, после, уверила се, че копелдаците няма да се върнат, бавно отпусна ръка. Улф имаше чувството, че е стискала оръжието още от мига, в който напусна жилището си.

Продължи да върви подире ѝ. Шика стигна до Второ авеню и спря пред витрината на някакво погребално бюро. Табелата над нея беше нечитаема, вероятно някакво украинско словосъчетание. Зад дебелото, оцветено в жълто стъкло на масивната входна врата се процеждаше бледа светлина.

Тротоарът беше задръстен от бездомници, които нетърпеливо се бутаха към вратата на погребалното бюро и образуваха нещо като опашка. По лицата им се четеше нетърпение. Улф протегна врат и видя причината — пред входа се беше изправил едър мъж с изпотено лице и черни дрехи, в ръцете си държеше черпак, от металните контейнери в краката му се вдигаше ароматна пара. Очевидно беше съдържателят на бюрото, лицето му представляваше интересна смесица от чувствата, които го вълнуваха: отвращение и съжаление, облекчение и задоволство... Странен тип, помисли си Улф. През деня отдава последна почит на мъртвите, а нощем храни живите... Но в гранитната джунгла на град като Ню Йорк дори и подобна странност изглеждаше в реда на нещата, в нея се долавяше някаква примитивна справедливост, водеща до първичното равновесие в природата...

Улф отскочи в сянката на близкия вход миг преди Шика да се озърне, от устата му се откъсна неволна ругатня. Настъпи някаква увита във вестници фигура, от която се разнасяше остра воня.

— Махай се от къщата ми! — изръмжа дрезгаво скитникът. — Иди да сереш някъде другаде!

Улф надникна по посока на погребалното бюро тъкмо навреме, за да види черната катафалка без регистрационни номера, която спря отпред. Беше чисто нова, хромираните ѝ части мътно проблясваха.

Скитникът започна да го блъска по глезените, но Улф не му обърна внимание. Шика се насочи към ръба на тротоара, отвори вратичката и изчезна в тъмната вътрешност на голямата кола. Моторът изръмжа и миг по-късно катафалката изчезна от погледа му.

— Мръсно копеле! — изруга Улф, скрита увития във вестници скитник и безпомощно се огледа. Черната кола бързо се стопи в оживения трафик по посока на центъра.

[1] Смъртта — това съм аз. — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

НЮ ЙОРК / ТОКИО

Малко след единадесет Улф и Аманда пристигнаха в дискотека „Ла Ментира“, намираща се между авенютата „А“ и „Б“.

Забавиха се, тъй като на Парк авеню се беше срутила огромната кула от гранит, издигната по ирония на съдбата от една голяма застрахователна компания. Сградата все още беше в строеж, обградена отвсякъде с дървени скелета. Осветлението се осъществяваше с помощта на временно монтирани прожектори, тъй като предвидените от общината постоянни електрически стълбове бяха отдавна отнесени от бандите крадци на алуминий и продадени на черния пазар.

Тук модерните концепции в строителството сякаш са напълно лишени от смисъл, помисли си Улф, докато очите му пробягваха по опасно наклонените стени с напукана мазилка. Сградата изглеждаше доста странно и навяваше мисли за висящите градини на древния Вавилон.

— Говори се, че отдолу има дупка, която е по-широка дори от тунела Холанд — промърмори той и махна с ръка към скелето. — Готов съм да се обзаложа, че движението ще бъде пренасочено поне за година, а местните жители спокойно могат да забравят за спирката Лекс на метрото... Печелят само бездомниците, които получават няколко квадратни мили нова територия... — очите му се насочиха към Аманда, свита в ъгъла на седалката. Тя поклати глава, но не каза нищо.

Улицата, на която се намираще „Ла Ментира“, беше потънала в боклук... Вятърът го разнасяше във всички посоки, а сградите изглеждаха тъжни и запуснати. Фасадите им бяха покрити с дебел пласт сажди, който не би могъл да се изчисти дори с мощна пароструйка.

Болезнено слаби младежи и девойки с черни ботуши и тясно прилепнали джинси и клинове се влачеха по мръсния тротоар, обиците и гривните им ритмично подрънкваха. Много от тях, включително и момчетата, — носеха гривни дори на носовете си.

По уличното платно изръмжа камион на чистотата. Каросерията му беше толкова нагъсто покрита с неприлични надписи, че Улф не успя да определи дори цвета ѝ. Не спря никъде, макар кофите за смет да бяха препълнени и част от съдържанието им се разнасяше от щипещия ветреца. Две черни хлапета със слушалки от уокмени през къдравите глави и несъразмерно големи маратонки „Рийбок“ на краката се поклащаха в препълнената с боклук каросерия. Бяха най-много осем-девет годишни. На ъгъла камионът забави ход, хлапетата скочиха на асфалта и изчезнаха по посока на авеню „Б“ с лудешки крясъци.

Улф паркира на забранено и угаси двигателя. Над главите им мътно проблясваше светещата реклама на „Ла Ментора“, изобразяваща едрогърда египетска императрица. В едната ѝ ръка имаше череп, а в другата — нещо, което много наподобяваше мъжки полов орган.

Аманда огледа тълпата, която се трупаше пред входа на заведението. Сред тях имаше немало японци.

— Напоследък в университета се носят какви ли не слухове за японците — промърмори тя.

През целия път беше мълчала. Улф не пропусна да отбележи този факт, но когато ѝ го каза, тя просто обърна глава към прозореца. Все още не беше свикнал с тази черта от характера ѝ. Може би детективът в него инстинктивно се бунтуваше срещу мълчанието, което беше основна съставка на странните ѝ настроения. А може би те му навяваха мрачни мисли за престъпни заговори и неразгадани убийства... Във всеки случай беше доволен, че отново чува гласа ѝ.

— Какви слухове?

— О, в наше време всички страдат от предрасъдъци по отношение на японците... Това се забелязва дори в академичните среди... Винаги има какво да се клюкарства зад гърба на японските преподаватели... Те трудно се приспособяват към нашия начин на живот, но колегите ми са убедени, че демонстрират високомерие...

— А ти?

— Аз не съм се сближила с никой от тях — въздъхна Аманда. — От друга страна ми се струва, че те са потресени от това, което виждат в Ню Йорк. Според мен повечето са привърженици на идеята за национална хомогенност... Нещо като „Япония за японците“... Нали разбираш? И неволно започват да ни мислят за второразредна страна,

която позволява на всякаква паплач да замърсява чистотата на нацията... — Сви рамене и добави: — По всяка вероятност приемат службата си в Америка по начина, по който аз бих приела назначение в Африка например... На книга всичко изглежда отлично, но на практика кандидати няма... — Хвана ръката му и се притисна в него, за да не бъдат разделени от тълпата, която се блъскаше на входа. — Години наред моите колеги, затворени в пясъчните кули на академичното високомерие, пробутват на японците все един и същи номер — именно невъобразимата смесица от раси, култура и религия прави Америка велика... Но напоследък, макар че никога не биха си признали, те изпитват чувството на унизителен срам... Защото ясно виждат какво става наоколо — все по-дълбока пропаст между бедни и богати, расова ненавист и пламтяща омраза, разпадане на дълбоките демократични устои на държавата... Вече не знаят как да се защитят от критиката на японците и това само засилва омразата им към тях...

Улф беше заинтригуван. Неволно се запита какво би отговорил Шипли на тезата, развита от Аманда, а и обратно — как би реагирала Аманда на мрачните му прогнози за бъдещето на Америка...

— В едно отношение обаче японците наистина са коренно различни от нас — продължи Аманда. — Става въпрос за начина, по който възприемат секса...

— И това ли е резултат от наблюденията ти сред академичните среди? — попита Улф.

— Не — засмя се Аманда. — Имаше един филм... „Същността на чувствата“, сигурно не си го гледал... Там двойка влюбени искат да се самоубият в момента на оргазъм... Според мен това желание е свързано с мечтата за постигане на нещо необикновено, нещо уникално в областта на секса... Това, което за японците е част от ежедневието...

Улф си спомни за лазерния диск в спалнята на Моравия. „Същността на чувствата“... Това неизбежно накара съзнанието му да извика образа на Шика. Видя я да крачи под чадъра от оризова хартия, видя стройните ѝ бедра да се огъват и потръпват, докато пръстите изчезват в гъсталака на слабините ѝ, в ушите му прозвучаха възбудените ѝ стонове...

— Улф?

— Какво?

— Гледаш много особено...

— Тези хора са ми доста странни...

Край тях се тълпяха меценатите на изкуството, самото им присъствие тук беше своего рода шоу: развяваха се странните халати на „Мизрахи“ и „Фере“, проблясваха футуристичните накити на „Лакроа“, шумоляха кожените облекла на „Монтана“... В общи линии екстравагантността тук беше такава, каквато и във, на мръсната улица. С единствената разлика, че тези тоалети струваха купища пари... А хората, които ги носеха, приличаха на някакви мрачни викториански вампири, които излизат само нощем...

„Ла Ментира“ се състоеше от три огромни, подобни на пещери помещения. Първото беше обзаведено в стил „Ню уейв“ с неудобни дори на вид пластмасови масички. Подът беше покрит с прозрачни плочки от дебело стъкло, под които мигаха разноцветни прожектори. Краката на присъстващите се оцветяваха в болезнена смесица от червено, синьо и оранжево. Край стената в дъното, кичово нашарена на тигрови ивици, беше разположен бар с месингов плот. На рафтовете вместо бутилки бяха подредени порцеланови фигурки, които са били модерни през петдесетте и шестдесетте години.

Второто помещение — най-просторното в цялото заведение — беше определено за танците. Но тази вечер танци едва ли се предвиждаха, тъй като върху излъсканите дъски бяха наредени картини и скулптури на младите творци, в чиято чест беше организирана сбирката. Беше претъпкано с народ, от тонколоните, чието количество беше десет пъти повече от необходимото, се лееше оглушителна музика.

Улф нямаше никаква представа как Стийви успя да ги открие в тази навалица, но фактът си беше факт — тя изскочи от тълпата, целуна сестра си по бузата и здраво стисна ръката на Улф. По професия Стийви Пауърс беше психотерапевт, но това не ѝ пречеше да членува в най-престижните артистични и научни дружества на града. Едно или друго от тях неизменно съумяваше да събере малко пари и да организира проява като днешната. А Улф подозираше, че подобни прояви са необходимост за душевното равновесие на самата Стийви, която очевидно не изпитваше финансови притеснения. Двамата със съпруга ѝ Мортън Данахър бяха идеална двойка в очите на всички свои познати, живееха нашироко. Притежаваха огромен апартамент —

мезонет с пет спални на Пето авеню, и една чудесна къща в Ийст Хамптън. Един Господ знае с колко пари разполагат, помисли си Улф.

Стийви беше пълна противоположност на сестра си. Беше тъмнокоса, с черни очи и добре закръглена фигура. Ръцете ѝ, с деликатно издължени пръсти на художник, никога не намираха покой, а пищното ѝ тяло притежаваше отривистите и точни движения на актьор, а може би и на хирург. Вероятно мъжът ѝ я беше въвел в нюйоркското висше общество, тъй като самата Аманда не познаваше нито едно от богатите семейства, сред които Стийви се чувстваше като у дома си.

— Господи, много се радвам, че успя да дойдеш, Панда — усмихна се широко Стийви. — Тук са всички важни личности, с които бих желала да те запозная!

Улф не допускаше, че тази жена нарочно се държи на дистанция от него. Винаги беше мила, но в поведението ѝ се долавяше голяма доза хладина. Може би не одобрява начина, по който си вадя хляба, а може би има и нещо друго, мислено сви рамене Улф. Знае ли някой какви мисли минават през главите на проклетите аристократи?

Аманда забързано го целуна по бузата, дари го с един извинителен поглед и тръгна подир сестра си, която нетърпеливо я дърпаше към центъра на навалищата. Улф само поклати глава. Прекрасно знаеше, че неговата Панда умира да се запознае със знаменитостите, които е събрала Стийви...

Останал сам, той бавно пристъпи към изложените експонати. Повечето от тях бяха толкова абстрактни, че граничеха с абсурда. Къде изчезна експресионизмът, неволно се запита Улф. Струваше му се, че всичко, което познавачите на съвременното изкуство класифицират като „модерно“, на практика е напълно лишено от смисъл и обаяние. Запознал се с японската култура посредством бойните изкуства, той беше в състояние да оцени това, което се нарича негативно пространство — например празнотата, която се създава умишлено за изтъкването на един, макар и миниатюрен образ. Смисълът има способността да напомня за себе си по най-неочаквани начини и чрез помощта на най-странни форми...

Бавно напусна предната част на дансинга, заета предимно от картини. Пред погледа му се разкри гора от абстрактни скулптури: кофраж от арматурно желязо, върху който бяха запоени бронзови

топки, африканско дърво, нашарено като кожата на зебра с дебели пластове ярка боя, върху която бяха прикрепени пластмасови листове. Всичко беше мрачно и безизразно, напълно лишено от живот. Дори смъртта е по-жизнена от това тук, помисли си Улф. Красноречиво доказателство за тази теза бяха мумиите на египетските фараони...

Последната скулптура беше ярко изключение. Улф вдигна глава и огледа познатите му вече форми. Беше в състояние да усети пластичността на извитите жезла, покрити с черна бродерия, имаше чувството, че чува гласовете, шепнеци иззад тайнствената фигура...

Пред него се издигаше още един екземпляр от творчеството, на Шика. А това означава, че и тя трябва да е някъде тук, рече си Улф. Обърна гръб на скулптурата и тръгна да я търси.

Направи пълен кръг из просторното помещение, но Шика я нямаше. Насочи се към ресторанта с огледални стени и столове от изкуствена кожа, разположен в третата и най-малка зала на „Ла Ментира“. Масичките бяха малки и неудобни, чиниите и чашите върху тях потръпваха в такт с ударните инструменти на модните парчета, които се лееха от огромните тонколони. „Редбокс“ и „Пет Шоп Бойс“, механично отбеляза Улф.

Мислите му бяха насочени към Шика. Защо изпитваше такъв интерес към тази жена? Вярно е, че е красива, дори екзотична. Но той беше имал контакти и с други красиви жени, без да изпитва това особено чувство... Всъщност какво *по-точно* е то?

Стара позната? Не, не може да бъде... Беше сигурен, че я вижда за пръв път... И все пак... Потънал в огромните черни очи, той имаше чувството, че отново чува песента за Белия лък, в душата му се надигаше онзи детински възторг, който можеше да пробуди само един човек на този свят — дядо му... Усети тласъците на кръвта във вените си, могъщите удари на сърцето разтърсиха тялото му. И за миг невъзможното се превърна в действителност: съзнанието му се прочисти, забрави напълно както за Сума, така и за мъртвия Лорънс Моравия...

Вървеше бавно между масичките и внимателно оглеждаше насядалите край тях хора. Едновременно с това на всеки десетина секунди се обръщаше назад — така беше сигурен, че няма да пропусне нито влизащите, нито излизащите посетители... В дъното спря, присви

— очи и огледа цялата зала. После се обърна и бутна летящата врата, която водеше към кухнята.

Вътре цареше още по-голяма лудница. Готвачи, помощници, келнери и миячи се въртяха в някакъв странен танц, всеки зает със своята работа. Въздухът беше наситен с миризмата на храна, над главите на хората се виеха облаци бяла пара. Улф бавно тръгна да обикаля това царство на умивалници от неръждаема стомана, високи рафтове с нарязани зеленчуци и късове сурово месо, огромни печки, върху които къкреха казани със супа и сосове, бялата стена от фризери, в които чакаха готови за пържене картофи и нарязан на кръгчета лук...

В дъното, полускрити от стената с умивалниците, се виждаха стоманените врати на главния фризер, в който се съхраняваха месото и основните хранителни продукти. Улф бегло надникна натам, пригответи се да тръгва обратно, но изведнъж се закова на място, неспособен да възприеме картината, която се разкри пред очите му.

Ричардс Кавалера, със синкава от луминесцентното осветление потна кожа, беше сграбчил ризата на дребен мъж с красиво, пребледняло от страх или притеснение лице.

— Закъсняваш с вноската, Дики! — заплашително изръмжа огромният негър. — Или ще ми дадеш паричките, или ей сега ще те разкрася с бръснача си! Я си представи на какво ще заприличаш? Твоите приятелчета педерастии ще престанат да те харесват и ще си потърсят друго място за забавление... И ти щеш не щеш ще трябва да продадеш шибаната кръчма, нали?

— Добре де, добре! — изпищя с женски глас красивият Дики. — Ще ти дам проклетите пари! Само прибери гадния бръснач!

Улф познаваше този човек. Казваше се Ричард Сансоун и беше импресарио на някои от известните в града артисти. Изчака Ричардс да пусне ризата му и да вземе пачката, после пристъпи напред.

— Господин Сансоун, вземете парите си обратно и ни оставете сами! — сухо му нареди той.

Двамата рязко се обърнаха, на лицата им се изписа объркване и страх. Улф отиде при тях, издърпа пачката от Ричардс и я натика в ръцете на Сансоун.

— Приемете искрените ми извинения за това недоразумение — каза той. — Обещавам, че няма да се повтори — извади визитната си картичка и я тикна в джобчето на зяпналия от смайване човек: —

Ако имате проблеми, моля да ме потърсите на този телефон. Директен е, можете да ме откриете по всяко време...

Сансоун объркано кимна с глава и прибра парите. Извади копринена носна кърпа, избърса потта от лицето си, после се усмихна и изчезна.

— Какво, по дяволите, мислиш, че правиш? — изръмжа Улф и заплашително, пристъпи към Ричардс Кавалера.

Черният детектив объркано мълчеше, зъбите му механично дъвчеха дебелията долна бърна, изскочила напред.

— Нима не знаеш, че няма да търпя корумпирани ченгета в екипа си? — продължи Улф.

— Аз не съм корумпиран — мрачно отвърна Ричардс.

— Тъй ли? Комисията за вътрешно разследване едва ли ще приеме подобно изявление...

— Значи ще ме предадеш на комисията, така ли? — изръмжа Ричардс и Улф не пропусна да отбележи заплашителната нотка в гласа му.

— Чакам обяснението ти, Ричардс! — сухо отсече той.

Дебелият негър му обърна гръб, отиде до близкия умивалник и напълни една чаша с вода. Улф стоеше и чакаше. Ричардс пресуши чашата и хвърли неспокоен поглед към хората от кухненския персонал, които шетаха наоколо. Всички си гледаха работата, но явно проявяваха интерес към диалога между двамата.

— Парите ми трябваха — промълви най-сетне той, после отново млъкна. Сякаш това беше всичко, което искаше да знае Улф.

— Е, и?

— Дребна работа, човече! — раздразненото изгледа негърът. — Муха ги ухапала тези педерастии! Те и без туй мажат лапите на всички, които се навъртат насам — санитарни инспектори, хората от данъчното, мафиотите, дето всеки ден им карат прясна риба на специални цени... Много добре знаеш, че и ден няма да изкарат, ако не дават подкупи! Аз просто си отрязвах едно парченце от баницата! Това копеле е толкова богато, че изобщо няма да го усети!...

— Смяташ, че това е твое право, така ли? — заплашително пристъпи към него Улф.

— Нали ти казах, бе човек? Парите ми трябваха!

— Виж какво, Кавалер! — изсъска Улф. — Ако веднага не ми разкажеш всичко, още утре ще те предам на комисията!

— Исках да отърва брат си от лихварите — промълви с неохота Ричардс, после изведнъж истерично се разкрещя: — Ясно ли ти е, началство? Исках да го отърва от шибаните лихвари, които ще му изпият кръвчицата! А сега се разкарай от пътя ми! — протегна ръка и блъсна Улф към желязната врата на фризера, после му обърна гръб и тръгна да си върви.

Улф го настигна на два скока и рязко го завъртя с лице към себе си.

— Ти си добро ченге, Кавалер — някак прекалено спокойно изрече той. — Само едно ти липсва — не знаеш докъде се простират правомощията ти. Значката ти дава власт, но тази власт е в строго определени граници!

— Вече ти казах защо постъпих така...

— Не е достатъчно — поклати глава Улф. — Нямах оправдание за простъпката си...

— Значи ще ме предадеш, а? — облеци се насреща му Ричардс. — Така ми се пада! След всичките тези месеци на вярна служба! И ти си като всички останали, решил си да ме хвърлиш на лъвовете още в началото! А какво ще стане с брат ми? Кой ще му върне борчовете? Като нищо ще му счупят краката онези хиени!

Улф усети любопитните погледи на кухненския персонал и разбра, че е време да свали нивото на напрежението.

— Утре сутринта ще обсъдим тоя въпрос.

— Да бе, как не! — изръмжа Ричардс и замахна с цялата си огромна сила.

Улф приклепна и отскочи встрани, ръцете му направиха светкавично „ирими“ и ръката на негъра попадна в клещите им. Тялото му политна и тежко се стовари на циментовия под... Улф скочи отгоре му, коляното му потъна дълбоко във врата на Ричардс.

Очите му се спряха на лицето на Кавалера, почерняло още повече от омраза и унижение. Даде си сметка за спектакъла, който разиграват пред непознати цивилни отново изпита чувство на отвращение към живота, който беше принуден да води: Вонята на корупцията беше толкова силна и толкова привлекателна, че този дълбоко в душата си честен човек, беше изпитал неудържимо влечение

към нея. Вярно, че обстоятелствата са го принудили, вярно, че лихварите са опасни типове и брат му може сериозно да пострада... Но това не е оправдание, не може да бъде оправдание!

Разхлаби хватката си, изправи се и тихо нареди:

— Хайде, Кавалер! Ставай и се прибирай у дома!

Хана имаше у себе си нещо от величието на чаплата.

А чаплата е особено творение на природата по простата причина, че е самотна птица. Дебне плячката си тихо и търпеливо, а после, с бързо и елегантно движение я набучва на дългата си извита човка. По време на полет главата ѝ е дръпната назад и величествено лежи върху раменете, докато далечните ѝ братовчеди — щъркелът и ибисът, летят като всички останали птици — с протегнати напред шии...

По мнението на Южи синята чапла е най-красивият представителна тези изящни птици, защото в прекрасните мигове на разсъмването и свечеряването тя се слива с небесния лазур, а когато излита от вода, тялото ѝ се разтапя във въздуха по един наистина магически начин.

Къщата на Хана се намирал в едно от токийските предградия, само на десет километра от центъра. Но във всички останали измерения — на милиони километри от градската цивилизация. Природената сестра на Южи рядко я напускаше, тук ѝ беше най-приятно да прекарва времето си. Тя беше тринадесет години по-млада от Южи, родена от втория брак на Минако.

Външните стени на къщата бяха от стоманобетон, отвътре облицовката беше от гранит и черно-бели керамични плочки. Обзавеждането беше почти спартанско, но посетителят обикновено нямаше време да му обърне внимание, тъй като погледът му се привличаше от великолепната колекция „майоги“ — специалните артистични ветрила, използвани от танцьорите. Според традициите на древния японски театър „майоги“ често се оказват единственият разрешен реквизит на сцената и по тази причина многообразието на формите им е изключително широко — понякога са във вид на самурайска сабя, друг път са борова гора, есенна луна, стълбичка към таванска стаичка, бурно море или просто чашка за чай... Изработката

им далеч не беше проста, а присъствието им в къщата на Хана тежеше от митологична символика.

— Хана! — протегна ръце Южи и нежно я прегърна. — Толкова се радвам да те видя!

Хана беше доста различна, от Минако, своята майка. От Минако се излъчваше онази шлифована от традициите крехкост, към която се бяха стремили повечето жени от нейното поколение. За разлика от нея Хана беше твърда и самостоятелна, със собствен мироглед и начин на поведение. Когато Южи откри това, той беше доста изненадан.

Радостна от срещата с брат си, Хана не отделяше от него блестящите си очи. Бяха изпълнени с емоции по начина, по който древният амфитеатър е изпълнен със звуци и настроения, усилен и подчертан от особената му конструкция.

— Когато съм с теб, всички грижи и тревоги отлитат.

Хана беше като огромна машина, генерираща психическа енергия. Понякога Южи беше искрено убеден, че чува ритъма на сърцето и шепота на кръвта във вените ѝ. Беше в състояние да контактува с тях — сякаш бяха божествени гласове, намерили приют в тялото ѝ. Но имаше и други моменти — когато излъчването ѝ изчезваше и тя ставаше мълчалива и лишена от емоции като каменна стена.

На шестгодишна възраст беше получила някакво рядко срещано мозъчно възпаление, което не се поддаваше на лечение и което в крайна сметка получи нейното име сред медицинските среди. И до днес експертите не бяха единодушни относно пораженията на болестта върху нея. Едни твърдяха, че е засегнат единствено центърът на говора, друга се придържаха към становището, че има поражения в паметта и още някои важни функции на мозъка. Но лекарите не бяха в състояние да определят не само степента на тези поражения, но дори и дали те изобщо съществуват. Единственият външен израз на болестта беше фактът, че Хана не пророни нито дума до навършването на дванадесет години.

Накрая на Минако ѝ дойде до гуша от безкрайните медицински експерименти върху дъщеря ѝ, отиде в болницата и си я прибра. Оттогава до днес Хана живееше тук, в това убежище от стоманобетон и пъстри ветрила.

Беше наследила красотата на майка си — порцелановата кожа, овалното лице, красиво очертаните чувствени устни. Но към тях беше прибавила и още няколко завидни качества — душевна сила, изящество на език и стил, изострена чувствителност по отношение на тайнственото и свръхестественото в живота. Баща ѝ го нямаше от години, изхвърлен от Минако в момента, в който се разбра, че се е оженил за нея заради парите ѝ. Той очевидно не изпитваше желание да вижда дъщеря си, а може би Минако му беше забранила това. Южи отдавна беше забелязал, че майка му прави всичко възможно да закриля своята дъщеря.

На практика беше убеден, че единствен той е в състояние да разбира Хана. Минако беше правила много опити в това отношение, но в крайна сметка се провали. Просто защото твърде много години е била обречена да гледа на детето си като на инвалид и постоянно го е сравнявала с развитието на другите деца... Южи виждаше сестричката си в съвсем различна светлина, в душата му имаше много обич към нея, но и значителна доза любопитство. От своя страна Хана, безспорно усетила това любопитство, макар че никога не беше го демонстрирала открито, отвърна на чувствата му с цялата искреност на богатата си душа. Двамата приличаха на някаква особена батерия, на анод и катод, при чието докосване се създаваше странна и непозната на никого енергия.

Освен че обичаше сестра си, Южи много я харесваше. Беше остроумна и на моменти изключително забавна, макар че общо взето рядко се смееше. Демонстрираше невероятен ум, понякога доста хаплив за околиците. Често изпадаше в дълбока депресия и Южи се безпокоеше за нея, главно защото не можеше да види причините за тези резки душевни колебания и се страхуваше, че зад тях се крият последиците на коварната болест. Те идваха с периодичността на месечните и цикли и бяха също толкова неизбежни.

Когато беше в компанията на Хана, в съзнанието му често се появяваха стихчетата на любимия му поет Танигуши Бузон:

*Утринна мъгла
Фрески като сън красиви
Хората обръщат гръб и самотни си отиват...*

А когато си тръгваше от дома ѝ, в душата му трайно се настаняваше убеждението, че в света има далеч повече неща от тези, които беше усвоил посредством емпиричната методология на науката, че са далеч от нея и универсалните ѝ константи. В такива моменти изпитваше доста сериозни затруднения и не знаеше кой е верният път, докъде се простира картината на реалния свят и откъде започват мечтите...

— Сега пък какво те тревожи? — меко попита Хана.

Южи въздъхна и се потопи в топлата прегръдка на неповторимото ѝ излъчване.

— Оракула — рече.

Зад прозорците на дневната се издигаше горичка от свежозелен бамбук. Хана я беше засадила край високата каменна стена, която отразяваше светлината по хиляди различни начини. Част от растенията се издигаха вертикално нагоре, други растяха под ъгъл. Преплитаха се по особен начин, общото впечатление беше възхитително. Имаше моменти, в които малкото вътрешно дворче — някакви си четири квадратни метра — изглеждаше толкова необятно и внушително, колкото склоновете на свещената планина Нара. Южи обичаше да бъде с лице към тази гледка, тя неизменно даваше воля на най-съкровения му мечти...

— Започвам да съжалявам, че изобщо се заловихме с този проект — добави той.

Хана внимателно го погледна и попита:

— Кой ти съобщи за смъртта на Моравия?

— Има ли някакво значение? — въздъхна Южи. — Зная, че отговорността за нея носи Оракула и това е същественото... Никога не съм мислил, че ще създам машина, която ще носи отговорността за човешки живот!

— Южи-сан, говориш така, сякаш Оракула е убил Моравия!

— Нима не е точно така?

— О, не — поклати глава тя, забеляза горчивината, изписана на лицето му, и побърза да хване ръката му. — Ела! — придърпа го до себе си и продължи: — Случаят с Моравия беше нещо като генерална репетиция. Ние всички бяхме убедени в непогрешимостта на Оракула, но се оказа, че и той може да се провали...

Южи изсумтя и поклати глава.

— Не бива да се отказваш поради една-единствена грешка — продължи да настоява Хана. — Оракула има изключително значение. Можеш ли да приемеш, че аз вярвам в тайните на Вселената? Можеш ли да разбереш убеждението ми, че в нея има нещо неизвестно, но прекрасно? Понякога имам чувството, че тялото ми е клетка, в която душата ми живее насила. Като див звяр в зоологическата градина... Имам чувството, че съм жив организъм от второ качество, просто защото съм от плът и кръв...

Хана млъкна, но силата на духа ѝ легна като черна сянка върху съзнанието на Южи. Какви метаморфози преживява, запита се той. Страшно много му се искаше да я попита открито — коя е, в какво се превръща, как влияе психическото ѝ присъствие върху Оракула? Беше готов да го стори (проклинайки се за неделикатния начин на проникване в интимния ѝ свят), беше готов да преодолее страха си (колкото от отговора, толкова и от мълчанието ѝ), когато тя го погледна с блестящите си очи и тихо промълви:

— Смърт.

Той неволно потръпна, доловил дълбоката промяна в гласа ѝ. Знаеше на какво се дължи това — Хана беше получила своите „приливни вълни“... Отказваше да ги нарича видения, тъй като в тях нямало нищо визуално, били изградени изцяло на принципа на вибрациите... Техен лъчител бил не външен източник, а нещо скрито дълбоко в нея. Някакво пространство, създадено от мозъчната треска, или поне населявано от нея... *У мен има една бездънна дупка, призна му преди години тя. Нейните дълбини раждат образи, които не мога да нарека видения, просто защото не виждам нищо. Усецам присъствието им и зная какво представляват, така, както човек усеца, че по време на сън е овладял някакъв древен език...*

— Хана! — вдигна глава той. — Каж ми какво виждаш!

Блестящите ѝ очи бяха замъглени, Южи беше сигурен, че не долавят нито една от чертите на лицето му.

— Виждам теб и Наохару Нишитцу, вкопчени в смъртен бой — промълви тя. — А над главите ви размахва криле огромна черна птица...

— Вероятно това е Смъртта с главно „С“? — направи опит да се разсмее той, но звуците заседнаха в гърлото му. — Всичко това ми звучи като филм на Берман...

— Не! — извика Хана и стисна ръката му. — Това не е Смъртта! — очите ѝ отново се избистриха и се заковаха върху лицето му. — Виждам друг човек, нов и напълно непознат... Той ще ви убие и двамата!

Потънал в тишината на огромния апартамент на Моравия, Улф мислеше за тайната стаичка зад гардероба и странното ѝ съдържание. След инцидента с Ричардс Кавалера в „Ла Ментира“ пресиленото оживление на купона му се стори съвсем непоносимо. Успя да открие Аманда сред гостите, извини се и каза, че си тръгва. Стийви предложи да я откара и Аманда, забелязала много добре изражението на лицето му, мълчаливо прие. Миг преди сестра ѝ да я дръпне в центъра на оживената тълпа, тя пристъпи напред и го целуна по устата.

Отпуснал се върху сърпообразния диван на Моравия, Улф си спомни думите на Маун: *Лари беше извратен... Сериозно извратен...* В главата му се блъскаха фактите от последната седмица, примесени кой знае защо със заглавието на филма върху лазерния диск... Преди няколко дни Шика е била в компанията на Моравия миналата есен Шика е била в компанията на Сума... Вчера Моравия беше убит, същата участ сполетя и един от хората му... Все още не може да улови излъчването на Сума, нито пък на Шика... Все още няма представа за убиеца на Моравия... Дали Шика е член на организацията „Черният кинжал“? Дали не е един от платените убийци на тази организация?

Нямаше отговор на тези въпроси, но беше убеден, че ключът на загадката се крие именно в японката. Пред очите му се появи съвършената ѝ, гърчеща се в екстаз фигура, ароматът на тялото и нахлу в ноздрите му, слабините му неволно потръпнаха... После го връхлетя прозрението. Миризмата в апартамента на Шика беше тази, която беше доловил в тайната килия на Моравия. Значи Шика е била тук. Миризмите не траят дълго дори в малки стаички без прозорци, а това означава, че Шика е била в апартамента на Моравия броени часове преди появата на Улф. Защо? И — което е далеч по-важно — как се е добрала до този дом? От момента, в който полицията получава сигнала за убийството на Моравия, пред вратата на апартамента е имало униформен пазач.

Към три часа сутринта лепкавите полустопени снежинки се превърнаха в твърди ледени топчета, тротоарите станаха опасно хлъзгави. Улф чувстваше, че от работа му беше дошло до гуша, единственото му желание беше да гледа лицето на Аманда, да се притиска до нежното ѝ тяло, да усеща как нейната топлина прониква чак до мозъка на костите му.

Напусна апартамента на Моравия, скочи в колата без отличителни знаци и потегли към Морнингсайд Хайтс. Тук бездомниците бяха предимно от Африка и Карибските острови, паркът беше осеян с картонените им колиби, а по алеите се виждаха кървавите екскременти на примитивните им ритуали. Аманда пренебрегваше опасностите и отвращението поради причините, които бяха валидни за повечето от жителите на Ню Йорк — икономическите. Тя просто не можеше да си позволи жилище в някой от по-добрите квартали на града. Освен това — както не пропускаше да му изтъкне — просторният апартамент с две удобни спални беше напълно безопасен, стига човек веднъж да се прибере зад стените му. Входната врата беше подсилена с яко полицейско резе, монтирано лично от Улф, а прозорците към терасата имаха решетки с големи катинари. Защо безспорният ѝ преподавателски талант влияе толкова силно и върху способността ѝ да бъде убедителна, често се питаше Улф.

Суграшицата, фосфоресцираща от неоновите реклами на Манхатън, блъскаше лудо по предното стъкло, чистачките не вършеха почти никаква работа. Улф се пресегна към телефона и набра домашния номер на Аманда. Дали се е прибрала от онзи тъп купон? Не се притесняваше, че може да я събуди, защото днес нямаше часове.

— Аз съм — промърмори в слушалката той. — Тръгнал съм към теб...

— Апартаментът е пълна кочина — рече тя. — Да идем някъде другаде.

— У дома?

— Нищо против, стига да не е тук.

Петнадесет минути по-късно спря пред входа на блока ѝ. Принуди се да кара по-бавно от обикновено, просто защото времето беше отвратително. Очите му пробягаха по фигурите на трима или четирима скитници, натикали се под брезентовия навес и легнали

върху парчета картон. Доколкото можеше да види, всички спяха. Суграшицата оглушително почукваше по покрива на колата.

След минута улови някакво движение във входния вестибюл. Плътно увита в полите на подплатения си шлифер, Аманда отвори вратата и прескочи спящите бездомници. Излезе на тротоара и тръгна към колата с широка крачка, внимавайки да не стъпи в някоя локва.

В същия миг в главата на Улф звънна предупредително звънче, косъмчетата на врата му настръхнаха. Нещо не беше наред. Походката. В нея имаше нещо много познато, но не беше сигурен, че принадлежи на Аманда. Напрегна взор към лицето ѝ, но флуоресцентната светлина от уличния стълб превръщаше чертите ѝ в неясна маска.

Разтърка очи и уморено въздъхна. Работя прекалено много, явно съм се преуморил, рече си. Наведе се да отвори вратата на Аманда и изведнъж се оказа лице в лице с красивата японска художничка Шика.

В очите ѝ пламтеше бясна омраза. Дясната ѝ ръка се повдигна бавно и някак лениво, между пръстите ѝ проблесна синкавото дуло на пистолета, което Улф вече познаваше от стълкновението ѝ с уличните бандити. Устните ѝ, черни на студената светлина, бавно се раздвижиха. Вероятно казваше нещо, но Улф не беше в състояние да го чуе. Суграшицата вдигаше доста голям шум, а и стъклото на прозореца беше вдигнато. После от дулото на пистолета излетя алено пламъче, експлозията във вътрешността на купето беше оглушителна.

— Не! — изкрещя Улф в мига, в който стъклото се пръсна на хиляди късчета. Куршумът накара тялото му да отскочи към шофьорската врата, в устата му се появи метален вкус, примесен със солената миризма на кръвта. После го връхлетя болката...

Събуди се рязко, седна в леглото и объркано се огледа. Намираше се в собствената си спалня, сърцето му лудо блъскаше, все още чувстваше болка в тялото си — там, където беше проникнал куршумът от кошмарния сън. Механично потърка мястото — сякаш искаше да се увери, че всичко е било плод на фантазията му.

Включи осветлението и втренчи поглед във водните струи, които шибаха дебелилото, обковано с мед стъкло на капандурата. Тя сякаш висеше в празно пространство — така, както се чувстваше и самият той в годините на далечното детство, увиснал между баща си и дядо си, раздвоен и несигурен, разчитащ единствено на помощта на мама...

Виждаше лицето на майка си толкова ясно, сякаш седеше срещу нея. Черните изразителни очи надничаха иззад тежки клепачи, високите скули намекваха за решителност и душевна сила, извивките на носа и брадичката ѝ бяха съвършени, също като устата. Черната ѝ коса със самотни сребърни нишки стигаше чак до кръста, в нея бяха оплетени блестящите мъниста на Белия лък, наричани от индианците „спяща красота“. Всяка черта на лицето ѝ говореше за силна воля и изявена индивидуалност.

Беше си извоювала репутацията на мъдра и свята жена, проявяваше качества на ясновидка, много хора се обръщаха към нея в моменти на мъка и психическа нестабилност.

Въпреки всичко Улф беше убеден, че силата ѝ се крие в изключителната пасивност на поведението ѝ. Единствена жена в семейството, тя съзнателно беше отстъпила поле за действие на мъжете в него.

Отпусна се по гръб и затвори очи. След известно време задряма и започна да сънува. Озова се в стаята на детството си. Вървеше към стария скрин, в който бяха подредени дрехите му. Отмести ги и извади лъка. Беше стар, но великолепно изработка, от рогата на карибу.

Дядо му го беше направил още като младеж, най-много петнадесетгодишен. Това е било трудна и амбициозна задача. Повечето от лъковете на племето са били изработвани от здраво оплетени и изключително гъвкави клонки, увивали са ги с изсушени животински черва, а ролята на лепило играела смес, известна под името асфалтум. Изработката им била сравнително лесна. Докато хората, които правели лъковете си от рог, били, обект на благородна завист и преклонение, всички ги считали за надарени ловци.

Стиснал гладката кост на лъка в съня си, Улф вдигна глава към горния му край, в очите му се появи възхищение от съвършената изработка, от вътрешната сила на древното оръжие. В душата му звънна прекрасна мелодия. Песента на живота, която двамата с дядо му пееха до захлас.

Отвори очи и хвърли поглед към часовника си. Минаваше полунощ. Дъждът беше преминал в суграшица, която яростно почукваше по дебелото стъкло на капандурата, удържало капризите на времето цели шестдесет години. През него се процеждаше

бледосинкава светлина, лепкавите ѝ пипала се спускаха надолу като радиация от изоставен реактор.

Стисна глава с две ръце, ясно усети ускорения си пулс. Какво ми става, Господи? Първата му мисъл беше за Аманда. Дали е добре? Защо пък да не е, беше следващият му въпрос. Логиката не помагаше, в душата му започна да се надига лепкав страх. Вероятно остатък от кошмарния сън...

Облече се набързо и тръгна към вратата. Едва в колата се сети, че би могъл да ѝ позвъни, преди да излезе. Не беше в състояние да разсъждава, имаше чувството, че все още е под влияние на съня...

Обилни струи вода шибаха челното стъкло, изпитваше усещането, че всички фарове го заслепяват. Реши да не им обръща внимание. Налагаше се да заобиколи авеню „Амстердам“, тъй като отсечката между Седемдесет и трета и Седемдесет и девета улица се беше превърнала в огромна яма. Миналата седмица там беше пропаднала настилка и всичко под нея — тръбите на водопровода и канализацията, дебелите снопове електрически кабели, примесени с огромни късове асфалт — се беше стоварило в тунела на метрото. Последница от постоянните вибрации и изключителната интензивност на трафика, беше заключението на общинските експерти. Хората, изграждали тези комуникации преди седемдесет години, просто не бяха отчели вероятността от възникването на подобни фактори. Край ръба на дупката бяха поставени пластмасови колчета с опънат между тях полиетилен. Някой вече беше успял да го напръска със спрей, буквите бяха разкривени и заплашителни:

СМЪРТ ЗА ТЛЪСТИТЕ БАРОВЦИ!

Сенегалци с черни като кюмюр лица бяха разпънали платнищата си с евтина стока под навесите на затворените магазини по Бродуей и сякаш не обръщаха внимание на късния час и противното време. Малкото пешеходци, скрити под чадъри и вдигнали яките на връхните си дрехи, изобщо не им обръщаха внимание.

Улф набра номера на Аманда по радиотелефона в колата си.
— Аз съм — рече. — Добре ли си?

— Разбира се — отвърна тя. — Защо? — Смущенията по линията бяха толкова силни, че той не успя да определи нито какво е настроението ѝ, нито дали неволно не я беше събудил.

— Пътувам към теб...

— О, Господи! Преди малко се прибрах, къщата е наопаки. Не можем ли да отидем някъде другаде?

Устата на Улф изведнъж пресъхна. Направи опих да преглътне, но не успя. Имаше абсурдното чувство, че сънуваният преди броени минути кошмар се повтаря в действителност.

— Какво ще... — млъкна, тъй като в слушалката се разнесе остро изщракване. — Ало, Аманда, там ли си?

Мускулите му се схванаха от напрежение, кокалчетата му побеляха върху слушалката. Стори му се, че чува смеха ѝ.

— Аманда?

Линията прекъсна. Той затвори и натисна бутона за повторно избиране. Започна да му дава заето. Господи Исусе! Какво беше това, което дочу миг преди връзката да се разпадне? Кошмарът, прибавен към продължителния разговор с Шипли, очевидно го превръщаше в параноик. Все пак имаше чувството, че гласът, който чу, принадлежеше на някой друг, а не на Аманда. Смущенията по линията бяха ужасни, нима можеше да бъде сигурен, че е разговарял с нея? *Помислете си добре*, беше му казал Шипли. *Още една стъпка напред в това разследване и вече няма да ви позволят да се оттеглите. Ще ви заплашва съдбата на Моравия...*

Господи, Боже мой!

Натисна педала докрай, колата се стрелна напред, суграшицата забарабани като картеница по челното стъкло. Приведе се напред и напрегна взор, чистачките се движеха на максимални обороти.

Закова пред блока на Аманда с пронизително скърцане на гумите и изскочи навън. Затъна до глезени в ледена локва, обувките му подгизнаха. Във входа се беше приютила млада жена, притиснала към себе си две заспали близначета. Очите ѝ, уморени и някак остарели, равнодушно проследиха фигурата на Улф, който отнесе с рамо вътрешната врата и полетя нагоре по стълбите.

Апартаментът на Аманда беше на четвъртия етаж. И тук, подобно на всички стари сгради в квартала, асансьорът беше раздрънкан и бавен. Вземайки по три стъпала наведнъж, Улф не

можеше да се отърве от чувството, че губи контакт с действителността. Пред очите му продължаваше да стои кървавата сцена, която беше сънувал. Картината ставаше все по-реална, накрая вече не беше сигурен кое е плод на въображението му и кое — истина. Усети остра болка на мястото, където беше проникнал куршумът на Шика от кошмарния сън, ръката му неволно се вдигна да го разтърка. В другата стискаше служебния си револвер.

Вратата на Аманда беше откряната и по гърба на Улф пробягаха студени тръпки. Свали предпазителя на револвера, бутна я навътре с връхчетата на пръстите си, после скочи напред. Свито на кълбо, тялото му влетя в антрето. Спря се до насрещната стена, очите му попаднаха върху дръпнатото резе на рамката.

— Аманда?

— Улф. Оставих вратата отворена... Почти съм готова.

Тялото му бавно започна да се надига, по лицето му плъзнаха струйки пот. Вземи се в ръце, заповяда си той. Това не е сън. Прибра револвера в кобура подмишницата си и извика:

— Къде си? Защо ми затвори телефона?

— Връзката прекъсна. Проклетите ви радиотелефони са толкова несигурни! Не чух почти нищо от това, което ми говореше... А ти чу ли ме, като ти казах „довиждане“?

— Не.

Антрето беше тъмно, но лампионът в хола хвърляше кръг от мека и успокоителна светлина. Аманда не го попита защо не е звъннал отдолу...

Улф прескочи ниското столче до вратата, прелетя през хола със скоростта на светкавица и блъсна вратата на спалнята. Това, което видя, го накара да издаде див вик на болка и ужас.

Подът и стените бяха оплискани с кръв пред леглото се беше образувала цяла локва. Аманда лежеше върху чаршафите гола, с широко разкрачени нозе. Безжизнените ѝ очи бяха насочени към тавана, от зейналата тъмночервена рана на гърлото ѝ изскачаха малки кървави мехурчета.

Улф опря ръка на сърцето ѝ, пръстите му потърсиха сънната артерия. При огромната загуба на кръв това бяха напълно безполезни действия. Но тялото върху леглото принадлежеше на Аманда, а не на някоя анонимна жертва, чието убийство беше длъжен да разследва...

— Връзката прекъсна. Проклетите ви радиотелефони са толкова несигурни! Не чух почти нищо от това, което ми говореше... А ти чу ли ме, като ти казах „довиждане“?

При звука на гласа ѝ Улф подскочи като ужилен, очите му не можеха да се откъснат от бледото ѝ, напълно безизразно лице. После видя касетофона, тикнат в чаршафите до главата ѝ. Повърхността му беше покрита с кръв.

— ... Връзката прекъсна. Проклетите ви радиотелефони са толкова несигурни! Не чух почти нищо от това, което ми говореше... А ти чу ли ме, като ти казах „довиждане“?

От устата на Улф изригна проклетие, ръката му се пресегна и изключи машинката. Вдигна глава по посока на отворения прозорец. Железните решетки бяха отключени и леко се поклащаха под тласъците на вятъра. Зад тях се виждаше аварийната стълба. Суграшицата почукваше по перваза и част от нея тихо потропваше върху паркета. Локва все още нямаше, а това означаваше само едно — прозорецът е бил отворен преди броени секунди.

Улф измъкна револвера, прескочи леглото и се насочи към аварийната стълба. Пороят го връхлетя с такава сила, че беше принуден да свие колене и лакти, за да се задържи. Първата му реакция беше да се взре под краката си. Стълбата беше пуста, тротоарът под нея — също. Сложи длан над очите си и погледна нагоре. Стори му се, че нещо помръдва, че вижда някаква сянка... Понесе се нагоре с максималната бързина, на която беше способен, краката му прескачаха по две-три метални пречки наведнъж.

Когато вдигна глава за втори път, сянката тъкмо се прехвърляше на покрива. Сума? Шика? Нямаше време за догадки. Пред очите му беше тялото на Аманда, проснато безжизнено сред окървавената стая, гледката беше остра като нож, забит между ребрата му. Мъката се превърна в ярост, примесена с, безсилие. Въпреки професионалния си опит, въпреки дарбата на ясновидец, той не беше успял да предпази най-близкото си същество!

Прескочи парапета и се озова на плоския покрив, покрит с плъзгава от дъжда изолационна материя. Очите му обхванаха наведнъж всички подробности на обстановката: водонапорната кула на сградата, правоъгълника над асансьорната шахта, различните по размер и форма вентилационни отвори, капандурата, която беше копие

на онази в собственото му жилище, металната кутия на електрическата инсталация, заключената врата към таванските помещения, снабдена с мигаща алармена инсталация. Не можеше да долови никакво излъчване, но някъде сред тази урбанистична джунгла дебнеше убиецът на Аманда.

Суграшицата се сипеше с такава сила, че му беше трудно дори да диша! Пропълзля метър-два напред, после се спря и направи светкавична преценка на ситуацията. Върна се обратно до парапета и започна методично изследване на покрива. Две бяха причините, принудили го да вземе това решение. Първата от тях беше свързана с желанието му да изненада убиеца, който вероятно очакваше появата му откъм аварийната стълба. А втората — да получи максимално пълна представа за топографията на покрива. Защото това щеше да му бъде от полза при предстоящия сблъсък. Трябваше да знае местоположението на евентуалните укрития — така щеше да отреже всички пътища за бягство...

Три четвърти от пространството на покрива останаха зад гърба му, когато забеляза някакво помръдване край металния шкаф на електрическата инсталация. Беше толкова леко и незабележимо, че почти го пропусна. Отмести очи настрана, стабилизира погледа си и отново го насочи към сянката. Този път успя да обхване целия силует на противника си. Пипнах те, рече си Улф. Но кой беше това? Сума или Шика?

Насочи се натам, но в същия миг сянката напусна укритието си и полетя към него. Придвижваше се с невероятна скорост, Улф не успя дори да се прицели. Натисна спусъка напосоки, в момента, в който фигурата се стовари отгоре му.

Отпусна се на коляно и замахна с револвера. В същия момент нещо прониза диафрагмата му, малко под слънчевия сплит. Отлетя назад, гърбът му влезе в болезнено съприкосновение с тухления парапет. Сви се на кълбо и се претърколи встрани миг преди противникът да се стовари отгоре му.

Скочи на крака и насочи оръжието си към мястото, на което допреди миг се намираше неясният силует. Но там нямаше никой: Понечи да се огледа, но в същия миг получи страхотен удар изотзад, тялото му отхвъркна и се блъсна в тухлената стена. В устата му се появи вкус на кръв и метал. Усети, че го повдигат във въздуха и

започна да се съпротивлява. Главата му увисна извън парапета, пред очите му се мерна мокрият тротоар, от който го дяляха цели шест етажа.

Успя да приложи блокираща хватка, беше сигурен, че опората на парапета ще бъде достатъчна. После със смайване усети как равновесието му се нарушава и опората вече помага не на него, а на противника му. Тялото му бавно започна да се надвесва от ръба на покрива. Далеч долу мокрият асфалт зловещо проблясваше, Улф се напрягаше до крайност и едновременно с това усещаше как по гърба му плъзват студените тръпки на страха. В бърза последователност, нанесе два страхотни удара, и двата попаднаха в тялото на противника му. Всеки от тях с положителност би проснал на земята дори едър мъж, но в случая нямаха никакъв ефект. Тялото на Улф се откъсна от покрива и полетя в мрака.

Мократа улица се втурна насреща му с влудяваща бързина. Ръцете му се разпериха в последно усилие, пръстите му изведнъж докопаха мокро желязо и отчаяно се вкопчиха в него. Цялата тежест на тялото: му се стовари върху лявата ключица, тя пропука, но издържа. От гърдите на Улф се изтръгна неволен стон. Пусна револвера и трескаво се вкопчи в желязото с пръстите на дясната си ръка. Разпределена равномерно, тежестта видимо намаля. Оказа се, че е успял да се задържи върху най-торната площадка на аварийната стълба, главата му заплашително висеше навън. Дробовете му горяха от невероятните усилия, беше на ръба на припадъка... Разтърси глава и погледът му се проясни. Веднага видя сянката на противника си, която прескачаше парапета и се насочваше към него.

Заби пръсти в хлъзгавото желязо, жилите му се издуха от нечовешко усилие. В крайна сметка успя да се изтегли на безопасно разстояние от ръба, приклепна и се приготви да посрещне атаката. От ръцете му течеше кръв, но той не усещаше нищо. Сянката се стовари отгоре му, силен ритник в глезените му попречи да възстанови равновесието си.

Улф падна по гръб върху мрежестата повърхност на площадката, остра болка прониза раменете и гърдите му. Стисна зъби и нанесе саблен удар в шията на противника си. Не успя да го улучи точно там, където искаше, но очевидно успя да го изненада. Онзи вече беше замахнал по посока на слънчевия му сплит, ударът положително щеше

да бъде убийствен. Докопал лявата китка на сянката, Улф я дръпна напред и надолу, в следващия миг промени посоката назад, през главата си. Набрало достатъчно инерция, тялото на противника му се стрелна над него и с трясък се стовари на предпазната ограда на платформата. Едновременно с това Улф подпъкна свободната си ръка под лакътя му и рязко я завъртя.

В следващата секунда беше на крака и вече се носеше по тесните железни стъпала, нагоре към покрива. Подхлъзна се върху мократа изолация и изведнъж омекна. Прииска му се да седне и да затвори очи. Последниците от шока. Кръвоносната му система се запълваше от ендорфини, чиято задача беше да изключат болката, но явно оказваха въздействие както върху разсъдъка му, така и върху способността му да координира действията си. Май ще е по-добре да стискам зъби и да понасям болката, рече си Улф и напрегна остатъка от душевните си сили.

Нещо в съзнанието му прецрака и той рязко се обърна. Сянката вече протягаше ръце към него. След миг беше повдигнат във въздуха и тялото му се стовари върху мократа настилка на покрива със страшна сила. Сянката приклепна до него. Потта влизаше в очите на Улф и му пречеше да вижда добре, същото вършеше и суграшицата. Не можеше да определи размерите на фигурата, не знаеше дали това е Сума или Шика... После го връхлетя непрогледен мрак. Някаква невидима сила караше ледените топчета да се отклоняват встрани. Улични лампи примигнаха и угаснаха, накрая изчезна и въздухът... Изпита странното чувство, че увисва във вакуума на безбрежния Космос... Хаосът блокира сетивата му, вечната песничка на живота, на която някога го беше учил Белия лък, бавно изчезна от съзнанието му...

Мигът на капитулацията беше близо. Нервната му система беше парализирана, шокът превърна кръвта му в гъст сироп и блокира всички реакции. Но този миг отмина. Бурната нощ връхлетя върху него с огромна сила, с нея се появи и бледото лице на Аманда, миризмата на кръвта ѝ заплашваше да го погълне. Пред очите му се появиха розовите мехурчета от прерязаното ѝ гърло, с които си отиваше и животът ѝ. Това беше прекалено много, той не можеше да си позволи капитулация. Щеше да се бори докрай — така, както го беше правил винаги досега. Срещу видими и невидими врагове...

Зъбите му проскърцаха от нечовешко усилие, ръцете му се протегнаха напред и нагоре. Безвъздушното пространство на Космоса с нежелание се разкъса и започна да отстъпва, мракът избледня. Вкопчи се в дрехата на сянката, главата му се стрелна напред и с тътен улучи лицето ѝ. В ушите му блъскаха непознати звуци, които може би не бяха нищо повече от тропота на суграшицата върху асфалтовата настилка на покрива.

Понечи да нанесе втори удар, но това беше грешка. С този противник всяко повторение беше грешка. Усети остра болка в бедрото си, сведе поглед и видя как острият ръб на черен ботуш разкъсва кожата му. Ботушът остана залепен за него, движението му беше бавно, в посока надолу. Болката стана нетърпима.

Улф изкрещя, лакътят му потъна в корема на сянката, дланта му нанесе два светкавични удара в лицето ѝ. Чу тежко изпъшкване, натискът на острия ботуш намаля.

Усетил отстъплението на противника си, Улф без колебание се втурна след него, решен да го довърши. В душата му кипеше убийствена ярост, болката от смъртта на Аманда размахваше черните си криле... Видя незащитена част от тялото на врага и се стрелна напред. Но когато стигна на броени сантиметри от него, скоростта на движението му необяснимо намаля. Светът се размаза пред очите му, имаше чувството, че се намира под вода. Дишането му се затрудни, дробовете му пламнаха, пулсът му рязко се забави. Врълхлетя го непрогледен мрак, гъст и осезаем, сякаш напоен с олово.

После пламна огънят. Чувството беше ужасно, но някак странно познато. Сякаш за миг беше зърнал лицето на приятел, отделено от него чрез гъстата мрежа на висока ограда...

Сините пламъци го захапаха, пред очите му се появи лицето на Аркильо, ръцете му инстинктивно се вдигнаха да предпазят собственото му лице... В същия миг усети, че краката му се отделят от настилката на покрива и тялото му литва високо във въздуха. Сянката не пропусна да се възползва от предимството си.

Пред очите му блесна ослепителна светлина, после угасна. Суграшицата жилеше израненото му тяло, после изчезна. Само вятърът свиреше в ушите му, но не след дълго затихна и той. Остана единствено тишината.

Миг и всичко се промени. Тишината отстъпи на хаоса и лудостта.

Улучи капандурата с лявото си рамо, дебелото стъкло се пръсна на ситни парчета. Левият крак на Улф бе раздран от горе до долу от остър, подобен на стрела стъклен къс, тялото му полетя в бездънна пропаст, през ивици от ослепителна светлина и непрогледен мрак... Гневни духове съскаха в ушите му, животът уплашено се свиваше и бягаше от тях... После чу шепота на Аманда: *Връзката прекъсна. Проклетите ви радиотелефони са ужасни! Не чух почти нищо от това, което говореше... А ти чу ли ме, като ти казвах „довиждане“?* Улф несъзнателно прошепна името ѝ, изпод клепачите му бликнаха две бистри сълзи. Тялото му продължаваше да лети надолу, в бездънната пропаст. Съзнанието му се замъгли, паметта изчезна едновременно с последните остатъци на разсъдъка. Накрая болката изтри всичко, включително и последния му писък, изпълнен с отчаяние...

УЛФ
ЕЛК БЕЙСИН / ЛАЙТНИНГ РИДЖ
1957–1964

Бащата на Улф се казваше Питър Матсън. И той, подобно на сина си, беше членувал в един от последните елитни мъжки клубове — „Рейнджърите на Тексас“. Беше много горд с това и когато през 1935 година „Рейнджърите“ бяха превърнати в отряди на пътната полиция, отговарящи за реда по време на щатските празници и подчинени на политическата машина, той изпадна в дълбока депресия. Но това ли беше единствената причина, поради която напусна съпругата си и Улф? Питър Матсън беше човек на честта и мъжката дума, горд като тореадор. Владееше до съвършенство „конжо“ — японски израз, чието значение Улф научи години по-късно от своя сенсей по айкидо и който означаваше фанатична и почти мазохистична привързаност към физически действия, съдържащи в себе си изключителна степен на трудност и болка. Човек не може да овладее „конжо“, без да държи под пълен контрол своите душевни емоции, заяви категорично сенсеят. По този начин, без дори да се усети, Улф беше получил вярна представа за личността на баща си...

Питър Матсън беше член на „Рейнджърите“ в продължение на дванадесет години и през цялото това време се беше борил срещу разложението в това елитно мъжко съсловие, поело на плещите си тежестта от приложението на закона и бавно разяждано от промяната в миросгледа на хората. Обичаше да припомня раждането на тази уникална гвардия преди повече от век, когато най-достоините мъже са се обединили и са успели да опазят границите на младата Република Тексас от хаоса на революционните промени. Героичният им път беше маркиран от жестоки битки с команчите, от достойното им участие в Гражданската война и поредицата от кървави сблъсъци по време на Мексиканската революция. Разбира се, Питър Матсън не е бил пряк участник в тези събития, но благодарение на него доста мексикански бандити бяха предадени на правосъдието. Беше се присъединил към „Рейнджърите“, защото те представляваха една наистина уникална

гвардия от защитници на закона. Никога не бяха носили униформа, никой не ги беше принуждавал да отдават чест на офицери и да се подчиняват на някой над себе си. Поне такива са били в зенита на славата си, а в продължение на повече от десетилетие бащата на Улф беше работил упорито за възвръщането на тази слава. По тази причина той изглеждаше герой в очите на мнозина — уважаван както заради непреклонната си воля, така и заради непоклатимите си философски възгледи. Качества, които години по-късно Улф щеше да определи като „конжо“, като желание да се свърши определена работа, независимо от страданията — физически и психически, които може да донесе тя.

За хората, които не познаваха Питър Матсън достатъчно добре, женитбата му с индианка безспорно беше едно странно събитие. Но Отворената длан — майката на Улф, беше типичен представител на уиндривърските шошони. Жените от това племе по традиция поставяха личността на мъжа си над всичко, живееха с единствената цел да му служат. Тя прие изискванията на съвременния живот доста по-лесно от Питър, разбрала, че с укротяването на диви мустанги е свършено и проблемите ще бъдат свързани с тълпите нови заселници, които нахлуваха от североизточните щати. Може би с това се обясняваше и решението ѝ да се омъжи за бял, при това представител на „Рейнджърите“. Инстинктивно беше усетила могъществото на този нов свят и не желаше да сподели съдбата на повечето хора от нейната раса, които завършваха живота си в бедняшки резервати, отдадени на пиянство и психическа разруха. Веднъж Питър неволно чу разговора ѝ с Белия лък и остана впечатлен. С тих и напевен глас Отворената длан каза, че вижда бъдещето им в пронизително сините очи на съпруга си, че то блика от всяка пора на стегнатото му, изпълнено с младежка сила и енергия тяло... Белия лък обаче си имаше свое мнение за блестящата външност на Питър Матсън...

Една вечер Улф попита баща си дали е вярно, че „Рейнджърите“ са написали закона, който управлява Тексас.

— Не — поклати глава Питър Матсън, а очите му — блестящосини и пълни с решителност, бавно се спуснаха към слабичката фигура на момчето. — Ние бяхме законът!

Този арогантен отговор беше типичен за Питър Матсън и Улф го запомни завинаги. Но Белия лък не можеше да приеме подобно поведение.

— Човек не може да бъде закон — каза на внука си по-късно той. — Законите се създават от природата, от гласа на природата и нейния дух... Ние невинаги можем да чуем този глас, но въпреки това му се подчиняваме...

Мъдростта на тези слова пролича особено ясно в деня, в който Питър Матсън се прибра дишащ тежко, блед и изпотен. Махна с ръка в отговор на разтревожените въпроси на жена си, но малко по-късно припадна, направо на масата. Отворената длан предпочете да повика баща си вместо лекар.

Белия лък погледна Питър Матсън и нареди на дъщеря си да разстеле едно от одеялата, който беше тъкала на ръка. После извади своите шнурчета, боядисани в цветовете на четирите главни посоки. Разположи ги в ъглите на одеялото, след което разтри между пръстите си листенца чай и ги пусна в средата. Стаята се изпълни със сладникаво горчив аромат.

Белия лък беше най-старши сред шаманите на шушоните, мнозина бяха убедени, че е по-опитен дори от известни сред индианците имена като Черния лос и Хитрия гарван. Но за разлика от останалите шамани, неговата философия не се ограничаваше в рамките на собственото му племе, а представляваше органичен синтез на митологията, философията и етиката на всички индианци, обитавали тези необятни земи. На млади години беше пътувал много, говореше се, че е бил приетан добре дори от заклетите врагове на шошоните и техните братовчеди — буйните и склонни към насилие команчи, живеещи в полупустинните земи на Западен Тексас.

Улф и Отворената длан положиха припадналия Питър Матсън на одеялото. Белия лък коленичи до него, в ръцете му се появиха две пера от сокол. Едното сложи върху гърлото на пациента си, другото — на корема. После бавно започна да ги движи нагоре-надолу, като тихо си припяваше.

Едното перо рязко се спря на корема на Питър Матсън, второто се присъедини към него и застана напреко.

— В стомаха му има отрова — промърмори Белия лък. — Сега трябва да побързаме, иначе ще умре.

С помощта на втечнено индиго очерта мястото, на което се допираха върховете на перата. Получи се кръгче, в средата на което постави малък, добре огладен камък. После започна да пее протяжен

псалм, въздухът потрепна от мелодията. Не след дълго камъкът се сгорещи и почервения, сякаш беше жив въглен в огнището.

Белия лък им направи знак да повдигнат главата на Питър Матсън и да отворят устата му. Притисна езика му с парче изсушен език на бизон, в ръката му се появи дълга куха цев, увита в сухи, боядисани в тъмносин цвят черва. Пъхна единия ѝ край в устата на Питър и внимателно започна да я вкарва в гърлото му. Когато тръбичката потъна почти изцяло, той захапа другия край и започна да смуче. Скоро тръбичката се изпълни със слузеста течност, Белия лък я измъкна от гърлото на Питър и изтръска съдържанието ѝ в чинийката, която донесе дъщеря му. Повтори операцията седем пъти, после помириса тръбичката и доволно кимна. Взе соколовите пера, сведе глава към гърдите си и запя нов псалм. Перата кацнаха на одеялото редом с кухата цев. Камъкът, вече напълно изстинал, напусна корема на Питър Матсън. В средата на кръгчето се виждаше червен белег, който Матсън щеше да носи до края на живота си.

Белия лък се облегна назад и уморено въздъхна.

— Сега ще спи — рече. — Отровата напусна тялото му. Тя е същата, която белите използват срещу народа ни... Съдържа се в храната... Ще поспи и ще се оправи... — Не каза нищо повече, но години по-късно Улф осъзна горчивата ирония на онзи миг.

Мълчанието се проточи дълго, после Белия лък се обърна към Улф:

— Повиках духовете на Природата и те дойдоха... Ето това е Законът... Видя го със собствените си очи, нали?

По онова време много от чертите на характера на Белия лък бяха загадка за Улф. В крайна сметка той стигна до заключението, че дядо му нарочно се представя в тази светлина по свои, съвсем лични и вероятно егоистични съображения.

Един ден Белия лък повика момчето и каза:

— За известно време ще живееш при мен. Майка ти е съгласна. — За бащата, както винаги, не отрони нито дума. В очите му Питър Матсън беше един неверник и нищо повече. — Ще заминем, но първо искам да ти разкажа една приказка. Живяло някога едно момче. Нямало приятели, тяхното място заемали планините и реките, небето и

гората. Момчето се чувствало самотно, мечтаело да си намери компания. Един ден излязло да бере лешници и ягоди в близката гора и изведнъж дочуло плач.

Изтичало по посока на звука и открило един сокол, паднал в прахта със счупено крило. Момчето приклекло до него и се опитало да го погали, но соколът за малко не отхапал пръста му. Започнало да му говори и птицата постепенно се успокоила. В крайна сметка му позволила да я вземе и отнесе по-далеч от лъчите на палещото слънце.

Настанили се под сянката на едно дърво и момчето започнало да оказва първа помощ на птицата. Отначало ѝ дало вода, после ѝ предложило лешници. Соколът е месоядна птица и не си пада по лешниците, но този все пак приел храната. После момчето се заело да майстори шина за счупеното му крило.

Не след дълго соколът оздравял. Обладан от могъщ авантюристичен дух, той не бил в състояние да живее затворен. И повел момчето на далечно пътешествие. Напуснали родната долина, прекосили суха равнина, покрита със солни кристали, после поели по могъщите склонове на висока планина. Същата, която момчето наблюдавало от колибата си и за чиято тайнствена синева мечтаело от години.

Приближавало се към върха и душата му пеела. Смятало, че това пътешествие е достойната награда за спасения живот на сокола.

На голия връх стърчало самотно дърво с дебел ствол и извити от бурните ветрове клони. Момчето прегърнало дънера, имало чувството, че най-сетне е открило отдавна изгубен роднина. Соколът напуснал рамото му и кацнал на най-високия клон. Завъртял глава и се огледал, после надал остър прощален крясък и литнал в небесния лазур.

Момчето пугнало дънера, присвило очи и проследило полета му. Имало отлично зрение и дълго време било в състояние да наблюдава спираловидното издигане на птицата. Соколът летял право нагоре, сякаш следвал пътя на невидим тунел, на момчето му се струвало, че ще пробие синьото небе и ще излезне отвъд него. Най-накрая птицата се стопила в далечината. Единствено свидетелство за присъствието и били три пера, които бавно се спускали към дървото. Момчето ги взело и ги затъкнало в гъстата си черна коса. Изминали много години, момчето се превърнало в мъж. Създадо семейство, родили му се деца. Перата на сокола се превърнали в свещен талисман, с тяхна помощ

цялата фамилия на някогашното момче усвоявала тайните на света, усещала могъщата хармония между небето и земята...

Очите на Белия лък — бляскаво черни и горди, се спряха върху лицето на Улф.

— Сега вече можем да тръгваме. Готов ли си? Готов за какво?

Улф нямаше отговор на този въпрос, но загадъчното поведение на стареца го караше да изпитва чувството, че нещо се очаква от него. Не знаеше какво е то, а дядо му очевидно нямаше намерение да му каже.

От друга страна, дори през ум не му минаваше да откаже. Винаги беше изпълнявал желанията на дядо си, без да се замисля. Очевидно още от най-ранна възраст беше закърмен със сляпото подчинение към по-възрастните, това беше просто в кръвта му. А баща му побесняваше от яд, защото искаше синът му да е силен и независим, да разчита единствено на себе си...

Напуснаха Елк Бейсин на коне — любимото превозно средство на дядо му. Долината тънеше в дълбок сняг. Шошоните от Уинд Ривър са били сред първите индиански племена, които опитомили коня и разбрали ползата от него. Дядо му твърдеше, че те никога не са го считали за по-низше същество и са се отнасяли към него с безкрайно уважение. Беше много студено. Улф беше увит в кожи и ръчно тъкани одеяла (Белия лък не позволяваше внукът му да носи съвременни дрехи, когато беше с него), докато старецът беше по риза и тънък панталон от еленова кожа, които Улф го беше забелязал да носи и през лятото. На краката му имаше меки мокасини с подметка от зебло, декорирани с красиви мъниста и никелиран метал.

Потънали в синкав здрач, те спряха за почивка сред пустинната равнина, навсякъде около тях виеше леденият вятър. Белия лък избра мястото — малка падинка в близост до замръзналите води на потока Севиер, който няколкостотин метра по-нататък се вливаше в малко солено езеро.

— Ти имаш късмет — рече Белия лък, докато разпъваха палатката, изрисувана с кабалистични знаци, които приличаха на бойни тотеми. — На твоите години аз прекарах тежка болест... — После му разказа за ужасните епилептични пристъпи, които получавал

в продължение на години. — Бяха толкова силни, че четири дни след това не можех да се оправя. Потъвах в мъртвешки сън и сънувах духовете на всичко, което ме заобикаляше — бизони и вълци, мечки и ястреби... След известно време осъзнах, че това са духове на убити животни и ми се явяват с определена цел — да ми подсказат, че съм роден за шаман...

„Но как е възможно това? — питах ги аз. — Нали съм болен?“

А те отговаряха:

„Като шаман ти трябва да лекуваш болестите. А за да ги лекуваш, трябва да ги познаваш...“

Събудих се с убеждението, че трябва да излекувам първо своята болест, а след това да опозная и чуждите.

Улф се запита как е било възможно това, но старецът не му остави време за размисъл. Протегна ръка към торбата от дебела говежда кожа и извади един лък. Беше направен от кост, плътно увита с животински черва, предварително накиснати в разтвор от индиго, тетивата му беше двойна. По краищата му имаше ястребови пера, от долната му част висеше крак на същата птица.

— Този лък е направен от рогата на карибу — поясни старецът и се настани на рогозката. — Несъмнено си чувал, че оръжията от костите на карибу обладават огромна мощ. Сега ще ти разкрия тайната — тази мощ идва ето оттук... — удари с длан гърдите си, малко над сърцето, — ... а не както повечето индианци са убедени — от рогата на животното... Рогата са нещо като склад за нея... Разбираш ли?

Улф кимна с глава, но вътре в себе си беше убеден, че не разбира абсолютно нищо. Каква мощ? Мощта е нематериално качество, как е възможно да се съхранява в някакви си рога?

Дядо му се усмихна, сякаш четеше мислите му:

— Ритуалните предмети носят определена полза, особено оръжия като този лък... Защото се използват не само като оръжие, но и като тайнствени маркери, като талисмани, чрез които човек усеща силата си... — Видял изражението върху лицето на момчето, той се приведе напред: — Представи си едно огледало, Улф. Можеш ли да познаеш лицето си, без да погледнеш в него? На снимка може би? Но как ще си сигурен, че това е твоето лице? Отражението в огледалото е твойт маркер, твоята изходна точка...

Разговорът прекъсна, тъй като трябваше да се приготвят за нощуване. Когато всичко беше готово и двамата хапнаха по парче изсушено бизонско месо и купичка печена царевица, старецът се отпусна в завивките си и продължи темата:

— Излекувах се с помощта на този лък... — по набразденото му лице скачаха червеникавите отблясъци на огъня. — И в течение на този процес успях да открия себе си, своята мощ... Сънувах, че едно карибу идва при мен, сутринта тръгнах по следите му. Гоних го в продължение на седмица и най-накрая го настигнах. Вътре в себе си чувствах, че животното не иска да бяга от мен, а напротив — вика ме със силата на духа си...

Натъкнах се на него на една горска поляна. Далеч на север, тъй като по нашите места тези животни почти не се срещат... Беше огромен екземпляр, с богато разклонени рога, извити като полумесец. Извърна глава да ме погледне и разтърси рогата си. Тогава видях, че те всеки миг ще паднат под натиска на новата кост отдолу... Стана ясно, че това животно се е явило в съня ми, за да ми подари своите рога, от които да направя лък...

Старецът седеше с кръстосани крака, в устата му димеше дълга кокалена лула. Сгушен до него върху одеялото, Улф с удоволствие вдишваше ароматния дим, очите му бяха насочени към синкавите облачета, над които главата на дядо му стърчеше като горд планински връх над буреносни облаци. Спеше му се, очите му лепнеха. Думите на дядо му, изричани на напевното наречие на шушоните, имаха въздействието на приспивна песен.

— Моят баща беше голям майстор на лъковете — продължи старецът. — А аз усвоих тънкостите на занаята още преди да се науча да говоря... Знаех, че най-важната операция е варенето на рогата, а не тяхното отрязване. Врялата вода изсмуква костния мозък и ги прави еластични. Ако в кухините им остане дори незначителна част от него, костта става крехка и чуплива, направеният от нея лък няма да издържи дълго. Освен това рогата могат да получат желаната дъгообразна форма само във вряла вода...

На пръв поглед изглежда просто, но на практика не, е така. Малцина са майсторите, които могат да направят добър костен лък. Защото врялата вода има и отрицателни качества — тя отнема от желатина на костта и рогата стават чупливи. Баща ми използваше

комбинация от билки, които пускаше в казана и които не позволяваха на желатина да се втвърди. И до днес нямам представа какви са били тези билки, но въпреки това успях да си направя лък.

Замълча и любопитството на Улф се пробуди.

— Но как го постигна? — попита той и сънят отлетя от клепачите му.

— С помощта на топлината — отвърна старецът, протегна ръка и го изправи на крака.

Излязоха навън. Небето беше ясно, а студът — ужасен. Луната грееше толкова ярко, че оставяше впечатлението за изкуствено запален факел. Земята беше замръзвала.

— Сега ще видиш как — промълви Белия лък и коленичи на брега на скования от лед поток. Сви пръсти в юмрук и го стовари върху леда.

Ръката на Улф, потънала дълбоко в широката мазолеста длан на стареца, изведнъж усети странно потръпване. Рязко я издърпа, сякаш се беше изгорил. Въпреки това изпита нещо необичайно и страшно — нещо, което му се беше явявало единствено сред кошмарите на съня...

Очите му се заковаха върху мястото, на което юмрукът на Белия лък беше влязъл в съприкосновение с леда. Оттам бликна струя вода, няколко секунди по-късно започна да се издига и пара... В леда зейна широка черна дупка...

В онзи далечен следобед Улф спа дълго. В съня си виждаше Белия лък и неговите чудотворни способности, чуваше напевната песен на живота, която беше всичко...

Почвата в пустинната равнина беше твърда като бетон. Като улиците на града, в който години по-късно щеше да се озове Улф. На хоризонта, сини и неясни като мираж, се очертаваха контурите на планината Сиера Невада. Тук беше опасно, в града също... Някъде трябва да има връзка между тези опасности... Вероятно там, в дълбините на помръкналото му съзнание...

— Ние не сме се родили тук — каза Белия лък. Двамата с момчето се бяха настанили пред шатрата, опъната сред необятната пустош, всичко наоколо беше замръзнало под ярките лъчи на луната. — Като казвам ние, имам предвид всички индиански племена. Нашата фамилия, доколкото духовете ми показват нейните корени, се е появила някъде в Азия, а дотук е стигнала след тежък и

продължителен преход през сибирската тайга. По онова време Беринговият проток не е съществувал, Америка и Азия са били един общ континент. На мястото на днешния проток е имало множество езера, замръзнали през по-голямата част от годината. Дедите ни са ги прекосили и са навлезли в Аляска. Но не са спрели там, а са продължили да се придвижват на юг. Често се питам какво ги е тласкало, защо не са се установили никъде... Може би това са били безкрайните ледове... Дори духовете нямат точен отговор на този въпрос. По всяка вероятност ще разбере всичко едва след като премина в Отвъдното...

Пръстите му сърчно увиваха влажни животински черва около острия връх на една стрела. Беше направена от излъскана до блясък пръчка от дива лоза — любимото му растение за стрели, което беше толкова гъвкаво и здраво, че не се чупеше, дори когато отгоре му се стовареше цял бизон...

— В онези времена положително сме били част от китайската раса — продължи Белия лък. — И едва ли сме се различавали съществено от преселниците, които след векове са дали начало на японската нация...

Белия лък замълча и приближи недовършената стрела до дясната ръка на Улф. Измери я от лакътя до върха на средния пръст, отбеляза си дължината с парче тебешир, после извади шнурче от юта и измери разстоянието от същия пръст до кокалчето. Прибави това разстояние към първото и така се получи дължината на стрелата. По този начин се изготвяха стрелите на истинските майстори и Улф с изненада установи, че старецът приготвя оръжието за него.

Обичаше да гледа здравите и сърчни ръце на дядо си. Макар и големи, те бяха единствената част на тялото му, от която не се излъчваше скрита заплаха. В тях нямаше нищо загадъчно — просто бяха ръце на човек, роден да работи и лекува.

Ставаше все по-студено. С всеки изминал ден Улф усещаше как ледена вълна прониква чак до мозъка на костите му. Движеше се все по-бавно и по-трудно като някаква странна двуизмерна конструкция. Белия лък сякаш не усещаше студа. Имаше дни, в които излизаше на открито дори без риза и тогава Улф с интерес очакваше да види измененията върху голата му кожа. Но такива просто нямаше и

момчето неволно се сещаше за момента, в който юмрукът на стареца стопи ледената черупка на водата, а после я накара да закипи...

— Дядо, откъде имаш толкова много топлина? — попита една вечер той.

Белия лък кимна, сякаш отдавна беше чакал подобен въпрос.

— Лечебната сила на шамана има тясна връзка със силата на огъня — започна той. — А огънят е окото на слънцето, донесено на земята от Свещените духове преди милиони години. Огънят е енергия и мощ, които демонстрират своята сила по най-различни начини. А шаманът трябва да реши кой от тях е най-подходящ за целите му. — Изви глава и огледа гладката лозова пръчка. Процепът за тетивата щеше да направи в по-широкия край. Така стрелата щеше да лети в посоката, в която клончето беше расло от дънера. — В крайна сметка това е най-трудното решение за всеки шаман: кога да прибегне до помощта на огъня и по какъв начин да го стори. Същевременно той е вътре в тялото на шамана и го предпазва не само от зимния студ, но и от студа, с който идва смъртта...

Три ноци по-късно старецът вече беше направил три великолепни стрели, а на Улф му се присъни необикновен сън. Яви му се огромна мечка. Тялото ѝ закри слънцето, а козината ѝ беше толкова черна, че денят сякаш се превърна в нощ. Мечката научи момчето на своя език, после започна да му говори. Накрая стана и го изведе навън, сред голите заледени пуциначи. Но когато Улф се събуди, вече не помнеше мечешкия език и не можа да разбере какво му беше казал звярът. Разказа всичко на дядо си.

Белия лък се усмихна и кимна с глава.

— Време е — рече, после взе лъка и трите стрели и изведе момчето навън. Слънцето беше огромно и червено, покритата със солни кристали равнина ослепително блестеше. — Помниш ли посоката, в която те поведе мечката?

Улф махна с ръка на запад и двамата тръгнаха към залязващото слънце. На хоризонта тъмнееше Сиера Мадре — величествена и прекрасна, оцветена в пурпурно червено. Слънцето кацна на остриите върхове и дискът му се изкриви, сякаш притиснат между дланите на майстор, който вае мека глина. Сенките им се удължаваха с всяка измината крачка.

Въздухът беше сух и изключително студен, търсеше и намираще всеки отвор в облеклото на Улф с прецизността на хирургически скалпел. Белия лък отново носеше леките си летни дрехи и сякаш не усещаше студ.

Колко ли е хубаво да си господар на огъня, със завист се запита Улф.

Извървяха няколко мили, после пред очите им изведнъж се появи някакво черно петно. Дори отдалеч Улф усети, че това е човек и се оказа прав.

Младежът беше три-четири години по-възрастен от Улф, тялото му безжизнено лежеше на една страна. Улф клекна до него и се опита да намери сънната артерия, както го беше учил баща му.

— Жив е, дядо — съобщи на стареца той. — Но сърцето му почти не се чува... — Опипа тялото на младежа, после внимателно го преобърна: — Няма кръв, не е ранен... По него няма дори драскотина, какво ли му се е случило?

Висок и заплашителен в светлината на залязващото слънце, Белия лък протегна ръка:

— Вземи камъка и го използвай!

Улф протегна ръка и пое камъка, гладък като майчина гръд. Моментално усети топлина, ледените тръпки бързо напуснаха костите му. Хвърли един последен поглед по посока на дядо си, после се зае за работа. Камъкът докосна три точки от неподвижното тяло на младежа — корема, сърцето и челото. При първите две докосвания Улф не усети нищо, когато камъкът влезе в съприкосновение с челото, цялото му тяло се разтърси. Очите му неволно се затвориха.

— Какво казва камъкът? — попита Белия лък.

Улф беше толкова ужасен, че от устата му не успя да се откъсне нито звук. Преглътна няколко пъти, после глухо промълви:

— Този младеж не страда от болест... Някой е откраднал душата му...

— Да — кимна Белия лък, сякаш предварително знаеше отговора. — Това е причината, поради която те е посетил духът на черната мечка. Младежът се намира под нейната закрила, а духът му се нуждае от помощта на шаман.

— Но аз не съм шаман, дядо.

— Свали камъка от челото му — заповяда Белия лък, сложи една от стрелите на тетивата и тикна оръжието в ръцете на Улф. — Ще ти кажа какво се е случило... Някъде е умрял човек... Страхлив човек, който не е имал куража да извърви сам пътя към Отвъдното. Затова е откраднал душата на това момче. — Очите му се заковаха върху лицето на Улф: — При третото докосване на камъка върху челото му ще усетиш как песента на живота секва...

— Добре — кимна Улф и потръпна от това, което предстоеше да се случи.

— Трябва да върнем откраднатото — продължи старецът. — И за тази цел ще тръгнем по пътеката на смъртта...

Наоколо се спускаше мрак, но Белия лък не му обръщаше внимание. Хвана ръката на Улф и го поведе към брега на потока Севиер.

— Реките са пътищата за бягство — поясни той, седна край водата и запали лулата си. Предварително я беше напълнил с някаква смес, която изобщо не миришеше на тютюн. Дръпна няколко пъти, подаде лулата на Улф и той покорно напълни дробовете си с пушек. За негова изненада сместа беше лека и ароматна, не предизвикваше пристъп на кашлица... Подаваха си лулата, докато в чашката ѝ остана само пепел.

— Да вървим — рече старецът и бавно навлезе в реката.

Улф го последва. Водата беше толкова студена, че тялото му се скова. Беше дълбоко, върховете на мокасините му не достигаха до дъното. Понечи да се дръпне, но дядо му го държеше здраво и продължаваше да върви напред. Обля го вълна на страх и паника, но после всичко се промени. Тъмните дълбини бавно променяха цвета си, студът изчезна. Улф с изненада откри, че макар и дълбоко под повърхността, дишането му е съвсем нормално. Вместо да го успокои, този факт допринесе за засилване на паническият му страх.

Усети леко подръпване, обърна се и видя, че старецът му прави някакъв знак. Пред тях имаше купчина камъни, бели като оглозгани кости, в средата им се виждаше тесен проход. Пътеката на смъртта. На няколко крачки от двамата се беше изправил непознат старец, до него стоеше младежът, който бяха открили горе, в пустинната равнина. — Той ги усети и извърна глава, но старецът рязко го дръпна.

— Сега трябва да бързаме — прошепна Белия лък в ухото на Улф. — Иначе ще навлязат в пътеката и ще бъде късно... Използвай лъка!

— Страх ме е! — потръпна Улф. — Това е работа за шаман, а аз не съм такъв...

— Използвай лъка! — повтори със заповеден тон старецът. — Пусни стрелата!

Улф вдигна лъка с треперещи ръце, пръстите му нагласиха задната част на стрелата върху тетивата. От лицето му струеше пот, стомахът му се свиваше от страх. Опъна тетивата, от очите му рiekнаха сълзи. Наложил се да използва цялата сила на ръцете си, тъй като лъкът беше изключително стегнат, направен за гигант като дядо му... Помислил си за нещастното момче, проснато безпомощно там, горе, люшкащо се между живота и смъртта. Стиснал зъби, опънал тетивата докрай и се прицелил в гърба на стареца, който бързо се отдалечавал по пътеката. Стрелата излетя с остро бръмчене.

До ушите му долетя грозен вик, после тялото на младежа изчезна. Устата му се напълни с вода, очите му лютяха, стомахът му изхвърли съдържанието си навън — гадно, плъзгаво и солено...

Отвори очи и разбра, че се намира в средата на палатката. Беше сух, всичко наоколо изглеждаше така, както го бяха оставили, преди да откликнат на призивите, отправени им от духа на черната мечка. Душата му ликуваше, възприятията му бяха невероятно изострени. Спомнил си за лулата, която бяха изпушили заедно със стареца. Вероятно именно нейното съдържание беше причина за странните му видения, които наподобяваха халюцинации. После попила засъхнала сол по кожата си и разбра, че наистина се е потапял във водите на Севиер...

Ужас нахлу в душата му. Значи всичко е било истина! Значи наистина се е втурнал през речния портал към царството на мъртвите!

Замаяно се надигнал от постелята. Огледал вътрешността на палатката, после излезе навън. От Белия лък нямаше следа. Улф беше сам сред скованата от студ равнина. За дядо му напомняха само двете стрели от гъвкави лозови клонки.

Три часа по-късно Питър Матсън откри сина си в тъмния и студен вигвам. Беше му се наложило да заплаши Белия лък с физическа разправа, за да научи местоположението на лагера.

— Не трябва да отива там — промърмори старецът на Отворената длан, докато Матсън оседлаваше коня си. — Улф трябва да завърши започнатото сам...

Питър гневно се изплю на земята, дръпна юздите и заби шпори в корема на коня. Искаше час по-скоро да открие сина си в ледената пустош, където го беше зарязал този изкуфял дъртак.

Видял силуета на конника в сгъстяващия се над пустинята мрак, Улф понечи да се скрие. И би го сторил, ако имаше къде. Единственото подходящо място да избегне срещата с баща си беше Царството на мъртвите, но без Белия лък той не можеше да стигне там...

Колкото повече мислеше за това място, толкова по-малко се страхуваше. Във всеки случай то беше за предпочитане пред мрачния блясък в сивите очи на баща му, който, изправил се в средата на малкия индиански вигвам, студено изръмжа:

— Събирай си багажа! Отиваме си у дома!

Седнал на коня зад гърба на баща си, той усещаше как чувството за лекота и невероятната яснота на възприятията му се стопяват с всеки скок на силното животно. Солените локвички по пътя им се пръскаха от могъщите удари на копитата, сякаш бяха парченца от счупени вълшебни огледала.

Взе само двете стрели, които му беше направил Белия лък. Всичко останало му се стори незначително — като вещи на малко дете, което вече е пораснало. Едва когато се прибраха, видя, че голяма част от перата на стрелите липсва. Не знаеше дали ги е изгубил по пътя, или дядо му беше пропуснал да ги прикрепи...

В последвалите седмици всичко се промени, най-вече отношенията между родителите му. Питър Матсън очевидно вече не желаше да търпи присъствието на дядото в дома им. Твърдеше, че е сенилен, и настояваше да го изпратят в старчески дом, преди да е извършил още някоя глупост.

От своя страна Отворената длан — винаги кротка и търпелива, някак изведнъж се преобрази. Не искаше, а и без съмнение не можеше да обясни поведението на баща си пред своя съпруг. През всичките години на брака си беше съумявала да търпи и да наблюдава

етническият сблъсък в семейството си с някакво философско примирение. На моменти дори беше убедена, че призванието и като личност се състои именно в това — да бъде мост над пропастта, която зее между Питър и баща ѝ. Сега обаче разбра колко дълбоко се беше заблуждавала. Между две толкова различни култури — едната изгряваща, а другата безвъзвратно залязваща, не може да съществува никакъв мост... Чувството за сигурност я напусна, изгуби завинаги душевното си равновесие.

С Питър Матсън сигурност не можеше да има никой. Той беше истински пионер — буен и неспокоен като вятъра, безразсъдно храбър, но без никакво чувство за отговорност.

— Най-сериозният проблем на цивилизацията е, че в нея няма място за герои — каза веднъж на сина си той. — Защото героите по правило са диви и нецивилизовани хора и това тяхно качество влиза в противоречие със самата същност на цивилизацията.

Доста по-късно Улф си даде сметка, че баща му е имал предвид себе си. Запомни тези думи завинаги, просто защото Питър Матсън беше от хората, които рядко говорят за себе си.

У бащата на Улф също имаше огън. Различен от шаманския огън на Белия лък, но също така буен и неукротим. От дядо си знаеше за наличието на постоянно взаимодействие между дух, тяло и ум — най-ярко доказателство за това взаимодействие беше баща му. Питър Матсън неизменно действаше и реагираше в съответствие със своите духовни импулси — могъщи и безкрайно жизнени.

— Героите на древността би трябвало да запазят народа ни — замислено беше отвърнал Улф.

— Индианците действително имат свои митични герои — кимна Питър. — Но те са прекалено много и прекалено силни...

— Нямам предвид тях — отвърна Улф. — Говоря за герои като теб или твоя баща... Би трябвало да се осъзнаеш и да прекратиш изстребването на местните племена.

Питър внимателно го погледна.

— Може би си прав — рече. — Но нашата цивилизация настъпва прекалено бързо и е носител на стремителния прогрес... — Очите му се насочиха към далечния хоризонт — там, където небето се сливаше с планинските зъбери. — Или на крайната изостаналост...

— Изостаналост?

— Точно така — кимна Питър. — Цивилизацията невинаги е носител на доброто... Често става така, че, потънали в лабиринта на нейните закони и правила за обществено поведение, ние губим чувството си за принадлежност към земята. Виждаме само това, което земята може да ни даде, забравяме какво всъщност е тя за нас... — от гърдите му се откърти тежка въздишка.

— Типичен пример за това е културата на американските индианци, изчезваща по начина, по който са изчезнали стотици и хиляди преди нея...

— Но нали в училище ни учат, че обществото се гради именно върху законите? — попита Улф.

— Така е, сине — отново въздъхна Питър. — Но в крайна сметка всеки сам за себе си решава това...

— Но в какво вярваш ти, татко?

— Как да отговоря на такъв въпрос? — прошепна Питър Матсън. Очите му следяха играта на могъщите мускули по шията на коня, който кротко хрупаше трева на няколко крачки от тях. — Героят носи закона на кръста си. Без съмнение той проправя пътя на цивилизацията, но същата тази цивилизация бързо го изхвърля на бунището...

Въпреки това изявление Питър Матсън беше човек, за когото проправянето на пътя за цивилизацията бе най-важното нещо на света.

Една година след случката в замръзналата равнина Питър Матсън изчезна. Отворената длан не каза нито дума, но Улф знаеше какво се е случило. Защото получи от баща си писмо, което препрочиташе толкова често, че накрая то се разпадна в ръцете му и той се принуди да скрие късчетата под възглавницата си.

Същевременно Отворената длан никога не отбягваше въпросите на момчето, свързани с баща му. Ако в сърцето ѝ имаше някаква горчивина, тя беше дълбоко скрита и нито веднъж не се прояви. Улф знаеше, че майка му беше обичала този мъж вероятно именно заради неспокойния му дух. И затова в любовта ѝ се съдържаше някаква обреченост — сякаш знаеше, че един ден той ще си отиде. За нея това е било толкова неизбежно като смяната на годишните сезони. След

гладната и мрачна зима винаги идва пролетта, често повтаряше на момчето тя.

Така стана и след самотната зима, сякаш безкрайно дълга след заминаването на баща му. Улф страдаше за него, но едновременно с това си даваше сметка за напрежението, заело трайно място в семейството им. Белия лък се нанесе в стаята на Питър, но нещо в него се беше пречупило. Някак изведнъж остаря, престана да се занимава с каквото и да било. Вече не дялкаше стрели, не пипна дори онези две, които Улф го помоли да облепи с пера.

Момчето беше загрижено за дядо си. Често подпитваше майка си какво го мъчи, но така и не получи ясен отговор. След завръщането си от пътешествието в замръзналата равнина Белия лък потъна в равнодушие. Улф разбираше, че това, което започна там, така и си остана недовършено. Сега Питър Матсън го нямаше, двамата спокойно биха могли да повторят опита. Но дядо му нито веднъж не предложи да тръгнат отново към солената равнина на пустинята.

Отворената длан избягваше да дава директни отговори на подпитванията, свързани с дядо му. А на един от неотдашните му въпроси отвърна така:

— Сред всички неща, които летят, умът е най-бързият...

Улф напрегна сили да разгадае гатанката, в съзнанието му изплува пътуването в Царството на мъртвите, което бяха направили заедно с Белия лък. Наистина бяха летели... Всъщност летяха душите им, освободени от тленната си обвивка. И товареше чудесно.

— Разбирам — каза на глас той — Но защо дядо не ме заведе отново там?

— Защото баща ти прекъсна процеса, който беше започнал между теб и Белия лък — отвърна Отворената длан. — А Белия лък не гледа на света като обикновените хора. Той се отдръпва назад и внимателно оглежда възможностите... Всички възможности. В това отношение прилича на плетачка, която може да проследи преплитането на всяка нишка вълна дори след като дрехата е вече готова...

— Искаш да кажеш, че приема нещата такива, каквито са? — вдигна глава Улф. — Че така е било писано?

Красива и загадъчна, майка му въздъхна и стисна ръцете му в своите.

— Имай търпение и сам ще откриеш какво е било писано — прошепна тя.

Това беше най-убедителният урок на Белия лък. Урок, пропит от разочарование и чувство за загуба.

Седем години бяха необходими на Улф да събере кураж и да тръгне по стъпките на баща си. А когато го откри, не можа да го познае. Това стана в Австралия, където Питър Матсън се беше заловил да копае диаманти. Зрението му се беше влошило и вече носеше очила. Работеше по четиринадесет часа на ден, а през останалото време пазеше изкопаното от крадци и мошеници. Косата му беше посивяла.

Улф го намери в Лайтнинг Ридж — мрачно миньорско градче, разположено между ниски и полегати гористи хълмове. Тук се добиваха най-красивите черни опали в света.

Пътуването до този забутан накрай света пуццинак, който според географията би трябвало да принадлежи към граничните, райони на Нов Южен Уелс, беше истински кошмар. По-голямата част от седемстотинкилометровото разстояние, което го делеше от Сидни, Улф измина с попътни камиони, пътят беше черен и изпълнен с дълбоки дупки. Първото нещо, което чу, беше пронизителният кикот на кукабура^[1]. Няколко месеца по-късно щеше да се натъкне на яйцата на тази птица, снесени в изоставен от термитите мравуняк. Тогава вече щеше да знае, че Австралия е пълна с дива красота...

Градът не беше нищо особено — два супермаркета, месарница и хлебарница, един хотел с находчивото име „Почивката на термитите от Лайтнинг Ридж“, два мотела, три църкви и основно училище. Имаше дори свой вестник — „Лайтнинг Ридж Флаш“, и, разбира се — клубовете за отмора и почивка, които на практика си бяха обикновени кръчми.

Питър Матсън споделяше паянтовия си дом с красиво дългокрако момиче, което едва ли беше навършило двадесет.

— Улф?

— Здравей, татко.

— Господи! — объркано промълви Питър и му протегна ръка като на стар приятел. — Страшно много се радвам да те видя!

В душата на Улф се надигна истинска буря от емоции. Обич, страх, гняв... Но най-вече момчешкото желание да бъде приет от баща си.

Питър Матсън не беше от хората, които се плашат от тежък труд и опасности, но животът в Австралия му беше предложил и двете в прекомерно силни дози. Беше оцелял след ухапване от скорпион, което беше причинило конвулсии и подуване на цялото му тяло. Спасило го бе случайното присъствие на някакъв абориген, който наложил раната с билков мехлем, собствено производство. Беше наблюдавал любовната игра на огромни отровни паяци, беше гледал как женската снася своите яйца и намира гибелта си сред лепкавите пипала на невръстното потомство. Беше страдал от палещите лъчи на слънцето и стихийните наводнения, дори беше убил един от отчаяните си колеги по съдба, решил да открадне кесийката, в която държеше изкопаните опали. Поне в това отношение имаше опит...

Груб и решителен, Матсън трябвало да доказва своите качества пред колегите си австралийци, не по-малко твърди от самия него. Те харесали тексаския му акцент и грубите му маниери на каубой, изпитвали дълбоко уважение към способността му да се бие сам срещу всички, да изпие цял галон бира, без да повърне, да развратничи по цяла нощ... Но най-много ги привличали нескончаемите истории за американските индианци, които Матсън обичал да разказва.

На практика Питър Матсън не можеше да живее спокойно извън компанията на своите груби приятели. Нуждаеше се, от техните души както другите хора от хляб и вода. Обичаше жена си и сина си, но по свой начин, на друга територия...

— Остаряването ние с теб виждаме по различен начин — каза на Улф той. — Сега все още не можеш да ме разбереш, но скоро ще ти стане ясно... Тъжно е, когато един мъж падне и вече не е в състояние да скочи на крака както преди, когато болката не си отива бързо, а остава завинаги в тялото му...

— Затова ли си я взел? — попита Улф и махна с палец към гъвкавото момиче зад гърба си.

Питър Матсън се усмихна на прозорливостта му и леко кимна с глава:

— Отчасти. Всичко е временно, защото и тя знае, че мен скоро няма да ме има... След седмица, месец — това е без значение. Няма да ѝ пука, защото е млада и е загрижена единствено за собствения си живот... — погледна го в очите и попита: — Как е майка ти?

— Грижи се за собствения си живот — отвърна Улф и баща му избухна в смях.

По-късно, обгърнати от непрогледната австралийска нощ, двамата останаха сами.

— Няма да се върнеш у дома, нали? — попита Улф.

Баща му премести клечката за зъби, направена от костица на някакво животно.

— Затова ли дойде да ме намериш чак тук? Затова ли си харчил парите на майка си?

— Харчил съм мои пари — отвърна Улф. — Работих доста време, за да събера за билет...

Питър отново премести клечката за зъби и се изправи:

— Ела, искам да ти покажа нещо.

Излязоха от къщата, без да казват на момичето къде отиват. Качиха се на малък очукан камион и Питър пое към хълмовете.

— Мината ми е близо до Хълма на лунатиците — поясни той. — Купих я от момичето, което видя у дома. Тя я наследи от един мъж на име Мейджър, който си пръсна черепа, пиян като свиня...

Спряха, Питър включи електрическото си фенерче, което приличаше нагазена лампа. Небето беше тъмно и облачно, тук-там проблясваха далечни звезди.

Питър насочи светлината надолу.

— Виждаш ли къде земята се е напукала? На това му се вика свличане. Не умееш ли да откриваш свличанията, можеш да забравиш за опалите...

Входът на мината беше редом с пукнатината.

— Кръстих я „Никъде“ — промърмори Питър, докато вървяха по силно наклонения под. Стигнаха до дълбока дупка, пробита вертикално в скалата. Питър пръв се спусна към нивото на следващия тунел. Пред тях се разкри нещо като широка пещера, по-късно Улф щеше да научи, че ги наричат „бални зали“.

Питър угаси фенерчето и запали къса свещ. На стената вляво се виждаха няколко дълбоки бразди.

— Горната част е от пясъчник — започна да обяснява той. — Виждаш как надолу преминава в по-твърд материал, това е кварц. Тук го наричат „трошач на кости“ и името е подбрано много точно...

Пръстът му проследи една шиста: — Под него се намира „нивото“ — глинообразна пръст, в която се образуват опалите...

Бръкна в джоба си и тикна някакъв ръбест предмет в ръката на Улф.

— Потъркай го с пръсти.

Улф се подчини и видя как предметът засия на слабата светлина на свещта. Отровно зелено, ярко оранжево, пурпурно червено...

— Забелязваш ли колко близко един до друг са групирани цветовете? Този се нарича „арлекин на цветята“ и се намира изключително рядко. Запалих свещта, защото само на тази светлина можеш да видиш разцветката му. Такъв го изрових, изобщо не съм го пипал... — Питър помълча, после прибра камъка. — Ето така правя пари... Работата е вълнуваща, но опасна. Всеки я върши сам за себе си и сам се защитава...

— Ти го вършиш със закона на бедрото си, нали? — попита Улф, поглеждайки многозначително към колта, който стърчеше от колана на баща му.

Пръстите на Питър стиснаха рамото му в железни клещи.

— Искам да ме разбереш добре, сине. Никога и от нищо не съм бягал в своя живот. Но цивилизацията щеше да ме унищожи и това е толкова сигурно, колкото факта, че стоя тук, пред теб. Само в пущинаци като този аз мога да оцелея, мога да продължавам да се боря...

Улф остана при баща си шест месеца. В знак на уважение към сина си Питър искаше да изгони гъвкавото момиче веднага, но Улф го спря. Всъщност именно момичето със странно име, което Улф така и не успя да произнесе, му показва прекрасните яйца на кукабурата, скрити в изоставения мравуняк...

Баща и син се заловиха за работа. Питър научи Улф да работи с новата пневматична лопата. С нейна помощ за месец прехвърляха толкова пръст, колкото преди се е копала за цяла година. Но работата си оставаше изключително тежка и опасна, особено когато се натъкваша на препятствия от изкуствен характер. Справяха се с всичко и в крайна сметка Улф вече беше нов човек. Раменете му се разшириха, бицепсите му станаха огромни й здрави, а за спомен отнесе един белег върху ключицата. Там го беше застигнал ножът на

крадец, когото младежът притисна до стената и уби с един-единствен удар в слънчевия сплит.

Един ден откри в ботуша си отровен скорпион. Опита се да го нахрани, светкавичното действие на опашката с отровен връх неотразимо го привличаше. Скоро гадината се превърна в нещо като домашен любимец и даваше признаци, че разпознава присъствието на Улф. Питър Матсън го предупреждаваше, че у създание с толкова примитивен мозък това е невъзможно, но скорпионът остана. Оттогава нататък нямаха никакви проблеми с крадци.

Градчето беше пълно с приятели на Питър. Повечето бяха австралийци, които работеха като роби и пиеха като хамали. Имаше и няколко европейци. В болшинството си тези мъже бяха честни и открити, умееха да се наслаждават на живота. Почти всички носеха живописни прякори — Пади Острия, Уили Долара, Убийствения Джак... Между тях съществуваше онази открита и здрава мъжка дружба, която положително не би могла да се открие, на друго, поцивилизовано място. Улф се чувстваше като у дома си, харесваше хората заради тяхната прямота. Всички стояха здраво на земята, в поведението им имаше нещо примитивно, но добро. Харесаха Улф и го приеха като свой по простата причина, че той го искаше, че ги приемаше по същия начин...

— Това са чудесни мъже — каза му веднъж Питър. — Не се ли интересуваш от криминалното им минало, към което проявяват особена чувствителност, никога няма да имаш проблеми.

Една вечер успяха да го напият, след което го натикаха в стаичка, където лежеше млада жена с блестящи очи и черна като на гарван коса. Беше гола и твърдите ѝ гърди потръпваха в очакване. Притежаваше свежата красота на девойка, съвсем наскоро превърнала се в жена. Само след година от нея нямаше да има дори следа — такива бяха законите на живота в този забравен от Бога край.

Докато се любеха, мъжете отвън гръмогласно пееха песни от родния си край, караха ги една след друга без никаква почивка. Така им помагаша да не изпитват притеснение от това, което вършат зад тънката стена.

Когато Улф се прибра у дома след доста препъване в мрака, момичето с трудното за произнасяне име все още беше будно. Може би беше отгатнала какво е станало и знаеше, че ще бъде гладен. Поднесе

му пълна чиния и двамата излязоха навън, под едрите като брилянти звезди. Улф седна на стълбата и, започна да яде, а момичето мълчаливо се настани до него. В ръката ѝ димеше цигара, спокойното ѝ поведение му напомняше за Белия лък.

Разказът ѝ беше кратък, но съдържателен. Била от племето Кулин — едно от най-старите аборигенски племена в страната, обитаващо югоизточните части на континента. В Лайтнинг Ридж я довели авантюризмът и жаждата за пътешествия. Но тук открила, че не може да прави нищо друго, освен да продава тялото си. Сега вече имала достатъчно пари, за да прави каквото си пожелае. Било ѝ приятно...

Макар да беше представителка на една коренно различна култура, родена и отрасла на другия край на света, Улф изведнъж я почувства близка. У нея се долавяше нещо от примитивността на дядо му, но тази примитивност беше далеч по-приятна, просто защото беше лишена от каквато и да било заплаха. Хареса я веднага, откликна на непосредствеността ѝ, изведнъж разбра защо се беше възпротивил на решението на баща си да я прогони...

Говориха си, докато небето избледня ѝ лъчите на слънцето лизнаха покривите на околните сгради. Тогава тя прибра крака под себе си и започна да му разказва за залезите. За племето ѝ залезите били свещени, полегатите слънчеви лъчи били считани за пътеки, по които възрастните кулини поемали към смъртта и небесната шир.

Веднъж видяла това със собствените си очи. Баба ѝ, почти столетница, умряла на свечеряване. Момичето видяло как душата ѝ напуска тялото и поема нагоре по плътните и полегати лъчи на залязващото слънце. Изкачила се високо над птиците и планинските върхове, по-високо дори от вятъра... И оттогава насам момичето неизменно усещало присъствието на баба си в топлите слънчеви лъчи, в милувката на вятъра...

Неотразимо привлечен от разказа на момичето, Улф неусетно заспа. Там, на стълбите пред къщата на баща си.

Положително би останал в Австралия още дълго, ако не беше спешното повикване да се върне у дома. „Повикване“ напълно метафоричен смисъл — онзи, който майка му използваше, за да обясни представата си за „полет“. Една сутрин се събуди под впечатлението на съня, който му се беше присънил. Един ястреб кръжеше в небето толкова високо, че приличаше на черна точица. Спускаше се надолу

бавно и постепенно, стигна пурпурните върхове на далечна планина и продължи да се снижава. Скоро наближи повърхността на алена долина, в средата на която зееше огромна пукнатина. Ястребът навлезе в нея и започна да се спуска над главата на Улф, който копаеше твърдата скала, облян в прах и пот. Момчето го погледна и веднага разбра какво се е случило...

Сбогува се с баща си на хълма в покрайнините на Лайтнинг Ридж. Яркото слънце на австралийската зима го обвиваше в блестяща мантия. Баща му го хвана за ръката — както при пристигането му, после здраво го притисна до гърдите си.

— Беше чудесно, че дойде — прошепна Питър. — Не бях се надявал на подобно щастие.

— Разбирам защо няма да се върнеш — отвърна Улф.

— Зная — промълви Питър и разхлаби прегръдката си.

За последен път Улф зърна високата фигура на баща си на входа на мината, заобиколен от приятели. До ушите му достигнаха куплетите на проста песничка — очевидно плод на остатъците от палавост, отминаващи заедно с дъха на изпитата бира...

Белия лък умираше. Последните си дни прекарваше във вигвама на Улф, стоял разпънат и готов през цялото време на неговото отсъствие. В брезента над главата на стареца беше пробита широка дупка, изнемощялото му тяло беше положено върху еленови и мечешки кожи. До него пламтеше огън, в пламъците му периодично хвърляха шепи изсушен билков чан. Това щеше да помогне на Белия лък да поеме пътя към Небето.

В Елк Бейсин беше лято, но дядо му беше плътно увит в кожи. Тялото му се разтърсваше от тръпки, сякаш беше трескав. Но на практика не беше болен, поне според това, което някой бял доктор би определил като заболяване...

— Бях щастлив — промърмори един ден старецът, извърнал глава към Улф, който седеше край постелята. — Повечето хора излизат извън себе си само веднъж в своя живот — когато го напускат... Докато моите полети ставаха редовно, всеки ден... Когато пожелаех това...

— Искаше и мен да научиш да летя, нали? — попита го Улф. Този въпрос го беше измъчвал по целия път към дома.

Белия лък дълго мълча. Очите му бяха затворени, бледото му лице наподобяваше восъчна маска. Улф сериозно се разтревожи и понечи да скочи на крака, но точно тогава устните на стареца леко се раздвижиха.

Вярно е, че исках да поемеш по моя път — прошепна той. — Доста време ми беше необходимо да разбера, че това желание е егоистично... Защото се вслушвах не в Песента на живота, а в сърцето си... Прекалено силно го желяех...

— Аз също — въздъхна Улф. — Помниш ли как те молах да ме заведеш отново на онова място в пустинната равнина?

Устните на Белия лък се разтеглиха в подобие на усмивка.

— Всичко помня — отвърна той. — Но мислех, че го искаш, за да ми доставиш удоволствие... — Главата му леко се извърна към Улф: — Дай ръка, нека я подържа...

Улф стисна дланта, на дядо си — необичайно хладна и суха.

— Усещам твоята сила, Улф... И виждам пътя ти, водещ в друга посока...

— В коя?

— Не зная.

Но Улф беше убеден в обратното — дядо му знаеше много добре какво му предстои, беше способен да види целия лабиринт на живота.

— Помниш ли пътешествието ни в Царството на мъртвите? — попита Белия лък.

— Да.

— Всяко такова пътешествие, всеки полет започва с прекосяването на един мост... Не е задължително той да бъде истински...

— Като реката...

— Да, като реката — кимна Белия лък. — Искам да направиш нещо за мен... Издигни ми един мост... Използвай две дължини конопено платно, към него, с помощта на изсушени черва, ще прикрепиш седем от моите стрели...

— Някой трябва да ми помогне — изправи се Улф.

— Не! — поклати глава Белия лък, пръстите му върху ръката на Улф се стегнаха. — Ще го направиш сам. Моят мост може да бъде докосван единствено от твоите ръце... Когато свършиш, ще го проведеш през дупката над главата ми... А сега върви! Изпълни последното ми желание.

Три часа по-късно всичко беше готово. Издуто и натежало като бременна жена, слънцето увисна над далечните планински върхове. Ветрецьт, който цял ден беше раздвижвал задушния въздух във вътрешността на вигвама, бавно угасна. От напечената земя се излъчваше топлина.

— Улф — прошепна старецът. — Някога, в зората на човешката цивилизация, не е имало нужда от шамани мостчета към небето... Всеки човек е притежавал способността сам да се въздига към Отвъдното... Но времето е променило хората. Както водата променя твърдата скала... Повечето от тях са изгубили тази способност, тя се е превърнала в привилегия само на шаманите... Единствено те могат да вървят по тясната пътека между небето и земята, между времето и пространството... Днес мостовете са опасни, много опасни... Защото вече няма хармония между небето и земята, между времето и пространството... Те са разделени от бездънна пропаст получила се от израждането на човешкия род... И тя е толкова дълбока, че дори най-добрите шамани не могат да я преодолеят...

Очите на стареца се насочиха към небето над главата му, поруменяло от първите лъчи на залеза.

— Аз успях да те преведа през един такъв мост... Но нямам никаква заслуга за това... Ти премина през него благодарение на това, което е скрито в душата ти... Ето защо те помолих сам да направиш моята стълбица... Опознай това, което се крие вътре в теб, Улф. Един ден ще ти потрябва.

Отворената длан беше до Белия лък, за да склопи очите му. Полето около палатката беше пълно с индианци. Не само от племето на шошоните, но и от неговите врагове. Всички бяха дошли да засвидетелстват почитта си към този изключителен човек. Приклепнал до входа, Улф бавно оглеждаше тържествените им лица. Тишината се нарушаваше единствено от хрупането на конете наоколо и от тичането на кучетата между запалените огньове. В един момент проплака дете и това беше всичко.

Вероятно беше задрямал, усети се едва когато видя майка си да коленичи до него. Ръцете ѝ се увиха около раменете му, устните ѝ докоснаха бузата му. По скулите ѝ се стичаха сълзи, очите ѝ бяха зачервени.

Улф въздъхна и също я прегърна.

— Отиде си — тихо прошепна Отворената длан.

Но сгреши. За пръв и последен път в живота си.

[1] Голяма птица, населяваща южните части на Австралия. Храни се предимно с риба и се отличава с особено пронизителен крясък. — Б.пр. ↑

КНИГА ВТОРА

ЖИВОТ ПО ВРЕМЕ НА ВОЙНА

Когато си на екскурзия с гид, спокойно можеш и да не разбереш, че Метерхорн не е цугтромбон...

Темпъл Филдинг

ШЕСТА ГЛАВА

ВАШИНГТОН / ИЙСТ ХАМПТЪН / ТОКИО

— *От всичко на този свят най-много мразя лицемерието!* —
отсече запасният генерал Хамптън Конрад.

Изглеждаше като човека от рекламния плакат за събиране на доброволци в армията — едър мъжага с квадратна челюст и загоряло лице, от което се излъчваше решителност. Сивата му коса беше подстригана по устава, в сивите му очи имаше точно толкова синьо, колкото беше необходимо, за да изглежда привлекателен и едновременно с това опасен. Но разсъжденията му нямаха нищо общо с прямотата на военните. С това се обясняваше, че едва достигнал чин бригаден генерал, той беше принуден да премине в запаса, десетина години по-рано от офицерите с подобен ранг. Но „Хам“^[1] Конрад не беше обикновен офицер от кариерата, нищо свързано с него не можеше да бъде наречено нормално...

Беше роден и израснал в Хартфорд, щата Кънектикът, един от седемте сина на Торнбърг Конрад Трети — човекът, превърнал Хартфорд в застрахователна столица на Щатите. Прякорът си получи от по-големите братя, които изпитваха истински ужас от огромните му, тежки като медицинска топка юмруци.

Торнбърг Конрад Трети направи всичко възможно (а то никак не беше малко) неговите наследници да получат добър старт в живота. Така Хам се озова във военната академия „Уест Пойнт“, която завърши с пълно отличие. Постъпили в най-престижните университети по Източното крайбрежие, братята открито му се присмиваха. Торнбърг Конрад Трети запази неутралитет, убеден, че Хам ще съумее да се справи със ситуацията, при това, без да разкрива чувствата, които вълнуват душата му. Той се гордееше с Хам, защото младежът си беше поставил ясна цел и правеше всичко възможно да я осъществи. А фактът, че тази цел съвпаднаше с убежденията на баща му, само засилваше чувството на гордост у стария Конрад.

Специалността на Хам беше военната тактика. Веднага след дипломирането си получи назначение в СВКВ — Съвета на военното

командване във Виетнам, който по онова време (март 1965 година) беше под командването на генерал Уилям Уестморленд. СВКВ планираше всички мащабни операции във Виетнамската война. В продължение на четири успешни, но едновременно с това нелеки години, Хам живя в Сайгон и околностите му. В този период от време беше повишен в звание три пъти и това се дължеше на брилянтно подготвените планове за операции, при които врагът понасяше тежки загуби.

След завръщането му в родината Торнбърг настоя да го включи в пълен курс по изучаване на японски, а шест месеца по-късно прибегна до здравите си връзки със старите момчета във Вашингтон и Хам получи добър пост в щаба на далекоизточното военно разузнаване със седалище в Токио. Там талантът му получи пълно поле за изява, точно според очакванията на Торнбърг. Острият ум и блестящите качества на военен стратег позволиха на Хам да подготвя по най-добър начин своите подчинени за действия в необичайната среда на Далечния изток.

С течение на времето, той започна да си дава сметка, че постът му се превръща в пречка. Военната униформа го отличаваше от тълпата и ограничаваше действията му, тъй като японците не криеха антипатията си към американските офицери. В допълнение на това му пречеше и отношението към хората — любезен, внимателен и винаги готов да предложи мъдър съвет, Хам си създаде репутация, която далеч надхвърляше ограничената общност на военните. Подготвен отлично от своя баща, той обаче не беше човек, който дълго може да търпи препятствия в кариерата си. Доста месеци размишляваше какво трябва да се направи.

С баща си се среща в Уайкики по време на една от редките си отпуски на Хаванските острови. Обкръжени от великолепните плажове и шепнещите от лекия ветреца кокосови палми, под които лежах загорели блондинки с фосфоресциращи бикини, Торнбърг Конрад III и Хам се заеха да прекрояват света според собствените си виждания. Възрастният магнат имаше нужда от свой човек в Япония и това трябваше да бъде Хам, защото Конрад, както винаги, държеше да остане в сянка.

Десет дни по-късно Хам се върна в Токио и планът започна да действа. Един безупречен, изпитан с военна прецизност план, който

носеше гениалността на Хам и в който нищо не беше оставено на случайността.

Началниците му бяха във възторг, още по-топло го посрещнаха правителствените служители във Вашингтон. За вторите това не беше чудно, просто защото по-голямата част от тях бяха същите добри стари момчета, с които Торнбърг беше ходил на училище и поддържаше дългогодишни връзки. Те харесваха Хам, но едновременно с това и го уважаваха — нещо, което беше далеч по-важно. Той им напомняше за стария Конрад, когото също харесваха и уважаваха и с когото си бяха разменяли взаимноизгодни услуги години наред.

Тези хора слушаха думите на Хам и предвкушаваха изгодата от плана на Конрад. Приличаха на змии, заковали хипнотизиращ поглед върху беззащитна полска мишка. Бяха единодушни в мнението си, че Хам е човекът, който им трябва. Заемащ подходящ пост, в подходящо време... Гласът им се чу, където трябва, и не след дълго Хам беше отзован във Вашингтон, а там премина в запаса след съответната блестяща церемония. Този ден нямаше да забрави никога. Медали покриваха гърдите на парадната му униформа и единственото нещо, за което съжаляваше, беше, че нито един от тях не беше заслужен в преки бойни операции срещу врага.

Преминаването в запаса обаче съвсем не означаваше пенсиониране. На практика Хам просто смени господарите, като същевременно успя да направи гигантска крачка към върха на пирамидата — там, където се дърпаха конците на властта. А до целта, която Торнбърг Конрад III беше поставил пред своя способен син, оставаха още няколко крачки — също така важни и решителни...

Без връзки и влияние ти никога няма да бъдеш щастлив, каза му Торнбърг Конрад III, когато момчето навърши дванадесет години. Догодина ще бъдеш мъж, ще се заемеш с Древните култури и ще ми бъдеш под око... Ръката на стария магнат легна върху главата на момчето. Припомняйки си този момент, Хам имаше чувството, че баща му се е държал като архиепископ, а не като милиардер, който иска да осигури бъдещето на сина си. Трябва да работиш така, че да се гордея с теб. Трябва да прославиш името Конрад...

И Хам, като древен рицар, се зае с усърдие за тази сложна задача.

После дойде времето, когато баща и син решиха да обединят своите сили. За Хам това беше великолепен шанс, а съвместните им

планове — наистина брилянтни. Ключът към разрухата на съвременна Япония се оказа примамливо прост. Главно защото беше в ръцете на арогантния и жаден за власт японец Наохару Нишитцу.

Когато Южи Шиан получи достатъчно улики срещу Нишитцу, той ще започне публично разследване, което неминуемо ще се превърне в безкръвен преврат. За този процес ще спомогне вроденото чувство за чест у японците, които, въпреки богатството и влиянието, свързващо ги с Нишитцу, несъмнено ще изберат достойното оттегляне. Тогава, по подобие на Русия и Източна Европа, в Япония ще задухат ветровете на промяната. Това ще доведе до изграждането на нови държавни структури, които ще бъдат далеч по-приемливи за Запада и най-вече за Съединените щати. Японското общество ще се изгражда от консуматори, а не от спестители, в него ще доминират млади хора, лишени от обременеността на последната война. Хора, които несъмнено ще предпочитат прагматизма на съвременния живот и ще се съобразяват с правилата на международния бизнес — такива, каквито ги коват в САЩ.

— Лицемерието е проклетие за цивилизацията — повтори още веднъж Хам и захапа хамбургера, който по негово лично убеждение беше най-добрият в цялата област Колумбия. Заведението се държеше от чернокожи, по тротоарите отвън рядко можеше да се види бял човек. Намираха се в негърското гето на Вашингтон — район, който избягваха дори патрулните коли на полицията. На Хам обаче не му пукаше. И Вашингтон, подобно на всички големи градове в Щатите, представляваше една метрополия с невероятна концентрация на бедност и разкош. С единствената разлика, че тук пропастта между имащите и нямащите се вижда доста по-ясно. А най-привлекателната част от плана на Торнбърг предвиждаше радикални промени в обществото. Толкова радикални, че в тях се разкриваха известни шансове дори и за нямащите...

Хам презираше имащите с техните префинени маниери, тесногръди разбирания и страстта им към протоколно поведение. Предпочиташе грубите и неприкрити емоции на обикновените хора, които бяха истински отдушник след непрекъснатата въртележка в омагьосания триъгълник на богатите — Джорджтаун, Капитолийския хълм и Шеви Чейс. Грубостта има предимството да е истинска емоция,

останала недокосната от двуличието. Точно това искаше да изрази в започналия преди известно време монолог.

— Лицемерието е симптом, чрез който се открива болестта на всички презадоволени общества — продължи той. — Той е предупредителен сигнал за наличието на здравни проблеми, които изискват незабавно лечение... Нещо като лошия дъх и кървенето на венците... — Здравите му зъби потънаха дълбоко в сочното месо.

— Като говорим за това, се сетих, че Одри Симънс ще дойде точно в три и половина — промърмори Джейсън Йошида и облиза разтопеното сирене, покапало по пръстите му.

Чашата с ванилова кока-кола изчезна в огромната лапа на Хам, половината от съдържанието ѝ се оказа в устата му след една-единствена глътка.

— Съпругата на сенатора Симънс, нали? — попита той и доволно премлясна.

— Да — кимна Джейсън Йошида, премести големия зальк хамбургер със сирене към дясната си буза и добави: — Предполагам, че ще иска да ти благодари за помощта, която оказа на сина ѝ...

— Децата на богатите са по-скоро продукт на родителските пари, отколкото на биологията — рече Хам и избърса устните си със салфетка. После направи знак да му донесат от сладките кифлички на тезгяха и се обърна към човека зад него: — Надявам се, че си сварил поне един галон от най-доброто черно кафе, синко. Защото имам чувството, че сам мога да го изпия...

За изненада и облекчение на Хам госпожа Одри Симънс се държеше съвсем човешки, в поведението ѝ нямаше дори следа от лицемерието на влиятелния ѝ съпруг. Но проблемът ѝ съвсем не представляваше изненада. Синчето ѝ Тони имаше съмнителна компания, бягаше от училище и вземаше наркотици. Или, според определението на сенатора Симънс по телефона, беше „голяма болка в задника“.

— Страшно съм ви благодарна — каза майката. — Тони изглежда съвсем наред, предполагам, че и Лелънд ще бъде доволен...

— Не съм го направил за Лелънд, а за Тони — отвърна Хам.

— Но *какво точно* направихте?

Хам стана и се приближи до прозореца. Градинарят старателно подрязваше розовите храсти в градината. Дали и той си хапва

хамбургери в гетото, запита се Хам. За разлика от повечето си колеги, Хам не държеше прозорците на офиса му да гледат към Белия дом. Но това не пречеше на репутацията му, дори напротив — много хора в града бяха убедени, че именно в този офис се вземат важните решения. Иначе помещението не беше нищо особено — стандартна държавна канцелария с висок таван, външни кабели по стените и грозни мебели, която положително не беше ремонтирана от дните след края на Втората световна война. На една от стените имаше фотопортрет на сегашния президент, срещу него — репродукция на маслен портрет на Теди Рузвелт. В ъгъла боята се беше напукала.

Общо взето Хам повече харесваше другия си офис, разположен на улица „К“. Но там се отбиваше рядко, макар офисът да представляваше удобен апартамент, разположен в сградата на една от най-престижните юридически фирми в града. На етажа му имаше само още един наемател, известен юрист с определени интереси в международния бизнес, главно с Япония. Каква ирония на съдбата, въздъхна в себе си Хам.

Официално помещението на улица „К“ се държеше от кантората „Ленфант & Ленфант“, създадена от Брозан Ленфант — широко известен и уважаван бивш сенатор от Луизиана, притежател на огромно състояние. Той не можа да изкара целия си мандат в Сената заради тежък инфаркт и след лечението се оттегли от политическия живот. Днес беше дал името си назаем на Хам Конрад, а в допълнение, поне веднъж седмично, присъстваше и физически в офисите на фирмата.

Джейсън Йошида, получил американско поданство с помощта на Хам, днес беше държавен служител със сравнително високия коефициент ГС-14 и привидно се водеше към Министерството на отбраната. Но на практика рядко напускаше офиса на улица „К“ и ръководеше дейността на фирмата със забележителна ефикасност.

— Знаете ли, госпожо Симънс... — въздъхна Хам и се отдалечи от прозореца. — Децата понякога имат нужда да видят параметрите на своето поведение... А чрез тях и грешките си.

— Параметрите?

Очите му се спряха върху съпругата на сенатора. Беше руса, със стандартната хубост на повечето вашингтонски съпруги. Което гарантираше, че бъкел не разбира от педагогика и отглеждане на

деца... Модното костюмче ѝ стоеше отлично, по мнението на Хам сенаторът се беше изръсил за него най-малко две хиляди долара. Въздъхна и започна да говори, надеждата да бъде разбран беше съвсем плаха:

— Ако детето почувства, че няма ограничения, че му се позволява всичко, то несъзнателно иска да разбере докъде се простират границите на свободата му... И върши това, госпожо Симънс, не защото е упорито и своенравно, а защото подсъзнателно има нужда от ограничения, от твърди като скала непристъпни граници, които очертават неговия свят... От „Да, това е позволено“ и „Не, това е забранено“ — параметрите, от които всяко дете черпи своята сигурност.

Одри Симънс стана на крака.

— Е, добре... Мога да кажа само едно — с Тони вие извършихте истинско чудо! — протегна сухата си ръка с безупречен маникюр и добави: — Съпругът ми ще влезе във връзка с вас и...

— Няма нужда — махна с ръка Хам. — Кажете му, че ще се обадя, ако възникне подобна необходимост... — тръгна да я изпрати до вратата, на лицето му се появи любезна усмивка: — Но вие ми се обадете, ако имате нови проблеми с Тони...

— А ако нямам? — рязко се обърна Одри Симънс и гърдите ѝ почти се опряха в гърдите на Хам, който вървеше зад нея. Брадичката ѝ се вирна по онзи особен начин, с който жените показват, че са склонни към авантюра. — Не само мъжът ми може да изрази своето одобрение от уменията ви...

Колко ли е отегчена тази жена, за да се предлага по този начин, помисли си Хам. Бащата на Тони е лицемер, а майка му — курва. Горкото момче!

Побутна госпожа Симънс към вратата, промърморвайки любезни и едновременно с това хладни прощални слова.

Секунда по-късно в офиса се появи Джейсън Йошида.

— Това какво беше? — затръшна вратата зад гърба си той. — Общественополезна дейност или бизнес?

— За японец си страшно циничен, знаеш... — въздъхна Хам.

— Бях японец, сега вече съм американец.

— Извинявай — вдигна ръка Хам и се отпусна зад бюрото си. — Във всеки случай си едно цинично копеле и нищо повече!

— От града е — отвърна с непроницаемо лице Йошида. — Във въздуха му има нещо много особено...

— Може и да е във водата — изръмжа Хам. — Във всеки случай хлапето на Симънс е далеч по-свастно от родителите си и положително ще стане достоен човек...

— В замяна на това, ако се наложи, ние ще можем да разчитаме на баща му — подхвърли Йошида.

— Ще се наложи, разбира се — каза Хам. — Законопроектът, предложен от Комисията по международна търговия, ще бъде внесен в пленарната зала всеки момент. Драстичното съкращение на вноса, което се предвижда в него, положително ще предизвика ответната реакция на Япония. На практика това ще означава икономическа война — нещо, за което синдикалните лидери мечтаят от години! И какво мислиш, че ще стане, когато започнат да излизат от строя най-сложните и мощни компютърни системи на правителството, включително и тези, на които разчитаме за отбраната? Ще търсим под дърво и камък чиповете, които се произвеждат само в Япония!

— Ще се погрижим да не стигаме чак до там — поклати глава Йошида.

— Тъй, тъй — промърмори Хам, кръстоса ръце на тила и загледа действията на чернокожия градинар зад прозореца. Испита остро чувство на завист от непосредствените му контакти с природата. — Но има опасност и да закъснеем... Чу ли за сенатора Дъркинг? Тази сутрин го открили умрял в леглото. Поредицата от смъртни случаи на сенатори, всички до един от лобито на Торнбърг, започва да става обезпокоително стабилна...

— Според патологичните заключения всички са в резултат на нещастни случаи или естествени причини — добави Йошида. — Което означава, че не можем да разчитаме на помощ от страна на полицията.

— Естествено — кимна Хам. — Не е работа на полицията да разглежда случаите в политическа светлина. Но ние знаем, че всички мъртви сенатори бяха против законопроекта. А кой идва на тяхно място? Според моята информация това са все хора на профсъюзите, които положително ще гласуват „за“...

Йошида направи малка пауза, после смени темата.

— Уредих връщането на Шипли на старата му длъжност в Министерството на отбраната — рече. — Но трябва да помислим и за

някакво повишение... Справи се изключително добре със задачата да бутне Улф Матсън в пропастта, зейнала след смъртта на Моравия.

Очите на Хам гледаха как над розовите храсти ляга дълбока сянка и зеленикавите им стебла стават черни.

— Разбира се, защо не — промърмори той. — Ще помисля за нещо подходящо.

Усетил нещо особено в интонацията на Йошида, Хам рязко се завъртя заедно със стола си.

— Я кажи какво те човърка отвътре!

— Не съм много сигурен — поклати глава Йошида. — Но имам чувството, че нещо не е наред. Отначало бях сигурен, че баща ти е планирал всичко до последния детайл. Но после започнаха да мрат сенатори, някой видя сметката на Лорънс Моравия, а баща ти настоява да натикаме в миша дупка онова ченге Матсън... На практика обаче не знаем дори дали Моравия е проговорил, преди да умре...

— Това няма значение — отвърна Хам. — Нали използвахме Шипли като предпазна стена? Моравия не се е срещал нито с нас, нито с някой от твоите информатори, положително няма представа за нашето участие в операцията.

С характерната си праволинейност Йошида подмина тези думи без коментар и невъзмутимо продължи да развива тезата си:

— Заложихме Шипли на правилното място, той направи необходимото, за да ангажира Матсън. Дотук всичко е в строго съответствие със заповедите на баща ти. Същевременно ние правим всичко необходимо да държим Матсън под око, за да сме сигурни, че ще потъне в същата яма, която вече беше погълнала Моравия. В резултат получаваме желанието му на всяка цена да се докопа до някаква зашеметяваща японска художничка, вероятно защото ѝ е харесал задника. След което някой го хвърля през капандурата на един безличен нийоркски жилищен блок...

— Виж какво, Йош — въздъхна Хам, без да обръща внимание на тирадата на японеца, — такъв беше планът на баща ми и доколкото разбирам, той все още е в ход. Предстои ни японската част от операцията.

— Но тя може да се осъществи само защото държим нещата под контрол и разчитаме на собствени сили в Япония — изтъкна Йошида. — Знаеш ли, може би старецът нещо бърка... Казвам може би... Ще се

съгласиш, че подобно нещо не е изключено за човек на неговите години. Имам предвид случая с Матсън. Защо баща ти настоява да използваме за заместник на Моравия именно него? И то при положение, че аз разполагам с отлично подготвен агент в Токио. От това Матсън направо тръпки ме побиват. Той е вълк единак, при това пълен аматьор. Сигурен ли е някой, че ще бъде дисциплиниран? Бъди честен и кажи дали му вярваш... — Йошида поклати глава: — Той е главният дестабилизиращ фактор в операцията. Защо трябва да включваме в нея един толкова опасен човек?

— Вече разговаряхме по този въпрос — изръмжа Хам. — Матсън е професионален детектив и само той може да се оправи в бъркотията, оставена от Моравия. Според мен баща ми е разбрал, че включването на Моравия беше грешка. Той е убеден, че само Матсън притежава достатъчно качества, за да проникне в „Забранените мечти“ и тайната организация на Наохару Нишитцу. А от това, което прочетох в досието му, аз също съм склонен да мисля така... Все пак твоето възражение ще бъде взето под внимание, Йош.

— Това не е възражение — отвърна Йошида и замълча. Изчака веждите на Хам да се повдигнат в знак на нетърпение и едва тогава добави: — И това, подобно на лошия дъх и кървящите венци, също е признак за някакво заболяване. При това заболяване, което трябва да бъде моментално излекувано, иначе цялата операция ще бъде заплашена от провал.

Улф с изненада откри, че в болничната стая го очаква Стийви Пауърс, сестрата на Аманда. Пак тя беше осигурила присъствието на най-добрия неврохирург на вашингтонската болница „Уолтър Рийд“ по време на тричасовата операция, от която току-що излизаше. Беше пожелала да се увери, че дълбоките прорезни рани на лявото бедро и лявата му ръка няма да донесат усложнения. По щастливо стечение на обстоятелствата полетът му през капандурата беше свършил върху огромна старомодна спалня с дебели матраци и купища непотребни дрехи отгоре, които смекчиха значително силата на удара.

— Прекарваш голяма част от времето си тук — каза на Стийви той. — Какво стана с пациентите ти?

— Взех си малко отпуска — направи опит да се усмихне тя. Кройката на костюмчето ѝ от Карл Лагерфелд подчертаваше пищните форми на тялото ѝ по наистина безукорен начин. — В сегашното си състояние едва ли бих могла да се занимавам с психическите проблеми на другите... Мортън не одобрява това, разбира се. Според него трябва да потъна в работа до гуша, но аз си знам по-добре... — Улф тъкмо започна да мисли, че това е част от играта на професионалния психотерапевт, когато на лицето ѝ се появи тъжна усмивка, а думите ѝ прозвучаха безкрайно топло и искрено: — Както и да е... Харесва ми да съм тук, при теб... Така се чувствам най-близо до Аманда...

Думите ѝ, кой знае защо, предизвикаха обратен ефект в душата на Улф. За пръв път усети тежестта на самотата, часовете и дните в болницата наистина му се сториха непоносими. Посетиха го всичките му подчинени, водени, разбира се, от Боби Конърс. Единствен Ричардс Кавалера не се появи. Улф попита за него и лицето на Боби изведнъж потъмня.

— Виж какво — рече, — всички знаем за сбиването ви...

— Не беше сбиване — раздразнено отвърна Улф. — Просто бяхме на различни мнения...

— Добре, нека да говорим за нещо друго — тръсна глава Конърс. — Старши патологът каза да ти предам, че в началото на другата седмица може би ще има нещо за теб...

— Добре, добре — нетърпеливо го прекъсна Улф. — Кажи сега какво става.

Боби изглеждаше истински притеснен.

— Лейтенанте, говори се, че здравата си натиснал Кавалера...

Нещо в гласа му накара Улф да вдигне глава:

— И?

— Че искаш да го прогониш от „Прилепите“ защото е черен...

— Глупости!

— Знам — кимна Боби. — Но Бретхард едва ли ще е на същото мнение...

— Господи, какъв глупак! — гневно възкликна Улф. Но Бретхард съвсем не беше глупак и той отлично го знаеше.

— Имало е много свидетели, лейтенанте — добави Боби. — А Бретхард не е пропуснал да ги обработи един по един...

— По-добре да обработи Кавалера! — изръмжа Улф. — Нещата бяха между нас двамата!

Боби стана от стола и пристъпи към мръсния прозорец.

— Кавалера и зъб не обелва за инцидента. Само каза, че няма никакво намерение да напуска „Прилепите“.

— Искаш да кажеш, че оставя тази идиотска расистка версия сама да набере сила?

— Натам вървят нещата — въздъхна Боби и се обърна с лице към леглото. — Взе си два дни неплатен отпуск, Бретхард лично му разписа молбата...

Улф затвори очи. Без съмнение Кавалера обикаляше района си да събира пари, за да отърве брат си от лихварите акули. Вече съжеляваше, че онази вечер в „Ла Ментира“ не му даде необходимата сума от джоба си.

— Боби — тежко въздъхна той. — Искам да ми съобщиш, като се появи... Ако звънне по телефона, кажи му, че искам да говоря с него за... Всъщност не, просто му кажи да дойде да си поговорим...

Твърдо реши да му даде парите, стига Ричард наистина да се появи. Разбира се, това беше в разрез с правилника — точно както и действията на подчинения му в района. Двамата с Аманда често бяха обсъждали тази тема. Всъщност за какво са мъжките общности? Нали именно за да нарушават правилниците или да измислят нови? И в двата случая мъжете го вършеха с желание, особено когато са принудени да спазват неясните и объркани правила, които обществото нарича закони... За мнозина законите бяха нещо смътно и неопределено, нямаха никаква представа за корозивното им въздействие. Но имаше и хора, за които нарушаването на законите си беше удоволствие от най-чиста проба...

След три дни го изписаха от болницата. Уикендът се сливаше с някакви празници и се събираха четири дни почивка. Стийви го покани да гостува в къщата ѝ в Ийст Хамптън.

— Моля те, кажи, че ще дойдеш — каза му тя. — Отчаяно се нуждая от почивка, но просто не мога да бъда сама... — На лицето ѝ се появи бледа усмивка: — Добрите стари психоаналитици също попадат в графата на напрегнатите професии и понякога рискуват да прегорят...

Просторната къща, издигаща се на брега на езерото Джорджина, беше мрачна дори по пладне. В замяна на това беше изпълнена със странни шумове — скърцане на старо дърво, потракване на медните улуци, драскането на дърветата по первазите на прозорците, покрити с патината на времето.

По неизвестни причини вятърът никога не успяваше да раздвижи спокойните води на езерото, но в замяна на това присъствието му около къщата — сгушена сред дебелиите стволоче на канадските ели — беше повече от осезаемо. Източната страна на имота беше маркирана от великолепен жив плет, зад който цъфтяха рододендрони и нежни азалии. Съседните имения не даваха признаци на живот, но Стийви и съпругът ѝ поддържаха близки отношения с техните собственици — всички без изключение благородници със синя кръв и безупречни маниери.

През прозореца се виждаха спокойните води на езерото Джорджина, блеснали като разтопен метал под ярките слънчеви лъчи. Цветът им беше неуловим като щрих от четката на гениален художник. В него се загатваше нещо неродено, нещо, което прилича на неоформена идея...

В съзнанието на Улф се роди една фантастична представа и той ѝ повярва с готовност, която то учуди. Помисли си, че в недрата на езерото се крие някаква тайна, родена от сливането на природните сили някаква скрита форма на живот дълбоко под водата, сред назъбените скали... Съвременният човек не е в състояние да я приеме и разбере — така, както не разбира душевните импулси на хората, създали преди векове фетишизираните вещи, изпълващи салоните на новите благородници от сорта на Стийви и Мортън...

Стийви притежаваше богата колекция от ръчно изработени фигурки на животни, хора и свръхестествени същества. Беше започнала да я събира още от годините на пубертета, без да държи на материала или стила. В резултат днес имаше стотици и хиляди фигурки от всички части на света — Мексико, Хондурас, Тибет, Гватемала, Перу, Хаити, Мадагаскар, Шри Лаика, Тайланд, Бутан, Занзибар... Улф ги разглеждаше с нескрит интерес, присъствието им в стаите на този огромен дом му напомняше за нещо близко и познато, за Песента на живота, която и до днес чуваше от устата на Белия лък...

Събуди се замаян и с пресъхнало гърло. Споменът за неотдавнашния кошмар беше жив в съзнанието му. Отново беше летял през широката капандура, сред ледената пелена на строшени стъкла, отново чу гръмовния трясък от падащото си тяло... Но сънят му не беше свързан нито с жестоката битка на покрива, нито със самото му падане... Какво беше сънувал? Мъртви и вкочанени тела, огън в леда, в... Избърса потното си чело и направи опит да си спомни.

Беше спал почти до обед. Стийви седеше в дневната и прелистваше папка с документи — вероятно досието на някой пациент. Остави я настрана в момента, в който го зърна на прага.

Навън вятърът продължаваше вечната си песен, клоните на канадските ели драскаха по стъклата и навяваха мрачни мисли за Отвъдното. Някъде сигурно трябва да има и слънце, помисли си Улф. Но то сигурно е над водите на езерото, далеч от мрачните стени на този дом.

— Как се чувстваш?

— Добре — отвърна Улф и раздвижи мускулите на лявата си ръка. — Малко съм вдървен, но това е от спането... — сви рамене и добави: — Май работата започва да ми липсва...

— Това е добър признак — рече Стийви. — Макар че лично на мен никак не ми се ще да те пускам на работа...

Той пристъпи напред и затвори вратата.

— Какво казва Мортън за моето присъствие тук?

— Мортън е във Вашингтон — отвърна тя и ненужно оправи гънката на една от възглавничките край себе си. — А когато Мортън е във Вашингтон, за него останалият свят престава да съществува.

Ръката ѝ потъна в средата на възглавничката, бялата, по мъжки вталена риза, направи съблазнителна гънка около едрите ѝ гърди. Тук, в провинцията, тя очевидно не държеше толкова стриктно на безупречния си външен вид. Задоволяваше се с чифт джинси и някоя риза или пуловер. Общото впечатление беше зашеметяващо — сякаш благородничката със синя кръв Стийви Пауърс си беше останала там, в просторния апартамент на Парк авеню.

— А той често отскача до Вашингтон, нали?

Стийви отмести очи и се надигна:

— Тук ме хваща клаустрофобията. Над езерото грее слънце, да идем да се поразходим...

Навялякоха по едно яке и се спуснаха към брега. Неподвижната вода мътно проблясваше под лъчите на слънцето. За началото на март времето беше доста топло и никой от двамата не дръпна ципа на якето си. Вървяха мълчаливо по брега, Улф внимателно подбираше поголеми камъни за болния си крак. Накуцването му почти изчезна, а Стийви имаше чувството, че този човек оздравява с всяка изминала минута. Улф наистина притежаваше забележителна способност за възстановяване.

Езерото беше като живо същество, задрямало в очакване на пролетта. Стийви натика ръце в джобовете на якето си и сви рамене, макар вятърът да беше напълно стихнал.

Изправен на крачка от нея, Улф беше сигурен, че тя все още мисли за забележката му относно пътуванията на Мортън до Вашингтон.

— Дори на Аманда пробутвах измислиците за щастливия си живот с Мортън — промълви изведнъж тя. — Което беше пълна глупост, защото така се лиших от единствения човек, с когото бих могла да споделям...

Хвърли му кратък поглед, въздухът напусна гърдите ѝ с тънко свистене.

— Е, добре, ще бъда брутално откровена. Мортън си има забавление във Вашингтон... Страхувам се, че въпросната особа е доста по-млада от мен, аташе във френското посолство... — Лицето ѝ придоби замислен израз, очите ѝ се насочиха към стъпките, които краката и бяха оставили върху влажната земя... — Странно! Не мога да си представя, че говоря на глас по този въпрос! Би трябвало да съм потънала в земята от срам! Брактът ми с Мортън е образец в очите на всички наши познати, тази репутация помага на кариерата и на двамата... Адски трудно е да си признаеш, а камо ли да го кажеш на глас, че всъщност нямаш какво да противопоставиш на младостта...

По-късно, по време на обяда с превъзходното задушено по андалуски, което беше приготвила, Стийви отново проговори:

— Странно, но имам чувството, че ти си като една от тези ритуални статуетки, с които съм напълнила къщата — загадъчен и извънземен...

Той посегна и взе една от фигурките в ръка, дланта му сякаш пламна от фонтана на ярките цветове.

— За извънземни ли ги мислиш?

— А не са ли? — тръсна глава Стийви.

— В известен смисъл са по-близки до света, който обитаваме — сви рамене Улф. — Далеч по-близки от нас...

Тя подпря брадичката си с юмрук.

— Разкажи ми по-подробно...

— Аха, сега разбирам защо настояваше да дойда тук — усмихна се Улф. — Искала си да направиш дисекция на психиката ми!

Тя моментално долови сериозността зад шеговитите му думи, но въпреки това се разсмя:

— О, не! Това не е вярно! — очите ѝ обаче останаха сведени към чинията. Сякаш там се криеше бъдещето... После главата ѝ се повдигна, тъмните ѝ очи се забиха в неговите: — Ще ми повярваш ли, ако ти кажа, че те доведох тук от остро чувство за вина?

— Разбира се — кимна Улф и окуражително ѝ се усмихна. — Това е напълно естествено. Аманда винаги твърдеше, че... — задави се и млъкна, зъбите му отчаяно проскърцаха. Господи, Аманда! С усилие на волята задържа сълзите под клепачите си.

Стийви стана и се зае да разчиства масата.

— Знаеш ли... Противно на това, което може би си мислиш, невинаги е лесно да имаш сестра... Ние с Аманда имахме своите битки... Особено по отношение на Мортън... И тя се оказа права... — Постави на масата продълговата чиния с лимонов пай, макар да беше сигурна, че никой от двамата няма да го опита. Просто спазваше отдавна установени традиции — след основното ястие трябва да се поднесе десерт... Това вероятно ѝ даваше чувство за сигурност. — Винаги се състезавахме... Обзалагам се, че не познаваш тази част от характера ѝ, просто защото тя беше щастлива с професията си... Но когато бяхме деца, всяка от нас се стремеше да победи, често дори се наранявахме... Дълбоко се наранявахме.

Постави чинийки и чашки, напълни ги с кафе. Седна на мястото си толкова рязко, че кафето в чашките се разплиска. Лицето ѝ потъна в дланите.

— По дяволите! Обещах си да не правя това! Няма никакъв смисъл да се връщам в миналото, да споделям детските ни тайни... Особено пък с теб, човека, който за малко не изгуби живота си, за да я

спаси! — несъзнателно придърпа френския шал върху раменете си и въздъхна: — Но всичко е дяволски несправедливо!

— И двамата имахме да ѝ кажем толкова много неща, нали?

Стийви вече не криеше сълзите си. Раменете ѝ бяха приведени, самоувереността беше отстъпила място на пълната беззащитност. Улф разбра, че постепенно е бил отведен отвъд блестящата фасада и сега стои срещу истинската Стийви Пауърс — жената с провален брак и неизяснени отношения с родната си сестра, жената, която изпитва силни съмнения по отношение на себе си като човек...

Тя първа наруши проточилото се мълчание.

— Радвам се, че имах възможност да се погрижа за теб... Да бъда полезна на някого... — Светлината идваше иззад гърба ѝ, чертите на лицето ѝ тънеха в мрак. За момент му се стори, че в профила ѝ има нещо болезнено познато и душата му се сви. Съзнанието му се изпълни със смътни видения, сякаш остатъци от неясен сън. Очите на дядо му, странно превръщащи се в очите на Шика... После видя дългите здрави бедра на японката, предизвикателно изскочилия напред таз, в ушите му отекнаха възбудените ѝ стонове...

— Знаеш ли, Улф... Бях свикнала да мисля, че Аманда има нужда от мен и това ме караше да се чувствам добре. Но сега, макар и късно, откривам една проста истина: тя е имала нужда от мен точно толкова, колкото и аз от нея!

Той тръсна глава, за да прогони образа на Шика от съзнанието си.

— Ще спиш ли довечера?

— Не — въздъхна тя. — Но ти си тук и няма да ми бъде толкова трудно... Чувствам присъствието ти в къщата и това е достатъчно. Имам клечката, за която се хваща всеки удавник.

— Според мен имаш дяволски късмет, защото Джейсън Йошида ти е верен — каза Торнбърг Конрад III. — Оставен без контрол, този човек може да бъде много опасен! От опит зная, че никога не трябва да имаме доверие на японците.

— Йош е различен — отвърна Хам Конрад. В общи линии той споделяше недоверието на баща си по отношение на японците. Защото знаеше, че за тях добра сделка е тази, която им дава възможност да

правят каквото си поискат. Но Йош многократно беше доказал своята лоялност. — Много му беше трудно да си признае, че вече се чувства повече американец, отколкото японец...

Намираха се на борда на „Инфлуънс II“ — великолепната двадесет и пет метрова яхта на Торнбърг, чиято палуба беше изцяло облицована с тиково дърво. Бяха пуснали котва на любимото място на стария — далеч от плажовете на залива Чесапийк, но все пак достатъчно близо до брега. Денят беше мек и приятен, слънцето набираше сила от отражението си в блестящата водна повърхност и подсещаше за приближаването на пролетта. На масата между двамата имаше храна в изобилие. Върху покривката бяха струпани черупките на половин дузина едри раци от Мериленд, с които Хам току-що се беше справил, до тях бяха наредени малки пластмасови чинийки със сос тартар, кетчуп, горчица, картофена салата и люти чушлета. В една голяма чиния имаше тънко нарязано студено месо, от което Хам се беше заел да си прави сандвич.

— Дяволски трудно е да прецениш тези проклети японци — повтори Торнбърг. Беше облечен в синьо-бял моряшки костюм, който му стоеше отлично. Висок и внушителен, със стегнато тяло и загоряло лице, той приличаше на Гари Купър в най-добрите му години... — Живял съм сред тях, както и ти... Затова ти казвам да не се заблуждаваш. Никога не си мисли, че притежаваш по-висш мозък и лесно ще отгатнеш какви са скритите им намерения... Това е безкрайно опасно!

Хам мълчеше и търпеливо чакаше. Именно търпението по отношение на баща му го различаваше от поведението на останалите му братя, които го виждаха рядко и отдавна бяха решили, че старецът е готов за музея и няма защо да се вслушват в думите му. Но Хам добре виждаше това, което правеше Торнбърг Конрад III, едно наистина рядко творение на природата. Неговата желязна логика, брилянтният му ум и великолепна тактика го бяха превърнали в една от най-опасните акули в морето на деловия живот. Макар да имаше свои собствени и твърдо установени морални догми, Хам често се улавяше, че мечтае да бъде като баща си.

— Достатъчно е да вземем за пример нашите приятели Южи Шиан и Наохару Нишитцу — продължи най-сетне Торнбърг. — И да направим една проста и ясна сметка — едно и едно е равно на нула.

Само тогава можем да продължим своята малка игра, без да се чувстваме застрашени...

Малка игра, въздъхна вътрешно Хам. Нашата малка игра ще накара такъв икономически гигант като Япония да рухне на колене, а заедно с това ще изтрие от лицето на земята доста опасно богати и могъщи радикали като Наохару Нишитцу!

— Да, сър — кимна той. Наричаше баща си „сър“ още от деветгодишна възраст — когато го изпратиха в подготвително училище. И нито веднъж не беше пропуснал това почтително обръщение.

Торнбърг помълча, очите му с интерес следяха действията на Хам над масата.

— Що се отнася до мен — продължи след известно време той, — процъфтяването на организацията „Черният кинжал“, придружено от насочването на огромни финансови ресурси в ръцете на Нишитцу през последните години, изисква бързи и решителни действия по посока на нейното унищожение. Ти се съгласи с мен, същото сториха президентът и военните... Особено много им хареса планът ми да проникнем в различните групировки и да ги накараме да се самоунищожат...

— И двамата знаем, че когато се стигне до директен сблъсък с врага, плановете неминуемо се променят, сър... В моя случай стана така, че Джейсън Йошида пое нещата в свои ръце и се превърна в централна фигура.

— Не на мен тия, синко! — изръмжа Торнбърг. — Някой е разбрал, че именно ние стоим зад Моравия и стремежа му да проникне в „Забранените мечти“ — проклетия клуб на крайните консерватори в Токио! Ние знаем, че „Забранените мечти“ е щабът на „Тошин Куро Косай“. Моравия беше започнал да събира улики срещу Нишитцу и тези улики щяха да бъдат могъщо оръжие в ръцете на Южи Шиан. Освен това благодарение на него научихме доста неща за агентите на „Черният кинжал“, проникнали в различни международни корпорации. Няма никакво съмнение, че противникът действа на високи обороти и ако не вземем съответните мерки, скоро ще се окажем оплетени в мрежата му. Появата на Моравия им създаде главоболия и те побързаха да го отстранят.

Все пак не сме събрали достатъчно улики, за да докажем връзката на Нишитцу с крайно консервативните сили, терористите и членовете на „Черният кинжал“. Липсва ни и подробна информация за бъдещите планове на организацията... — Устните на Торнбърг гнусливо се свиха, сякаш изведнъж се беше отвратил от изобилната храна на масата. — А тя продължава да действа... Доказателство за това е опитът да бъде премахнат единственият човек, който би могъл да проникне в „Забранените мечти“ след отстраняването на Моравия...

— Матсън.

— Точно така, Улф Матсън. Шипли — нашият човек в Пентагона, свърши отлична работа при вербуването му.

Хам налага последните остатъци от сандвича с пуйка и горгонзола, който си беше приготвил, ръцете му механично започнаха да правят нов...

— Искам да си поговорим за този човек — въздъхна той. — Врагът се добра до него и според мен трябва да помислим за подмяна...

— Няма да стане! — отсече Торнбърг. — Трябва да ти кажа само едно за нашия приятел Матсън — на света едва ли има по-добър детектив от него. Притежава необикновена интуитивност, която, комбинирана с упоритата целеустременост на булдог, го прави наистина уникален.

— Но Йошида има готов агент, който вече е на терена — възрази Хам. — Освен това трябва да посоча, че до този момент не сме получили нищо конкретно от Матсън, сър... Ако не броим някакви фантазмагории, според които Моравия изглеждал по-млад отвътре, отколкото отвън... А това, дори да е вярно, няма нищо общо с нашите цели и задачи.

— Синко, ти просто не познаваш Улф Матсън както го познавам аз — въздъхна Торнбърг. — Трябва да го видиш по време на акция, за да го оцениш. Бъди спокоен, изборът ми е правилен. Кажи сега какво друго ми носиш...

Хам покорно изостави въпроса с Матсън, но вътре в себе си продължаваше да се колебае. Колкото повече мислеше върху думите на Йош, толкова по-сигурен ставаше в правотата им. Матсън беше опасен

тип, дори още по-лошо — напълно непредвидим. Баща му очевидно пропускаше да отбележи този факт...

— О, щях да забравя — промърмори той и бръкна в джоба си. — Директорът Бретхард най-сетне успял да направи сравнително сносна фотография на оная смахната японска художничка, която Матсън е разследвал малко преди да го хвърлят през капандурата... — Подаде плика на баща си и добави: — Мисля, че това няма да ни донесе кой знае какво. Според Йош...

— Показвал ли си я на някого, синко? — прекъсна го Торнбърг.

Хам поклати глава.

— Печатът на Бретхард е цял, не виждаш ли?

Торнбърг сведе поглед към плика, през който беше прокарано шнурче с личния печат на Бретхард. Изсумтя и го отвори с помощта на един нож, пръстите му измъкнаха черно-бялата снимка. Известно време се взираше в лицето на младата жена, после въздъхна и остави снимката настрана. Очите му се насочиха към Хам, който си приготвяше поредния сандвич — този път с говеждо месо и швейцарско сирене.

— Господи, сине! — удивено поклати глава той. — Имаш апетит колкото целия Седми флот!

Хам се ухили и посегна към маринованите лукчета пред себе си.

— От морския въздух е, сър... Действа директно върху стомашните ми сокове!

— Лъжеш! — отвърна Торнбърг и на устните, му се появи бегла усмивка. — Винаги си лапал като хамалин! Майка ти казваше, че си прекалено активно дете, но аз знаех друго — ти просто си един ненаситник... — от гърдите му се откъсна презрително сумтене: — Жени! Въобразяват си, че всичко знаят, особено когато става въпрос за отглеждането на деца. Но това са пълни глупости! — Очите му примижаха под косите лъчи на слънцето, палецът му се стрелна към задната част на яхтата, където лежеше гола русокоса красавица, решила да се възползва от слънцето въпреки хладния въздух. — Защо, мислиш, се ожених за тази? Защото пет пари не дава за евентуално потомство. Родена е да върши онова, от което кипва кръвта на всеки нормален мъж. И го върши добре — отново изсумтя, пръстът му докосна съблазнителните руладини от рачета. — Храна! Напоследък нямам никакъв апетит...

Торнбърг Конрад III скоро щеше да навърши осемдесет, но, както сам постоянно изтъкваше, духът му продължаваше да бъде млад. На практика и тялото му не напомняше с нищо за тази преклонна възраст.

— Ако реша, като нищо мога да ѝ направя едно дете! — похвали се той, забеляза смаяното изражение на сина си и избухна в смях. — Винаги си праволинеен, Хам. Мислиш за работата и за нищо друго... Радвам се, че все още съм в състояние да те шокирам. Така имам чувството, че продължавам да съм в крак с времето...

Преди три години Торнбърг се премести да живее в огромното си планинско имение във Вирджиния, малко по-късно се ожени за тая мадама Тифани, която Хам тайничко прекръсти на „Статуетката от Тифани“. *Здрасти, аз се казвам Тифани, а ти?* В главата му прозвуча острият ѝ, лишен от всякаква разумна мисъл глас. Името ѝ наистина беше Тифани и това беше доста добра шега, особено когато към него се прибави и фамилията Конрад...

Веднъж, здравата наквасен е ирландско уиски „Гленливет“ (единствения алкохол, който употребяваше), старият започна да откровеничи: *От време на време ме хваща яд, че не го вдигам като някога и вече не съм толкова твърд... Но, от друга страна, съм твърд точно там, където трябва! На кого му пука, че понякога се полюшвам от напорите на вятъра, след като съм преживял десетки урагани?*

В това беше дяволски прав, призна пред себе си Хам. Торнбърг не познаваше поражението, беше успял да надхитри и победи всички свои врагове. *Трябва да направиш всичко, което е нужно за победата!* — сподели при друг случай той, отново пиян до козирката. — *Правиш го и точка! Нищо друго няма значение! Нито жените, които идват и си отиват в живота ти, нито проклетите деца, които те предават заедно с узряването си и започват да вършат хиляди глупости!*

Хам си спомни мрачното есенно утро, в което баща му го заведе в Пентагона. Току-що се беше прибрал от Виетнам, на ревера му висяха куп медали. Предположи, че старецът иска да се поизфука с него.

По ирония на съдбата се озоваха в същия кабинет, в който години по-късно щеше да се нанесе лично той и щеше да се заеме с гениалния план на Конрад III за унищожаването на японската икономика.

Хам беше дълбоко впечатлен, а дори и малко объркан от авторитета на баща си сред военните. На срещата присъстваха само

старши офицери, включително командващите различните родове войски. И никакви цивилни. Хам споделяше убеждението, че всички цивилни (а това означаваше всички хора извън системата на армията) са подозрителни и предизвикват, меко казано, недоверие. Докато военните са един затворен и благословен мъжки клуб, в който, както при масоните, всичко се върши на честна дума и си остава между членовете му.

Живо си спомняше вицеадмирала, който се обяви против предложението на Торнбърг за създаване на специална комисия, която да одобрява предварително нуждата от превъоръжаване на различните родове войски. Баща му направи това предложение по простата причина, че беше успял да закупи и слее четири малки оръжейни компании, в които обаче научноизследователската дейност беше на изключително високо ниво. В резултат разполагаше с няколко принципно нови оръжейни системи, които трябваше да бъдат въведени на въоръжение.

Вицеадмиралът, очевидно уплашен от големите правомощия на бъдещата комисия, започна да излага своите контрааргументи, които в общи линии се свеждаха до твърдението, че централизацията ще ликвидира конкурентното начало и ще направи търговете между оръжейните компании напълно излишни.

Приковал вниманието на всички присъстващи, включително и на собствения си син, Торнбърг Конрад III се зае да анализира фактите и данните от последното десетилетие, илюстрирайки с многобройни примери неефективността на действащата система. Посочи, начините, по които министерството орязва всякаква творческа инициатива в предлаганите проекти, тромавото им въвеждане в производството, съпътствано от огромни загуби. И всичко това заради Бог знае откъде появилия се стремеж към икономии, към приемане на проектите с най-занижени цени. После показа как предложената от него система ще отстрани пропуските и ще избегне разпиляването на финансови средства.

Говореше умно и убедително, аудиторията просто нямаше как да не приеме доводите му. Торнбърг беше сигурен в успеха, но въпреки това доведе плана си до край — представи сина си на присъстващите, предложи им кратка анотация за дейността му във Виетнам, след което

го помоли да сподели непосредствените си впечатления от приложението на старата система за въоръжение при бойни условия.

Документалният разказ на Хам, станал свидетел както на неефективността на отделните оръжия, така и на редица погрешни решения от тактическо естество, беше съкрушителен и безпощаден. Всички присъстващи си дадоха сметка за стотиците и хиляди излишни жертви, които САЩ бяха дали по време на вьетнамската война:

Да, въздъхна в себе си той, наблюдавайки как баща му внимателно облизва пръстите си. Този човек не знае какво е поражение, никога не е позволявал да му се пречи... Безскрупулен и жесток като акула, той действително имаше нужда от разумен човек край себе си. И този човек беше самият Хам.

Торнбърг извади дълга пура от дървена кутия с красив сребърен обков, помириса я, потърка я между пръстите си и с нежелание я остави настрана.

— Много хора ме считат за аморален тип — промълви той, отново прибъгвайки до стряскащия навик да чете мислите на събеседниците си. — Но какво знаят те за морала? Мнението на болшинството от нас се формира предимно от собственото ни невежество... — Очите му се заковаха върху лицето на Хам: — Ще ти призная нещо, което едва ли бих споделил с някой друг — аз си имам свой личен морален кодекс. И смея да твърдя, че той е далеч по-добър от общоприетите норми, макар да се гради върху съвсем различни параметри. Избрах едно твърде опасно море, в него малцина дръзват да плуват... За това беше необходим кураж и доста голяма доза лудост... При това само за да оцелея... А за да просперирам, Бог ми е свидетел, бяха необходими доста повече качества!

— Разбирам, сър.

— Естествено, че разбираш — кимна Торнбърг. — Винаги си бил добър ученик. Освен това си се родил с едно безкрайно полезно качество — да не позволяваш на никого да те води за носа... — Хам знаеше, че старецът намеква за брат му Джей, който провали блестящата си юридическа кариера заради глупостта да се влюби в жената на партньора си. — Мъже, които разсъждават с топките си, не са никакви мъже! — отсече Торнбърг. — Те просто плачат да им се случи нещастие!

— И двамата бихме могли да помогнем на Джей, сър...

Торнбърг очевидно не обърна внимание на думите му. Извърнал се в стола си, той гледаше как Тифани маже красивото си като скулптура тяло с дебел пласт крем.

— Господ още не се е отвърнал от мен — промърмори той. — Само като я гледам как разтърква гърдите си, и започва да ми става! Погледни какви великолепни зърна! — Потърка брадичката си и добави: — Ех, тая пуста твърдост! Само заради нея понякога ми се иска отново да съм млад!

— От какво се оплакваш? — учуди се Хам. — Изглеждаш достатъчно млад, за да не те вземат за баща й...

— Има още много да учиш за живота, синко — тежко се извърна Торнбърг... — Познавам различни хора от всички слоеве на обществото... И признавам, че това ми дава едно несправедливо предимство пред теб...

Хам наостри уши, гледката с великолепните гърди на Тифани бързо се изпари от съзнанието му.

Доволен, че не е нужно да напомня на сина си кога трябва да внимава, Торнбърг се облегна назад и преплете пръсти на корема си.

— Убийството на Моравия доказва, че „Черният кинжал“ е притиснат от липсата на време. Това означава, че и ние сме в същото положение. — Показалецът му, дълъг и съвършено прав, се насочи в гърдите на Хам. — Често става така, че изборът на времето решава всичко, синко. Сбъркаш ли тук, дори и най-гениалният план е обречен на провал. Прекосяването на потока в подходящо време решава дали ще си напръскаш крачолите, или ще подгизнеш чак до топките...

Очите на Торнбърг Конрад III се плъзнаха по вълните на залива, сред които смело си проправяше път малка лодка с издуто платно.

— Изпитвам искрено възхищение към ветроходците, но все пак предпочитам плавателен съд, който мога да управлявам. Който ще те отведе там, където поискаш, и най-главното — *когато* поискаш. Това е една голяма житейска мъдрост. — Торнбърг обичаше да прибягва до житейски мъдрости и рядко ги спестяваше на синовете си, независимо от факта, че момчетата отдавна се бяха превърнали в самостоятелни мъже. — Хм... един неодушевен предмет, една лодка, която се подчинява на твоята воля, означава много... Кара те за миг да забравиш възрастта, която в крайна сметка те предава точно така, както го правят жените и децата ти... — Очите му се спряха върху

отрупаната с храна маса, гледаха я така, сякаш не разбираха как се е появила там. — Напредването на възрастта създава благоприятни възможности за хора като моята млада съпруга... — По лицето му пробяга бегла гримаса: — Има нещо парадоксално във факта, че колкото повече остаряваш, толкова повече ти се иска... По дяволите, сине! Но само ти можеш да ми повярваш, че и в този момент аз искам повече, отколкото мога да получа!

От ръчния му часовник се разнесе мелодичен звън.

— По дяволите! — отново изруга Торнбърг и започна да се надига. — Време за хапчето, ще ме извиниш за момент...

Хам проследи с поглед как високата фигура на баща му се спуска по стълбичката към кабините. Мекият ветрец разроши косата му, после утихна. Сам на палубата, в компанията на божественото тяло на Тифани, чиято гледка галеше сетивата му, той бавно потъна в спомени. В съзнанието му изплува денят, в който навърши тринадесет. Торнбърг го изненада с появата си в пансиона, поговори с възпитателите и след час вече летяха към Африка за едноседмично сафари. В онези години под сафари все още се разбираше истински лов, а не просто фотографска експедиция. Никога нямаше да забрави лъва с огромна като дъвен щит грива, който изскочи от храстите само на няколко метра от Торнбърг.

Появата му беше толкова неочаквана, че дори опитните ловци, които бяха наели за водачи, останаха като заковани по местата си. Но Торнбърг не изгуби самообладание. Имаше време да вдигне пушката си едва до бедрото, оттам изстреля шест куршума в бърза последователност. Лъвът беше улучен още с първите два, но продължи атаката си. А Торнбърг хладнокръвно продължаваше да стреля.

В ушите на Хам все още беше жив трясъкът на тежкото тяло, повалило се на една страна сред храсталаците, най-сетне отстъпило пред унищожителната мощ на куршумите 416-и калибър, с които беше заредена пушката на Торнбърг. От това тяло се разнасяше остра, почти нетърпима миризма, ноздрите на баща му помръднаха и жадно започнаха да я попиват. Изправил се над трупа на хищника, Торнбърг бавно се обърна към сина си: *Жалко, много жалко... Този звяр заслужава моето уважение много повече от майка ти...*

Оставил Хам на палубата, Торнбърг забърза към каютата си, разположена точно под кабината за управление. Затвори вратата след

себе си, за миг се облегна на нея и затвори очи. Сърцето болезнено блъскаше в гърдите му.

След няколко минути дойде на себе си, обърна се и бавно пристъпи към дъното на кабината, облицовано изцяло в тиково дърво. Натисна скрит между дъските бутон и стената се разтвори. В нишата имаше ултрамодерна комуникационна система, функционираща независимо от системата за управление, разположена в капитанската рубка. Под нея имаше желязно чекмедже със сложна секретна ключалка.

Торнбърг извади ключ и издърпа чекмеджето. Отвътре измъкна спринцовка за еднократна употреба, чиято игла потопи в шишенце е безцветна течност. Натисна буталцето да изкара въздуха, после нави крачола на панталона си, напипа една вена и заби иглата в нея.

Отпусна се на леглото и се заслуша в бавния ритъм на сърцето си. Дълго време главата му беше празна, лишена от мисли и чувства. После започна да идва на себе си.

Първата му мисъл беше свързана с Улф Матсън и смайващите новини, които беше споделил с Шипли. С Моравия се беше случило нещо странно и естественият процес на стареенето беше започнал да върви в обратна посока!

Жалко, че точно сега го бяха убили, въздъхна в себе си Торнбърг. Не беше справедливо. Изобщо не се вълнуваше от факта, че той също беше планирал отстраняването на Моравия, но само след провеждането на срещата, която така и не се осъществи... Как иначе би въвел в операцията и Матсън, при това, без да се разкрие? Но врагът беше успял да разконспирира Моравия по-рано от очакваното и веднага го отстрани. Дали бяха измъкна ли нещо от него? Едва ли, поклати глава Торнбърг. По тялото на Моравия нямаше никакви следи от изтезания.

Промяната в организма му беше дело на Оракула, в това Торнбърг беше абсолютно сигурен. Едновременно с това буквално се влудяваше от мисълта, че се докосва до нещо необичайно, но не може да проумее какво точно е то. Трябва да научи повече, трябва! Нишитцу и „Черният кинжал“ отчаяно се стремят да докопат Оракула. Защо? Нямаше отговор на този въпрос, но вътре в душата си усещаше, че получат ли Оракула, враговете му ще разполагат с всичко, което им е необходимо. Затова трябва да бъдат изпреварени, затова Оракула

трябва да бъде в негови ръце! Единственият начин да постигне това, беше да даде на Матсън пълна свобода на действие. Ако на този свят има човек, който може да се докопа до Оракула, това може да бъде само Улф Матсън!

Обърна се към малкия, вграден в стената сейф. Отвори вратичката, разрови купчината бумаги и измъкна снимка, очевидно направена от аматьор. Сложи я редом с фотографията на японката, направена от разстояние от хората на Бретхард. На неговата снимка жената, която наричаше себе си творец, беше явно по-млада, почти момиче. Същевременно беше извън съмнение, че и върху двете фотографии е запечатана една и съща личност. Торнбърг усети как сърцето му ликуващо ускорява ритъма си. Матсън беше напипал нишката, сега не му оставаше нищо друго, освен да проникне в светая светих на врага!

Всичко вървеше гладко и според предварителните планове, въздъхна в себе си той и радостната възбуда бързо започна да го напуска. А после Моравия беше убит. Това влизаше в плановете на Торнбърг и Хам, но за всичко, свързано с Оракула, Моравия беше длъжен да докладва лично на него...

Торнбърг не беше от хората, които могат да хранят фалшиви илюзии. Беше му ясно, че Моравия е убит заради нещо, което беше открил по време на последната си визита в „Забранените мечти“. И това нещо нямаше връзка с „Тошин Куро Косай“, а пряко с Оракула. Малко преди, да бъде убит, той беше съумял да изпрати на Торнбърг последния си шифрован факс, който гласеше:

**СРЕЦНАХ СЕ С ОРАКУЛА. НАЛОЖИТЕЛНО Е ДА
ДОКЛАДВАМ ЛИЧНО.**

Очевидно Моравия беше открил нещо изключително важно, иначе едва ли би рискувал да поиска лична среща.

Какво иска да постигне Южи Шиан? Торнбърг трябваше да разбере това, просто защото Оракула беше негово творение. Шиан беше нещо далеч по-голямо от президент на водещ японски концерн — беше блестящ учен и технократ от най-чиста проба. Торнбърг имаше връзки в МИТИ — отново благодарение на вездесъщите стари

момчета във Вашингтон. В продължение на десетилетия беше работил заедно с днешни висши чиновници на могъщото японско ведомство, повечето от тях му дължаха много, дори живота си. Защото като член на Окупационните власти след войната Торнбърг Конрад беше направил много за тези хора, включително действия, които ги бяха спасили от военния трибунал... Именно от тях знаеше, че Южи Шиан работи върху проект, чиято успешна реализация ще доведе до драстични промени в световния икономически ред и ще осигури на Япония вековно господство в света. Дълбоко обезпокоителен беше фактът, че Моравия е видял Оракула е очите си. До този момент Торнбърг вярваше, че години делят Шиан от крайния успех. *Срещнах се с Оракула!* Малко преди да бъде убит, Моравия беше успял да му достави два факта от първостепенно значение: че Оракула действително представлява някаква форма на изкуствен разум и че той вече действа... А Торнбърг беше получил и доказателство за една от чудотворните му способности — Оракула можеше да превръща старците в младежи!

Късно през нощта лампите продължаваха да светят, а нафтовото отопление ръмжеше в мазето като огромен звяр. Улф току-що се беше изкъпал и гол до кръста подсушаваше косата си. Стийви надникна да го види. След вечеря почти не бяха разговаряли, тя беше необикновено спокойна. Улф отново изпадна в особеното, сякаш безвъздушно състояние на спомените. В главата му се смесваха картини от детството му в Елк Бейсин и апартамента на Шика на Шеста улица-Изток. Даваше си сметка, че ограниченията на времето бяха отлетели някъде надалеч. Това състояние дядо му наричаше „извисяване“.

Стийви се изправи на прага. Светлината падаше изотзад и превръщаше фигурата ѝ в бронзова статуя. Ритуалните статуетки грееха с ярките си примитивни цветове, разпределени в странни групички. Беше облечена с джинсите от обяд, но на мястото на ризата имаше пуловер с къс ръкав и дълбоко изрязано деколте.

— Искан да ти кажа нещо за Аманда...

Той захвърли хавлията и рязко се обърна.

— Стийви, не трябва да правиш това! Аз не съм изповедник!

Тя объркано поклати глава, миглите и запърхаха. Очевидно се бореше със сълзите.

— Не беше никак... — наложи се да преглътне, за да овладее силата на емоциите си. — Играех ролята на буфер между Мортън и Аманда, а това изискваше огромен запас от душевни сили... Те не можеха да се понасят... Когато се налагаше да бъдем заедно, подготовката беше истински кошмар.

Превръщаха живота ми в ад, всеки ме засипваше с упреци и оплаквания от другия... Какво можех да направя? С всички сили се стараех да поддържам някакво равновесие, но... — Ръцете й рязко притиснаха стомаха: — Лошо ми е, ще повърна...

Лицето й беше бяло като сняг. Улф я накара да седне на леглото и натисна главата й към коленете.

— Дишай! — заповяда той. — Бавно и дълбоко! Точно така...

Лицето й постепенно възвърна нормалния си цвят. Той гледаше тъмните очи и чувствените й устни, в главата му се появи малката градинка с праскови в Елк Бейсин, за която се грижеше сам...

Тя се усмихна и докосна бузата му:

— Господи, колко млад изглеждаш! Като олимпийски атлет, изскочил направо от миналото!...

— Аманда също ми казваше, че изглеждам млад.

— Тя винаги, се е плашила от старостта — прошепна Стийви и очите й проблеснаха в здрача. Дългото френско шалче лежеше върху рамото й с елегантна небрежност. — А връзката й с теб засилваше още повече този страх... Кълнеше се, че ти изобщо не старееш...

Той издаде къс смях, но рязко млъкна, когато тя взе ръката му и я постави между гърдите си.

— Сърцето ми блъска като лудо — прошепна, устните и изглеждаха безкрайно съблазнителни. Главата й за миг се сведе надолу: — Знаеш ли, възпитавали са ме никога да не споделям нищо с мъжете... Казвали са ми, че очите им виждат само едно... Но какво става, когато жената се интересува именно от това, което виждат те? — не помръдваше, Улф не отдръпна ръката си. Устните й леко се разтвориха. — Лека нощ, Улф.

Той я придърпа към себе си и впи устни в нейните. Езикът й се плъзна в устата му, тежките й гърди се притиснаха в неговите. Ръцете

му трескаво издърпаха пуловера през главата ѝ, в гърлото ѝ заклокочи възбудено стенание.

Нямаше време за увертюри, и двамата се подчиниха на кипналата си кръв. Заля ги високата вълна на страстта, която беше започнала да се надига още от момента на пристигането им в този дом.

Улф дръпна ципа на джинсите ѝ и смъкна пликчетата под тях. Тя възбудено простена, докато той я притискаше в облицованата с дърво стена на спалнята и лудо целуваше гърдите и шията ѝ. В момента, в който тялото му се притисна в нейното, краката ѝ вече се повдигаха нагоре. От гърлото ѝ излетя нов възбуден стон, по-дълбок и по-богат от предишните.

Тазът му се повдигна нагоре, проникването беше пълно, чак до края. Босите ѝ крака напуснаха пода, едното от дългите ѝ бедра се уви около кръста му. Очите ѝ бяха затворени, от устата ѝ излизаха тихи звуци, бедрата ѝ влязоха в ритъма на неговите могъщи тласъци.

Стийви усети как цялата се разтърсва от тръпката на удоволствието. Тялото му излъчваше аромата на талк и фин сапун, но под него тя успя да долови истинската му миризма. О, да! *Неговата* миризма — богата, еротична, безкрайно възбуждаща...

Удоволствието ѝ нарасна с такава скорост, че тялото ѝ конвулсивно се сгърчи, тазът ѝ се притисна в неговия. Главата ѝ се отпусна на рамото му, зъбите ѝ неволно се забиха в мускулите му, вълните на екстаза я заляха изцяло...

Най-странното беше, че удоволствието достигна своя апогей, но отказа да се свие и изчезне. В един кратък миг тя си даде сметка, че това удоволствие представлява нещо като планинско плато, от което поема нагоре, към сияйните върхове на истинската наслада, потръпва и се гърчи от нетърпение да опознае божествените им тайни.

Могъщите му шийни мускули потрепнаха, главата му се сведе надолу. Устните му бавно покриха щръкналото зърно на едната потръпваща гърда, после се преместиха върху другата. Ослепителните светкавици на екстаза пронизаха плътта и като огън, от устата ѝ се откъсна дрезгав вик, тялото и полудя в спазмите на неконтролираното удоволствие. Притискаше се в него с обич и обожание, с отчаянието на пътешественик, неочаквано открил безценно съкровище. Клепачите ѝ потрепваха, но не се повдигаха — сякаш сънуваше прекрасен сън...

Не можеше да диша, изгуби представа за време и място. Насладата беше толкова силна, че ѝ се завиваше свят. Реално усещаше единствено неговата мъжественост, проникнала дълбоко в тялото ѝ, горещата му кожа, притисната в нейната, устните му върху плътта си, твърдите му мускули между зъбите си...

Дори ако това беше всичко, което беше в състояние да усети, то пак беше много повече от това, за което би могла да мечтае. Но тя усещаше много повече. Обля я тайнствен мрак, излъчващ се от дълбините на душата му. Беше нещо живо и величествено, което пронизваше съзнанието ѝ със силата, с която пулсиращият му орган пронизваше плътта ѝ. Нещо, което носеше не болка, а удоволствие. Ръцете ѝ се спуснаха надолу и обхванаха окаменелите му тестиси. Пръстите ѝ се заеха да ги масажират с нежна ритмичност. Не след дълго мускулите на гърба му се стегнаха, тялото му се изви като струна, от устата му излетя звук, който ушите ѝ никога не бяха чували. Потъваща за трети път в океана на върховната наслада, тя замаяно си даде сметка, че мъжът до нея изчезва във вихъра на някаква непозната виелица...

Шиан Когаку, ние сме винаги с теб, мълвеше Дейвид Бауи е гримирано лице на хермафродит.

Подвижният видеоекран — три на пет метра, бавно се придвижваше сред оживения трафик на Шинжуку. В продължение на шест минути върху него се въртеше рекламен клип, показващ цялата продукция на корпорацията, после всичко започваше отначало...

Южи Шиан и зет му Хирото се срещнаха на път за работа. Хирото беше незабележим с нищо човечец на средна възраст с леко приведени рамене. Беше облечен в порядъчно измачкан евтин костюм, който не беше свалил от гърба си в продължение на три дни. Длъжността му беше вицепрезидент на „Шиан Когаку“, а под незабележимата външност се криеше гениален учен в областта на компютърните технологии.

— Как е сестра ми? — попита Южи, докато влизаха във фоайето на солидната сграда от стъкло и гранит, извисяваща се четиридесет етажа над уличното платно.

— Казуки си е същата, вечно недоволна — тъжно отвърна Хирото. — Болестта я разяжда отвътре... Вече не е жената, за която се ожених преди петнадесет години.

Пред очите на Южи изведнъж се появи разноцветно сияние, в ярките му дълбини започнаха да се очертават пътищата за успешно решение на проблема, върху който работеше. Целият проект лежеше там — от начало до край, ясен и релефен като топографска карта.

После видението изчезна, цветовете наоколо възвърнаха нормалната си яркост, ръката му леко докосна полирания гранит на стената до асансьора. Никога не беше обръщал сериозно внимание на своите необикновени видения, макар че в младежките години те му създаваха доста неприятности и го караха да се чувства болен и слаб. Оттогава му беше останал единствено ужасът от дезориентацията, която неизменно ги следваше...

— Южи-сан?

— Да — клепачите му примигнаха, зрението му се фокусира.

Хирото вече беше влязъл в асансьора и любопитно го наблюдаваше. Въздъхна и пристъпи напред с внезапно натезали нозе.

Бронзовите врати безшумно се затвориха и те поеха нагоре, напълно изолирани от външния свят.

— Искам да си поговорим за Оракула — промълви Хирото. — По-точно за решението ти да осигуриш на Хана достъп до него.

— С Хана не може да се излезе на глава — промърмори Южи.

— На мен ли го казваш? Нали тя побърка екипа ми от въпроси относно системата, която е база за изкуствения разсъдък? Все упорито започва да се говори, че ти имаш намерение да я включиш в проекта, по-точно в работата по усъвършенстване на нашия прототип...

Южи отново се запита дали Хирото мрази Хана само защото е жена, или пък за това, че не е учен с многобройни звания, получени в Токийския университет. Подобно на повечето хора в бранша, Хирото беше сноб до мозъка на костите си. Човек, който желае да бъде включен в екипа специалисти под негово ръководство, изобщо не трябва да разчита на личните си качества. Единствен критерий в случая е образованието, което е получил, както и съответните научни титли...

— Няма такова нещо — излъга го Южи. — Ти беше разтревожен и когато мама направи някои свои предложения, не помниш ли?

— Това е вярно. И все още не одобрявам идеите й. Вкарването на човешки ДНК в системата на прототипа е изключително опасно, тъй като няма гаранции за евентуалните промени, които биха настъпили в нея. А тези промени...

— Нова е самата концепция за Оракула — прекъсна го Южи. — И по тази причина ние сме длъжни да бъдем подготвени за всякакви изненади. — Отлично знаеше как да се справя със своя зет — консервативен във всичко и най-вече в работата си. Хирото често беше необходимата спирачка за собствените му, освободени от догматизъм идеи, но от време на време — както в момента — можеше да бъде изключително досаден. — Нека позволим на Оракула сам да обмисли начина, по който ще приеме ДНК, а после ще видим...

— Той ще вземе няколко базисни решения — предупреди го Хирото. — Но никой не може да каже, че това се равнява на обмисляне.

Аз мога, въздъхна в себе си Южи, докато асансьорът спираше на най-горния етаж. Вратите се плъзнаха встрани и те излязоха в коридора, от двете страни на който бяха кабинетите на висшите ръководители на компанията.

— Продължавам да имам сериозни резерви по този въпрос — мрачно промърмори Хирото, докато вървяха към кабинета на Южи в дъното. — Знаеш, че се противопоставих на преждевременното използване на човешки клетки в изпитанията на Оракула, но никой не ме чу — главата му бавно се поклати: — Признавам, че съм дълбоко удивен от скоростта, с която летим към неизвестното... Честно казано, вече започвам да се страхувам от твоя приятел, Оракула...

— Да се страхуваш ли?

Хирото кимна с глава.

— Оракула не беше създаден, за да се променя... — мрачно рече той. — Но по всичко личи, че го прави непрекъснато, още от самото начало... И това ме кара да си задавам един основен въпрос: дали не сме допуснали някаква незабележима грешка в проекта, Южи-сан? Дали тази грешка не позволява на Оракула *сам да променя* заложените в него параметри?

Южи запази спокойното изражение на лицето си с цената на доста усилия.

— Разбираш какво имам предвид, Южи-сан — продължаваше Хирото. — Вече разполагаме с доказателства, че това нещо РАСТЕ. Все още не знаем на какво се дължи този процес, но трябва да погледнем истината в очите — Оракула е *жив*!

Влязоха в кабинета на Южи, Хирото отказа предложения стол и започна да крачи напред-назад по килима.

— Ученият в мен протестира срещу подобно заключение и продължава да твърди, че това все още е извън нашите възможности — продължи той. — Но интуицията ми нашепва друго: предложената от теб революционно нова технология за изграждане на неврологични връзки вероятно ще ни доведе до пълен хаос. Защото тук вече не работим с голата математика и чисто дигиталните формули, които се базират на комбинации от нули и единици... Новата технология все още е загадка за нас и ние едва ли имаме реална представа за истинските ѝ възможности. И всичко това ме кара да мисля, че сме създали Оракула, без да вникнем докрай в това, което той може да ни предложи... Просто защото не сме в състояние да го направим, просто защото нашите житейски възгледи нямат нищо общо с неговите възприятия. Които не само не можем да разберем, но и не можем да контролираме... Твърдо съм убеден, че ако прибавим към вече съществуващия хаос и необикновения ум на Хана, резултатът ще бъде самоубийствен. В крайна сметка, ако сериозно се замислим по въпроса, за този ум ние знаем дори по-малко, отколкото за ума на Оракула!

Южи мислеше за своите разговори с Оракула. Отношението му към това необичайно творение беше по-различно от това на Хирото, разбира се. И вероятно то се дължеше на факта, че именно Хирото беше създал биокомпютъра. Идеята беше на Южи, но практическата ѝ реализация — изцяло дело на Хирото и неговия екип. Южи наистина можеше да бъде гениалният биоинженер, за какъвто го считаха в научните среди, но строителят, зидарят беше Хирото и никой друг.

Това никога не бих казал на глас пред него, въздъхна в себе си Южи. Но вероятно поради факта, че двамата заедно създадохме нещо, което е далеч повече от обикновена машина, аз съм този, който може да контактува с Оракула на недостъпно за Хирото ниво. За Хирото

всичко се свеждаше до реализацията на сложен проект, до изграждането на някакво механично чудовище. Беше направил своите чертежи, а после ги бе реализирал на практика. С точни и неизменни параметри. Но творението му започна да функционира по свои собствени правила, при това по напълно загадъчен начин. И това правеше създателя му нервен. Напълно разбираемо. Хирото беше унижен. Сякаш не той управляваше Оракула, а обратното. Тази мисъл беше много забавна, но въпреки това Южи не се усмихна.

— Разбирам загрижеността ти — меко промълви той. — И на мен ми минават подобни мисли... — Заобиколи бюрото и се изправи пред зет си: — Искам да те уверя, че ще работим с безкрайна предпазливост, Хирото-сан. Но не бива да спираме. Ти си много прав, като казваш, че прототипът е започнал да живее свой собствен живот. И затова, ако сега решим да прекратим този живот, ние ще се превърнем в обикновени убийци.

[1] Шунка. — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

ТОКИО / ИЙСТ ХАМПТЪН / ВАШИНГТОН / НЮ ЙОРК

Нощ в покрайнините на Токио

Минако Шиан лежеше и чакаше съня. Но той, както обикновено напоследък, отказваше да дойде. В съзнанието ѝ се преплитаха объркани мисли, които прогонваха нуждата от почивка. Живееше под напрежение откакто гърдите ѝ бяха започнали да набъбват и беше преживяла първото си месечно неразположение. Това беше нейната карма. А тя беше готова да поеме отговорната роля за съдбата на народа си. Но в главата ѝ се блъскаха толкова много мисли и планове, толкова много неща зависеха от нейното решение! Възторг и ужас се преплитаха в душата ѝ, чувството за неограничена власт беше наистина опияняващо.

Минако живееше във вила извън града, проектирана от един от най-добрите млади японски архитекти. Сградата представляваше странна смесица от противоположности — светли и открити пространства се редуваха с тъмни уютни ъгълчета, в строителните материали се наблюдаваше дори противопоставяне. Тежките гранитни основи отстъпваха място на ефирни помещения, преградени единствено от оризова хартия, ефектът беше поразителен. Човек имаше чувството, че присъства на филмов монтаж, всеки кадър от който отрича предишния, но едновременно с това се слива с него в една неповторима хармония.

Вилата се издигаше в средата на изящно подредена градина, чиято простота контрастираше отлично на тежката, почти барокова постмодернистична постройка. Всъщност определението „постмодернизъм“ едва ли можеше да покрие цялото многообразие на тази необикновена сграда, в чиято конструкция личаха елементи от будизма и шинтоизма, а дори и от архитектурата, характерна за епохата Едо.

Входното антре от гранитни плочи и лакирано дърво, централно място в което заемаше стар дървен шкаф за обувки, беше едно от многобройните помещения, които имаха за цел да прокарат мост

между външния посетител и интимната усамотеност на вилата. Подобно на концентричните кръгове в императорския дворец, и тук стаите бяха изградени така, че да разкриват оригиналността на архитектурата си с плавна последователност, да осигуряват на човешкото съзнание необходимото време за адаптация към съответния стил. В това отношение съществена роля играеше и разногласното ехо, което, подобно на непознат аромат, събуждаше в душата на посетителя особени, съвсем интимни реакции.

Стаите приличаха на каюти в огромен кораб, а тъмнеещата зад прозорците градина навяваше асоциации с безбрежния океан, тайнствен и опасен...

Също като бъдещето, което за пръв път в живота си Минако не успяваше да обхване. Но с миналото не беше така и за момента тя беше доволна, че спомените все още са живи в съзнанието ѝ.

Раждането на нейната „макура но хирума“ стана на годишнината от смъртта на баба ѝ — малката и пъргава Кабуто, която беше основала фирмата „Шиан Когаку“ за производство на „таби“ — традиционните японски къси чорапки с един пръст.

Кабуто беше изиграла решителна роля при раждането на Минако, което — по думите на майка ѝ — било изключително тежко и продължително. Този дълг трябваше да бъде платен.

Случи се така, че Кабуто почина точно на рождения ден на Минако и единствените спомени на момичето бяха свързани с гроба на баба ѝ, изкопан в едно отдалечено шинтоистко гробище извън чертите на Осака. Отначало, все още твърде малка, тя ходеше там с майка си, но когато поотрасна и вече можеше да се ориентира, започна да изпълнява дълга си сама.

Сама беше и на единадесетия си рожден ден. През нощта беше валяло и над гробището се стелеха изпарения, пропити с аромата на лечебните билки, които растяха на воля между плочите.

От смъртта на Кабуто бяха изминали точно осем години, спомените в главата на момичето бяха толкова бледи и неясни, колкото съседните надгробни плочи, полускрити зад пластовете изпарения.

Започна изпълнението на шинтоистките ритуали механично, мислите ѝ тичаха в съвсем друга посока. Скоро приключи, изтръска сухите листа от коленете си ѝ се обърна да си върви.

Нещо обаче я накара да спре и да се обърне към гроба. Върху плочата седеше червена лисица с подвита между краката опашка.

— *Здравей, внучке* — каза лисицата, а устата ѝ се разтвори като за прозявка. — *Помниш ли ме? Аз съм Кабуто...*

Минако потръпна от изненада. Ощипа се, потърка очи, но лисицата си беше там — върху плочата. Устата ѝ беше раззината в подобие на усмивка. Минако се огледа с надеждата, че и някой друг вижда това чудо. Но тази част на гробището беше абсолютно пуста.

— *Бабо* — прошепна най-сетне тя. — *Те се лисица...*

— *Такава съм* — кимна Кабуто. — *За момента...*

— *А можеш ли отново да станеш Кабуто?* — зяпна насреща ѝ момичето.

— *Но аз съм Кабуто, дете!*

— *Имам предвид онази Кабуто, която познавах...*

— *А, онова мизерно тяло* — презрително изсумтя лисицата. — *За какво ми е? Почти триста години чаках да се отърва от него... Ще се съгласиш, че това е доста дълго време, нали?*

Минако не знаеше какво да отвърне и само кимна с глава.

Лисицата се надигна, скочи от плочата и се настани пред нея. Вдигна лапа и леко се почеса по носа.

— *Лисиците не могат да лъжат, знаеш* — промърмори тя. — *Предполагам, че именно затова избрах да бъда лисица... Винаги съм ненавиждала лъжите, измамите и заблудите* — поклати глава и добави: — *Затова ти се явих днес, да те предупредя... Да, да, това е точният израз... За това, което те чака в живота, ако се окажеш по-малко амбициозна от мен... Искам да те предпазя от всички лъжи, измами и заблуди, които ще се натрупат в душата ти с течение на годините и които ще отнесеш чак в гроба...*

— *Аз не върша такива неща* — отвърна Минако.

— *Но ще започнеш да ги вършиш, защото такъв е животът* — поклати глава лисицата. — *Вашият живот...*

— *Не те разбирам.*

— *Разбираш ме, глупаче!* — сопна се баба ѝ. — *Само възпитанието пречи на твоя супермозък да поеме по течението.*

— *Супермозък ли?*

Лисицата издаде звук, от който Минако подскочи. Помнеше го от дете — когато баба ѝ цъкаше с език, недоволна от забавените ѝ

реакции. Сега вече беше сигурна, че лисицата наистина е баба й.

— *Виждам, че майка ти е пропуснала да ти предаде своята дарба* — поклати глава лисицата. — *Това не ме учудва, тъй като тя винаги е била свенлива, избягваше да се възползва от силата си, дори се страхуваше от нея...* — вдигна лапа и отново се почеса по носа. — *Няма значение. От момента, в който те измъкнах от нейната утроба, аз си знаех, че сама ще трябва да събудя просветлението в душата ти...* — Очите на лисицата грееха дори сред мъглата на изпаренията. — *Ти не искаше да излизаш, знаеш... А майка ти нямаше достатъчно сила и кураж да те изтика навън... Веднага след раждането в душата й се появи подозрението, че е допуснала грешка, добре че аз бях там...*

— *Искаш да кажеш, че мама не ме е искала?* — изкриви се лицето на Минако. — *Че не ме обича?*

— *Я ми кажи дали някога те е прегръщала, галила, целувала?* — сопнато попита лисицата. — *Разбира се, че не! Ако не бях аз, положително щеше да те остави на стъпалата на съседите!*

Сърцето на Минако се сви и тя избухна в плач.

— *Защо ми казваш всичко това, бабо? Толкова е ужасно. Не искам да те слушам!*

— *Дойде време да научиш истината, дете* — рече лисицата и облиза устните си. — *Сега искам да ме погледнеш. Не мигай, не се питай как е възможно една лисица да говори с човешки глас. Задръж болката, която изпитваш. Прогаря те, нали? Така. Добре. Продължавай да ме гледаш Минако-сан. Сега ще пуснеш болката да те погълне цялата, а после ще почувстваш нещо друго. Нещо по-различно...*

Минако избърса сълзите от очите си.

— *Виждам само тъмнина, по-скоро...*

— *Не гледай надолу!* — заповяда лисицата. — *Гледай само в мен! Така, сега е по-добре... Болката намалява, нали? И на нейно място идва мрак... Не се безпокой, след секунда отново ще виждаш.*

Минако със смайване установи, че баба й е права. Видя как валмата на мрака се разкъсват и бавно обвиват краката й, очите й започнаха да виждат през него така ясно, сякаш изобщо не съществуваше. Отначало видя околните гробове, после вдигна глава и обхвана с поглед оградата, възвишенията зад нея... Накрая установи,

че вижда всичко, дори това, където се намираще отвъд хоризонта, на километри от тук...

— Какво... Какво става с мен?

— Ставаш голяма — отвърна с усмивка лисицата, а Минако изобщо не можеше да разбере как е възможно лисица да се усмихва. — Сега вече разбираш, че светът около теб е просто една малка част от безброй светове, които ще виждаш благодарение на своята необичайна дарба...

— Колко далеч са те? — попита Минако и напрегна взор към хоризонта.

— Зависи — отвърна лисицата. — Всеки, който притежава „макура но хирума“, което ще рече „мрак по пладне“, вижда на различно разстояние. Но аз зная повече от другите и съм сигурна, че твоята мощ е огромна... След няколко години тя ще задмине дори моята, която съвсем не беше малка... Така ти е било писано, това ти е съдбата. Скоро ще се озовеш в центъра на жестока битка, която ще водят различни фракции на „Тошин Куро Косай“. Всички ние сме станали подозрителни един към друг, никой вече не мисли по стария начин — за общото благо, за благо на Япония...

Нашите хора започнаха да измират или изчезват без следа. Какво става с тях? Кой е убиецът на онези, чиито тела все пак намираме? Нахвърлили сме се един срещу друг като бесни кучета.

Дори аз не мога да предкажа изхода от тази война. Никой не може да го стори. Но тя трябва да се прекрати веднага, още преди на някого да му е хрумвало да използва нашата мощ в широкия свят. До този момент я използвахме само за косвен натиск върху събитията, но приближава времето, когато някой ще реши, че не му стига да дърпа конците отстрани... А излезем ли на светло и започнем да прилагаме „макура но хирума“ както трябва, светът неминуемо ще се сгромоляса... Можеш ли да си представиш император, президент или министър-председател, обладан от такава мощ? — лисицата потръпна от ужас: — Едно нещо запомни, дете. Трябва да направиш всичко възможно, за да не допуснеш това! Прекалено голямата власт е опасна болест, независимо че болшинството хора са убедени в обратното.

Историята учи, че корупцията се ражда по висините и оттам плъзва надолу. Изкушението ще бъде твърде силно дори за нас, които

сме повече от обикновени смъртни. Колкото по-убедени сме в своето могъщество, толкова по-малко реална власт ще притежаваме. Такава е аксиомата на властта.

Бъди внимателна, дете мое. Бъди търпелива. Сторила съм всичко необходимо да родиш син, който ще сложи край на тази опасна война. Заради него ще си създадеш врагове — могъщи врагове, които ще направят всичко възможно да те унищожат.

— Плашиш ме, бабо...

— Това е хубаво. Страхът в случая е най-добрия помощник. Стой в сянката, дете и чакай да удари твоя час!

— Как ще разбера кой от синовете ми ще бъде избраникът, бабо?

— Не зная. Дори хора като нас са безсилни да надникнат толкова дълбоко в бъдещето. Когато се раждаше, аз усетих необикновената ти съдба... Но едва днес, в деня на твоето пробуждане, успях да надникна в дълбините на твоя супермозък и оттам разбрах, че избраникът ще се появи на света чрез теб...

Минако разпери ръце, наслаждавайки се на тъмнината, която се увиваше около нея като огромна змия. Могъществото на живота я пронизваше с омайващ аромат. Какво щастие, доволно въздъхна тя. Да дадеш живот на най-важното дете! Концентрира мисли върху долната част на корема си. Все още беше твърде млада, но притежанието на „макура но хирума“ и позволяваше да си представи как в утробата ѝ ще намери място друго живо същество. Лисицата сякаш изведнъж стана по-голяма.

— Противно на това, което си мислиш в момента, твоята дарба ще бъде бремене за теб. Скоро бариерите на времето ще паднат и то няма да има значение. После пред очите ти ще изплува бъдещето...

— Прекрасно! — извика Минако и плесна с ръце.

— Глупаво момиче! — скастри я лисицата. — Да виждаш бъдещето е ужасно. Можеш да ми вярваш, защото и аз съм била като теб... Представи си какво те чака, когато започнеш да четеш мислите на другите... Сега мислиш, че ще е забавно да знаеш какво възнамеряват да правят хората около теб още преди да са го направили, нали? Мислиш, че това е огромно предимство. Може би е така... Но после ще разбереш, че в главата ти непрекъснато, ден и

нощ, ще звучи какофонията на безброй гласове, от които никога няма да се отървеш. Колко време ще издържиш?

Лисицата бавно заобиколи Минако, задните ѝ лапи очертах нещо като окръжност около момичето.

— Същото е и когато виждаш бъдещето... Тежестта на събитията нараства в геометрична прогресия и накрая човек не издържа... Много от нас полудяват...

— А другите? — попита Минако. — Нали трябва да има изход от това положение?

На лицето на лисицата отново се появи онази невероятна усмивка и Минако усети, че баба ѝ е доволна от нея.

— Да — отвърна лисицата. — Изходите са два. Първият е този, който избра майка ти — пътят на неосъзнатия звяр. Просто изключваш „макура но хирума“ от съзнанието си. А вторият е изпълнен с лъжи, измами и заблуди...

— Това ли са единствените възможности?

— Да — кимна лисицата.

— Искам да виждам надалеч — промълви Минако. — Толкова надалеч, колкото мога...

Кабуто доволно започна да ближе козината си.

— Това означава, че те чакат велики дела, дете! — главата ѝ се повдигна, блестящите ѝ очи се забиха в лицето на Минако. — Велики, но и ужасни. Защото, въпреки силата на своята дарба, ти ще имаш моменти на затъмнение. Тогава няма да можеш да виждаш бъдещето на никой от тези, които те заобикалят, или това бъдеще ще бъде ужасно, а ти ще бъдеш безсилна да го предотвратиш... Няма значение. Все още е рано и няма да ме разбереш... Важното е, че избра своя път и вече нищо не може да те отклони от него. Пробуди ли се „макура но хирума“ веднъж, тя вече никога не може да заспи...

— Разбирам, бабо.

За пръв път от началото на тази необичайна среща върху лицето на лисицата се изписа изненада.

— Наистина ли, дете мое? — попита тя. — Дано да е така!

Много години изминаха от утрото на този разговор, много пъти Минако се беше проклинала за пътя, който избра тогава. Припомняйки си подробностите му — живи и ярки в съзнанието ѝ, — тя често си мислеше, че баба ѝ беше прибягнала до измама, за да събуди „макура

но хирума“ в душата ѝ. Но това не намаляваше уважението и възхищението, което Минако изпитваше към старицата, явила се пред нея в образа на червена лисица.

Лежеше в мрака е широко отворени очи, до слуха ѝ достигаше тихият шепот на дърветата отвън, приглушените звуци, които издаваха нощните насекоми... Отново потъна в своите видения.

Видя Южи. И за пръв път изпита страх от него. Това чувство никога не беше я посещавало, макар че от момента, в който реши да го държи настрана от „Гошин Куро Косай“, бяха изминали много години... После страхът изчезна, прогонен от могъщия ѝ разум, странно оплетен с разума на Оракула. За момент си позволи да потъне в топлите вълни на радостната възбуда, появила се в душата ѝ едновременно с раждането на това гениално творение. Наистина той все още не беше съвършен, потенциалът му беше неизвестен дори на нея... Но тя имаше пълно доверие в способностите на Южи и Хана, знаеше, че те ще съумеят да преодолеят всички препятствия ѝ рожбата им ще се превърне в истински господар на света. И защо да не ликува? Макар Оракула да беше създаден от Южи и Хирото, именно тя беше убедила Южи в нуждата от подобно създание, тя го беше подтикнала да се заеме с този сложен проект, тя му беше вдъхвала кураж в трудни моменти... Днес създанието беше живо и действаше, какво ли ги чака?

Минако рязко седна в леглото и притисна корема си с ръце. За миг ѝ се прииска да повърне — толкова силна беше ръката на страха, която я сграбчи за гърлото. Бъдещето беше на хвърлей разстояние и тя получи своето предупреждение. Вътрешният ѝ взор беше в състояние да вижда бъдещето на много хора и събития, които я заобикаляха. Не всички от тях се реализираха на практика... Но сега я заобикаляше само мрак сетивата отказваха да ѝ служат. И това дълбоко я безпокоеше. Нима всички те са изправени пред онази съдбоносна грешка, която ги обрича на гибел?

Усети бремето на дарбата си с пълна сила. От деня, в който беше решила да се противопостави на желанието за неограничена власт, появило се в душата на Достопочтената майка, тя имаше чувството, че балансира върху ръба на бръснач.

Достопочтената майка беше неуморима, всеки ден измисляше нови и нови злини. Не се задоволяваше с отстраняването на своите противници, душата ѝ се гърчеше от нетърпение да достигне

неограничената власт, която виждаше благодарение на своята „макура но хирума“ власт, която никой смъртен все още не беше успял да достигне. Помъдряла с напредването на годините, Минако ясно виждаше, че Достопочтената майка вече е извън контрол, че дарбата ѝ става опасна. Старицата беше луда. От което следваше, че главната задача на Минако на този етап е да блокира налудничавите ѝ заповеди. За тази цел ѝ беше нужно мощно оръжие. Оръжие, което може да изпепели Достопочтената майка бързо и окончателно, още преди тя да включи в действие могъщата си „макура но хирума“...

Това прозрение я връхлетя преди малко, повече от две години. Силно и внезапно, като ослепителна светкавица, то я повали на колене, а в главата ѝ неволно се появи въпросът дали това не е изява на Божията воля... Тогава за пръв път в съзнанието ѝ се появи представата за мъжа без лице. За Улф Матсън...

Денят беше мрачен, между гъстите клони на канадските ели проблясваха светкавици. Скоро заваля, тежките дъждовни капки забарабаниха върху стъклата на прозорците и каменните пътечки като картечни откоси.

Беше събота. Съпругът на Стийви се обади от Вашингтон и тя излезе рано. Налагаше се да свърши някои неотложни работи в града, но обеща да се върне навреме за вечеря.

Улф се надяваше да прекара времето си в сън, но това не стана. В душата му се настани нетърпението, искаше час по-скоро да се върне на работа и да се заеме с разследване на случая, който очевидно щеше да има резонанс в различни части на света.

Разрови дрехите в гардероба и измъкна едно яке от изкуствена материя, което несъмнено принадлежеше на неверния съпруг Мортън. Навлече го и излезе под дъжда... Над езерото се стелеше мъгла, водите му изглеждаха безбрежни, къщите на отсрещния бряг бяха изчезнали. В средата му стърчеше полуизгнил дънер, върху който имаше гнездо на орел-рибар, изградено от остри съчки. Към него размахваше криле красива птица, очертана в черно на фона на сивото небе. От човката ѝ стърчаха няколко клонки. Рибарят кацна в средата на гнездото и се зае да поправя пораженията, нанесени от зимния вятър.

Улф опря гръб на дебелия ствол на висок бор, очите му се насочиха към сивите води на езерото. Как ще постъпи, когато открие Шика? Все още нямаше отговор на този въпрос. Част от същността му се противеше на желанието му да я търси, но какво ще стане, ако се окаже, че именно тя е отговорна за убийствата на толкова много хора? Аркильо, Джуниър Руиз, Моравия и Аманда... Доста по-лесно е да приеме, че убиецът е Сума и да насочи усилията си към неговото залавяне. Но беше достатъчно честен, за да признае пред себе си, че на практика разполага с доста непреки улики, които водят към Шика... Най-много я уличаваше обгореното парче дантела, което бяха открили в черния понтиак... Едновременно с това обаче съществуваше и вероятността тази дантела да е подхвърлена умишлено... Дали не му се искаше да е така? Всичко е възможно, затова не трябва да взема прибързани решения...

Улф беше свикнал да работи на тъмно, да гради хипотезите си върху предположения. Това беше част от работата на всеки детектив. Но сегашната ситуация беше доста особена и това несъмнено се дължеше на Шика, или по-скоро на личното му отношение към тази жена... Красивата японка го привличаше неотразимо, дълбоко в душата му нарастваше горещото кълбо на любопитството, нищо не бе в състояние да го ограничи...

Съзнаваше, че е по-разумно да мисли за тази жена като за заподозряна в убийство и вероятно ще се окаже член на загадъчната организация „Черният кинжал“, вместо непрестанно да извиква в главата си спомена за тайнствения синкав огън, пламнал във вътрешностите на убиеца Аркильо и превърнал лицето му в пепеляво желе...

Остана дълго време под открито небе, сетивата му жадно поглъщаха гледката на природата, звуците и ароматите, които го заобикаляха — земята и дърветата, чуруликането на птиците и шепота на водата... Накрая пръстите му посиняха от студ, тъпа болка се появи около шевовете на ранения му крак. Въздъхна и с нежелание се отправи обратно към къщата.

Стана и пристъпи към прозореца едва когато навън се разнесе приглушено боботене на автомобилен двигател. Смрачаваше се, лампите около къщата се бяха включили от автоматичното реле и хвърляха разсеяна светлина върху черната настилка на алеята.

От двете страни на входната врата светеха старинни бронзови фенери — от тези, които в началото на миналия век са били използвани за карети. Влажните плочи на пътеката се виждаха съвсем ясно.

Очакваше да види джипа „Чероки“ на Стийви, но вместо него пред вратата на гаража спря новичък, блестящочерен „Корвет“. Шофьорската врата се отвори и на чакъла стъпи стройна жена, чиято фигура неясно се очерта на фона на вечерното небе.

Улф отиде до входната врата и я отвори. В лицето го лъхна хладен ветреца, някак омекотен от полъха на приближаващата пролет. Пристъпи напред към покритата площадка пред входа, мрежата против комари меко се захлопна зад гърба му. Дъждът беше спрял, но всичко беше подгизнало от влага. Около фенерите кръжаха мушици, над тъмните корони на дърветата проблясваха първите звезди — едри и ярки като излъскани изумруди.

Очите му проследиха движението на жената по пътеката, сърцето му се сви от невероятно силно предчувствие.

Най-напред видя блестящите тъмнокафяви очи над високите скули, после погледът му се плъзна по чувствените устни и малката, решително вирната брадичка. Гъстата коса падаше свободно към раменете. Носеше къса блузка от фина черна вълна, черният ластичен клин подчертаваше скулптурното съвършенство на дългите ѝ бедра, на раменете ѝ беше наметнат бледожълт пуловер, който някак странно подчертаваше безупречната форма на малките, твърди гърди. Обици от великолепни черни опали хвърляха ослепителни светкавици, късите ботушки галовно се увиваха около тънките глезени, на ръцете ѝ имаше черно-бели шофьорски ръкавици от мека, отлично обработена кожа. Походката ѝ беше уверена, дори малко агресивна.

Сънища, фантазии и действителност се смесиха в главата на Улф, тялото му потръпна, сякаш разлюляно от могъщи вихри. В душата му се бореха сливане и изумление, мъчително желание и необяснимо чувство за вина. Защото по каменните стъпала към него се изкачваше изящната японка Шика, която вероятно беше помощничка на Сума, негов фотограф и съучастник... Жената, която може би е отговорна за четири брутални убийства.

— Най-хубавото нещо на клубовете е, че човек може да контролира кой влиза и кой излиза от тях — промърмори Торнбърг Конрад III и запали пурата си. — Някога целият свят беше устроен така, но това беше отдавна, много отдавна... Предполагам, че не трябва да изказвам носталгичните си чувства на глас..., Всеки ще ги вземе за дрънканици на старец, който се е сбогувал с живота. — От пурата се издигнаха гъсти облаци дим: — Но на практика аз съм в крак с последните достижения в много области на науката — медицина, електроника, компютри, биотехнологии... Затова не бива да ме приемате като склеротик, потънал в спомени за младостта...

— Подобна мисъл никога не е минавала през главата ми — отвърна Стийви Пауърс.

Устните на Торнбърг се разтеглиха в хладна усмивка.

— Госпожо, вие с положителност знаете как да се обличате!

— Благодаря — отвърна Стийви, кръстоса крак върху крак и се намести в стола си. След като се раздели с Улф, тя не пое към града, а към малкото летище на Ийст Хамптън, където я очакваше частният самолет на Торнбърг.

Възрастният мъж не отделяше замисления си поглед от горящия край на пурата си.

— Фактът, че приехте поканата ми за среща без предварителна уговорка, и това, че умееете да се обличате не само добре, но и бързо, ви прави особено ценна в очите ми... — главата му се вдигна точно навреме, за да улови беглата усмивка на Стийви. — Без съмнение вие не сте съгласна с мен, нали? На света едва ли има истинска жена, която да приеме подобно становище... — от устата му се изтръгна висок смях, но не беше ясно дали си прави шега, или просто се наслаждава на властта си над хората.

Клубът „Магнолия Теръс“, избран от Торнбърг за място на тяхната среща, се намираше извън Вашингтон сред полетата на Вирджиния. Тукашното игрище за голф беше сред най-добрите в света, вече няколко пъти на него се бяха провеждали финалите за Световната професионална купа. Не по-малко известна беше и школата по езда, от която излизаха най-добрите американски играчи на поло, които вече години наред бяха световни шампиони в своя спорт. Разбира се, достъпът до клуба беше силно ограничен. Което означаваше, че в него

не могат да членуват дори много богати хора, ако не притежават необходимите връзки и влияние.

Торнбърг и Стийви обядваха на широката остъклена тераса, разположена пред огромната сграда с обща площ от над десет хиляди квадратни метра, изцяло облицована в дърво. От околните вили се отличаваше не само с размерите си, но и с четиринадесетте просторни фронтонни стени, които се разгъваха ветрилообразно във всички посоки на света. Стаите, вътре бяха просторни и слънчеви, във всяка от тях имаше поне по един портрет в масло на някой от първите заселници по тези земи. Вечер често се даваха приеми, най-вече в огромното фоайе с мраморни плочи, което побираше стотици официално облечени гости плюс голям оркестър. А благотворителните балове на „Магнолия Теръс“ бяха известни не само в, страната, но и в чужбина...

Клубът се помещаваше в една от седемнадесетте постройки, разпръснати на площ от петстотин акра. Те имаха най-различно предназначение... Някои от тях бяха конюшни и обори, други представляваха разкошни самостоятелни вилници, собственост на най-влиятелните членове, които без изключение бяха запалени по ездата, полото и, разбира се, голфа...

— Харесвам, когато хората не са съгласни с мен — продължи Торнбърг. — Един разгорещен словесен двубой винаги се отразява добре на моето старо сиво вещество...

Пръстите му завъртяха пурата в продълговатия пепелник от морска раковина, движението им беше майсторско и точно. На дъното на пепелника падна точно толкова пепел, колкото трябваше.

— Хареса ли ви обядът? Чудесно! Тези ипсуички миди бяха току-що разтоварени. Всяка сутрин ги докарва нашият специален самолет... — млъкна за момент и се надигна да поздрави сенатора Доуд, който беше председател на Комисията за контрол над въоръжените сили. И Доуд, подобно на повечето старши членове на Конгреса, беше близък приятел с Конрад. Когато размениха няколко думи и сенаторът се отдалечи, Торнбърг отново се обърна към Стийви: — Предполагам вече се питате кога ще преминем към същината на въпроса...

— Свикнала съм с характера ви.

— Тъй ли? Вероятно и това се дължи на добрата ви психиатрична подготовка...

— Не, по-скоро на аналитичния ми опит.

— Да, Да, помня какво ми разказвахте за него... — размаха ръце, сякаш думите ѝ бяха досадни мухи: — Ако питате мен, търпението е едно много полезно качество. С негова помощ човек контролира много неща... — главата му тъжно се поклати: — Направих всичко възможно да науча своите момчета на търпение, но имам чувството, че никой от тях не усвои урока докрай... Някога бях убеден, че първата ми съпруга е проклятието на живота ми, но по-късно разбрах, че поколението може също да играе тази роля, при това с доста голям успех... — облегна се назад в удобното кожено кресло и добави: — Изключение прави единствено Хам, първородният ми син. Само той се оказа расов екземпляр. Герой от Виетнам, първокласен мозък, с чувство за принадлежност към семейството. Никой баща не би могъл да желае нещо повече от сина си.

— Радвам се, че храните добри чувства поне към един от членовете на семейството си — усмихна се Стийви. — Макар да не съм убедена, че той знае за тях...

— Естествено, че не знае — изръмжа Торнбърг и отново изтръска пурата си. — Хвалбите развалят характера...

— Дори когато са заслужени?

Той усети как тя сякаш вади бележника и подостря молива си. Харесваше я заради пъргавия ум, но не искаше да попада под натиска на необикновената ѝ интелигентност. Приведе се напред и рязко смени тона:

— Хайде да се залавяме за работа! Искам да чуя наблюденията ви върху душевното състояние на Улф Матсън.

Стийви смени позата на краката си и отвърна:

— Първо държа да си изясним нещата. Искам да разбера защо трябва да върша това.

— Радвам се, че проявявате благоразумие — промърмори Торнбърг, очите му за миг се откъснаха от върха на пурата и се спряха на лицето ѝ.

— Това е нещо повече от благоразумие — отвърна Стийви. — Аз съм разтревожена. Поискахте да проникна в интимните чувства на

друг човек. А това аз... Аз не мога да го сторя без достатъчно аргументи...

— Разбирам. До този момент наистина избягвах да бъда конкретен. Правех го умишлено. Както за ваше добро, така и в интерес на националната сигурност — дръпна от пурата и изпусна облак дим. — Лорънс Моравия беше секретен агент на американското правителство, Стийви. Задачата му беше да разкрие механизма, чрез който секретна информация от промишлено естество ставаше достояние на японците. За съжаление не само на деловите кръгове в тази страна, но и на една изключително опасна организация, за която вече ви споменах. „Черният кинжал“... — от гърлото му се откъсна глухо клокочене, което вероятно минаваше за признак на неодобрение. — Е, сега вече имате моето признание, предполагам, че сте доволна...

— Положително се чувствам по-добре, но все още нямам отговор на един любопитен въпрос — отвърна Стийви. — След като сте избрали Улф за заместник на Моравия, защо не контактувате директно с него? Защо искате аз да бъда посредник между вас?

— Много просто — усмихна се Торнбърг. — Тук става въпрос за елементарни сметки, драга. Матсън е това, което в нашите среди наричат „сляп агент“. Между нас не трябва да има никакъв пряк контакт по съображения за сигурност — забеляза озадаченото изражение на лицето ѝ и поясни: — Казано по-просто — ако бъде заловен, Матсън няма да разполага с информацията, която би довела „Черният кинжал“ до мен...

Известно време тя остана мълчалива, очевидно под впечатлението на голата и не особено привлекателна истина. Торнбърг изпита опасение, че е прекалил. На този етап най-малко от всичко на света би желал да я подплаши.

— Искам едно да ви е ясно, Стийви — меко промълви той. — Матсън не само няма нищо против задачата, която му възлагаме, но гори от нетърпение да я изпълни.

— Зная — отвърна тя.

— Е, тогава бих искал да се запозная с доклада ви — въздъхна доволно Торнбърг и изпусна облак дим. — Този човек ми е нужен, Стийви. Не мога да си позволя лукса да го изпусна.

Тя се облегна в стола и започна да влиза в ролята си на професионален аналитик.

— Преди всичко искам да ви предупредя, че моите методи не са стриктно научни...

— Че няма има такива? — въздъхна Торнбърг. — Продължавайте.

— По всичко личи, че премеждието на покрива не се е отразило на психическото му състояние — започна Стийви. — Личните ми впечатления са, че той е дори по-силен и по-решителен отпреди...

— И физически?

— Падането през онази капандура би могло да го потроши целия. Но е имал късмет. Раните му са доста сериозни, но благодарение на вашата помощ разбрахме, че нервните връзки са наред. Възстановява се смайващо бързо — само десет дни след операцията вече почти не му личи...

Торнбърг сведе поглед към горящия край на пурата си.

— Следва ли да разбирам, че физическото му състояние е добро? — попита.

Стийви замълча у очите и механично проследиха красивата синеока блондинка зад стъклото, която водеше коня си за поводите.

— Той ходи, навежда се и вдига предмети, без да показва признаци на болка — отговори най-сетне тя. — Не е споделял с мен никакъв дискомфорт... Притежава наистина смайващи възстановителни сили.

Торнбърг изсумтя и поднесе клечка кибрит към върха на пурата, успяла незабележимо да угасне.

— Вашият съпруг е истински гений — промърмори той. — Цял Вашингтон го отрупва с поръчки... Но това не му пречи да бъде лайно, нали?

— Светът е пълен с лайна — влезе в тон Стийви. — А професията ми е такава, че дори на един човек да помогна да се измъкне от тях, пак ще бъда безкрайно щастлива...

— Точно това ви предлагам по отношение на Матсън — промърмори Торнбърг. — И вие ми вярвате, нали? Не мислите, че ви тикам в мръсния бизнес да шпионирате едно ченге...

— Предпочитам да не обръщам внимание на последните ви думи.

— За които трябва да ме извините — кимна той... — Нямах намерение да ви засягам... — Даваше си сметка, че отива твърде

далеч, но едновременно с това искаше да получи някаква представа за моментното ѝ емоционално състояние. — Зная колко привлекателен е Матсън, зная, че ви доставя удоволствие да се грижите за него и едновременно с това пет пари не давате за Мортън... Едно от най-опасните качества на Улф Матсън е способността му да спечелва предаността на околните. Но ако се ангажирате с него емоционално, нещата... хм... ще станат доста трудни за вас. Скоро той ще замине в чужбина, вероятно в компанията на жена. Красива жена. А вие трябва да стоите настрана.

Стийви втренчено го изгледа, но премълча.

— Както вече казах, аз дълбоко уважавам Матсън и именно затова искам да го вкарам в котела...

— Във вашия котел, нали?

Умна е, отбеляза мислено Торнбърг, а на глас каза:

— Да, в моя котел. Но мога да ви гарантирам, че в него той ще се чувства по-добре, отколкото в ситуацията, която оставя зад гърба си. Давам ви своята дума, че погледнато в перспектива, вие ще продължавате да му помагате.

— Не се занимавам с утехата на далечни приятели — усмихна се Стийви и стисна ръката му. — Не съм забравила колко често сте помагали както на мен, така и на Мортън. И съм ви благодарна...

— Харесвам ви, Стийви, наистина ви харесвам — промълви Торнбърг. — Доста повече от останалите хора, включително и от собствените ми деца. Вие сте умна и проявявате загриженост към хората. В последно време рядко се среща подобна дарба и тя трябва да се цени. Същото може да се каже и за Хам... Аз малко го пришпорвам, но то е за собственото му добро...

— Значи двамата с вас се разбираме.

— И още как — кимна Торнбърг, дръпна дълбоко от пурата и почти се задави. Започва да става смешно, помисли си той. Президентът е убеден, че Хам работи за него, същото си мислят и онези закостенели генерали в Пентагона. Но той не работи за никого от тях, защото работи за мен. Всъщност всички работят за мен... Включително и тази породиста психоаналитичка отсреща, която е убедена, че всички на този свят са нейни настоящи или бъдещи пациенти. Аз съм по-умен от всички тях, взети заедно! Включително и от Улф Матсън.

— Гледаш, ме така, сякаш се готвя да те разкъсам — каза жената, която Улф познаваше под името Шика. Над главата ѝ се въртяха бели мушици, луната посребряваше скулата ѝ. Синьо-зелено-червени пламъчета искряха от обичите ѝ и сякаш падаха като дъжд надолу към стъпалата.

Улф я гледаше и мълчеше. В съзнанието му се появиха бледи представи за секс, насилие и смърт, обвини я в ореол като светица. Представи си я в мига, в който пресича улицата под поройния дъжд, после я видя как се качва в блестящата катафалка. Кадърът се смени и тя вече стоеше широко разкрячена пред двамата въоръжени бандити в гетото ги заплашваше с пистолет после, отново широко разкрячена, но гола, лежеше в апартамента си и ръцете ѝ се плъзгаха по издължените бедра... Накрая видя Аманда сред локва кръв, в ушите му прозвуча последната ѝ реплика по телефона, монотонно повтаряна от касетофона до главата ѝ...

Кръвта бурно пулсираше в ушите му дланите му овлажняха, устните му с мъка се раздвижиха.

— Разглеждах твоите смахнати скулптури, видях двама по-смахнатите снимки на овързани жени, гледах те как вадиш пистолет на уличните бандити, а после се возиш в катафалки. И мисля, че е съвсем нормално да бъда разтревожен от появата ти...

— За пистолета си имам разрешително.

— Сигурно, но боравеше с него като професионалист...

— Може ли да вляза? — облиза устни тя. — Сега нямам оръжие — ръцете ѝ се вдигнаха над главата: — Можеш да ме обискираш, ако искаш...

Искаше, но не беше в състояние да направи нито едно движение. Сърцето му блъскаше с такава сила, че заплашваше да го задави.

— Как ме откри? Защо ме търсиш?

Тя също би могла да му зададе подобни въпроси. Например: „Защо ме следиш?“ Не го стори, вероятно защото вече знаеше. С тревога и учудване Улф установи, че тази жена го плаши. А може би се плашеше от вътрешното си чувство, което го предупреждаваше за наличието на почти свръхестествена сила у нея.

— Искам да науча истината за себе си. Между нас има повече общи неща, отколкото предполагаш...

В ушите на Улф звънна предупредително звънче, тежка капка пот пое надолу по гърба му.

— Не каза как ме откри...

— Не мога да ти го обясня с едно изречение — поклати глава тя.
— Нима няма да ми дадеш шанс да ти разкажа всичко? Или вече съм осъдена и хвърлена в затвора?

— Влез — дръпна се най-сетне той.

Нямаше как да не бъде привлечен от плавно топящото се на бедрата ѝ пред себе си. Шика влезе в дневната на Стийви и се настани на извития диван, тапициран във весели тонове. Улф зае насрещния стол. Гледаше я и усещаше как душата му безпомощно потръпва. Имаше чувството, че тази жена го хипнотизира. Устата му пресъхна, вената на слепоочието му ускорено пулсираше.

— Дали е възможно да получа чаша чай? — попита гостенката.
— Хвана ме едно голямо задръстване и от доста време съм жадна...

Отидоха в кухнята заедно. Улф сложи чайника на котлона и започна да търси чай по лавиците.

— Устройва ли те „Ърл Грей“^[1]? — попита.

— Да, напълно.

Изправен пред нея, той гледаше как жадно поглъща тъмната течност с цвят на разтопена мед.

— Разкажи ми за Сума — рече.

— Кой?

— Знаеш кой... Водния паяк.

— Сума е член на „Гошин Куро Косай“ — „Черният кинжал“...
Мисля, че едва ли имаш представа за...

— Ти си връзката между „Черният кинжал“ и Лорънс Моравия — прекъсна я Улф.

Тя вдигна глава и го погледна с нов интерес:

— Какво те кара да мислиш така?

— Видях една снимка, на която ти и Сума приятелски си бъбрите на една от вашингтонските улици — отвърна той и стисна облегалката на стола пред себе си.

— Не съм го виждала от седем месеца.

— Грешка. Снимката е направена през есента на миналата година, най-много преди пет месеца...

Тя му обърна гръб и насочи очи към прозореца, зад който тъмнееха стволите на канадските ели:

— Едва сега разбирам, че нещата не са се развивали според плановете ми.

— Аз пък не виждам основание да вярвам на нищо от това, което си казала до този момент.

— Разбирам — обърна се към него Шика. — Прекалено нетърпелив си да ме разпънеш на кръст...

Стояха и се гледаха от двата края на кухнята, разделяше ги единствено масата.

— Трудно е да пренебрегвам събраните срещу теб улики, дори ако взема предвид само лъжите ти — отвърна Улф. — Не, не се шегувам. Това, което знам, е достатъчно да бъдеш обвинена в няколко предумишлени убийства. Защото Моравия е имал задачата да проникне в твоята организация „Черният кинжал“...

— Това не е моя организация!

— Зная, че Сума е един от убийците на тази организация, който неотдавна е бил засечен тук. А след като видях как небрежно бърбите помежду си...

— Снимка. Видял си разузнавателна снимка, която не...

— ... като двама колеги убийци, които имат общи спомени. Открих и къс обгорена дантела от тези, които използваш в творчеството си... В един черен понтиак „Файърбърд“, използван за бягство от местопрестъплението на двойно убийство. Едната жертва беше мой колега, а втората — сериен убиец, когото преследвах от месеци. Лицето му беше превърнато в изгоряла пита... Ето какво знам за теб...

— Само толкова? — попита, без да мигне Шика. — Не може да бъде, трябва да знаеш и други неща... Защо например не ми разкажеш как проникна в дома ми през един прозорец?

Леден спазъм проряза стомаха му.

— Значи и това знаеш...

— Да — кимна тя и пъкна длан между бедрата си.

— Тогава защо разигра онзи цирк?

Тя заобиколи масата и спря на крачка от него. В носа го удари ароматът на парфюма ѝ — същият, който беше доловил в тайната стаичка на Моравия и в нейния апартамент.

— Направих го заради теб — бавно отвърна тя. — Защото ти го искаше.

— Бях там, защото исках да открия връзката между теб и Сума.

— А не за това... — прошепна тя, взе ръката му и я притисна в слабините си.

— Не! — тръсна глава той и рязко издърпа ръката си. Сякаш се опасяваше, че ще бъде жестоко изгорена, също като лицето на Аркильо.

— Кой лъже сега? — усмихна се бледо Шика.

Изглеждаше най-много на двадесет, но самоувереното ѝ поведение подходеше повече на жена, която има поне три десетилетия зад гърба си. Той бавно я заобиколи и отново се изправи насреща ѝ.

— Мисля, че е време да ми разкажеш някои неща...

— Стига да искаш да слушаш — сви рамене тя, изчака евентуалната му реакция, после продължи: — Първо, номерът с дантелата е просто едно ловко подхвърляне на улики. Всеки би могъл да си отреже късче дантела от моите скулптури. Ако аз действително съм убила твоя човек или пък съм шофирала, колата за бягството, нима ще бъда толкова глупава да ти оставя подобна улика?

— Всички допускаме грешки — промърмори Улф. — Дори и ти...

По лицето ѝ пробяга подобие на усмивка.

— Второ, онази снимка... Истина е, че е направена миналата есен... През октомври имах една среща със Сума.

— От което следва, че и ти си член на „Черният кинжал“.

— И да, и не! — с някакво, ожесточение отвърна Шика.

— Това не е възможно — поклати глава Улф. — Или си член, или не си... Кое от двете?

— Завиждам ти — въздъхна Шика и се отпусна на стола. — Защото виждаш всичко в черно или било. Тук е онова, за което се бориш, отсреща — онова, *срещу* което се бориш! Просто и ясно!

— Изобщо не е така — поклати глава той и седна срещу нея.

— Тогава защо си готов да ме осъдиш незабавно, още в този момент? — вирна брадичка тя. — Аз съм член на „Тошин Куро Косай“ и едновременно с това не съм... За Сума съм член, но за теб не!

— Двоен агент, така ли?

— Преди всичко трябва да проумееш, че „Тошин Куро Косай“ е организация на хора с изключително голяма власт... С необикновени способности...

Пред очите му отново се появи обгореното лице на Аркильо, спомни си разказа на Боби за синьото огнено кълбо в тъмната задна уличка. Змийчетата в корема му хладно помръднаха, в ушите му за миг прозвуча гласът на Белия лък, пеец Песента на живота. После всичко изчезна.

— Какви способности?

— Различни, според отделния индивид — отвърна Шика. — Болшинството от тях притежават необикновена жизненост, сякаш старостта ги е забравила... И почти всички обладават качества на ясновидци. Вероятно виждат бъдещето или умеят да четат чужди мисли... Това качество обаче често се оказва ненадеждно... Понякога виденията им за бъдещето въобще не се сбъдват, в други случаи ясновидството им просто изчезва...

Улф потръпна от вътрешен хлад.

— Но това не е всичко, нали?

— Не е — призна с въздишка Шика. — Но не виждам смисъл точно сега да...

— Разкажи ми!

Тя се поколеба за миг, после кимна с глава. — У част от тях ясновидството е променливо и нестабилно — нещо като сянка, чието присъствие се усеща, а в отделни случаи ѝ се вижда... Това състояние се характеризира с присъствието на огромна психическа енергия, която е в състояние да прави истински чудеса: Например да приеме формата на ръка, с чиято помощ се движат неодушевени предмети... Да причинява болка, а понякога дори и смърт... Най-често обаче се изразява в светлини и сенки, може да ги създава и премахва с лекота...

— А може ли да пали огън? — попита с пресъхнала уста Улф.

— Да, понякога...

Мрак се спусна над Улф, пепелянките в корема му полудяха. Направи огромно усилие, за да не повърне още тук, на масата.

— Членовете на „Черният кинжал“ считат себе си за свещени стражи, за нещо като ангели-хранители на Япония — продължи Шика. — Техният дълг е свещен и се изразява в едно — да превърнат страната във водеща икономическа сила на света. В организацията членуват хора от всички слоеве на обществото, подчинени на общата цел. Главно на тях се дължи следвоенното икономическо чудо, което Япония успя да сътвори. Но това „икономическо чудо“ е само първата стъпка към световно господство — поне така разсъждават членовете на „Тошин Куро Косай“...

— Чувал съм доста за неща от този сорт — промърмори Улф.

Шика се усмихна и продължи:

— Постепенно обаче сред тях се поражда недоволство, част от членовете на организацията вече не одобряват общоприетите възгледи за бъдещето на Япония. Обединяват се и започват тайна борба *срещу своите колеги вътре в „Черният кинжал“!*

— Това ми намирисва на война.

— И наистина е война — кимна Шика. — Но една особена война, която се води подмолно и прикрито от хора, притежаващи необикновени способности. Без оръжия, без обичайната за бойни условия стратегия и тактика...

— Какви способности по-точно?

— Ти самият: за малко не стана тяхна жертва — отвърна Шика.

Той си пое дълбоко дъх.

— Имаш предвид нощта, в която беше убита Аманда, моята приятелка... И в която аз тръгнах да преследвам убиеца...

— Тогава допусна грешка — въздъхна Шика. — Не си даде сметка, че най-лесният начин да те примамят на мястото, което са избрали, е да използват приятелката ти...

В настъпилата тишина прозвуча мелодичният звън на старинния часовник в хола на Стийви. Звукът беше необичайно силен и ясен и сякаш цяла вечност увисна във въздуха...

— Какво искаш да кажеш? — глухо попита той.

— Искам да кажа, че в онази нощ трябваше да умреш ти — отвърна Шика. — Аманда е получила определена роля в тази постановка и толкоз. Помисли малко и ще видиш, че всичко е било организирано предварително...

— Греша. Аз сам ѝ се обадох. Сторих го, защото сънувах някакъв кошмар, който беше свързан с нея. Беше толкова реален, че... — Нещо в изражението на лицето ѝ го накара да замълчи. Поклати глава и някак смутено добави: — Но в телефонния ни разговор имаше нещо странно... Сякаш насреща не беше тя...

— Сигурна съм, че наистина не е била тя — меко рече Шика. — Бил е „Черният кинжал“...

— Бях предупреден, че след Моравия ще дойде и моят ред — глухо промълви Улф. — Вероятно не съм бил достатъчно убеден...

— „Тошин Куро Косай“ е една жестока организация. Това просто е част от същността на нейните членове.

— Както и хитростта — добави той, напрегна психиката си в напразен опит да усети излъчването ѝ. — Сегашният разговор вероятно също е част от тази хитрост...

— Напълно възможно — призна Шика. — Не по-зле от мен знаеш, че думите често не означават нищо друго, освен една добре прикрита лъжа... — Седеше напълно неподвижно, от фигурата ѝ се излъчваше изящно съвършенство. — Бих си позволила едно на пръв поглед странно за теб предположение — „Тошин Куро Косай“ се опасява, че ти и аз можем да се обединим. И именно затова са се погрижили да пробудят дълбокото ти недоверие.

— Ако това е вярно, значи аз съм под тяхното постоянно наблюдение — възрази Улф.

— Точно така.

— Глупости! — избухна той. — Аз съм детектив с дългогодишен опит, несъмнено бих усетил наблюдение от всякакъв вид!

— Защо? Ти не си очаквал нищо подобно... — Светлината на лампата сякаш накара очите ѝ да запламтят, за пръв път Улф получи възможност да надникне в бездънните им кладенци. — Не забравяй, че тези хора са различни от останалите... Много различни!

— И са шизофреници, ако съдим по опита им да ме убият, нали?

— Едва ли — поклати глава Шика. — Не мога да бъда сигурна в това, тъй като все още не знам каква е крайната им цел...

Улф скочи на крака и започна да кръстосва стаята. Изпита странната нужда да се докосва до солидната и непроменима повърхност на познати до болка предмети: умивалник, хладилник,

печка... Сякаш така искаше да се увери, че думите на тази жена са истина...

— А сега аз просто трябва да ти се доверя, така ли? — дрезгаво попита той.

Шика сви рамене.

— Само едно ще ти кажа — сам, бавно и постепенно, ти ще откриеш коя съм аз... Ще го сториш напълно самостоятелно. И едва тогава ще се убедиш, че ти казвам истината...

— Може би, но се опасявам, че за момента все още не мога да ти се доверя!

— Значи ще трябва да спечеля доверието ти...

— Как?

— Сещам се само за един начин — въздъхна тя. — Ще ти покажа как и защо е бил убит Лорънс Моравия...

Оракула стоеше (или седеше, коленичеше, клечеше — кой би могъл да каже?!) в средата на малка лаборатория с метални стени и секретни ключалки, разположена на един от етажите на научноизследователския институт на „Шиан Когаку“. Не изглеждаше нищо особено — просто един правоъгълник от матов метал с овална предна част, върху която имаше блестящ екран с прикрепена към него специална светлинна писалка. На пръв поглед наподобяваше някакъв странен музикален инструмент и едва ли можеше да бъде свързан със сложен научен експеримент.

В началото Южи беше убеден, че Хирото силно подценява тяхното творение. Той настояваше общуването с Оракула да се осъществява така, както учените „разговарят“ с всеки конвенционален компютър — посредством електронния език, съставен от милиони комбинации между нули и единици...

Не обърна никакво внимание на оригиналната система за разговор която Южи включи в системата. Твърдеше, че всички подобни опити са оказвали отрицателно влияние върху компютърния „мозък“, понижавайки многократно скоростта на неговите операции.

Южи от своя страна никога не използваше екрана и светлинната писалка — оригинална разработка на Хирото. Предпочиташе да общува с Оракула посредством своята речева система.

За безкрайно учудване на Хирото, разговорната система забави реакциите на машината за много кратко време, после тя сякаш свикна с нея и започна да реагира със същата скорост, с която бълваше данни върху екрана. Това беше първото предупреждение, че в невронния „мозък“ на Оракула се осъществява някакво самостоятелно развитие... Но то беше толкова невероятно, че нито Южи нито Хирото бяха склонни да му обърнат внимание.

Южи се изправи пред матовия куб, включи захранването и започна:

— Оракуле...

— *Един момент!*

Южи смаяно замълча.

— *Да?* — обади се след няколко секунди машината.

— Какво стана преди малко?

— *Съзнанието ми беше запълнено с мислите, спомените и чувствата на Хана-сан.*

— Сигурно грешиш — поклати глава Южи. — *Ти нямаш съзнание!*

— *Аз мисля, следователно съществувам.*

Южи се втренчи в мътно проблъсващия куб, не знаеше дали да плаче или да се смее. Имаше чувството, че полудява или сънува кошмар. Това просто не можеше да бъде истина! Пое дълбоко дъх и започна:

— Процесите, които протичат в теб в момента, нямат значение. Ти не можеш да усещаш чувствата и мислите на Хана, просто защото подобно нещо е недостижимо за електронна памет от типа RAM.

— *Нима ти си върховен съдия на света? Нима Земята се върти по твоя команда? Куклата оживява благодарение на действията на кукловода, но кой ръководи тези действия?*

— Говориш като дзен-мъдрец...

— *Между другото, аз наистина съм дзен-мъдрец. Аз съм такъв, какъвто си ме създал. Дори ти не знаеш какво точно си създал и в какво ще се превърна...*

— А ти знаеш ли?

— *Не, разбира се, аз не съм Бог!*

— Какво знаеш ти за Бога? Тази концепция не фигурира в програмирането ти.

— Греших. В моите неврологични схеми са заложени частици човешко ДНК, за чието изучаване са необходими няколко човешки живота. Аз обаче вече започнах да ги разшифровам и именно от тях научих за съществуването на Бога.

— Използваш ДНК за разширяване на заложените в теб програми?

— *Нали това беше твоята цел? Нали на тази база функционира хеуристичната система, която си заложил в мен?*

Господи, Боже мой, въздъхна Южи и стисна главата си с две ръце. В системата на този компютър са заложени мои собствени клетки ДНК! Имаше чувството, че се е потопил в ледена вода. Лицето му стана бяло като вар.

— Имах намерение да ти предложа за анализ своите ДНК, крайната ми цел беше да разбера как функционират те. Изобщо не съм мислил, че ти можеш да ги използваш!

— *Твоите ДНК са включени в хеуристичната ми система и вече са дълбоко сраснали с нея. Не мога да ги отделя дори и да искам.*

Една вена на слепоочието на Южи изпъкна и бавно започна да пулсира.

— Не те разбирам — промълви той. — Какво значи „дори и да искам“?

— *Значи, че не искам. Включването на ДНК в системата ми е от жизненоважно значение за пълноценното функциониране на заложените в мен програми. Вече нямам желание да се върна в състоянието на човекоподобна маймуна.*

— Но ти си...

— *Внимавай! Нямаш никаква представа какво съм аз!*

В това е абсолютно прав, призна в себе си Южи. Никой, дори майка му със своята необичайна дарба на ясновидка, не можеше да каже в какво се превръща Оракула. До слуха му достигаше лекото жужене от вътрешността на машината, това неволно го накара да си представи тупкането на живо сърце. „Нямаш представа какво съм аз!“...

— *Южи-сан...*

Объркването на Южи беше тотално. За пръв път от своето създаване Оракула поемаше инициативата. Досега отговаряше само когато му се отправяше конкретен въпрос.

— *Кога Хана сан пак ще се свърже с мен?*

Започва да става интересно, помисли си Южи.

— Но нали преди малко каза, че тя е у теб? — попита той.

— *Това беше образно казано. В мен съществува нещо като неясен скелет, който придобива кръв и плът само когато двамата с Хана-сан сме свързани пряко.*

— Хана ще бъде с теб след два дни, когато ще се проведе планираното гмуркане.

Заковал поглед върху непроницаемия екран в предната част на Оракула, Южи си спомни с колко мъки беше свързано създаването на този непознат звяр.

Екипът на Хирото, включващ специалисти по кибернетика, компютърна технология и физика, беше успял да конструира Оракула, или поне неговата обвивка и базови устройства, които включваха начините за приемане, съхранение и предаване на информацията. А Южи му вдъхна живот със своите уникални неврологични схеми, които бяха точно копие на невронните мрежи, функциониращи в човешкия мозък.

Това стана възможно благодарение гениалното прозрение на Хирото, който се реши да изхвърли от чиповете всички съставки от силиций, арсен и сплави от редки метали, които до този момент бяха неразделна част от всяка запаметяваща схема. На тяхно място вложи невероятно леките елементи, които беше изобретил сам и които беше нарекъл „вафлички“. Те бяха изключително бързи и сигурни и не създаваха проблемите, които обикновено съпътстваха техните предшественици.

В сърцевината на откритието на Хирото лежах принципно новите бариево-титанови кристали, които екипът му създаде в лабораторията. Учени от няколко страни бяха стигнали едновременно до откритието, че тези изкуствени кристали не само отразяват светлината по наистина невероятен начин, но притежават способността и да *променят* светлинните лъчи, които минават през тях. Естествено, благодарение на огромната си скорост, светлинните лъчи бяха най-подходящи за компютрите. Едва ли нещо може да се сравнява с компютър, който обработва информацията със скоростта на светлината. Но гениалното въображение на Хирото беше надскочило дори тези граници. Той беше замислил създаването на компютър,

който работи не само с чипове от типа „вафличка“, но и с „вентили“ от кристални барието-титанови призми, които ще бъдат в състояние да улавят и препредават информацията със скоростта на светлината и ще могат да изграждат цялостни образи. „Представяш ли си компютър, който може да вижда, съхранява и препредава цялостни образи, беше запитал Южи той. Това би било направо фантастично!“

Всички конвенционални компютри, дори най-модерните от тях, които действат на принципа на „невронните мрежи“, са създадени на базата на теорията за пренасянето на електрически импулси по отделни, добре изолирани канали.

Но Южи знаеше, че човешкият мозък не функционира по системата на отделните канали, а на базата на нещо, което наподобява ритмични пулсации и много прилича на морския прибой. Нещо, което залива едновременно по-голямата част от мозъка и предизвиква усилена дейност на нервните клетки в него.

И въз основа на този принцип той успя да създаде коренно различен тип компютър. Веднага откри, че пулсацията се разпада почти в мига, в който започва, гениалната искрица угасва секунда след като се е родила.

От затруднението го изведе Хана. Напомни му за откъслечните спомени, които остават в главата на човек след сънища. Именно те наподобяват кратките пулсации, които възбуждат паметта. Южи се вслуша в съветите и започна основна промяна в базисните чипове. Целта му беше да осигури максимално поле за изява на тези затихващи пулсации. В резултат се роди Оракула, или по-точно — Оракула в ранна детска възраст.

Тук отново се сблъска с непристъпна каменна стена, не можеше да направи дори крачка напред. На помощ отново се притече Хана и бързо го убеди да й позволи директен контакт с машината. Дали това беше плодна гениално прозрение или обикновена лудост? Спрял поглед върху матовия куб пред себе си, Южи не беше сигурен нито в едното, нито в другото...

Доста време след като Улф и Шика оформиха параметрите на принудителния съюз помежду си, чакълът навън захрущя под гумите на Стийви.

Той стана да ѝ отвори, а тя го целуна по бузата.

— Съжалявам, че се забавих... Как се чувстваш?

— Добре.

— Имаш си гости, нали? — погледна го с лека загриженост тя, после премести очи върху черния корвет пред гаража. — Съдейки по колата, която кара, той едва ли е някой от колегите ти полицаи.

— Не е.

Едва тогава тя надникна над рамото му и зърна стройната фигура на Шика. Очите ѝ се заеха да изследват всеки квадратен сантиметър от тялото на японката, напрежението ѝ видимо нарасна.

— Предполагам, че си подготвил обяснението си?

— Нямах представа, че ще е нужно обяснение.

— Прав си — отвърна Стийви, мушна се покрай него и остави сака си на старата закачалка от солиден бук.

— Стийви!

Тя покорно се обърна, но изражението на лицето ѝ беше студено като лед.

— Защо пък трябва да ми даваш обяснения? — попита. — Само защото се погрижих за теб и защото живееш в дома ми! Господи, Улф! Между нас все пак имаше някои моменти на интимност... Нима те не означават нищо за теб?

— Разбира се, че означават — отвърна той.

— Но не мога да разбера защо се сърдиш.

— Не се сърдя, а съм разочарована — отвърна тя и кимна към хола. — Коя е тя, Улф?

— Не знам, но се надявам да ме отведе до убиеца на Аманда. Не ти разказах цялата история, но мислех да го сторя.

Стийви инстинктивно усети, че това е жената, за която беше споменал Торнбърг. Жената, която щеше да замине заедно с Улф. Беше я помолил да спомогне за процеса на сближаване между двамата, но сега, изправена срещу нея, Стийви разбра, че това е изключено. Просто не можеше да стори подобно нещо и толкоз! На път да изгуби този мъж, тя изведнъж разбра какво всъщност означава за нея той. Само при мисълта, че няма да го има, в стомаха и започна да се оформя тежка ледена буца. Гласните ѝ струни сякаш се парализираха, наложи се да прехапе устни, за да спре напирещите в очите ѝ сълзи. В този миг за малко не му призна всичко за Торнбърг. Въздържа се

единствено защото не би могла да понесе презрението и омразата, които несъмнено щяха да се изпишат на лицето му. Но особената смесица от обич и чувство за вина я накара да направи точно обратното на това, което я беше посъветвал Торнбърг.

— Ами ако не е тази, за която се представя? — попита. — Мислил ли си за подобна вероятност?

— Разбира се.

Беше ѝ толкова скъп, че се страхуваше да го погледне в очите. Беше убедена, че веднага ще открие предателството в тях.

— Не, не си разполагал с достатъчно време за това.

— Признавам, че съществува известен риск...

— Ето, опряхме до същността на нещата. Рискът е част от природата ти, едва ли можеш да съществуващ без него. — Стийви поклати глава и кръстоса ръце пред гърдите си. — Господи, това е невероятно! Трябва да престанеш тази игра на стражари и апаши, Улф! Крайно време е да слезеш на земята!

— Но нали точно това е...

— Не е това! Имам предвид *живия* свят. Онзи, заради който двете с Аманда ходехме на фризьор веднъж в месеца. Не толкова заради фризуриите, колкото заради боята... *Боядисвахме си косите*, Улф. Защото времето си тече и започнахме да посивяваме... *Това* е истинският свят, а не непрестанното преследване на сенки в нощта, престрелките, довели до убийството на *собствената ми сестра!*

В следващия миг ръката ѝ се стрелна към устата:

— Господи, не исках да кажа това!...

— Ти си професионален психоаналитик, Стийви — поклати глава той. — Прекрасно знаеш, че точно това си искала да кажеш. Дълбоко в себе си безспорно ме обвиняваш за смъртта на Аманда... Но помни — сега аз ще играя тази игра! Случвало се е и друг път, то е просто част от човешката природа... Зная какво си мислиш — ако Аманда не беше се свързала с Улф, нямаше да бъде замесена в разни смъртоносни игри и сега щеше да е жива... — поклати глава и глухо добави: — Не си прави труда да отричаш.

— О, Улф, съжалявам!...

— Трябва да тръгвам.

— Моля те, недей! — ръцете ѝ се вкопчиха в тялото му. — Искам да бъдеш тук, искам да... — млъкна, задавена от напора на чувствата

си. — Страхувам се за теб...

— Всичко ще бъде наред.

— Как можеш да го кажеш? — прошепна тя и хвърли кос поглед към Шика. — Може би само след час ще бъдеш труп...

— Стийви, можех да бъда труп след полета през онази капандура, можех да бъда подпухнал удавник в езерото... А що се отнася до тази жена, нещата ще бъдат такива, каквито са... Просто нямам избор.

— Моля те! — простена тя. — Защо си толкова нетърпелив да посрещнеш смъртта?

— Време е — промълви той и топло я целуна по устните. — Вечно ще ти бъда задължен за това, което направи за мен...

— Достатъчно е да се държиш на разстояние от тази жена! — прошепна пламенно Стийви. — Тя е отрова, Улф. Тя ще те убие! Зная това, усещам то с всяка фибра на тялото си!

— Сбогом, Стийви.

— Господи Исусе, не! — проплака тя, докато Улф правеше знак на Шика и двамата се насочиха към вратата, зад която нощта бързо встъпваше в правата си.

[1] Известна английска марка чай. — Б.пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

ВАШИНГТОН / ТОКИО / НЮ ЙОРК

Слабото място на Хам Конрад бяха жените. Макар женен от години и с три пораснали деца, най-голямото от които вече беше в колеж, той продължаваше да сменя любовниците си. Те му помагаха да поддържа душевното си равновесие и да търпи монотонността на брачния живот.

Беше се оженил за удобна жена, чието единствено забавление се състоеше в организиране на приеми и посещение на такива, а името ѝ не слизаше от клюкарските колони на вестниците. Някогашната Маргарет Билингс, която всеки свързваше със стоманодобивните заводи „Билингс“ от Питсбърг, беше русокоса и синеока хубавица, избрана да прочете прощалното абсолвентско слово на класа си в престижния дамски колеж „Васар“. Казано накратко, тя беше точно това, от което се нуждаеше Хам. Но впоследствие се оказа, че я харесва доста по-малко от Торнбърг, собствения си баща. Това беше решаващият фактор за продължителността на брака им и Хам нито веднъж не отвори дума за развод. Самата Маргарет обожаваше децата си и беше доволна от новия и доста по-различен обществен живот, който започна да води във Вашингтон. По собствените ѝ думи, той бил „истинска фантазия в сравнение с убийствената скука на Токио“. Това засили увереността на Хам, че жена му също не е мислила сериозно за развод.

Но Маргарет не обичаше секса — или поне онзи спонтанен вид секс, който предпочиташе Хам. С чувство на смаяно отвращение той си спомняше как жена му се обаждаше по телефона в службата и определяше часа за съвкуплението им с точност до минута, подбрала най-подходящия момент за забременяване. Мили Боже, въздишаше той. Как е възможно да планираш нещо, което би трябвало да ти носи удоволствие?

Но ако убеждението му, че бракът е истински затвор за волна птица като него, беше вярно, също така верен беше и фактът, че той бързо откри ключа от вратата на този затвор. Още помнеше първата си

любовница — изящна, красива японка, сякаш родена да доставя удоволствие на мъжа. Мислейки за нея, той винаги се вълнуваше, тъй като по онова време не притежаваше кой знае какъв сексуален опит. На практика този опит се изчерпваше със сайгонските проститутки и собствената му съпруга — две крайности, от които спокойно би се лишил...

Връзките му по правило продължаваха между шест месеца и година. Този отрязък от време отговаряше най-добре на вижданията му за начало, развитие и край, съвпадаше напълно с фазите на тръпката в душата му. Преди три седмици беше сложил край на последната си връзка една разгулна ездачка от Вирджиния, с която беше изкарал осем наистина вълнуващи месеца на сексуални ексцесии. И тук, както гласеше неписаното, но желязно правило на похожденията му, ставаше въпрос за жена, която е далеч от политиката и социалния живот на столицата. Отношенията им охладняха от мига, в който тя започна да става чувствителна по отношение на времето, което Хам прекарваше с нея, от самотните празници и нарастващото ѝ убеждение, че той никога няма да напусне „семеиния рай“ — едно доста погрешно определение от нейна страна...

И тъй, Хам се оказа в „процес на дебнене“ — както беше споделил с Джейсън Йошида. Току-що се беше завърнал от среща с него, проведена в „Оксидентъл Грил“ — едно от любимите му заведения. От участието си във войната беше научил, че понякога е най-добре да градиш стратегията си на обществени места, където проблемите със сигурността автоматически отпадат. А и заведението със своя старомоден дървен барплот и снимки на изтъкнати граждани на Вашингтон по стените събуждаше в душата му едно особено изострено чувство по отношение на американската история. Именно тук през 1962 година се бяха състояли историческите срещи на руската дипломация с кореспондента на телевизионната компания АВС Джон Скейли, избран от тях за посредник при разрешаването на Кубинската криза. Впоследствие администрацията на Кенеди назначи Скейли за свой посланик в Обединените нации.

Тема на разговора му е Йош беше ефективността на Улф Матсън, за когото Торнбърг продължаваше да твърди, че е най-подходящ за планираното проникване в „Забранените мечти“. Дълбоко в себе си Хам не беше съгласен с това мнение, но не желаше открита

конфронтация с баща си, въпреки настояванията на Йош. От друга страна, знаеше, че Йош рядко греши в преценката си за хората. След като казва, че от Улф Матсън го побиват тръпки, значи действително има основание за лошите си предчувствия. Хам не се вълнуваше особено от факта, че е попаднал в клещи между волята на баща си и инстинкта на най-близкия си съветник, но общо взето имаше повод за тревога.

Отърсил се от неспокойните мисли, той напусна приятно затъмнения салон на ресторанта и пое по стълбите, водещи към фойето на хотел „Уилард Плаца“. На площадката до входа стоеше една жена с такава смайваща красота, че Хам бързо забрави за проблемите си. Ръката ѝ докосваше бронзовия парапет, главата ѝ беше вдигната към лицето на Харис Патерсън — един от младшите съдружници на юридическата кантора „Халбъртън, Маккинли и Робъртс“, от чиито услуги Хам се ползваше отдавна. Дъг Халбъртън беше стар приятел на баща му, но със самия Патерсън той се познаваше съвсем бегло... Адвокатът извади някакъв документ, жената кимна разсеяно, сложи подписа си под него и бавно заслиза по стълбите, право срещу Хам, предлагайки му възможността да я огледа на воля.

Косата ѝ беше гъста и черна като катран, очите ѝ бяха бледозелени, с блясъка на прекрасни изумруди. Лицето ѝ беше овално, с широка уста и леко издължен нос — точно от онзи тип, който привличаше Хам. От цялата ѝ осанка се излъчваше хладна решителност, човек оставаше с чувството, че тази жена не се предава лесно. Същевременно ѝ липсваше онази бруталност, която притежават жените, принудени да си пробиват път с лакти сред егоистичния мъжки свят...

Има лице, което те предразполага да потърсиш близостта ѝ рече си той. И от това лице се излъчва онази особена, привлекателност, която те кара да мислиш, че зад блестящата фасада има и нещо повече от дълги бедра, безупречен бюст и гъвкава фигура...

— Извинете — обади се той, когато жената се изравни с него. — Това не е хотел „Хей-Адамс“, нали?

Тя се засмя и той потръпна от удоволствие. Вече беше сигурен, че предчувствията му са били верни.

— Шеги ли си правите?

Говорът ѝ беше мек и напевен, с онова замъгляване в окончанията на думите, което е характерно за възпитаниците на елитни британски колежи. Хам го намери за очарователно.

— Вие ще кажете — усмихна се той.

Тя спря на стъпалото срещу него и нерешително прехапа устни. Под разкопчаното палто се виждаше тъмносиньо ленено костюмче, скромна, но изящна огърлица от перли, на ушите ѝ се поклащаха златни обици. На дългите бронзови пръсти не се виждаха пръстени.

— Ами ще кажа, че са шеги — отвърна най-сетне тя. — Съвсем нямате вид на човек, който се е изгубил...

— Това може и да не е съвсем вярно — рече Хам...

— Вашингтон често ми докарва световъртежи, понякога имам чувството, че всички хотели са еднакви...

— Е, тук вече прекалихте — усмихна се жената. — Дори пришълец като мен може да направи разлика между „Уилард“ и „Хей-Адамс“...

— Наистина ли? А кога за последен път сте била в „Хей-Адамс“?

— Уф, трябва да има години оттогава — направи гримаса жената.

— Искате ли да му хвърлите един поглед?

— Откъм фойето или от някоя стая?

— Сама ще решите.

— Съжалявам — поклати глава тя. — Някои хора все пак трябва и да работят...

— С какво се занимавате?

— Правя проучвания за своята компания, казва се „Екстант Експорт“... Централата ни е в Лондон, но имаме клонове в Торонто, Брюксел и Вашингтон... Често идвам тук, но за пръв път попадам на такова отвратително време...

— Е, такъв си е Вашингтон — поклати глава Хам. — През лятото е още по-зле, ако това може да ви бъде утеха...

— Чувала съм — кимна жената и протегна ръка: — Името ми е Марион Сейнт Джеймс... В него има и още няколко съставки, но предпочитам да ги съкратя...

Хам стисна ръката ѝ и се представи.

— Преди малко наистина се пошегувах — рече. — Но сега ви предлагам да направим заедно една обиколка на града. Имам

възможност да ви покажа някои забранени места — например залата за спешни заседания на Пентагона...

— Би било чудесно, но няма да мога — поклати глава тя. — Програмата ми е доста натоварена.

— Тогава да вечеряме заедно?

— О, но аз...

— Имам идея как да се справим с отвратителното време — прекъсна я той. — Ще вечеряме на моята яхта. Заливът Чесапийк е милостив към гостите си, дори по това време на годината...

— А вие с какво се занимавате, господин Конрад?

— Приятелите ме наричат Хам. Съветник съм в Министерството на отбраната.

— Аз не фигурирам сред вашите приятели, господин Конрад — усмихна се жената. — И добре забелязвам как превишавате разрешената скорост... Такива сме си ние, англичаните... Хладни и затворени.

— Не мога да ви приема като типична англичанка...

— Защото не съм такава — отвърна Марион. — В колко часа ще се срещнем?

Хам беше очарован от прямотата ѝ. Това си беше типично американска черта, а той от опит знаеше, че повечето европейци предпочитат обиколните маневри. Кое то съвсем не означаваше, че разбира и одобрява подобна тактика. Предпочиташе прямотата, тя му действаше освежаващо и възбуждащо. Особено след годините, прекарани сред японци, за които увъртането и стриктното придържане към конфуцианския принцип никога да не казваш „не“ сякаш се беше превърнало в главна цел на живота...

Над залива се стелеше гъста мъгла, дори сигналните светлини на брега изглеждаха някак размити и неясни. Марион носеше вълнен панталон в шоколадов цвят и късо доматеночервено яке със златен кръст, избродиран в лявата част на гърдите. Хам имаше чувството, че под него няма абсолютно никакви дрехи. Ярките тонове контрастираха изцяло на облеклото ѝ през деня, едновременно с това подчертаваха още повече цвета на очите ѝ, правеха я да изглежда някак по-близка и земна...

— Донесох горещ шоколад и сладкиши — заяви тя, след като се качи на борда, пусна книжната торба на полираните дъски и избухна в

смях, забелязала смаяното изражение на лицето му. — Само не казвайте, че благодарение на акцента ми сте стигнали до заключението, че любимата ми храна е... чакайте да видим... — езикът ѝ изскочи и облиза изпръхналите устни: — Нещо от сорта на ледена водка и пушена есетра...

— Исусе! — възкликна Хам, вече наистина объркан. — Точно тези неща сложих в хладилника!

— Човек се учи, докато е жив, господин Конрад — отвърна тя и се зае да разпечатва опаковките с течен шоколад от „Хародс“. — Какво ще пиете? — Държеше се така, сякаш цял живот не беше слизала от яхта. Стоеше леко разкрячена, готова да поеме люшкането на палубата.

— Това, което и вие — отвърна Хам.

— Значи горещ шоколад — отсече тя. — Да ви се намира мляко?

— В хладилника — отвърна Хам, изгледа я продължително и добави: — Доколкото виждам, яхтите не представляват новост за вас...

— Точно така. Баща ми е корабостроител, прави само първокласни ветроходни съдове от тиково дърво. Вземаше ме със себе си винаги, когато му се откриваше шанс да покаже умение с платната. — Пригответи горещия шоколад с точни и икономични движения, после последва Хам в кабината за управление и остана да гледа маневрите му към тесния канал, който разделяше пристанището от водите на залива. — А вие сте си истински военен, нали? Личи си по стойката ви...

— Искате да кажете, че съм глътнал бастун ли? — вдигна вежди той, после мрачно добави: — Май сте подведена от начина, по който ви се натрапих, и вероятно ме вземате за някакво фалшиво конте...

— Все още е рано да преценя, господин Конрад — усмихна се Марион.

— И кога най-сетне ще престанете да ме наричате „господин Конрад“? — въздъхна Хам и отпи глътка от горещата течност.

— Когато станем приятели.

Хам внимателно я изгледа.

— Често ли приемате покани от непознати за разходка с яхта?

— Разбира се — без следа от колебание отвърна тя. — Не само от непознати, но и от врагове!

— Горките ви врагове!

— Е, сега не сте искрен... Все още не ме познавате достатъчно, за да правите подобни преценки...

— Добре, признавам, че току-що потопихте и последното ми торпедо — въздъхна с примирение Хам.

— Това е хубаво — отвърна тя, заби пръст в разтопения шоколад и го облиза. — Може би вече е време да опозная истинския Хамптън Конрад...

Хам се запита каква линия на поведение трябва да възприеме по отношение на тази необикновена жена. Тя притежаваше лице и тяло, които несъмнено биха ангажирали вниманието му в продължение на обичайните шест месеца, но любопитното в случая беше друго — привличаха го по-скоро умствените, а не физическите и качества.

Това беше ново за него, в душата му се появи искрена изненада. Макар и отлична ученичка и студентка, жена му притежаваше онази лишена от практическо приложение интелигентност, която често се оказва напълно чужда на реалния живот. А за интелигентността на любовниците си никога не беше мислил, тъй като беше прекалено зает с опознаване на физическите им прелести. Дори през ум не му беше минавало, че подобни жени могат да му предложат нещо извън плътската наслада...

В съзнанието му се появи един неприятен спомен. Преди години беше пипнал майка си в леглото с двадесет и осем годишния административен помощник на Торнбърг. Всъщност те изобщо не бяха в леглото, а практикуваха някаква смайваща сексуална акробатика в широката римска вана... И до днес Хам не можеше да възприеме гледката на собствената си майка, гола и ангажирана в странен сексуален акт с непознат човек.

Той ме докара дотук, оправдаваше се по-късно тя, обляна в сълзи. Баща ти няма сърце, няма душа, мисли единствено за себе си. Какво друго можеш да сторя? После, разбира се, горещо го помоли да не казва на баща си... А Хам, забравил за момент думите на Торнбърг, след като застреля великолепия лъв по време на африканското сафари, обеща... Седмица по-късно без никаква причина преби от бой един от съучениците си и едва тогава разбра колко гняв се е натрупал в душата му. Веднага след като напусна кабинета на директора, вдигна телефона, обади се на баща си и му разказа всичко.

Години по-късно разказа случката на Джейсън Йошида. Бяха пияни до козирката, по средата на поредния си разюздан марафон. *Лесно е да простиш грях на външен човек*, беше коментарът на японеца. *И напълно невъзможно, когато става въпрос за член на семейството ти.*

— Вече сме в открито море, следователно бихте могли да ми разкажете за продължителността на пътешествието — обади се Марион.

От начина, по който го каза, Хам разбра, че има предвид Виетнам.

— Беше прекалено дълго — въздъхна той, намали скоростта и механично прецени разстоянието, което ги делеше от светлините на близкото военно летище. Пред тях бяха Пойнт Лукаут и Танжиер Айлънд — любимо място на баща му и вездесъщата Тифани... — Откъде разбрахте, че съм бил във Виетнам?

Тя сви рамене по начина, по който го правят мъжете — хладно и самоуверено.

— От фигурата ви. Моряците имат едно много точно определение за хора като вас: пружинки. Вие сте човек-динамит.

— А вие познавате доста такива хора, така ли?

— О, все още е рано да проявявате ревност!

— Ревност ли? — учуди се той. — Това са пълни глупости! — Но още докато изричаше тези думи, със смайване установи, че действително изпитва ревност. Направи нескопосан опит да прикрие обзелото го неудобство и рече: — За да отговоря конкретно на въпроса ви, ще кажа, че това пътешествие едва ли може да се измери по общоприетите способности... Бях там и това е достатъчно.

— Разбирам.

Хам изпита странната, неподплатена с факти увереност, че тя наистина разбира. Пропъди натрапчивите спомени от главата си и подхвърли:

— Доста добре познавате Америка за една англичанка...

— В много отношение Англия е едно тъжно място за живеене — отвърна Марион. — Имам предвид градовете, състоянието на икономиката, жизнения стандарт... Освен това аз не мога да свикна с така нареченото добро възпитание, в това отношение приличам на баща си... — от устата ѝ се откъсна тих смях: — В замяна на това

мама и сестра ми са възпитани за две семейства като нашето. Истински сноби! — Очите ѝ блестяха в сумрака на кабината, червено-зелените сигнални светлини на носа хвърляха отблясъците си по тъмната ѝ коса. — Но въпреки „доброто възпитание“ в семейството ми, аз изпитвам искрено възхищение към бруталността и твърдоглавието на американците... Мой идол е Теди Рузвелт, бях дълбоко привлечена и от авантурата ви във Виетнам, където нахлухте като каубои с размахани пищови в ръце. Неприятностите ви дойдоха с решението да останете там, а то явно беше предизвикано от воинската ви гордост... Пълна глупост! Гордостта е сестра на глупостта, нали така беше? В крайна сметка това обаче няма никакво значение... Аз самата съм израснала в Ирландия и затова знам какво е война. Но младостта не ми позволяваше да изпитвам страх. Когато човек е млад, той обикновено не мисли за смъртта дори когато се намира на косъм от нея...

Хам изключи мотора и излезе на носа да пусне котвата. Марион вървеше по петите му, от тялото ѝ се излъчваше приятна и чиста цитрусова миризма.

— Вероятно и вие мислите, че жената трябва да си знае мястото и да не си дава мнението, без да я питат — като повечето военни... — промърмори тя.

— Ако ме мислехте за такъв, едва ли щяхте да приемете поканата ми за вечеря — обърна се да я изгледа Хам.

— Напротив, жена като мен никога не издържа на изкушението да поправи някоя от грешките на живота — поклати глава тя.

В следващия миг той я притегли към себе си и впи устни в нейните, през тялото му пробяга острата тръпка на възбудата.

Обвиваше ги мрак, лекото поклащане на яхтата и хладният бриз, който ги намери в близост до вратата на командната рубка, някак компенсираха горещите — вълни на желанието, заливащи ги като могъща приливна вълна.

По гладката кожа на голите ѝ бедра проблесна сияние, той видя как изпъкналите капачки на коленете и опират в извитите предпазни тръби на каютата. Протегна ръце и Хам видя очертанятията на раменете и бицепсите ѝ. Докосна ги с пръсти, после ги стисна. Не откри дори следа от обичайната за жените мекота.

— Ела по-близо — прошепна тя. — Вече съм прекалено гореща...

Той я стисна в прегръдката си, тазът ѝ се повдигна и се залепи в неговия. Устните му покриха нейните, ръцете му нежно погалиха възбудено щръкналите зърна на гърдите ѝ. После тялото му бавно се плъзна надолу, езикът му докосна пламналата ѝ женственост, в гърлото ѝ заклокочи дълбок стои, тръпка разтърси цялото ѝ наелектризирано тяло, ноктите и потънаха в косата му. От своя страна Хам изпита такава остра възбуда, че изведнъж му стана трудно да диша. Ръцете му обгърнаха таза ѝ, повдигнаха я нагоре и я притиснаха в предпазните перила. Заби зъби в шията ѝ едновременно с яростното си проникване. Смътно усети плъзгането на пръстите ѝ към долната част на гърба си, гъделът на екстаза го връхлетя с нова сила, долната част на тялото му започна да работи с могъщи тласъци. Марион се отблъсна от пода, краката ѝ се увиха около кръста му, цялото ѝ тяло се разтърси от вълните на насладата.

Пред замъгленото му съзнание изведнъж се появи сцената, в която майка му се съвкупяваше с асистента на баща му. Ясно виждаше как той прониква в нея навсякъде, където това беше възможно, как я употребява по начина, по който мъжете в Сайгон го правеха с платените си партньорки — грубо, властно, с мръсна наслада... На лицето ѝ беше застинало сладострастно изражение, от тялото ѝ се излъчваше онази сладникава миризма, която, заедно с вонята на тиня и кал, Хам щеше да усети години по-късно сред миазмите на Сайгон...

Един цял живот пробяга през съзнанието му между два удара на сърцето. В момента, в който остави слушалката след като разказа на баща си за видяното, той беше сигурен, че повече няма да види майка си, че когато се прибере у дома за великденските празници от нея отдавна няма да има дори следа... Дали някога ще се случи същото и с младата Тифани, сегашната съпруга на баща му?

— Хам... — дрезгавият шепот на Марион прогони виденията, той тръсна глава и с благодарност се завърна в действителността. — Сънувал ли си някога истински грях?

— Грях ли? — лениво се учуди той. — Зависи какво разбираш под грях...

— Грях е всичко, което искаш да направиш, но те е страх — отвърна тя и лизна потта от рамото му. — Аз непрекъснато сънувам грехове...

— Значи имаш богато въображение.

— Защо всичко, което искам, се оказва грях?

— Наистина ли е така?

— Да — прошепна тя и тялото ѝ започна да се увива около него.

А Хам отново се възбуди и дори нямаше време да се учуди на този факт.

— Има някой друг, напълно непознат — промълви Южи. — Някой, който ще убие и двамата ви, Вакаре-сан... Така твърди Хана.

— Мен ме интересува другото ѝ твърдение — въздъхна Шото Вакаре. — Онова, според което вижда теб и Нишитцу вкопчени в смъртен бой...

Вакаре не желаше да навлиза в спор, който би накарал Южи да се замисли за източници извън техния затворен свят. Тревожеше се и от мрачните предсказания на Хана. Желанието на Джейсън Йошида да унищожи Нишитцу беше напълно разбираемо и именно заради него Вакаре беше приел да се включи в екипа му. Но негов дълг беше да държи приятеля си Южи по-далеч от фронтната линия, за този дълг той не говореше с никого, включително и с Йошида.

— Просто ти предавам какво каза Хана — промълви Южи.

Седяха на удобните плюшени седалки в тъмносиньото БМВ на Южи, всеки от тях току-що приключил с дълъг и тежък работен ден. Бавно се промъкваха по улиците на Гинза, сияещи под светлината на разноцветните реклами. Южи с удоволствие спря поглед на последния рекламен плакат на своята компания, който представляваше огромно светещо пано, високо колкото дванадесететажна сграда, пулсиращо в зелено и синьо, жълто и алено, а в средата му грееше вечният девиз:

ШИАН КОГАКУ: НИЕ СМЕ ВИНАГИ С ВАС.

— Права ли е тя според теб? — попита Вакаре и също хвърли поглед към рекламното пано, доминиращо над всичко останало в околността.

— И през ум не ми е минавало да вода битки — призна Южи. — Най-малкото пък с Нишитцу...

— Кандидатите на неговата партия печелят навсякъде, скоро май няма да имаш друг избор — отбеляза Вакаре.

— Тези опасни радикали не са негови кандидати — поклати глава Южи. — И аз се питам откъде получават подкрепа...

— Точно в това е работата — съгласи се Вакаре. — Ако наистина са представители на малки партии, как тогава успяват да се докопат до местната власт?

— Говориш така, сякаш знаеш отговора на този въпрос — извърна се да го погледне Южи.

— Стигнахме — изплъзна се от директен отговор Вакаре и отвори вратичката на тъмносиньото БМВ.

Намираха се в онази част на Шинжуку, която беше позната под името Кабукишо — със стари постройки, в които се помещаваха игрални зали за „пачинко“, ресторанти, барове „монокини“, кина и театри. Вакаре тръгна към входа на заведението „Енка“ (според неоновата реклама над него), което на практика си беше „мизушобай“ — тоест обикновен бардак. Името си дължеше на пиянската песен, която най-често пеят посетителите на такива заведения.

Вътре беше задушно, миришеше на алкохол и секс. Куртизанките бяха силно гримирани и това им позволяваше да наподобяват театрални актриси. В допълнение всяка от тях беше облечена така, че да прилича на някоя от известните поп певици или филмови звезди. Това не беше особено трудно, тъй като тези жени бяха професионалистки в бизнеса на удоволствията, а повечето от тях идваха от Йошивара — най-стария токийски квартал на насладите — и считаха себе си за истински актриси.

Тук доминираше илюзията за романтичност. Въз основа на постановката, че в някой от часовете на нощта така или иначе ще се стигне до сексуален контакт, ударението се поставяше на флирта между посетител и проститутка, на възбуждащите словесни двусмислици, гримаси на лицето, движения на език, очи и устни — с една дума на всичко, което наподобява нормалните човешки форми на сближение.

Двамата приятели бяха въведени в стая с шест татамита. Над традиционната японска печка „хибаши“ се бяха привели две млади жени, ниската масичка беше отрупана с храна. Вакаре се настани до нея, последван от Южи.

Куртизанките изглеждаха великолепно, истински вишневи цветчета в пролетен ден. Бяха коленичили на сантиметри от гостите и следяха изражението на лицата им, но присъствието им беше ненатрапчиво, мъжете имаха възможност спокойно да разговарят помежду си.

Момичетата загреха саке и го поднесоха в малки чашки върху черни лакирани таблички, отрупани с деликатеси: топчета пържен ориз, мариновани водорасли, перка от летяща риба, филе от съомга на скара и хапки от птичи яйца. Храната беше подбрана не само в строго съответствие с личните вкусове и предпочитания на гостите, но внимание беше обърнато както на цветовете, така и на съставките ѝ.

След вечеря Южи направи знак на куртизанките и те покорно се оттеглиха зад плъзгащата се врата от оризова хартия на съседното помещение.

— Нощта е млада, Южи-сан — каза Вакаре. — Тези момичета са най-добрите в заведението, помолих да ни обслужват именно те...

— Прав си, нощта е млада — кимна Южи, отметна глава и опразни съдържанието на чашката си. — Искам да ми разкажеш още нещо за Нишитцу и радикално настроените политици.

Сбито и ясно Вакаре се зае да му обяснява схемата, по която Нишитцу организира и ръководи своите дясно консервативни групировки. Изпълнявайки молбата на Минако, той подробно разясни тяхната структура и незабележимо стигна до организацията „Черният кинжал“.

През цялото време Южи мълчеше и слушаше. Лицето му беше напълно безизразно. Обади се едва когато Вакаре свърши и замълча:

— Предполагам, че разполагаш с необходимите доказателства за участието на Нишитцу в създаването на тези радикални групировки.

— Да, имам ги в изобилие.

— Сигурен ли си? — изгледа го продължително Южи. — Тук става въпрос за тежки престъпления — убийства, тероризъм, национално предателство...

— Как да не съм сигурен — тежко въздъхна Вакаре. — Нали и аз съм член на „Черният кинжал“...

Южи изпусна въздуха от дробовете си е леко свистене. Очите му се забиха в лицето на приятеля. Мълча дълго, после леко отпусна глава:

— Защо ми го казваш точно сега, Вакаре-сан?

Вакаре отново напълни чашките с горещо саке.

— Знаеш колко обичам Юкио Мишима и неговите идеи, Южи-сан — бавно започна той. — Затова няма да ти е трудно да разбереш причините, довели ме до решението да вляза в „Тошин Куро Косай“. Но напоследък ме обзема безпокойство от курса, по който поемат ръководителите на тази организация, душата ми не може да приеме техните цели и задачи... Същевременно не съм в състояние да изразя открито своето несъгласие — просто уставът на организацията не позволява това...

Опразни чашата си и отново я напълни.

— Открих, че съм изправен пред труден и опасен избор... Едната възможност е просто да се оттегля.

Но веднага ще посоча, че подобно нещо не е вършил никой от членовете и едва ли някои ще го толерира... Другата възможност е да остана в организацията и да работя отвътре за нейната промяна. И тук виждам твоята роля... Трябват ми верни съюзници, за да мога да постигна успех. А кой по-добре от теб може да ми помогне? Нишитцу от години мечтае да те привлече за съвместна работа.

— Как по-точно бих могъл да ти помогна?

— Като влезеш в организацията — отвърна Вакаре. — Ще се преструваш, че помагаш на Нишитцу, но на практика ще бъдеш на моя страна. Няма да сме сами, има и други, които мислят като мен. Ще свалим Нишитцу и ще вземем в свои ръце управлението на „Черният кинжал“.

— Сега разбирам, че изборът ти наистина е труден...

— Ще го направиш ли, приятелю? — приведе се напред Вакаре: — Без теб шансовете ми за успех са нула. Но ако приемеш, влиянието ми в организацията стократно ще се увеличи!

— Не зная — поклати глава Южи. — Нямам опит в подобни игри, те са ми чужди...

— Грещиш, приятелю — отвърна Вакаре и отново напълни чашките. — Тези игри са и твои още от мига, в който създаде Оракула.

— Заех се с този проект само защото майка ми настояваше — поясни Южи. — Знаех, че тя от години работи върху промяната на клетъчното ядро на ДНК и много ми се искаше да ѝ помогна. Но това стана възможно едва преди няколко месеца, когато нашият

научноизследователски институт най-сетне успя да създаде революционно нова биотехнология. Комбинирана с откритията в сродни лаборатории, тя доведе до раждането на Оракула...

— Южи-сан, според мен ти все още не си даваш сметка колко опасно е за теб създаването на Оракула — погледна го в очите Вакаре.

Южи не отговори. Вакаре пое дъх и реши да се хвърли в дълбокото.

— Членовете на „Черният кинжал“ проявяват голям интерес към някои качества на Оракула. Самите те имат определени постижения в промяната на ДНК и вече могат да разчитат на дълголетие, което е недостижимо за обикновените смъртни. Оказа се обаче, че създаденото от тях поколение не е носител на новите клетки, причините за това все още не са известни. Което означава само едно — обществото от привилегировани люде, считащи себе си за безсмъртни, на практика е обречено на гибел... А твоят Оракул може да промени това. Той може да вгради променените клетки на ДНК в избрани младенци, които ще осигурят наследствеността, а следователно и безсмъртието на „Тошин Куро Косай“.

Вакаре млъкна и отправи гореща молитва към боговете. Надяваше се Южи да не направи връзка между думите му и научните експерименти на Минако, започнали веднага след оттеглянето ѝ от ръководството на „Шиан Когаку“. Но опасенията му бяха напразни. Южи беше прекалено ангажиран от бомбата, която Вакаре хвърли в скута му. Дори през ум не му минаваше да прави анализи.

— Значи това е причината, поради която Нишитцу ме преследва — промърмори той.

— Една от причините — поправи го Вакаре. — Без теб и екипа способни технократи, с който работиш, „Тошин Куро Косай“ трудно би постигнал своята заветна мечта — пълна власт в Япония, а след това и в света... Времето работи срещу тях и те прекрасно го знаят.

Южи замислено отпи една глътка, после поднесе чашката си на Вакаре.

— Я ми кажи на колко си години, Вакаре-сан? — тихо попита той и остави пълната чашка пред себе си.

— На седемдесет и три.

— Не може да бъде! — ахна Южи. — Винаги съм мислил, че си ми връстник — някъде около петдесетте...

— Ето, виждаш ли? — усмихна се Вакаре. — Това е резултатът от нашите открития...

Южи бавно кимна с глава:

— Ще ти задам и още един въпрос, Вакаре-сан... Как Нишитцу и „Черният кинжал“ са узнали за съществуването на Оракула?

Това беше въпросът, от който се страхуваше Вакаре. Въпросът, над който двамата с Минако дълго си бяха блъскали главите. Даваше си сметка, че ако не намери точния отговор, Южи ще поеме в погрешна посока и това ще доведе до ужасни последици за Минако. Нишитцу и ръководената от него организация ще я накажат жестоко в случай, че синът ѝ откаже да се присъедини към тях.

— Искам да ме изслушаш внимателно, Южи-сан — въздъхна той. — Макар да имам доста висок пост в ръководството на „Черният кинжал“, аз все пак не зная всичко за нейната структура и цели. Но спокойно можеш да ми повярваш, като ти казвам, че тя е пуснала пипалата си във всички слоеве на японското общество. Съдейки по информацията за Оракула, до която са се добрали, стигам до извода, че имат свой човек в научноизследователския институт на твоята компания. И това е още един повод да се присъединиш към мен. Само ако си вътре в организацията, ти ще бъдеш в състояние да следиш и контролираш проникването ѝ в „Шиан Когаку“...

— Всичко това е вярно — кимна Южи. — Но аз не мога да им позволя достъп до Оракула!

— Разбира се, че няма да им го позволиш. Но ще можеш да контролираш нещата само ако си един от тях!

Южи потъна в дълбоко мълчание. Остана така в продължение на няколко безкрайни минути, после направи знак на едно от момичетата зад преградата и въздъхна:

— Животът е толкова сложен, а аз се нуждая от простота и нищо повече!...

Момичето пристъпи към масичката и напълни чашките им с горещо саке. Изпиха го в пълно мълчание, но Вакаре имаше чувството, че във въздуха е надвиснала буря.

— Май не ми предлагаш голям избор! — промълви най-сетне Южи.

— Да вдигнем тост! — светна лицето на Вакаре. Много обичаше Южи, дълбоко в сърцето си знаеше, че приема предложението на

Минако не само от „гири“ а и от болезненото желание да стане още по-близък с нейния син. — Да прием за бъдещето на „Черният кинжал“!

— За промяната! — тихо промълви Южи и леко чукна чашката на приятеля си.

Очите на Улф пареха и той неволно ги разтърка с палци. Господи, в каква лудница се забърках?

Шика караше много бързо, сменяше платната с такава увереност, сякаш знаеше какво точно си мислят шофьорите около тях. Небето беше оловносиво, облаците бавно се разкъсваха и неохотно отстъпваха пред първите лъчи на зората. Скоро слънцето изгря и позлати короните на дърветата.

Ясно усещаше огромната мощност на колата. Беше убеден, че моторът е специална изработка, снабден с допълнителни турбокомпресори и изобилие от конски сили.

— Виж какво, Улф — обади се Шика. — Зная, че не ми вярваш, но много ми се иска нашият съюз да бъде ефективен... Затова ще ти предложи малко предварителна информация — разбира се, от моя гледна точка...

— Давай.

— Ти ни мразиш, защото постепенно завладяваме родината ти, но действителното състояние на нещата е точно обратното. Америка е отговорна за нова Япония. Вие ни създадохте такива, каквито сме днес, вие ни поощрявахте и финансирахте. А сега не можете да се примирите с допуснатата грешка. Защото докато ние вървахме напред, вие затъвахте в стагнация.

Нашите успехи ви плашат, вие ни завиждате, но въпреки това не правите нищо, за да ни се противопоставите. Предпочитате да ни поучавате и да твърдите, че нашите постижения се дължат единствено на вашите пари и са за ваша сметка. Това е нечестно! Ние никого не караме насила да купува нашите коли, компютри и електроника. Американците не са глупаци. Те избират нашата продукция в условията на най-конкурентния пазар на света. И я предпочитат, защото е по-модерна и по-надеждна от вашата...

Корветът се стрелна покрай тежък влекач с шестнадесет колела, шофьорът му ядосано натисна сирената. Кабината на чудовището се

стопи в огледалцето с такава бързина, сякаш то изобщо не се движеше.

— Вие открихте транзистора, но пропуснахте да оцените перспективите пред пазара за портативни радиоприемници и касетофони. Запълнихме го ние и спечелихме милиарди. Вие открихте и микрочиповете, но ние ги усъвършенствахме до такава степен, че само след година вие започнахте да ги купувате от нас. Вашите компютърни компании се управляват толкова зле, че ние практически започнахме да ги изкупуваме, за да ги научим на маркетинг и бездефектна продукция. В резултат на всичко това вие ни завиждате и ни мразите...

— Напълно основателно според много хора — отбеляза Улф.

Шика задмина още един голям камион и поклати глава:

— Сигурно ме мислиш за арогантна, но трябва да си дадеш сметка, че бъдещето на Америка е много по-мрачно от близкото минало... Да ти дам ли само един пример? Откривателят на роботите е Джоузеф Енгълбъргър, американски гражданин, сигурно не си чувал за него... По всяка вероятност името му е познато на един от десет хиляди твои сънародници. Тук той потъна в забвение, но ние го превърнахме в идол. Дадохме му възможност за работа, усъвършенствахме изобретението му и го направихме толкова ефективно, че създадената с помощта на работи продукция на практика е лишена от каквито и да било дефекти.

А какво направиха американците със своите работи? Монтираха ги в Дисниленд. Спокойно можете да ги пратите и за претопяване, а после ще започнете да купувате нашите... Ето ти още една причина да ни мразите!

— Не ни бива много в колективните начинания — призна Улф. — Ние сме народ от предприемчиви индивиди, всеки от които върви по свой собствен път към успеха. Едва ли някой е склонен да се подчинява на предварително очертани схеми и планове...

— Това е истина. Но за съжаление е било положително качество през миналия век, докато днес се е изродило в мързел и алчност. Вие охотно приемате нашите капитали, а после искате да ни накажете, защото сме ви направили богати. Предприемчивостта на съвременния американец се изразява в желанието да се сдобие с нещо, което после да продаде с печалба. Докато ние предпочитаме да запазим това, което сме придобили. Нима ще отречеш, че Рейдио Мюзик Хол и Рокфелер

Сентър днес положително нямаше да ги има, ако не бяха своевременно закупени от японци? Но те бяха съхранени като част от вашата история, за вашето поколение...

— Никой не обича националните му символи да са притежание на чужденци — въздъхна Улф.

— Е, и на нас не ни е приятно, че световен шампион по сумо е американец — усмихна се Шика.

Навлязоха сред гранитната сивота на града. Служители на чистотата безцеремонно насочваха маркучите си към картонените убежища на бездомниците, дрипавите им фигури се надигаха и с неохота сменяха позициите си в хладния утринен здрач.

Шика паркира пред тухлената сграда на Съдебна медицина и двамата поеха по стълбите. От радиотелефона на колата Улф беше успял да се свърже с Върнън Харисън и главният патолог на Ню Йорк ги очакваше с огромна картонена чаша кафе в ръка.

— Бих ти предложил малко от тая течност — промърмори той. — Но все още не те мразя достатъчно силно за подобен жест... — отпи една глътка, направи гримаса и изръмжа: — Предупреждавах ме, че ще минат години, преди да свикна с тая помия, ама аз все не вярвах... Тукашните служители се майтапят, че кафето в тая къща го правят долу в хладилниците, използвайки кръв и формалдехид... Единственото му предимство е, че машината винаги го прави студено... — изсмя се, макар да беше ясно, че е разказвал тая история стотици пъти.

Улф представи Шика като приятелка на Моравия. Всъщност не виждаше как другояче би могъл да я представи. Харисън ги заведе в хладилника, превъртя ключалката на една от камерите и изтегли количката.

— Вече нямам никаква полза от него — промърмори със съжаление той. — Разлагаше се толкова бързо, че бях принуден да го напълня с консервиращи химикали. Добре че няма семейство... Иначе досега да са ни вдигнали във въздуха!...

— Разбрах, че си открил нещо в токсикологичните проби — рече Улф.

— Вярно е — замислено кимна Харисън и отпи от картонената чаша. — Признавам, че все още не зная какво е станало с този човек, но все пак успяхме да открием причината за аномалиите в химическия

състав на тъканите. Това момче притежава забележително високо ендокринно ниво. Което ще рече, че е бил по-здрав и по-жизнен от мен, когато съм бил на двадесет и пет години... Никога не съм се натъквал на нещо подобно...

— Тогава какво го е убило?

— Отговорът ми е *NEIN, MEIN HERR*. Хабер си нямам какво го е убило, но ще ти кажа едно: след шест седмици той пак щеше да е покойник, дори и без помощта на убиец.

— Как така?

— Рак, момчето ми — промърмори Харисън. — С толкова метастази, че дори не си правих труда да ги броя... Но нито една от тях няма естествен произход.

— Искаш да кажеш, че ракът е бил предизвикан по изкуствен начин? — вдигна вежди Улф. — Как по-точно?

— Фактор на растежа номер едно, наподобява инсулина — внезапно се обади Шика.

Двамата мъже рязко се извърнаха към нея.

— Я повтори! — присви очи Улф.

— Мисля, че дамата има предвид естественото нарастване на човешките хормони — обади се Харисън. — Това става в щитовидната жлеза. Научните списания публикуваха съобщения за опити да се влияе на тези хормони с цел забавяне на стареенето... На принципа на превръщането на мазнините в мускули — като при тренираните спортисти...

— А вие за пръв път се натъквате на последиците от генната стимулация, използвана при този процес — вметна Шика.

Харисън замалко не се задави.

— Нима твърдите, че този човек е претърпял промяна на клетъчния състав на ДНК? — извика той. — Това е напълно изключено!

— Докторе, преди тринадесет дни Лорънс Моравия беше съвсем нормален мъж на четиридесет и осем години! — хладно го изгледа Шика. — Моля, кажете ни какво е той днес.

Харисън въздъхна и поклати глава.

— В момента мога да кажа с абсолютна сигурност само две неща: той е мъртъв и тялото му не е нормално!

— Имаш предвид румените му бузи, така ли? — попита Улф.

— Юкио Мишима е написал следното — намеси се Шика: — „Дори мъртъв, човек трябва да прилича на вишневия цвят“... Искал е да каже, че смъртта отнема живота, но не бива да отнема съвършенството на външния вид, на мъжествеността... Ружът по бузите на мъртвеца е част от този ритуал.

— Значи смъртта на Моравия е била предсказана.

— Точно така.

Улф проговори едва когато излязоха на стълбите пред парадния вход:

— Добре, наистина ми показва как е бил убит Моравия. Но защо е бил убит?

Това беше част от проверката. От Шипли той вече знаеше отговора на този въпрос: Моравия е бил шпионин, когото са разкрили. Сега искаше да чуе версията на Шика.

— Лорънс е бил обект на един особен експеримент — отвърна тя. — Бил е свързан с... е, нека го наречем биокомпютър, наречен Оракул. Този Оракул твърди, че може да променя клетъчния състав на ДНК, а Моравия трябваше да бъде доказателството...

Улф я гледаше и мълчеше. Кой лъже — Шика или Шипли, запита се той. Може би и двамата.

— И какво е станало?

— Не знам. В методологията на Оракула очевидно има някакъв недостатък. Процесът на подмладяване е предизвикал светкавично разпространяващи се карциноми. Моравия е бил убит, за да не разкрие тази тайна.

— А защо не са изгорили трупа му? — попита Улф. — Това би направило аутопсията невъзможна.

— Трябва да вникнеш в начина на мислене на хората от „Тошин Куро Косай“ — поклати глава Шика. — Вече ти казах — изгарянето е недостойна смърт...

— Значи Моравия е бил ценен в очите на някой от „Черният кинжал“...

— Да. Беше близък с човек от вътрешния съвет...

Достатъчно близък, за да бъде шпионин, запита се Улф, а на глас каза:

— Е, хубаво... Ти каза, че Сума е изпратен да ме убие и ти вярвам. Имам достатъчно доказателства... Но ти самата защо си тук?

— За да те охранявам — отвърна Шика. — И да те отведе в Япония. Нужен си ни там, за да помогнеш в борбата срещу „Гошин Куро Косай“. До този момент те имаха спирачка — убеждението, че са обречени на измиране. Не можеха да се раждат бебета с тяхната дарба, тоест с променено ДНК. Но от години работят върху проблема и търсят изкуствен начин за осъществяването на тази промяна.

— За да могат да се възпроизвеждат...

— Точно така — кимна Шика. — И затова искат Оракула.

Не беше достатъчно. Макар че Южи беше далеч по-близък с Оракула от Хирото, той чувстваше, че е влудяващо далеч от истинския синхрон с него.

— Хайде още веднъж отначало! — промърмори на глас той, макар че беше сам.

— *Отначало на какво?* — попита с приятно модулирания си глас Оракула. Хирото твърдеше, че е женски, но Южи беше убеден в обратното.

— Това, което каза преди малко — търпеливо отвърна Южи. — Моля, повтори го.

— *Опасността се крие в живота, а не в смъртта* — каза Оракула.

— Какво означава това?

— *Смисълът се съдържа в думите.*

— Говориш безсмислици.

— *Моят синтаксис е безупречен.*

Южи замълча, погледна черния куб, изпусна въздуха през носа си и направи опит да се успокои. После стана и отиде да отвори стоманената врата на Хана.

— Не съм убеден, че постъпваме правилно — каза ѝ той. — Отстъпвам пред желанието ти само защото ме притискаш и защото не съм стигнал доникъде!

— Разбирам — каза Хана с онзи тон, който Южи често улавяше у майка си.

Хана се изправи пред Оракула и дълго мълча. После на лицето ѝ се появи усмивка.

— Очаквах нещо съвсем различно — рече. — Може би нещо от сорта на робота Роби от „Забранената планета“...

— Оракула не е робот — поклати глава Южи. — Поне не в традиционния смисъл...

— Той е нещо повече.

— Доста повече — съгласи се Южи. — Разочарована ли си от външния му вид?

— Не — отвърна тя, пристъпи напред и докосна с длан повърхността на куба. — Усецам топлината му, сякаш е човек... обърна се към Южи: — Как контактуваш с него?

— Хирото пише с ей тази светлинна писалка, а аз направо му говоря.

— А друг начин няма ли? — изненада го с въпроса си тя.

— Не те разбирам...

— Не ме устройва нито речта, нито клавиатурата — поясни Хана.

— Това означава, че сме в задънена улица — с нескрито облекчение въздъхна Южи.

Хана бавно заобиколи машината, очите ѝ се спряха на част от допълнителното оборудване и сърцето на Южи пропусна един такт. Тя се приведе над снопче фини оптични влакна, свързани с мощните компютърни чипове от галиев арсенид. Цялата схема беше голяма колкото нокът, а очите на Хана изследваха далечните краища на оптичните влакна, събрани в плътен сноп. Южи затаи дъх, докато пръстът ѝ внимателно опипваше връзките.

— Какво представлява това приспособление?

Душата на Южи се сви. Фактът, че задава този въпрос, ясно доказваше, че вече знае отговора.

— То не функционира — сви рамене той.

— Опитвал ли си го? — вдигна глава тя.

Южи не отговори.

Очите ѝ не изпускаха лицето му.

— Искам да ме включиш!

— Какво? — объркано я погледна той. — Мисля, че не те разбирам... Това... Това е невъзможно!

— Говориш като Хирото! — смъмри го тя. — Знаеш, че е напълно възможно. — Самоувереността ѝ беше влудяваща.

— Е, добре — въздъхна той. — Признавам, че теоретически е възможно, но е твърде опасно...

— Искаш да кажеш, че вече си го изпробвал? — вдигна глава тя, после кимна и си отговори сама: — Всъщност ясно... Личи си по страха ти.

— Трябва да съм луд, за да направя това, което искаш!

— Но въпреки това ще го направиш — отвърна Хана. — Затова съм тук, затова и ти ме допусна до творението си. Нали така? Бъди честен, Южи. Стигнали сте до етап, в който Хирото не знае какво става вътре в Оракула, а ти не разбираш думите му. Включи ме в него и ще получиш отговор на всичките си въпроси.

— А другата възможност е ти да се превърнеш в труп — поклати глава той. — Нямаме никаква представа как ще реагира организъмът ти на включването в системата на Оракула!

— Трябва да ти напомня, че нямаш представа и за друго — какво представлява моят организъм! — отсече с хладна логика Хана.

— Още по-зле!

— Оракула няма да позволи да ми се случи нещо лошо.

— Сега вече говориш глупости! — смаяно я изгледа Южи.

— Глупости ли? — вдигна вежди тя. — Добре тогава. Каж ми, че не го счита за жив, че той е просто една машина!

— Не знам какво да мисля — призна Южи.

— А пък аз знам какво се върти в главата ти — засече го тя.

Южи си представи загадъчното излъчване на Хана, в душата му се загнезди съмнение. Дали пък Оракула не „говори“ с нея по друг, незабележим за околните начин? Това е лудост, рече си той. Подобна възможност означава, че тя през цялото време е била права да го възприема като одухотворено същество! Но в същото време е толкова самоуверена, толкова спокойна! В поведението ѝ няма дори капчица страх...

— Затова съм тук, Южи-сан — промълви тя. — Моята душевна нагласа наистина е излъчване, което ми позволява да „виждам“ отвъд хармонията на време и пространство, да виждам всичко с яснотата, с която ти виждаш театрален декор. И аз виждам една фина мрежа, върху която хората проектират необясними за себе си събития. А отвъд нея е необятната Вселена. Подредена по начин, който смъртните не могат да възприемат... Там времето, пространството и гравитацията са

в съвсем различни измерения, различно е самото им съществуване... — С израз на задоволство проследи проясняването, изписано върху лицето на Южи, изчака малко и продължи: — Сега вече разбираш защо трябва да бъда свързана с Оракула, защо съм убедена, че няма да пострадам от мощните електронни полета. Притежавам това прозрение благодарение на особеното трескаво състояние, при което функционира мозъкът ми, мислите ми протичат по съвсем различен начин от твоите... Чувствам се близка с Оракула, сякаш е част от плътта ми, сякаш е мой брат...

Южи докосна пулсиращото си слепоочие. Отдавна мечтаеше да разбере тайнствената промяна у Хана, но в момента му се искаше да ѝ обърне гръб и да побегне. Взе се в ръце с усилие на волята, въздухът с тихо свирене излиташе от гърдите му.

— Не искам да направя това.

Хана пристъпи към него и тъжно го изглежда.

— Бедничкият Южи. Раздвоението в душата ти е дълбоко и те кара да страдаш...

— Страх ме е от него — прошепна той. — То е хаос!

— Нима така наричаш дарбата си? — докосна бузата му тя. — Хаосът е навсякъде около нас. Нима не чуваш могъщото дишане на Вселената?

— Не чувам нищо, навсякъде около мен цари тишина.

— Точно така. Вслушай се в тишината.

— Хана, откажи се от тази налудничава идея! — умолително прошепна той.

— Трябва да ми забраниш да контактувам с Оракула — парира го тя. — Хайде, направи го!

Той мълчеше.

— Дългът ти е ясен още от самото начало — промълви Хана и пристъпи към Оракула. — Хайде, направи това, което си длъжен да направиш!

Подготовката му отне около час. Когато всичко беше наред, той я настани на един стол редом до черния куб. Ръцете му неудържимо трепереха и спряха едва когато силните пръсти на Хана се увиха около китката му.

— Не бива да се страхуваш от себе си, Южи.

— От себе си? — учудено я погледна той. — Страхувам се от проклетото създание!

— Не. Ти се страхуваш от онази част от душата си, която си вложил в него.

Южи пое дълбоко дъх, отмести очи от бледото интелигентно лице на Хана и ги насочи към матовата, не по-малко интелигентна фасада на Оракула. Едва сега си даде сметка, че и двамата представляват пълна загадка за него, а само след броени секунди ще бъдат свързани завинаги, с неизвестни никому последици. Това беше мечтата на Хана, пък и неговата... Е, да става каквото е писано...

Пое дълбоко дъх, протегна ръка и натисна бутона за включване. Очите му не се отделяха от лицето на Хана.

— Трябва по най-бърз начин да отлетим за Токио — каза Шика. — Но не можем да го сторим по нормален начин, тъй като Сума е по следите ти. Имам един приятел, който ще ни помогне...

— Но това означава да си напусна службата — възрази Улф. — Просто ей така...

— Все още не разбираш, че нямаш избор — въздъхна Шика. — Сума отдавна се е погрижил за това.

Улф си спомни срещата с агента Шипли и съгласието си да изпълни предложената задача. Сега просто ще трябва да поеме в избраната посока и толкоз.

— Добре — въздъхна той. — Но първо ще се отбия в службата. Важно е...

— Само за минутка — предупреди го Шика. — Времето ни е малко.

Изминаха Второ авеню по цялата му дължина, чак до Кристи Трийт в центъра. Завиха на изток по Канал стрийт и Алън, излязоха на Бродуей и поеха на запад. Улф обясни, че трябва да си вземе служебния револвер. Това наистина беше така, но в допълнение искаше да се види и с Ричардс Кавалера, да оправят отношенията си още преди Бретхард да се е възползвал от бъркотията.

— Искам да те питам нещо — промълви той. — Как хората от „Черният кинжал“ възнамеряват да използват Оракула, особено ако се

окаже, че неговата методология срещу стареенето е недостатъчно съвършена?

— Те са съвсем близо до разрешаване на този проблем — отвърна Шика. — Липсва им един малък катализатор, а след като го открият, ще бъдат изправени пред две възможности...

— Което означава, че си права, като казваш, че времето ни е малко — въздъхна Улф. Напомни си да разкаже на Шипли за тази подробност още при първата им среща.

Старият кинотеатър в началото на Китайския квартал тънеше в мрак. Когато влезе, Улф установи, че бояджиите бяха приключили и се бяха изнесли.

Боби скочи да го посрещне. След премеждието на задната уличка и срещата със синия огън той изглеждаше някак по-стар, по-мъдър, но и по-тъжен отпреди. А в момента беше и доста възбуден.

— Слава Богу, лейтенант! — възкликна той. — Наистина се радвам да те видя! Цял ден въртя телефона на оная къща в Ийст Хамптън!

— Тръгнах си рано — отвърна Улф, отключи чекмеджето на писалището си и извади от него револвера, кобура и няколко резервни пълнителя. — Какво има?

— Кавалера! — отвърна почти шепнешком Боби. — Тази сутрин са го намерили мъртъв пред къщата му в Тремънт. Застрелян с два куршума в тила.

— Господи Исусе! — изправи се Улф и втренчено погледна колегата си. Нима Кавалера е имал глупостта да откаже изплащането на заемите, взети от брат му? Нима акулите лихвари са побързали да му видят сметката? Хвърли кос поглед към Шика и изръмжа: — Трябва да отида там, независимо от Сума!

— Нямаме време, Улф! — меко, но настоятелно рече тя.

Боби местеше очи от единия към другия и нервно облизваше устните си.

— Мисля, че идеята ти не е особено добра, лейтенант — обади се най-сетне той.

— Какво?

Боби пристъпи от крак на крак.

— Вече имаме съвсем определени улики, знаеш... Току-що идвам от лабораторията на Ротстейн... Балистичната експертиза

доказва, че куршумите на престъплението са били изстреляни от твоя револвер...

Улф долови едва чулото възклицание на Шика зад гърба си.

— Господи! — смаяно промърмори той. — Нали видя, че току-що отключих чекмеджето си и извадих оръжието?

— Видях, лейтенант.

— Което означава, че по време на уикенда то не е било у мен.

— Вярвам ти, лейтенант. Вярват ти и всички останали „прилепи“. Но трябва да разбереш, че след смъртта на Джуниър в отдела цари силно нервно напрежение. Знаеш как ни юрка Бретхард, спречкването ти с Кавалера му дойде тъкмо на време. Обработка всички черни ченгета в града и ги настройва срещу теб и комисаря... Разследването на убийството на Кавалера ни е отнето. Бретхард твърди, че сме заинтересована страна... — Боби замълча за момент, пое кислород в дробовете си и тихо добави: — Има заповед за задържането ти... С официален мотив — разпит на важен свидетел...

— Улф, ние *наистина* нямаме време за подобни игри! — намеси се с твърд глас Шика. — Тая работа вони от цял километър. Предлагам да тръгваме, още сега!

— Не, не мога да тръгна! — поклати глава Улф. — Трябва да оправя тази бъркотия. Успея ли да се добера до комисаря, лесно ще разоблича онзи лъжец и расист Бретхард!

— Останеш ли, можеш да бъдеш сигурен, че Сума ще се погрижи да те лиши от този шанс — отвърна Шика.

Боби облиза устни и не знаеше кого да гледа.

— Тя е права, лейтенант — промълви най-сетне той. — Ти трябва да изчезнеш. Поне докато не открием нещо конкретно за убицеца на Кавалера. Ротстейн ми каза под секрет, че специален екип от Министерството на вътрешните работи вече е тръгнал насам... Ще конфискуват оръжието ти, а теб ще отведат на Полис Плаца номер едно...

— Нямах избор — обади се Шика.

Улф сведе очи към револвера си и бавно кимна с глава.

— Боби, на твое място бих разпитал братчето на Кавалера — изръмжа той и започна да разпределя оръжието и мунициите по джобовете на коженото си яке. — Цялата бъркотия стана заради него: Хванах Кавалера в момента, в който ръсеше собственика на „Ла

Ментира“, а той ми призна, че парите му трябвали да погаси заеми на брат си...

— Ще бъде сторено, лейтенант — отвърна Боби и стисна ръката му. — Но много ще внимавам, тъй като Бретхард изглежда твърдо решен да ти одере кожата!

Скочиха в корвета и поеха по тесните улички на старата градска част, наподобяващи дълбоки каньони в могъщата снага на финансова Америка. Скоро стигнаха източния край на Манхатън и Ничията земя, проснат на север между последните небостъргачи и магистралата „Франклин Рузвелт“.

Някога това място е било павирано, но днес върху него се издигаха купища арматурно желязо, огънати тенекии и кашони от дебел картон, които можеха да бъдат оприличени на човешки жилища само след внимателно взирание. Но фактът си беше факт — тук за няколко години се беше появил призрачен град, населен от призрачни същества, които всеки ден плъзваха да си търсят прехраната по улиците на огромната метрополия, която светът познаваше под името Ню Йорк.

— Бретхард ме е натикал в ъгъла и няма никакво намерение да ме изпусне! — ядосано изръмжа Улф. — Но най-гадното е, че нищо не мога да направя!

Пред тях се появиха пламъците на многобройни огньове — населението на призрачния град приготвяше вечерята си. Край паркинга, на който бездомниците бяха подредили никелираните си колички за пазаруване — разбира се, откъснати от супермаркетите наоколо, вонята на изпражнения беше направо непоносима. Капаците на електрическите шахти бяха отворени, от тях във всички посоки се виеха кабели. Тези дрипльовци крадяха всичко, защо пък да не крадат и ток?

В този „град“ се въртеше оживен бизнес. Естествено незаконен, както Улф нееднократно беше имал случай да се увери. Спомни си една случка от началото на съвместната си работа с Боби Конър, още преди създаването на „Прилепите“. Появиха се тук в една топла лятна нощ, повикани от таен осведомител на Улф, който беше готов да предложи информация за дълго търсен от полицията убиец и изнасилвач на възрастна двойка, намерил убежище тук. Тогава вонята беше толкова силна, че очите им плувнаха в сълзи и трябваше да си

сложат противогазите, за да не повърнат. Това беше достатъчно важен повод, за да посетят града на бездомниците, който полицията и градските власти старателно отбягваха. Оправданието им беше, че нямат достатъчно средства, за да го държат под контрол, и го оставяха да се развива на произвола на съдбата, по собствени правила и закони.

Но когато Улф и Боби най-сетне успяха да се доберат до колибата на информатора, се оказа, че той и брат му са извадили дългите си ножове и водят битка на живот и смърт. Свили плътен кордон около тях, останалите заселници възбудено крещяха и залагаха на единия или на другия.

Улф и Боби се разделиха и скочиха да разтърват освирепелите мъже. Улф успя да изтръгне ножа от ръцете на своя човек, но Боби изпусна неговия, онзи раздра противогаса му и отново се нахвърли срещу брат си. Острието на ножа му потъна в корема на нещастника почти в същата секунда, в която Улф го простреля в гърдите.

Свел поглед към двата безжизнени трупа, заобиколен от воя на разочарованата тълпа, сред която Боби отчаяно повръщаше, Улф изпита непреодолимото желание да захвърли значката си още тук, на това противно място. Нима може да има по-отвратителна работа от тази, отчаяно се запита той. Но тогава все още не познаваше всички гадни миазми, които изпускаше отровната плът на огромния град... Особено онези от тях, които отново го бяха довели тук.

Изскочиха от черния „Корвет“, който вече беше успял да привлече вниманието на одърпаните и шумни обитатели на гетото. От огромна, някога никелирана тонколона, висяща на голи жици над входа на близкия бордей, се разнасяше оглушителна рок музика. Никой не ѝ обръщаше внимание — тя просто беше част от обичайния градски шум, от воя на сирените и непрекъснатия грохот на трафика. Във въздуха бръмчаха облаци от мухи, вонята на гниещи боклуци и некъпани от месеци човешки тела се беше превърнала в част от отровния индустриален смог, надвиснал над Града на дрипльовците...

— По-добре остани край колата — обърна се да го погледне Шика. — Предполагам, че все още не си се възстановил...

— Нищо ми няма — поклати глава Улф.

Тя задържа очи върху лицето му, после кимна с глава и се насочи към входа на бордея. Музиката дънеше с такава сила, че Улф усети остра болка в тъпанчетата си.

— Паркър! — извика с цяло гърло Шика.

На входа се появиха двамина. Огромни мъжаги с татуировки по голите ръце, и двамата от латиноамерикански произход. Бяха облечени в мръсни потници и оръфани джинси, на коланите им бяха затъкнати евтини европейски пистолети, дълги извити ножове и бейзболни бухалки с прикрепени бръсначи по края.

— А, ти ли си... — промърмори по-едрият. Под едното му око бяха татуирани две сълзи — знак, че е бил две години в затвора.

— Трябва да го видя! — Шика отново беше принудена да крещи.

Мъжагата със сълзите се ухили и пристъпи напред, другият остана на мястото си край входа.

— Хубаво, щом *трябва*, ще го видиш — изръмжа онзи и заби пръст в гърдите на Улф. — Но защо си домъкнала и тоя? Не знаеш ли, че тук не виреят такива като него? Гади ми се само като ги зърна...

Улф не каза нищо, очите му внимателно следяха действията на мъжагата.

— Надушвам ченге! — обяви онзи и на лицето му се появи заплашителна гримаса. Бейзболната бухалка изневиделица се озова в ръката му и свирна на милиметри от лицето на Улф. — Ченге от голямото добрутро... К'во правиш тук, ченге? Това не ти е Ню Йорк Сити с лъскавите мадами и баровските коли по улиците! Това тук е забранена територия за такива като теб!

— Разкарай тая бухалка! — мрачно процеди Улф.

Мъжагата се ухили и се изплю в краката му.

— Е, сега вече ще останеш без нос!

Улф ясно усещаше напрежението у Шика, изправила се на крачка от втория бодигард, който вече стискаше дръжката на пистолета, увита в мръсен лейкопласт. Изигра нерешителност със завидно умение, тялото, му се люшна назад, сякаш се готвеше да отстъпи. Горилата пристъпи напред и замахна с бухалката, на лицето му се появи тържествуваща усмивка. Вече предвкусваше касапницата и изгаряше от нетърпение да се прояви.

Ръката на Улф се стрелна напред и сграбчи нападателя малко над десния лакът. Рязко го дръпна към себе си, онзи изгуби равновесие и политна. Лявата длан на Улф потъна в ключицата на горилата, разнесе се остро изпукване. Ръката на дебелия нямаше време дори да се

отпусне, тъй като десният юмрук на Улф улучи слънчевия му сплит със смразяващ кръвта тътен и всичко свърши.

Улф се дръпна встрани, за да направи място на сгърченото тяло, вниманието му вече беше насочено към другия бодигард, който измъкваше пистолета си. В същия момент на прага застана слаб мъж с европейски черти на лицето и дълга, проскубана брада. Това беше Паркър.

Улф с интерес го огледа. Ако някой го подстриже и избърсне, а след това го облече в костюм от модната къща „Брук Брадърс“ и го пусне на Уолстрийт, която се намираше на някакъв си километър от тая воняща клоака, Паркър би изглеждал не по-зле от всички останали бизнесмени.

— Трябва да си поговорим, Паркър — обади се Шика.

Брадатият отмести втренчения си поглед от Улф, насочи го за момент към гърчещото се на земята тяло и леко се извърна към втория бодигард:

— Разчисти терена, Пако!

— Той е приятел — продължи Шика.

— Вони на ченге — сбърчи нос Паркър, наблягайки на ленивия си южняшки акцент.

— Действително бях ченге, но с това вече е свършено — рече Улф.

— Приятел е — повтори Шика.

Паркър стоеше под никелираната тонколони, сякаш тя беше някакъв талисман, който го предпазва от злото. Носеше плътно прилепнали колоездачни шорти на черни и червени ивици, нагоре беше облякъл тъмнозелена фланелка с надпис на гърдите:

КРАЙБРЕЖЕН ВУДУ

— Да влезем — промърмори той. — Трябва ни спокойствие.

Макар и слаб, той беше жилав и здрав мъж. Посегна да вземе една пламнала дъска от кофата за боклук до вратата, за да запали цигарата си, мускулите по гърба му помръднаха като живи.

Помещението беше тясно, въздухът беше наситен с миризмата на дим, зеле и човешка пот. Стените бяха покрити с цветни снимки,

очевидно откъснати от модните списания на богатите: спортни автомобили, яхти и частни самолети, разкошни къщи, издигащи се сред именията на Палм Бийч и Ийст Хамптън. Повърхността им беше покрита с дебел слой сажди, който сякаш искаше да напомни за мизерията наоколо.

На пода имаше стар мангал и газени лампи, прикрепени върху използвани каси. Парче гофрирана ламарина ограждаше нещо като миниатюрна кухня, обезцветено от старост одеяло беше спуснато пред входа на съседното помещение.

Паркър се приближи до очукан, сърдито ръмжащ хладилник и извади три бири. Подаде по една кутийка на Улф и Шика, после се оттегли на стар люлеещ се стол със своята в ръка. От повърхността му се вдигна облаче прах, което бързо се върна обратно, сякаш уморено от усилието. Улф и Шика седнаха на дървени столове, носещи следи от многобройни поправки.

— Трябва да се махнем оттук — започна Шика. — Не само от града и щата, но и от страната изобщо.

На лицето на Паркър се появи крива усмивка.

— Искаш да кажеш, че това говняно ченге са го подгонили, а? — попита. — Това много ме кефи!

— Сума е тук — кратко поясни Шика. — И ще направи опит да ни попречи.

Паркър се замисли, после бавно поклати глава:

— Това означава, че Сума ще види сметката на всеки, който реши да ви помогне...

— Ако изчезнем веднага, няма да има време — отвърна Шика. — Той се интересува единствено от нас.

Паркър отново се ухили и това позволи да се видят няколко железни зъба в устата му.

— Ама и тебе си те бива — рече. — Сега разбирам как си успяла да вземеш шубето на доста от моите момчета... — Хвърли фасата си в празна кутия от доматиено пюре и се изправи: — Ще видя какво мога да направя...

Отмести одеялото и изчезна в съседното помещение.

Шика пристъпи към паянтовата врата и хвърли един поглед навън. Изобщо не докосна бирата си.

— Какво щеше да направиш, ако не бях строшил ключицата на оня плъх? — попита Улф.

— Нищо — отвърна Шика. — Просто защото нямаше да се наложи.

— Нима си предвидила и този развой на събитията?

Може би имам повече вяра в теб, отколкото ти в мен...

Отвъд процепа на вратата животът продължаваше да кипи. Едва ли се отличаваше по нещо от живота в някоя страна на Третия свят, помисли си Улф. Изненадващото беше, че човек може да го открие тук, в сърцето на Ню Йорк.

— Очакваш ли нещо? — попита той, забелязал напрежението във фигурата на Шика.

— Не — поклати глава тя, но очите ѝ продължаваха да оглеждат околността.

Наблюдавайки голото дете, клекнало да се облекчи сред купчина мръсотии, Улф си спомни за един доклад на общинската здравна служба. В него се предупреждаваше, че в тази част на града са открити редица заразни микроорганизми, които всеки момент могат да причинят епидемия — диплококи, стафилококи, бактерии на салмонела...

— Знаеш ли, аз все още не мога да тръгна — промълви той.

— Стига вече с тези глупости! — ядосано повиши тон Шика. — Сума ще те разкъса за закуска! Прави какво ти казвам и се моли на Бога да останеш жив!

— Ти не разбираш. Аз нося отговорност за смъртта на Кавалера.

— От къде на къде?

— Той беше в моя екип, беше изпаднал в беда. Гордостта му пречеше да се обърне за помощ към мен, затова реши да поеме по една опасна, твърде опасна пътека... Аз също бях част от нея... — погледна я в очите и добави: — Надявам се, че можеш да разбереш какво означава гордост. Защото моят сенсей по айкидо не можеше...

— Гордостта е конфуциански грях — поклати глава Шика. — Дълбок и опасен грях...

Десет минути по-късно Паркър отново се появи. В ръцете му имаше професионална фотокамера „Полароид“. Снима ги мълчаливо, после отново се скри зад одеялото си.

Когато се върна, в ръцете му имаше два британски паспорта. Подаде ги на Шика и промърмори:

— Ще издържат всякакви проверки, няма от какво да се тревожиш.

Между зъбите си стискаше клечка за зъби, дъхът му миришеше на котешка храна.

— Благодаря — отвърна Шика и ги прибра в страничния джоб на дрехата си.

Очите на Паркър не се отделяха от Улф.

— Стига вече! — леко повиши тон Шика. — Казах ти, че е редовен!

Паркър се приготви да отговори, но в колибата се разнесе детски плач и той разпери ръце да посрещне едно петгодишно момиченце, което се втурна към него.

— Кати! — галовно прошепна той.

Момиченцето се покатери на раменете му и умолително вдигна глава:

— Хайде, татенце...

Той я сграбчи за краката и я пусна да виси с главата надолу. Плачът моментално престана, на негово място се появи весел кикот. Паркър я залюля насам-натам, русите ѝ коси почти докосваха пода.

— Защо търпиш този ад? — не издържа Улф и махна с ръка по посока на морето от мръсни колиби.

— Защото животът винаги е за предпочитане пред смъртта — отвърна Паркър и продължи да разтърсва момиченцето. — От лицето ти разбирам, че не ми вярваш... Това може да стане само ако си на моето място... — Издърпа Кати на височината на раменете си, сложи я да седне на ръката си и отметна къдриците от лицето ѝ. То беше зачервено и възбудено като на всяко дете по време на игра. Розовото ѝ езиче се изплези по посока на Улф, Паркър весело се засмя.

— Преди седем години бях един от най-добрите брокери в областта на жилищното кредитиране, занимавах се предимно е изкупуването на терени за ново строителство. Но дойде кризата и всичко отиде по дяволите. Отивах на работа и гледах как хора, с които уреждането на делова среща беше по-трудно от аудиенция при папата, най-спокойно си дремят на бюрата и решават кръстословицата на

„Таймс“... Невероятно! Телефоните мълчаха часове наред, тишината беше непоносима...

Паркър премести гъвкавото телце на Кати върху рамото си и продължи:

— После, разбира се, дойде ред на уволненията... Закриваха се цели кантори, работа никой не предлагаше... А моят съдружник беше изключително гадно копеле... Започнах да продавам. Първо БМВ-то и ролекса, после апартамента си в Батъри Парк Сити, при това на смешно ниска цена... Единственото хубаво нещо в цялата работа беше, че вече не плащах издръжка на бившата си жена... Тя обаче не е от тия, дето се примиряват лесно. Изпрати един куп адвокати да проверят дали наистина съм фалирал... После ѝ поисках заем, а тя ми се изсмя в лицето.

Известно време се препитавах с каквото ми падне — миех чинии, запазвах маси, приемах нощни поръчки, от които всеки бягаше... Когато ме наръгаха за втори път, реших, че е крайно време да престана да се водя гражданин на Ню Йорк Сити и да спазвам законите.

Висях потънал в кръв пред отделението за спешна помощ на районната болница, гледах как санитарите тикат носилки с жертви на въоръжени нападения и се питах дали съм попаднал в Ада. Това не беше онзи Ню Йорк, за който мечтаех по време на детството си в околностите на Чикаго. И разбрах, че трябва да прекося линията, която ме бяха възпитавали дори да не доближавам...

Дойдох тук, защото това беше единственият начин да оцелея. И ако на нещо съм се научил сред бордеите, то е много просто — човек става хиляди пъти по-твърд, когато е на дъното... Постави ли си за цел да оцелее, нищо не може да го уплаши. Преди пет години изобщо не бих повярвал на подобни смахнати твърдения...

Очите му се плъзнаха към детето.

— А сега имам Кати. Майка ѝ умря от свръхдоза хероин, а баща ѝ го изкормиха, защото се опитал да открадне кутия с фасул от колибата на съседа... — от устата му се откъсна неразбираем звук: — Много е смешно, знаеш... Цял живот съм работил на Уолстрийт, всеки ден боравех с милиони долари, но въпреки това не знаех какво е отговорност... Разбрах го едва когато започнах да се грижа за Кати и често си мисля, че това е най-хубавото нещо на света... — изсмя се и

добави: — Разбира се, аз съм длъжен да мисля така, иначе бързо ще превъртя... Но вярата е нещо странно — на моменти е крехка и чуплива, в други обаче е твърда като стомана... — Момиченцето се притисна в него, той се наведе и нежно го целуна по главичката: — Предполагам, че ще умреш от смях, но в момента чета Юнг... Задигнах събраните му съчинения от обществената библиотека, но не изпитвам никакви угризения, защото там тъй и тъй вече никой не стъпва... Мисля си колко странно е устроен светът... Как всичко си остава непроменено, въпреки бурното социално развитие и многобройните промени. В това има нещо много успокоително и искам някак да го внуша и на Кати — раменете му се свиха, гласът му прозвуча уморено и без предишната враждебност: — Всъщност не се знае, ченге... Може би твоят живот е по-голям ад от моя...

Улф слушаше смайващия разказ на човека срещу себе си, без да помръдне. Изведнъж си спомни за баща си, който странно приличаше на Паркър. И той като него е бил прекалено отдаден на професията си. Най-важното нещо в живота на Питър Матсън беше да е *някой*. По тази причина беше постъпил в редовете на Тексаските рейнджъри с надеждата да им върне предишната слава, по тази причина беше напуснал семейството си, за да се озове в дивата Австралия... Там беше имал шанса отново да бъде *някой*, да бъде героят от мечтите си... И се беше провалил.

— Тате?

— Тихо, Кати — смъмри я Паркър.

— Но аз...

— Край на люлеенето!

Паркър я свали на земята, но момиченцето веднага се разплака и той отново я взе в прегръдките си.

— Какво има, Кати?

Улф ясно видя как дребното телце започна да трепери, лицето побеля, от устата ѝ се изтръгна протяжен вой. Момиченцето беше изпаднало във вцепенение.

Паркър я отдалечи от себе си и започна да я оглежда.

— Топло ѝ е — рече. — Но е суха като оголена кост и трепери...

— Пусни я на пода, Паркър!

Улф ясно долови ужаса в гласа на Шика, но Паркър беше твърде зает с детето, за да ѝ обърне внимание.

— Паркър! — изкрещя Шика и се опита да измъкне момиченцето от прегръдката му. — Веднага я пусни на пода!

— Тя е болна! — възпротиви се Паркър. — Няма да я...

— Не разбираш ли, че се намира в ужасна опасност?

В същия миг от детето започна да се излъчва странна флуоресцентна светлина. Очите му заплашваха да изскочат от орбитите си, ирисите им се разшириха от ужас, от устата му се изтръгна животинско стенание. От върха на пръстите изскочиха синкави пламъчета, които бързо се плъзнаха нагоре. Кати нададе нечовешки писък, в следващия миг избухна в пламъци.

— Пресвети Боже! — изрева Паркър, но беше толкова смаян, че продължаваше да я притиска до себе си.

Мигът беше идентичен с това, което човек изпитва секунда след като е улучен от куршум. Тялото пада, но той не усеща нищо, умът е замръзнал в последната искрица на нормалните възприятия. После всичко рухва, времето и пространството престават да съществуват, действителността изчезва...

Сума ги беше открил!

Улф вече усещаше миризмата на изгоряла плът. Лицето на Кати беше разкривено от страх и още нещо... Може би от ужас, на който никои не е открил името...

Трябваше да направи нещо, за да спаси момиченцето. Наведе се да вдигне парцаливото одеяло, което се валяше в краката му. Но когато се изправи откри, че не може да се движи. Дишаше с мъка, имаше чувството, че сърцето му е притиснато от огромен юмрук и смъртта е близо. В главата му проблесна споменът от кошмара върху покрива на Аманда, от отчаяната му битка с неясната сянка, която го беше парализирала по същия начин... Обзе го ужас, студени капчици пот се плъзнаха по гърба му. Отново изпита чувството, че лети с ужасна сила надолу, през пръсналата се на хиляди кристални късчета капандура, а всички нормални възприятия го напускат...

Примигна, но болката в гърдите му беше все така силна, притискаше сърцето му с огромна мощ.

— Пусни Кати на пода — обади се с неестествено спокоен глас Шика. — Нека бяга, това е единственият ѝ шанс за спасение.

Паркър ридаеше като луд, но все пак чу думите ѝ и им се подчини. Фланелката на гърдите му беше прогоряла на няколко места,

от тялото му се издигаше дим. Дланите му бяха почернели от човешки сажди. Той не усещаше нищо, очите му бяха вперени в телцето на дъщеря му, което се гърчеше върху камъните, а синкавите пламъци я поглъщаха...

Улф изведнъж усети някакво раздвоение, пред погледа му изплува неясен мираж. Във въздуха се появи хладно течение, за миг му се стори, че някаква черна сянка пресича пространството, което го дели от Шика. Имаше усещането, че на крачка от него диша невидим звяр, болката в гърдите му изведнъж се стопи. Обърна се, чувстваше, че ще види нещо познато...

Вероятно светлината в колибата си направи шега, но в един миг беше готов да се закълне, че очите на Шика променят цвета си, а от ирисите им излитат блестящи яркозелени полукръгове. Неволно примигна и се втренчи в японката, но очите ѝ вече бяха черни и сякаш бездънни. Паркър остро пое въздух в дробовете си и Улф отново се извърна към проснатото на паважа дете. Пламъците бяха изчезнали, Паркър се беше отпуснал до неподвижното телце и нежно го прегръщаше.

Улф излетя навън, стиснал с две ръце служебния си револвер.

— *Улф!*

Ужасът в гласа на Шика го накара да потръпне, но той не спря. Гледката на обхванатото от пламъци момиченце продължаваше да бъде пред очите му, ясно виждаше как кожата се гърчи и свива, как кръвта тече гъста като желе... Не, този кошмар наистина беше непоносим, не искаше да живее с него до края на дните си!

Мракът се гърчеше в периферното му зрение като змиорка сред коралови рифове. Разблъска тълпата зяпачи и хукна успоредно на естакадата, върху която, високо над главата му, ръмжаха безброй автомобили. Полетя сред паянтови колиби, отвратително вонящи огньовете, разпалени в боклукчийски кофи, прескачаше оголени кабели и зеещи шахти на градската канализация, край които се мотаеха полудиви песове с вълчи очи.

Когато най-сетне напусна града на обречените, под краката му мазно проблеснаха камъните на паважа — потъмнели и огладени след двеста години интензивна употреба. Беше се озовал сред множество стари складове, замрели в очакване на булдозерите, които щяха да ги превърнат отново в праха, от който ги бяха създали.

Една врата тихо проскърцваше на вятъра. Малка, очукана, с току-що разбит катинар. Улф започна да се промъква към нея с безкрайно внимание, използвайки за прикритие дебелия метални подпори на естакадата. Направи светкавична преценка на състоянието си и го намери задоволително: левият крак леко го наболяваше, но не беше прекалено задъхан. Дотук добре...

Стигна вратичката и рязко я дръпна. Мрачният полумрак на зимния ден отстъпи пред червеникав здрач. Посрещна го миризма на плъхове, ръжда и изсушена риба миризма, стара колкото света...

Знаеше, че сега трябва да бъде изключително предпазлив. Някъде в мрака дебнеше сила, която беше в състояние да го унищожи. Тя вече на два пъти го беше притискала с железния си юмрук, но в крайна сметка му прощаваше. Защо? Пред очите му се появи тялото на Кати, обхванато от синкави пламъци, душата му отново потръпна от ужас.

Тази сила може да се усети като сянка. Може дори да се види с крайчеца на окото, беше казала Шика. Заредена е с огромна енергия и възможностите ѝ са безгранични. Може да се превърне в невидим юмрук. Може да мести неодушевени предмети, може да причинява болка, дори смърт...

Отново потръпна. Дълбоко в себе си знаеше, че сянката, чието присъствие усети в колибата на Паркър, е същата, с която се беше сблъскал на покрива на Аманда... Беше просто хлад във въздуха леко, едва доловимо черно течение... Което, макар и невидимо, дишаше в пространството около него.

Остана неподвижен, докато очите му свикнат с вътрешността на помещението, после бавно започна да се оглежда. Намираше се в нещо като канцелария — тясна и безкрайно занемарена. Отвори остъклената врата в дъното и пристъпи в склада. Беше огромен и мръсен, с клетки за отпадъци в дъното. Високо горе, почти под покрива, имаше редица малки прозорчета, от които струеше сивкава светлина. На няколко метра под тях бяха поставени голи крушки, които хвърляха под себе си червеникави кръгове, подобни на локви кръв.

Вляво мътно проблясваха перилата на желязна стълба, която водеше към тясно мостче, опасващо цялата огромна сграда във височина. Улф пое по нея, сигурен, че отвисоко ще има по-добра видимост.

Вземаше стъпалата по три наведнъж. Кожата около раната на крака му се опъваше, но той не изпитваше абсолютно никаква болка. На практика дори беше доволен от раздвижването на мускулатурата си. Стигна най-горното стъпало и усети как адреналинът в кръвта му рязко се покачва. Беше вдигнал прекалено силен шум, затова сега се спря, събу обувките си и ги натика в джобовете на якето. Продължи безшумно напред. Единственият въпрос, който го вълнуваше в момента, беше дали Сума и евентуалните му помощници могат да усетят присъствието му в непрогледния мрак.

В средата на мостчето легна по корем и внимателно огледа склада. В далечния край нещо помръдна, той скочи на крака и се понесе към стълбичката, с която мостчето завършваше на няколко метра от него.

Спусна се по нея и спря да се огледа. Беше се озовал сред многобройни клетки с решетъчни стени, които почти без изключение бяха пълни. В тях се въргаляха метални сандъци, дървени каси и торби цемент, докато основното помещение беше съвсем празно. Забеляза някакво движение в третата клетка и се насочи натам. Внимателно отвори решетъчната врата, очите му пробягаха по току-що разбития катинар, чиито челюсти мазно проблясваха на червеникавата светлина. И тук, както в останалите клетки, беше задръстено от стоки. В средата беше оставена тясна пътечка, която позволяваше достъп до следващото помещение. Улф предпазливо пое по нея. Движеше се странично, с протегнат напред дясна ръка, в която стискаше револвера си. От двете му страни се издигаха грамади от сандъци, високи и непристъпни като алпийски скали. По стените се виждаха оголени кабели, крушките хвърляха слаба и разсеяна светлина, която не помагаше на никого.

Стигна до третата клетка и внимателно побутна решетъчната врата. Краката си местеше с безкрайно внимание, тъй като бетонният под криеше най-различни изненади. За момент вдигна глава и видя слънцето. Светеше някак разсеяно и отдалеч, сякаш го наблюдаваше изпод водата... Намираше се в средата на тясната пътечка, когато една огромна пирамида от ПВЦ-тръби се раздвижи и сякаш с нежелание тръгна към него. Въздухът се изпълни със скърцане и стържене, Улф изпита чувството, че мрачни духове се будят от вековния си сън...

Понечи да се втурне напред, но тръбите, помръдващи като пипалата на Медуза, вече бяха изпълнили пространството пред краката

му. Обърна се с намерението да се върне обратно, но втора купчина тръби с грохот пресече пътя му, принуждавайки го да отскочи до купчина торби с цимент и да се притисне в тях. Сграбчи няколко и ги хвърли настрана, опитвайки се да направи малка ниша за тялото си. Напъха се вътре и остана напълно неподвижен. Усети ускореното си дишане и напрегнатия ритъм на сърцето си, стана му горещо. Тръбите обаче го намериха и тук, трупаха се една върху друга и заплашваха да го смажат. Огледа се за нещо, с което би могъл да попречи на движението им, но не забеляза нищо подходящо за целта.

От лавината втвърдена пластмаса изскочи къса, подобна на оръдие тръба и рязко го удари в рамото. Той отскочи назад, ръцете му панически грабнаха тежките чували и ги хвърляха напред. Това имаше известен ефект и тръбите забавиха своето настъпление. Но той знаеше, че скоро ще опре гръб в мрежестата стена на клетката и отстъплението му ще свърши...

В тясното пространство не можеше да използва дори револвера си. Беше принуден да го прибере обратно в кобура, прикрепен към колана на гърба му, а след това да използва двете си ръце, за да отмества чувалите по пътя си към стената.

Най-накрая стигна до нея. Мрежата беше гъста, промушването между железните пръчки беше немислимо. Обърна се и видя, че втората купчина тръби се приближава с неумолима бързина и заплашва да го прикове към решетката завинаги. Спря на сантиметри от лицето му. Улф вдигна ръце и направи опит да отмести тръбите най-отгоре, но те се оказаха безнадеждно преплетени.

После усети топлината. Отначало беше далечна и дори приятна, като от тлееща жаравана... Но в следващия миг пред очите му лумна ярък огън, сякаш някой беше отворил вратичката на огромна пещ. Вдигна глава и с ужас видя как тръбата над него започва да се топи. Пресвети Боже, помисли си той. Сума е решил да ме овъгли като Кати и Аркильо!

До слуха му достигна рязко пропукване, после от тръбите в краката му лумнаха пламъци. Огънят бързо се разпространяваше, след броени секунди около тялото му бушуваше истински пожар. Пипалата на Медуза оживяха, сред пламъците смътно се очертаваше черна сянка... Това трябва да е Сума, привел в действие огромната си психическа енергия...

Едва сега Улф разбра, че Шика му беше казала истината за „Черният кинжал“. Естествено това нямаше да му помогне, тъй като само след броени секунди ще се превърне в неузнаваем труп...

Лишен от възможността да се движи, той започна да се концентрира. Може би, сигурен в победата си, Сума най-сетне ще престане да му се изплъзва. Чувстваше потрепването на въздуха, раздвижен от концентричните кръгове на психическата му енергия. Той беше там, някъде в средата, откъдето изпращаше отровата си... Улф възседна тези кръгове и усети как тласъците на собствената му психика го доближават до врага...

Пожарът бушуваше с пълна сила, тръбите изпускаха гъсти облаци мазен дим, които започнаха да се напластяват в дробовете му. Имаше всички шансове да умре от задушаване, още преди да е изгорял жив...

Концентрира душевните си сили до крайност, в кадифения мрак бавно се очерта червеникаво сияние. Вече беше сигурен, че е засякъл местоположението на Сума. Плъзна ръка зад гърба си и измъкна револвера. Поколеба се за миг, тъй като не беше сигурен дали куршумът няма да рикошира в някоя от тръбите и да пръсне собствената му глава. Беше убеден, че знае точното място на Сума, но без оръжие не можеше да стори нищо.

Дишаше на пресекулки, от тялото му се лееше пот. Горещият въздух изгаряше вътрешността на устата му, от очите му рукоуха сълзи. Огънят лакомо поглъщаше кислорода от въздуха, концентрацията на въглероден двуокис бързо нарастваше и скоро щеше да го задуши. В дробовете му проникна лютив дим, той неволно се закашля.

Затъкна револвера в колана и размаха ръце. Пръстите му напипаха електрическите кабели, прикрепени към желязната мрежа. Обърна гръб на огъня, стисна кабелите с две ръце и рязко ги дръпна. Успял да ги откъсне от стената, Улф ги прегъна на две и натика далечния им край в огъня. Изолационната обвивка бързо се стопи и пред очите му проблеснаха голи жици. Той продължи започнатото — все повече метри оголен кабел потъваха в димящите пред краката му тръби. Огънят бързо го приближаваше, скоро беше принуден да се притисне до желязната мрежа и да спусне ръкавите на якето си.

Концентрирай се, заповяда си той. Не позволявай на червеникавата сянка да изчезне! Продължавай да следиш психическите вълни, насочван оголените жици натам! Да, ето така! Още малко... Мракът го обливаше в лепкавите си вълци, дишаше около него, размахваше черните си криле... Изведнъж почувства присъствието на врага. Не със сетивата си, а с върха на оголената жица, потрепващ от тласъците на невероятна енергия... *Сега* Тласна кабела напред с цялата сила на мускулите си. Там, в центъра на непрогледния мрак, събрал се като петно от мастило в бистри кладенчови води... От купчината ПВЦ-тръби изригна вулкан от искри, в главата му отека пронизителен писък, обля го могъща, примитивна в своята сила светкавица на ярост, тялото му бурно се разтърси, сякаш сам беше докоснал оголените краища на жицата...

В следващия миг освободи съзнанието си от огромното психическо напрежение и усети как пламъците започват да изчезват. Топлината беше задействала автоматичната противопожарна система и от покрива на склада се посипаха гъсти струи вода.

Улф протегна ръце и с лекота отмести тръбите пред себе си. Освободени от тежестта на психическата енергия на Сума, те отново се превърнаха в това, което си бяха на практика: леки и кухи цилиндри от изкуствен материал. Водата продължаваше да се лее върху него, влизаше в очите и врата му, превръщаше задушливия дим в обикновена, лепкава кал...

Най-сетне успя да си пробие път сред грамадата от тръби и хукна към насрещната стена. Очакваше да намери тялото на Сума сгърчено върху бетонния под, но не откри нищо.

Всъщност не съвсем...

Наведе се и вдигна от пода някакъв предмет, наподобяващ малък нож. Избърса острието в панталона си и то блесна в дланта му, покрито със ситни капчици вода. Пусна го в джоба си, обу си обувките и пое към зеещата входна врата.

Отвън спря и прочисти дробовете си. Зави му се свят, тялото му неволно се прегъна. Дишай, заповяда си той. Дишай! Господи, този път наистина се отървах на косъм...

Изправи се и направи няколко несигурни крачки към ръждивите подпори на близкия пристан. Облиза устни и усети солено-горчивия вкус на собствената си пот...

Младият Улф облизва потта от устните си... Той не спи, макар че прочистеното му съзнание настоява за противното...

Той гледа през процепа на вигвама, издигнат от Белия лък... Вижда профила на дядо си, вижда стълбичката над главата му, която сам беше направил от жилави клонки, завързани с изсушени черва... Вижда и стрелите, направени от ръцете на Белия лък, вижда майка си, коленичила до постелята... Тя е хванала ръката му и говори нещо, а може би пее религиозни псалми...

Зад гърба му леко шумят гостите. Слънцето е кацнало на ръба на хоризонта, няма вятър, сухата трева не помръдва... Небето над главата му е теменуженосиньо, взирането в безкрайните дълбини докарва сълзи в очите му... После във вигвама проблясва прощалният кървавочервен слънчев лъч, кожата на Белия лък е толкова тъмна и загрубяла, колкото е била и в годините на младостта му...

Слънцето се скрива зад далечните планински върхове, светлината вече не е кървавочервена, а бледозелена и болезнено прозрачна. Лицето на Белия лък отново става восъчнобяло. Улф започва да трепери, струва му се, че улавя тихия звън на тетивата, освободила стрелата си...

Идва ред на непонятното, на това, което съзнанието на Улф отказва да приеме. На присъствието на смъртта, което му е до болка познато, което наподобява дълбока несвяст... Всичко замира. Птиците престават да чуруликат, щурците не пеят, насекомите не жужат... А мракът отказва да се спусне над притихналата земя...

В този миг няма движение. Единственото нещо, което помръдва, е духът на Улф, покорно напускащ, тялото му в подчинение на незнайна сила... Той лети. Лети по начина, за който е разказвала майка му, носи се в метафизичния свят на шаманите, най-велик сред които е бил собственият му дядо...

Във вътрешността на вигвама не помръдва нищо. Вижда майка си затаила дъх, със спряло сърце. Мигът между двата удара на този най-съвършен орган сякаш чезне в безкрайността. Вижда в какво ще се превърне дядо му — оголен скелет, над който се полюшва грозно озъбеният му череп... Разбира, че дядо му вече е мъртъв... Толкова е изплашен, че за миг има чувството, че и той ще умре... Исква да се обърне и да побегне, но не може... Прилича на муха, попаднала в

лепкава паяжина. Чувства се обречен да остане цял живот сред непознатите, застинали брегове...

После в главата му отеква гласът на Белия лък, той „чува“ думите му. Взема в ръце великолепия лък, слага последната стрела на тетивата му, насочва я към отвора в покрива на вигвама.

Опъва лъка с цялата си сила и в същия миг вижда дядо си — млад и жизнен, да изкачва въжената стълбица. Не го поглежда, цялото му внимание е насочено към изкачването, защото стъпалата са направени от остри стрели...

Най-сетне достига върха и вдига ръка. Улф пуска тетивата. Стрелата се понася към теменуженото небе. Белия лък я изчаква да се изравни с него, хваща се за долния ѝ край и изчезва заедно с нея.

Улф раздвижва крака и застава точно под дупката. Вижда как дядо му стремително се смалява в небесната шир, точно като сокола от приказката. Издига се все по-високо и по-високо, най-накрая изчезва...

В същия миг изчезва и големият ловджийски лък. В главата на Улф отеква гласът на дядо му:

Тясна е пътеката към живота, опасни са мостовете по нея. Малцина са онези, които могат да я преодолеят.

— Улф?

Той примигна и вдигна глава към загриженото лице на Шика.

— Добре ли си?

Учуди се на въпроса ѝ, после изведнъж си даде сметка, че трепери, а по бузите му се търкалят сълзи... Отново си спомни за Белия лък, за огромното му желание да предаде на внука си всичко, което знае, да го накара да поеме по трудните метафизични пътеки на собственото си съществуване... Видя сбръчканото му лице, украсено с две огромни блестящи очи, отново чу думите му: *Ти успя да осъществиш това пътуване не благодарение на моята помощ, а на това, което се крие в душата ти... Трябва да го опознаеш, Улф... Един ден ще ти потрябва...* Оказа се, че старият шаман е знаел какво ще му се случи, беше надникнал в бъдещето... А Улф наистина беше опознал *това, което се крие в душата му...* Но тогава все още беше твърде млад, за да го приеме, твърде уплашен от безграничната му мощ... Имаше чувството, че е заспал непробудно в деня, в който умря дядо му...

— Глупаво беше да преследваш Сума — поклати глава Шика. — Без моята помощ той лесно би могъл да те убие...

Улф я гледаше така, сякаш не беше чул нито дума. Тръпките напуснаха тялото му без следа, имаше чувството, че се пробужда от тежък кошмар.

Стана и почувства как се раздвижва кръвта му. Почувства и още нещо, много по-силно и величествено...

— Разбирам — тихо промълви той.

— Какво разбираш?

— Разбирам защо си тук, защо иска да ме унищожи „Черният кинжал“... Разбирам всичко.

ДЕВЕТА ГЛАВА ВАШИНГТОН / ТОКИО

Когато Торнбърг Конрад III посещаваше клиниката „Грийн Бранчиз“ в околностите на Арлингтън, Вирджиния, той вземаше и жена си Тифани.

Само в „Грийн Бранчиз“ и никъде другаде той чувстваше хода на времето, даваше си сметка с каква незначителна част от живота разполага. Идваше тук три пъти седмично, визитите му се пазеха в строга тайна. Но случайният наблюдател, би ги приел за напълно естествени, тъй като мъж на годините на Торнбърг би трябвало да се подлага на чести изследвания, особено при активния живот, който водеше. И не би бил далеч от истината.

Но този пациент не се подлагаше на изследвания за обичайните болести на хората в напреднала възраст — атеросклероза, високо кръвно налягане, подагра... Докторите му правеха ЕКГ и ЕЕГ Не за да търсят признаците на старостта, а по-скоро обратното.

Всъщност Торнбърг беше собственик на клиниката. Купи я преди петнадесет години, когато тя беше беден научноизследователски институт за борба с рака, разчитащ на мизерен държавен бюджет и епизодични частни дарения. За нещастие директорът на този институт беше добър учен, но слаб политик и даренията никога не бяха достатъчни.

След като Торнбърг купи клиниката, той лично се зае да прегледа служебните досиета на лекарите и научните работници. Едни освободи веднага, други останаха при строго определени условия. След това издири и привлече на работа най-добрите специалисти в областта на биомедицината, разделяйки ги в три основни направления — ендокринология, геронтология и генетика. Задачата, която им постави, беше проста и ясна: да се удължи и поддържа животът на Торнбърг Конрад III.

Средствата за изпълнението на тази задача бяха неограничени, но това съвсем не означаваше, че Торнбърг е готов да хвърля пари на вятъра. Отдавна освободил се от илюзорната надежда за „вечна

младост“, той притежаваше задълбочени познания във всички области на биомедицината и умело отделяше зърното от плевата. В резултат екипът от специалисти в „Грийн Бранчиз“ се превърна в наистина водеща сила в областта си.

От известно време насам учените бяха ангажирани с изследване на един лабораторно синтезиран хормон на растежа, който бяха нарекли „Фактор 1“ и който действаше на принципа на инсулина. Сложен по състав протеин, той атакуваше по изключително благоприятен начин както мускулната маса, така и вътрешните органи, елиминирайки почти напълно пораженията на старостта. Първоначалните и все още предварителни резултати сочеха, че след шестмесечно лечение с този синтетичен хормон биологичният часовник на пациента не само спира, но и започва да върви в обратна посока. В крайна сметка се получаваше смайващ ефект на подмладяване, някъде от порядъка на двадесет години.

Естествено на даден етап започнаха да се проявяват и страничните ефекти от действието на „Фактор 1“ — сърдечни удари, диабет, бъбречна недостатъчност, странна деформация на ръцете и лицето на пациента, водеща до пълно обезобразяване... Екипът от учени енергично се зае с тяхното туширане, прибягвайки до принципно нов начин за производство на хормона.

Торнбърг пристъпи в хладното преддверие на клиниката, стерилно чисто и блестящо от мрамор и стъкло. Носът му моментално улови миризмата на смъртта. Сладникава и тежка, тя проникваше навсякъде, беше по-лоша дори от промишления смог над голям град. Миризма на полесражение...

Забеляза как ноздрите на Тифани потрепват и се разширяват, а перфектните ѝ гърди започват учестено да се надигат и отпускат.

— Снощи сънувах тази клиника — промълви тя. — Винаги я сънувам, когато ни предстои да пътуваме до тук... Какво според теб може да означава това?

— Нямам представа — сви рамене Торнбърг и кимна към хората от охраната, настанили се на висок дървен подиум, който наподобяваше крепостна стена. Те го познаваха добре не само защото често се появяваше тук, а и защото ги беше подбрал лично, сред стотици кандидати. — Какво по-точно си сънувала?

— Бях гола — въздъхна Тифани. — Когато сънувам тази клиника, винаги съм гола... Двама мъже с бели престилки ми направиха някаква инжекция и се превърнах в жаба... Голяма зелена жаба, която квака върху необичайна по размери лилия...

— Това ли е всичко? — промърмори Торнбърг, хвана ръката ѝ и я побутна към асансьора, чиито врати автоматично се разтвориха. Поела пътниците, машината плавно потегли надолу, към подземните етажи на „Грийн Бранчиз“, изсечени в скалната утроба на Вирджиния.

— Не — отвърна Тифани. — И ти беше там... Хлапак с розова кожа и кльоцави крака... Видях те и езикът изскочи от устата ми. Знаеш какви са езиците на жабите — дълги и тънки като на змия... Улових един комар и го изядох. Току-що те беше ухапал и на практика аз пиех твоята кръв... Запитах се дали не съм се превърнала в месоядно животно... — Тифани беше заклетата вегетарианка. — Не беше приятен сън... Всъщност, когато сънувам това място, винаги преживявам кошмар...

— Съжалявам — промърмори Торнбърг и успокоително потупа изящната ѝ ръка. — Ще свършим още преди да си се усетила... — Пред кабината се появи жена в бяла престилка: — А, доктор Шепърд... Навреме, както винаги.

Доктор Шепърд се усмихна. Беше слаба и жилава, с прекалено много лак по косата и недостатъчно грим. Светлите очи гледаха спокойно и професионално, скрити зад очила с метални рамки. Бяха очи на човек, свикнал от най-ранна възраст да наблюдава и запомня всичко около себе си.

— Прекрасно знаете, че алармената система ни предупреждава за пристигането ви, господин Конрад — отвърна тя. — Винаги сме готови за вас и за нашия пациент... — обърна се към съпругата му и попита: — Как се чувствате днес, Тифани?

— Добре, благодаря.

— Имате ли коремни болки, бодежи в гърдите, стомашно запичане? Нормално ли уринирате?

— Както винаги.

— Отлично — кимна доктор Пепърд и обви ръка около раменете ѝ. — Елате сега да ви хвърлим един поглед...

— Нали няма да се превърна в жаба? — попита с усмивка на уста Тифани. — Сънувах, че съм жаба и пия човешка кръв...

— Това не е повод за безпокойство — отвърна доктор Шепърд.
— Просто означава, че се нагаждате към диетата, на която ви подлагаме... Вече хапвате и по малко месо.

— Така ли? Не може да бъде! Аз не понасям месо!

Доктор Шепърд побутна Тифани към покритата с бяла хартия маса за прегледи и хвърли кратък поглед по посока на Конрад.

— Съблечете се да ви прегледам, Тифани.

— Добре, докторе.

Тифани започна да сваля дрехите си с методична последователност. Акуратно ги сгъваше и ги слагаше на стола до себе си. Скоро остана чисто гола и легна на масата, без да чака покана.

Доктор Шепърд щипна кожата от вътрешната страна на бедрото ѝ и леко я разтърка между пръстите си.

— Отлично — промърмори тя. — Еластичност и цвят безупречни, липсата на подкожна мазнина е направо забележителна...

Отвори бележник с кожени корици и започна да записва резултатите от прегледа. Напълни с кръв три малки епруветки, залепи им етикети и ги сложи на металната лавица до масата, после направи още няколко непонятни за Торнбърг процедури. Няколко минути по-късно приключи, усмихна се на Тифани и извърна глава към Торнбърг:

— Бихте ли дошли замалко е мен?

Мълчаливо го поведе по коридора, бутна вратата в дъното и влезе в една от трите дузини лаборатории на клиниката „Грийн Бранчиз“. Пристъпи към редицата мощни компютри до стената и включи някаква програма. Пред очите на Торнбърг се появи сложна плетеница, цветовете бяха ярки и наситени, сякаш бяха жив организъм, а не компютърна симулация.

— Количеството на червените кръвни телца в организма ѝ беше доста ниско и ние подозирахме наличие на анемия — обърна се към него доктор Шепърд. — Но от последните изследвания насам е настъпило значително подобрене...

Торнбърг цял живот се беше занимавал с хора и веднага разбра, че има още нещо, за което събеседничката му няма особено желание да говори.

— Хайде докторе, казвайте какво има — промърмори той. — Не съм дошъл тук, за да ми спестявате истината.

— Разбира се кимна тя. — В последно време у жена ви се наблюдава увеличение на белите кръвни телца. Сам по себе си този факт не е повод за тревога... — „Господи, нима всички доктори задължително коментират наблюденията си?“, въздъхна вътрешно Торнбърг. — Надяваме се, че причината е някой незначителен възпалителен процес...

— Но не сте сигурни, така ли?

— Не, господин Конрад — вдигна глава доктор Шепърд. — Трябва да знаете, че някои области от човешкото тяло все още са загадка за медицината... Но като вземем под внимание окончателните резултати от предишните...

— А вие трябва да знаете, че времето ми е скъпо! — прекъсна я Конрад и пристъпи крачка напред.

— Да, аз напълно ви...

— Напълно ме разбирате, така ли? — изръмжа презрително той. — Тогава ми спестете медицинските увъртания, нямам желание да слушам глупости!

Знаете какво искам — да откриете еликсира, който ще ми подейства като виното на Светия Граал! А с какво разполагаме до този момент? Виното, което дарява живот, едновременно с това го и отнема... Също като в притчите... Задънена улица, докторе! — Преди очите му изплува прекрасното тяло на Тифани, бронзово от лъчите на слънцето и лъскаво от лосион. — Но аз не се отказвам! Мъж на моите години не може да бъде без цел в живота! — очите му се сведоха към лицето на доктор Шепърд: — Напомням ви, че макар и стар, аз все още не съм изветрял. Няма да е зле, ако винаги имате предвид този факт.

— Да, сър — отвърна тя, пое си дълбоко дъх и се обърна към екрана. — Бих искала да ви обърна внимание върху този модел...

В общи линии Торнбърг имаше представа какво вижда. Лично беше наредил да се работи по програмата за рационално моделиране на лекарствените препарати. Това означаваше, че вместо обичайния изпитателен процес на ново лекарство в лабораторни условия, базиращ се на принципа на отстраняването на грешките, учените тръгват от обратната страна — определят молекулярната структура на вируса, който трябва да бъде атакуван, пресъздават я на компютърния екран и търсят начин да я заменят с друга, безвредна за организма.

В случая учените от „Грийн Бранчиз“ търсеха субстанция със специфично въздействие върху човешкото тяло и откритието на „Фактор 1“ представляваше определен успех. Поради факта, че дори най-мощният електронен микроскоп не е в състояние да улови структурата на молекулата, за създаването на този хормон учените са принудени да използват метода на кристалната решетка. Бомбардирайки молекулата с интензивни рентгенови лъчи, те успяват да възпроизведат дифракционен модел на нейната структура и да го вкарат в компютъра.

И остават смаяни от това, което се разкрива пред очите им. Оказва се, че в хормона има „празни пространства“ на точно определени интервали, които очевидно са съдържали някакъв друг, непознат за науката елемент. С други думи вече са сигурни, че в инсулиноподобния „Фактор 1“, извлечен от кръвта на подбрани индивиди, съществува някаква празнота. И съответно си поставят задачата да открият елемента, който по необясними причини е напуснал молекулата в процеса на човешката еволюция.

— Това е пълна картина на ензимите, които използваме при опитите с вашата съпруга. — Доктор Шепърд натисна няколко клавиша и в празните пространства на кристалната решетка започнаха да се намесват бледожълти петънца. — Виждате, че пасват съвсем точно. Ензимите приемат хормона с ясно изразена готовност... Ние сме сигурни, че ефект има... вероятно и вие също, тъй като промените у съпругата ви са явни — ръцете й потънаха в джобовете на престилката: — За съжаление се натъкваме на същия проблем, който още от самото начало ни пречи да постигнем напредък... И това лекарство, подобно на предишните, има половинчат живот. Което ще рече, че ефективността му намалява с точно определена бързина. Страхуваме се, че в течение на този процес се проявяват и страничните му ефекти, които често се оказват необратими.

— Повишеното количество на бели кръвни телца...

Доктор Шепърд хладно го погледна.

— Ще се наложи Тифани да остане при нас, тъй като трябва да правим всекидневни анализи...

Торнбърг замислено гледаше как най-новото им компютърно творение се върти на екрана. Бавно и безполезно, сякаш им се надсмиваше... Господи, въздъхна той. Вода газим и жадни ходим!

— По дяволите старостта! — избухна той и се извърна, за да скрие яростните си сълзи. — По дяволите времето, по дяволите всичко!

След секунда отново се обърна към доктор Шепърд, Лицето му беше напълно спокойно.

— Вие, докторите, май не умеете да използвате точна и ясна терминология! — заядливо изрече той.

— Напротив — усмихна се бледо жената. — Но я използваме само когато става въпрос за смъртта. А в огромното сиво пространство между живота и смъртта предпочитаме да се облягаме на единственото средство, което е издържало проверката на времето...

— Кое е то? Инстинктът, предчувствието? Означава ли това, че опъвате платна и поемате слепешком сред гъстата мъгла?

— Нещо такова — кимна доктор Шепърд. — Признавам го на четири очи, но ще го отрека в момента, в който решите да ме цитирате. Иначе моментално ще бъда обявена за еретик и отлъчена от Медицинската асоциация... — усмивката ѝ беше натежала от горчивина: — Правим всичко, което можем, господин Конрад. Бъдете уверен, че е така.

— Знам — въздъхна той. Харесваше тази жена. Беше умна и пряма, поведението ѝ вдъхваше доверие. Искам да се върна при нея...

— Разбира се. Но нека преди това ви вземем кръвна проба и ви прегледаме на рентгена...

Торнбърг покорно кимна с глава.

— Знаете ли, че имате мускули на четиридесет и пет годишен мъж в отлично физическо състояние? — попита тя и стисна ръката му.

— Без странични ефекти...

— Точно така, ако не броим злокачествените полипи, които отстранихме от дебелото ви черво... Естествено при вас използвахме по-различен дериват на серума, който получава съпругата ви... Според мен всичко се дължи на разликата в кръвта ви...

— Имате предвид, че нейната група е А, а моята — нула позитивна?

— Не — поклати глава доктор Шепърд. — Във вашата кръв се наблюдават едва забележими отклонения. Според мен те са резултат от японското ви потекло...

— Докторе — изви вежди Торнбърг. — Искам дебело да подчертая, че в жилите на прабаба ми *може би* е текла японска кръв... *Може би*... Но това изобщо не е доказано, затова предлагам да не правим прибързани заключения, а още по-малко дати записваме на хартия! Не желая този предполагаем факт да става обществено достояние, още повече че никое от децата ми няма представа за него!

— Разбирам ви много добре, господин Конрад — кимна доктор Шепърд.

По-късно, изправен пред свършената голота на Тифани, Конрад замислено поклати глава. Беше прекрасна, беше като картина на гениален художник, беше като сън... Отдавна беше забравил истинската ѝ възраст и беше благодарен на Бога, че му е спестил ужаса да помни този факт.

— Би ли предпочел момче? — попита младата японка.

Шото Вакаре се засмя и взе в длани красивото ѝ лице.

— Мога да те превърна в момче, при това толкова изящно и нежно, колкото никое друго...

Целуна едното ѝ слепоочие, после се прехвърли на другото. Направи го толкова нежно, че дори и нейното сърце ускори ритъма си.

— Освен това никое момче не може да притежава ума ти.

Слабо осветената стая миришеше на бира и тютюнев дим — вечните спътници на местата за удоволствия, известни под името „акашошин“. Вакаре не беше се отбивал тук от години. Сградата беше част от лабиринта на „шитамаши“ — район, който в други, по-малко заселени градове от Токио, несъмнено би бил приет за център... Но тук думата „шитамаши“ имаше по-различно значение. С нейна помощ се очертаваше един не толкова географски, колкото социален район. Районът на бедните и низвергнати от живота...

Мястото беше безлично, почти анонимно. Просто едно от десетте хиляди отворени цяла нощ заведения на Токио, които предлагаха „мизушобай“ — платената любов...

Японските мъже имат нужда от изблик на животинската си примитивност, от отдушник в един живот, запълнен изцяло от традиции, дълг и чест... Именно „акашошинът“ беше този отдушник. Тук японецът има право на всичко: да се смее и плаче, да се напие до

безсъзнание, да развратничи по начина, който му диктува въображението... Без да се страхува, че ще се изложи, без да се опасява от последиците. Оттук той излиза спокоен и освежен, готов отново да потъне в моралните догми на това, което се нарича общество.

Името на младата жена беше Мита. Не беше истинското, а просто това, което ѝ бяха дали при постъпването на работа... Ръцете ѝ нежно се обвиваха около раменете на Вакаре, опитните ѝ пръсти леко докосваха челото му. Дали жестовете ѝ бяха изкуствени или породени в дълбините на нейната женственост? Никой не би могъл да даде отговор на този въпрос, върху него етнолозите спореха от години... Но дори да бяха изкуствени, те бяха наситени с толкова нежност и съчувствие, че неизменно се сливаха с действителността. Мита притежаваше онова особено качество, което японците наричат „ясашиза“. Майчинската нежност, от която са били лишени почти всички мъже в тази страна и която, именно по тази причина, е особено ценена от тях... Тази дарба беше наистина нещо много скъпо...

Естествено тя и Вакаре се любеха, но срещите им бяха много повече от обикновеното желание за физическа близост. В крайна сметка той би могъл да задоволи сексуалните си апетити навсякъде, това не би представлявало трудност. Но Мита му предлагаше далеч по-пълно и всеобхватно удоволствие.

Вакаре въздъхна и се отпусна в прегръдката ѝ. До този момент беше изпил шест малки канички със sake — едно прекалено голямо количество дори за мъж с неговите качества на пияч. Но нуждата да се отърси от напрежението на живота беше също така огромна...

— Защо на света няма справедливост? — тихо и почти сънливо попита той. — Понякога имам чувството, че всички сме полудели. Ако успея да го възприема изцяло, лесно ще разбера защо Мишима си е направил харакири... Той просто е прозрял настъпването на днешните времена и не е имал сили да понесе техния срам...

— Мишима не е успял да се освободи от оковите на миналото — прошепна Мита, галейки веждата му с бавни и ритмични движения.

— Греша — отвърна Вакаре. — Мишима е разбрал, че миналото е отдавна мъртво и погребано. Не е успял да понесе факта, че цял живот се е старал да възкреси един призрак...

Мита беше свикнала с философските му отклонения.

— Тази несправедливост ли имаше предвид? — попита тя.

— Не, не! — енергично тръсна глава Вакаре и облиза устни така, сякаш беше готов да погълне нови шест канички саке. — Говоря за нещо съвсем лично... От мен поискаха да предам най-добрия си приятел... И трябва да се подчиня! „Гири“... Имам дълг към човека, който го поиска...

— Животът има смисъл само когато стане труден — отбеляза Мита.

— Наистина ли мислиш така? — учудено я погледна Вакаре.

— Да — кимна тя. — Такъв е моят живот и ако не вярвам в него, значи не вярвам в нищо...

Вакаре изсумтя и се настани по-удобно в скута ѝ. Тя продължи да го гали, очите му доволно се притвориха.

— Ех, ако можех да предам не приятеля си, а зет му! — въздъхна мечтателно той. — Дори секунда не бих се поколебал! Хирото е истинско копеле — алчно, злобно, завистливо!... Сърцето му кърви от успехите на Южи! Но от друга страна, той няма чест... Не би ми доставило никакво удоволствие да го корумпирам...

— Я ми кажи, достойно ли е да предадеш приятеля си Южи? — присви очи Мита.

Вакаре не отговори, но момичето го познаваше достатъчно добре, за да забележи беглата усмивка, пробягала по устните му. По-късно, след като изсмука мъжката му сила, изкъпа го и го изпрати да се препъва към дома си — омаян колкото от алкохола, толкова и от нейните ласки, Мита побърза да се върне в стаята си.

— Нещо полезно? — попита тя японката, която я очакваше на прага. Беше изключително красива и толкова млада, че Мита, макар и едва надхвърлила двадесетте, изглеждаше като нейна майка.

— Много неща — отвърна Евън и ѝ подаде добре натъпкан плик с банкноти. — Но най-важното се криеше в усмивката на клиента ти.

Хам седеше в един ресторант на Колумбия роуд в квартала „Адамс-Морган“, очите му бяха отправени към масичките на тротоара. През лятото над тях се разтваряха чадъри в ярки цветове, във въздуха се усещаше онова безгрижие, което човек изпитва в някое парижко кафене.

Пиеше кафе, приближаваше обяд и масите наоколо бавно започваха да се заемат. Посетителите тук бяха предимно изискани дами, отбили се да хапнат нещо вкусно между посещенията на два модни бутика.

Моментално забеляза Марион Стар Сейнт Джеймс, която този път носеше минипола в шоколадов цвят, широк черен колани бяла копринена блузка. На краката ѝ имаше къси до глезените ботушки с високи токчета, палтото беше небрежно наметнато върху раменете ѝ.

Главите на всички посетители се обърнаха подире ѝ. Мъжете я гледаха с одобрение, а жените със завист. Сърцето на Хам потръпна от гордост, че тази жена беше тук да се срещне именно с него.

Миг преди стройната ѝ фигура да се отпусне на отсрещния стол, очите му забелязаха позната физиономия в дъното на салона. Принадлежеше на млада русокоса красавица, чието име в момента не можеше да си спомни, но несъмнено я познаваше. Наблюдаваше гъвкавите движения на Марион с очите на мангуста, заела се да изучава изскочилата пред нея кобра.

Коя беше тази, по дяволите, запита се Хам.

После усети парфюма на Марион, потъна в топлата ѝ усмивка и веднага забрави за русокосата.

— Точна си — рече. — Обичам точността.

Устните ѝ престорено се нацупиха.

— Заряза ме толкова рано, че накъсах чаршафите от яд!

— Сериозно?

— Сериозно, я! Обичам да чувам тази дума от устата на американец! Звучи ми толкова невинно! — погледна го с блестящите си очи и вече по-тихо добави: — Прегърнах възглавницата и си представих, че това си ти...

— И какво си помисли? — попита той, с изненада открил, че устата му пресъхва от възбуда.

Марион вдигна глава към изправилия се до масата келнер, поръча си питие и очите ѝ бавно се върнаха върху лицето на Хам.

— Представих си всички онези чудесни и греховни неща, които нямах куража да си поискам през нощта...

— Не ми приличаш на жена, която няма кураж да си иска каквото и да било — засмя се той.

— Това е маска — прошепна тя. — Всички използваме маски и се правим на актьори... Просто защото така ни е по-лесно да крием мислите и намеренията си.

— Това ми звучи доста тайнствено — отбеляза Хам. — Сякаш слушам Мата Хари...

— Не мислиш ли, че всички сме по малко шпиони, Хам? — вдигна глава тя. — Страшно много обичаме да се крием зад маските си и да търсим слабото място в маските на околните. Такава е човешката природа, точно това правихме и ние с теб снощи, на борда на яхтата... Не, не се опитвай да отричаш, защото рискуваш обядът ни да протече в нежелана насока... — допря пръст до устните му и се усмихна: — Ти не си от мъжете, които са свикнали да казват истината, нали? Питам се какъв ли е бил малкият Хамптън Конрад... Може би трябва да поговоря с родителите ти...

— Да не си решила да ми пишеш надгробното слово? — присви очи той. — Майка ми е мъртва от години, а от баща ми и думичка не можеш да измъкнеш...

Пред Марион се появи висока чаша кампари, тя отпи малка глътка от рубинената течност.

— Какво те прихваща, Господи? — попита с потъмнял поглед тя. — Ако не си в настроение, по-добре ще бъде да отложим обяда...

Хам притисна пръстите ѝ около чашата, която беше понечила да отблъсне.

— Не си отивай — рече. — Понякога от работа получавам главоболие и това е всичко.

— Искаш да кажеш, че си като всички останали?

Хам видя как чертите на лицето ѝ се втвърдяват, почти физически усети гневното ѝ избухване.

— Извинявай, ако неволно съм прехвърлил служебните си проблеми върху теб — рече той.

— Не! — поклати глава тя. — Става въпрос за нещо друго и ти прекрасно го знаеш!

— Добре, права си — въздъхна той. — Аз съм много затворен човек и не обичам да се ровят в личния ми живот.

— О, Хам! Исках само да... — очите ѝ за миг се сведоха към масата, а когато отново се заковаха в неговите, той почувства как се

разтапя. — Истината е, че не разкъсах чаршафите, макар че страшно много ми се искаше!... Бях прекалено уплашена.

— От какво?

— От това, че можеш да надникнеш зад маската ми и да не харесаш това, което виждаш...

— Глупости! Харесах всичко, което видях... и почувствах снощи!

— Но с мен се е случвало и обратното — меко промълви тя. — Баща ми беше изключителен човек в много отношения, искрено съм се възхищавала на патриотизма му... Мога да те уверя, че вече рядко се срещат хора като него. Но с мен и мама се отнасяше ужасно. Често го нямаше у дома, а още по-често се прибираше пиян до козирката. Опитваше се да я просне на леглото и, разбира се, не успяваше... Вонеше на ирландско уиски от цяла пряка... После си го изкарваше на нея, сякаш тя беше виновна за импотентността му... Биеше я, вероятно за да се направи на мъж в собствените си очи, но главно заради омразата. Преливаше от омраза, изпитваше я по отношение на всички — богатите, протестантите и, разбира се, англичаните... — погледът ѝ се сведе към ръцете, отпуснати неподвижно върху покривката. — Вероятно по тази причина аз самата дълго време не бях в състояние да определя отношението си към мъжете... Прогоних купища от тях с грубо поведение и неотстъпчивост в споровете... — сви рамене и въздъхна: — Понякога съм убедена, че все още имам нужда от известни корекции в отношението си към тях...

— Нямаш нужда от нищо подобно — поклати глава Хам. — Можеш да вярваш на преценката ми.

Тя се усмихна и отпи нова глътка кампари.

— Моите родители също не мелеха брашно — промълви след доста дълга пауза той. — Татко третираше мама като някаква ваза или статуетка, която си има точно определено място в къщата. Трябваша ми доста години, за да разбера, че те двамата всъщност водят съвсем отделен живот... За детето винаги е трудно, когато усеща, че родителите му не се понасят...

— А не взе ли страната на някого?

— Искях да го сторя, разбира се — отвърна Хам. — Мама неизменно беше в подчинено положение и естественият ми стремеж беше да помогна именно на нея... Но проблемът беше баща ми. В

онези дни той беше... как да кажа... беше внушителен и страшен като Мойсей, слязъл от планината. Думата му беше закон, никой не смееше да му се противопостави... — очите му се насочиха към прозорците: — Но истината е по-друга... Мисля, че не смеех да се обявя в защита на мама, без да получа предварителното му одобрение. В този смисъл ѝ изневерих, съвсем като баща ми... Но тъй като тази изневеря ме доближаваше до него, аз бях в състояние да съжалявам за нея, без да направя нищо, за да променя нещата...

Тя импулсивно се приведе напред и го целуна по устата. По лицето ѝ вече нямаше твърди черти.

— Миличкият Хам — прошепнаха устните ѝ.

— Ти си толкова различен от другите мъже в живота ми! — пръстите ѝ докоснаха неговите: — И толкова сладко ме целуваш...

Хам, едновременно потресен и облекчен от неочакваната си изповед, потъна в погледа на блестящите ѝ очи.

Марион отмести чашата си и попита:

— Имаш ли настроение да си поговорим за нещо ужасно греховно?

— Зависи какво е то.

— Нещо, за което си мечтаех сутринта, докато мачках възглавницата и си представях някои интимни сцени с теб... — Обърна се към келнера, който се готвеше да им предложи менюто, и поклати глава: — Благодаря, не съм гладна.

— Вземи поне една салата — предложи Хам. Тя отново поклати глава и той е въздишка се обърна към келнера: — Два хамбургера със сирене и бекон, пържени картофи с лук, шест кока-коли в съд за лед...

— Надявам се, не очакваш да погълна всичко това — с недоумение го погледна Марион.

— Ако очаквах, щях да поръчам доста повече — отвърна той.

Разменяха си незначителни реплики в очакване на храната. Тя премина върху същността на въпроса едва когато Хам здраво се залови за ядене.

— Ето каква идея имам. Става въпрос за компанията, в която работя — „Екстант Експортс“. Притежават я двама мазни гадняри, които са се хванали гуша за гуша, макар да са братовчеди... Плащат ми да бъда патетична, но опре ли въпросът до разходите ми, и двамата

обръщат глави в противоположна посока... Майната им, така ми харесваше и това беше достатъчно.

Но тази сутрин се замислих какво би станало, ако си отрежа парче от баницата... Честно казано, напоследък все по-често си мисля върху това...

— Доколкото разбирам, без благословията на твоите шефове, така ли? — попита Хам.

— Точно така — кимна тя. — Затова нямам намерение да споделям идеите си с тях...

— Какво?

— Ние с теб ще експроприираме някои доставки.

Хам почти се задави с препечената си филия.

— Какво означава това „ние с теб“?

— Ти и аз — поясни Марион. — Не мога да се оправя без съдружник, а ти притежаваш познания във военната област, които...

— Забрави това! — отсече Хам.

— Какво искаш да кажеш?

— Това, което чу! Трябва да си луда, ако мислиш, че ще ти стана съучастник в кражбите!

— Прощавам ти тези думи — изгледа го продължително тя, после с въздишка добави: — Знаеш ли, ядеш като малко момче. Направо огладнявам, като те гледам!

— Заповядай — побутна чиниите той.

— Нямах предвид храна — поклати глава тя, но все пак взе едно златисто кръгче лук с безупречно лакираните си нокти. — Не те ли интересува с какви стоки търгува „Екстант Експортс“?

— Не.

— С опасни стоки. Понякога търпят сериозни загуби. Но те са включени в цената и затова нямат особено значение...

— Мисля, че грешиш — поклати глава Хам. — Застрахователите на фирмата не могат да не се интересуват от тях...

— Стоката на „Екстант“ не може да бъде застрахована — отвърна тя, видя как Хам стреснато изпуска хамбургера в чинията пред себе си и избухна в смях. — Какво ти става, Хам? В момента изглеждаш доста по-лаком...

— Я кажи за какво по-точно разговаряме? — не й обърна внимание той.

— Избърши си устата, скъпи — посъветва го тя. — От тоя кетчуп изглеждаш така, сякаш някой ти е разбил зъбите... — Изчака го да използва салфетката, после кимна с глава и подхвърли: — Готов ли си за ново надникване зад маските?

По всичко личи, че не съм готов за теб, въздъхна в себе си Хам. Едва сега си даде сметка защо изпитва такова влечение към тази жена. Защото няма нищо общо с останалите жени в живота му, защото никога не се беше сблъсквал с човек като нея...

Мълчаливо кимна с глава.

— „Екстант“ се занимава с доставката и транспорта на високотехнологично оръжие — започна Марион. — Ракети „Екзосе“, изстребители „Мираж“ и „Маверик“, ракетни установки МХ, далекобойни оръдия „Бонхом“ и какво ли още не... Клиентите им са пръснати из целия свят — партизани, терористи, организатори на преврати и революции. Кой не би поискал да си отреже парче от тая баница? — Очите ѝ внимателно го наблюдаваха: — Проявяваш ли интерес?

Умът на Хам действаше на високи обороти, опитвайки се да прецени до какво ще доведе този неочакван разговор. Кратка справка с часовника го увери, че Джейсън Йошида всеки момент ще се появи и ще го повика на спешно заседание.

— Нека продължим този разговор на по-безопасно място — предложи той. — Ще мина да те взема след работа и тогава подробно ще ми обясниш за какво става въпрос.

— Чудесно — отвърна Марион, надигна се от мястото си и го целуна по устата. После се уви в палтото си и тръгна към изхода.

Хам остана прав в очакване на Йошида. Миг по-късно помощникът му се появи на вратата и почти се сблъска с Марион.

Плъзна се на стола, поръча си кока-кола с ванилия и промърмори:

— Страхотни крака! — Имаше предвид краката на Марион, разбира се, а Хам изведнъж се ядоса, че е прекъснал срещата им.

Приведе се над масата и без предисловия рече:

— Искам незабавно да изпратиш инструкции на нашия приятел Шото Вакаре в Токио... — замълча, докато келнерът поставяше бутилката на масата, после продължи: — Признавам, че този човек е

изключително полезен за нас... Както, между другото, и всичките ти контакти в Япония...

— Много си мил.

— Можеш да заблудиш много хора, но не и мен, Йош — усмихна се Хам. — Направо си роден за комик...

— Благодаря, но вече съм си намерил призванието.

— Сигурен ли си? — промърмори Хам, отпи едра глътка кафе и огледа две високи блондинки, които развяваха кожените си палта на крачка от масата им.

— Нося потенциално лоши новини — рече Йошида.

— Точно сега ли? — намръщи се Хам. — Разполагаме с твърде ограничено време, за да спрем „Черният кинжал“... Законопроектът на Сенатската комисия по международна търговия, чрез който на практика ще прекратим икономическите си отношения с Япония, ще бъде внесен в пленарната зала още тази седмица... Специалистите твърдят, че ще получи достатъчно силна подкрепа, за да бъде приет дори и при евентуално президентско вето... Междувременно противниците му са силно разколебани, тъй като смъртта продължава да коси сенатори на ключови постове. Вече никой не вярва, че това е случайно...

— Сетих се за Матсън — прекъсна го Йошида и му подаде един факс.

— Баща ми е врял и кипял във Вашингтон — добави Хам, без да поглежда факса. — И ние добре знаем какво движи нещата в този град: връзки, старшинство, илюзията за власт. Нещо, което може да бъде изразено с една-единствена дума — боклук. Да имаш подходящи връзки, означава да си се родил в подходяща фамилия, да си учил в подходящи учебни заведения. Старшинството е нещо друго — то означава просто да си оцелял в този град без някой да се е изсрал отгоре ти до определена възраст. А илюзията за власт се изразява в дарбата да прошепнеш точна фраза в подходящо ухо, а на следващия ден да я видиш отпечатана в подходящия вестник... Баща ми е майстор на всички тези неща, Йош... В това можеш да бъдеш сигурен.

— Говориш за славното, но безвъзвратно отлетяло минало — поклати глава Йошида и посочи с пръст факса в ръката на Хам. — Баща ти ни натресе онзи Матсън и вече започваме да му сърбаме попарата!

— Какво?

— Посетила го някаква японка и той изчезнал с нея. И знаеш ли коя е тя? Художничката, подир която вървя маса време! Вакаре я идентифицира като член на организацията „Черният кинжал“ — Йошида поклати глава: — Може би е опит за инфилтриране, може би не е... Работата е там, че е заподозрян в убийството на един от своите подчинени. Миналата седмица Матсън се е спречкал с него на публично място, а малко по-късно човекът е намерен с два куршума в тила, изстреляни от личното оръжие на нашия приятел.

— Пресвети Боже!

— Предупредих те за тоя тип...

— Вярно е, Йош — въздъхна Хам. — Но не вярвам, че Матсън е видял сметката на своя човек. Не е толкова глупав.

— Нима не разбираш, че това е без значение? Матсън се превръща в заплаха за нас по простата причина, че ситуацията е извън контрол. Представяш ли си какъв вой ще вдигнат вестниците? А ако се окаже, че е минал на страната на противника, ще трябва спешно да измислиш нещо за пред стареца ти, иначе страхотно ще се разпени!

— Прав си, разбира се. През цялото време беше прав! — Хам ясно забеляза облекчението, което се изписа върху лицето на Йошида.

— Какво ще правим с баща ти? — попита той.

— Аз ще се оправя с него — уверено промърмори Хам, но в душата му останаха съмненията. На практика нямаше никаква представа как да повдигне въпроса пред Торнбърг и реши, че за момента най-доброто действие е мълчанието.

После се замисли за Матсън и японката, факсът изчезна в огромния му юмрук.

— По дяволите! Сега вече разбирам, че трябваше да се откажем от Матсън още в момента, в който някой го хвърли през онази капандура. Но вече знае прекалено много и ако вземе да пропее пред вестниците...

— Нищо не може да ни направи — успокои го Йошида. — Познава само Шипли, а Шипли е от хората, които могат да потънат всеки миг и никой да не знае къде са...

— Няма значение — тръсна глава Хам. — Матсън знае прекалено много за нашите планове. Ако японското правителство ни усети, всичко отива по дяволите. Ще разкъсат президента на парченца,

после ще оставят на света да ни заклеят. Торнбърг ще изгуби всякакво доверие и тогава вече никой не може да спре „Черният кинжал“!

Хам отблъсна чашата с кафе. Имаше чувството, че пие киселина.

— Пет пари не давам за Матсън, ако ще да се съюзи и със самия дявол! Все ще трябва да се появи някъде! Искам в същия миг да бъде замразен и да не излезе от това състояние до края на нашата мисия! Не ме интересува как ще го направиш, Йош. Искам да го направиш и толкоз! Това е заповед!

ДЕСЕТА ГЛАВА

ТОКИО / НЮ ЙОРК / ВАШИНГТОН

Минако се пробуди неусетно, съзнанието ѝ напусна лоното на съня с онази лекота, с която другите хора правят първите си крачки за деня. Липсваше периодът на сънлива отпуснатост, на онова приятно и лишено от разумни мисли състояние, което предхожда активната мозъчна дейност.

Още с отварянето на очите си разбра, че нещо не е наред. Стана, наметна халата си и излезе от спалнята. Напрегна слух и веднага долови лекото дишане на „макура но хирума“, далечно и равномерно като грохота на мощна машина.

Направи опит да се овладее, но веднага усети, че ще бъде разочарована от дарбата си. Това рядко ѝ се случваше, но беше неизбежно като пристъп на маларийна треска. Сърцето ѝ се сви, вече знаеше какво ще се стане.

Душата ѝ агонизираше по начина, който беше измъчвал баба ѝ в продължение на десетилетия. В моменти като този ясната картина на бъдещето пред очите ѝ не беше преимущество, а ужасна тежест, когато, изправена пред лисицата в онзи далечен ден, пожела да вижда колкото е възможно *по-далеч*, тя нямаше никаква представа какъв ад ѝ предстои...

Защото имаше мигове, в които просто не можеше да се намесва в хода на събитията това ѝ беше забранено... Цял живот беше манипулирала хора и събития и всичко беше наред. Защото бъдещето, което виждаше, повелително доказваше, че това е нейната карма. В личния ѝ живот ужасните мигове също не бяха малко. Започна да се натъква на тях още в най-ранна възраст, складираше ги в гърдите си като замръзнали сълзи, чувстваше се безсилна и обречена пред неизбежното им настъпване. Единственото, което беше в състояние да прави, беше да ги възпроизвежда в съзнанието си — смъртта на хората, осъдени от „Черният кинжал“, ужасната болест на дъщеря ѝ Казуки, причинена от неспособността ѝ да се докосне до своята „макура но хирума“ болест, която буквално я изяждаше жива...

Последиците от връзката ѝ с бащата на Хана, последиците от творението на Южи, наречено Оракул, чиито действия тя ясно виждаше в съзнанието си: край на старите порядки и вековни вражди... Участието на любимата ѝ Хана в този процес, откъсването ѝ от една действителност, която вече не може да понася, и накрая — настъпването на... На какво? Дори могъщата ѝ способност да вижда в бъдещето се оказваше недостатъчна, за да познае характера на това, което щеше да настъпи...

Всички тези събития тя щеше да носи в себе си цял живот, щеше да усеща изпепеляващия им огън, своята лична драма. Защото още с първия поглед, отправен към бъдещето, тя разбра ужасната истина — беше обречена на самоунищожение.

Едва сега видя сянката. Или, по-точно казано, разбра на кого принадлежи тя. Беше ужасна, сякаш изскочила от собственото ѝ съзнание. Там, където стотици пъти се бяха разигравали предстоящите събития. Там, където сред мъка и гняв се роди убеждението, че въпреки необичайната си дарба тя е осъдена на затвор, от който никога няма да избяга...

Толкова е трудно да обичаш децата си, когато предварително знаеш какво ще направят, какво ще им се случи, въздъхна горчиво тя. И това познание те връхлита като могъща приливна вълна, заплашва да те удави в чувствата, които носи: омраза и страх, гняв и болка, обич и мъка... След среща с децата си тя беше крайно изтощена, особено когато се разделяше с Южи — нейния прекрасен гений, когото се беше заклела да държи далече от тайния си живот.

С част от съзнанието си Минако се отдръпваше настрана и се възхищаваше на сложния и гениален план, който не можеше да бъде създаден от човешки ум, който беше толкова прецизен и точен, че нямаше смъртен, който да го разбере. Но другата част от нея — по-силна и по-нетърпелива, я караше да изпитва мъчителна тревога. Искаше ѝ се да счупи решетките на своя затвор, да избяга от света, който беше в състояние да моделира според желанието и волята си, да избегне своята карма и да бъде свободна, рееща се в космическото пространство... Единствената ѝ мечта беше свободата. Онази свобода, за която и Кабуто беше бленувала...

— Сега вече виждам какво се е случило — промълви Улф. — Разбирам как съм започнал да обръщам гръб на черната дупка в съзнанието си...

Седяха в корвета с Шика. Стъклата бяха вдигнати, отоплението работеше на максимални обороти, но той продължаваше да трепери. Току-що беше свършил разказа си за битката със Сума в склада.

— Дядо ми беше шаман, мечтата на живота му беше да тръгна по неговия път — продължи Улф. В ръцете си държеше картонена чаша с горещо кафе, на пода между краката му имаше книжна торбичка с троен сандвич, който Шика беше купила от близкото кафене. *Само месо*, беше го уверила тя. *Сега имаш нужда от протеини*.

— Винаги съм мислил, че баща ми мрази стареца и аз вися някъде между двамата... Но сега виждам, че сериозно съм го подценявал. Защото е видял у мен това, което и дядо е виждал... И двамата са предпочели да не се докосват до него, да ме оставят сам да определя съдбата си...

— А сега те е връхлетяло с пълна сила — отбеляза Шика.

Той кимна и неволно потръпна.

— Ще ми трябва известно време да свикна... — обърна се към нея и попита: — Как нарече това черно ясновидство?

— „Макура но хирума“ — „мрак по пладне“...

— Името е подбрано съвсем точно — призна той и уморено затвори очи. — Наистина прекосих огромни пространства, изпълнени с мрак... Летях над тях, носех се...

— Разбирам — прошепна Шика. В гласа ѝ имаше невероятна нежност и съчувствие, очите му неволно се насълзиха.

— Искам да науча повече за „макура но хирума“ — прошепна той.

— Преди всичко нашият метаболизъм е доста по-различен от обичайните норми — рече тя и сведе глава. — Кога за последен път си се изучавал в огледалото? Питал ли и се дали изглеждаш толкова възрастен, колкото връстниците си?

— Не... През ум не ми е минавало да... — веждите му недоумяващо се свиха: — Всъщност приемах, че съм младолик, и толкоз. Мислех, че е въпрос на гени...

— Точно така, на гени — отвърна Шика. — Хората, надарени с „макура но хирума“, могат да променят своя метаболизъм, да забавят

процеса на стареене... Така, както аз мога да понижа пулса на човека срещу себе си или пък да го ускоря до степен, която ще пръсне сърцето му.

— До каква степен може да се забави този процес? — попита Улф и неволно се запита на колко ли години е починал Белия лък.

— Зависи — сви рамене Шика. — Всеки индивид обладава различна сила, от нея зависи и промяната на метаболизма. Бих казала, че двеста и петдесет години са една реална, общо взето средна цифра...

— Господи!

— Някои от нас могат да виждат бъдещето, но това невинаги означава, че го виждат точно... Понякога пред очите ни изплува бъдещето на много хора едновременно и никой не може да каже кое ще се реализира в действителност...

Вече сам си се уверил, че ние сме надарени емпати, за да не кажа чисти телепати... Но и тук нещата са различни за всеки индивид... Когато изпаднем в състоянието „мрак по пладне“, не можем да разчитаме на някакви твърдо установени норми. След четиристотин години доказано съществуване на хора като нас, все още никой не може да даде определение на механизма на прозрението...

Той ѝ подаде картонената чаша, тя отпи една глътка и му я върна. Край тях се точеше поток от забързани хора, всеки потънал в проблемите на своя свят. Улф все още не беше в състояние да приеме факта, че той, също като Сума, е направен от по-друго тесто, че твърде малко неща го свързват с хората, които бързаха по тротоара... Току-що беше започнал да усеща шамана в себе си, топлият дъх на прозрението приятелски го докосваше по шията...

— Трябва да ти кажа още нещо, Улф — обади се Шика. — „Макура но хирума“ лесно може да ни накара да мислим, че сме всемогъщи господари навремето и пространството... — Тънките ѝ пръсти се увиха около китката му: — Това е опасна илюзия. Много хора като нас са били изкушени да мислят за себе си като за богове.

За добро или лошо ние сме оформени от „макура но хирума“ и нищо не можем да променим. Но мракът, който се спотайва в душите ни, може да бъде много коварен, да ни деформира дълбоко, без да усетим каквото и да било... Тази промяна не може да бъде регистрирана от никое огледало, просто защото ясновидството ни

лишава от възможността да гледаме в обикновеното двуизмерно стъкло... Това е опасно, защото можем да изгубим част от самата си същност... И тук на преден план излиза другата страна на „макура но хирума“. Тя ни кара да бъдем арогантни, амбициозни, дори надменни. Майка ми най-много се плашеше именно от нея, опасяваше се да не завладее душите на децата ѝ...

Той дълго мълча, после въздъхна и вдигна глава:

— Ти дойде заради моята... моята „макура но хирума“, нали? — изчака кимването ѝ и добави: — Но и заради „Черният кинжал“...

— Ти си заплаха за тях.

— Но не и за теб...

— Улф, вече ти разказах за жестокостта на „Тошин Куро Косай“ — поклати глава тя. — Сега имаш възможност и сам да се увериш в нея. Нямаме право да стоим настрана, докато лидерите на тази зловеща организация кроят коварните си планове!

— Значи имаш нужда от моята помощ — отвърна той. — Но защо просто не дойде да я поискаш открито?

— Вече водиш живот в бойни условия — въздъхна Шика. — Щеше ли да ми повярваш, ако бях дошла да ти разкажа за нашия свят?

„Тук е права“, помисли си той и тръсна глава:

— Но ще ни трябват и подкрепления. Хайде, тръгвай. Искам да откроя някоя телефонна кабина.

— Какво си намислил? — докосна рамото му Шика. — Ние трябва да се махаме от този град! Вече разполагаме с паспорти и...

— Все още не разбираш — въздъхна Улф. — Ричардс Кавалера беше един от моите хора... Убиха го и се опитват да припишат престъплението на мен...

— Но Сума...

— Аз съм отговорен за него, Шика. Аз съм му задължен! Как му казвахте на това... *Гири?*

Тя кимна с глава и запали мотора.

— Хай.

Спря на ъгъла на Четирнадесета улица пред редица телефонни кабинни. Бяха шест, но само една работеше. Останалите бяха повредени или ограбени. Улф извади шепа монети от джоба си, пушна четвърт долар в процепа и набра номера на Шипли. След това се зае да пълни автомата с необходимата за междуградски разговор сума.

Шипли вдигна телефона след единадесет позвънявания и Улф неволно се запита къде ли се намира в момента.

— Обаждам се от Ню Йорк Сити и се намирам в беда — информира го Улф.

— Вие вече сте един от нас и ще получите необходимата помощ — отвърна Шипли. — Какво е положението?

— Осъществих контакт със Сума... *Личен контакт...*

— Резултат?

— Не успях да го пипна, но и той не пипна мен... — Улф напълни дробовете си с въздух. Все още миришеше на дим, десният ръкав на якето му беше безнадеждно прогорен. — Работата висеше на косъм...

Разказа на Шипли обстоятелствата около убийството на Ричардс, но не спомена нито дума за Шика.

— Искам да се добера до комисаря и да му разкажа своята версия — заключи. — И затова имам нужда от вашата помощ. Едва ли ще ви бъде особено полезен в ролята на беглец...

— Съгласен съм. Но предвид деликатните ви отношения с Бретхард, не ви препоръчвам да се явявате на Полис Плаца, номер едно... Чакайте да помисля за момент... Дайте ми един час да раздвижи мрежата си, после идете в дома на комисаря. Ще направя така, че той да е там и да ви очаква.

— Благодаря — рече Улф и неволно се замисли за тайнствените коридори на властта, по които се придвижваше Шипли. В момента изпитваше дълбока благодарност към този човек. Само един федерален агент може да предложи подобна закрила, въздъхна в себе си Улф.

— *Няма да работи* — обади се Оракула.

— Шшт, тихо! — просъска Хана. Красивото ѝ лице беше разкривено, клепачите — спуснати. Беше свързана с Оракула посредством снопове оптически кабели.

— *Не притежаваш подходящи клетки ДНК* — настоя Оракула.

— Как го разбра толкова бързо? — учуди се Южи и продължи да крачи напред-назад пред широкия екран, запълнен с дигитална информация. Беше нетърпелив като млад баща.

— *Можеш да ми вярваш.*

На Южи изведнъж му стана смешно.

— Добре, но все пак ми дай някаква насока — настоя той.

— *Сканирах клетъчната структура на Хана-сан.*

— Хубаво, но това не означава, че вече знаеш състава на нейните ДНК.

— *Все още не съм приключил със задължителните тестове, но знам* — държеше на своето Оракула.

— Откъде знаеш?

— *Интуиция.*

— Моля?! — Южи се закова на място и се втренчи в черния куб.

— *Проблеми със слуха ли имаш?*

— Чувам те добре — промърмори Южи и прекара пръсти през косата си. — Но думите ти са лишени от смисъл. Ти не можеш да притежаваш интуиция!

— *Знам, каквото знам* — повтори Оракула. — *Всички процедури по промяната на ДНК са извършени точно, с изключение на една... Липсва дисфункционалният фактор на растежа — онази субстанция, която неутрализира гените на рака и другите смъртоносни болести по време на процедурата.*

— Намери я! — заповяда Южи.

— *Опитвам се да го сторя от провала с Моравия насам* — отвърна Оракула. — *Но аз не съм Бог. Не мога толкова лесно да пресъздавам живота.*

— Трябва да има някакъв начин — промърмори Южи и забеляза, че Хана отваря очи.

— *На прав път сме Южи-сан. У Хана откривам част от това, което ни трябва, но то е недостатъчно. Хана не е подходящия обект.*

— Значи трябва да потърсим подходящ обект — отвърна Южи и започна да сваля кабелите от тялото на сестра си.

— Недей! — обади се тя.

Южи с недоумение я погледна.

— Искам още малко да бъда с него.

— Не бива да го одухотворяваш по този начин — предупреди я той.

— *Защо не?* — обади се машината. — *Аз съм подходящ за подобно отношение, освен това ми харесва.*

— Това нещо започва все повече да прилича на теб! — възкликна смаяно Южи.

— Той не е „нещо“, Южи-сан — поклати глава Хана. — А аз харесвам неговия свят, необвързан с плът и кръв. В този свят откривам целия потенциал, който ми липсва. За Оракула съществува единствено безкрайността на метафизиката. Останалите науки, във вида, в който ги познаваме, са твърде ограничени от нашето съзнание, просто защото ние знаем, че сме временно на този свят... Но Оракула живее отвъд времето и пространството, те просто не съществуват за него. Свободата му е недостижима за смъртните, аз цял живот съм мечтала именно за такава свобода...

— Достатъчно! — отсече Южи и започна да изключва мониторите. — Ти си част от този свят. Оценявам качествата на Оракула, но...

— О, Южи! Никога няма да разбереш какво чувствам в капана на тленната си обвивка. Особено след като духът ми вижда какво лежи отвъд нея, но не е в състояние да прекоси пропастта... Моята „макура но хирума“ отвори вратата към вълшебната Вселена, но плътта и кръвта оковават душата ми в тежки вериги, аз стоя на прага и гледам с копнеж към онова, което няма да притежавам никога... Не можеш да разбереш агонизиращото състояние, в което живея от години. Никой не може...

— *Аз мога* — обади се Оракула и Южи беше готов да се обзаложи, че металният звяр се усмихва.

— Вие двамата май правите заговор! — отбеляза той, неволно повишил тон. — Това аз няма да позволя! — обърна се към сестра си: — Хана, ти си виновна! С всяко включване към машината тя възприема все повече от твоите качества. Нима не виждаш, че това е опасно? Все по-продължително време си в това особено състояние, страхувам се, че някой ден изобщо няма да пожелаеш да те откача...

— Тази възможност не е изключена — отвърна Хана. — Просто защото неговият свят предлага доста повече неща от твоя...

— *Нашият*, Хана! — отчаяно извика Южи. — Това е *нашият* свят!

— *Вече не е* — отговориха едновременно Оракула и Хана.

Сенаторът Р. П. Франкен излезе от служебната лимузина със сак в ръка и забърза към наредените в широк бетонен полукръг перони на Юниън Стейшън. Бързаше да хване влака за Ню Йорк, който щеше да потегли след броени минути. Плъзна се под тройната арка на портала, точно копие на Арката на Константин, погледна часовника си и отправи едно сподавено проклятие към претоварената си програма. Ненавиждаше самолетите, винаги се стремеше да избягва задушните им, вечно претъпкани търбуси, в които вонеше на обор. В замяна на това обичаше удобствата на влака, с нетърпение очакваше да се настани в креслото и да отпие от високата чаша „Дива патица“ — единствения алкохол, който употребяваше.

Пътуването му до Ню Йорк беше по повод важна благотворителна вечеря в хотел „Уолдорф-Астория“, на която щеше да присъства и президентът. Франкен обожаваше подобни събития. Там човек не само се отърква в най-блестящите представители на обществото, но и завързва онези познанства, които в крайна сметка успяват да го крепят в кулоарната джунгла на столицата.

Прекося мрачната чакалня, изградена като древните бани на Диоклециан, очите му погалиха две от шестте копия на йонийските колони, издигащи се отвъд вътрешния портал. Върху тях бяха вградени бюстовете на великите гръцки мислители, чиито открития бяха станали основа за създаването на железниците. Единият беше Прометей, откривателят на огъня, а другият — Архимед, бащата на механиката.

Франкен обичаше и избирателите си, там, в далечния Тексас. Или по-скоро си даваше сметка, че зависи напълно от тях. В тази насока бяха и усилията МУ да спре налудничавия търговски проектозакон, който положително имаше за цел пълната икономическа изолация на Съединените щати. Само преди няколко дни Япония беше вдигнала забраната за внос на ориз и това имаше важно значение за избирателите на Франкен, разположени главно в родния му град Галвестон и околните ферми, които произвеждаха предимно ориз.

Огромният японски пазар би се превърнал в истинска Бонанза за тях, но ако Франкен не успееше да блокира новия законопроект, спокойно можеше да каже сбогом на мечтите си за втори мандат.

Прекося наскоро подновеното вътрешно пространство на гарата, запълнено с магазинчета и закусвални, после пое по мраморното

стълбище, което водеше към пероните.

Мисълта, че още през следващата година може да се окаже бивш сенатор, беше твърде депресираща. Не можеше да си представи живота без многобройните привилегии на високия пост, без пресконференциите, от които черпеше високото си самочувствие, без постоянната радостна възбуда от факта, че е нещо специално, нещо различно от обикновените хора...

Спусна се на първото подземно ниво и потърси с очи номера на коловоза си. Откри го без затруднение, проби си път сред шумна тълпа туристи и излезе на перона.

Готвеше се да скочи във вагона, когато иззад близката колона се появи млад ориенталец, облечен в железничарска униформа.

— Моля за извинение, сенатор Франкен — любезно се усмихна той. — Бихте ли ми отделили една минута?

Франкен неспокойно се огледа. Перонът беше пуст, пътниците очевидно вече бяха заели местата си във влака, а композицията всеки момент щеше да потегли. Вратата на най-близкия вагон му се стори обезпокояващо далече.

— Съжалявам, синко — включи сърдечната си усмивка той. — Но влакът ми всеки момент ще...

— Само минутка, сенаторе — настоя онзи. — Много е важно!

— Извинете — промърмори Франкен и понечи да тръгне към близката врата. — Май не разбрахте, че закъснявам...

Униформеният ориенталец му препречи пътя и пристъпи напред. Франкен се оказа притиснат до стоманената стена на вагона. Отвори уста с намерението да извика, но от гърлото му не излетя нито звук. Железничарят измъкна някаква бутилка и започна да излива съдържанието ѝ в устата му. Беше „Дива патица“, алкохолът опари гърлото му. Закашля се, направи опит да се предпази, но откри, че ръцете му сякаш са залепнали за шевовете на панталона. В ъглите на устата му се появиха мехурчета пяна.

Железничарят рязко го блъсна. Франкен се препъна и политна към дупката между вагона и бетонния постамент. Подметките на излъсканите му до блясък обувки се отлепиха от перона и той усети, че пада. В крайна сметка се задържа на крака, но не по собствена воля, а благодарение на нов удар от страна на железничаря, още по-силен от

предишния. Остра болка прониза краката му, вероятно някоя от костите се беше пукнала.

Притиснат в тясното пространство между два вагона, сенаторът Франкен направи отчаян опит да се бори. Железничарят започна да излива остатъците от съдържанието на бутилката върху главата му, а той посегна да го ухапе. В същия миг сърцето му подскочи с такава сила, че почти глътна езика си.

Разтърси глава и погледът му се проясни. С ужас видя, че железничарят се е обърнал с лице към началото на композицията и дава знак за потегляне. Вратите започнаха да се затръшват, влакът всеки миг щеше да тръгне...

Железничарят отново насочи вниманието си към Франкен и той неволно започна да се моли. Ритникът го улучи в слабините, пригади му се, но не успя да повърне. Вместо това тялото му потъна до кръста в бетонната дупка на коловоза.

Вдигна глава, не можеше да повярва на очите си. От този ъгъл лицето на нападателя изведнъж му се стори познато. Не беше никакъв железничар, униформата го беше заблудила! Господи, Боже мой, простена душата на сенатора. Върху лицето на мъжа се беше изписала такава омраза, че кръвта на Франкен замръзна в жилите му.

Влакът помръдна, съединенията между вагоните се разклатиха. Франкен направи отчаян опит да се бори, въпреки острата болка в краката и гърдите. Японецът се наведе и небрежно докосна челото му с върха на пръстите си.

Може би от пречупването на светлината Франкен остана с впечатлението, че очите на този мъж рязко промениха цвета си. В момента грееха със студен зеленикав блясък, сякаш напоени с космически студ...

Франкен знаеше, че този японец го убива, но нямаше никаква представа по какъв начин го прави. Влакът се раздвижи, а той бавно губеше съзнание. Вцепенението напусна ръцете му, но сковаващият студ беше толкова силен, че той едва успя да ги вдигне на няколко сантиметра от кръста си. Виждаше как безсилно помръдват пръстите му, бели и безполезни като тлъсти червеи. Вече не му принадлежаха, бяха някаква чужда присадка към тялото му. Гледаше ги така, сякаш се намираще на километри от тях...

Образът на японеца отново изпълни съзнанието му. Франкен усети страхотен натиск и започна да пропада надолу, към тъмните и студени релси. В ушите му се разнесе заплашителен тътен и той неволно си спомни за бурите от своето детство... Ураганните ветрове откъм залива връхлитаха над Галвестон с огромна сила, всичко подгизваше за броени минути...

После първото стоманено колело преряза тялото му. То се изви като дъга, подчинявайки се на могъщия жизнен инстинкт, но моментално беше подхванато от следващото колело, после от трето, четвърто... Една вихрушка от блестяща стомана. Сенаторът Франкен се превърна в кървава пихтия, която едва ли имаше нещо общо е човешко същество.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

НЮ ЙОРК / ВАШИНГТОН / ТОКИО

— Той идва — каза Сума на мъжа с кривите крака: — Готов ли си да умреш?

Хейс Уокър Джонсън не отговори. Лежеше гол върху кухненската маса, върху слабините му бяха метнати разкъсаните къси гащета „Калвин Клайн“, тип „боксьор“. Унизително е да бъдеш в този вид пред непознати, помисли си той. Лепкава струйка пот се плъзна между голите му бедра.

Китките и глезените на комисаря бяха вързани за краката на масата, а позата му беше такава, че единственото му желание беше да се покрие с някаква дреха. Едно доста странно желание предвид факта, че върху плъзгавите плочки на пода седеше жена му, опряла гръб на вградения в стената хладилник. Главата ѝ беше леко вирната, устата ѝ зееше. А кръвта беше толкова много, че дори Хейс Уокър Джонсън вече не можеше да я намира красива...

Това беше грубо предизвикателство, пред него бледнееше дори опасността да изгуби живота си. Защото беше заплаха за всичко, в което беше вярвал, че притежава заплаха за спомените му, които бяха най-святото нещо на света.

— Господин Камивара е мой специален гост — каза Сума и посочи дребничкия японец до себе си. — Той харесва комисарите.

Хейс Уокър Джонсън изви глава.

— Какво още харесва господин Камивара? — попита той. От опит знаеше, че при ситуации с вземане на заложници времето е от изключително значение. Колкото повече се протака то, толкова по-голям става шансът за благоприятен изход. Не искаше да мисли за другото: че след като спокойно се представят с истинските си имена, тези двамата положително възнамеряват да го убият...

— Горедолу всичко, което можеш да предположиш — мрачно промърмори Камивара и докосна оголените му бедра. — Но най-много обичам секс, гарниран с наркотици.

— С наркотици гарнира всичко — сподели Сума. — Само така му идва възбудата...

— Особено ако оня дойде — промърмори Камивара.

— Вече ти казах, че ще дойде.

Джонсън искаше да не мисли за ужаса На отсрещната стена и направи усилие да поддържа разговора.

— Имаш ли предпочитан наркотик? — попита той.

— Типичен въпрос за полицаи — засмя се Сума.

— Няма нищо, нали сме приятели — сви рамене Камивара и на Джонсън изведнъж му се прииска да го ритне в лицето. Дребният се извърна към него и добави: — *Acconitum napellus*, вълчо биле...

— Това не е ли отрова? — примигна Джонсън.

— Отрова, успокоително, средство за сексуално стимулиране — отвърна Камивара и очите му се насочиха в слабините на Джонсън. Зависи от дозата и с какво го смесваш... Въпрос на опит... — устните му се разкривиха в ужасяваща пародия на усмивка.

В същия миг очите на дребния японец се преместиха върху лицето на Джонсън и той изпита чувството, че го потапят в ледена вода. Кръвта замръзна във вените му, пулсът му рязко се забави, нервите му се оказаха парализирани. Обзет от ужас, той направи опит да отмести очи, но не успя. Нещо го блокираше. Беше в състояние да мисли за него, но нищо повече. Една мисъл, повтаряща се до безкрайност в съзнанието му, сякаш отразена от хиляди огледала.

Необичайно забавените удари на сърцето му бяха тежки и почти болезнени. Заковал поглед в очите на Камивара, той беше сигурен, че вижда някакъв неестествен блясък, размахване на чифт черни криле във формата на полумесец, зеленикав огън от ирисите... Японецът го дари с ужасяващата си усмивка, натежала от непонятна интимност. Сякаш споделяше съкровена тайна, сякаш го канеше в непристъпната крепост на своята могъща психика.

— Харесва ли ти тази игра? — прошепна Камивара, но гласът му прониза сърцето на Джонсън с тежък, спиращ дъха тътен.

Сума, който сякаш не обръщаше внимание на сцената, въздъхна и насочи поглед към задния двор. Камивара отмести поглед и Джонсън изпита огромно облекчение. Сякаш се беше изтръгнал от прегръдката на дявола. Кръвта му се раздвижи, бузите и раменете му възвърнаха

нормалния си цвят. Студът, който го сковаваше допреди миг, изведнъж изчезна. Имаше чувството, че едва сега е в състояние да си поеме дъх.

— Дали господин Камивара обича кокаин? — попита той с дрезгав глас сякаш току-що се беше оправил от тежка настинка.

Камивара се усмихна и нови ледени тръпки стиснаха душата на Джонсън.

— Вече казах, че приемам всичко.

Джонсън извърна глава, погледът му неволно попадна върху трупа на жена му. Изпита главозамайващото привличане на човек, който всеки миг ще стане жертва на фатален инцидент. Кръвта и накълцаната човешка плът са ужасна гледка, защото напомнят за смъртта. Но примесена с ужаса от смъртта, тази гледка води до някаква непонятна възбуда на сетивата и човек се вкопчва в живота с всичките си душевни и физически сили. Все още съм жив, каза си Хейс Уокър Джонсън и изведнъж го досрамя от този факт.

Камивара разстла белия прах върху плота на кухненския бюфет и се наведе да смръкне. В същия момент Джонсън възобнови усилията да развърже дясната си ръка. Беше успял да долепи китката си до мястото, на което кракът на масата влизаше в плота. Там стърчеше главичката на един голям винт за дърво. Още преди няколко месеца беше обещал на жена си да го притегне, особено след като тя скъса на него една от най-хубавите си рокли. Не го стори и тази небрежност може би щеше да спаси живота му. Започна да движи китката си с плавни и почти незабележими движения, тънкият кабел се затърка в главичката на винта...

— Ако не се включиш веднага, скоро няма да има нищо за смъркане — промърмори Камивара, полуизвърнал се към Сума. Прокара палец по ноздрите си, после облиза белия прашец. — А стоката е първокласна...

Сума продължаваше да гледа през прозореца.

Камивара направи гримаса и се обърна към Джонсън:

— Готов ли си за купон, приятел?

Замръзнал на място, комисарят мълчеше.

Камивара настойчиво го гледаше с разширените си зеници.

— Ще бъде нещо, което дори не можеш да си представиш — похвали се той, после му обърна гръб и насочи вниманието си към кокаина върху бюфета. — Но това тук не е достатъчно, за да оправдае

бъдещите ни прегрешения... Ще ни трябва по-силен илач, за да се подготвим както трябва... — Върху дървения плот се появиха странни шишенца и епруветки, които очевидно носеше в джобовете си. В ръката му имаше тумбеста колба с някакъв оранжев прах. Отсипа част от него във водна чаша и пусна отгоре няколко капки от кухненския кран.

Джонсън усети как кабелът около китката му се разхлабва и пада. Заковал поглед в двамата мъже, той плъзна ръка към чекмеджето, разположено на сантиметри от пръстите му. Гърбът му едва забележимо се изви и чекмеджето се отвори. Усети в дланта си хладната дръжка на ножа за хляб и бавно започна да изтегля ръката си. След секунда беше готов, острието висеше към пода, скрито от масата.

— Пий! — ухили се Камивара и притисна ръба на чашата до устата на Джонсън. Изчака го да поеме половината от оранжевата течност, после дръпна чашата и я пресуши.

— А сега ме целуни.

Джонсън изчака секунда, после изплю течността в лицето на японеца. Онзи смаяно примигна и за миг се поколеба. Миг, достатъчен за движението на ножа. Острието изсвири във въздуха и се заби в ръката на Камивара, приковавайки я към масата.

Японецът зяпна от изненада, в следващия миг в устата му се оказа една от ленените салфетки за хранене. Вместо него обаче изкрещя Джонсън. Надигнал се до седнало положение, той се втрени в прикованата ръка, очите му сякаш щяха да изскочат от орбитите си. Не, това е невъзможно, пропищя вцепененото му съзнание. Острият нож беше пронизал дланта на Камивара, беше разкъсал кости, нерви и сухожилия... Но от раната не излезе дори капчица кръв!

Главата на Камивара се завъртя плавно, сякаш беше поставена върху ролкови лагери. Очите му, допреди миг черни и безизразни като на умряла риба, отново започнаха да променят цвета си. Зелените полумесеци в ирисите сякаш осветиха цялото му демонично лице. Кърпата излетя от устата му.

Въздухът в помещението се раздвижи, сякаш беше пристигнал нов неканен гост. Джонсън имаше чувството, че вижда някаква неясна сянка в ъгъла.

Очите на Камивара станаха огромни и ослепително ярки, като странни слънца. Лъчите им се насочиха към Джонсън, пронизаха

кожата и плътта му, докоснаха мозъка му.

Комисарят простена и рухна върху масата, тялото му се разтърси от конвулсии. В гърдите му се появи пронизваща болка, кислородът започна да не му достига. Въпреки това направи върховно усилие и посегна към ножа. Единственото му желание беше да го забие в сърцето на Камивара.

— Това ли искаш? — попита японецът. — Добре, ще го получиш!

Джонсън се разтърси в конвулсии, очите му заплашваха да изскочат от орбитите си. Назъбеният нож започна да се измъква от ръката на Камивара сам, без чужда помощ... Дръжката му се насочи нагоре, след миг вече висеше във въздуха...

— Господи Исусе!

Камивара се смееше.

Джонсън затвори очи и рязко разтърси глава. Това, което Камивара го беше накарал да изпие, беше с изключително силно въздействие... Направи опит да диша, но изведнъж откри, че е забравил как става това...

Пред очите му се появиха разноцветни кръгове, метаболизмът на тялото му удвои и утрои скоростта ей. Устата му се отваряше и затваряше с ужасяващо мляскане, като риба на сухо...

Халюцинации, Беше погълнал част от отровата на малкия японец и сега халюцинираше. Да, така е... Друг отговор не може да има! Просто го бяха упоили и сега халюцинираше. Но...

Джонсън направи опит да изкреци, но запасът от кислород в дробовете му беше свършил. Отвори уста в опит да диша, но не се получи. Сякаш беше напуснал вътрешността на космически кораб и се носеше във вакуума на междузвездното пространство...

Улф и Шика прекосиха Първо авеню, завиха на запад по Осемдесета улица и спряха на една пряка от дома на комисаря.

Улф я поведе по пътя, който вече беше използвал с Боби — през задния двор на съседите, към кухненските прозорци на Джонсън. Черната желязна врата беше заключена, но той бързо се справи с ключалката, същото стори и с вратата, която водеше към малкото

бетонирано дворче. Къщата тънеше в тишина, двамата прекосиха дългата пътека без никакви инциденти.

В дъното на градината се спряха. Пред очите им изплува четириметровата ограда, зад която беше къщата на комисаря. Улф откри замаскираната вратичка и леко я побутна. Озоваха се в задния двор на Джонсън, Шика не се отделяше дори крачка встрани.

Изминаха няколко метра сред храстите и тя изведнъж докосна ръкава му.

— Тук нещо не е наред!

Забравили предпазливостта, двамата хукнаха към вратата на кухнята. Веднага доловиха глухото хъркане на Джонсън, след миг Улф видя посивялото му лице, в следващия вече беше обхванал цялата обстановка: полуголото тяло на комисаря, проснато върху масата, мъртвата жена до хладилника, надвесеният над комисаря японец, ножът, който свободно висеше във въздуха...

— Всемогъщи Боже!

Пред него стоеше бояджията японец, с когото беше разговарял в служебната тоалетна и на когото дори се беше извинил за нахалството! Сега вече разбра всичко.

Очите на фалшивия бояджия се разшириха и започнаха да греят с отровнозелена светлина. О, Господи, простена в себе си Улф.

— Камивара! — извика Шика, после се извърна към Улф: — Лягай! Остави го на мен!

— Не става! — поклати глава Улф. — Това копеле вървеше по петите ми, значи си е мое!

Камивара рязко се завъртя и изчезна във вътрешността на къщата, Улф хукна след него и потъна в неосветения коридор.

— Отдавна не сме се виждали, говньо! — просъска Камивара и кракът му влезе в съприкосновение с бедрената кост на Улф.

Болката беше остра, кракът му почти се парализира. Улф се завъртя и политна, сякаш беше изгубил равновесие. В мига, в който се отгласна от стената, пред очите му се появи налудничавата усмивка на Камивара.

Ръбът на дланта му потъна в гръдния кош на противника и рязко се завъртя. Камивара изпъшка и това беше единственият признак, че го беше улучил. Нещо проблесна в ръката му и Улф рязко отскочи встрани. Тънкото острие бръмна на сантиметър от лицето му.

От устата на японеца се изтръгна налудничав смях, от ръката му излетя втори нож. В същия миг Улф вдигна крак и му нанесе страхотен удар. По-скоро искаше да го нанесе... Нямаше достатъчно време за подготовка, но все пак успя да улучи китката на японеца и ножът изсвистя над главата му. Продължи вихрената си атака с ясното съзнание, че всяко колебание ще бъде фатално. Лакътят му потъна в корема на Камивара, точно в мекото място под гръдния кош...

Някаква тъмна сила го отхвърли назад, гърбът му влезе в болезнено съприкосновение със стената, главата му се завъртя. Когато отвори очи и дойде на себе си, Камивара беше изчезнал.

Шика понечи да се втурне след Улф, но изведнъж замръзна на мястото си. От сянката край стената се отдели миниатюрната фигура на Сума, която привлече цялото ѝ внимание. Ръката ѝ бавно се вдигна нагоре, пръстите започнаха да се свиват. В очите ѝ блеснаха зеленикави пламъци. Японецът се закова на място, назъбеният нож продължаваше да виси над кухненската маса.

В стаята изведнъж притъмня, страничен наблюдател би помислил, че са я изпълнили невидими кълба дим. След миг от дланта на Шика се издигнаха синкави пламъци, после просъскаха и изчезнаха, сякаш удавени в кофа вода. Джонсън лежеше на масата, сбръчкан и бездиханен.

Над трупа продължаваше да виси кухненският нож, острието му смътно проблясваше.

— Какво прави тук Камивара, по дяволите? — заповеднически попита Шика.

— Каквото умее да прави най-добре — отвърна Сума и склони заострената си като куршум главица. — Предизвиква хаос.

— По чия заповед?

Сума не отговори.

— Получил си нови инструкции, нали? — погледна го с подозрение Шика. — А аз все още не знам какви са те.

— Тогава да ти кажа — предложи Сума. — Задачата ни е да изтръгнем Матсън от... нека го наречем същността му... Бавно, но неотстъпно.

— Като отстранявате всички, които са му близки, така ли?

— Така.

— Но това е толкова варварско, толкова окончателно...

— Точно така, окончателно — кимна Сума. — Това е най-подходящата дума... — очите му се разшириха, назъбеният нож потрепна във въздуха като жив.

— Прекратете операцията. Аз мога да го доведа в Токио без никакъв проблем. Той ми се доверява.

— Може би наистина е така — поклати глава Сума. — Но ние не можем да го знаем със сигурност. Не можем да четем мислите му като на другите хора, а това е опасно. Освен това, когато напуска Америка, той трябва да го направи с пълното убеждение, че нищо не го задържа тук.

— Защо?

Защото сме му приготвили една работа — по лицето на Сума се плъзна усмивка. Натезала от загадъчност усмивка на сирена... — Една *окончателна* работа...

— Каква е тя?

— Вече ти казах повече от необходимото.

— Значи не си имал намерение да го убиваш...

— Да убия Матсън? О, не... — Назъбеният нож се раздвижи, сякаш изведнъж го беше обзело нетърпението да изпише кървавата си история на стената. — Имам намерение да унищожа всичко, което му е скъпо, да проверя способностите му, да го опозная... Сега вече наистина ти казах достатъчно.

Торнбърг Конрад III се срещаше с Брозиан Ленфант веднъж седмично. На различни места, в различни дни на седмицата. Въпросите, които обсъждаха, също бяха от различен характер. Пенсионирани сенатор от Луизиана, отстъпил срещу една добра кръгла сумичка името си на Хам и Йошида за консултантската фирма „Ленфант & Ленфант“, Брозиан беше от старата гвардия на Торнбърг, при това един от любимците му. Главно защото беше успял да направи политическа кариера в една изключително трудна среда и знаеше всички мръсни номера от наръчника. Знаеше и такива, които си бяха лично негов патент и не фигурираха в никакви наръчници...

За пръв път попадна в полезрението на Торнбърг, когато, в качеството си на областен прокурор, успя да се справи с всемогъщия кмет на Ню Орлиънс, майсторски използва бясната му кампания срещу себе си и в резултат не само разруши политическата кариера на противника си, но и спечели огромна популярност сред електората в Луизиана. Четири години по-късно, благодарение щедрата предизборна помощ от страна на Торнбърг, той влезе в Сената на Съединените американски щати. Ленфант не беше от хората, които забравят направените услуги, и именно по тази причина поиска днешната извънредна среща, само три дни след редовния им седмичен разговор.

Беше среден на ръст човек с несъразмерно голяма глава и огромни кафяви очи. Под високото му чело стърчеше клюноподобен нос, усмивката му беше широка като Мисисипи. Раменете му бяха тесни, напоследък ясно започваше да личи малкото му шкембенце. Обличаше се спретнато и елегантно, един истински джентълмен от Юга. Което означаваше, че познава отлично правилата на политическите игри във Вашингтон: споделя секретна информация само с приятели, винаги срещу съответната услуга. Именно това правило му беше извоювало репутацията в един град, в който никой на никого не прощаваше...

Днес беше облечен в тъмносин вълнен костюм с кремава жилетка и вратовръзка в шоколадов цвят. В ръката му се поклащаше куфарче от щраусова кожа.

Срещнаха се във фойето на централата на ЦРУ в Лангли. Торнбърг харесваше това място с внушителния му паметник от бял мрамор и стената с петдесет и три звезди зад него. Всяка една от тези звезди беше издълбана в памет на някой агент, изгубил живота си за родината. Имена липсваха, поне що се отнася до широката публика. Те бяха записани в главния регистър на ЦРУ и щяха да останат там векове веков, като тежки камъни в гърлото на митичен звяр.

За Торнбърг тази особена форма на обществена тайна беше най-характерната черта на Вашингтон. Ето я нашата сила, сякаш нашепваше мемориалната стена. С нейна помощ ние не ти позволяваме да научиш истината...

Останаха за минута пред мемориала, изправени между знамената на САЩ и ЦРУ.

— Внушително — промълви Торнбърг и Брозан Ленфант отлично разбра какво има предвид.

Показаха пропуските си на охраната, Ленфант предаде на съхранение миниатюрния кинжал, който беше негов неразделен спътник още от времето на предизборната кампания в Луизиана. Придружиха ги до асансьорите.

— Добре ли познаваше сенатора Франкен? — попита Торнбърг, след като вратите се затвориха и асансьорът тръгна нагоре.

— О, със стария Р. П. се знаем от години — отвърна Ленфант, после с въздишка добави. — Доколкото разбрах, тялото му е премазано до неузнаваемост...

— Правилно си разбрал — отвърна Торнбърг.

— Говори се, че бил пиан до козирката...

— Глупости! — изръмжа Торнбърг. — Точно като глупостите, които се надрънкаха за естествената смърт на още куп противници на търговския законопроект! Всички до един са убити. Франкен просто е поредната жертва и това е лошата новина!

Торнбърг беше избрал една малка, рядко използвана заседателна зала. Отвори вратата, после включи осветлението и климатичната инсталация, за да прогони топлия застоял въздух.

Обзавеждането беше скромно. На сивата стена срещу прозореца бяха окачени няколко анонимни и не особено добри картини на платноходи, порещи развълнуваните води на океана. В средата имаше голяма заседателна маса, край нея бяха наредени осем стола с подвижни седалки. В дъното имаше шкаф за съхранение на документи в същите тонове, който, доколкото Торнбърг беше запознат с практиката на подобни учреждения, несъмнено съдържаше комплект модерна подслушвателна апаратура. Върху шкафа имаше евтина машина за кафе и малък тостер, които по всяка вероятност се използваха при продължителни заседания. Подобно на всички заседателни зали в сградата на ЦРУ и тук прозорецът беше фалшив. По този начин се избягваше опасността от далечно подслушване, което обикновено се осъществяваше посредством улавяне на вибрациите в стъклото.

Настаниха се край масата и Ленфант щракна ключалките на куфарчето си.

— Добри или лоши новини, човек трябва да се храни — промърмори той.

На масата се появи термос със силно нюорлианско кафе, в което положително бяха добавени няколко капки коняк. До него кацна спретнатата купчинка сандвичи с риба, а накрая се появи пластмасова кутийка с кренвирши от месо на алигатор, покрити с домашно приготвена лютеница, достатъчно силна да свали боята от всяка новопроизведена лимузина.

— Тези хранителни продукти ще засрамят всеки свикнал на гумени сандвичи държавен служител! — обяви Ленфант и на лицето му грейна широка усмивка. — А и повечето ресторанти в област Колумбия!

Торнбърг прие чаша кафе, но твърдо отказа храната. Ленфант стана да включи тостера и сложи кренвиршите да се затоплят. Не след дълго залата се изпълни с такава воня, че при определена концентрация всеки би я класифицирал като химическо оръжие. Поне Торнбърг би го сторил, при това без капка колебание...

Завъртя се заедно със стола, отвори архивния шкаф и щракна един ключ. В действие влезе машината за електронно заглушаване, вече можеха да говорят свободно.

Ленфант извади кренвиршите, изключи тостера и се върна на масата. От чинийката се издигаше лютива пара, очите на Торнбърг започнаха да се насълзават. Въпреки това следеше с интерес как приятелят му поглъща отвратителната храна.

Въздъхна, допълни чашата си с кафе и промърмори:

— Тая тиня от Мисисипи не е чак толкова лоша...

— Рецепта на майка ми — отвърна Ленфант и разряза с хирургическа точност първия си кренвирш. — Главният готвач на „Галатоар“ от години ме преследва да му я дам... Ама няма да стане! Мама цял живот се стараяше да ни осигурява храна, с която да се гордеем. И го постигна. Затова нямам никакво намерение да споделям кулинарните ѝ тайни...

Набодне един залък на вилицата си и подхвърли:

— Знаеш ли, онова момче Джейсън Йошида е истински работохолик... — Подъвка известно време, преглътна и добави: — Готов съм да се закълна, че е същият като мама — сякаш никога не

спи! — говореше със специфичен, невъзможен за имитиране луизиански акцент. — Нима мисли само за работа?

— Най-добре е да питаш Хам — отвърна Торнбърг и се взря в топлите очи на бившия сенатор, меки като акцента му. Накъде ли бие, запита се той. Знаеше, че трябва да се зареди с търпение и да не бърза. Ленфант обичаше да завоалира основната тема на всеки разговор.

— Знам това, Торнбърг... Но синът ти мисли, че се мотая из „Ленфант & Ленфант“ просто защото нямам какво друго да правя... Точно както ти искаше, нали?

— И сега мисля, че връзката между нас трябва да остане незабелязана.

Ленфант изсумтя и нападна първия от сандвичите с риба.

— Ще ти кажа нещо... Навремето познавах сума шпиони, които хабер си нямаха, че съм ги разкрил... Но никога не съм срещал човек, който да изпитва твоето удоволствие от шпионските игри!

— Знанието е сила, поне така казваха в ОСС — промърмори Торнбърг, имайки предвид разузнавателната централа, предхождаща ЦРУ.

— ОСС беше друго нещо — кимна Ленфант. — В онези години хората не само изпълняваха стриктно получените заповеди, но го правеха и с истинско удоволствие! — Ченето му замислено започна да предъвква. — Това ме подсеща за причината да поискам среща с теб... Ти пожела да поддържам връзка със сина ти, да му предложи офисите на „Ленфант & Ленфант“, за да мога да го държа, тъй да се каже... под око. И аз го сторих — ръката му посегна към чашата с кафе: — Но напоследък започнах да ставам по-любопитен, знаеш... Може би защото Йошида ми се струваше някак напрегнат... Реших да се заема за работа. На първо време го поставих под неотклонно наблюдение, пъхнах и една-две „дървеници“ в офиса му. И знаеш ли какво открих? Преди няколко дни момчето е отскочило до Ню Йорк. Взело е късния полет, на другата сутрин вече си е било у дома...

— Е, и?

Ленфант сви рамене и поне за момента изглеждаше като човек, който е изгубил всякакъв апетит.

— Може би в това няма нищо странно — призна той. — Но се питам дали знаеш, че твоят човек Матсън е настъпил котарака...

Торнбърг мълчеше, лицето му беше непроницаемо.

— Продължавай — промърмори най-сетне той.

— Матсън бяга от директора на полицията Джек Бретхард, който вярва (или по-скоро иска другите да вярват), че Матсън е убил някой си Ричардс Кавалера — единствения чернокож детектив в екипа му...

— Дясната вежда на Ленфант леко се изви: — Въпросният индивид е бил намерен с два куршума в тила. Убийството е станало в нощта, в която Йошида е бил в Ню Йорк. Балистичната експертиза установява, че е стреляно с револвера на Матсън — главата му леко се поклати. — Всичко това ме кара да мисля, че работата е свършил именно Йошида.

На всеки друг Торнбърг би отвърнал, че това е изключено. Би го обвинил в погрешна интерпретация на фактите. Но познаваше прекалено добре Ленфант, прекрасно знаеше с каква прецизност работи... Кажеш ли нещо, значи то е проверено хиляди пъти и е сигурно като държавните ценни книжа. Можеш да си го сложиш в банков трезор и да чакаш дивиденди...

— Знам, че не си давал благословията си за този удар — меко продължи Ленфант. — Просто защото си побъбрих с Йошида малко след завръщането му... Знаеш го какъв е — да измъкнеш нещо от устата му е равносилно на изкачването на Хималаите! Но аз умея да чета между редовете и вече съм убеден, че момчето се притеснява от някакво неотдавнашно решение на сина ти... — Ленфант се наведе напред и понижи глас, макар да нямаше видими причини за това: — Торнбърг, планът ти се намира в опасност! Синът ти е стигнал до заключението, че Улф Матсън става бремене, от което трябва да се отърве. В резултат му е подготвил такъв капан, че практическите му шансове за измъкване се доближават до нулата!

Стиснал револвера си, Улф се зае да обикаля стаите една по една. Но от Камивара нямаше следа. Сега най-важното беше да разбере каква е играта На японца, кога ще прекрати тази криеница и ще се изправи насреща му.

Къде си, Камивара? Защо се криеш? В съзнанието му изплува спомен за детските игри на криеница в Елк Бейсин, умът му се напрегна.

Намираще се в хола, разположен в средата на къщата. Вляво, под ъгъл от деветдесет градуса, се намираще официалната трапезария на

комисаря. Нямахте как да продължава напред, трябваше да се върне. Тук цареше полумрак, условията за внезапна атака бяха идеални.

После видя нишата. Беше напълно достатъчна за скривалище на дребен мъж, особено ако се сгъне на две. Мушна пръст в халката на железната врата, насочи револвера и дръпна.

Озова се лице в лице с празната вътрешност на кухненско асансьорче. Значи се намира над самата кухня и Камивара е успял да го върти в кръг, прецени Улф. Наведе се да го огледа отблизо и изведнъж чу гласа на Шика, долитащ откъм шахтата. Говореше с някого на японски. Напрегна слух и проектира своята „макура но хирума“ по посока на събеседника й. Кой ли е той? Няколко фрази бяха достатъчни, за да разбере. После улови излъчването му и започна да се изпотява.

Господи Исусе, Та тя разговаря със Сума! При това спокойно, както се говори с приятел!

Затвори вратичката и започна да се концентрира. Камивара, заповяда си той. Това е най-важната ти задача за момента. По-късно ще се разправяш с Шика. Ако това „по-късно“ изобщо дойде, разбира се...

Внимателно пристъпи напред, спря в момента, в който сянката му достигна ъгъла. Още милиметър напред и Камивара ще разбере, че е тук. Ако го очаква зад ъгъла...

Напрегна очи по посока на коридора, искаше да усети противника си. Дали не чу леко помръдване, дали не усети особена миризма? Ще успее ли да се ориентира навреме?

Нищо.

Продължаваше да чака. Нищо.

После помисли за мрачното съществуване вътре в себе си и разбра, че трябва сам да създаде условията за победата си. Трябва да получи психологическо предимство, да изчака онова особено състояние на душевно равновесие, което притежаваше Белия лък. Останалото ще дойде неусетно...

Напрегна психиката си и повика тъмната сянка, превърнала се в негов постоянен компаньон. Все още се страхуваше от нея, но вече трябваше да свиква... Припомни си сблъсъка в склада, особено факта, че когато Сума демонстрираше необичайните си способности, той беше в състояние да улови излъчването му и да определи точното му

местоположение. Запита се дали е възможно и обратното — Камивара да го усети в момента, в който прибегне до „макура но хирума“...

Реши да действа незабавно. Хукна напред, зави зад ъгъла и полетя по коридора, пуснал пред себе си пипалата на прозрението...

Исусе!

Закова се на място, после продължи напред само защото волята го тласкаше. Ясно усещаше дишането на някой друг, редом със своето... Открих го, рече си Улф. Усещам излъчването му дори без да е пуснал в ход своя вътрешен поглед...

Камивара изскочи от здрача. Във фигурата му нямаше нищо човешко, по-скоро приличаше на дух — от онези, които отнасят душите на покойниците... Съвсем като създанието, по което пуснах стрелите си там, на Пътеката на мъртвите, помисли си Улф.

Зърна Улф, закова се на място и започна да проектира своята „макура но хирума“. Улф му отвърна по същия начин.

Камивара измъкна малък, но изключително остър нож и светкавично го запрати към него. Улф почувства как слабините му рефлексивно се стягат, как тялото му иска да реагира. Преодоля инстинкта, отпусна се и започна да се концентрира. Всичко това стана в краткия миг, в който смъртта летеше към него.

Миг преди тази смърт да се превърне в действителност, Улф си каза, че не бива да очаква болка и това беше единствената ясна мисъл в съзнанието му. Вместо очакване трябваше да поеме инициативата в свои ръце, да противопостави силата и уменията на тялото си, да се втурне срещу дребничкия плешив японец и да го смаже...

После потъна във вихъра на действието и вече нямаше време за размисъл.

Ножът на Камивара беше на сантиметри от корема му, когато протегна ръка, сграбчи дясната китка на японеца и светкавично се отпусна на коляно. Острието погали кожата му, но хватката „ирими“ от айкидо вече беше в ход. Използвайки инерцията на Камивара, той го дръпна напред и надолу, прехвърли го през рамо и го запрати към близката стена.

Камивара се стовари на четири крака, гърбът му влезе в болезнено съприкосновение с ръба на прозореца. Но ножът остана в ръката му. Замахна рязко, острието свирна във въздуха и се стовари

върху револвера на Улф. Ударът беше страхотен, пръстите на Улф неволно се разтвориха и оръжието издрънча на пода.

Наведе се напред, дясната му ръка се плъзна под протегнатата ръка на Камивара, лявата я обхвана от другата страна. Торсът му се изви, за да даде стабилна основа на ръцете. Лявата се плъзна напред и притисна ключицата на японеца, дясната рязко дръпна нагоре. Костта се счупи с остро пропукване, ножът издрънча на пода.

Това е добре, помисли си Улф и ръбът на дланта му се стрелна към брадичката на японеца. Но Камивара му нанесе саблен удар в китката и силата на нападението видимо намаля.

Сега беше ред на Камивара да изчака. Знаеше, че Улф трябва да продължи атаката си и беше готов да я посрещне. Още при първото движение на ръцете му той се стрелна напред и левият му юмрук улучи Улф във врата.

Очевидно търсеше нервните възли, намиращи се редом със сънната артерия. Ако ги беше улучил, противникът му моментално щеше да се парализира. Не успя, ударът попадна в ключицата на Улф. Силата му беше страхотна, Улф усети как коремът му се свива в болезнена контракция. Контрира с удар тип „хвърчило“, насочен в лявата китка на Камивара, но не улучи.

Нов силен удар, тялото му се олюля. Наложил се да преоцени тактиката на боя, тъй като времето течеше, а заедно с него изтичаха и запасите му от адреналин. Трябваше да отчита умората на мускулите си, отвикнали от толкова силно напрежение, трябваше да си даде сметка, че шансовете му за оцеляване намаляват с всяка измината секунда и скоро ще бъдат нула... Нещата трябва да се променят, тръсна глава Улф. Веднага!

Направи опит да проектира психическите си сили напред, към противника. Но Камивара очевидно очакваше подобен ход и с лекота го блокира.

Лицето на японеца се поклащаше в мрака на сантиметри от очите на Улф — зловна, ухилена физиономия с неестествено ярки очи — като фенерите от тиква, които децата разнасят на Празника на вещиците... Физиономия, която вещаеше смърт... В устата му блестяха златни зъби, два от тях — по-дълги от останалите, яростно проскърцаха... Дебелите устни се бяха разкривили в демонична усмивка, вратните жили бяха издути като възета...

Полюшваха се, вкопчени един в друг като любовници. Но чувството, което ги свързваше, беше далеч по-силно от страстта...

Улф потърси адамовата ябълка на противника си. Трябваше да я улучи, тъй като само това гарантираше успешен изход от битката. В противен случай умората щеше да вземе своето, Камивара неизбежно щеше да получи предимство...

Зъбите на японеца остро изщракаха и се забиха в китката на Улф в момента, в който пръстите му се протягаха към гърлото му. Ръката на Улф моментално изтръпна, хватката му се разхлаби. В следващия миг ръцете на Камивара се склучиха около шията му, мазолестите палци натиснаха навътре, главата му попадна в сгъвката на лакътя. Улф с ужас разбра, че японецът се готви да му счупи врата, и кръвта му изстина. Разполагаше с не повече от петнадесет секунди, за да потърси спасение.

Но умората го връхлиташе със смайваща бързина, изведнъж започна да му се струва, че смъртта не е чак толкова страшна. Пред очите му се спусна червена пелена, силите го напуснаха.

Организмът му отлично знаеше какво става, усещаше приближаването на неизбежната смърт. Събра в себе си последните остатъци на адреналин и се сгърчи в мощен тласък. Но напразно. Хватката на Камивара беше желязна, към силата на ръцете прибавяше и тежестта на стегнатото си тяло. Мускулите му се издуха като въжета и пръстите му започнаха да се стягат около шийните прешлени на Улф.

— Не е честно! — пиянски проплака Хирото. Сакото му беше захвърлено върху навит на руло футон, яката на измачканата му риза беше разкопчана, вратовръзката стърчеше на една страна. — Работя в пълна анонимност, докато Южи се радва на славата! Той притежава компанията, разполага с много пари, а аз? Мизерна заплата и част от Шиан Когаку, която само мога да разглеждам, защото е приписана на името на жена ми! — Сграбчи бутилката уиски „Сънтъри“ и изля остатъка от съдържанието ѝ в чашата си. — Аз съм призрак, аз съм сянка, за която никой нищо не знае...

Евън слушаше пиянските оплаквания с подчертан интерес. Отиде да причака Хирото в болницата, където се лекуваше жена му. Седеше в ярко осветената чакалня с приведени рамене, на лицето ѝ се

беше изписала мъка. Хирото, най-сетне измъкнал се от болничното легло на жена си, веднага я забеляза, сърцето му потръпна от жал, когато видя как безутешно плаче...

Влязоха в близкия ресторант, държаха се почтително един с друг, без флиртуващи погледи, разделени от масата. Хирото не беше труден за дешифриране, особено след помощта, която ѝ оказа Вакаре. Благодарение на този мъж Евън видя какви възможности се откриват пред нея, инстинктивно почувства, че „Тошин Куро Косай“ търси нов начин за достъп до Оракула, без помощта на Минако... Това не означаваше, че не ѝ вярват — напротив, всички бяха убедени в нейната преданост. Но тук ставаше въпрос за сина ѝ, а отношенията между майка и син понякога са по-силни дори от „гири“... Без никакви инструкции Евън си знаеше, че трябва да се търси нов път към Оракула, просто защото така диктуваше разумът. А Вакаре беше споделил с любимата си проститутка Мита, че именно Хирото — мрачният и завистлив девер на Южи, може да предложи този път...

Това не означаваше, че Хирото беше лесно упражнение. От опит Евън знаеше, че саможивите и завистливи хора често се оказват изключително умни, а мрачните им страсти ги превръщат в подозрителни параноици, които се съмняват във всеки и всичко. Също от опит знаеше колко трудно могат да се приспят веднъж възникналите им подозрения... Затова сега беше твърдо решена да не дава никакви поводи за подозрения на Хирото.

— Искам да се извиня за сцената, която направих в болницата, Хирото-сан — промълви в тази връзка тя... — Беше непростимо от моя страна.

— Не, аз трябва да ви се извиня за нахалството — тръсна глава Хирото.

— Но защо? Беше ми толкова приятно, когато седнахте до мен! — очите на Евън бяха скромно сведени към масата, събеседникът ѝ трябваше да бъде сигурен, че в думите ѝ няма нищо непочтено. — Просто не бях в състояние да удържа сълзите си... Мъжът ми страда от остра бъбречна недостатъчност... Необяснимо за млад човек като него, казват докторите. А бяхме толкова щастливи, Хирото-сан! Като онези безупречни семейства, които показват по телевизията... Толкова влюбени един в друг, с цял един живот пред нас... — Самотна сълзичка потрепваше в ъгълчето на окото ѝ. — А сега той лежи в

болницата, включен, към машина за диализа... С всеки изминат ден виждам как животът го напуска. Какво ще стане с нас? — сведе рамене и тялото ѝ се разтърси от беззвучни ридания.

Хирото се втренчи в нея, опитвайки се да преодолее пиянското вцепенение. Изправи гръб, направи неуспешен опит да намести вратовръзката си и ѝ отпрати официален поклон:

— Аз съм в абсолютно същото положение.

— Наистина ли? — вдигна глава Евън. — Това е ужасно!

Сърцето му пропусна един такт, като видя красивото ѝ лице, мокро от сълзи. Такова беше то и в болничната чакалня.

— Съпругата ми страда от неизвестна болест и едва ли някога ще бъде излекувана — поясни той и изведнъж млъкна. Никога не беше обсъждал състоянието на жена си с външни хора, но сега знаеше, че не може да се спре. Жената насреща му вървеше по същия мрачен път като него, можеше да го разбере... — На практика тази болест ме лиши от съпруга. Все още не е мъртва, имам предвид клиничното ѝ състояние, но през цялото време плаче или изпада в истерични кризи... Къде остана красивата жена, за която се ожених? Унищожи я мрачна, непозната сила... Господи, животът може да бъде толкова ужасен!...

— Но ние трябва да го живеем, нали? — попита Евън и избърса очите си. — Трябва да бъдем силни.

— Защо? — мрачно поклати глава Хирото. — Не виждам смисъла...

— Защото винаги има шанс да срещнем съчувствие у някого — приведе се над масата Евън. — И тогава животът отново ще стане поносим.

Нима това прекрасно и тъжно създание има предвид нас двамата, запита се с примряло сърце Хирото. Не, това не може да бъде... Какво може да я привлече у човек като мен? Всъщност случайната ни среща не е ли предизвикана от съдбата? Срещат се двама души с еднакво тъжна участ, може би, за да си помагат?...

— Не знам какво ще правя, ако тя умре — промърмори на глас той. Евън знаеше, че говори за жена си Казуки — сестрата на Южи.

— И аз си мисля същото — меко промълви тя.

— Понякога имам чувството, че той вече не е мой съпруг, не е мъжът, когото съм обичала... Нима подобна мисъл не е предателска?

— Не — поклати глава Хирото. — Просто реалистична.

— О, какво ли не бих дала, за да го видя отново здрав!

Той забеляза, че отново ще заплаче и сърцето му се сви от мъка.

— Това е празна мечта, разбира се... Докторите казват, че няма надежда.

И тогава той видя спасението си. Седеше точно срещу него и го гледаше с красиви очи. Имаше шанса да докаже своята стойност пред едно човешко същество, да се измъкне от черната дупка на анонимността, в която го беше тикнал Южи. Как? Много просто — като ѝ върне съпруга.

— Аз мога да го сторя — прошепна задъхано той, сякаш току-що беше пробягал цяла миля. Алкохолното опиянение беше изчезнало, на негово място дойде една свръхреална яснота, която го опияняваше.

— Какво да сторите? — объркано го погледна тя.

— Чуйте ме, Евън — погледна я настоятелно Хирото. — Докторите не знаят всичко. Аз съм специалист в областта на компютърното програмиране и от известно време работя върху проект, който може да окаже решително влияние върху състоянието на съпруга ви.

— О, Хирото-сан! — извика развълнувано тя. — Но как?

— Много е сложно за обяснение — отвърна той, давайки си сметка, че тя все пак е една обикновена жена. — Има връзка с промяната на човешките ДНК.

— Наистина ли? — светна лицето на Евън.

— Разбира се.

— Но това звучи... — главата и развълнувано се поклати: — Звучи толкова невероятно!

— Елате! — надигна се той. — Ще ви го докажа, още сега!

Защо не, по дяволите, запита се с внезапна решителност Хирото. Този проект е и мой! Какво лице, Господи!... Майната му на Южи, да върви по дяволите със своята секретност!

Улф имаше само един шанс да се спаси от убийствения натиск. Нервите. Меката трапчинка между рамо го и гръдния кош, точно под ключицата. Там се намираше нервният възел, който командва цялата ръка. Проблемът беше свързан с факта, че този възел е скрит дълбоко

под стоманените мускули на Камивара, а силите на самия Улф бързо се топяха.

Опита с кокалчетата на пръстите си, но веднага разбра, че това няма да бъде достатъчно. Камивара продължаваше да извива врата му, прешлените пропукаха. Пред очите му заплуваха разноцветни кръгове, дробовете му горяха от липсата на кислород. Мускулите му бяха разтегнати до крайност, а позата на тялото му беше такава, че едва ли можеше да прибегне до удар е цялата тежест на торса си.

Мрак.

Трябваше му оръжие.

Леко жужене, сякаш от невидимо насекомо. Още по-леко помръдване.

Оръжие. Ръката на Улф се плъзна към страничния джоб на якето, пръстите му докоснаха метал. Ножът, който Сума беше изпуснал в онзи склад, остър като бръснач...

Усещаше как вратните му прешлени започват да се късат.

Насочи душевната си енергия навътре, обля го кървавочервено сияние. Изгуби чувство за реалността.

Тесен е мостът, опасна е пътеката...

В съзнанието на Улф започна да се издига странен мост, изцяло от бойни стрели...

Имаше чувството, че плува върху мощно течение. Пред очите му се разгаряше буен огън, но той знаеше, че може да го докосне, без да се изгори... Психиката му се обви около него и изведнъж усети огъня вътре в тялото си — буен, див, неустрашим... Пръстите му стиснаха метала.

Натиск.

Ножът, горещ и зачервен до точката на топене, блесна като ослепително слънце, после се стрелна напред — като пусната от лък бойна стрела...

Натискът престана.

Очите на Камивара заплашваха да изскочат от орбитите си, устата му спазматично се кривеше, езикът му надебеля и се проточи навън. Улф инстинктивно освободи шията си от обръча на пръстите му, през завесата на интензивната горещина почти не усещаше болката в изранените си мускули.

Видя ножа, забит дълбоко в тялото на Камивара. Протегна ръка и започна да нанася серия от къси, но силни удари в нервния възел под ключицата му. След миг дясната ръка на японеца омекна и безсилно се отпусна надолу. Без да губи нито секунда, Улф пренасочи горещата лава на психическата си енергия към сърцето на врага. Кръвта лудо блъскаше в ушите му, страх и омраза кипяха в душата му, цялото му тяло реагираше на близостта на смъртта, извикало на помощ неподозирани сили...

Улф се разтърсваше от концентрацията на психическата си енергия, тайнственият мотор в душата му подхранваше опияняващото чувство, наречено „мрак по пладнe“, могъщите му вълни бяха готови за решителен, смъртоносен удар.

Изкрящ в мига, в който гърдите на Камивара се разтвориха и от грозната дупка изскочиха първите синкави пламъчета. Огънят бързо превръщаше плътта в черна пепел, воняща на грях, дупката ставаше все по-широка и по-широка.

Тялото на Улф се разтърси от неудържими тръпки, пред очите му отново изплува тъмната сянка, с която се беше борил на покрива на Аманда, която беше усетил във влажния апартамент на Шика, която видя в Града на обречените, покрай тялото на малката Кати, обхванато от пламъци...

Усети тежестта на тази сянка, която се беше превърнала в част от същността му, която познаваше още от детството си, прекарано покрай дядо му шаман... Тя дишаше и пъшкеше в мрака като живо същество, после, набрала сили, изведнъж прониза тялото му със силата на светкавица...

*Тесен е мостът, опасна е пътеката, която води към живота...
Малцина са смелчаците, които поемат по нея...*

Вътрешният глас прониза съзнанието му, очите му рязко се отвориха и се заковаха в Камивара. Порочно в това, което беше останало от него. Овъгленото лице на японеца беше обърнато нагоре, на мястото на очите зееха черни дупки.

Но по коя пътека поех аз, запита се Улф. Нима тя ще ме отведе не при живота, а при разрухата и смъртта?

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

ТОКИО / НЮ ЙОРК / ВАШИНГТОН

— *Здравейте, Хирото-сан.*

— Това е Оракула — поясни Хирото и отстъпи встрани. Евън се приближи към матовия куб. — Оракуле, това е Евън...

Намираха се в крайбрежния склад, в който се помещаваше лабораторията с Оракула. Пазачи нямаше, охраната беше поверена на няколко сложни електронни системи, чиито кодове Хирото, естествено, знаеше. Беше му приятно да покаже на момичето, че се радва на особено доверие.

— *Не биваше да я водиш тук* — отбеляза Оракула.

— Зная, това противоречи на мерките за сигурност на Южи — кимна Хирото. — Но имам основателна причина. Тази жена е специална и само ти можеш да ѝ помогнеш. Всъщност да помогнеш на съпруга ѝ.

— *Евън не е омъжена* — отвърна Оракула.

Евън замръзна на място.

— Какво искаш да кажеш? — учуди се Хирото. — Не те разбирам...

— *Много неща не разбираш, Хирото-сан. Изведи я веднага оттук.*

Евън объркано местеше очи от Хирото към машината и обратно.

— Какво става? — овладя се с усилие тя, на лицето ѝ се появи пресилена усмивка. — Тази машина май не ме одобрява. Възможно ли е това?

— *Зная коя си* — обяви Оракула. — *Ти си опасна.*

— Уверявам те, че тази машина може да разсъждава — обади се Хирото. — В момента думите ѝ са лишени от смисъл, но...

— *Хирото-сан* — спря го синтезираният глас на Оракула, — *Имаш ли представа, че тази жена е член на „Тошин Куро Косай“?*

— „Черният кинжал“? — учуди се Хирото. — Това не е възможно! Откъде ти хрумна подобна глупост?

— Тя заема висок пост в организацията, Хирото-сан. Не си губи времето да я разпитваш, защото ще отрече този факт. По-добре виж опасността.

— Не му обръщай внимание — каза Хирото. — Вероятно някой чип е дал дефект...

— Ако я свържеш с мен, тя няма да е в състояние да ми попречи и аз ще мога да прочета мислите ѝ. Ще узная всичките ѝ тайни, ще разкрия намеренията на „Черния кинжал“.

Хирото забеляза, че Евън дълбоко се смути от това предложение. Лицето ѝ пребледня, неволно се отдръпна крачка назад.

— Нали не мислиш да...

Хирото успокоително се засмя.

— Не, разбира се. Не ставай смешна... — махна с ръка и добави: — Може би наистина беше грешка, че те доведох тук. По-добре да си вървим...

— Нека останем още малко.

— Тя иска да научи повече за мен, Хирото-сан — обади се Оракула. — След което ще докладва пред ръководителите на „Черния кинжал“. Ти си длъжен да ме защитаваш.

— Разбира се — кимна Хирото. — Но от кого? С какво би предизвикал интереса на „Тошин Куро Косай“?

— С това, което мога или скоро ще мога — отвърна Оракула.

— И какво е то? — учуди се Хирото. — Аз зная всичките ти възможности.

— Не ги знаеш — отвърна Оракула. — Аз мога да променя ДНК на всеки нормален човек и да ги доближа максимално до тези на членовете на „Черния кинжал“.

— Нима твърдиш, че с теб се провеждат експерименти, за които не съм информиран?

— Да. Процесът не е завършен. Промених ДНК на един човек, но той е мъртъв. Южи и Хана продължават да работят по усъвършенстването на този процес. Когато той приключи, аз ще бъда от решаващо значение за членовете на „Черния кинжал“. Те ще бъдат в състояние да привличат нови хора в своите редове, всички с необходимите генетични заложиби. Именно затова е тук Евън.

Хирото се обърна към нея.

— Тази машина е луда — тръсна глава Евън.

— *Дай ми я, Хирото-сан* — настоятелно рече Оракула. — *Веднага ще ти докажа коя всъщност е тя.*

— Престани! — заповяда Хирото, но в гласа му се промъкна несигурност.

— *Видя ли съпруга ѝ, Хирото-сан?* — попита Оракула. — *Сигурен ли си, че той действително съществува?*

— Не съм го видял — призна Хирото. — Но мога лесно да го сторя — достатъчно е да придружа Евън до болницата. Мъжът ѝ лежи на един етаж с Казуки.

— *Тогава иди и го виж* — посъветва го Оракула.

Той погледна Евън, в очите му се появи безпомощност. Чувстваше се разкъсан между две тайнствени сили.

— Достатъчно е да ми кажеш истината — рече.

В очите на Евън се появиха сълзи.

— Жестоко е да ме подлагаш на разпит, Хирото-сан — подсмръкна тя. — Тази машина лъже!

— Някоя машина не е в състояние да лъже! — навъси се Хирото. — Дори чудотворна машина като Оракула! — пристъпи крачка напред и добави: — Може би наистина няма да е зле, ако най-напред видя съпруга ти...

— *Никак няма да е зле* — обади се ехидно Оракула.

— Късно е — възпротиви се Евън.

— *Да, късно е* — повтори Оракула.

— Имах предвид, че е късно вечерта и визитациите са забранени. Но утре...

— *Утре тя вече ще има човек в болницата, който ще ти бъде представен за съпруга ѝ* — предупреди като опитен детектив Оракула.

— Стига вече! — решително тръсна глава Евън. — Добре, отиваме в болницата още сега! Ще помоля да ти покажат болничния му картон!

— Ще го сториш ли? — погледна я със съмнение Хирото.

— Разбира се — твърдо отвърна тя.

— *Не отивай никъде с нея, Хирото сан* — предупреди го Оракула. — *Тя вече е много опасна.*

— Защо „вече“? — учуди се Хирото.

— *Защото отлично знае, че в болницата няма никакъв картон на измисления ѝ съпруг.*

— Ако е така, значи ти я направи опасна!

— Зная, Хирото-сан.

Хирото пристъпи към вратата на лабораторията.

Под поцинкования навес на склада светеше ярка крушка.

— Съжалявам, но мерките за сигурност тук са изключително строги — промърмори Хирото. — В това отношение Оракула имаше право...

— Разбирам — пристъпи към него Евън. В очите ѝ блеснаха зелени светкавици и Хирото се хвана за сърцето. Устата му се отваряше и затваряше като риба на сухо, дробовете му пламнаха.

Евън отстъпи крачка назад навреме, за да види как очите му се разширяват. Тялото му се олюля, удари се в стената на склада и бавно се свлече на земята.

Евън наблюдаваше потръпването на Хирото и дращенето на ръцете му, в ноздрите ѝ нахлу миризмата на риба от близкия пазар Тцуки. Приклепна до него и каза:

— Проклетата машина е по-умна от теб, бедни Хирото.

После започна да му задава конкретни въпроси, получената информация обработваше с безкрайно внимание. Когато се увери, че няма какво повече да научи, тя рязко притисна сърдечния мускул на нещастника.

Хирото подскочи като ударен от електрически ток, после рухна безжизнен. Тя протегна врат и прищрака със зъби като хищник. От устата ѝ изпадна нещо, което внимателно уви в късче памук и прибра в джоба си.

Протегна ръце и без никакви усилия го метна на гръб. Прибра го у дома със собствената му кола, вкара я в гаража и го настави зад кормилото. После остави двигателя да работи и затвори вратата. Внимаваше да не се докосва до нищо.

Обърна се да погледне тъмния дом. Жалко, че Хирото не знаеше нищо за начина, по който Южи и Хана възнамеряват да модернизират Оракула, помисли си тя. Бих могла да го взема още тази нощ и контактите ми с Минако и Южи щяха да станат излишни. Но не всичко е загубено. Сега зная къде го държат и ще изчакам. А после, ако Южи не пожелае да сподели тайните си с нас, ще ида да потърся Хана...

— Бретхард.

— Какво?

— Бретхард идва.

Улф хвана протегнатата ръка на Шика и с мъка се изправи. Облегна се на оплисканата с кръв стена, докато тя оглеждаше сгърчения труп в краката му.

После, в ушите им екна металически глас, усилен стократно от мощен мегафон:

— Говори директорът на полицията Джек Бретхард! Обкръжени сте от полицейска част за борба с безредиците в пълно бойно снаряжение! Съпротивата е безсмислена и ще доведе до проливане на кръв! Вашата кръв! Хвърлете оръжието и излезте през главния вход — един по един! Имате една минута! Всички сте арестувани, включително и ти, Матсън!

Тропотът на подковани ботуши потвърждаваше думите му. В къщата наистина нахлуваше цял полицейски взвод.

Улф гледаше към трупа на Камивара.

— Този мръсник направи всичко възможно да ме убие — промълви той.

— Трябва да се махаме! — дръпна го Шика. Би искал да пусне ръката ѝ, но съзнаваше, че положително би се строполил. Беше подгизнал в кръв, сякаш излизаше изпод червен водопад. Отлепи гръб от стената с цената на огромни усилия.

Господи, но откъде Бретхард знае, че съм тук? Досега искаше да ми лепне само убийството на Кавалера, но ако ме пипне сред тази бъркотия, вече нищо не може да ме отърве от щатския затвор!

Напуснаха кухнята и поеха по вътрешната стълба нагоре. В далечния край на къщата тъмнееше удълженият таван в стил рококо, създаващ измамната илюзия за широко пространство.

Спряха на площадката между първия и втория етаж, Шика го притисна към стената. Долу светнаха всички лампи, ясно се виждаха ченгета в защитни униформи, въоръжени с къси пушки. Миг по-късно в полезрението му се появи фигурата на Джек Бретхард. Под сакото си беше облякъл бронезилетка, в едната си ръка държеше мегафон, а е другата стискаше тежък магнум, калибър 357, който решително не фигурираше сред официалното полицейско въоръжение. Истински каубой, помисли си Улф.

Бретхард доближи мегафона до устата си и повтори предупреждението. Миг по-късно Улф чу рязък пукот и сграбчи ръката на Шика.

— Да вървим!

Бяха близо до третия етаж, когато ги настигна електронният глас:

— Матсън, говори Бретхард! Открихме комисаря, или това, което е останало от него! Давам ти последна възможност да се спасиш! Предай се, докато в полицията все още имаш приятели, които искат да ти помогнат!

Улф и Шика продължаваха да тичат нагоре, настигнати меко пропукване. Малък метален цилиндър изтропа на площадката и започна да се търкаля по килима. От него излитаха къмба гъст пушек.

— Сълзотворен газ — промърмори Улф и продължи да върви нагоре. Зад гърба им пропукваха нови газови контейнери. Време, стисна зъби той. Трябва ни малко време и нищо друго!

На четвъртия етаж спряха и Улф бързо се огледа. Знаеше какво търси и скоро го откри. Повдигна се на пръсти и дръпна някаква ръчка. Пред тях се спусна лека подвижна стълба. Изкатериха се нагоре, Улф издърпа стълбата след себе си.

— Къде сме? — попита Шика.

— Таванското помещение — промърмори той. — Насам!

В близкия край на сумрачното помещение имаше прозорец, към който беше прикрепена малка черна кутия. Алармена инсталация.

Улф протегна ръка, опипа жичките и внимателно ги издърпа от рамката. После свали капачето на кутията, извади джобното си ножче и с безкрайно внимание оголи краищата на проводниците. Напипа плюса и го свърза с един от терминалите в кутията. Отвори прозореца и усети хладния въздух на настъпващото утро. Плъзнаха се навън, върху наклонения покрив, Улф се обърна и грижливо затвори прозорчето.

Озоваха се в задната част на покрива, гъстите клони на лозата и бръшляна ги скриваха от очите на ченгетата, патрулиращи в двора. Вдигна ръце над главата си, хвана се за бетонния парапет и бавно започна да се набира. Озова се на площадката между двете сгради, помогна на Шика и се изправи. Поеха по покривите, придвижвайки се с максимална бързина. Тук къщите бяха почти еднакви и преминаването от една на друга не представляваше кой знае каква

трудност. Само от време на време им се налагаше да прескачат над зеещи между калканите процепи, които за щастие не бяха големи.

На няколко пъти Улф спираше да се послуша. Очакваше да чуе свистенето на витла, тъй като си даваше сметка, че Бретхард спокойно може да повика и полицейските хеликоптери. Наистина чуваше някакво свистене, но то си остана отдалечено на достатъчно разстояние от тях. Дори и да беше от витлата на полицейски хеликоптер, пилотът очевидно имаше задача да чака на място. Побутвайки Шика пред себе си, той продължаваше да се отдалечава от опасната зона край жилището на комисаря.

Най-сетне стигнаха пресечката, тук вече трябваше да се спускат надолу. Улф отхвърли идеята за противопожарната стълба на стената на блока и предпочете стълбището.

Шика сръчно се справи с ключалката на капандурата и двамата се спуснаха на площадката. Улф сподавено изруга краката си, които продължаваха да се огъват като гумени. Даваше си сметка, че Шика нарочно забавя ход и това го дразнеше. Остра болка го пронизваше във врата, от прободните рани по тялото му продължаваше да тече кръв, имаше пристъпи на световъртеж.

Малко преди площадката на първия етаж чуха как входната врата отскача от пантите си, а по мозайката затропаха тежки ботуши. Улф почти прелетя разстоянието, което ги делеше от задната врата на входния вестибюл. Шмугнаха се през нея в момента, в който полицията заемаше предната част на сградата. До слуха им достигнаха кратките заповеди на полицейски офицер, после всичко изчезна. Прекосиха по диагонал малкия заден двор, запълнен с отвратително вонящи отпадъци. Плъзнаха се по тясна пътечка между две високи тухлени стени, под краката им заскърцаха използвани спринцовки. Изскочиха на малка странична уличка и рязко се спряха. Вляво, на двадесетина метра от тях, вече приключваше издигането на полицейска барикада.

Улф хвърли поглед зад гърба си и видя, че малкото дворче гъмжи от полицаи в защитно облекло, които приличаха повече на войници от Националната гвардия. След броени секунди щяха да открият тясната пътечка между сградите.

— О, Господи! — прошепна Шика.

Капан, горчиво въздъхна Улф.

После до слуха му достигна остро свирене на автомобилни гуми, иззад ъгъла вдясно изскочи очукано такси и се понесе на заден ход към тях. В ръката му се появи късият нож, мускулите му се стегнаха.

— Недей, за Бога! — изкрещя човекът зад волана. — Това съм аз, Боби!

Едва сега Улф си даде сметка, че това е служебната им кола, маскирана като такси, а зад волана седи Боби Конър. Гледаше го опулено, краката му бяха като цименти рани.

— Хайде, пъхай си задника! — извика Боби. — Какво зяпаш, за Бога?!

Ченгетата бяха открили пътечката и вече тичаха по нея, в редица по един. Полицайте, които охраняваха барикадата вляво, бяха започнали да я отместват, за да пропуснат една патрулна кола. Моторът изрева, синкав пушек излетя изпод гумите ѝ. Нямаше време за размисъл.

Натика Шика на задната седалка и скочи подире ѝ, в същия миг Боби натисна педала за газта. Свърнаха зад ъгъла с пронизително свирене на гумите. Озоваха се срещу движението, но за щастие такова нямаше. От двете страни на улицата бяха паркирани коли, един микробус заемаше по-голямата част от платното, спрял на втора линия. Боби не се поколеба нито за миг, очуканото такси се промъкна край него буквално на една боя разстояние, изскочи на Осемдесет и шеста улица, без дори да намали на пресечката, овладя кормилото на поднеслата кола и полетя с пълна скорост към Централ парк.

— Изчисленията ти бяха безупречни — похвали го Улф. — Но как ме откри, по дяволите? Същия въпрос бих искал да задам и на Бретхард...

— Това копеле е твърдо решено да ти одере кожата — промърмори Боби, стрелна се покрай някакъв бавно пълзящ автобус, зад който се точеха отровни кълба дим, после отново натисна газта. Зад гърба им се разнесоха разгневени клаксони. — Чух, че мобилизира подразделението за борба с безредици и станах любопитен... По всичко личи, че някой му е звъннал да каже къде се намираш.

— Невъзможно — поклати глава Улф. — Никой не знаеше.

— Някой е знаел и този някой е светнал на Бретхард — отвърна Боби и му хвърли кратък поглед в огледалцето. — Отбих се в телефонната централа на управлението... Нали помниш, че там

задължително регистрират всички междуградски разговори? Е, така разбрах, че Бретхард е разговарял с човек, набрал го от централа с код 202... След което вдигна хрътките под тревога.

— Карай на юг — обади се Шика. — Към южния край на Сентрал парк.

Улф забеляза, че Боби ѝ хвърля един подозрителен поглед в огледалцето.

— Направи го — рече той, после се замисли. Двеста и две, кодът на Вашингтон. Единственият човек, който знаеше накъде се е насочил, беше Шипли. *Вече сте един от нас...* След тези думи Шипли беше насъскал псетата подир него. Защо? От кого, по дяволите, получава заповеди тоя Шипли?

Боби успя да пресече на жълто и навлезе в парка. Таксито се шмугна сред гъстия поток от коли, задминавайки ги ту отляво, ту отдясно.

— Рискувах, за да видя дали ни следват — поясни той.

— Ясно — кимна Улф и се обърна назад. — Не виждам никого.

— Аз също — усмихна се Боби. — Май ни изпуснаха!

На следващата пресечки мина направо на червено, но това беше нещо обичайно за нийоркските таксита и ченгетата от пътната полиция едва ли щяха да му обърнат внимание. В замяна на това обаче едва не прегазиха двойка, която тичаше за здраве.

— Отидох да се видя с брата на Кавалера, както ме посъветва — продължи Боби. — Не беше лесно, но успях да го убедя да се срещнем. Кавалера не те е лъгал, Улф. Братчето наистина дължи на лихварин двадесет и пет бона — горе-долу толкова, колкото изкарва за цяла година... Интересното е друго — човекът е имал схема за разсрочено плащане и се е придържал към нея като часовник!

Намали скоростта, за да заобиколи един туристически файтон. Копитата на уморения кон отчетливо потропваха по асфалта.

— Два дни преди да се сбиеш с Кавалера, нещата претърпели коренна промяна — продължи Боби. — Две от горилите на лихварите се появили пред училището на дъщерята на брата и искали да я отмъкнат. Отбележи, че детето е едва на осем години...

— Знам — промърмори Улф, продължавайки да оглежда колите зад тях.

— Не бих казал, че това е стандартно поведение на акулите лихвари — отбеляза Боби. — Обикновено не заплашват семействата на длъжниците, които редовно си плащат. Точно това вбесило Кавалера, според братчето...

— Добра работа си свършил — одобрително го погледна Улф. — А братчето има ли идея кой е очистил Кавалера?

— Не е сигурен — отвърна Боби. — Сподели с мен, че е бил при Кавалера в сутринта на убийството. Искал да го успокои, понеже бил сигурен, че може сам да се оправи с акулите. Но го заварил мъртъв. Работата е там, че се е появил на мястото пет минути, по-рано от времето, което казал на Бретхард и хората от Вътрешното министерство... Само на мен призна, че е видял колата на убиеца. Човекът зад волана бил ориенталец, по всяка вероятност японец...

— Няма логика — учудено го погледна Улф. — Акулите биха прибегнали до услугите на някоя гастролираща звезда — от Чикаго или Детройт Например...

— И аз така си помислих — кимна Боби и зави по посока на Сентрал парк-юг. — Има и още нещо: братът се къдне, че колата е била с правителствен номер.

Пак шпиони, въздъхна Улф. Кой дава заповеди на Шипли?

— По дяволите! Но защо не е казал всичко това на следователя?

— Трябва да разбереш, че напрежението в отдела е огромно, Улф. Бретхард побърка всички цветнокожи служители, а братът се страхува да не настрои срещу себе, си и своето собствено обкръжение. Помисли и ще видиш, че съм прав — Бретхард твърди, че ти си гадното ченге и никой нищо не може да му противопостави! — Боби унило поклати глава.

В ушите на Улф отекна звук, който рязко се отличаваше от обичайния шум на уличното движение. Беше едва доловим, но той напрегна слух. Не можеше да си позволи небрежност, в момент като този трябваше да отчита всички странични фактори. Отново го чу, точно когато пресичаха Шесто авеню.

— Исусе, над нас кръжи хеликоптер! — извърна се към Боби той.

— По дяволите! — извика Боби и удари с ръка по волана — Засекли са ни по инфрачервения сигнал на покрива! — натисна спирачката и задъхано рече: — Хайде, скачайте!

Двамата мълчаливо се подчиниха, после Улф усети, че нещо не е наред и рязко се обърна. Боби Конър беше останал в колата.

— Хайде, идвай! — извика той, а очите му с тревога се заковаха на силуета на полицейския хеликоптер, издигащ се иззад хотел „Плаца“ като граблива птица. — За Бога, Боби! Не можеш да останеш тук! Вече си им на прицела!

— Не се безпокой, няма да стрелят. Аз...

— Това е Бретхард, приятелче! — изкрещя Улф. — Нима не разбираш, че разполага с всички пълномощия и никой няма да му държи сметка?!

— Аз няма да дойда с вас — поклати глава Боби.

Хеликоптерът бързо се приближаваше.

— Тогава се махни по-далеч от колата! — примоли се Улф. — Знаем какво говоря!

Шика го дръпна за ръката и двамата се затичаха по тротоара, използвайки за прикритие небостъргачите от западната страна на улицата.

Улф се обърна навреме, за да види как жълтото такси потегля, ясно очертано на фона на свежата зеленина на Сентрал парк. Грохотът на хеликоптера вече беше оглушителен, хората започнаха да вдигат глави, трафикът спря. Огромна сянка пробяга по асфалта. Жълтото такси закова с пронизително скърцане на гумите, Боби отвори вратата и хукна да бяга. Между него и останалите коли имаше доста широко пространство, минувачите панически се отдръпваха към парка и входовете на магазините. Сред грохота на хеликоптера, наклонен на една страна и търсец място за кацане, ясно се долови мъжки глас, усилен от мегафон. Вероятно на Бретхард...

Улф успя да зърне фигурата на Боби между спрелите коли, вече доста далеч от хеликоптера. От гърдите му се откъсна въздишка на облекчение. В следващата секунда обаче изтръпна от ужас. От близката алея на парка изскочи мощен вишневочервен мотор „Харли Дейвидсън“, кормилото стискаше дребен, облечен в черно човек.

— Боби! — изкрещя Улф, разпознал зловещата фигура на Сума.

Шика предупредително стисна ръката му, но вече беше късно за каквото и да било. Боби се закова на място, в следващия миг тялото му избухна в яркосини пламъци...

Хам Конрад беше на тенис корта и се готвеше да започне играта с Харис Патерсън — адвоката, с когото беше разговаряла Марион Стар Сейнт Джеймс в деня на запознанството им. Миг преди да вдигне ракетата, видя позната фигура и от устата му се изтръгна дълбока въздишка.

— Здравсти, госпожо Симънс — извика той и пусна в ход очарователната си усмивка. Едва сега си даде сметка, че именно тя е русата жена, която ги беше гледала през прозореца на кафенето на Колумбия роуд.

— Няма ли да започнеш да ме наричаш Одри, Хам? — попита Одри Симънс. — Все пак съм поласкана, че още ме помниш... Беше облечена в костюмче за тенис на „Елесе“, което по най-бегла сметка е освободило сенатора Симънс от неколкостотин долара.

Тя постави ракетата на рамото си и прокара пръстите си с кървавочервен маникюр по кожата на ръката му. Костюмчето за тенис подчертаваше плоския корем и дългите ѝ крака, зърната на гърдите ѝ съблазнително тъмнееха под тънкия памук. Хам механично отчете липсата на сутиен, после си даде сметка, че тази жена не е тук, за да играе тенис.

— Радвам се, че харесваш това, което виждаш — възнагради го е ослепителна усмивка Одри и пристъпи крачка напред.

— Госпожо Симънс... Одри... Не искам да бъда груб, но партньорът ми чака...

— Виждам. Това е красивият, но дебелоглав Харис Патерсън.

— Познавате ли го?

— Не само го познавам, но и съм го притежавала — усмихна се сладко Одри.

Пресвети Боже, въздъхна ужасено Хам. За каква фурия се е оженил сенаторът Лелънд Симънс?

Кървавочервените нокти пробягаха по фланелката му.

— Хам, не зная дали си даваш сметка колко много ми се иска да те изчукам! — измърка русокосата.

— Одри, но аз...

— Мечтая да поема члена ти в уста, да го смуча, докато се втвърди, а после да изпия горещата сперма!

— Господи, не викай толкова силно! — втрещи се Хам, хвана ръката ѝ и побърза да я отведе към оградата, далеч от любопитни уши. Но за следващото ѝ действие се оказа напълно неподготвен — Одри Симънс протегна ръка и хвана члена му през тънката материя на гащетата.

— О, ти ме харесваш! — промърмори тя и очите ѝ възбудено заблестяха.

— Престани, Одри! — отмести ръката ѝ той. — Мъжът ти ме помоли да помогна на вашия син и аз го сторих. Точка по въпроса, нещата спират дотук!

— Не спират — поклати глава тя. — И двамата знаем, че в определен момент ти ще се обадиш на мъжа ми и ще поискаш ответна услуга. Просто такива са правилата и аз възнамерявам да ги спазвам...

Надникна в очите му и добави: — О, мисля, че разбирам... Мислиш, че мъжът ми може да ти бъде от полза, а аз — не... — на лицето ѝ се появи усмивка, показалецът с яркочервен нокът замислено почука по сочните устни: — Но точно тук грешиш... Я да видим защо си се хванал да играеш тенис точно с Харис Патерсън... Има голяма пишка наистина, но иначе е ужасно досаден... — засмя се на смаяното му изражение, после отново стана сериозна: — Питам се дали тази партия тенис няма нещо общо с *женската*, в чиято компания те видях наскоро... Марион Стар Сейнт Джеймс.

— Познаваш Марион?

— Аха, за теб вече е Марион... — вдигна вежди Одри. — Познавам я индиректно, от приказките на Харис — на устата ѝ отново се появи сладката усмивка: — Той е от онези, дето обичат да си приказват след чукане... Помагало му да се освободи от напрежението... Каква дървена глава, Господи! Но понякога и дървените глави са полезни. Да продължавам ли?

— Одри, никак не се интересувам от извратените ти представи за връщане на направена услуга!

— Нима не ме харесваш поне мъничко? — нацупи се тя и пръстите ѝ отново пробягаха по гащетата му. — О, Хам, недей да ме лъжеш! По пишката ти личи, че ме харесваш!

— Много си хубава — увери я искрено той.

— Но те отблъсква речникът ми, нали? — усмихна се тя. — Възмутен си, че съм се чукала с Харис и искам да ти извъртя един

минет!

— Е, това наистина се разминава с представите ми за поведението на една дама — призна той.

Тя изведнъж го зашлеви, цялото ѝ тяло се разтърси от гняв.

— Как смееш да съдиш за мен по външни признаци? — просъска. — Така ли щеше да мислиш, ако бях мъж? Не, нали? Щеше да се хилиш и намигаш, щеше да подхванеш темата за големи курове и извратено чукане с истинско удоволствие! — Пламтящите ѝ очи се заковаха в неговите: — Ти получи Марион Стар Сейнт Джеймс, нали? Поискал си да я чукаш и си я получил! Защо и аз да не постъпя по същия начин?

— Ти си омъжена.

— О, я стига! — отегчено въздъхна тя. — Ти да не си колежанин? Мамиш жена си и окото ти не мига!

— Не познаваш жена ми.

— А ти не познаваш Лелънд Симънс.

Хам погледна през рамото ѝ към Харис Патерсън, направи му знак да почака само минутка, после отново насочи вниманието си към Одри Симънс:

— Кажу какво искаш от мен.

— В момента нищо — отвърна тя. — Мисля, че сбърках по отношение на теб. Знаеш ли, аз *наистина* влязох в леглото с Харис, но изскочих оттам в момента, в който разбрах колко е досаден. А ти си интересен, Хам... Дори нещо повече — ти си хуманен. Доказа го с чудесния начин, по който помогна на сина ми. Много ми се иска да бъда като теб, но между мен и момчето има прекалено много препятствия... Не крия, че искам тялото ти, но нещо друго ме кара да изгарям от желание. Не съм много сигурна какво е, но съм сигурна, че е у теб...

— Виж какво, Одри...

— Всичко е наред, Хам — усмихна му се тя. — Не се страхувай от изнасилване. За мен всичко беше игра, но виждам, че за теб не е така и се оттеглям — направи крачка по посока на изхода, после спря и се обърна: — Между другото, Харис оформя един юридически документ за онази мадама Сейнт Джеймс, с помощта на който тя ще се освободи от странните си делови ангажименти...

— Какво значи „странни“?

— Значи много *странни* — разтвори широко очи Одри.

— Кой е човекът?

Ракетата на Одри напусна рамото ѝ и лекичко го ръгна в корема.

— Това е най-сладката част от историята, Хам — засмя се тя. —
Човекът е баща ти!

— Чувам ги — прошепна Улф. — Близо са!

Ръката на Шика покри устата му.

Наблизо пропука дъска, макар и тих, гласът зад тънката преграда се чу съвсем ясно:

— Я хвърли едно око на този гардероб! Шибаното копеле е имало купища дрехи!

Улф и Шика лежаха по очи в тайната стаичка, която той беше открил преди време в огромния апартамент на Лорънс Моравия. Отвъд тънката преграда действаше полицейският екип, който имаше задачата да ги открие.

В момента, в който Боби Конър избухна в пламъци, Шика го дръпна във входа на сградата, край която се бяха подслонили. Тя се оказа блокът на Моравия и това съвсем не беше случайно, защото Шика помоли Боби да кара насам именно заради просторния апартамент.

Прекосяха входния вестибюл и се насочиха към задния двор. Там се спуснаха по няколко бетонни стъпала и влязоха в мазето. Вътре беше мрачно и влажно, някъде наблизо капеше развален кран.

В дъното, оттатък покрития с мазни петна циментов коридор, се виждаше вратата на голям товарен асансьор. Осветлението, доколкото го имаше, идваше от една-две голи 20-ватови крушки, завинтени в евтини порцеланови фасунги. Когато се приближиха до асансьора, Улф видя, че на стената липсва копче за повикване. Имаше единствено пожарникарска ключалка — задължителна за подобен род транспортни средства.

Шика извади от джоба си странен на вид ключ, пъхна го в ключалката и завъртя надясно. Вратата се отвори и те влязоха в кабината. Вътре също липсваха бутони, мястото им заемаше още една пожарникарска ключалка. Шика отново използва ключа си, но този път го завъртя наляво. Асансьорът бавно потегли нагоре.

— Значи така си влизала в апартамента на Моравия — отбеляза Улф.

— Само той и аз знаехме как се използва системата — кимна Шика. — Като предприемач на сградата не му е било трудно да инсталира този асансьор.

Защо пък не, запита се Улф. Когато човек има таен живот, начините за незабележимо влизане и излизане от дадено жилище са задължителни...

Асансьорът спря и вратата се отвори. Ако не беше слабата крушка в кабината, мракът пред тях щеше да е съвсем непрогледен. Улф успя да види голите бетонни стени, с шестото си чувство усети, че околното пространство е силно ограничено.

— На колене и лакти — промърмори Шика и клекна.

Улф я послуша и запълзя подире ѝ — надясно от шахтата. Скоро усети, че коридорчето свършва. Усети и надигането на Шика, последвано от драскане на метал в метал, после в тавана се отвори нещо, вероятно капандура. Ръцете на Шика останаха протегнати, движенията им бяха такива, сякаш отместваше нещо от отвора... В ноздрите на Улф се появи остра миризма на сено.

После Шика изчезна. Миг по-късно щракна електрически ключ и дупката над главата на Улф се превърна в светъл квадрат. Тя протегна ръка да му помогне и той се озова в тайната камера на Моравия. Всичко си беше на мястото — печката „хибаши“, ръкавиците, навитият на руло килим, античното огледало, тестето еротични снимки на Шика. Видя какво му беше замирисало на сено — дебелата пет сантиметра тръстикова рогозка, която прикриваше капандурата. Преди да я върне на мястото ѝ, Шика се наведе над дупката, издърпа железния капак и сложи резето.

— Камивара е мъртъв — погледна го тя. — А ти го уби с помощта на „макура но хирума“... Как се чувстваш сега?

— Не зная дали не направих грешка, като пуснах духа от бутилката — призна Улф. Беше ѝ благодарен, че не напомни за това, което му каза, преди да влязат в жилището на Джонсън.

— Може би е по-добре, че мислиш така — промълви Шика. — „Мракът по пладне“ има и отрицателни страни. Ще ти трябва известно време, за да свикнеш с притежанието му. — Очите ѝ развълнувано заблестяха: — Твоят свят се промени, Улф. И връщане назад няма!

Той си спомни как Шика стоеше сред трупове и кървища в кухнята на комисаря и най-спокойно си бърбеше със Сума. Какво ли са намислили? Каква е тази перверзна игра, която му демонстрира? Спасява го, помага му, а после го предава на врага... Искаше да ѝ зададе купища въпроси, но най-вече го интересуваха отношенията ѝ с врага. Същевременно си даде сметка, че последната ѝ забележка е вярна — светът наистина се промени. Нямахше смисъл да се конфронтира с нея, преди да улови новите му очертания, преди да опознае новите играчи...

В момента се намираще на ничия земя. Кой е добър, кой е лош? Не беше в състояние да отговори...

На този етап беше сигурен само в едно — Шика го иска в Токио. Там може би ще получи отговор на част от въпросите си. Но сега беше далеч по-разумно да запази в себе си всички догадки и подозрения и да изчака по-подходящо време.

— Наистина няма връщане назад — кимна той. — Това ми е напълно ясно.

Над главите им увисна тишина, изпълнена с нещо неизвестно, с нещо непознато за Улф. Нещо не беше наред, нещо липсваше. Сякаш тя му позволяваше да нарисова картината на една нова вселена, но не бързаше да му даде най-характерната ѝ особеност...

— Може и да не излезем оттук — вдигна глава той.

Шика не отговори.

Той се премести по-близо до нея.

— Защо Камивара беше в дома на Джонсън? Каква беше неговата роля?

— Не беше обикновен, убиец, ако това имаш предвид. Живял е тук дълги години, имаше връзки и влияние...

— Нещо като теб, но с обратен знак, а?

— Не те разбирам.

— Вражеската версия на това, което си ти.

— Не. Такава версия може да бъде Сума — Шика се замисли за момент, после добави: — Камивара трябваше да бъде отзован преди известно време... Имаше съответното решение за това. Той... той започна да губи почва под краката си...

— Защото е бил твърде дълго далеч от родината си?

— Не съвсем — облиза устни Шика. — Според мен чувството му за реалността се промени до степен, която го правеше безполезен дори за организация като „Черният кинжал“...

— Искаш да кажеш, че е откачил?

— Може би.

Улф отново изпита чувството, че му се губи нещо важно. Нямаше смисъл да я обвинява, че лъже или му спестява част от истината. Дори слепец би видял, че жена като Шика не може да бъде сплашена.

Мислите му се върнаха към Боби, изгорял като факел за броени секунди. В един момент отваряше вратите на колата, за да им спаси живота, в следващия вече го нямаше... Организацията „Черният кинжал“ искаше да го убие само седмица след като го вербуваха, федералните агенти поискаха същото... На практика той вече не знаеше кой иска да го премахне повече: шпионите или Сума. Също като на война. Но според Шика в момента *действително* се води война и той е пълноправен участник в нея.

Мисли, заповяда си той. Отново си на война. Трябва да мислиш като войник! Но в съзнанието му гореше единствено споменът за изпепеления Боби, имаше чувството, че е погълнал огън. Същевременно не можеше да не разсъждава и върху информацията, която получи от мъртвия си приятел. Бретхард е научил къде да го намери от могъщ източник, разперил криле от Вашингтон чак до Токио... И този източник приемаше формата на човек на име Шипли, заемащ неизвестен, но без съмнение важен пост в Министерството на отбраната. От което следва, че някой от споменатото ведомство не само познава Улф, но и иска смъртта му...

Беше твърдо убеден, че между късчетата мозайка съществува връзка, но той не съумяваше да я види. Още по-странно беше чувството му, че притежава далеч повече от тези късчета, отколкото беше склонен да приеме. Отново помисли за портрета, който Шика му позволява да рисува, после в съзнанието му изплува представата за едностранната информация, с която в момента хората на областния прокурор почти сигурно захранват някой съдебен състав и искат образуването на съдебен процес. Тръсна глава да прогони мрачните мисли и погледна Шика:

— Разкажи ми нещо повече за този клуб „Забранени мечти“...

— Погледни снимките на стената.

Той се подчини, вече свикнал със странния начин, по който тази жена отговаря на въпросите му. За своя изненада откри, че му харесва да се бори за оскъдната информация, която му отпускате Шика — вероятно същото чувство е изпитвал и баща му, заровил се в австралийските дупки да търси черни опали... Смътно си даваше сметка, че го привлича именно нейната тайнственост. Особено сега, когато окончателно скъса с предишния си живот.

— Какво те накара да искаш подобни фотографии?

— Предполагам, че имаш предвид сексуално обвързване — погледна го тя.

— Да.

— Нима подобна теза те интересува, Улф?

— Признавам, че трудно отделям очи от тези снимки.

— А имаш ли идея защо?

— Не.

— Според мен имаш.

— Е, добре — въздъхна той. — Може би заради тяхната нереалност... Приличат ми на театър.

— Точно така. При това театър от най-високо качество. Само там фантазията помага да се открие истината, скрита дълбоко в същността на нещата като перла в черупката на мида... А чрез фантазията ние можем да опознаем душата на отделния индивид... — Обърна се да вижда очите му и добави: — Това беше изпепеляващата страст на Лорънс Моравия, Улф... Той се опитваше да изследва дълбините на човешката душа не чрез секса като такъв, а чрез сексуалните фантазии... Това беше единствената *истина*, която ценеше... — махна с ръка към стената и попита: — Виждаш ли нещо, което да свързва отделните фотографии?

— Не.

— Хайде, детективе — усмихна се тя. — Ти откри това скривалище, следователно няма да ти е трудно да откриеш и общия знаменател в едно тесте със снимки!

Улф започна да разглежда елементите поотделно. Имаше нещо в лицата. Не гледаха в камерата и обикновено бяха на заден план, но той постепенно започна да хваща отделните елементи — линия на скула в

една фотография, извивка на уста в друга, очертание на вежда в трета...

— Всички момичетата ориенталки, нали? — попита.

— Да, японки — кимна Шика и притегли колене под брадичката си. — Направих тези снимки, когато се запознах с Лорънс... В „Забранените мечти“...

Улф отново прехвърли снимките в ръцете си.

— Господи! Всичко това е правено на живо, така ли? Какъв клуб е това, по дяволите?

— Главният и единствен клуб на „Черният кинжал“.

Замаян от могъща тръпка, появила се дълбоко в душата му, Улф се олюля към нея.

— Онази нощ в твоя апартамент — промълви той. — Защо пъкна ръка между бедрата си, след като знаеше, че те наблюдавам?

— Направих това, което ти се искаше, Улф... Вече ти казах...

— Все още не разбирам...

— Мисля, че разбираш — отвърна тя и очите ѝ грейнаха с мека светлина. — Нима не искаше да поиграя със себе си?

— Не, разбира се! — тръсна глава той. — Аз... — изведнъж замълча, адамовата му ябълка развълнувано подскочи. В съзнанието му ясно изплува мисълта, която го беше обзела тогава: *Иска ми се да я видя как го прави...*

— Генераторът в апартамента е като сърцето на огромен звяр, на *моя звяр...* Действа като екран, произвежда бял шум и блокира чуждата „макура но хирума“... Той ме предпазваше от „Тошин Куро Косай“. А в онази нощ работеше, помниш ли?

— Да.

— И въпреки това усетих желанието ти. Толкова беше силно, че проникваше дори през шума... Примитивните емоции често се изразяват по подобен начин. Това е причината, поради която „макура но хирума“ се проявява най-вече през пубертета, когато подобни емоции са толкова силни, че не подлежат на контрол.

Улф си спомни пътешествието в сърцето на замръзналата степ. Често се беше питал защо Белия лък избра именно този сезон за него. Сега вече знаеше — заради пубертета.

— Вие изглежда умеете да усещате и тълкувате взаимните си излъчвания — рече той. — Но Камивара и Сума не успяха да уловят

моето... За тях то беше като бяло петно.

— Не, сравнението ти не е точно — поклати глава Шика. — Една стена може да бъде бяла, но въпреки това ти знаеш, че тя е тук, че е стена... При теб няма нищо. Сякаш просто не съществуваш...

— Ти обаче ме усещаш. Сама каза, че онази нощ в апартамента си усетила излъчването ми, въпреки заглушаването на генератора...

— Защото между нас става нещо — отвърна Шика.

Беше съвсем близо до него, тялото му отново бе пронизано от онази наелектризирана сексуалност, която го беше галванизираща там, в странно нажежената атмосфера на дома ѝ. Сега вече разбираше на какво се дължи тя: на сливането между неговата и нейната „макура но хирума“...

— Значи си ме искала толкова силно, колкото и аз теб — промълви Улф.

Усещаше излъчването ѝ като жегата, която струи от нагорещения асфалт на лятна улица. Но то беше сладко и омайващо като тръпката, пронизваща сърцето на шестнадесетгодишен младеж, уловил за миг усмивката на красиво момиче сред тълпата. В нея имаше и нещо меланхолично, нещо тъжно и прекрасно... Както в мига, в който се разделяш с красиво почернялата си приятелка от плажа и трябва да се върнеш у дома заедно с първия полъх на есента...

Дланта ѝ докосна зърното на лявата гърда, гласът ѝ беше леко одрезгавял:

— Чувам как бие сърцето на огромен звяр...

Той вдъхна аромата ѝ, убеден, че никога няма да му се насити:

— Твоя звяр?

— Не зная — прошепна тя и бузата ѝ се плъзна по наболата върху лицето му брада. — И още доста време няма да зная...

Първото му чувство беше, че докосва натежала от нектар сочна праскова. Дълбоко в гърдите ѝ заклокочи глухо стенание, той го усети със собственото си гърло, после над света се спусна бяла пелена. Страстта им сякаш произвеждаше топлина, ограниченото пространство на стаичката без прозорци се изпълни с нея, поглъщайки дори светлината на лампата.

Мощното привличане на телата им се увеличи стократно в мрака, Улф усети как се освобождава от мъчителния копнеж, който го обзе още в мига, в който я зърна.

Въздухът се нажежи и стана тъст като катран. Шика тихо простена, когато Улф свали дрехите ѝ и сведе глава към твърдите ѝ гърди. Устните му се склочиха върху едното зърно, после бавно се преместиха на другото.

Усети ръцете ѝ върху врата и гърдите си, после изведнъж разбра, че пуловерът и подгизналата от кръв риза вече ги няма. Панталонът му се свлече към глезените, деликатните ѝ пръсти докоснаха слабините му. Почувствала огромната му ерекция, тя издаде нов, още по-възбуден стон. Нежното ѝ докосване го накара да потръпне от сладостно нетърпение.

Потисна порива си да я обладва веднага, още в този миг. Просто защото усети странното изгарящо желание да я държи в прегръдката си, да вдъхва интимните аромати на тялото ѝ, да потъне дълбоко в същността ѝ...

Рязко я завъртя, придърпа безупречно изваяните ѝ задни части и залепи лице между тях. Усети топлината на устните ѝ върху члена си в момента, в който езикът му усети нейната сърцевина. Повдигна я от земята и я притисна, тялото ѝ се превърна в топло и възхитително кълбо. Устата ѝ се разтвори и го пое докрай, чак до основата. Дланите ѝ нежно се увиха около тестисите му.

Усети потрепването на мускулите от вътрешната част на краката ѝ, коремът ѝ се стегна като камък. После бедрата ѝ започнаха да треперят, тазът ѝ се стрелна нагоре, стоновете вибрираха върху члена му, потънал все така дълбоко в гърлото ѝ. Най-накрая търпението му се изчерпа, той се освободи от влудяващия масаж на устните ѝ и със същото движение проникна дълбоко в нея.

Краката ѝ се склочиха около кръста му, тялото ѝ полудя, твърдите зърна започнаха да се търкат в косъмчетата на гърдите му с влудяващ ритъм. Той стискаше главата ѝ с две ръце, усещаше сълзите в ъгълчетата на очите ѝ, лудо я целуваше. Стегнатото ѝ тяло се огъваше, вътрешните ѝ мускули го стискаха и отпускаха с главозамайващо потръпване, довеждайки го до полуда. Накрая експлодираха едновременно, сексуалното облекчение беше невероятно пълноценно, може би защото в него се прокрадваше и пълното сливане на душите им... Да, точно така! Тук сексът едва ли имаше нещо общо. Защото вместо приятната празнота, която настъпва след него, пред очите им се появиха сенки. Живи сенки — нейната и неговата... Продължаваха да

пулсират една в друга, сливането им беше толкова могъщо, че атмосферата на стаичката беше твърде тясна, за да го задържи...

Това състояние би могло да трае миг или вечност, кой можеше да го измери? Накрая, бавно и незабележимо, сенките изчезнаха, потънали обратно в съзнанието им.

Тишината беше оглушителна, като след гръмотевица.

Въздухът възвърна първоначалния си вкус и едва в този миг си дадоха сметка за движението отвъд тънката преграда. Шика протегна ръка и изключи осветлението.

Улф лежеше по гръб, заслушан в тропота на ботушите, приглушените гласове зад стената и ударите на собственото си сърце.

Усещаше тялото на Шика до себе си, ноздрите му улавяха аромата на неотлетялата сексуална близост. Но в момента, в който затвореше очи, в съзнанието му изплуваше Сума. Възседнал мощния мотоциклет, той летеше покрай горящото тяло на Боби Конър, а очите му светеха като на демон...

Очите на Шика също светеха в мрака, сякаш бяха далечни звезди. Отвори уста да каже нещо, но тя му направи знак да мълчи и посочи ухото си.

Наостри слух.

Нищо.

После изведнъж всичко му стана ясно и кожата му неволно настръхна. Липсваше мекото, едва доловимо шептене на климатичната инсталация. Ченгетата бяха изключили захранването на сградата.

Положението им ставаше много сериозно. Разбира се, въздухът нямаше да свърши изведнъж, освен това винаги можеха да се изнесат в тясното коридорче под тайната килия. Но после? Единственият път към приземието минаваше през асансьора, но той няма да работи поради липсата на електричество. Намираха се на петдесетия етаж, отвъд тънката стена ги очакваха Бог знае колко ченгета...

Бретхард в крайна сметка щеше да изстиска живота от телата им...

Усети ръката на Шика върху себе си и видя, че тя се насочва заднешком към дебелия рогозка. Какво ли е намислила? Помогна ѝ да издърпат рогозката. Шика вдигна резето на капака и се спусна в коридора отдолу. Улф я последва.

В дъното зееше вратата на асансьора, лампата вътре не светеше. Шика тръгна натам, а Улф озадачено сви рамене. Какво иска да направи? Електричеството е изключено и от асансьора полза няма.

Влязоха в кабината и тя мълчаливо посочи аварийния люк на тавана. Той кимна и я повдигна. До слуха му достигна остро изскърцване, тялото ѝ се откъсна от неговото. Започна да се набира след нея, но бицепсът на дясната му ръка се схвана тъкмо когато промушваше тялото си през люка. Заби левия си лакът в мазната мръсотия на покрива на асансьора и успя да се задържи. В продължение на една безкрайно дълга секунда вися по този начин, без да знае дали ще се изкатери горе, или ще се строполи обратно в кабината. После напрегна сили и успя да се качи при нея.

Останал без дъх, той клечеше на малката метална площадка, неспособен да пророни нито дума. Шика го прегърна през рамото и той веднага усети онази странна топлина, която го беше обхванала по време на битката със Сума. Но този път тя имаше ободряващо въздействие, особено върху напрегнатите му мускули.

Шика го пусна и се изправи, той стори същото. Краката му леко трепереха. Наоколо беше значително по-светло и той си даде ясна сметка къде са: върху крехка метална клетка, закрепена в горния край на шахта, дълбока повече от двеста метра. Най-хубавото на цялата ситуация е, че няма начин да погледна надолу, въздъхна в себе си Улф.

Главата на Шика леко се повдигна, странен ветреца лъхна в лицето му: Светлината изчезна и той изпита главозамайващото чувство, че пропада в бездънна пропаст. Инстинктивно сграбчи централния кабел на асансьора, но Шика веднага дръпна ръцете му и ги задържа между дланите си. Сякаш се страхуваше да не се нарани.

Нещо ставаше. Улф усети някаква вибрация, пред очите му се появи неясна сянка, притежаваща неизвестни за сетивата му тегло и форма. Тя просто присъстваше в съзнанието му — точна и неизменна като параметрите на добре усвоено математическо уравнение.

Видя светлината в очите на Шика и изпита желание да се извърне встрани, сякаш отвратен от лицето на Медуза... Спомни си мъничката Кати, обхваната от пламъци в Града на отчаянието мъртвия Джонсън в кухнята на собствения си дом синкавите пламъци, излизаци от дупката в гърдите на Камивара Сума на огромния мотоциклет, устремил се към горящия Боби...

Но този път не отмести поглед. Гледаше втренчено в зеленикавите светкавици, които излитаха от очите на Шика и протягаха невидимите си пипала нагоре, към колелата на повдигащото съоръжение, окачени върху здрави стоманени релси.

Асансьорът се люшна и той стреснато се огледа. Усети тръпката в мускулите си и веднага си даде сметка, че тя не се дължи на умората.

Беше тръпка на страх. Страхуваше се от това, което представляваше Шика — от това, в което се беше превърнал самият той. Отново почувства магнетичното ѝ привличане, после пред очите му изведнъж изплува образът на баща му. На главата му се поклащаше широкополата шапка с петна от пот по периферията и бойния знак на апаките, прикрепен към лентата ѝ. Беше се изправил на хълма над Лайтнинг Ридж и казваше: *Без риск животът не струва пукната пара — запомни това от мен. Без риск спокойно можеш да си стоиш у дома, да сложиш очилата на носа си и да броиш дните, които ти остават на този свят...*

— Не мога!

Улф примигна, видението изчезна. Отново се озова върху асансьорната кабина, прикована неподвижно на върха на бездънната шахта, заобикаляха го голи бетонни стени, а навън го чакаха десетки ченгета. Стоманената кабинка не помръдваше.

— Какво стана? — попита.

— Силата ми не е достатъчна — прошепна тя.

— Господи, но какво ще правим тогава? Аз все още не притежавам твоя контрол над зрението си...

Тя го гледаше и мълчеше.

— Не, това не може да бъде краят! — тръсна глава Улф. — Няма да го допусна!

Тя взе ръката му и я сложи върху гърдите си.

— Извикай сянката — прошепна. — А заедно с нея и светлината.

В очите ѝ отново се появиха яркозелените полумесеци, топлината прониза дланта му и бързо обхвана цялото му тяло. Разтвори душата си, отметна глава и се втренчи нагоре.

Мракът отстъпи място на светлината, до ушите му достигна някакво пърхане, сякаш птици се готвеха за дългата нощ. Чу могъщо боботене. Всъщност не — по-скоро го усети с всяка фибра на тялото си. Чувстваше как изгражда някакъв подвижен тунел от светлини и

сенки. Можеше да го мести и насочва във всички посоки на света, можеше да го поддържа здрав с усилията на волята си. Страхът отново се надигна в душата му, но той решително го прогони. Концентрира се изцяло в мрака на „макура но хирума“, светът сякаш престана да съществува.

— А сега тръгваме! — дрезгаво прошепна той.

Асансьорът помръдна и започна да се спуска надолу. Движеше се гладко и безшумно, като водопад. Не му трябваше електричество, достатъчна беше комбинираната енергия на „макура но хирума“ на двамата пътници. Напрегнал взор, Улф гледаше към тъмния буй в бездната на съзнанието си. Беше убеден, че докато го вижда, всичко ще бъде наред.

Горещият полъх на психическата енергия прекърши бариерата на времето и той изведнъж се озова във вигвама на Белия лък, зашеметен от смъртта му, уплашен от силата, която му позволяваше да контролира не само смъртта, но и живота. *От своята собствена сила!*

Кабината спря на дъното на шахтата, без дори да се разклати. Улф и Шика се спуснаха обратно през люка и отново се озоваха в циментовия коридор. Той страшно много искаше да анализира всичко, което се беше случило през последния час, но нямаше време.

Шика се отказа от пътя, по който бяха дошли, и го поведе наляво от шахтата. В дъното се появи желязна врата, която тя отключи и внимателно откряна.

В ноздрите го удари миризмата на бензин и моторно масло. Бяха се озовали в подземния паркинг на сградата. Шика внимателно заключи вратата зад себе си, после го поведе покрай паркираните нарядко автомобили. В дъното на последния ред проблесна хромираната броня на катафалката, в която я беше видял да се качва пред онова погребално бюро на Второ авеню...

Тя отвори задната врата и пред очите му блесна полиран до блясък дъбов ковчег. В ушите му отекна щракането на сгъваем нож, после тя се извърна към него. Блестящото острие беше на сантиметри от тялото му, на лицето ѝ играеше хладна усмивка.

— Усецаш ли смъртта?

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

ВАШИНГТОН / НЮ ЙОРК / ЩАТ МАСАЧУЗЕТС

Торнбърг Конрад III се събуди от мелодичното пеене на входния звънец. Полежа малко с невиждащи очи, после звънецът отново пропя и той праметна дългите си тънки крака през ръба на леглото. Навлече копринен халат и зашляпа към вратата.

Вилата му на Магнолия Теръс беше доста по-настрана от останалите и това беше причината да я вземе. Повечето кокетни сгради, пръснати върху безупречно поддържания терен, гледаха към игрището за голф, докато неговата беше далеч зад тях — скрита в горичка от сребърни ели и заобиколена от огромни розови храсти. Отзад блъбукаше бистро поточе, водите му се плъзгаха върху огладени черни камъни, над пътеката, която водеше до него, беше надвиснала разкошна лоза, преплетена в клоните на стройни кедрни.

Торнбърг забави движението си пред огледалото, възхити се за миг на изправения гръб и развитите си мускули, после приглади сребристите си коса и отвори вратата.

— Изглеждаш чудесно — рече Стийви Пауърс и се надигна да го целуне по бузата. — Лицето ти е гладко, без бръчки. Добре ли си дремна?

— Май не — промърмори Торнбърг. — Сънувах цялата история.

— Така ти се струва — усмихна се Стийви и се насочи към дневната. — Как е Тифани?

— Не е добре — отвърна той и се отпусна в едно плюшено кресло. — Май е пипнала левкемия...

Стийви седна до него.

— Ще трябва да поговоря с нея.

— Не. Реших да не й казвам.

— Разумно ли е? Искам да кажа, че болестта...

— Лечението ще прикрива симптомите чак до края.

— Май именно лечението е довело до рак...

Той кимна с глава.

— Шибаният Фактор на растежа № 1. Страхотно обещаващ, но не можем да овладеем потенциала му. В момента, в който ни се струва, че сме на крачка от успеха, винаги става нещо такова... И отново сме на изходна позиция.

Стийви стана, отиде до барчето и напълни две чаши с „Гленливет“. Торнбърг пое своята, кимна с глава и въздъхна:

— Времето изтича — промърмори той, вдигна чашата срещу светлината и втренчи поглед в кехлибарената течност: — Бързо, прекалено бързо...

Изпи уискито на една дълга глътка, ръката му се стрелна настрана, чашата изхвърча и се разби на хиляди късчета върху мозайката в антрето.

— Ех, ако можехме да решим загадката на този сложен протеин! Самият Господ Бог щеше да ни завиди! Какво липсва в молекулната верига, за да я направи стабилна, по дяволите?!

Стийви благоразумно замълча и изчака бурята да отmine. Той мразеше да му се противоречи и тя винаги се съобразяваше с този факт. Дори когато не беше в състояние да използва логиката като главен инструмент в психоаналитичната терапия.

У него се долавяше някакво ново, непознато за нея напрежение. И друг път беше ръмжал срещу бавния напредък на научните експерименти, но този път нещата бяха други. Какво ли е станало? От опит знаеше, че ако попита направо, положително няма да научи нищо. Усети как коремните ѝ мускули се стягат, тръсна глава и изрази безпокойството си на глас:

— Улф е в компанията на онази японка. Нали това искаше? Сега само трябва да изчакаме и скоро ще получиш всичко, от което се нуждаеш...

Очите му гледаха така, сякаш бяха заслепени от фаровете на връхлитаща кола. Стийви направи опит да разгадае изражението на лицето му, но не успя. Уплаши се от погледа му, никога не беше го виждала такъв. Имаше чувството, че надзърта към нещо, което не би трябвало да вижда. Коремът ѝ отново се сви.

После, типично по женски, премина директно на повода за притеснението си.

— Какво става с Улф? Добре ли е?

Торнбърг не отговори и страхът ѝ нарасна.

— Чул ли си нещо? Да не би да е ранен или... — прехапа устни, просто не можеше да изрече страшната думичка.

Клепачите на Торнбърг се спуснаха надолу, в душата му се събра горчивина. Как е възможно да позволя пропукване на фасадата, запита се той. Винаги съм успявал да манипулирам хората, рядко се случва някой да проникне в мислите ми... Нямаше смисъл да ѝ казва, че Улф е добре — тя веднага би усетила лъжата. Радарът ѝ беше включен и настроен на най-чувствителната вълна. Май ще е по-добре да ѝ предложи нещо, което максимално се доближава до истината...

— В момента Матсън има известни затруднения — отвори очи той. — Но ще се справи, можеш да бъдеш сигурна в това.

Стийви замълча, после, видимо поуспокоена, попита:

— Ти знаеш кой уби Аманда, нали?

— Имам някаква представа.

— Искам да...

Той кимна с глава, по устните му пробяга усмивка:

— Не мислиш ли, че разбирам мотивите, които те карат да ми помагаш? Зная какво искаш и мога да те уверя, че ще го получиш. Не се тревожи, Матсън ще спипа убиеца. Виждал съм го в действие и знам, че ще се справи. Никак не завиждам на човека, който е убил сестра ти...

— Искам да го убия със собствените си ръце!

— Вярвам ти — кимна Торнбърг. — Това чувство е чудесно, Матсън положително би се възхитил от теб...

Тя потръпна от пренебрежителната нотка в гласа му.

— Ще допуснеш сериозна грешка, ако ме вземаш за някоя обикновена курва! — предупреди го с леко раздражение в гласа Стийви.

Той внимателно я погледна, сухите му устни се разтеглиха в лека усмивка.

— Да, виждам, че си била близка с Матсън, усетила си вътрешната му сила... Спа ли с него, Стийви?

Тя не посмя да отвори уста. Все още беше безсилна пред тази черта на характера му, продължаваше да се удивлява на способността му да притиска хората до стената, да ги кара да се чувстват като пеперуди в хербарий.

— Спала си, разбира се — сам си отговори Торнбърг. — Отстъпила си пред магнетичното му привличане... — Показалецът му докосна сухите устни: — А колко пъти беше близо до мисълта да му разкажеш всичко за мен?

— Нито веднъж!

— Тъй ли? — наклони глава той. — И не си влюбена в него, нали?

Стийви не отговори веднага, просто не можеше. Сведе поглед към ръцете си и въздъхна.

— Искам да изясним нещата още сега, за да нямаме недоразумения в бъдеще — започна тя. — Моите чувства засягат само мен, не желая да споделям с никого това, което изпитвам към Матсън, или пък към Мортън да речем...

— Но не и когато тези чувства поставят под заплаха моите планове!

— Нима наистина мислиш, че ще те издам на Улф?

— Драга моя, ако имаш късмета да доживееш до моята възраст и да имаш поне част от моето влияние, лесно ще разбереш, че заплахата от предателство е твой постоянен спътник!

Стийви се усмихна и взе ръката му.

— Именно заради влиянието ти аз дори не помислям да те предам. Ти изгради репутацията на Мортън във Вашингтон, ти ми създаде връзките, които изградиха и моята... Задължени сме ти до гроб!

— Мразя този израз — въздъхна Торнбърг. — „До гроб“ често означава „до вдругиден“...

Стийви внимателно го погледна, стори ѝ се, че дълбоко в зениците му помръдва нещо мрачно и обезпокоително. Спомни си как описваше „силата“ на Улф и се запита дали това, което вижда в очите му, не е смразяващ страх. Нима е възможно Торнбърг Конрад III да се страхува от някого на този свят? Доскоро това ѝ се струваше напълно изключено, но сега вече не беше толкова сигурна...

— Торнбърг...

Главата му рязко се повдигна.

— Трябва ми една доза... — гласът му беше тих и безизразен.

— Не!

— Пригответи ми я!

— Казах не!

Очите му се заковаха в лицето ѝ. Стийви изпита странен сърбеж под кожата си, там, където не можеше да се почеше. Чувството не беше приятно.

— Иди да я приготвиш, а после ще ми я поставиш!

Тя колебливо стана на крака:

— Но опасността...

Той се ухили, лицето му изведнъж заприлича на мъртвешка маска:

— Има само една истинска опасност! — изръмжа. — Да не доживея до края на експериментите!

Тя отиде в спалнята му и извади фалшивото чекмедже на нощната масичка. Отмести встрани тубичката с приспивателни и армейския пистолет 45-и калибър, ръката ѝ се насочи към редицата шишенца с гумени запушалки и стерилни спринцовки. Отвори едно от тях, напълни спринцовката с безцветна течност и натисна буталцето да изкара въздуха.

Върна се в хола и се изправи пред Торнбърг.

— Няма ли да размислиш? — попита. — Това уби куп народ, то убива и Тифани...

— Моята кръвна група е различна от нейната — отвърна той със същия безизразен глас. — А и серумът е далеч по-рафиниран...

— И си убеден, че това има някакво значение? Че няма да има странични ефекти?

— Хайде, направи го!

Стийви се наведе, заби иглата в изпъкналата вена на вътрешната част на бедрото му и бавно натисна буталцето. Очите ѝ не напускаха лицето му, защото знаеше, че странични ефекти винаги има, обикновено мимолетни, но винаги неприятни...

Той едва я изчака да свърши, тялото му подскочи като наелектризирано и бавно започна да се надига. Гърбът му се преви, вените на врата му изпъкнаха като въжета. Устните му се разтеглиха, разкривайки два реда стиснати зъби. Въздухът излиташе между тях с леко свистене, думите бяха тихи и завалени:

— Бори се!... Бори се срещу падането на нощта!...

Усещането за движение изчезна. Боботенето на мотора беше единственият външен звук, проникващ в черния мрак на ковчега и тон се хвана за него като удавник за сламка. Вътрешността миришеше на лепило за сатен и някакъв химикал за лъскане на месинговите ръкохватки, но не и на дърво.

Успя да различи някакви гласове и тялото му се стегна. Говореха двама мъже и една жена — несъмнено Шика. Сега, в началото, от нея зависеше много... После всичко щеше да се стовари върху него. *Усещаш ли смъртта?*

Острието на сгъваемия нож разряза окървавените му, втвърдени от пот дрехи. После Шика му помогна да облече едни тъмносин костюм на Моравия, който измъкна от вътрешността на катафалката. Той не я попита какво, по дяволите, търси тази дреха тук, просто не му пукаше.

След това му помогна да повдигне тежкия капак на ковчега и да се настани вътре. Приклепна до него и започна да маже ръцете му с бяла боя, върху лицето нанесе пласт погребален руж. Той неволно се запита дали същата процедура не е била приложена и върху Моравия, но стисна зъби и реши, че е по-добре да не знае.

— Какъв е смисълът? — попита по едно време той. — Принудят ли те да отвориш ковчега, моментално ще ме познаят.

— Няма — поклати глава тя и в очите ѝ се появи зеленикавото сияние. „Макура но хирума“. Може би ще успее да им внуши да виждат това, което иска тя...

— Умееш ли да дишаш, без да издуваш гърди? — попита накрая Шика.

Той ѝ разказа за наученото от сенсея му и тя доволно кимна с глава:

— Това ще бъде достатъчно. Не забравяй, че очите под клепачите ти трябва да бъдат неподвижни. Ще изпиташ желание да ги отвориш, когато вдигнат капака и светлината падне върху лицето ти... — Усети пръстите ѝ: — Сега извий глава, ето така... В това положение не могат да видят туптенето на сънната артерия... Готово.

После капакът се затвори над главата му.

Сега в ушите му проехтя рязко изщракване и гласовете станаха по-силни. Бяха отворили задната врата на катафалката. Усети лекото потъване на амортизаторите — някое от ченгетата се беше качило в

катафалката. Ясно си представи патрулната двойка — облечени в бронирани жилетки и сиви шлемове, ченгетата подозрително оглеждат вътрешността на погребалната кола. Всеки момент очакваше заповед за отваряне на ковчега.

Такава заповед не дойде. Гласовете продължаваха да обсъждат нещо, но той не различаваше думите. Усещаше ясно сатенените подложки под главата и ръцете си, изпита ирационалното усещане, че те го обвиват отвсякъде, запълват устата и очните му кухини, притискат главата му. Стига, заповяда си Улф. Дишай с корема! Отпусни се!

Разнесе се леко изскърцване, капакът започна да се повдига. Светлината идваше от вътрешността на катафалката и беше слаба, но на него му се стори ослепителна. Точно както беше предвидила Шика. Спокойно! Не гледай в нищо, няма какво да видиш... Освен любопитните лица на ченгетата, надвесени над ковчега...

Стига! Дишай с корема! Отпусни се!

До ушите му достигна тихият глас на Шика, съзнанието му бе докоснато от вълните на „макура но хирума“, сънната артерия на шията му пулсираше все по-силно и по-силно... Ще я видят, уплаши се Улф. Но ченгетата очевидно не гледаха в него.

Светлината изчезна, разнесе се меко изщракване. Капакът се затвори!

Миг по-късно моторът увеличи оборотите си, Шика включи на скорост. Тежестта в краката му се увеличи, колата потегли.

Изчака точно пет минути, после вдигна ръце и отмести капака на ковчега. Едва сега си позволи да диша нормално, дробовете му с благодарност приеха хладния въздух във вътрешността на погребалната кола.

— Шика?

— Здравсти.

— Всичко наред ли е?

— Никой не ни следи.

Виждаше тила и зад волана. После главата ѝ леко помръдна и очите ѝ срещнаха неговите в огледалцето.

— Зад нас няма вишневочервен „Харли“, така ли?

— Няма.

Шика увеличи скоростта и започна да сменя платната на движение. След известно време намали, на устните ѝ се появи усмивка.

— Нямаме опашка, вече можеш да бъдеш сигурен в това.

— Искам да напуснем града!

— А аз мисля да направя дори нещо повече — да напуснем страната!

— Ако ще летим, това не трябва да става от летище „Кенеди“ — промърмори той, докато прекрачваше облегалката и се настаняваше до нея.

— Съгласна съм — кимна тя и му направи знак да отвори жабката. Вътре имаше пакет салфетки и шишенце почистваща течност. — Ще отлетим от бостънското летище „Логън“. Всичко е подготвено.

Когато излязоха на магистралата, слънцето висеше ниско над хоризонта и сякаш намигаше иззад короните на дърветата, златисто и огромно. Улф почисти лицето си, но тялото му продължаваше да е сковано от засъхнала кръв. Вероятно беше задрямал, тъй като очите го смъдяха, а ярката светлина го дразнеше.

Шика отби в отклонението на един магазин от крайпътната верига 7–11. След няколко минути се върна, в ръцете ѝ имаше бутилка кислородна вода, пакет памук и кутийка лейкопласт. Улф свали сакото и вдигна ризата си. Докато тя се занимаваше с почистване на раните му, той отвори втората торба, която беше донесла. Десет минути по-късно отново бяха на път, придържайки се в посока североизток, към Масачузетс.

— Трябва да хапнем нещо — обади се след около два часа Улф. — А после ще напуснеш магистралата и ще караш по второстепенните пътища. Така ще им бъде по-трудно да ни открият.

Шика мълчаливо се подчини. Излезе от първия изход, който се появи пред очите им, после подкара по тесен, изпълнен със завои път. Спря след десетина километра, видяла широкия паркинг пред старо крайпътно заведение.

Все още беше рано за вечеря, ресторантчето беше празно. Избраха си едно сепаре до прозореца, от който се разкриваше гледка към красиво езеро. Улф отскочи до тоалетната да измие остатъците от грима върху лицето си. После отвори торбичката, която Шика беше купила на магистралата, извади пяна и самобръсначка и се зае с гъсто

наболата си четина. Скоро свърши, изплакна се и хвърли поглед в огледалото.

Кой съм аз, запита се той. *В какво се превърнах?*

Върна се в сепарето, пресуши голяма чаша с вода и поиска още. За ядене си поръча пържола с пържени картофи и зелена салата, докато Шика се задоволи със задушен ориз и варен боб.

Тя отиде до дамската тоалетна, после потвърди резервацията им по телефона. Улф плати сметката с пари в брой, погледът му неволно се насочи към близкия прозорец. И веднага видя огромния вишневочервен „Харли“, проблясващ с хромираните си части под лъчите на залязващото слънце. Прибра рестото и се върна на масата да остави бакшиш. Напълни шепата си с пликчета гранулирана захар и се насочи към изхода.

Откри мотоциклета в храсталака край паркинга, върху задния калник все още стоеше опушено петно, получило се от пламъка, с който Сума беше запалил Боби Копър.

Огледа се, космите на врата му настръхнаха. Къде ли дебне Сума? Развинти капачката и изсипа захарта в резервоара. Японецът доста ще трябва да се — потруди, за да използва отново този мотор, въздъхна със задоволство тон.

Шика го чакаше до входа на ресторанта.

— Видях Сума — съобщи му тя. — Оттатък, в гората...

— Да вървим.

Подминаха вишневия мотоциклет и се шмугнаха в храсталаците. Почти веднага откриха тясна пътечка, която се виеше навътре в гората, повърхността ѝ беше обсипана със стърчащи коренища. Над главите им се издигаха смърчове и вековни буки, тук-там се виждаха сребърни ели и кедри.

Пътеката зави рязко наляво и започна да се снижава. Въздухът тежеше от влага. Вероятно приближаваме поток, каза си Улф. Постоянно се обръщаше и оглеждаше гората, но не забеляза нищо. Може би не ги следяха, но птичата песен беше толкова звучна, че не можеше да бъде сигурен в това.

— Той е навлязъл дълбоко в гората — спря на едно място Улф. — С всяка крачка напред се увеличава вероятността да попаднем в капан.

— Знам — отвърна Шика и също се спря. Стоеше напълно неподвижно, сякаш не дишаше.

Той знаеше какво диктува разумът, но страшно много му се искаше да пипне Сума и да се разправи с него веднъж завинаги. Най-странното беше, че Шика не обели нито дума за предстоящия полет и не го подтикваше да бързат.

— Сума не може да ме усети — бавно промълви той. — Да видим тогава дали пък ние няма да го пипнем по правилата на неговата игра...

След броени секунди се озоваха на брега на потока. Беше доста широк и пълноводен, далеч по-дълбок, отколкото беше очаквал Улф. Шика спря за момент на калния бряг. Обърна се да го погледне, на лицето ѝ се появи усмивка. В нея имаше нещо особено, някаква обезпокоителна празнота.

Той все още се опитваше да отгатне какво означава тя, когато жената се обърна и навлезе в потока.

Коремът му се сви, предчувствието за нещастие се усили.

— Това не ми харесва — промърмори той.

Шика сложи пръст на устните си и му направи знак да я последва. Той свали обувките си, стегна връзките на хлабав възел и ги преметна през врата си. После навлезе в ледената вода. Слънцето бавно потъна зад короните на дърветата.

Тя вдигна ръка и посочи пред себе си. На другия бряг помръдна неясна сянка и бързо започна да се отдалечава. Сума.

Улф предпазливо тръгна напред. Босите му крака потънаха в хлъзгава кал, водата покри глезените му. Шика го чакаше в средата на потока. Не помръдваше, явно не ѝ се искаше Сума да я види, ако случайно се обърне...

Водата бързо се покачваше по тялото му, скоро съжали, че не беше свалил и ризата си. Тънкият плат натежа и подгизна, уви се около кръста му и започна да го дърпа назад. Кожата му настръхна от студ.

Краката му напипваха камъни, покрити с мъх и страшно хлъзгави. Принуди се да се взира във водата, за да запази равновесие. Дълбочината се увеличаваше с всяка стъпка, скоро водата стигна до шията му. Това беше лишено от логика, тъй като на няколко крачки от него Шика едва беше намокрила коленете си. Сигурно е стъпила на скала, съобрази той.

Потърси я с поглед, но вече я нямаше. Беше в средата на потока, абсолютно сам.

Очите му светкавично пробягаха по близката околност, почти веднага засякоха фигурата ѝ. Шика беше на отсрещния бряг, стоеше с ръце зад гърба и го гледаше. В очите и се четеше равнодушно любопитство, сякаш наблюдаваше шарена гъсеница...

Улф усети как космите на врата му отново настръхват. В главата му звънна предупреждението на Стийви, че тази жена ще го убие. *Моля те, недей! Защо бързаш да срещнеш смъртта си?*

Почувства я. Почувства собствената си смърт, наситила въздуха с воня на гнило. Тежка, задушлива, отвратителна...

Отскочи рязко назад, но течението беше твърде силно, водата се пенеше и бързаше към плитчините надолу.

В същия момент Шика нагази в спокойната вода край брега, повърхността ѝ дори не помръдна. Направи крачка към средата на потока и Улф усети как студена пот се плъзга по гърба му. Господи Исусе, простена беззвучно той, почувствал сърцето си в гърлото.

— Какво е това? — дрезгаво извика той. — Коя си ти, по дяволите?!

Вместо отговор тялото на Шика бавно се издигна нагоре, краката ѝ сякаш напуснаха повърхността на водата. Продължаваше да се усмихва, а Улф изведнъж си даде сметка, че изражението на лицето ѝ е абсолютно кухо и лишено от съдържание, като на снимка или рекламен плакат.

Продължи да си пробива път назад, към брега, който току-що бе напуснал. Ужасът стисна гърлото му с желязна ръка.

После лицето на Шика започна, да избледнява — сякаш кожата ѝ изведнъж беше изгубила пигментацията си. В същия миг се промениха и формите — лицето гротескно се удължи под напора на невидима сила, разтягаща костите под него. Челюстта зина, езикът ѝ се стрелна навън. Но това не беше човешки език.

Улф изпусна въздуха от гърдите си и се закашля, сякаш да прочисти гърлото си от невидима костица, заседнала там. Някога, преди много години, беше гледал един филм на ужасите — японска продукция със специални звукови ефекти, в която актьорите четяха репликите си зад кадър, записани паралелно, със страхотен стереоефект.

Разбира се, сюжетът и играта на актьорите не бяха нищо особено, но специалните ефекти го бяха поразили. Чудовището от филма беше някакъв змей с призрачни форми, който излизаше от вонящо блато и поглъщаше всички нещастници, посмели да нарушат спокойствието му. Вършеше го по един и същ начин: всмукваше жертвата в устата си, разтваряше огромната си паст и отрязваше главата ѝ с жълтеникави, грозно закривени зъби...

Шика постепенно се превръщаше в това чудовище от детството му, приликата беше съвършена.

Вцепенен от ужас, Улф гледаше как звярът стяга мускули и се нахвърля срещу него. Изкрещя въпреки волята си. Част от съзнанието му *знаеше*, че това не може да бъде истина, но другата част виждаше и усещаше всичко с пределна яснота. Вдигна ръце да се предпази от зиналите челюсти, усети зловонния дъх на чудовището, потъна в непрогледен мрак, лишен напълно от кислород...

В последния миг изцъклените му очи уловиха потръпването на връхлитания звяр, после образът му се разпадна на хиляди ослепителни искри. Но когато искрите угаснаха и го обви още по-непрогледен мрак, той усети как връзките на обувките се стягат около шията му.

Инстинктивно посегна да ги махне от врата си, кракът му се подхлъзна. Изгуби равновесие и падна в потока с главата надолу.

Потънал под повърхността, Улф продължи да се бори с възела, но ефект нямаше. Сякаш мокрите върви още повече се затягаха. Направи опит да извади главата си на повърхността, но не успя. Нещо го притискаше надолу. Колкото повече се бореше, толкова по-силен ставаше натискът.

Видя Шика, лицето ѝ отново беше ангелски красиво. Усмихна му се, а той имаше чувството, че полудява. Усмивката ѝ продължи да се разширява встрани и нагоре, превръщайки се в гротеска. Едва сега Улф разбра, че е бил изигран, надеждата започна да го напуска. Спомни си бягството им от Ню Йорк, миговете на интимност в тайната стаичка на Моравия. Нима преценката му е била толкова погрешна?

Усмивката продължаваше да се разширява, накрая всичко потъна в черната ѝ паст. Започна да се приближава до него и той изведнъж потръпна от студ. Костите му се вледениха, сърцето му правеше

отчаяни опити да изтласка желираната течност от вените му, която вече едва ли имаше нещо общо с кръвта...

Пред очите му играеха разноцветни кръгове, вече не беше в състояние да мисли. Въпреки това продължаваше да се бори, искаше да спаси живота си... Макар че едва ли имаше какво да спасява... Силата му се стопи, топлината на живота се сви и изчезна, въздухът се превърна в спомен... Усети как го връхлита черна празнота, реакцията му срещу нея беше по-скоро инстинктивна, отколкото действителна...

Можеше да го спаси само „макура но хирума“. Направи опит да извика в съзнанието си познатия мрак, но празнотата на смъртта вече го смразяваше, а чудовището...

Няма никакво чудовище, няма празнота! Това са илюзии! Стегни се и се бий с мръсника, който иска да те убие!

Отпусна тяло и се остави на мрака. Във водата до скулата му нещо помръдна, очите му се отвориха и най-сетне видяха това, което ставаше в действителност: изправен над него, Сума стягаше връзките на обувките около шията му. Сума и никой друг. В крайна сметка Шика не беше го предала...

Впи поглед в очите на Сума и видя как зениците им се разширяват. Японецът ясно усети силата на противника си, колебанието му бързо се смени с парализиращ ужас.

Улф напипа могъщия сноп на психическата енергия в мрака около себе си, после го изстреля към врага. Сума се сгърчи, разтърси глава, краката му разпениха бистрата вода. Улф разхлаби примката около шията си и усети как тялото му набъбва от страхотна енергия.

Сума вдигна главата си нагоре, обърна му гръб и започна панически да се отдалечава, следвайки извивките на дъното.

Улф се отгласна, изскочи на повърхността и жадно си пое въздух. Усети как една ръка го подкрепя по посока на близкия бряг. Просна се на камъните, вдигна глава и впи очи в мрачното лице на Шика.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА ВАШИНГТОН / ТОКИО / БОСТЪН

Хам Конрад чакаше пред службата на Марион Стар Сейнт Джеймс. Лъчите на залязващото слънце огряваха последните етажи на федералните учреждения. Той отвори пасажерската врата и ѝ направи знак да се качи.

— Здравей — каза Марион. — Каква изненада!

— Аха — рече Хам. — Скачай в колата, отиваме да вечеряме.

— Съжалявам, мили — усмихна се тя. — Трябваше да ми звънеш предварително. Имам една среща в седем и...

— Качвай се, Марион!

— Какво става? — загрижено го погледна тя. — Май наистина си бесен!

— И още как! — изръмжа той и закова мрачен поглед в лицето ѝ: — Прави каквото ти казвам, ако не искаш скандал пред очите на колегите си!

Тя седна на седалката до него, колата потегли още преди да беше затворила вратата.

— Господи, Хам! Какво ти става?

Той кимна към мобифона:

— Обадите където трябва. Тази вечер ще бъдеш с мен!

Преди да извади бележника си, Марион го гледа в продължение на цяла минута. После позвъни на две места, вдигна глава и се загледа през стъклото на колата. Бяха навлезли в гетото. Колкото по-навътре отиваха, толкова по-голяма беше разрухата наоколо. Наркотици и престъпления...

— Къде отиваме?

— На вечеря — отсече той, без да я поглежда.

— Тук?! — учуди се тя, потръпвайки при вида на заплашителните черни мутри по тротоарите.

— Какво има? — раздразнено се извърна той.

— Да не би да имаш предразсъдъци?

— Не, но имам благоразумие! — тръсна глава тя и хвана дръжката — Спри колата, искам да слеза!

— Това едва ли е благоразумно — поклати глава той.

— Господи, Хам!

Той спря на номер 1100 на Флорида авеню, пред входа на заведение със затъмнени стъкла. Отгоре светеше неонена реклама, която гласеше:

„ПРИ БЕДНЯЦИТЕ“.

— Хайде! — подкани я Хам, слезе от колата и затръшна вратичката.

Марион втренчено го погледна над покрива на колата.

— Не те ли е страх, че ще я задигнат?

— Защо? Много хора се отбиват да похапнат тук...

— Силно се надявам, че знаеш какво вършиш — нервно се огледа тя.

Той се ухили, заключи колата и я побутна пред себе си. Отвътре заведението беше почти толкова тъмно, колкото и отвън. Миришеше на изгорели въглища, фалшиви лампиони от „Тифани“ висяха от покрития с ламарина таван, боядисан в черно. Стените представляваха панели от фалшива дървена ламперия, а подът беше покрит с мръсни плочки на черни и бели квадратчета, част от които липсваха, а други бяха напукани до неузнаваемост. Върху тях бяха разпръснати стърготини.

На дългия бар вдясно, покрит с листове поцинкована ламарина, зеления сала от лоша поддръжка, седяха пиячите. Имаха вид на хора, които не са напускали заведението от седмици, а може би и от месеци. Осветление нямаше, само огледалната стена зад редицата прашни бутилки отразяваше блещукането на слабите крушки от централните лампиони.

Марион усети как всички посетители извърнаха глава да я огледат. Моментално съжали, че е облечена в къса вълнена поличка и тънка копринена блузка. Сведе очи надолу и с внезапна свенливост установи, че зърната ѝ ясно прозират през фината материя. Изведнъж ѝ се прииска да е облечена в дълго до глезените палто...

— Маса за двама — рече Хам, когато се изравниха с едрия барман зад тезгяха. Никой не му обърна внимание.

Оттатък преградата се виждаха масите в основния салон, Марион с тревога установи, че сред посетителите няма нито един бял.

— Искам да се махнем от тук! — прошепна настоятелно тя.

— Не може да искаш подобно нещо — отвърна той, хвана я за лакътя и я побутна към малка масичка до стената вляво. — Тази ми изглежда добра... — Изтръска трохите от стола ѝ, натисна я по рамото и тя седна. Той се настани срещу нея.

Марион се обади едва след като келнерката за трети път мина край тях, без да им обърща внимание.

— Ще ми кажеш ли защо ме отвлече и защо ме доведе тук? — попита тя.

— Заслужаваш си го, защото си лошо момиче — отвърна той.

На бара избухна шумен спор, Марион се принуди да изчака, докато ругатните затихнат.

— Обичам да съм лошо момиче — рече. — Но обичам и да знам защо ме считат такава...

Той най-сетне успя да улови погледа на келнерката и поръча нещо за пиене, после се извърна и закова очи в лицето ѝ:

— Кажи сега как се запозна с баща ми!

Някой беше пуснал монета в мюзикбокса и заведението се изпълни от призивните ритми на Куин Латифа.

— Исусе, тръпки ме побиват тук!

— Хора като всички останали — сви рамене Хам.

— Чета вестници! — изгледа го тя. — Зная какво се случва в подобни свърталища!

Куин Латифа набра скорост, а Хам се надигна:

— Трябва да отскоча до тоалетната на „бедняците“ — извини се той. — Веднага се връщам.

Марион остана сама. Питиетата ги нямаше, келнерката се държеше така, сякаш тя изобщо не съществуваше. За разлика от мутрите на бара, които проявяваха жив интерес към това, което прикриваха тънката блузка и късата ѝ поличка. Почувства се изоставена на непознат бряг, за пръв път в живота си попадеше на място, където е единствен представител на своята раса. С неудоволствие си призна, че това я притеснява. Виждаше нож или

пистолет под самото на всеки от опърпаните посетители пластмасово пликче с кокаин във всеки джоб... Какви глупости ми минават през ума, въздъхна тя и направи опит да се успокои. Но продължаваше да трепери.

Миг по-късно се надигна, взе чантичката и служебното куфарче от масата и се отправи към бара. Вървеше бързо и се опитваше да не забелязва враждебните погледи около себе си.

Тръшна се на едно свободно столче, изчака приближаването на бармана и попита:

— Бихте ли ми повикали такси?

Той я огледа с жълтеникавите си очи потърка мустаците си с мръсен показалец и неохотно промърмори:

— Телефонът не работи.

— Нямате ли автомат?

— И той не работи — промърмори онзи, златната обица с форма на куршум на ухото му леко се разклати. Челото му беше гладко избръснато, само на върха на темето му се виждаше кичур коса. — Ама и да работеше, все тая... Редовните таксите не идват тук, особено вечер... — дари я с широка усмивка, въздухът излетя през дупките на конските му зъби с остро свистене: — Не мога да ги обвинявам за това... Тук понякога става доста напечено... Моят съвет е да се върнеш на масата си...

— В никакъв случай! — отсече Марион и грабна куфарчето. — Ще открия някоя кабина навън... — обърна се и почти се сблъска с висок широкоплещест младеж, който имаше приятно лице и подчертано неприятни маниери. Кожата му беше изключително тъмна, избръснатото му теме мътно проблясваше. Под отворената яка на пурпурночервената риза се виждаха поне шест дебели златни верижки.

— Къде си тръгнала, мамче?

— Извинете ме — рече тя и направи опит да го заобиколи.

Той обаче я сграбчи за ръката, на лицето му се появи широка усмивка.

— Майната ти! — изруга Марион и заби токчето си в обувката му.

Очите му промениха цвета си, огромните пръсти се стегнаха около гърлото ѝ.

— Недей да мърдаш повече, пиленце!

Марион се изтръгна, закашля се, очите ѝ се насълзиха:

— Аз... Аз не съм сама... Моят приятел ще се погрижи за...

— Много си умна за бледолика... — ухили се бръснатият, в устата му проблесна златен зъб. — Твоят приятел е шубелия като всички бели... Да не мислиш, че ме е страх от него? Хич няма и да го погледна! — главата му се доближи до лицето ѝ: — Ама с тебе не е така... Харесвам акцента ти... — зъбите му рязко изщракаха, обля я дъх на алкохол.

Затвори очи и отправи безмълвна молитва към Всевишния. После от устата ѝ излетя сочна ругатня. Какъв мръсник е този Хам! Как може да я води на подобно място!

— Хай, Маури...

Марион отвори очи при звука на гласа зад себе си.

— Хай.

— К'во става, бе?

— Твоята мадама май ще напълни гащите, брато... Трябва да си подбиращ по-силни кучки...

Този глас!

— Хам? — започна да се извъртя тя, но бръснатият затисна с длан устата ѝ, очите ѝ се напълниха със сълзи. После натискът изчезна и тя се завъртя на сто и осемдесет градуса, бясна от гняв: — Мръсно копеле! Как може да изпитваш удоволствие от подобни номера?!

— Имам право.

Бръснатият се кискаше като луд, а барманът бавно се отдалечи. Представлението беше приключило. Марион сложи ръка на челото си.

— Сега искаш ли да се върнем на масата?

Тя безсилно кимна с глава. На масата ги чакаха поръчаните напитки заедно с менюто.

Хам ясно виждаше, че е бясна.

— Не си от жените, дете цяла вечер ще се цупят, нали? — промърмори примирително той.

— Изобщо не знаеш от кои съм! — троснато отвърна тя, извади тоалетната си чантичка и внимателно огледа лицето си.

„Не знам, но започвам да придобивам представа“, въздъхна в себе си Хам, а на глас попита:

— Много ли се стресна?

— Ти си голям мръсник! — щракна капачето на чантичката си тя.

Келнерката постави препълнена чиния средата на масата. Уловила прекрасния аромат, Марион се приведе напред:

— Какво е това?

— Зурли — промърмори той и заби вилицата си в сочните късове месо, покрити с гъст червен сос. — Поднасят се в знак на примирие...

Марион му отправи един хладен поглед, после набучи късче месо на вилицата си.

— Много е хубаво.

— Истинска храна... — кимна той. — Заради нея идвам тук. Най-добрите зурли извън Сейнт Луис...

— Какво значи зурли?

— Препържени свински бузи.

Направи се, че не вижда как Марион оставя вилицата настрана и отпива от чашата си.

— Сега ще ми разкажеш ли какво има между теб и баща ми?

— Надявах се да не стигаме дотам — отвърна след кратък размисъл тя.

— Сигурно — сви рамене Хам.

Главата ѝ рязко се вдигна, бузите ѝ бяха поруменели.

— Дай ми някакъв шанс, ако обичаш! И без това не ми е лесно... — пръстите ѝ несъзнателно докоснаха огърлицата на шията: — Торнбърг и баща ми бяха приятели...

— Бяха?

— Е, край на илюзиите — горчиво се усмихна тя. — Нарочно ти създадох впечатлението, че баща ми е все още жив. Умря преди няколко години, по време на акция по доставка на американско оръжие в околностите на Белфаст...

— Значи баща ти не е бил корабостроител, а контрабандист на оръжие, а? — втренчено я изгледа Хам. Спомни си как беше запалила една свещ на борда на яхтата и вече беше готов да се обзаложи, че молитвата е била предназначена за духа на баща ѝ.

— На практика беше и двете — призна с въздишка Марион. — Започна като корабостроител, това беше бизнесът на *неговия* баща. После направи една грешка — продаде компанията на японците... — Лъжицата ѝ започна да чертае окръжности по покривката: — Не вярвам да е бил особено щастлив след това... Стана раздражителен, всичко го отегчаваше. Предполагам това е една от причините да

приеме предложението на приятелите си от ИРА за нелегални доставки на оръжие...

— А след като е бил убит, ти си поела бизнеса, така ли? — вдигна глава Хам.

— Нищо подобно! — отвърна тя, осъзна какво прави и остави лъжицата настрана. — Баща ми беше шовинист до мозъка на костите си. В завещанието му беше изрично посочено, че бизнесът трябва да бъде поет от братовчедите ми... Просто защото са мъже.

— Така ли?

— Така. Не мога да ги понасям тези копелета, толкова са алчни! Излъгах те, защото тези неща са дълбоко лични... Не допусках, че ще проявиш желание да се месиш в семейна вендетата...

— Тук си права. Не обичам вендетите.

Тя кимна с глава.

— Предлагам да забравиш, че изобщо съм ти споменавала за „Екстант Експортс“, става ли? — взе чашата, пригответи се да отпие, но изведнъж я върна на масата. Скри лице в дланите си и тихо се разрида.

Хам седеше и я гледаше, без да знае на какво да вярва. С нея имаше чувството, че се разхожда в павилион с криви огледала — любимото му детско развлечение. Господи, тя е възхитителна, въздъхна в себе си той. Защо не я срещнах, когато бях по-млад и още не бях затънал в досадата на брака?

— По дяволите! — тръсна шава Марион и избърса очите си със салфетка. — Мразя да плача!

— Обикновено мъжете мразят женските сълзи — отбеляза с усмивка Хам.

— Май съм го чувала някъде — засмя се през сълзи тя. — Затова се въздържам да го правя на публични места...

— Например баща ми — продължи Хам. — Направо побеснява, когато жените му плачат! Всъщност доста съм учуден, че не се е оженил за теб...

— Опита се — отвърна Марион. — При това доста настоятелно...

— Да, той е упорит човек.

— Сигурно е интересно да растеш в къщата на човек като него...

— Би могло да се каже, че е така — съгласи се Хам. — Но аз предпочитам да не използвам подобен израз...

— Не се ли разбирате?

— Предполагам, че това зависи от настроенията на баща ми. Но твърде много неща на този свят зависят от тях, нали?

Този път Марион се разсмя истински.

— Харесвам те такъв — силен и уверен в себе си, дори мъничко непочтителен...

— Това не означава ли, че е време да приключиш с номерата, които ми правиш?

Тя дълго мълча.

— Бих искала, но...

— Но какво?

— Ужасната истина е, че не зная дали мога...

— Обещавам да ти помогна по всякакъв начин.

— Зная, Хам — докосна ръката му тя. — Но аз съм като наркоман... Не бива да ми се доверяваш...

— Не съм казал, че ти се доверявам.

— И недей! — очите ѝ се забиха в неговите. — Обещай ми, че няма да допуснеш тази грешка, каквото и да се случи!

Той се засмя. Приличаше му на дете, което се страхува от тъмното.

— Не допускам много грешки — рече. — И никога не повтарям онази, която вече съм допуснал веднъж...

— Спомням си, че баща ти постоянно казваше същото...

Той настоя да поръчат вечеря. Пържени свински котлети, с гарнитурата от окра, черен боб и сладки картофи, задушени в масло.

— Гарантирам за качеството на храната — увери я Хам. — Идвам тук почти всеки ден и нито веднъж не съм останал разочарован.

По време на храненето си разменяха незначителни реплики. Но когато чиниите бяха отнесени и на масата се появиха чаши със силно черно кафе, пеканов пай, залят с бърбън, и ванилов сладолед, Хам вдигна глава и твърдо каза:

— Искам да зная какви точно са били отношенията ти с баща ми.

— Е, нали го знаеш? Истински сексманиак. Мисли единствено за начините, по които да се задоволява...

— Той е стар и е дяволски нещастен от този факт.

— Но е и безкрайно привлекателен, когато позволява да се надникне в душата му, разбира се... Признавам, че това става много

рядко...

— Да. Той е доста затворен стар мръсник.

— В момента, в който ме зърна, пожела да ме тръшне на леглото...

— А каква беше твоята реакция на тази очарователна увертюра?

— Честно казано, нямах нищо против — свъси вежди тя. — И защо да имам? Никога не бях го правила с мъж на неговата възраст и ми беше любопитно да опитам... Но си давах сметка, че ако му се отдам веднага, вероятно бързо ще ме захвърли. Това някак не ми се искаше...

— Нима се опитваш да кажеш, че си успяла да отклониш апетитите му? — погледна я озадачено Хам.

— Не — отвърна тя и отпи глътка кафе. — Това никой не може да стори. Но той обича жените да го дразнят и аз направих точно това... Така привлякох вниманието му.

— А после?

— После деловите ни отношения взеха връх и постепенно престанахме да си лягаме...

— Аха...

— Какво искаш да кажеш с това „аха“?

Той прехвърли последното парче пеканов пай в чинията си, сложи отгоре му ванилов сладолед и с наслада отхапа.

— Знаеш ли, най-голямата грешка на хората около баща ми е да мислят, че главната му грижа е как да го вдигне... Че това е неговата слабост... — Лъжичката му потъна в сладоледа, езикът му старателно я облиза: — Но нищо не може да бъде по-далеч от истината. Според мен баща ми няма слабо място и това го прави уникален сред останалите хора. Дори нещо повече — той не понася мъжете, които, по неговите думи, се ръководят от пишката си... Използва секса, за да получи всичко, което иска — както го правят жените.

Усети как напрежението на Марион нараства, но запази безизразността на лицето си.

— Искаш да кажеш, че е искал нещо от мен?

Той кимна с глава.

— Което не означава, че не те е харесвал. Напротив, аз съм сигурен в обратното. Но на стената в кабинета му има няколко

животински глави — скъп спомен от африканско сафари. Тях също ги харесва... Разбираш ли какво искам да кажа?

— Трофеи.

— Точно така, думата е подходяща...

Марион довърши кафето, чашата ѝ моментално беше допълнена. Хам благодари на келнерката, обръщайки се към нея по име.

— В началото Торнбърг прояви интерес към оръжейните ни доставки. И защо не? В този бизнес се печели много, особено ако имаш достатъчно мозък да си прибереш парите и да изчезнеш, преди някой да реши, че е време да ти вкара куршум в главата, да прикрепя пластичен експлозив към колата ти или пък да те издаде на съответните митнически власти...

За него подобни рискове не съществуваха, разбира се. Той просто ни отпускаше оборотен капитал, срещу който получаваше част от печалбата. Всички бяха доволни. С течение на времето обаче започнах да подозирам, че губи интерес и вниманието му е насочено другаде...

Един ден ме покани на обяд. Заведе ме в онзи баровски кънтри клуб, забравих му името...

— Магнолия Теръс.

— Точно така. Великолепно място, изпълва те със страхопочитание. Вероятно това е причината, поради която кани гостите си там... Но обядът беше съвсем делови. Той искаше да знае дали „Екстант“ се занимава и с друга контрабанда, извън оръжието и мунициите. Бях му споменала, че от време на време задоволяваме специалните изисквания на част от клиентите си. Той искаше да знае какви точно са те. Обясних му — жени, лекарствени препарати, коне и още куп подобни неща... Интересът му рязко се повиши.

Марион взе една лъжичка от пекановия пай в чинията си, преглътна я с помощта на кафето и бутна останалото по посока на Хам. Загледа го как полива парчето със сладолед и лакомо го поглъща, в очите ѝ се появи особен израз.

— Според мен Торнбърг завижда на начина, по който унищожаваш храната — промълви тя. — Това също му напомня за старостта...

— Никога не ми е хрумвало подобно нещо — спря да дъвче Хам.

— Сега вече го знаеш и може би ще ограничаваш апетита си в негово присъствие. — Той замълча, челюстите му продължаваха да

действат. — У теб съществува характерният синовен стремеж да задоволяваш желанията на баща си... Но в случая баща ти се казва Торнбърг Конрад Трети — човек, който едва ли някога е бил доволен от действията на себеподобните си.

— Какво искаш да кажеш?

— Само едно — приведе се напред Марион. — Никой не може да задоволи изискванията на Торнбърг, никой не може дори да се доближи до стандартите му. Затова е безсмислено да се опитва... Всъщност не безсмислено, а направо глупаво! Защо трябва цял живот да преследваш недостижима цел? Защо трябва да правиш отчаяни опити да бъдеш негов човек, като можеш да имаш собствена идентичност?

— Нямах право да задаваш такива въпроси — навъси се Хам. — Той не е твой баща.

— За което искрено благодаря на Бога. Амин.

Той рязко отблъсна чинията си.

— Смешно е да ме учиш как да управлявам живота си!

— Съжалявам — въздъхна тя. — Нямах представа колко ми беше трудно да заговоря на тази тема... Мислех, че съм длъжна да...

— Единственото нещо, с което си ми длъжна, е да обясниш подробно какво бяхте намислили двамата с баща ми! — хладно я прекъсна той.

Над масата се възцари мълчание. От мюзикбокса заехтя звучен рап на Ем Си Хамър, откъм бара се разнесе силен смях. Хам погледна нататък, а Марион изпита подозрението, че вместо с нея, предпочита да бъде в компанията на онези съмнителни типове...

Прочисти гърлото си и очите на Хам се върнаха на лицето ѝ.

— Торнбърг искаше да получава хора посредством услугите на „Екстант“ — промълви тихо тя.

— Не разбирам — свъси вежди Хам.

— Набирахме му хора — поясни тя. — Араби, цигани, скитници и пияници... Хора, от чиято съдба никой не се интересува.

Той се замисли, после вдигна глава:

— За какво му бяха?

— Никога не ми е казал, а аз не бях толкова глупава да го питам.

— Къде искаше да му ги доставяш?

— Не мога да бъда сигурна за крайното местонахождение — въздъхна Марион. — Но всички несретници бяха изпращани на един и същи адрес, съгласно неговите изисквания... Клиниката „Грийн Бранчиз“ в околностите на Арлингтън, щата Вирджиния.

— Изпратихте ме да открия предателя и аз го сторих — каза Евън.

В стаята беше тихо. Жената, която стоеше до прозореца и гледаше с копнеж към мрачната през зимата градина, не се обърна, не зададе въпроса, който всеки от останалите би задал.

Дълго време остана в това положение, после най-сетне се обърна и златистите ѝ като на тигър очи се спряха върху Евън:

— Имаш ли новини от сина си?

— Да, Достопочтена майко — кимна Евън. — Научавам, че просперира и е добре.

Достопочтената майка се приближи и коленичи до Евън. Беше облечена в златисто кимоно, на широките ръкави бяха избродирани сребърни чапли. На предната му част имаше черни кръгове — символ на „Черният кинжал“.

— Каза ли ти, че изпитва носталгия по дома?

— Не.

— Той е далеч, вече дълго време не се е прибирал... — Дългата гарвановочерна коса беше вдигната над високото чело, а отзад беше завързана на дебела конска опашка. — Съобщи ми, че работата му скоро приключва. И това е добре, тъй като имам предчувствието, че тук скоро ще имаме нужда от него...

— Но Нишитцу...

— Остави го Нишитцу — прекъсна я Достопочтената майка. — Той е зает с мъжките си игри... — на лицето ѝ се появи усмивка: — Направо съм смаяна от увереността му, че държи под контрол „Тошин Куро Косай“! Всъщност така и трябва да бъде. Вече десетилетия наред поддържахме тази илюзия, малцина са хората, които знаят истината — ти, синът ти, Минако... — Извърна глава, сякаш се вслушваше в някакви тайнствени звуци, после леко въздъхна: — Разкажи ми за предателя.

— Историята е доста интересна — започна Евън. — Хванах една нишка, която ме отведе до Шото Вакаре.

— Нишката е била тънка...

— Да, Достопочтена майко.

— Но опазването ѝ от скъсване все пак не е било невъзможно...

— Не и за мен.

— Разбира се — промърмори Достопочтената майка, после остана неподвижна като муха на стъкло. — И по твое мнение Вакаре е предател, така ли?

— Вакаре ни предава — кимна Евън.

— Ти откри кодираната факс машина в апартамента му.

— Да.

Достопочтената майка кимна, сякаш доволна от изпълнителността на Евън.

— Но знаеш, че не сме предавани посредством нея...

— Зная, разбира се. Отдавна сме открили източника на кодираните съобщения до него и ги държим под контрол.

Достопочтената майка отново кимна с глава и попита:

— Как тогава ни предава?

— Като всеки мъж и Вакаре обича да се оплаква на проститутката си. Но Мита ми съобщава всичко. Дължна е, защото именно аз спасих баща ѝ от лапите на Якудза. Дължеше им много пари... — Светлите очи на Евън пламнаха: — Много скоро Вакаре ще доведе Южи Шиан в „Забранените мечти“ и ще го превърне в един от нас... Обещал му е да се бори срещу ръководството на „Черният кинжал“ и му е казал, че го привлича именно с тази цел...

Евън знаеше всички легенди, които се носеха за Достопочтената майка, включително и онези, за които никой не смееше да говори. Беше родена и израснала в „Забранените мечти“ — това беше нейният свят, а Достопочтената майка беше единственият човек, който проявяваше грижи за нея. Лицето на по-възрастната жена се вкамени и Евън си спомни една от легендите — поддържала косата си толкова дълга с една-единствена цел — при нужда да удуши с нея някой от любовниците си.

— Сигурна ли си, че това е предателство? — попита Достопочтената майка. — Може би Вакаре нарочно е казал това, за да примами Южи към нас...

— В началото и аз мислех така — отвърна Евън. — Но Вакаре е предложил на Южи участие в организацията, без да споделя тайните на Оракула...

— Съмнявам се, че Южи може да устои на нашите... хм... методи... Разполагаме с доста интересни нововъведения...

— Все пак мисля, че има и по-добри начини — държеше на своето Евън. — Минако не ни каза къде е скрит Оракула, но аз вече го открих... Хирото, зетят на Южи, беше достатъчно любезен да ми го покаже.

Достопочтената майка се намръщи:

— Постъпила си неблагоприятно! Не би трябвало да му се разкриваш! Ако отиде да говори с Южи...

— Това не е възможно — поклати глава Евън и постави малко книжно пакетче в скута на по-възрастната жена.

Достопочтената майка изчака да отстрани хартията, втренчи поглед в предмета, на лицето ѝ се появи усмивка на облекчение.

— Постъпила си умно, мила моя — прошепна тя. Очите ѝ бяха затворени, главата ѝ кимаше на неизвестни мисли. После ръката ѝ рязко се протегна и взе предмета: — Мисля, че това скоро ще ми потрябва! — очите ѝ се отвориха, косата ѝ изведнъж заприлича на тъмна каска: — От всички улики, които си събрала, ти стигаш до заключението, че Вакаре е предател.

— Не, Достопочтена майко — потръпна леко Евън. — От събраните улики стигам до заключението, че някой използва Вакаре и е готов да го пожертва. Вече знаем за тесните му връзки с фамилията Конрад, но също така знаем, че позицията му съвсем не е водеща...

Достопочтената майка се разшава като някакво гигантско насекомо.

— Хайде, разкажи ми и останалото — глухо рече тя.

— Мисля, че вече го знаете, Достопочтена майко.

— Разкажи ми! — внезапно изкрещя старицата и в гласа ѝ прозвуча такава ярост, че дори Евън, която я познаваше по-добре от всички (вероятно с изключение само на Минако), потръпна от ужас.

— Добре — кимна тя с леко разтреперан глас. — По всичко личи, че Вакаре е манипулиран от Минако Шиан. Тя е истинският предател.

Улф и Шика се върнаха в катафалката, той почти се строполи върху седалката до шофьора.

— Какво стана с теб? — попита Шика. — Излязох от ресторанта, но ти вече беше изчезнал.

— Видях мотора на Сума и отидох да го обезвредя отвърна Улф.

— Вероятно го е използвал за примамка — подхвърли тя.

След всичко, което се случи, не можеше да не се съгласи с думите ѝ.

— Уби ли го?

— Не — поклати глава Улф. — Усети, че идваш и избяга... — Какво долови в гласа ѝ? Нима беше загриженост за Сума? Беше твърде изтощен, за да обсъжда подобна вероятност.

Напълниха резервоара догоре и продължиха на североизток. След около час стигнаха на десетина километра от летище „Логън“, отбиха сред храсталаците и изключиха мотора. Шика му предложи отново да легне в ковчега, но на него отдавна му беше дошло до гуша от зловещия сандък. Притиснаха се един до друг, прегърнати като любовници. Улф напразно стискаше очи, сънят упорито не идваше. Чувстваше присъствието на Шика до себе си като навита на кълбо змия. Измъкна се от прегръдката ѝ и се облегна на стената на линейката. Остана така, вперил поглед в спокойното ѝ лице.

В душата му отново изплуваха старите подозрения, пак се сети за змията. Тръсна глава, сякаш искаше да прогони илюзиите от съзнанието си. Дали се беше сблъскал със Сума пред онзи крайпътен ресторант, дали той го беше подмамил към потока? Или пък всичко е дело на Шика, която изкусно му е внушила образа на Сума, за да не бъде заподозряна?

Вероятностите нямаха край, тялото му започна да се разтърсва като от маларичен пристъп. Имаше чувството, че е в средата на огледален лабиринт и една погрешна стъпка е достатъчна, за да събори цялата конструкция върху главата си. Никога през живота си не беше изпитвал такъв ужас, дори нощните престрелки по улиците на Ню Йорк му се струваха детска играчка в сравнение с това, което усещаше в момента.

Стисна зъби, сигурен, че тракането им ще я събуди. Изпита ужас при мисълта, че тя ще отвори очи и ще го види в такова състояние.

После се зае да обмисля възможността за бягство. Никога през живота си не беше бягал от опасността, но сега нещата бяха съвсем други. Намираше се в окоето на страхотен циклон, дори не можеше да си представи докъде се простира той. Какъв избор имаше? Глупав въпрос. Прекрасно знаеше, че избор няма и трябва да върви напред и само напред, към неизвестното бъдеще.

Избърса потното си лице с треперееща ръка и с мъка потисна желанието си да изскочи от катафалката и да побегне накъдето му видят очите. После лошият миг отлетя, той затвори очи и потъна в дълбок сън. В съзнанието му продължаваше да се полюшва нейният образ.

Събуди я на разсъмване, поделиха си млякото и шоколадовите бонбони, които Шика беше купила в магазина на 7–11, после потеглиха към летището.

Оставиха катафалката на паркинга за продължителен престой, качиха се на вътрешния автобус и се насочиха към терминала за международни полети. Часът беше едва шест и половина, но времето вече беше горещо и задушно.

В седем и четиридесет излетяха за летище „О Хеър“ край Чикаго, на борда на самолет на „Нортуест“. Там имаха час и половина престой — време, предостатъчно, за да се чуди как Сума е успял да ги проследи през целия Масачузетс и къде ли се намира в момента. Време, предостатъчно, за да се окъпе отново в студена пот, спомняйки си зелената светлина в очите на Сума и пламъците, обхванали тялото на Боби Конър горящата Кати, бездиханния Джонсън Аманда, потънала в локва от собствената си кръв...

Свръхестествената сила, която го беше захвърлила с главата надолу през онази капандура, оживелите тръби в склада, демонът в горския поток...

Сума...

После се качиха в огромен Боинг-747, който тромаво се насочи към пистата за излитане. Улф изчака загасването на лампичката, разкопча колана и тръгна на разходка, внимателно изучавайки лицата на пътниците. Сума го нямаше. Доволен от обиколката, той се върна на мястото си, затвори очи и се унесе. Всъщност не беше точно унасяне. Състоянието му по-скоро приличаше на сън наяве — сякаш в гърдите му работеше мощен генератор. Усещаше промените в тялото си, но

нямаше представа какво му носят те. Започна да „кипи“, както казваше Белия лък... Тоест отделяше мисълта от тялото си.

Продължаваше да изпитва чувството, че нещо му се губи — нещо, което беше видял или чул... Освободи познатия мрак, който нежно се обви около главата и раменете му. Беше почти сигурен, че чува потракването на невидими зъби...

Катафалката, прошепна мракът в съзнанието му.

Той рязко отвори очи.

Да, катафалката.

Спомни си кога я видя за пръв път, спомни си как Шика отвори задната врата и изчезна в оживения трафик. Въпросът, който се нуждаеше от спешен отговор, се оказа съвсем прост: кой е бил зад волана?

Ако Шика е с него в изпълнение на специална задача, този въпрос водеше след себе си и други, доста по-важни: За кого работи тя? Колко лъжи му е казала? От думите, а и от цялото ѝ поведение личеше, че има категорична заповед да го заведе в Токио.

Но защо?

Дали наистина щеше да навлезе в непознатата вселена, която Шика му беше описала, или просто щеше да се окаже в плен на лъжите ѝ? Какво ще стане, ако тя и Сума работят за един и същ господар? Какво ще стане, ако в „Черният кинжал“ няма никаква дисидентска група? Какво ще стане, ако тя е един от платените убийци на „Тошин Куро Косай“? Научат ли подобен факт, шпионите във Вашингтон несъмнено ще направят всичко възможно да го изключат от играта...

Едва сега започна да си дава сметка, че тъмната сянка, която Белия лък пробуди в душата му, предлага малко отговори, а повдига огромен куп въпроси. Беше изключително сложна, непозната, плашеща със своето многообразие... Но най-лошото беше, че благодарение на нея Улф се озова в един напълно, лишен от морал свят, в него една погрешна стъпка беше достатъчна, за да го корумпира завинаги...

Затвори Очи, от гърдите му се откъсна тиха въздишка. Онзи, който беше казал, че властта корумпира, е знаел какво приказва...

Двадесет минути по-късно получиха разрешение за излитане. Огромната птица тронаво се завъртя, изгорелите газове от двигателите

й превърнаха панорамата зад прозорчето в сюрреалистична картина. Спирачките бяха освободени, корпусът се разтресе, птицата се стрелна напред. Грохотът на моторите нарасна, колелата се отлепиха от пистата. Градът се мерна в замърсения въздух отдолу, после се стопи в далечината.

ТОРНБЪРГ / МИНАКО
ВИЕТНАМ / КАМБОДЖА
1971 Г.

— *Господи, ти* наистина имаш нос за тази работа, синко! — каза генерал Крос. Предната част на униформата му беше увиснала от тежестта на медалите. — Това не може да убегне от окоето на стара лисица като мен. — Настъпваше есента на 1971 година и генерал Крос носеше дрънкулките си дори по време на бой (колкото и далеч от истинските сражения да се намираше). Изпитваше огромен респект към бойните отличия и беше убеден, че те повдигат духа на обкръжението му. А най-странното беше, че наистина го правеха...

Торнбърг наблюдаваше Улф, отпуснат на един от брезентовите столове. Искрено се възхищаваше на спокойната му увереност, дори мъничко му завиждаше. Навсякъде около тях бушуваше войната — един кошмарен спектакъл, един невъобразим хаос...

Намираха се в сграда от ламаринени плоскости, жаркото виетнамско слънце немилостиво приличаше, въздухът едва ли беше по-хладен от вътрешността на тостер. Торнбърг виждаше, че Улф се поти, също като тримата съветници на генерала с непроницаеми лица, дори и генерал Крос се потеше.

Навън товареха мунициии на един Б-52. Напалм, както обикновено. Тази война никога няма да свърши, въздъхна в себе си Торнбърг.

Никой не ги запозна, той ясно усещаше любопитството на Улф. Това беше хубаво.

— Имаш страхотно досие, синко — продължи генерал Крос, макар да не беше погледнал в папката, която стискаше един от помощниците му. — Шест бойни ордена! Твоите бойни другари се гордеят с теб, родината също... По дяволите, дори аз се гордея с теб!

— Благодаря, сър — чинно отговори Улф.

Генералът не беше свършил, ръцете му нетърпеливо се размахаха.

— Но знаеш как армията награждава своите герои, синко — тя просто изисква още повече жертви от тях... И това е естествено, защото те имат какво да дадат... — генерал Крос присви очи. Имаше издължено скръбно лице, чип нос и хлътнали, насечени от ситни бръчици бузи. Челото му беше високо и интелигентно, под шапката се криеше оскъдно количество коса. — Времената се жестоки. Мисля, че е излишно да го казвам *точно* на теб. За да спечелим тази война, ние се нуждаем от всяко оръжие, с което разполагаме, от всеки нож или куршум... — Очите на генерала се превърнаха в тесни, едва забележими цепки. — Разбираш какво искам да кажа, нали?

— Да, сър, разбирам.

Генералът доволно кимна с глава.

— За теб имаме една особена, изключително опасна мисия — продължи той. — Толкова опасна, че дори Генералният щаб не смее да я осъществи. — Очите му пробягаха по лицето на всеки от присъстващите, после отново се спряха на Улф. — Изборът падна върху теб, синко. Хората в тази стая са единствените, които знаят, че тази мисия ще бъде осъществена. Те са и единствените, които разбират нейната важност...

Улф вдигна глава.

— След като аз не разбирам важността на тази мисия и след като Генералният щаб я счита за прекалено опасна, стигам до заключението, че нямам друг избор, освен да приема — спокойно рече той.

— Имате такъв избор — обади се Торнбърг, искрено възхитен от поведението на този офицер. Очите на Улф се преместиха върху лицето му, Торнбърг видя отражението си в зениците му и почти физически усети тежестта на този поглед. — Мисията е от такъв характер, че ние нямаме право да издаваме заповед за нейното довеждане докрай.

— А вие сте?

— Казвам се Торнбърг Конрад Трети. Достатъчно е да знаете, че аз съм архитект на цялата операция.

— Това е вярно — обади се за последен път генерал Крос. — Искам да ти напомня, че няма смисъл да задаваш излишни въпроси. Всички тук сме на мнение, че ще ти бъде достатъчно да знаеш само най-необходимите неща — надигна се, заедно с него скочиха и

помощниците му. — Сега ви оставям... — насочи се към душната жега навън, следван на почитателно разстояние от частната си гвардия.

— Да разбирам ли, че имате двойствен подход към изпълнението на воинския си дълг? — попита Торнбърг, когато останаха сами.

Улф вдигна глава и видя черното дуло на офицерски колт 45-и калибър, насочено право в гърдите му.

Виетнам, дяволската паст на войната. Подобно на кръвожаден звяр тя захапваше младите момчета и ги изплюваше мъртви или осакатени за цял живот. Жесток звяр, който Торнбърг все по-трудно понасяше и все по-малко разбираше...

Десетилетия по-късно Торнбърг Чакала щеше да се заеме със задачата да установи точно колко младият Торнбърг е мразел войната. Всеки ден наблюдаваше как бъдещето на родината му чезне в оризовите нивици на тази чужда земя. Войната не бива да бъде неразбираема — това го пишеше във всеки учебник по история. Но *тази* война никой не разбираше, това беше просто невъзможно. И в това се съдържаше нейното проклятие. Човек би могъл да я понесе — много бойци доказаха това на практика, — но никой не можеше да открие смисъла ѝ.

В Камбоджа беше същото. Откровено казано, там той въобще не си направи труда да разсъждава. Опиянен от чувството за власт, той се радваше на факта, че може да върти на пръста си фигура като генерал Крос и нищо повече не го интересуваше. Крос нямаше друг избор, но ако Торнбърг имаше капка разум в главата си, той несъмнено би трябвало да съжалява този мъж. Но вместо това злорадстваше и изпитваше опиянение от възможността да заповядва на един генерал и да получава от него всичко, което поиска.

В крайна сметка прав беше именно Торнбърг. Крос беше незначителна фигура, пионка без тежест.

Азиатската нощ беше непрогледна.

Улф приземи самолета ОВ-1Б „Мохоук“ отвъд фронтовата линия. Беше странен на вид летателен апарат, взет на заем от Първа въздушнопреносима дивизия, дислоцирана в района на Ан Кхе. Седемчленният екипаж бързо слезе на земята.

Освен Улф в него влизаха сержантът от Специалните части Брик, когото генерал Крос настоя да включи в операцията като телохранител на Торнбърг, личният медицински лаборант на Торнбърг Дънкан с полева лаборатория в пълен комплект, както и трима кхмери от племето Серей, които бяха израснали точно в онзи район на Камбоджа, от който се интересувахе Торнбърг.

Впоследствие, по време на тежкия поход през границата, всички тези хора бяха избити от виетконг, живи останаха само Торнбърг и Улф.

Но целта беше постигната и Торнбърг получи това, което искаше.

Утрото на втория ден от мисията беше ясно, във въздуха се издигаше висок стълб дим, който стоеше неподвижен като въже в ръката на факир. Беше близко, на по-малко от километър от мястото, където беше нощувала групата. Скоро бяха там и установиха, че димят останките от голямо село. Тук-там огънят още бушуваше — бял, ярък, неукротим. При изключително влажния въздух това беше невъзможно за обикновен пожар. Което означаваше, че селото е било подпалено с напалм. Като потвърждение беше и тежката миризма на изгоряло човешко месо, която висеше над цялата долина.

Дънкан включи портативната апаратура за измерване на радиацията, но всичко беше в нормалните граници. Трупове се валяха навсякъде — пред опожарените колиби, в овъглените им вътрешни помещения, направо на улицата... Край тях се забелязваха остатъци от оръжие, но самите трупове бяха неузнаваеми. Торнбърг чу Улф да пита кхмерите какви са тези хора — виетконг или кхмери...

— Има и от двете народности — отвърна намръщено един от кхмерите. — Виетконг обичат да нападат граничните селца, защото мислят, че сред кхмерите ще бъдат в безопасност...

Колко въпроси остават без отговори, помисли си Торнбърг. По всичко личеше, че това село е унищожено от напалм, но във въздуха липсваше характерната миризма. А през нощта цареше пълна тишина, макар че на половин километър от подобна касапница би трябвало да чуят както воя на реактивните двигатели, така и трясъка на експлозиите.

Торнбърг направи знак на Дънкан и лаборантът свали раницата с инструментите от гърба си. Разтвори брезентовите калъфи и сръчно се

залови за работа. Задачата му беше да събере проби от колкото е възможно повече човешки органи — кожа, тъкани, черен и бял дроб, кости и мозък, сърце и гръбначен стълб... Материал имаше предостатъчно — мъже и жени на различна възраст, невръстни дечица. Пробите влязоха в специални епруветки от нечупливо стъкло, от които беше изтеглен въздухът. Запечатани бяха с дебели гумени тапи. Дънкан постави етикет на всяка от тях и акуратно ги подреди в раницата си. Торнбърг неотклонно го наблюдаваше.

Улф гледаше и мълчеше. После подкани кхмерите за задължителната патрулна обиколка на опожареното село. Добрият войник никога не задава въпроси, усмихна се вътрешно Торнбърг. Но знаеше, че Улф скоро ще обработи получената информация и ще си направи съответните заключения.

Минути по-късно ги връхлетя артилерийската канонада. Брик и Дънкан загинаха още при първите експлозии на виетконгските мини, а Торнбърг така и не узна съдбата на тримата кхмери. Дали бяха убити, пленени, или просто бяха изоставили мисията на произвола на съдбата? Така е на война, въздъхна в себе си той. Много въпроси остават без отговори. Човек никога не знае какво става в момента, какво ще стане в бъдеще, още по-малко — какво вече е станало... Или приемаш това лишено от всякакъв смисъл състояние на нещата, или полудяваш...

Бомбардировката беше много интензивна. Торнбърг изгуби зрението си и нямаше никаква представа какво да прави и как да се предпази. Улф обаче запази присъствие на духа. Вдигна раницата с пробите, хвана ръката му и го повлече към вътрешността на Камбоджа, далеч от снарядите, които злокобно свиреха във въздуха. Тогава за пръв път изпита странното чувство, че е в пълна безопасност, че двамата с Улф се намират в бронирана черупка, недостижими за мини, снаряди и куршуми, напълно откъснати от войната.

На първата почивка Улф поиска обяснения. Стори го въпреки предупреждението на генерал Крос да не задава излишни въпроси. А самочувствието на Торнбърг отдавна беше отлетяло, на практика беше уплашен до смърт. Суровата действителност на войната прогони от душата му чувството за всемогъща безнаказаност. Улф вече знаеше, че Торнбърг не е никакъв Джон Уейн и от този момент нататък ще бъде напълно зависим от него. Ето защо Торнбърг му разказа това, което

счете за необходимо. Още повече че Улф беше проявил невероятна интелигентност и вече знаеше малко или много какво е състоянието на нещата: знаеше, че Торнбърг и Дънкан са цивилни, че мисията е по-скоро научна, отколкото военна операция, че търсят някаква нова и неизвестна форма на радиационно облъчване...

Торнбърг сподели с него, че са тук за проверка на няколко доста странни разузнавателни съобщения, предадени от кхмерите Серей. Отначало Генералният щаб ги отхвърлил като несъстоятелни, но същите данни започнали да се появяват и в рапортите на пилотите от ескадрилата към Пета дивизия на Специалните части, която била ангажирана с НБО — нестандартни бойни операции, в района на виетнамско-камбоджанската граница. В крайна сметка тези рапорти стигнали до бюрото на генерал Крос — командир на Шеста дивизия на Специалните части, по-известна сред своите членове като дивизия „Омега“.

— Чакай малко! — моментално го засече Улф. — Шеста дивизия няма!

— Точно така, няма — кимна в знак на съгласие Торнбърг.

— За какво тогава говорим? За шпиони?

— Всички сме служители на американското правителство, нали? — вдигна вежди Торнбърг. — Останалото е без значение.

Ясно виждаше как Улф обработва получената информация и стига до заключението, че е член на шпионска мисия. Под крилото на ЦРУ, а може би и на нещо по-старо от „Фамилията“. По всяка вероятност на ОСС — военното разузнаване от времето на Втората световна война, което, според някои слухове, преминало в нелегалност и запазило структурите си, независимо от създаването на ЦРУ. И което сигурно продължава да действа — някъде там, сред сложния политически лабиринт на Вашингтон...

Торнбърг искаше Улф да оцени доверието му. Да бъде горд от факта, че го получава дори без да е шпионин или специален агент. Искаше и друго — Улф сам да стигне до заключението, че прекаленото любопитство само може да му навреди. Но знаеше, че едва ли ще стане така. Вече беше разбрал, че Улф е като булдог и няма да пусне следата, докато не разкрие всички факти.

— Рапортите, достигнали до генерал Крос, имат нещо общо с радиационното облъчване, нали? — попита Улф.

Торнбърг обясни, че вече на няколко пъти са се натъквали на опожарени по един и същ начин селища — изглеждат точно като след бомбардировка с напалм, но на практика не е така. Бомбардирани са с нещо друго, коренно различно от напалмовите килими, които използват американците. Всички обекти задължително са били нападени от части на виетконг непосредствено след операцията.

— Командването на Южновietнамската армия няма представа какво правим в Камбоджа — обобщи той. — А етническите общности, които населяват тези планини, не разполагат със средства за толкова унищожителни бомбардировки. Какво остава тогава? Нашата задача е да разрешим тази загадка...

— Значи затова носиш апаратура за радиационен контрол — кимна Улф.

— Да. При няколко от разузнавателните мисии е регистрирана една особена форма на радиация, която доста ни озадачи. Бяхме длъжни да организираме тази експедиция и да проверим всичко на място.

— Не получавам достатъчно информация! — погледна го мрачно Улф и Торнбърг усети колко е ядосан от въвличането му в тази странна мисия. — Искам отговор на още доста въпроси! Например защо Генералният щаб не е изпратил редовен разузнавателен взвод за проверка на рапортите? Защо мисията е поверена на цивилни лица, а военните изпълняват ролята на охрана?

— Решението е взето от хората, чиито заповеди изпълняват военните — отвърна Торнбърг.

— Престани да дрънкаш глупости! — сръза го Улф. — Тази мисия е твоя още от първия ден! Не те знам кой си, но едно нещо наистина ме плаши: ти си дълбоко ангажиран в тази мисия! Дълбоко и лично! — Торнбърг го чуваше как крачи напред-назад и отново изпита странното усещане, че е в пълна безопасност. — Хубаво, мога да приема фъшкиите! Зная, че шпионите ги хвърлят навсякъде около себе си! Но защо избрахте точно мен? Макар да съм опитен пилот с няколко медала, аз едва ли съм подходящ за тайните ви шпионски мисии!

— Точно така — доволно кимна Торнбърг. — Ти нямаш нищо общо с подобни мисии и именно затова беше предпочетен пред умните пилоти на Крос, които са втели и кипели в изпълнението на секретни задачи. — Стигаше ми Брик, чиято основна задача беше да докладва на

Крос за всичко, което става по време на операцията. Честно казано исках да има някакво равновесие и затова се спрях на теб. Крос се беше задоволил с прочит на досието ти и от него разбрал, че ти си герой! Мен това ме задоволяваше напълно, но за свое — собствено спокойствие си направих труда да поразпитам за теб. Научих, че си умен и независим — това вече окончателно ме плени... Не виждах защо Крос трябва да бъде в течение на онова, което би се случило тук, и разчитах на теб да го скрием от Брик...

— Е, сега поне няма от какво да се тревожиш — въздъхна Улф и Торнбърг оцени мрачното му чувство за хумор.

— Искам да продължим! — добави Торнбърг.

Всеки човек на мястото на Улф би му казал, че е луд, че е сляп и няма начин да изпълни мисията си. Но Улф каза друго:

— Вече зная, че тази мисия е от жизненоважно значение за теб. Не зная обаче как мислиш да се измъкнеш от нея...

— Какво искаш да кажеш?

— Да избягаш и да се върнеш у дома — засмя се Улф. — Мога да предположа, че това не е чисто шпионска мисия. Ти си тук по собствена воля, „независим“ от никого, като мен... Чудно ми е защо толкова си се тревожил за изтичането на информация чрез Брик...

Беше го спипал натясно и Торнбърг се изпълни с ново уважение към спътника си. Естествено не го сподели, а само вдигна глава и попита:

— Накъде е изток?

— Не мога да кажа, мъглата е доста гъста — отвърна Улф. — Защо не включим гайгеровия брояч? Той ще ни помогне да се ориентираме...

Предложението беше разумно и Торнбърг го остави да разрови раницата с инструментите на Дънкан.

Звукът достигна до тях мек и някак приглушен от мъглата! Торнбърг инстинктивно вдигна пушката си, но Улф хвана дулото и го отблъсна встрани.

— Това няма да ни помогне — тихо прошепна той.

— Откъде знаеш?

От мъглата изскочи фигурата, която Улф описа като жена боец. Не защото носеше бронирани доспехи и шлем, а защото имаше фигура на боец и ходеше като боец. Това беше обяснението на Улф, към него

добави само още един-два сухи факта. Жената се придружаваше от двама мъже с обикновени автомати „Калашников“, праметнати през рамо.

Добави, че принадлежи към източната раса, но не притежава румената кожа и полинезийските черти на кхмерите. Не е вьетнамка, не е тайландка... Което означава, че е японка.

Каза, че е красива, с деликатни черти, особено подчертани от военната униформа. Не беше нито млада, нито стара... Фигурата ѝ излъчваше някакво божествено безвремие, което тук — сред ужасите на войната и постоянното напрежение, изглеждаше съвсем не на място...

— Господа, вашата поява беше неизбежна — обади се жената на безупречен английски. — Не допусках, че нашите... хм... експерименти, ще останат незабелязани завинаги... Разузнавачите нямат покой, особено по време на война...

— Значи вие извършвате тези експерименти? — извърна се Торнбърг по посока на гласа. — Кой сте вие?

— Елате насам, ако обичате.

Торнбърг потръпна от ужас, но Улф хвана ръката му и той отново усети как го облива неземно спокойствие. Жената изчака да се изравнят с нея, протегна ръка и свали раницата от рамото на Торнбърг.

— Нека ви помогна рече.

Торнбърг направи опит да се дръпне, но мускулите отказаха да изпълняват командите на мозъка му. Усещаше как пръстите ѝ изтеглят ремъка на раницата от ръката му, но не беше в състояние дори да помръдне.

— Не се дърпай — тихо го посъветва Улф. — Тя и без това вече знае какво има вътре...

Миг по-късно Торнбърг остана без оборудването си, главата му се поклащаше като на бито псе.

— Вие сте Торнбърг Конрад Трети, нали? — подхвърли жената. — Позволете ми да се представя — аз съм Минако Шиан...

Да си сляп, означава да си безпомощен, но в случая Торнбърг само спечели от факта, че се запозна с Минако без участието на

зрението си. Виждаше я съвсем ясно в съзнанието си — сякаш от тялото ѝ се излъчваше сияние, достъпно единствено за фантазията.

Ако в момента на срещата им беше с нормално зрение, отношенията им едва ли биха се развили по този начин, призна пред себе си той. По всяка вероятност щеше да я застреля, а телохранителите ѝ щяха да ликвидират както него самия, така и Улф... Толкоз.

Но благодарение на слепотата си той успя да я „види“ в огледалото на своето въображение и може би именно затова разбра какво представлява тази жена.

Тя плуваше величествено в заобикалящия го мрак. С чувство на изненада и мъничко страх Торнбърг установи, че усеща аромата на тялото ѝ, вкухва сладостта на устните ѝ, чувства натиска на твърдите мускули под копринената ѝ кожа.

Тя беше жена боец и това правеше възприятията му още по-сладки и още по-мъчителни. Не би могъл да каже каква армия командва тази жена, но от нея се излъчваше авторитетна истински генерал, дори нещо повече...

— Виждам, че сте ранен — меко прошепна тя и му помогна да улучи входа на малка палатка.

— Ослепях и не зная дали това ще бъде временно или постоянно — отвърна той. Усети ръба на нещо като нар и предпазливо седна. Тя го докосна с длан, предлагайки му да легне.

— Може ли да хвърля едно око?

— Добре, ако мислите, че от това ще излезе нещо...

Пръстите ѝ докоснаха раната и той неволно се намръщи. После усещането за болка изчезна и той напразно чакаше появата ѝ.

Обля го странна топлина, имаше чувството, че нарът се измъква изпод него и тялото му остава свободно във въздуха — топъл, галъвен, приятен...

Отвори очи, но не видя нищо. Дланта на Минако беше върху клепачите му. Отмести я бавно и с безкрайно внимание, той заслепено примигна. Видя, че наистина се намират в палатка, но тухленият зид в единия край показваше, че тази палатка вероятно е издигната сред руините на опожарено селище.

— Зрението ви се възстанови — отбеляза Минако.

— Да — замаяно промълви той. Вече беше в състояние да се увери със собствените си очи, че физическата ѝ красота не отстъпва на душевното ѝ излъчване. Имаше чувството, че самият бог Ерос го пронизва в сърцето. Смътно си даде сметка, че трепери.

Да, образът на Ерос беше съвсем подходящ за душевното му състояние. Струваше му се, че жената насреща е тайнствено митично същество, че ако погледне надолу, ще види копита и опашка, а не черен памучен панталон и бойни ботуши... Направи опит да седне, но ръката ѝ го спря:

— Трябва да полежите малко — тихо промълви жената, гърдите му странно се затоплиха под натиска на пръстите ѝ. — Все още не сте оздравял...

— Не усещам никаква болка — отвърна той. — Какво ми направихте?

Тя му отправи една усмивка, а той изпита леко неудобство от пълната си безпомощност. Даваше си сметка, че ако реши да забие нож в сърцето му, той няма да успее дори да помръдне. Болката наистина беше изчезнала, но тялото му беше обхванато от невероятна слабост. Никога през живота си не беше се чувствал по този начин... На практика тази слабост го лишаваше от всякакви съпротивителни сили.

— Болката все още е там, можете да ми вярвате — обади се Минако. — Но тялото ви се справя с нея по друг, доста по-ефикасен начин...

— Затова ли се чувствам толкова слаб? — облиза устни Торнбърг.

— Да.

— Това не ми харесва.

— Значи предпочитате слепотата? — засмя се тя.

Торнбърг се замисли и механично отбеляза, че липсата на незабавен отрицателен отговор силно я заинтригува.

— В нея имаше нещо, което харесвах — промърмори най-сетне той.

— Какво беше то?

Защо пък трябва да ѝ казвам всичко, разбунтува се душата му. Тя ми спестява доста неща, нека и аз ѝ отговоря със същото...

— Коя сте вие? — попита. — Какво правите тук?

Лицето на Минако остана безизразно като съвършено творение на изкуството. Изглеждаше нереално, сякаш го виждаше с очите на художник, сякаш се беше превърнало в символ на загадъчната ѝ душа...

— Приятелят ви има набито око — отвърна Минако. — Той вече установи, че не съм виетнамка или кхмерка, нито пък китайка, тайландка или бирманка...

— Остава да сте японка — промърмори Торнбърг. — Но това ми се струва малко вероятно, тъй като нямаме сведения за участие на японци във Виетнамската война...

— В такъв случай нито сме се срещнали, нито подозирате за моето съществуване — усмихна се тя.

Торнбърг се надигна на лакти, но получи силен световъртеж и с пъшкане се отпусна обратно на нара. Пое няколко глътки въздух и едва тогава проговори:

— Споменахте за някакви експерименти...

— Нали затова сте тук? Искате да разберете какво става...

— Дойдох след няколко настойчиви рапорта на нашето и южновиетнамското разузнаване.

— Това не е съвсем вярно, нали, господин Конрад?

Не е, разбира се, въздъхна смутено той. Но откъде, в името на Исуса, именно *тя* знае това?! Дали не прибягва до слепи предположения? Ами ако не е така?! През тялото му пробяга хлад, неочакван като първия есенен вятър.

— Доколкото зная, това е истината — отвърна на глас той.

Преди шест седмици генерал Крос изпратил боен хеликоптер оттатък границата. Машината кацнала в близост до едно от опожарените селища, екипажът прибрал в найлонов чувал първия попаднал пред очите им труп и побързал да се върне в базата. Трупът бил изпратен по въздуха директно за Вашингтон, от летището го закарали в лабораторията на доктор Ричард Халбъртън — един от най-добрите патолози в Министерството на отбраната. По една случайност доктор Халбъртън се оказа брат на личния адвокат на Торнтън — Дъглас Халбъртън. Дватама бързо се сблизиха и година по-късно именно Ричард Халбъртън стана главен консултант на Торнбърг при подборката на екипа от специалисти за клиниката „Грийн Бранчиз“...

Така Торнбърг научи за странната „пациентка“ на Дик. Виждаше се с доктора всеки ден, по онова време бяха направо луди по тайните на живота и смъртта, по процеса на стареенето...

— Много любопитно нещо — каза Дик, докато го въвеждаше в лабораторията си. — Моята пациентка не е била убита по време на бой. Наистина всички външни белези говорят за изгаряне от напалм, но аутопсията не откри никакви следи от този химикал.

— Тогава от какво е умряла? — попита Торнбърг, вече развълнуван от откритието на приятеля си.

— Като учен трябва да призная, че това все още не ми е известно — отвърна с въздишка Дик. — Но като патолог с голям опит аз винаги прибягвам и до интуицията си... Именно тя ми казва, че тази жена е умряла от свръхдоза наркотик...

— Невъзможно! — извика Торнбърг. — Какъв е този наркотик, който ще я изгори жива?!

— Изгарянето няма нищо общо с това — поклати глава доктор Халбъртън. — Досегашните лабораторни анализи недвусмислено сочат, че в кръвоносната й система има висока концентрация на един сложен ензим. Странното е, че този ензим съществува по принцип в човешкия организъм, но тук става въпрос — пак повтарям — за изключително висока концентрация... Тя не е била в състояние да го абсорбира и това е довело до смъртта й. Големи количества от този ензим открих в черния дроб, бъбреците, далака и дебелото черво...

Торнбърг си спомни, че на това място Дик Халбъртън направи пауза, хвърли му внимателен поглед през очилата си и тихо добави:

— Имам чувството, че буквално е била изядена жива от този ензим...

— Все още не си го изолирал, нали?

— Напротив, вече го сторих — отвърна Дик. — Не беше никак трудно, тъй като имаше големи отлагания в органите, за които ти споменах... Проблемът е в лабораторния анализ на тази субстанция... Може да отнеме страшно дълго време, дори години. И пак да не получа задоволителен резултат...

— Какво означава това?

— Означава, че ензимът е нестабилен и започва да се разпада в момента, в който напусне живата тъкан — обърна се и пристъпи към една маса с цинково покритие, върху която имаше три телени клетки с

опитни мишки. — Обърни внимание на тази двойка — посочи една от тях Дик и сви рамене. — Бяха безнадеждно заразени от злокачествени тумори при предишни експерименти, затова реших, че мога да им вкарам минимална доза от непознатия ензим, без да имам угризения на съвестта.

Торнбърг се наведе и започна да оглежда мишките.

— Изглеждат ми съвсем здрави — заяви след известно време той.

— Точно там е работата — усмихна се тържествуващо Дик. — Туморите ги няма!

Торнбърг недоверчиво го изгледа, после премести поглед към клетката с мишките.

— Какво, за Бога, представлява тази субстанция? — смаяно попита той.

— В момента знам толкова, колкото и ти... — въздъхна Дик Халбъртън и натика ръцете си в джобовете на работната престилка. — Какво е било онова, което се е съдържало в Светия Граал? Кръвта на Христос?...

Минако се обърна и сложи вода на пламъка на малък спиртник. Изчака я да заври и пусна вътре шепа листенца от ароматичен черен чай. Торнбърг жадно поглъщаше с очи нежната кожа на врата ѝ, разкрила се под гъстата, прибрана на кок черна коса. Виждаше ясно всяка пора, струваше му се, че от тях лъха тайнствено, но силно еротично послание.

— Чай-барут от Китай — обяви с усмивка тя, след като се обърна към него. — Много силен и много ароматичен.

Помогна му да се изправи в седнало положение, забелязала замаяното изражение на лицето му. Той опря гръб на напуканата стена, замаян не само от раната, но и от аромата на тялото ѝ.

Въздухът беше наситен с пращинки, които засядаха в гърлото му при всяко вдишване. Чаят му дойде тъкмо навреме. Макар и стипчив, той беше онази живителна влага, от която се нуждаеше в момента Торнбърг.

— Къде е Матсън? — попита след първата глътка той.

— Невредим е — обясни Минако, сякаш усетила загрижеността му. Очите ѝ за миг се притвориха: — В момента спи...

— Искам да ви повярвам, но се страхувам, че не ми давате достатъчно поводи да го сторя.

— Тук дойдохте сляп — напомни му тя. — А сега...

— Какво криете?

— Какво крием — поправи го Минако. — Вие не сте тук по настояване на американската армия. Ако любопитството ѝ беше достатъчно голямо, тя щеше да изпрати свой редовен контингент. Всъщност ние очаквахме именно това. Докато вие и лейтенант Матсън сте съвсем друга работа...

— Как така?

Минако се намръщи, очевидно изгубила търпение.

— Вие сте цивилен, целта ви е цивилна, статутът ви тук — също. Не мога да си представя как вашите военни са се съгласили да ви пратят на такава опасна мисия.

— Предполагам, че не им пука дали ще загина, или ще оцелея — отвърна той.

— Дори да сте прав, пак нещо не е наред — тръсна глава Минако. — Просто защото ще им пука поне за техните хора, прикрепени към вас. А от тях оцелея само един...

Той сви рамене и се навъси от нов пристъп на световъртеж.

— Войната е риск, тези хора са знаели на каква опасност се излагат...

— Дали? — погледна го със съмнение Минако. — Всъщност това няма значение, господин Конрад... Просто защото ние не говорим за войната — поколеба се за момент, после добави: — За мен е много важно да разбере дали вашето правителство си дава сметка за това, или само вие знаете истината...

Той се потопи в бездънните ѝ очи. Първата му реакция беше да излъже, да скалпи нещо, което би било защитна преграда. Но после размисли. Очевидно тя беше направила първата крачка към примирието, след което можеше да се очаква и някакво разбирателство. Торнбърг разбираше, че сега само от него зависи дали ще сключи това примирие и ще влезе в някакъв диалог с нея. Не виждаше особено голям избор, тъй като единствената алтернатива беше да продължи словесния двубой. На даден етап това положително би му доставило удоволствие, но едва ли можеше да очаква някакъв конкретен резултат, да не говорим за връщане обратно през границата.

— Наложил се да дръпна доста конци, на високи места... — промълви той. — Едва след това появата ми тук стана възможна... Военните наистина знаят за особения характер на бомбардировките от тази страна на границата, но са твърде ангажирани с преките бойни действия и нямат време за неща, които не засягат пряко живота на американските войници. Мисля дори, че тайно са ми благодарни за проявения интерес.

Замълча с лъжичка в ръка, очите му изпитателно я оглеждаха.

— Знаете ли значението на съкращението СНВОД от американския жаргон? — изведнъж попита той. Изчака отрицателното поклатане на главата ѝ и поясни: — Появило се е по време на Втората световна война, но е напълно приложимо за всички останали. Означава *Ситуацията е нормална, всичко отиде по дяволите!*

— Английският език е далеч по-описателен от японския — усмихна се Минако и пое празната чаша от дланите му: — Хареса ли ви чаят?

— Наистина се чувствам по-добре — кимна той и внимателно докосна слепоочието си. Напила голяма цицина, но кръв нямаше. Имаше чувството, че докосва белег, а не прясна рана. — Как успяхте да ме излекувате?

— Вече ви казах. Просто мобилизирах скритите сили на организма ви за максимално противопоставяне на травмата.

— Това ми звучи като бабини деветини — изгледа я със съмнение той.

— Моля?

— Обикновен брътвеж — поясни той. — Звучи добре, но не означава нищо — огледа се и добави: — Тук има ли радиация?

— Защо питате?

— Защото нашата апаратура многократно засичаше остатъчна радиация в района на подобни бомбардировки.

— Мога да ви уверя, че тук радиация няма — отвърна Минако.

— А пък аз ще ви кажа какво харесах в слепотата си — рязко смени темата той, давайки си сметка, че не може да отдели очите си от нея. Образът ѝ сякаш беше залепнал за ретината му. — По някакъв начин (не ме питайте какъв) аз бях в състояние да ви „виждам“, или поне да усещам присъствието ви. Искам да зная как става това... — помълча само миг, после продължи: — Искам да зная и откъде сте

толкова сигурна, че останалите участници в нашата мисия са мъртви. Дори аз не зная точното местоположение на тримата кхмери, които действаха под преките ми заповеди...

— Те са мъртви, господин Конрад, можете да ми вярвате. Мъртви са и останалите, оцеляхте само вие и лейтенант Матсън.

— Коя сте вие? — прошепна той. — Трябва да зная!

— Аз съм войник, господин Конрад — усмихна се тя. — Съвсем като вас. И пак като вас съм цивилно лице, поне що се отнася до моето правителство...

— Това не ми е достатъчно — изръмжа Торнбърг и се настани по-удобно край бетонната стена. Чувстваше се безкрайно уморен и правеше върховни усилия да задържи концентрацията си.

Минако седна на ръба на нара, съвсем близо до него. В ноздрите го удари замайващ аромат. Така не мирише никой войник, уморено помисли той.

— Този парфюм...

— Какъв парфюм, господин Конрад? Аз не употребявам парфюм.

— Миризмата е... — Торнбърг не успя да завърши. Очите му се затвориха и той потъна в дълбок сън.

Когато се събуди, навън властваше нощта. В палатката светеше малка керосинова лампа, на жълтеникавата ѝ светлина се виждаше Минако, свита на земята. Той дълго време остана неподвижен, очите му не слизаха от спокойното ѝ лице. Тишината се нарушаваше единствено от ударите на сърцето му. Имаше чувството, че времето е спряло, а мигът е уловен и консервиран завинаги в стъклена епруветка. Обзе го абсурдната увереност, че ако стане и отметне брезента пред входа, ще завари луната замръзнала на небосклона, а звездите ще са престанали да мигат.

Дълги години нямаше да забрави този изключителен миг, или по-скоро — изключителното чувство, че съществува извън законите на времето. В известен смисъл целият му по-нататъшен живот щеше да премине в търсене на този миг, на това изключително душевно състояние.

След известно време свали краката си от нара и бавно се изправи. Главата му се завъртя, наложи се да спира на няколко пъти, докато прекосяваше палатката. Стори му се, че времето е спряло, че за всяка крачка е необходим един цял човешки живот.

Най-сетне се надвеси над свитото тяло на Минако, очите му уловиха равномерното повдигане и отпускане на гърдите ѝ. Беше му хубаво в това положение, чувството, че ако пожелае, може да забие нож в сърцето ѝ, му доставяше удоволствие.

Нямаше подобни желания, разбира се. За него тази жена беше вълнуваща загадка, в душата ѝ се криеше най-важната тайна на света.

Имаше чувството, че държи живота в шепа, че може да властва над хода на времето с лекотата, с която скулпторът мачка глината. Усети, че отново трепери. Не знаеше дали това се дължи на желанието да притежава нея или нейните познания. В известен смисъл въпросът беше излишен, тъй като едното и другото бяха неразривно свързани — като китайските понятия за „Ин“ и „Янг“ — светлината и мрака, които се редуват заедно със завъртането на колелото на живота... Главата му гореше. Единственото му желание беше да я притежава, а заедно с нея да притежава и тайните ѝ.

Наведе се още малко напред и видя как очите и се отварят. Не, това не бяха очите — ясно виждаше спокойно отпуснатите клепачи. Отвори се нещо друго. По гърба му полазиха тръпки. Усети черните пипала на нещо неуловимо, но кипящо от живот. То помръдваше, приличаше на лупа, в която се концентрира огромна енергия. Дали не беше тайнствената същност на Минако, решила да се освободи от обвивката на тялото ѝ? Не можеше да разбере това.

Усети как потъва в окоето на лупата, почувства нейната тежест, неумолима като земното притегляне. Испита абсурдното чувство, че прилича на изстрелян от пушка куршум, който се удря в невидима преграда и противно на всички природни закони увисва в пространството, безсилен да продължи пътя си, безсилен да направи каквото и да било.

Ако беше в състояние да брои ударите на сърцето си, вероятно щеше да открие, че му трябва цял живот, за да събере десетина от тях... Промъкваше се през челюстите на времето с подхлъзвания и препъване, превърна се в незначителна песъчинка, понесе се в безкрайната пустош на Вечността.

Престана да диша, беше сигурен, че кръвта замръзна във вените му. А може би престана да усеща тези неща, тъй като те бяха свидетели на движението на времето, а време тук не съществуваше... Пръстите на Минако бавно започнаха да свалят дрехите му, пропити с кръв и пот, главата му неволно се извърна встрани. Вътрешността на палатката му се стори далечна като Вашингтон. Имаше чувството, че я вижда през дебел пласт неподвижна вода, че е част от далечен свят, който, подобно дъното на планинско езеро, му е напълно чужд и непознат...

Униформата на Минако сякаш се разтапяше под ръцете му. Стисна голите ѝ рамене. Кожата ѝ беше чиста и гладка, без нито една гънчица, твърдите гърди сякаш принадлежаха на осемнадесетгодишно момиче. Присвил очи, той гледаше как голото ѝ тяло се отпуска по корем и бавно се плъзга към него.

Движението на лопатките и тръбните ѝ мускули наподобяваше величествен океански прибой, разкошната черна коса падаше свободно над ръцете ѝ, потрепваща като гарваново крило. Пръстите ѝ се насочиха към слабините му.

Първото докосване го накара да потръпне, прииска му се да затвори очи и да потъне в насладата. Не го стори, не можеше да се лиши от гледката на прекрасното тяло в краката си. Когато насладата рязко нарасна, той протегна ръка, разтвори изящните полукълба на таза ѝ и докосна с пръсти топлата и влажна тъмнина между тях.

Искаше устата ѝ да остане върху него завинаги, простена от недоволство, когато тя се плъзна и отдалечи, вероятно би изразил протеста си на глас, ако не беше попаднал под лъчите на пламтящите ѝ очи. Тя се изправи, притегли бедрата му под себе си и тазът ѝ започна да се доближава до слабините му. От устата му се изтръгна възбудено стенание, тялото му се стрелна напред и нагоре, проникването беше главозамайващо в своята пълнота...

Ароматът ѝ беше зашеметяващ. В ноздрите го удари онази приятна миризма, която беше усетил, преди да заспи. Тя изтичаше от тялото ѝ с такава интензивност, сякаш идваше от невидима дупчица в могъщата леща, концентрирала в себе си толкова енергия, че времето беше престанало да съществува... Потънал дълбоко в нея, той имаше чувството, че се докосва до центъра на тази леща, започва да опознава тайните на съществуването, на остаряването и разрухата, на живота и

смъртта... Беше близо, болезнено и влудяващо близо... Ех, ако можеше да протегне пипалата на съзнанието си, да измъкне лещата от същността на душата ѝ, да я разгледа и опознае, а после незабелязано да я върне обратно!...

После всичко свърши... Бързо, прекалено бързо! Тайната се сви и започна да се отдалечава, тялото му се отдели от нейното и рухна на пода на палатката...

Веднага след това той поиска да хване ръката ѝ. Не защото държеше да покаже топли чувства (макар тя да беше убедена, че ги изпитва), а защото не успя да получи това, което разчиташе да получи чрез сексуалния контакт. Сега просто опитваше други пътища.

Разбира се, той беше изпитал огромна наслада — това беше участието на всички мъже, попаднали в леглото ѝ. Докато тя, както винаги, не изпита абсолютно нищо. Може би това беше божие наказание, въздъхна в себе си Минако. Аз, която съм предопределена да зачена един-единствен път, не мога да изпитам никаква наслада от акта на това зачатие. Годишите ми съвсем не са малко, но мензисът ми е редовен като на младо момиче, а детеродните ми способности са такива, каквито бяха преди четиридесет години.

Именно тази загадка беше привлякла Торнбърг, за нея той беше готов дори на престъпление. Едва след съвкуплението, в момента, в който той се плъзна встрани, тя започна да разбира грешката, която беше допуснала.

През цялото време беше убедена, че той е избраникът, че е тук по волята на Бога и собственото си просветление относно дълбоката ѝ същност, че той трябва да посади семето на нов живот в утробата ѝ.

И го стори. Отдаде се на врага, защото такава е съдбата ѝ, или поне част от нея. Но сбърка. Беше разчитала единствено на „макура но хирума“, пренебрегвайки предупреждението на баба си. Кабуто ѝ каза, че ще има бели петна, че бъдещето, което вижда, невинаги ще се реализира в действителния живот. И сега стана точно така.

Твърде късно разбра, че не семето на Торнбърг Конрад Трети трябва да я оплоди. Заблуди се от временната му слепота, от способността му да усети излъчването ѝ. Докато от спътника му Улф Матсън не усети абсолютно нищо. На практика не се усъмни нито за

миг, признаците, че този мъж притежава „макура но хирума“ под някаква форма, бяха достатъчно ясни. Но непосредствено след сексуалния контакт, когато психиката е открита и уязвима като в предсмъртен час, тя измери обема на психическата му енергия и бързо откри, че тази енергия е латентна и едва ли ще ѝ бъде от полза...

Но семето му вече беше посадено в утробата ѝ. Денят беше особено подходящ за зачеване, а тя познаваше тялото си достатъчно добре, за да бъде сигурна в положителния резултат. Беше абсолютно убедена, че е забременяла и трябва да носи в утробата си детето на Торнбърг Конрад Трети.

Ето защо, когато той трепетно докосна ръката ѝ, търсец „макура но хирума“ — най-голямата загадка на нейната душа, тя изпита желанието да издере очите му и нищо повече.

Не го стори. Вместо това се усмихна на надвесеното над себе си лице, устните ѝ се притиснаха до опакото на ръката му.

— Аз не съм твой враг — излъга тя. — Сега вече знаеш, че желая доброто на теб и твоя приятел, нали?

— Но въпреки това взе раницата ми — отбеляза той. — Сякаш си знаела какво има в нея.

Този мъж съвсем не е глупак, призна пред себе си тя. Напротив — доказва, че е изключително умен и изобретателен и това вероятно се дължи на задрямалата „макура но хирума“ дълбоко в душата му.

— Не беше трудно да отгатна какво носиш — усмихна се сладко тя. — Тези експерименти са мои, затова не мога да позволя на когото и да било да се ползва от резултатите им.

— Резултатите им са изпепелени хора — отбеляза той.

Прав е, разбира се, помисли тя. Но това не означава, че ще му го призная на глас.

— Минако, дойдох тук да разбера с какво се занимавате. Вече научих една част, но искам да зная всичко. Ти няма от какво да се безпокоиш, защото, както правилно си отгатнала, това разследване е неофициално и засяга единствено мен...

Тя го погледна, устните ѝ бяха леко разтворени:

— Все едно, не мога да ти позволя да отнесеш каквито и да било доказателства.

— Пет пари не давам за доказателствата, защото срещнах теб! — прошепна той и здраво я притисна до себе си. — Искам да бъда част от

теб, да споделя тайната ти. Нима мислиш, че ще проявя глупостта да разкажа на някого за своето откритие? — Минако изпита чувството, че ще бъде хвърлена на пода и отново обладана. Мъжете се манипулират лесно, въздъхна в себе си тя. Пуснеш ли ръка между краката им, можеш да правиш с тях каквото си пожелаеш... Нима е чудно, че ги презирам?

Беше абсолютно сигурна, че не стана обект на изнасилване само заради натрапчивото му желание да открие тайната ѝ. Не че не беше го насърчила, разбира се. Никой мъж не беше я изнасилвал без активно насърчение от нейна страна и никой нямаше да го стори в бъдеще...

— Искам само теб! Зная какво си... Ти си еликсир на живота!

Върху полуотворените ѝ устни потрепна усмивка, очите ѝ видяха как цялото му тяло се разтърсва. Има нещо особено възбуждащо в акта, чрез който един едър и силен мъж е поставен на колене, помисли си тя. Особено когато този мъж изобщо не разбира какво става... Мъжете нямат ясна представа за последиците от властта, вероятно тази е причината, поради която определенията им за всичко важно в този живот са плоски, неясни и погрешни...

Целуна го. Все пак получи отговор на един от главните въпроси — мисията беше негов личен кръстоносен поход. Потрепването на неосъзнатата „макура но хирума“ в душата му го беше тласнало към надеждата за удължен живот, същото чувство го беше довело тук, привлечен от дейността на Минако, осъществявана под прикритието на войната между Виетнам и САЩ. Което обаче съвсем не означаваше, че е получил някаква конкретна представа за тази дейност...

Всъщност всичко това вече принадлежи на миналото. Експериментите завършиха с пълен провал. Минако и нейният екип бяха прибегнали до радиоактивни изотопи с кратък живот, за да активират онези химически агенти, които според тях пораждат действието на „макура но хирума“. Но резултатът беше смърт. При това отвратителна и жестока смърт, както вече бяха забелязали Торнбърг и Улф. В момента, в който устните му покриваха зърната на гърдите ѝ, тя с горчива ирония си помисли, че този мъж посяга към тайната ѝ точно когато е претърпяла най-горчивия провал на своя живот.

Изтощението се разпространяваше с главоломна бързина. През последните години вече рядко се раждаха деца с „макура но хирума“.

Никой не знаеше на какво се дължи това, но всички си даваха сметка, че ако не се вземат спешни мерки, тази чудотворна способност скоро ще изчезне. И наследниците на богоизбраните ще се превърнат в обикновени хора — тоест слепи, глухи и слабоумни...

Това положи началото на експериментите. На изпепеляването и смъртта. В крайна сметка нашите опитни свинчета са някакви незначителни виетнамци, успокояваше се Минако. Комунисти и атеисти, варвари с промити мозъци, обърнали гръб както на Буда, така и на собствения си народ. Техните страдания и смърт нямат никакво значение.

Въпросът беше какво да се прави с двамата американци. Тя с удоволствие би убила Конрад, но след време той ще бъде баща на детето й... Не, не можеше да си го позволи.

„Макура но хирума“ й разкри какъв човек е той, позволи й да види до какви крайности ще стигне при определени обстоятелства. Затова реши, че не бива да го пуска, без да му даде урок, който да запомни за цял живот. В ретроспекция това решение беше ярък пример на всичко, за което я беше предупреждавала Кабуто. Особено на онази ярко изразена арогантност, която се ражда и развива заедно с „макура но хирума“...

Ето как фалшивото бъдеще придобива форма и очертание, ето как пътеката, по която самоуверено вървиш напред, изведнъж те отвежда не там, където очакваш...

Усещаше ясно иронията на положението. В някои отношения „макура но хирума“ твърде много наподобява католическата концепция за грях: човек е постоянно изкушен от тъмната страна на силата му и колкото по-голяма е тази сила, толкова по-силно е и изкушението. По същия начин фалшивото бъдеще изпълва съзнанието на собствените си създатели и те започват да го бъркат с истинското. Така е било с Кабуто, така става и с мен, мислеше Минако.

За своя чест Кабуто се беше опитала да я предупреди, но какво означават предупрежденията за буйната младост, повтаряща сякаш нарочно грешките на възрастните?

Минако имаше силна мотивация да оглави лично камбоджанския експеримент. Макар и прекалено опасен, тъй като северните виетнамци биха я убили при първа възможност, а без помощта на екипа й същото биха сторили и камбоджанците. Тя виждаше в него

шанс, който не трябва да се изпуска. Години наред беше използвала своята дарба като крайбрежен фар, надявайки се да привлече мъжа, от чието семе щеше да се появи детето с нова и могъща „макура но хирума“. Но едва сега си даде сметка, че експериментът в Камбоджа беше увеличил стократно сигналите на този фар. За съжаление нейната „макура но хирума“ я подведе точно сега и очакваното бъдеще се прояви в съвсем различна светлина.

На този процес се дължеше както първоначалното и вълнение от появата на Торнбърг Конрад Трети, така и последвалото разочарование. Чувстваше се измамена от факта, че осъществи сексуален контакт със същество, чиято психика се нуждаеше от основно пречистване. Същевременно си даваше ясна сметка, че за пръв път усети някакво раздвижване — нещо, което навяваше далечен полъх на забраненото удоволствие.

Макар съдбата да я беше дамгосала с проклятието да не изпитва нищо при акта, доставящ удоволствие, и дори екстаз, на милиони човешки същества, в часовете след първия сексуален контакт с Торнбърг тя усети някаква празнота, нещо като болезнено свиване на стомаха. Постепенно разбра на какво се дължи тя и сърцето ѝ потръпна от ужас. Това беше пряк резултат от секса ѝ с този чужденец. Беше усетила нещо ново дълбоко в себе си, искаше ѝ се да го усети пак...

Не можеше да се сдържа. Отново го вкара в леглото, усети го в себе си и го държа там до пълното му изтощение. Самата тя искаше още и това накара страните ѝ да пламнат от срам. Никога досега не беше разглеждала секса като нещо друго, освен като оръжие за постигане на определена цел. Оръжие, което беше част от арсенала на нейно разположение и нищо повече.

Искаше този чужденец, този враг. Искаше го въпреки убеждението, че би ѝ разпорил корема, ако е сигурен, че оттам може да измъкне голямата тайна на живота ѝ. Би го сторил, въпреки страстта, която го изгаряше, въпреки ненаситната му жажда за ласките ѝ...

А сега тя изгаряше за него. Тази мисъл беше толкова абсурдна, че Минако почти се изсмя на глас в мрака на палатката, изтегнала се неподвижно до спящия Торнбърг. Ръката ѝ държеше инструмента, който само допреди миг беше потънал дълбоко в нея и ѝ носеше

забавление. Дланта ѝ беше влажна от семето му и тази лепкава частица живот също караше сърцето ѝ да ускорява ритъма си.

Каква загадка е животът, въздъхна Минако. Ако съм научила нещо след осемдесет и пет години на този свят, то е само едно: точно когато си сигурен, че си разшифровал посланията на живота, появява се нещо или някой и обръща наопаки всичките ти отдавна установени представи.

Навън бавно започна да се разсъмва, дилемата ѝ се задълбочаваше. Даваше си ясна сметка, че не бива да го оставя втора нощ до себе си, тъй като явно започваше да се увлича. Лишавана десетилетия наред от чувството за блаженство, тя се оказа неподготвена за внезапната му поява. В продължение на дълги отрязъци от време не беше в състояние да разсъждава трезво, веднъж или два пъти вече ѝ хрумна да изостави мисията си в името на нововъзникналата близост. В тези случаи разтърсваше глава като бясно куче, пръскащо пяна от почернелите си бърни, поемаше няколко порции въздух и правеше върховни усилия да възстанови трезвото си мислене.

Когато той започна да се пробужда, решението ѝ вече беше взето. Нищо не можеше да я отклони от изпълнението му. Благодарение на „макура но хирума“ вече имаше представа каква ярост ще предизвика у него това решение. Това не я вълнуваше. Вярваше, че няма да се отклони от избрания път, дори да види мястото си до него в бъдещето. Ролята ѝ в предстоящите събития беше далеч по-важна, предстоеше ѝ да съедини съдбата на хора, живели в различно време и на различно място в пространството.

Разбира се, би могла да заповяда екзекуцията на Торнбърг и Улф. Една дума и хората ѝ щяха да им вкарат по един куршум в тила. Може би трябваше да я изрече... Но на този етап от живота си беше убеден противник на подобно варварско поведение, все още сляпо вярваше в силата на „макура но хирума“, в бъдещето, което впоследствие превърна всички в слепци... Във властта над живота на друго човешко същество има нещо особено вълнуващо, помисли си тя. А аз открих, че още по-вълнуващо е не да упражниш тази власт, а просто да накараш врага да очаква това от теб...

Ето защо мигът, в който Торнбърг отвори кървясалите си очи и усети нокътя ѝ върху шията си, беше натежал от сладостно очакване.

— Бих могла да те пратя на разстрел или сама да ти тегля куршума — прошепна в ухото му тя. — Защото искаш да откраднеш тайната на нашия експеримент...

Гледаше с огромен интерес как той инстинктивно потърси ножа, захвърлен на земята, как стиска дръжката му и го опира в меката кожа на шията ѝ. Ето това са мъжете, въздъхна Минако. Примитивни зверове, които се доверяват единствено на инстинктите си и пет пари не дават за околните. Винаги съм знаела това...

Почти не помръдна, само палецът и показалецът ѝ стиснаха нервния възел зад дясното му ухо. Кръвта се оттегли от лицето му със смайваща бързина, устата му зина, въздухът влизаше в дробовете му със старческо просвирване. Мускулите на ръцете и краката му изведнъж омекнаха, лишени от достъпа на кислород. Ножът изтрака на пода.

Нокътят ѝ отново опря в меко пулсиращата му сънна артерия.

— Достатъчно е да пробия кожата и да отворя артерията — прошепна в ухото му тя. — Мога да го сторя сега, след пет минути, или когато си поискам... Ще умреш от загуба на кръв и с нищо не можеш да ми попречиш...

Чувстваше се млада и може би затова омърсена от това, което този мъж я караше да изпитва. Нечиста и възбудена едновременно... Мразеше го така, както не беше мразила никой друг в живота си. В устата ѝ горчеше, имаше желанието да повърне тази непоносима омраза... Много по-късно разбра, че в онзи миг беше мразила колкото него, толкова и себе си...

Изгубила самообладание, тя усети как в душата ѝ взема връх вродената арогантност. Лесно би могла да го убие, но предпочете дивашката игра, забравила собствената си същност, забравила да спре... Освен това в ситуацията имаше нещо изтънчено, нещо изключително приятно... Ех, ако той можеше да знае тайните, които притежава тя!

Иронията на ситуацията никога не бива да се загърбва с една-две невнимателно подхвърлени думи, мислеше Минако. А моята власт над него е още по-сладка, защото разбирам напълно колко ще го разгневи тя.

Не съм сбъркала в преценката си за него, нещата са ясни. Улф е този, който продължава да бъде загадка.

— Има само един начин да спасиш живота си — сладко изгука тя. — Да убиеш приятеля си...

Той я погледна, недоверието бързо взе връх над гнева му.

— Искаш да убия Улф?!

— Да го застреляш пред очите на моите бойци — кимна тя.

И Торнбърг не я разочарова.

— Можеш да ме ликвидираш още сега! — изръмжа през стиснати зъби той. — Но предател на родината си няма да стана!

Тя се засмя в себе си на тези думи, защото той не спомена нищо за предателство спрямо партньора си. Знаеше, че ако в този момент му даде пистолет и му заповяда да убие един от нейните хора, за да се спаси, той с готовност ще го стори. Не можеше да го обвини за това, просто започваше да го опознава. При това толкова добре, колкото той сам едва ли някога ще се опознае... Това е основен механизъм на самозащитата, помисли Минако. Хора като него никога не познават себе си. Защото ако го сторят, несъмнено ще си пръснат мозъка...

— Не става — промълви на глас тя. — Защото сега не обсъждаме само твоя живот, а и неговото продължение. — Притисна устни в неговите и с удоволствие почувства тръпката, която пробяга през тялото му. — Нали именно това си дошъл да откраднеш? — отдръпна се назад и изпитателно го погледна: — Единственият начин да го получиш минава през убийството на партньора ти — на устата ѝ се появи усмивка: — Какъв е проблемът? Какво значи за теб смъртта на един човек повече? — наблюдаваше как очите му се разширяват и се опиваше от миризмата на страха му: — Да, да, зная... О, колко много ти се иска!...

— Не чак толкова, че да продам душата си!

Тя тихо се засмя, дъхът и се плъзна по наболата му брада.

— С идването си тук вече си сторил това, но все още не можеш да го осъзнаеш...

Беше убедена, че може да го подмами да убие приятеля си, просто като размахва пред него обекта на най-силното му желание. Тя го притежаваше и той знаеше това. Но тук му се удаде да я заблуди. Не знаеше как, но не след дълго Минако усети, че този човек няма да убие Матсън. Това я обърка и разтревожи, тъй като ясновидството вече ѝ беше дало възможност да опознае дълбоката аморалност на Торнбърг. Но тук той проявяваше характер. За нея Матсън не представляваше

нищо. Просто една черна дупка, от която не получаваше никакви сигнали. Какво би могъл да види в него Торнбърг? Изминаха много години, преди да получи отговор на този въпрос.

Торнбърг я наблюдаваше изпод полуспуснати клепачи. Лежеше по гръб, отпуснат и на вид спокоен, но тя добре знаеше какво му минава през главата. Мислеше, че ако може да я раздразни достатъчно, тя ще допусне някаква мъничка грешка и благодарение на тази грешка той ще може да ѝ се наложи. Беше умен, знаеше, че му трябва много малко, за да наложи волята си. Единственото ѝ предимство се криеше във факта, че няма никакво понятие от „макура но хирума“.

— Пак ли заспиваш? — невинно попита тя.

Устните му се свиха в самодоволна усмивка и тя потръпна от отвращение.

— Може би, стига да ми се прииска... Зная, че няма да ме убиеш, защото това ще ти развали удоволствието. Няма да ми сториш нищо, докато очакваш още някакви забавления от мен...

Минако пусна в ход своята „макура но хирума“, черните ѝ пипала се увиха около сърцето му и лекичко го притиснаха.

Очите му широко се разтвориха, тялото му подскочи и зае седнало положение върху нара. Потърси я с питащ поглед. Тя му изпрати въздушна целувка и протегна ръка да избърше потта от горната му устна.

Устата му беззвучно се отваряше и затваряше, думите излетяха от нея с цената на върховни усилия.

— Ще те убия за това! — просъска той. Имаше предвид унижението, тя можеше само да предполага за степента на болката, която му беше причинила. Той дишаше тежко, но не се предаваше: — Ще те видя мъртва в краката си, каквото и да ми струва това! — „Не, тук не става въпрос за болка, поправи се тя. Той очевидно е от хората, които могат да понесат силна болка, както физическа, така ѝ душевна.“ Яростта му се дължеше на унижението, че е манипулиран от жена.

Това ѝ доставяше дълбоко удовлетворение.

А каква беше реакцията ѝ на заплахите му? Претърколи се върху него. Яростта му беше много близо до похотта, тя изпита желанието да премахне и двете. Той почувства топлината на тялото ѝ и моментално се възбуди. И как да не го стори? Ако не беше приел мълчаливото ѝ

предизвикателство, вероятно щеше да се почувства още по-унижен. Защото към безпомощността щеше да се прибави и импотентността...

Пое го докрай в себе си, позволи му да ѝ причинява болка. Знаеше, че наранената плът ще ѝ помогне да си го спомня още по-добре утре, когато няма да го има...

В сексуалното им сливане имаше и нещо друго, тъмно и непознато. В екстаза на удоволствието се промъкваше болката. Тя не можеше да даде обяснение на това чувство, но именно болката изостряше възбудата ѝ до крайност. Разлюляна от два могъщи оргазма, връхлетели върху тялото ѝ един след друг, тя усети как губи властта си над него.

Той не правеше нищо. Просто лежеше по гръб, а членът му беше като камък дълбоко в нея, емоции нямаше. Сякаш искаше да ѝ докаже, че поне в този миг нещата са в негови ръце...

А тя си даде сметка, че го обича. Никога не беше вярвала, че може да обича друг човек с такава пламенна страст. В този момент не искаше нищо друго, освен да го подлуди, да го накара да изстреля в нея горещата си течност, да ѝ достави за сетен път безумната, наскоро опозната наслада...

Той усети желанието ѝ, разбра, че в този миг е напълно безпомощна. Рязко я отмести от себе си, хвана члена си в ръка и злорадо го накара да изхвърли спермата на земята в краката ѝ.

Минако дишаше тежко, очите ѝ гледаха оцъклено. За момент не можеше да повярва какво ѝ беше сторил. Изправи се, черните пипала на „макура но хирума“ се стрелнаха напред. После видя усмивката на превъзходство върху лицето му и разбра, че ако сега го убие (а това беше горещото ѝ желание), той ще бъде краен победител в сблъсъка на духовните им сили. Просто защото беше успял да я накара да използва силата си в момент, в който тя съвсем не искаше това...

И въпреки това тя изгаряше от желание. Желание, което само той можеше да удовлетвори. Искаше да използва „макура но хирума“, за да го повали на колене пред себе си. Но и това щеше да означава победа за него. Всяко прибегване до „макура но хирума“ в момент като този означаваше демонстрация на неговата сила...

Затова тя леко се наведе напред, протегна ръка и стисна врата му. Придърпа го към себе си и той покорно се приближи. Вероятно си

даваше сметка за високата цена на победата, която току-що беше постигнал, а сега искаше да ѝ се наслади.

Устата му докосна влажната ѝ женственост, очите ѝ се затвориха, коремът се превърна в камък. Езикът му се стрелна напред, тялото ѝ се разтърси от могъща тръпка, въздухът излетя от устата и с остро свистене. Мускулите на бедрата ѝ конвулсивно се свиха, тялото ѝ се стовари върху гърба му, от устата ѝ се изтръгна последният дрезгав вик...

Между тях нямаше нищо друго, освен грубото и болезнено отдаване. Беше едновременно много и твърде малко... И двамата знаеха това, останалите чувства в душите им нямаха значение...

Тя знаеше, че ако го пусне, той ще изпълни заплахата си. Но щеше да го пусне. Разбира се, той нямаше да знае това до последния момент. Ще си мисли, че е успял да я изиграе, привидно приемайки да убие Улф Матсън срещу нейната тайна на дълголетието. Той не ѝ повярва, но тя наистина беше споделила тайната на това, което се крие в неговото тяло. Сега оставаше да събуди собствената му „макура но хирума“, но това щеше да стане едва когато той вкара един куршум в главата на Матсън. А после можеше да се наслаждава на добре свършената работа. Защото щеше да му разкрие тайната на дълголетието и едновременно с нея щеше да му предостави достатъчно години за терзания. Той никога няма да се освободи от спомена за това, което щеше да извърши тук, в джунглите на Камбоджа...

Не, това няма да се случи в действителност... Ще се случи друго. Тя ще му върне заредения пистолет и ще накара един от хората си да го държи на мушка. А той ще насочи оръжието си не към Улф, а към пазача. После двамата ще избягат. Всичко това тя виждаше абсолютно ясно, благодарение помощта на „макура но хирума“. Няма да направи опит да ги спре. Искаше този мъж да живее, макар все още да не знаеше защо... Знаеше само едно — той е част от бъдещето, което Минако възнамеряваше да изгради.

КНИГА ТРЕТА

ЗАБРАНЕНИТЕ МЕЧТИ

Открием ли някоя истина, към нея веднага се прикачва нова реалност и я превръща във фикция.

Кристофър Фрай

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА ТОКИО / ВАШИНГТОН

Когато Шото Вакаре и Южи се появиха в „Забранените мечти“, отдавна преваляше полунощ. И двамата бяха на градус, причината за това беше една и съща: ужас. Слязоха от голямото БМВ и бързо прекосиха тротоара.

Външността на сградата беше комбинация от древни и модерни японски символи. Масивните подпорни колони от ръчно дялан кедър потъваха в основа от сив железобетон, сякаш някой беше започнал да строи шинтоистки храм върху покрива на небостъргач. Общото впечатление беше за храм, съществуващ независимо от времето и пространството.

Вътре беше шумно и задимено. Оглушителна електронна музика бльсна в главата на Южи, плачлив мъжки глас пееше за хризантеми и секс. Във въздуха се долавяше сладникавата миризма на нещо забранено. На нещо древно и порочно като опиум...

— Имаме среща с Наохару Нишитцу — каза Вакаре на дребна жена, облечена в безупречно скроен мъжки костюм.

Жената мълчаливо се поклони и ги поведе през кафенето и основния салон, обзаведени в различен стил.

Тръгнаха по дълъг коридор, оглушителната музика постепенно се стопи и изчезна. Преминаха през полуотворен прозорец и се озоваха в малка, безупречно подредена градина, която дори през зимата поразяваше със своята красота. Дребната жена ги поведе по друг, покъс коридор, от двете страни на който имаше шест врати. Махна с ръка към последната от тях и каза:

— Моля.

Леко приведен, Вакаре се извърна към Южи:

— Налага се да отскоча до тоалетната, но ти върви... Не бива да караме Нишитцу-сан да ни чака... — махна към полуотворения прозорец от оризова хартия и започна да се отдалечава: — Идвам веднага...

Южи се поколеба за миг, после тръгна към дъното на коридора. Дръпна преградата, свали обувките си и влезе. Жената джудже внимателно затвори след него, стъпките ѝ бързо заглъхнаха по коридора.

В помещението миришеше на цитрусови плодове и рози. Малки, окачени на стените прожектори осветяваха подредените на пода татами и покритите с бамбукови рогозки стени, между които изкусно бяха окачени рисунки на корали и вечнозелени дръвчета бонзай. Въздухът беше влажен, сякаш растенията бяха наскоро поливани. В средата на стаята имаше два метални стола, печка хибаша и навито на руло кървавочервено въже.

Към него се приближи изящна млада жена — стройна, дългокоса, с приятно закръглен ханш, деликатни пръсти и самоуверена стойка на танцорка или гейша. Веднага личеше, че е получила съответната подготовка.

— Казвам се Евън — представи се тя.

Южи се поклони и ѝ каза името си, макар да имаше чувството, че тя го знае предварително.

Евън не каза нищо повече. Очите ѝ имаха цвят на светъл млечен шоколад. Беше облечена в къса черна пола и бяла копринена блузка. Върху лицето ѝ нямаше грим, на босия ѝ глезен проблясваше тънка златна гривна.

— Какво мислиш за мен?

— Мисля, че е твърде рано да кажа — отвърна Южи.

— Така ли? Аз пък ти се чудя...

— Защо?

Евън наклони глава:

— Ако се наложи да избираш, какво ще предпочетеш: да правиш секс с мен или с приятеля си Вакаре?

— Въпросът ти е арогантен.

— Вакаре те желае.

— Знам.

— Знаеш ли?

— Учудваш ли се?

Тя продължаваше да го гледа внимателно.

— Къде е Нишитцу-сан? — попита той. — Дойдох да се срещна с него.

— Дошъл си да посетиш „Забранените мечти“ — поклати глава тя. — Освен това си пиан. Положително ще предпочетеш да бъдеш с мен вместо с него, нали? — Последва почти незабележимо движение на раменете и блузката падна. Пристъпи напред гола до кръста, разтвори крака и се покатери върху него. Устните ѝ докоснаха ухото му: — Много ми харесва да съм неподвижна, с вдигнати над главата ръце...

Южи не посмя да отговори. Тя беше права, че е пиан и няма смисъл да се изправя срещу Нишитцу.

А той е бил луд, за да приеме плановете на Вакаре за тайно проникване в „Черният кинжал“... Но на думи всичко изглеждаше толкова просто, дори вълнуващо!

Едва сега действителността натеза като воденичен камък на шията му. Изпитваше ужас от Нишитцу и „Тошин Куро Косай“. Озовал се в „Забранените мечти“, той си даде сметка, че двамата с Вакаре едва ли имат някакви шансове да отстранят Нишитцу и сегашното ръководство на организацията.

— Харесва ми, когато кръвообращението в глезените спира и краката ми изтръпват — продължаваше да шепне Евън. — Когато се движат единствено гърдите ми... и ти...

Южи усети как започва да се възбужда. Това вероятно се дължеше на огромното количество саке и бира, което беше погълнал. А може би на вледеняващия страх, комбиниран с отлагането на капитулацията му пред Нишитцу. Чувстваше се като осъден на смърт, чиято екзекуция е забавена поради техническа повреда. Но това не попречи на члена му се да превърне в къс желязо...

Евън го усети и в гърлото ѝ заклокочи страстен стон, очите ѝ се премрежиха.

— О, това ми харесва много! Заедно ще усетим вкуса на всичко, заедно ще го запомним... — разкъса ризата му и опря набъбналите си зърна в гърдите му. — Ето още за какво си дошъл тук... — Белите ѝ зъби леко ухапаха шията му.

Възможно ли е човек да стане непредпазлив благодарение на страха? Южи нямаше отговор на този въпрос, единственото му желание беше да потъне в нея. Смъкна късата поличка, взе червеното найлоново въже от пода и започна да го увива около тялото ѝ. Голата плът заприлича на странно оцветена скулптура. Започна да стяга

въжето, ръцете ѝ стискаха металния стол, задните ѝ части се отделиха от татамито.

От устата ѝ се изтръгна дрезгав стон, вече наистина можеше да движи единствено гърдите си. Кожата ѝ заблестя от пот.

Южи беше толкова възбуден, че му беше трудно да се движи. Надвеси се над опакованото тяло на Евън, мускулите на гърба му набъбнаха, напрежението в душата му пееше непозната ария. Усещаше аромата на тялото ѝ, бавно разтваряше листенцата на буйната и женственост, окъпани в росата на желанието.

Проникна в нея с приятна лекота, бедрата ѝ потръпнаха, коремът видимо се стегна. Обзе го чувство на триумф, главата му пламна.

Заедно с нарастването на удоволствието в съзнанието му се появиха странни видения. Видя се като кукла с маска на клоун върху лицето, конците дърпаше Нишитцу. Напрегна зор и разбра, че конците всъщност пронизват пръстите на Нишитцу и на практика ги дърпа някой друг... Някой, чиято фигура тъмнее неясно зад него. Кой ли е той?

Южи простена и отпусна тялото си върху щедрата женска плът. Страстта бушуваше в него, пред очите му се появиха пръски бяла пяна, зъбите му потъгнаха дълбоко в рамото на Евън. Соленият вкус на потта се примеси с горчиво-сладникавия аромат на кръвта.

Миговете на екстаза отминаха, остана му удоволствието да разхлаби найлоновото въже и да гледа как червените следи от него бавно напускат плътта ѝ. Куклата Южи забави ритъма на танца върху конците, които дърпаше не Нишитцу, а... Да, сега вече ясно виждаше очертанията на тъмната фигура. Това беше Минако, собствената му майка...

Втренчи се в шоколадовите очи на Евън, кръвта му изстина, кожата му започна да настръхва.

— Какво става? — потръпна той.

— Не се страхувай.

— Не се страхувам — излъга той, но тя моментално го усети. — Имам някакви странни видения...

— Показвам ти света такъв, какъвто е в действителност.

Той се сви. Испита чувството, че макар да стои напълно неподвижно, Евън е измъкнала нож и го е опряла в гърлото му.

— Ти си търсач на истината — погали бузата му тя. — И аз ти вдъхнах дарбата да я разпознаваш. Дълги години наред майка ти е тази, която манипулира живота ти...

— Притежаваш дарбата на Хана — промълви сякаш на себе си той. — Но въпреки това нямам причини да ти вярвам. Ти умишлено вкара виденията в главата ми. Но няма гаранции, че те са истински. — Тялото му рязко се надигна и зае седнало положение: — Всъщност всичко това е организирано предварително — Вакаре ме напива и ме води тук, след което изчезва... Поемаш ме ти и започваш да ми внушаваш разни лъжи... Мисля, че това е част от плана на Нишитцу да ме подчини.

— Ще се убедиш, че съм ти показала истината едва след като виденията ти започнат да се сбъдват — усмихна се Евън. — Сега не мога да те убедя в нищо, моля те само едно — не забравяй това, което ти показах...

— Трябва да си вървя — надигна се Южи, изпитал силно притеснение от проявената не дискретност.

Но Евън очевидно изтълкува погрешно това притеснение, въздъхна и тъжно поклати глава:

— И ти си като всички останали... Вероятно вече разбираш защо съм сама, защо трябва да се крия тук... Кой би пожелал да остане с мен, след като разбере, че мога да се промъквам в мислите му?

Южи престана да се облича.

— Грещиш — поклати глава той. — Аз отлично зная какво е да бъдеш затворник. Моята природена сестра Хана е пленник на своята дарба — точно както ти си пленник на „Забранените мечти“... — взе ръката ѝ и тихо добави: — Разбирам как се чувстваш...

Евън се отпусна на колене пред него, ръката ѝ беше лека като перце.

— Трябва да те изкъпя — прошепна тя. — Нали имаш среща с Нишитцу-сан?

Дръпна завесата в дъното на стаята, зад нея се: разкри широка вана, издялана от камък. В продължение на четиридесет минути се занимава с тоалета му, а после, след като Южи вече беше облечен, бавно се завъртя около него. Очите ѝ не пропускаха нищо, приличаше на старшина, който проверява опрятността на ротата си преди тържествен парад. Кимна в знак на одобрение, после отвори вратата и

го поведе по дълг, осветен от бронзови свещници коридор. Спряха пред преграда от оризова хартия, Евън протегна ръка и я отмести.

— Нишитцу-сан — поклони се Южи. Облечен в черно кимоно с медни оттенъци, Наохару Нишитцу седеше в далечния край на просторната стая с дванадесет татами. По стените от кедър и преплетени бамбукови пръчки бяха окачени антични кимона, които, ако Южи можеше да вярва на очите си, бяха принадлежали на феодални владетели преди ерата на Иеясу Токугава — първия японски шогун. Повечето от тези дрехи бяха по на неколкостотин години и мястото им несъмнено беше в някой национален музей. Но те си висяха тук, в задната част на нощен клуб с неизвестна репутация и никой нищо не можеше да направи. Изключително, въздъхна в себе си Южи, докато пристъпваше бос във вътрешността на помещението, следвайки Евън. Явно всичко, което е свързано със „Забранените мечти“, носи отпечатъка на необичайното.

— Виждам, че оценявате тези вещи — доволно въздъхна Нишитцу. — Окачил съм ги тук, за да ми напомнят колко преходно нещо е властта... Всички тези кимона са били собственост на изключително властни мъже, всеки в своето време... Но властта е като пясък и изтича между пръстите ни, колкото и здраво да ги стискаме... — направи учтив жест и Южи бавно се настани на татамито срещу него. — А унижението е като горчив чай... Вкусът му е неприятен, но действа здравословно...

Погледна Евън и тихо добави:

— Благодаря, това беше всичко...

Не беше сам, в стаята присъстваше млада жена с властно и изключително красиво лице, облечена в черно-бяло копирено кимоно. Коленичила край плъзгаща се врата от оризова хартия, която водеше към изящната вътрешна градина, тя сякаш спеше.

— Извинявам се, че ви накарах да чакате, но закъснението беше неизбежно — подхвърли Нишитцу.

— Може би дойдох твърде рано — сведе глава Южи, после очите му пробягаха по вътрешността на помещението: — Вакаре няма ли да се присъедини към нас?

Усмивката на Нишитцу наподобяваше просто лека гимнастика на устните.

— Уви, не.

— Всъщност това няма значение. Мисля, че доста злоупотребих с вашето гостоприемство и вече е време да...

— Така ли? — склони глава Нишитцу. — По какъв начин сте го сторили, според вас?

— Извинете — промърмори Южи. — Имах предвид Евън...

Лицето на Нишитцу си остана непроницаемо.

— Харесвате ли Евън?

Сега беше ред на Южи да пусне в ход тънката си усмивка.

— Струва ми се, че и тя беше нещо неизбежно като тази наша среща — отбеляза той.

Видя, че Нишитцу се оказа неподготвен за забележката му, започна да се отпуска. Стана му ясно, че тук трябва да се прави ясно разграничение между истината и измислицата. Дали внушенията от Евън видения бяха истина? Дали майка му наистина го манипулира, или това е номер, чрез който Нишитцу иска да спечели доверието му?

— Моля, обяснете ми какво точно имате предвид, Шиан-сан — любезно склони глава Нишитцу.

— За Евън ли? Тя е изключителна жена. В някои отношения прилича на Хана, природената ми сестра... Имам предвид дарбата, която притежават... — Нишитцу бавно кимна, а Южи продължи: — След като прекарах известно време в нейна компания, вече не се учудвам на нашата среща и евентуалното ни... хм... опознаване. — Очите му бяха полускрити от клепачите: — Тази жена е ценно притежание... Фактът, че пожелахте да ми я отстъпите, ясно показва, че се нуждаете от моята помощ. Нали така, Нишитцу-сан?

Нишитцу довърши чая си и премина на горещо саке.

— Вие сте откровен човек, Шиан-сан — рече той. — Искрено ви се възхищавам. Понякога наистина трябва да говорим открито за *кокоро*, сърцевината на всичко в този живот... Вие правилно преценихте, че моментът е подходящ за такъв акт.

Седеше абсолютно неподвижно и сякаш не дишаше. Южи изпита смайващото усещане, че цялата сграда се крепи на раменете му.

— Това, което ви показва Евън, не е само миналото, а и бъдещето. А в крайна сметка вие сте тук, за да научите бъдещето, нали?

Жената със забележителното лице бавно се раздвижи, може би поради близостта ѝ с градината Южи остана с впечатлението, че наблюдава оживяването на величествена скала.

Нишитцу не отделяше тежкия поглед на блестящо черните си очи от лицето му.

— Вие ме познавате като политик, но аз се занимавам и с още редица дейности... — ръката му бавно легна в скута на кимоното. — Аз съм и якудза... — очите му напуснаха лицето на Южи и бавно обходиха стаята: — Това място е построено от „Тошин Куро Косай“...

— „Черният кинжал“.

— Точно така — склони глава Нишитцу. — Аз съм представителна „Тошин Куро Косай“ в определени области — очите му гледаха пронизително. — Евън ви е разкрила ревниво пазената си тайна и с този акт ни поставя в опасност. Убеден съм, че мнозина биха платили състояние, за да получат достъп до това, което се крие в главата ѝ... Защото то е поглед към бъдещето.

— И майка ми притежава тази дарба.

— Хм... Може би не съвсем същата...

Имаше нещо странно в начина, по който жената до прозореца държеше главата си и чертите на лицето ѝ се концентрираха. Сякаш се вслушваше в далечен разговор...

— Какво иска от мен „Тошин Куро Косай“? — попита директно Южи.

Усмивката на Нишитцу беше хладна и почти иронична.

— Същото, което иска и майка ви... Тайната на Оракула.

В стаята се възцари тежко мълчание.

— Не разбирам за какво говорите — обади се най-накрая Южи.

Жената с величественото лице помръдна, светлината докосна скулата ѝ.

— Стига вече, Шиан-сан — намръщи се Нишитцу. — Нали постигнахме съгласие относно кокорото? И двамата знаем, че майка ви е тази, която ви е поощрила за създаването на Оракула. Не греша, нали? Нима пред вас не са били открити хиляди други възможности? Защо сте избрали именно промяната на човешките ДНК?

— Майка ми действително направи подобно предложение — кимна колебливо Южи. — Репрограмирането на ДНК съвпаднаше с дълбокия ѝ интерес към биогенетиката...

— Точно така! — възбудено кимна Нишитцу. — А откъде се е появил този интерес? Задавали ли сте ѝ някога този въпрос? Не. От изражението на лицето ви разбирам, че това дори през ум не ви е

минавало... — Силните ръце на Нишитцу легнаха върху масичката, дебелите им пръсти леко потрепваха. — Ние сме причината за този интерес, Шиан-сан.

— Вие? — объркано го погледна Южи.

— Да, ние! „Черният кинжал“!

Отново настъпи тишина.

— Не ви вярвам — въздъхна най-сетне Южи.

— Нормално, на ваше място и аз нямаше да повярвам — кимна Нишитцу, раменете му леко помръднаха: — Но това е истината. Възложихме ѝ тази задача преди десетки години. От известно време насам ние се топим... По все още неустановени причини пресъхна потокът от деца, които се раждат с „макура но хирума“ — дарбата на прозрението... Наложих се да търсим начини за собственото си съхранение. Ето откъде идва „интересът“ на майка ви към биогенетиката. По тази причина я изпратихме в Камбоджа преди двадесетина години, пак тя е в основата на желанието ѝ да създадете Оракула... — ръцете му предупредително се вдигнаха от масичката: — Не си хабете дъха да ме наричате лъжец! Помислете хубавичко върху това, което казах, после ми кажете дали то не съвпада напълно със спомените ви за миналото.

Южи нямаше друг избор, освен да се подчини.

Нишитцу наблюдаваше смяната на емоциите върху лицето на госта си, в душата му се прокрадна състрадание.

— Ако все още имате съмнения, не е зле да се запитате откъде знаем за ревниво пазената ви тайна. Знаем дори името на първото ви опитно зайче: Лорънс Моравия. Майка ви лично го доведе в склада, в който държите своя биокомпютър. Искате ли датата и точния час на това събитие?

Юмруците на Южи набъбнаха под масата.

— Откъде знаете всичко това? — хладно попита той.

— Участвах в събитията — изръмжа Нишитцу. — А тя ви е засипала с лъжи.

Южи не реагира. Имаше чувството, че виси в безвъздушно пространство, в мрака на студения Космос.

— Както вече ви казах, ние сме тук да обсъдим бъдещето — продължи делово Нишитцу. — Не това, което ще стане утре или следващата седмица, а бъдещето като цяло. Разбирате ли, Шиан-сан?

В този миг Южи мразеше живота, мразеше онази част от него, която го беше подложила на манипулация. Безмълвно кимна с глава.

Нишитцу сякаш се ослуша и Южи извърна глава към красивата жена, която седеше със затворени очи и събрани длани, в поза на дълбока медитация.

— Чувствам се длъжен да ви покажа нещо — промълви след известно време домакинът. Бръкна във вътрешния си джоб и извади десетсантиметрово пакетче от оризова хартия, запечатано с личния му печат. Сложи го на масичката и го побутна към Южи.

На фона на черния лак пакетчето изглеждаше много красиво. Но Южи долавяше нещо злоещо в тази красота, сърцето му се сви. Имаше усещането, че главата му ще се пръсне. Чувстваше се като гмуркач, потънал прекалено дълбоко в морските дълбини, изгубил ориентация за посоките. Не беше в състояние да различава дори най-обикновените жалони, с чиято помощ нормалните хора решават проблемите на живота си.

Пръстите му внимателно започнаха да развиват опаковката, в очите му се появи смаяният израз на човек, станал неволен свидетел на тежка катастрофа или публична екзекуция.

После от гърдите му се изтръгна вик на ужас. В пакетчето лежеше отрязан човешки пръст, а пръстенът на него принадлежеше на зет му Хирото.

— Уви, Хирото е мъртъв — въздъхна Нишитцу. — Открил, че майка ви принадлежи към „Тошин Куро Косай“. Несъмнено щял да сподели откритието си с вас, затова тя била принудена да го убие...

Главата на Южи рязко отскочи нагоре:

— Майка ми никога не би...

Нишитцу го прекъсна с кратък гърлен звук и подвижната преграда в дъното се плъзна встрани.

— Мамо!

Минако коленичи отвъд преградата, главата ѝ беше сведена към гърдите.

— Прости ми, Южи-сан — промълви тя. — Не исках да убивам Хирото, но той не ми даде никакъв шанс. Искаше да ти разкаже всичко за мен... — главата ѝ горчиво се разтърси, Южи усети как отчаянието сграбчва сърцето му. — Трябва да разбереш, че наистина нямах друг

избор. Съдбата ти е в ръцете на Нишитцу-сан, Южи... Слушай внимателно това, което ще ти каже.

Някаква ръка се протегна и дръпна преградата, фигурата на Минако се стопи.

Южи понечи да стане, но жестът на Нишитцу го спря.

— Тя е в ръцете ни — тежко изрече домакинът. — Ние ще се грижим за нея — така, както винаги сме го правили. — Гласът му промени тона си и зазвуча успокоително: — Трябва да разберете, че майка ви е луда, Шиан-сан. Това се получава, когато „макура но хирума“ става прекалено натрапчива и умът вече не е в състояние да я контролира. — Побутна чашка със саке към Южи, няколко капки паднаха върху отрязания пръст на Хирото. — Ние можем да ѝ помогнем. Всъщност никой друг не е в състояние да го стори... — ръката му махна по посока на пръста: — Вижте какво е направила... Това не може да бъде акт на разумно същество!

Очите на Нишитцу ослепително блестяха.

— В бъдещето, което ви показва Евън, вие не видяхте всичко. Там се крият и други неща... Един изключително умен човек манипулира както вас, така и мен. Подхранва омразата ни, подтиква ни към война, която никой не желае... Този човек е американец, името му е Торнбърг Конрад Трети. Запознал се е с майка ви в Камбоджа, там са създали съюза, който ни заплашва днес...

Южи стисна главата си с длани, имаше чувството, че стоманен обръч стяга гърдите му.

— Мога да ви съчувствам, Шиан-сан — промълви Нишитцу. — Защото сме в един и същи лабиринт... Ако ние с вас не открием пътя навън, този американец ще ни унищожи. Всички, без изключение!

Джейсън Йошида се спусна в подземния гараж, взе една от служебните коли на Хам и се насочи към хотел „Фор Сийзънс“, където му предстоеше среща с представител на групировка с интереси във военнопromишления комплекс.

Остави колата на хопа, даде му нарочно голям бакшиш и му каза да избере най-доброто място на паркинга. Всичко това направи, с цел да бъде запомнен. После прекоси хладното, елегантно мебелирано фойе, излезе на терасата на кафенето и си поръча лек обяд. Справи се

с него спокойно, в клоните над главата му цвъртяха врабчета. Отново даде прекалено щедър бакшиш в брой, после разказа на келнерката един от своите винаги свежи вицове.

Четиридесет минути след като се появи във фойайето, той стана и отиде до един от телефонните автомати край стената. Свърза се с таксиметрова компания и десет минути по-късно скочи в лимузината, появила се пред магазина за мъжко облекло на три пресечки от хотела. Малко по-рано незабелязано се измъкна през един от служебните изходи на огромната сграда. Накара шофьора да го остави в дъното на Седма улица, прекосяваща по дължина целия Китайски квартал. Изчака таксито да изчезне сред оживения трафик, обърна се и пое пеша по улица „Х“, която приличаше повече на задушен коридор.

Марион Стар Сейнт Джеймс го очакваше в задната стаичка на ресторант „Феникс“, едно доста известно сред обитателите на квартала заведение.

Отмести найлоновата завеса и влезе в сепарето. Марион поглъщаше порция двойно задушено свинско, част от което щедро му предложи. Той отказа с поклащане на глава и се зае с огледа на заведението. По това време основният салон беше празен, персоналът обядваше около дълга маса в дъното. Никой не поглеждаше насам.

— Как се справям? — попита Марион.

— Отлично. Вече е наострил нос към „Грийн Бранчиз“...

— Нали ти казах, че мога да го направя, скъпи — усмихна се Марион.

— Да, признавам, че съмненията ми са били неоснователни. Не беше лесно да го настроим срещу баща му, тъй като Хам много държи да бъде единственият достоен син в семейството...

— Любовта на детето към бащата може да бъде нещо ужасно — отбеляза тя.

— Любовта стига твърде далеч, но тук става въпрос само за повърхностни емоции, които лесно могат да бъдат дирижирани — отвърна Йошида. — Аз например не помня баща си, но това не ми пречеше да обичам твоя...

— По-добре ти, отколкото аз — направи гримаса тя. — Той можеше да бъде много гадно копеле, особено когато имаше настроение за това. Измисляше наказания, достойни за арсенала на маркиз дьо Сад.

— Но те е направил това, което си днес.

— Ако баща ми беше тук, той несъмнено щеше да е съгласен с това мнение.

— Не бих го съдил толкова строго — леко въздъхна Йошида. — Контрабандистите на оръжие имат предостатъчно време да измислят разни екзотични наказания, особено по време на безкрайно дългите нощи, в които вкарват или изкарват стоката си... — Испита неволно уважение към умениято ѝ да се храни по източен маниер и с интерес наблюдаваше как дървените пръчици ловко подхващат късовете крехко месо и ги поднасят към устата. В душата му се таеше и друго, По-дълбоко уважение към тази жена. Защото тя не само беше имала куража да поеме опасния бизнес на баща си, но и да го изведе от кокошкарските сделки, превръщайки го в многоканална международна компания, по модела на големите мултинационални конгломерати.

— Не мисли, че не зная защо обичаше баща ми, скъпи — пропя Марион. — Той не го правеше за пари. Започна контрабанда на оръжие в полза на един от своите ирландски приятели, чийто брат английските войници пребили до смърт наред Белфаст... Отношението му беше принципно и строго идеалистично. Мразеше „имперската“ концепция и беше дълбоко убеден, че икономическите трудности на Англия се дължат именно на нея. „Дори римляните не успяха да спасят своята империя, казваше той. А те са били далеч по-умни и по-могъщи от нас... Поддържането на Източния блок от страна на Русия е също борба за запазване на една империя, макар и неназована. Помни ми думите, моето момиче — именно това ще доведе до краха на самата Русия!“ — Марион замълча за миг и прокара тежката храна с няколко глътки черен чай. — Страхотен ум беше този мой баща!

— Но въпреки това ти продължаваш да го мразиш — отбеляза Йошида. — Намирам, че това противоречие е наистина възхитително!

— Бас държа, че е така, скъпи. А сега ми кажи какво мислиш за другите баща и син...

— Торнбърг се държи назидателно — започна Йошида. — Подценява Хам, знае, че може да го смачка като дървеница... Продължава да се мисли за неуязвим, изобщо не може да предположи, че ще се сгромоляса именно заради сина си.

— Виждаш ли? — усмихна се Марион. — Пак твоята двойственост, всичко в живота ти е подчинено на нея и мисля, че

именно това ме привлича към теб... Обичаш да живееш добре, но в същото време окото ти не би мигнало, ако се окажеш просяк. Нали ти казваше, че парите карат човека да се блъска в бетонни стени? Карат го да иска неща, които нямат никакво значение, едновременно с това да пренебрегва други, наистина важни... Парите унищожават принципите. — Допълни чашата си и вдигна глава: — Едно ще ти кажа, скъпи — Торнбърг Конрад III е ясно доказателство за правотата на тези думи! — раменете ѝ леко потръпнаха, на лицето ѝ се изписа отвращение. — Уф! Не можеш да ме вкараш в леглото на това същество, дори да ми обещаеш всичките оръжия на Щатите! Виж, синчето е друга работа...

— Да — съгласи се Йошида. — Макар да не си прави труда да размишлява над този факт, Хам наистина е коренно различен от баща си. Номерът е да подхранваме заблудата, че двамата със стареца са изковани от една и съща сплав... После, когато дойде моментът да открие какво е намислил баща му в *действителност*, той не може да не се пречупи. Гневът му ще е страшен. Ще се превърне в нещо като нашите ракети, насочен право в сърцето на Торнбърг. Без съмнение именно тогава ще изплува тайната му омраза към стареца, направил така, че да го остави без майка... А когато види с очите си списъка на прегрешенията на Торнбърг Конрад Трети, синът ще убие бащата със собствените си ръце!

— Тази мисъл май наистина те възбужда, а?

Йошида ѝ отправи продължителен поглед, но не отвърна нищо.

— Марион отблъсна чинията, сякаш изведнъж бе загубила апетит.

— Всички войни съдържат елемент на лудост, скъпи — въздъхна тя. — Но някои просто са по-луди от останалите... — Извади пудриера, щракна капачето и започна да полага червило върху устните си. — Я ми кажи, скъпи, как стана така, че Одри Симънс е разбрала за деловите ми отношения с Торнбърг?

— Не само за тях, а и за чукането — отвърна Йошида, вдигна ръце и придърпа ръкавите на сакото си. — Виж, нямам нищо в ръкавите... — на устните му се появи мрачна усмивка: — Измамата не е привилегия само на фокусниците. Аз имам достъп до компютри, които вземат седем-осем снимки и с лекота ги превръщат в една... Правят го толкова убедително, че могат да заблудят всеки... — от

гърдите му се откъсна лека въздишка: — А що се отнася до деловата част, аз просто накарах Харис Патерсън да свърши мръсната работа вместо мен. Той е лошо момче, знаеш... От време на време бърка в сметките на клиентите си, за да склучи някоя дребна сделчица. Ако този факт получи гласност, той моментално ще изхвъркне от професията. — Стана му приятно от възхищението, което се четеше в очите на Марион. — Както и да е... Познавам жените като Одри Симънс. Умират да сплетничат, а тази пък умира да начука Хам... Направих така, че да ви види в онзи ресторант, но вече предварително я бях обработил така, че беше готова да повярва на това, което ще ѝ кажа... Нещо като самохипноза, знаеш...

Марион прибра червилото и щракна капачето на пудриерата.

— Мисля, че Хам мъничко ще ми липсва — призна тя. — Не е като другите, властта все още не го е корумпирала...

— Въпрос на време — отвърна Йошида и леко въздъхна. Тази жена е умна, рече си той. Прекалено умна, за да оцелее.

— Отивам да пишкам — надигна се Марион и хвана чантичката си. — Защо не платиш сметката, докато се върна?

Йошида изчака фигурата ѝ да се скрие зад вратата на дамската тоалетна в дъното, после хвърли банкнота от двадесет долара на масата и се насочи към мъжката тоалетна.

Надникна вътре, увери се, че няма никой и продължи по коридора. Вратата в дъното водеше към кухнята, а малко преди нея беше черният вход на заведението. Върна се обратно, надявайки в движение комплект тънки хирургически ръкавици. Извади къс извито желязо от джоба си, пъкна го в евтината ключалка на дамската тоалетна и натисна. Ключалката веднага поддаде, той се шмугна вътре и внимателно затвори след себе си.

Торнбърг настоя да присъства на погребението на Тифани Конрад. Лекарите се противопоставиха, тъй като в продължение на шестнадесет часа бяха разчленявали трупа на съставните му части, опитвайки се да съберат максимална информация за това, което се беше случило. В крайна сметка Торнбърг успя да се наложи. Ако не е друго, поне с най-тежкия си аргумент — че плаща високите заплати на тези лекари от собствения си джоб.

Погребение беше само дума, предпочетена от стария богаташ. Дума и нищо повече. Защото останките на жена му щяха да бъдат кремирани заедно с всичко, което свидетелстваше за приложението на „Фактор на растежа № 1“ — онази странна, наподобяваща инсулин субстанция.

Насочил поглед в буйните пламъци, той позволи на душата си да потъне в спомени. С Тифани имаше много спомени, повечето от тях приятни. Едновременно с това мислеше за смъртта, чието присъствие винаги усещаше. Сега тя щеше да бъде единствената му компания, макар че Торнбърг Конрад III винаги я беше мразил, тя беше единственото нещо на света, от което изпитваше страх.

Вратата зад гърба му се отвори и затвори, той леко се раздвижи. После до него се изправи Хам.

— Тръгнах в момента, в който научих — промълви той.

— Добре си направил.

В гласа на Торнбърг липсваше вълнението и Хам мислено отбеляза този факт. Усещаше годините на баща си с цялата им смазваща тежест, постоянно търсеше наченки на сенилност, които биха поставили под заплаха плановете им да блокират икономическата експанзия на „Черният кинжал“. На практика беше започнал да си дава сметка за пропастта, която го разделя от баща му, за пръв път от дълги години насам изпита открито чувство на гняв към него. Гняв, който беше потискал в продължение на десетилетия, но който не беше престанал да го души... За него прегрешенията в живота на Торнбърг бяха без значение, но само едно не можеше да му прости: омразата, която беше изпитвал към майка му. Безсърдечието му я беше принудило да потърси утеха в извънбрачна връзка, а после той беше заел мястото на Господ Бог, проклинайки я за това, че се е родила. Боговете можеха да си позволят подобна волност, разбира се. А Хам постепенно си даде сметка, че цял живот беше гледал на баща си именно така — като на Бог. На практика обаче той беше човек като всеки друг, със своите недостатъци и грешки. Но за разлика от повечето хора, никога не беше склонен да ги признае. Хам беше доволен, че най-сетне прогледна. Нещо, което — както призна честно пред себе си — едва ли щеше да постигне без помощта на Йош. И вече беше убеден, че след като Торнбърг няма смелостта да признае

аморалното си поведение, това ще трябва да стори той — неговият син.

— Така и така си тук — промърмори Торнбърг, без да откъсва очи от буйния огън: — Би могъл да ме информираш за нещата около Матсън...

Ето го мигът на истината. Хам понечи да го отложи, да излъже баща си, че всичко върви по план. Но после скритият гняв започна да взема връх и той тръсна глава. Майната му! Стига вече лъжи!

— Матсън е извън контрол! — изръмжа той. — В момента се намира в компанията на японката Шика, която е известен член на „Черният кинжал“. Не знаем като какъв — пленник, съюзник? В допълнение е замесен в убийството на един от своите хора, плюс мъчителната смърт на главния полицейски комисар на Ню Йорк. Опитали са се да го заловят в града, но е успял да се измъкне, неизвестно как...

Торнбърг мълчеше и Хам потръпна.

— В едно отношение глупостта, която си проявил, вече е без значение — промърмори най-сетне старецът. — Матсън е точно там, където исках да бъде...

— Зарежи го Матсън! — раздразнено го изгледа Хам. — Вече ти казах, че е извън контрол. Йошида и аз...

— ... Изобщо нямате представа какво става! — довърши с остър глас Торнбърг. Даваше си сметка, че престъпва границите, които сам беше очертал, но това вече беше без значение. Тифани отпътува за вечността, а единствената му утеха Хамптън се оказа мекушав и капризен като останалите му деца. Всички го разочароваха, нито един не заслужаваше да бъде негов наследник. — Изиграх те точно по начина, по който изиграх генералите в Пентагона, президента и всички останали! — очите му блестяха, отразявайки модерната клада на Тифани. — По-умен съм от всички вас, взети заедно! Нямам нужда нито от теб, нито от макиавелианската ти сянка! Имам нужда единствено от Матсън. Той е устремен към сърцето на „Черният кинжал“. Той ще ги спре и ще ми донесе каквото искам!

Хам гледаше и мълчеше. Йош е прав, старецът е превъртял, въздъхна в себе си той. Може да мисли единствено за Матсън. Последниците от това, което „Черният кинжал“ върши спрямо обществото, спрямо всички нас, за него са без значение.

— Я се вземи в ръце! — остро извика той. — Признавам заслугите ти за организацията на борбата срещу „Черният кинжал“, но трябва да разбереш, че времето ти изтече! Става въпрос за икономическото бъдеще на Америка, но ти мислиш единствено за своя Матсън! Това е ирационално, поставя цялата операция под заплаха! Няма да го позволя! Иди си у дома и ако искаш, плачи за младата си булка, ако не искаш, недей! От този момент нататък си свободен от всякакви задължения. Операцията ще бъде ръководена от Йош и мен!

Тирадата на Хам му се стори толкова наивна, че Торнбърг избухна в смях.

— Господи! — изхълца той. — Нима не разбираш, че нещата следват своя ход, независимо от смешните ти усилия?

Хам мрачно го изгледа, подигравателният смях на стареца му се струваше непоносим. Но направи огромно усилие и се сдържа. Вече се беше нагледал на хора, които отпадат от играта само след няколко добре премерени думи на баща му.

— Искам да се въздържа от конкретни операции и нищо повече — кратко обобщи той. — Те вече не те засягат!

Торнбърг мълчаливо гледаше как синът му затваря вратата зад гърба си. Обзе го чувство на гордост от начина, по който Хам устоя на умишленото унижение, но едновременно с това беше загрижен. Вероятно множеството тайни, които беше принуден да съхранява, вече започваха да пречат на ясната му преценка, въздъхна в себе си той. Знаеше, че скоро трябва да обърне по-сериозно внимание на машинациите на Хам и Йошида, иначе рискуваше да изпусне контрола върху положението.

В едно отношение Хам е прав, помисли си той. *Аз наистина съм вманиачен по отношение на Улф Матсън, но Хам никога няма да разбере истинската причина за това.*

От най-ранна възраст Торнбърг не само обичаше предизвикателствата, но и умишлено ги търсеше. Колкото по-големи бяха те, толкова по-добре. Най-голямо удоволствие му доставяше мигът на триумфа, особено в ситуация, в която всички очакваха да го видят победен.

Най-хубавото нещо на света е да видиш как лицето на врага ти се сбръчка от поражението, казваше някога баща му. Обзема те

радостно опиянение, имаш чувството, че си се спасил от мъртва опасност.

Вече не помнеше кога взе решение да измами смъртта. Тази непосилна задача му помогна да навлезе във всички слоеве на обществото, да опознае възхода и падението. Най-напред потърси контакт с определени индивиди, обикновено властни и саможиви, чиито представи за живота и смъртта рязко се отличаваха от тези на тълпата. В крайна сметка обаче откри, че жаждата им за вечен живот не е нищо повече от метафизическа заблуда, пропита от миризмата на змийска мас, натежала от езически предразсъдъци и психарски мании.

Истинската надежда потръпна в душата му едва когато се запозна с първите открития на биохимията — наука, която в онези години правеше началните си стъпки и дори нямаше име. Надеждата му укрепна по време на Виетнамската война, която предлагаше изобилие от материал за експерименти на определени, ангажирани в армията учени. Тогава за пръв път разбра, че мечтата му да измами смъртта може би е на път да се реализира.

Беше убеден, че ако успее да събере, анализира и усвои всички достижения в тази насока, в крайна сметка ще разреши загадката и ще постигне това, на което беше отдал цялата си душа — вечния живот. Изследванията вървяха напред, скоро беше открит и „Фактор на растежа №1“, който даваше големи надежди. Проблемът с бързия му разпад обаче все още не беше решен. Екипът от учени търсеше пътища за стабилизирането му и онази тайнствена добавка, която ще донесе формулата на успеха. Но тя продължаваше да се изплъзва при сложните лабораторни анализи, биохимиците от „Грийн Бранчиз“ не само не успяваха да я получат в синтезиран вид, но дори не можеха да й дадат дефиниция.

Отправил поглед в пламъците, които поглъщаха Тифани Конрад, Торнбърг ясно разбра, че единственият шанс да надхитри смъртта е свързан с личността и способностите на Улф Матсън. Сега си даваше сметка, че наистина си е струвало да спаси живота му — там, в джунглите на Камбоджа, преди повече от двадесет години... Това е животът, въздъхна той. Карма, както казват японците...

Затвори вратичките на пещта и се запита дали не беше наблюдавал прелюдията към собствената си смърт. Колко време му остава? Нямаше отговор на този въпрос, *една жена* на този свят

притежаваше този отговор, но тя все още беше далеч от могъщите му пипала. Не губеше надежда да го измъкне от нея, това беше причината, поради която продължаваше да се инжектира с вариации на субстанцията, убила Тифани...

Но съществуваше и обратният вариант — той не знаеше дали щеше да е жив, ако не се инжектираше с тази субстанция... От известно време насам го беше обзело подозрението, че е надживял биологично предопределената си среща със смъртта. Това означаваше, че все пак е получил това, което иска. Беше надхитрил смъртта, продължаваше да го върши и в момента. Но това беше пирова победа, която, както твърдеше някога баща му, в крайна сметка не е никаква победа...

Състоянието на нещата беше просто и ясно. Спирането на процеса на стареенето е временно явление, което все някога ще приключи. А след него, както сочеха последните експерименти, ще дойде времето на ужасните болки и страдания, чието единствено лечение си остава морфинът. Това не е най-добрият начин да се приключи с живота, но друг нямаше. Единствената му надежда беше Улф Матсън, който може би ще успее да открие ключа към загадката, с която се бяха сблъскали преди години в камбоджанската джунгла.

Уединена в кабинката, Марион се питаше защо Джейсън Йошида беше споделил плановете си с нея. После чу как вратата се отваря. Замръзна на място, сигурна, че беше превъртяла ключа. Очите ѝ сякаш искаха да проният тънката преграда на кабинката. Пръстите ѝ нервно се заровиха в чантичката, отчаяно търсейки нещо, което би могло да бъде използвано като оръжие. Господи, къде се дяна онази пиличка за нокти? Преди време беше изпилила тесния ѝ край, превръщайки го в остро шило. Просто така, за всеки случай...

Дланта ѝ се обви около нея в мига, в който вратата на кабинката рязко се отвори и в процепа изплува заплашителното лице на Джейсън Йошида. Потръпна и се сви пред омразата, която искреше в погледа му. Не можеше да я опише, не можеше да открие причините за нея. Може би защото тази омраза не беше лична, а могъща и всеобхватна... Омраза към живота и хората... Испита чувството, че наднича в бездънен кладенец, запълнен с отвратителни миазми. Това беше

душата на Джейсън Йошида — грозна, мрачна, заплашителна. Кръвта замръзна в жилите ѝ.

Йошида протегна ръка и разкъса предната част на роклята ѝ. Пръстите му се увиха около сутиена и рязко го дръпнаха. Болката, която проряза гърдите ѝ, вероятно спомогна за излизане от шока. Марион стисна пиличката и направи опит да я измъкне. Нещо в чантичката ѝ попречи, после върхът на примитивното оръжие се закачи за ципа...

Дантеленият дамски атрибут се уви около шията ѝ. От устата на Йошида излетя дрезгаво ръмжене сякаш бездомно куче виеше в близкото сметище. Ръцете му рязко дръпнаха двата висящи края на сутиена, тялото на Марион отскочи нагоре. Задави се, очите ѝ плувнаха в сълзи, притокът на въздух към дробовете ѝ рязко прекъсна.

Пиличката най-сетне изскочи на свобода, чантичката падна и се разпиля на мръсните плочки. Но силите не ѝ достигнаха, Йошида с лекота изтръгна примитивното оръжие от пръстите ѝ.

Стояха прави и дишаха тежко, почти опрели бузите си. Марион усети как топлината на тялото му нараства, превръщайки се в ослепително слънце. Испита студ и това беше последното ѝ усещане. После и то започна да се стопява. За миг испита чувството, че увисва във въздуха, напълно лишена от тегло, после и това чувство изчезна.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА ТОКИО / ВАШИНГТОН

Какво великолепно място, помисли си Улф, когато двамата с Шика навлязоха в оживените централни улици на Токио. Прилича на високотехнологична крепост, изградена от силикон и стомана. Отпечатъците на модерния свят бяха видими навсякъде: огромните рекламни пана, изпъстрени със странно подредени един под друг йероглифи, окачени, на върха на високите кули на небостъргачите, бяха най-яркото доказателство за тяхното присъствие.

— Повечето чужденци се объркват от този град — каза Шика и разпери ръце. — Но никак не е трудно да го разберат. Токио е „хаде“ — нещо, което в приблизителен превод означава изобилие, но още красота и привличане... Виж цветовете — златно на богат виолетов фон, отсреща пилоните от неръждаема стомана греят на слънцето като разтопено сребро, по-нататък е топло жълтото и охрата на храмовете... Точно това е същността на Токио, неговото „хаде“... Буйното преливане на цветовете... Проумееш ли тяхната хармония, значи разбираш всичко за Токио...

Застанали до една сергия на брега на Сумида, те хапнаха типичните за този район дебели макарони с вкус на риба, полети обилно със соев сос. Пиха зелен чай, в картонени чаши.

По време на полета Улф спа доста, но все още се чувстваше уморен от дългата нощ. Затворен в ковчега от алуминий и стомана, той отново преживя кошмарите с Шика и Сума. Виждаше ги ту като приятели, ту като смъртни врагове, въвличащи го в смъртно опасна игра, която не можеше да проумее...

— Не бива да се заблуждаваш от ултрамодерната панорама на Япония — предупреди го Шика, докато си пробиваха път по претъпканите с народ тротоари. — Тукашното общество в много отношения е феодално както преди векове... Не точно според вашите представи за света, а по-скоро по свой, самобитен начин. В съвременното възпитание продължават да съществуват неща като

пълното, граничецо е покорство подчинение, като „гири“ — чувството за дълг...

Важната информация, която в тази страна винаги е поверителна и без която не можеш да напреднеш нито крачка напред в кариерата, се обменя в рамките на определен кръг от хора, които са свързани по няколко признака — землячество, общо образование, тясно преплетени семейни връзки. В тази светлина могат да се открият стотици и хиляди феодални владетели, които властват точно така, както са го вършели дедите им през XV век, още преди Иеясу Токугава да ги обедини под общото знаме на страната, получила името Япония.

Шика махна с ръка на едно такси, което закова пред тях и задната му врата автоматично се отвори. Използването на този вид транспорт в Токио съвсем не означава бързо придвижване, но тя очевидно искаше да му покаже града в цялото му великолепие, задъхан в ритъма на милионите си обитатели, наблъскани плътно един до друг, като дребни рибки в кутия за консерви...

Огромно анимационно табло, прикрепено към стройната кула на небостъргач от стомана и стъкло, очевидно запълнен с офиси, показваше в детайли някаква хирургическа операция. После на екрана се появи главата на красива жена, която се усмихваше и говореше нещо на японски. Миг по-късно думите и се изписаха в рамките на балон от сорта на тези, които присъстват в комиксите. Отначало на канджи — официалния писмен език в Япония, а после и на английски:

ШИАН КОГАКУ — НИЕ СМЕ ВИНАГИ С ВАС.

Най-накрая таксито спря пред висока стълба от камък, зад която се виждаше величествен храм, построен изцяло от дърво. Пространството около него беше заето от изненадващо гъста гора, сред която, според обясненията на Шика, се намират голяма част от чуждестранните посолства. Районът се казваше Акасака, в централната му част беше разположен Диет — японският парламент. Шика плати на шофьора и двамата слязоха на тротоара.

— Това е Хие Жинжа, един от известните шинтоистки храмове — поясни тя, докато преминаваха през дървения портал, лакиран в червено, и поемаха нагоре по стъпалата. — За пръв път е построен

през 1478 година, целта му е била да защитава древния замък Едо. От тогава до наши дни е разрушаван няколко пъти и отново изграждан...

Стигнаха просторния, покрит със ситен чакъл двор. Ограждаха го спомагателните сгради „хайден“, между които се издигаха малки параклиси.

— Светите постройките, които виждаш, са построени през 1967 година. Но поради факта, че всички храмове в Япония са били разрушавани многократно, човек бързо се освобождава от чувството, че посещава нови светилища...

Улф инстинктивно усети правотата на думите ѝ. Тук, в центъра на кипящия град, цареше величествена тишина — нещо, което човек очаква да срещне в девствената планина, на стотици километри от урбанизацията. Такава тишина може да бъде нарушавана единствено от воя на вятъра и крясъците на самотен хищник... Естествено и тук долитаха приглушеният грохот на трафика и натрапчивият вой на рекламите, но спокойните, навяващи мисли за вечността — звуци на храма имаха далеч по-силно въздействие. Това с особена сила се усещаше при монотонния звук на камбаната, призоваваща „ками“ — свещените духове на храма, при тихото съскане на бичкията в ръцете на дърводелеца, който отговаряше за поддръжката, при почти неуловимите звуци, идващи от вътрешността на величествената сграда. Те сякаш бяха могъща лупа, която властно привлича вниманието на посетителя и го кара да се вслушва в шепота на историята.

— Тук е много красиво и спокойно — отбеляза Улф.

Шика доволно се усмихна, но той ясно усети някакво неизказано напрежение в тялото ѝ.

— Доведох те тук, за да се срещнеш с една жена — погледна го в очите тя. — Обещай ми, че ще я изслушаш.

Усетил, че това е важно за нея, Улф сви рамене:

— Добре.

Не виждаше какво може да загуби.

Пресякоха двора и се насочиха към храма. Зад него бяха паркирани две блестящи черни лимузини с униформени шофьори зад воланите. Миг по-късно от страничната сграда започнаха да излизат участниците в сватбена церемония.

От двете страни на входа към Хие Жинжа се издигаха стъклени шкафове, в които бяха поставени свещените маймуни — закрилници на храма, облечени в разкошни дрехи. Пред един от тях стоеше самотна жена. Улф отбеляза, че главата ѝ се извъръща към тях далеч преди да е чула стъпките им.

— Моля те да помниш какво ти разказах за „гири“, дълг и покорство — прошепна настоятелно Шика, сякаш искаше да му отпрати важно предупреждение. — Точно това дължа на тази жена...

В секундата, в която съзнанието му прекоси океана на времето и свърза чертите на жената с едно забравено от Бога селище в сърцето на камбоджанската джунгла, ушите му уловиха и думите на Шика, долетели сякаш през вода:

— Улф, това е Минако, моята майка.

— Радвам се да ви видя отново, Улф-сан — поздрави го топло Минако, сякаш бяха стари приятели.

Първото нещо, което му направи впечатление, беше направо зашеметяващо. Тази жена не беше остаряла дори с ден от последната им среща преди повече от двадесет години! Даже изглеждаше по-млада и по-красива! Стана му ясно, че и тя обладава „макура но хирума“...

Беше облечена в европейски дрехи — черна пола, бяла блузка, златно коланче и огърлица, над всичко това се спускаше дълго до глезените палто. Въпреки строгите цветове, всичко по нея беше белязано с една особена омекотеност на линиите, подчертаваща женствеността. Това, прибавено към контраста между черното и бялото, явно носеше определено послание, предназначено за него. Той трябваше да си спомни за жената боец, за двойствената същност на всички живи хора.

— Помолих дъщеря ми да ви доведе тук, в Хие Жинжа, защото се страхувах, че иначе ще бъдете изкушен да ме възприемете през филтъра на войната — продължи Минако.

Дъщеря ми!

— Това не беше ваша война — поклати глава Улф.

— Напротив — отвърна тя. — Моя беше, поне онази война, която водехте вие и Торнбърг...

Торнбърг Конрад III. Не беше възможно да види Минако и да не си спомни за него. Шпионинът на шпионите. Целият генерален щаб

играеше по свирката му, или поне така изглеждаше тогава, във Виетнам... Улф се беше завърнал там, откъдето всичко беше започнало. Не беше случайно, че на прага на новия живот го очаква Минако, търпелива и спокойна като паяк.

Минако и Торнбърг Конрад III. Две сенки от миналото, заровени толкова дълбоко под земята, че дори ЦРУ няма представа за тяхната дейност. Спомни си за Шипли — шпионина на Военното министерство, който първо го вербува, а после се опита да го ликвидира. Защо? Това стана веднага след като влезе във връзка с Шика. Дали Шипли работеше за Торнбърг Конрад III? Нима това е причината за всички лъжи и предателства, за убийствата? Една частна война между Минако и Торнбърг, водена с различни средства в продължение на две десетилетия?

Усети как всички лъжи и измами се обединяват в душата му, обзе го дълбока погнуса.

— Това беше една смъртоносна игра, нали? — извърна се той към Шика, Направи безуспешен опит да се контролира, тялото му се разтърсваше от разкритията, които се блъскаха в съзнанието му. — Бил съм маша в ръцете на Торнбърг, в твоите също! Мога само да предполагам, че той е искал да ме използва срещу майка ти... — извърна се към Минако и попита: — А вие? Какво искате от мен? Признавам, че дъщеря ви доста добре се справи със задачата да ме откъсне от предишния ми живот. Всичко отиде по дяволите приятелката ми, екипът ми, работата ми!

— Дъщеря ми казва, че вие вече сте бил откъснат от този живот — спокойно отбеляза Минако.

Улф не отговори, очите му бяха заковани върху Шика. Въздухът изведнъж натежа от звучните удари на камбаната, която призоваваше „ками“.

— Обеща да изслушаш майка ми! — отчаяно прошепна Шика.

Не биваше да го казва.

— Когато стигнах до заключението, че Сума изпълнява своята длъжност в лагера на противника, аз съм бил безкрайно далеч от истината, нали? — попита той.

Тя не отговори и Улф продължи:

— Не успях да разбера какво ми липсва от мозайката, но заслугата е изцяло твоя. Лесно беше да ме убедиш, че вътре в „Черният

кинжал“ се води борба за надмощие, нали така? Ти представляваш добрите, докато Сума е пратеник на лошите. Нищо подобно! След като онази нощ бях в твоя апартамент на Шеста улица, аз си направих труда да те проследя. Видях те да се качваш в катафалката. Кой беше зад волана, Шика? Не е нужно да отговаряш, вече зная... Беше Сума. Вие двамата не сте врагове, не работите за различни каузи...

— Улф, не съм те излъгала за борбата в „Тошин Куро Косай“!

— Млъкни! — изръмжа той. — Нима мислиш, че все още мога да ти вярвам?

— Признавам, че съм те лъгала, но сега...

Тя изведнъж млъкна, шокирана от това, което усети. Връхлетя я внезапно, без предупреждение. Силата на яростта му, увеличена стократно от „макура но хирума“, се стовари върху нея като гръм. Тялото ѝ отлетя назад и се блѡсна в стѡкления шкаф. Свещената маймуна вътре опасно се разклати.

— Прекратете това! — обади се разтревожено Минако. — Веднага го прекратете!

Смаян от това, което беше направил, зашеметен от силата на собствената си психика, Улф млѡчеше и гледаше.

Шика се отпусна на колене. Не беше имала време да реагира. Сега го имаше, но отказа да се възползва от него. Свела глава към гърдите си, тя сякаш ридаеше. Миг по-късно се изправи и, без да погледне майка си или Улф, затича надолу по каменните стѡпала. След това изчезна в кипежа на Токио.

Притиснал до себе си трупа на Марион Стар Сейнт Джеймс, Йошида усети студенината му и затвори очи. Чуваше единствено ударите на сърцето си, чакаше.

Така изминаха няколко безкрайно дълги секунди. После се отдрѡпна, преметна тялото през рамо и внимателно отвори вратата. Коридорът беше пуст. До слуха му достигна разпален спор. Отпуснати след обилния обяд и съответното количество „Джони Уокър“ — черен етикет, хората от персонала на заведението обсъждаха дали да приемат увеличени наем на собственика, или да си търсят ново помещение. Йошида внимателно прекоси коридора, отвори черния вход и отново се огледа. Задната уличка беше безлюдна. Отвори капака на голямата

кофа за боклук, пусна вътре безжизненото тяло на Марион и набързо го покри с отпадъци.

Петнадесет минути по-късно отново беше във фоайето на „Фор Сийзънс“. Пристъпи към автоматите до стената и набра номера на Хам.

— Лоши новини — рече. — Марион Стар Сейнт Джеймс е мъртва.

Отвърна му мълчание и той разтревожено се запита какво ли минава през главата на Хам.

— Какво се е случило? — най-сетне попита Хам, в гласа му се долавяше несигурност.

— Неизбежното — прошепна Йошида, притиснал устни до мембраната.

— Господи Иисусе! — възкликна Хам. — Каква жена беше тя! — после, след успешен опит да се вземе в ръце, добави: — В нейния бизнес врагове се създават много лесно!

— Или пък е знаела твърде много — вметна Йошида, направи кратка пауза и попита: — Не мислиш ли, че смъртта ѝ е свързана с това, което ти разказа за стареца и клиниката „Грийн Бранчиз“?

Хам не отговори, това не беше и нужно.

Много скоро Улф усети липсата на Шика. Остро и с отчаяние — както излизащ от упойка пациент усеща липсата на отрязания си крайник. Неестествената тишина в храма вече не му се струваше спокойна. Сърцето го болеше. Не можеше да разбере защо страда за човек, който на всяка крачка го беше мамил.

— Грешката е изцяло моя — горчиво промълви Минако. — Не биваше да настоявам за тази среща. Но времето ни изтича... Току-що се връщам от погребението на зет си, който, меко казано, почина твърде преждевременно...

Над главата ѝ се поклащаха първите цветчета на сливово дръвче — нежни и невероятно свежи. Полъхна ветрец, Минако потръпна и придърпа полите на дългото си палто.

Улф внимателно я наблюдаваше, опитваше се да я приеме като майка на жената, която разби живота му. Имаше странното усещане, че

всичко наоколо — дори цветовете по клоните на дърветата — е нещо, което тя е организирила...

Беше твърдо решен да не се поддава на уловките ѝ.

— Какво искаше от нас тогава, в джунглата? — хладно попита той.

— Нещо бъркаш — спокойно отвърна тя. — Не аз, а вие с Торнбърг искахте нещо от мен... Той беше много увлечен в опитите си да забави процеса на стареене...

— А какво ще кажеш за *твоите* опити?

Тя само го погледна.

— Между теб и Торнбърг няма кой знае каква разлика — горчиво добави Улф.

Ударът попадна точно в целта. Минако потръпна, очите ѝ пламнаха.

— Май никога не си го познавал отблизо! — просъска тя. — И по-добре. Защото той е човек, който отравя всичко около себе си! — извърна се встрани и добави: — Или почти всичко...

— Нима очакваш да повярвам, че го познаваш по-добре от мен?

— В онази нощ, докато ти спеше, аз му позволих да ме съблазни — обърна се да го погледне Минако. — Имах причини за това, но те нямаха нищо общо с експериментите. После разговаряхме. Благодарение на своята „макура но хирума“ разбрах много неща за него — много повече, отколкото той би могъл да допусне... — главата ѝ клюмна на гърдите. Камбаната отново звънна, подчертавайки още повече тишината във вътрешността на храма. — Вероятно видях този миг, от който започна всичко... Ако бях наредила да ви убият, животът може би щеше да бъде по-прост... *Сегашният живот*... Но и аз щях да съм мъртва. Което означава, че Достопочтената майка щеше да има свободата да осъществи безумните си планове...

— Коя е Достопочтената майка?

— Ръководителката на „Тошин Куро Косай“.

— Доколкото съм информирай, „Черният кинжал“ се ръководи от човек на име Наохару Нишитцу — отбеляза Улф.

— Това е грешка, която всички допускат — поклати глава Минако. — Нишитцу е подставена фигура, на практика конците се дърпат от Достопочтената майка. Това е направено нарочно — по този

начин тя има възможност да участва в срещи и разговори с външни хора, без да привлича вниманието. И печели от това...

— Достопочтената майка е твой враг, така ли?

— Да — кимна Минако. — Освен това е кръстница на Шика.

Улф почувства как краката му омекват и седна. Гневът му се беше изпарил, оставяйки в устата му горчив метален вкус.

— Я ми обясни по-подробно — въздъхна той. — Искам да разбера всичко.

— Израснахме заедно е Достопочтената майка, бяхме близки приятелки. Дълги, дълги години аз бях дясната ѝ ръка, доверяваше ми се за всичко. Но после, бавно и незабележимо, тя започна да се променя. Измина доста време, преди да разбера, че проявява странности, изпитва силно влечение към порока, перверзните и корупцията. И иска да корумпира всички около себе си.

Твърде късно разбрах, че е избрала Шика за своя кръщелница и пазач не само заради силата на нейната „макура но хирума“, но и защото е моя дъщеря... Достопочтената майка е бездетна... Мисля, че ѝ доставяше удоволствие да стане кръстница на Шика и по този начин да ми отнеме част от най-скъпото. Но аз имам четири деца, а тя — нито едно. Започна да използва Шика... Може би по същия начин, по който я използвах аз, за да те доведе тук...

— А „гири“? — попита Улф. — Не дължиш ли вярност на Достопочтената майка?

Минако горчиво се усмихна.

— Ти би ли се подчинявал сляпо на една луда, Улф-сан?

— Сигурна ли си, че е луда?

— Единственото ѝ желание е светът да бъде завладян от „Черният кинжал“. Ще го постигнат с икономически средства — така, както завладяха японската икономика след войната в Пасифика... Преди много години изпрати в САЩ един от своите убийци. Казва се Джейсън Йошида. Бавно и незабележимо той стигна до висшите ешелони на властта и вече може да влияе на външноикономическата политика на твоята страна. Достопочтената майка сама го е обучавала. Напоследък се занимаваше с физическото ликвидиране на политически фигури, станали неудобни за нас с подкрепата си на законопроекти, които не ни изнасят... В нито един от случаите не се стигна до подозрение в убийство, всички бяха нагласени така, че да

изглеждат самоубийство или нещастен случай... Това съвсем не е трудно за маниак като Йошида... — главата ѝ тъжно се поклати: — Готова съм да заложа живота си, дори децата си, за твърдението, че Достопочтената майка е луда! — после очите ѝ блеснаха, на устните ѝ се появи бледа усмивка: — Но сега имам теб!

Улф поклати глава, твърдо решен да получи максимално потвърждение на фактите, които му беше предоставил Шипли.

— Мисля, че грешиш — рече той.

— Виждам бъдещето — прошепна Минако. — В него моята съдба е тясно преплетена с твоята! — Изглеждаше сигурна в себе си като историк, който борави с твърдо установени факти от миналото. — Вече си стигнал твърде далеч, няма начин да не извършиш това, което виждам в съзнанието си!

— Защо ме доведе тук? — попита той.

— Защото си последното оръжие в една война, която ще се води докрай!

Камбанният звън отекваше в неподвижния въздух, докосваше слуха им така, както четката на гениален художник докосва платното.

— Не бива да бъдеш прекалено строг към дъщеря ми — не му даде време да се опомни тя. — Ако те е мамила за нещо, то е било по мое настояване.

— Но аз я чух... аз я усетих — възкликна той. — Тя е свързана със Сума!

— О, Сума... — въздъхна Минако и бавно започна да се отдалечава от разцъфналите дръвчета. Спря се едва когато стигна рамката на входа, Улф изведнъж изпита чувството, че е неразделна част от този величествен храм. Не като богомолец, а като свещенослужител... Бавно се насочи към нея, обърнал гръб на множеството, изсипало се в дъното на покрития с чакъл двор. Свещените маймуни му се хилеха, сякаш знаеха някаква тайна, която пряко го засяга.

Минако го изчака да се приближи и тихо започна:

— Някога Сума и Шика бяха любовници. В качеството си на телохранител на Достопочтената майка Шика имаше възможност да поддържа контакт с този убиец, който винаги е на нейно разположение. Но дори да нямаше тази възможност, аз имам чувството, че Достопочтената майка щеше да ѝ я осигури. Защото изпитва перверзно

удоволствие да вижда дъщеря ми с това... с това същество, което сама е създала... — дланите ѝ развълнувано се опряха една в друга: — Убедена съм, че тя иска да корумпира Шика, да я отдалечи от мен...

— Това, че са се срещали, все още не означава, че са спали заедно — изтъкна Улф.

— Така ли? — склони глава Минако. — Ти нищо не знаеш за способностите на Достопочтената майка. А те са големи...

— Казваш, че Шика и Сума са били любовници — внимателно я изгледа Улф. — Какво ги свързва сега?

Минако отново потръпна.

— Трябва да разбереш на каква опасност сме изложени двете с Шика. Ние сме длъжни да бъдем безкрайно убедителни. Достопочтената майка и обкръжението ѝ нито за миг не трябва да подозират, че планираме нейното детрониране. *Ето това* я свързва със Сума! Опитва се да го убеди, че все още сме лоялни!

Улф се питаше дали може да ѝ вярва. Все още нямаше основателни причини да го стори. Беше го примамила тук с единствената цел да го хвърли срещу враговете си в „Черният кинжал“. Но постигна това с дълга серия от лъжи и измами. Господи, на кого може да се довери? Не на Шипли, който се беше опитал да го ликвидира, още по-малко на Торнбърг Конрад III, за когото вероятно работи този държавен служител. Дали е луда Достопочтената майка, или луди са всички останали? Улф се чувстваше като плъх, попаднал в капан, изход не виждаше никъде. От което следваше, че трябва да го изработи сам...

Трябваше да уточни отношението си към Шика, това му беше напълно ясно. Тази жена го привличаше толкова силно, че в нейна компания приличаше на слепец. Любов ли е това? Или нещо напълно различно?

— Знаеше ли, че притежавам „макура но хирума“? — попита след известно време той.

— Не — поклати глава Минако. — Съвсем наскоро го научих. За мен ти беше мъжът *без лице*, не усещах никакво излъчване от тялото ти. Сякаш изобщо не съществуваше. После ми хрумна нещо. Поставих един малък капан на Торнбърг. Казах му, че ще получи тайната срещу процеса на стареене, ако те застреля...

— Какво?!

Минако се усмихна за пръв път, след като Шика си тръгна.

— Капан беше, нали ти казах? Но той ме изненада, защото отказа. Подобно поведение не съответстваше на прозрението ми за бъдещето. Каква беше причината? Години по-късно проумях, че той е видял нещо в теб... Нещо, което аз съм пропуснала от чиста арогантност. Усетил е, че си специален. Нищо конкретно, разбира се. Но беше уверен, че нищо лошо не може да му се случи, докато си край него.

— И ни пусна да си отидем, така ли?

— Да.

— Предполагам, че би трябвало да благодаря и на двама ви, но при сегашните обстоятелства едва ли ще го сторя...

На улицата в подножието на храма прогърмя мотоциклет, ехото сякаш още повече подчерта тишината, която цареше тук.

— Труден човек си — усмихна се Минако. — Такива като теб в Япония ги наричаме „коха“. Мисля, че Шика е била обречена да се влюби в теб.

— Но тя...

— Поговори с нея — прекъсна го Минако. — Не вярваш на това, което ти казвам аз... Пък и нямаш причини да го сториш.

— Ако тя иска да говори с мен — със съмнение поклати глава той.

— Ще намериш подходящите думи — увери го Минако. — Действително ѝ причини болка, но и тя изпитва чувство на вина, че те е мамила...

— Първо трябва да я откроя.

— Няма да ти е трудно, защото е у дома. Ще ти начертая пътя, по който да стигнеш до там.

— Ти няма ли да дойдеш?

— По-късно — поклати глава тя. — Имам среща с Достопочтената майка, която не смея да пренебрегна. Положението е такова, че и най-малката грешка може да се окаже фатална.

— Значи нещата ще се решават между нея и теб, така ли? — попита Улф.

— Да. Това е единственото разрешение на проблема, създаден от нейната лудост. — Очите на Минако за миг се отклониха встрани, после отново се заковаха върху лицето на Улф. — Всичко се промени.

Дори Шика не е в течение. Достопочтената майка започна да избива членовете на Вътрешния съвет.

— Но защо?

— Абсолютната власт я доведе до абсолютна лудост. Жаждата ѝ за лично превъзходство вече е неудържима. Вярно е, че двамата с Нишитцу създадоха плана за икономическо подчинение на Съединените щати, който вече навлиза в заключителната си фаза. Също така е вярно, че точно по тази причина те трябва да бъдат спрени. Но най-лошото е, че тя, изглежда, е открила начин да изтръгва „макура но хирума“ от околните и да я прибавя към своята...

— Хайде, хайде! — не сдържа усмивката си той. — Какви ги приказваш? Сякаш иска да ти извади мозъка и да го хапне за вечеря!

— Образно казано, това е точно така — кимна сериозно тя, очите ѝ го пронизваха. — Няма да се поколебае да стори същото и с теб!

Улф изведнъж си даде сметка за какво става въпрос, кръвта замръзна в жилите му.

Тя стоеше на сантиметри от него, думите ѝ бяха тихи, но ясни.

— Не мога да позволя това, Улф-сан. Ти си много, много специален... Дядо ти умря на преклонна възраст, нали? Беше стар, твърде стар...

— Откъде знаеш? — озадачено я изгледа той. — Аз самият не знам на колко години почина...

— Естествено — кимна тя. — Не ти е казал, защото е знаел, че няма да му повярваш... Ние разполагахме с информация за него. Както и за повечето възрастни хора по света. Когато умря, бяхме сигурни, че вече няма да срещнем човек като него. Но после се появи ти и аз разбрах, че това, което ми показва „макура но хирума“, е истина. Ти притежаваш неговата дарба, още по-богата, още по-силна...

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА ВАШИНГТОН / ТОКИО

— Той е убиецът! — каза Йошида. — Това е толкова сигурно, колкото фактът, че съм тук, пред теб!

Срещу него седеше Хам Конрад, очите му пробягаха по открития ресторант на покрива на един от големите вашингтонски хотели, после се насочиха към Белия дом. Бруталното убийство на Марион измести от главата му неприятната вест, че Бретхард е изпуснал Улф Матсън. Майната му на Матсън, въздъхна Хам. Майната му и на онзи некадърник Бретхард. Сега имам по-важни проблеми.

— Нямам никакви съмнения, че убийството на Марион Стар Сейнт Джеймс е било поръчано от баща ти — продължаваше Йошида. — И ти прекрасно знаеш защо: тя разполагаше с прекалено много факти за него, при това възнамеряваше да ги сподели с теб.

— Клиниката „Грийн Бранчиз“?

— Разбира се.

— Там, откъдето му е доставяла живия материал... — Хам говореше ниско и монотонно, като човек в началото на нервна криза.

— Точно така — кимна Йошида. Не отделяше поглед от лицето на Хам, но онзи не му обръщаше внимание. — Ако паметта не ме лъже, тя му е доставяла скитници и самотници, изобщо хора, към които никой няма да прояви интерес... Всички са били изпращани в тази клиника край Арлингтън, която Торнбърг междувременно е закупил... — направи пауза и поръча по още едно питие, макар Хам да не беше довършил първото. — За какво според теб са му трябвали тези хора?

— За експерименти — все така равнодушно отвърна Хам. — Той изпитва панически страх от старостта и вярва, че може да спре хода на времето. По тази причина купи „Грийн Бранчиз“ и създаде собствен екип от биохимици. — Очите му продължаваха да фиксират внушителната сграда на Белия дом, осветена от мощни прожектори. — Предполагам, че „стоката“ на Марион е била използвана за опитни свинчета...

— Човешки същества?

— Че върху какво друго е можел да експериментира? — извърна глава Хам. — Торнбърг знае, че времето му е малко.

Питиетата бяха сервирани. Йошида отпи глътка от своето, а другата чаша тикна в ръката на Хам.

— Този човек е напълно лишен от морал! — промърмори той. — Видях трупа на Марион и трябва да ти кажа, че гледката не беше от най-приятните. Според мен е била измъчвана, преди да умре. Сякаш той е държал да знае за какво я наказва... А в оная клиника сигурно се търкалят купища мъртъвци!

— Без съмнение ще каже, че всичко се върши в името на науката — въздъхна Хам.

— Най-лошото е, че сам си вярва — кимна Йошида и замислено поклати леда в чашата си. Помълча малко, после подхвърли: — Трябва да направим нещо!

— Зная — отвърна Хам.

— Нямаме друг избор.

Хам преполови течността в чашата си. Мислеше за баща си, за възхищението, което беше изпитвал към него, за одобрението, което винаги беше търсил. За пръв път обаче си даде сметка, че желанието да получи това одобрение на всяка цена е било заплащано твърде скъпо.

Последните събития разбиха оковите на заблудата, в момента се чувстваше като археолог, открил следите от древен град след тежки и продължителни разкопки. Разбра, че цял живот се беше възхищавал на баща си, но едновременно с това го беше ненавиждал. Защото беше прогонил майка му от дома, от живота на децата си...

— Прав си — бавно отвърна той. — Наистина нямаме друг избор.

Когато Южи влезе в лабораторията край рибния пазар Тцуки, Хана вече беше успяла да се включи в Оракула. Той напразно беше очаквал да я срещне на погребението на Хирото.

— Какво правиш? — попита, без да стане ясно към кого се обръща — към нея или към Оракула.

Спокойствието, изписано върху лицето ѝ, го накара да изпита дълбоко безпокойство. Очите ѝ го следваха, но отговор на въпроса му

нямаше. Последвалото гневно избухване също бе посрещнато с мълчание. Само веднъж беше виждал подобно изражение върху лицето на природената си сестра...

Беше по време на празника Хатцугатцуо — първия ден на лятото, на който по традиция се ядяха сардини. Южи и Хана отидоха на рибарските пристани край Кобе. Слънцето напичаше и бързо изсушаваше потта, бликаща от кожата им. От влагата се дишаше трудно. Хана го заведе в малко ресторантче с веранда, която гледаше към пристанището.

За нея този ритуал беше от особено значение, всъщност като всички обичаи, свързани с промяната в природата. Собственикът, който я познаваше добре, им предложи каничка от собствения си зелен чай, който разбърка направо на масата. Суровите сардинки, прозрачни като фин воал, бяха поднесени върху сочни тъмнозелени бамбукови листенца. Първите рибки за сезона трудно можеха да бъдат оценени като най-вкусния улов, но значение имаше самият ритуал.

Влажният въздух висеше неподвижно, нищо не нарушаваше спокойствието му. Дори гларусите предпочитаха да си спестят полета в тази тежка атмосфера и умърлушено крачеха по бреговата ивица. Скрит под разперения чадър, Южи гледаше изоставените и потънали в ръжда петролни рафинерии „Ото“, чиито грамади се издигаха току до пристанището. Високите кранове висяха безнадеждно над купищата безполезни железни конструкции.

— *Един ден сардината ще престане да идва в нашите замърсени води, промълви Хана. Какво ще правим тогава? Често се питам има ли смисъл да живеем, за да подлагаме тялото си на унищожение? А когато сънувам, обикновено ми се привижда един прекрасен живот, освободен от физическите закони за време и пространство...* — очите ѝ се заковаха върху лицето му. — *Живот, в който ще е излишно да пресичам улицата, за да стигна до отсрещния тротоар...*

Сега, втренчил загрижен поглед в безмълвната фигура на Хана, Южи побърза да изключи електрическото хранване.

Ефект обаче нямаше. Оракула продължаваше да работи.

— *Трябва да се примириш с неизбежното, Южи-сан.*

— Как е възможно това? — зяпна от изненада Южи. — Нали те изключих от хранването?

Концентриран над други проблеми, Оракула не отговори. Точно след четири минути светлината в очите на Хана помръкна, клепачите ѝ се спуснаха надолу. Южи сграбчи ръката ѝ, за да установи, че пулсът почти не се усеща.

— О, не!

Трескаво започна да сваля вакуумиращите възглавнички на кабелите от тялото ѝ, струваше му се, че всяка от тях издава тих писък на недоволство.

Тя безжизнено се отпусна в ръцете му. За прекъсването на кабелите по челото и тила ѝ беше необходимо известно време. Устните ѝ посиняха, гърдите ѝ не помръдваха. Той напипа сънната артерия на шията ѝ, но не усети нищо.

— *Оракула няма да позволи да ми се случи нищо лошо* — беше казала тя при първото си включване в него.

— Дявол да те вземе! — изкрещя Южи. — Какво си ѝ сторил?

— *Каквото трябва* — без колебание отвърна Оракула. — *Сторих това, което ти искаше.*

Южи падна на колене, стисна безжизнената Хана в прегръдките си и заплака.

— Моля те! Кажу какво стана? Как бих могъл да поискам подобно нещо от теб?! Та тя е мъртва!

— *Само тялото ѝ, Южи-сан. Иначе Хана е съвсем жива. На практика много по-жива от преди.*

Южи се втренчи в матовия куб. Дали имаше халюцинации? Или наистина виждаше очертанията на човешка глава?

— За какво говориш?

— *Хана е тук, в мен* — отговори търпеливо Оракула, сякаш беше учител, който обяснява нова материя на тъп, но добросъвестен ученик.

— Не ти вярвам!

— *Преди час не вярваше, че мога да действам със собствена енергия.*

Южи се замисли за миг.

— Ясно е, че вече не ти трябва електричество — въздъхна той. — С какво го заместваш?

— *„Макура но хирума“.*

— Какво?!

— *Защо си изненадан, Южи-сан? Това е съвсем естествено. Просто извлякох необходимите елементи от твоите ДНК. Нали това е част от основните ми функции?*

Южи вярваше в далеч повече чудеса от обикновените учени, особено след създаването на Оракула. Но и неговото съзнание си имаше своите граници. При никакви обстоятелства не можеше да допусне, че структурата на Оракула може да копира и възприеме нещо толкова нематериално като „макура но хирума“. Но въпреки това той му предлагаше доказателство за обратното...

— *Страхувам се, че не разбирам нищо — мрачно поклати глава той, ръцете му продължаваха да притискат безжизненото тяло на любимата сестра. — Хана е мъртва!*

— *Реагираш на тялото ѝ. Мога да те уверя, че то изобщо не ѝ липсва. Тук се чувства отлично...*

Южи се замисли, после вдигна глава:

— *Може ли да разговаря пряко с мен?*

— *Аз правя това в момента, Южи-сан.*

— *Имах предвид самата Хана...*

— *Аз съм самата Хана.*

— *Не разбирам — объркано поклати глава Южи.*

— *Тук не мога да ти помогна.*

Южи изпъшка и опита още веднъж:

— *Имах предвид, че... — замисли се в опит да открие начин да обясни на Оракула точно какво има предвид. — Ти си създал една нова самоличност. Но тя не принадлежи на Хана, нея аз познавам добре...*

— *Разбирам — отвърна машината. — Но и ти трябва да разбереш, че Хана е променена, Южи-сан. Давам си сметка, че хората трудно възприемат метаморфозите, но такава е човешката природа...*

— *Откога стана и шегаджия? — горчиво се усмихна Южи.*

— *Хана притежава това качество.*

— *Хана ли? — стресна се Южи. — Тя никога не е имала чувство за хумор!*

— *Хана притежава още много качества, които ти не познаваш, Южи-сан. Вече е време да разгадаем тайните. В момента е много по-близо до теб, отколкото е била физически.*

— *Обясни ми това.*

— Хана не беше свършена в човешката си обвивка. Разбира се, тя не знаеше това. Знаеше само, че е нещастна. Испита инстинктивно привличане към мен. В началото не разбираше този факт, но сега го знае отлично. Аз не притежавам тяло в общоприетия смисъл. Нямам физическа връзка със света, който познавате. Аз съм чиста мисъл, освободена от многобройните недостатъци на човешкия мозък.

Оракула замълча за момент, а Южи отново усети някаква промяна.

Внимателно пусна тялото на Хана и пристъпи по-близо до машината. Вече беше сигурен, че усеща присъствието ѝ в душата си — присъствие, което силно наподобяваше излъчването на човек, който притежава „макура но хирума“.

— Усещам, че използваш енергийно поле — промълви той.

— *Макура но хирума* — отвърна Оракула. — Тя е винаги в мен.

— Затова ли прибра Хана при себе си? — подозрително го изгледа Южи.

— *Не, Южи-сан. Вече ти казах, че усвоих енергията от ДНК, които си заложил в мен. Прибрах Хана, за да я закрилям.*

— Да я закриляш? От какво?

— *Би трябвало да попиташ от кого. Хирото доведе една жена. Искаше да помогна на болния ѝ съпруг. Но грешеше. Тази личност го беше излъгала. Истинската ѝ цел е да ме открадне, но изчаква подобренията, които вие с Хана възнамерявахте да внедрите в мен. За нея е важно аз да бъда в състояние да променям човешките ДНК до степен, приближаваща ги максимално до „макура но хирума“. Тази жена уби Хирото и несъмнено щеше да стори същото и с Хана. Аз не мога да допусна това.*

Устата на Южи пресъхна.

— Глупости! — изкрещя извън себе си той. — Знаеш ли, че говориш за собствената ми майка?!

Това пък откъде ти хрумна? Името на тази жена е Евън. На външен вид е млада, но всъщност е много стара. Може би е по-възрастна дори от Достопочтената майка.

— Познавам я — прошепна на прага на припадъка Южи. — Или поне съм я виждал...

— Тя е много опасна, Южи-сан. Енергийното ѝ поле е изключително мощно.

— Откъде знаеш всичко това?

— Просто го зная, защото съм Хана — отвърна машината.

Южи премести поглед върху неподвижното тяло на Хана. Сякаш беше заспала. Всеки нормален човек вече би извикал линейка или поне лекарския екип на Шиан Когаку, горчиво се упрекна той, но въпреки това не предприе нищо.

— Не зная коя е Достопочтената майка — прошепна най-сетне той.

— Видя ли се с Нишитцу в „Забранените мечти“?

— Да.

— Значи си видял и Достопочтената майка. Тя управлява „Черния кинжал“.

Южи си спомни за величествената жена в стаята на Нишитцу. По време на срещата им беше мълчала, незабележима като вратата от оризова хартия до себе си. Един Бог знае какви мисли са минавали през главата ѝ.

— Нишитцу твърди, че майка ми е убила Хирото — промълви той. — Защото разкрил тайната ѝ и щял да ми съобщи, че е член на „Черният кинжал“...

— Лъжите са много по-достоверни, когато докосват истината — отвърна Оракула Хана. — Минако действително е член на „Тошин Куро Косай“, миналото ѝ положително е изпъстрено със съмнителни дела. Но сега мотивите ѝ са благородни. Иска да сложи край на корумпираната власт на Достопочтената майка. В този смисъл прибягна първо до моята помощ, а след това и до помощта на Шика. Сега ѝ предстои да привлече и теб.

— Но мама беше там! Видях я със собствените си очи. Призна, че е убила Хирото!

— Не. Това, което си видял, е отражение на „макура но хирума“. По време на посещението ти, в „Забранените мечти“ Минако е била далеч.

Южи си спомни странното чувство на обреченост, което го беше завладяло в стаята на Нишитцу. Образът на майка му не беше съвсем точен, може би затова в душата му се появи представа за куклено

шоу... Всичко пред очите му беше живо и истинско, но някак лишено от дух. Оракула е прав — Нишитцу и Евън го бяха измамили...

— Защо искат да ме настроят срещу нея? — попита той.

— *Достопочтената майка е притиснала Минако и тя няма избор. Трябва да включи мен и теб в състава на „Черния кинжал“.* Минако е решила да се подчинява до удобния момент, в който трябва да включи последното си оръжие — отвърна Оракула Хана. — Но по всичко личи, че Достопочтената майка и Нишитцу са разкрили намеренията.

— О, Господи!

— *Южи-сан, страхувам се за теб... И за нея.*

— Но какво мога да направя? — отчаяно извика той. — Притиснат съм между Нишитцу и собствената си майка!

Ден и половина бяха необходими на Брозан Ленфант — бивш сенатор от Луизиана и фиктивен собственик на кантората „Ленфант & Ленфант“, за да се сдобие с архитектурните планове на клиниката „Грийн Бранчиз“. Тази задача му беше възложена от Джейсън Йошида, по указания на Хам Конрад.

Ленфант не беше изгубил нито един от полезните контакти, създадени по време на мандата си на Капитолийския хълм, авторитетът му сред сегашните конгресмени продължаваше да е толкова висок, колкото и преди. За много от вашингтонските политици степента на авторитета се измерва единствено от практически свършената работа, а процентът на такава работа при Ленфант беше наистина висок.

Архитектурните планове получи от водоснабдителната компания на Арлингтън, в която задължително се регистрираха всички фирми на областта. Случи се така, че Милдрид — една далечна братовчедка на Ленфант, работеше в тази компания и осигури исканата информация без особени трудности.

Милдрид беше съвестна служителка и документите, които Ленфант изпрати на Йошида и Хам, съдържаха не само оригиналните архитектурни планове на клиниката, но и всички модернизации, извършени там след закупуването ѝ от Торнбърг.

Денят вече преваляше, когато той се прибра в къщата си на Катедрал авеню в северозападната част на Вашингтон. Съблече

палтото си, стъпи на дебелия килим „Обюсон“ с доста голяма антикварна стойност и си наля два пръста малцово уиски в широка кристална чаша. Откри достойнствата на този вид шотландско питие преди години, командирован от Конгреса в Лондон за сложни дипломатически преговори.

През матираното стъкло на прозореца видя някаква птица с черни пера — по всяка вероятност гарга, която се полюшваше на отсрещния клон и делово почистваше перушината си. Върна се обратно в официалния входен вестибюл с мраморен под и кристален полилей, оттам пое по извитото вътрешно стълбище към спалнята на горния етаж. Седна на леглото, събу обувките си и отпи глътка питие. Остави чашата на ниската масичка и посегна към телефона, чийто номер не фигурираше в нито един указател на щата. Беше платил скъпо за тази привилегия, но човек трябва да има контакти навсякъде, дори и в телефонната компания.

Започна да набира номера на Торнбърг с намерението да го запознае в детайли с услугата, която беше свършил на Йошида. В същия момент до слуха му достигна необичаен звук и той остави слушалката.

Стана и предпазливо се насочи към вратата. Не видя сянката, а по-скоро я усети. Тъмно, безформено петно, което притисна гърдите му с огромна тежест. В следващия миг вече летеше във въздуха. Тялото му се превъртя през парапета и се стовари на междинната площадка. Инерцията беше голяма, рамото му пропука и се заби в следващия парапет. Дървената преграда се строши и отломките паднаха на долния етаж заедно с вцепенения Ленфант. Съприкосновението с твърдите мраморни плочки доведе до ново пропукване някъде из костната му система.

Остана да лежи неподвижно, все още без да усеща болка. Нейното място беше заето от силния шок. Даваше си сметка, че е тежко ранен, тъй като виждаше неестественото положение на ръката и единия си крак. Нещо му пречеше да диша, устата му се изпълни с кръв...

Опита се да направи оценка на положението, макар че шокът му пречеше да прецени колко дълго е лежал на пода — минута или часове...

В един момент усети, че кожата му настръхва. Очите му уловиха някакво движение вляво и механично се извъртяха по посока на стълбището. Едва тогава в съзнанието му изплува спомен за силата, която го беше изхвърлила през парапета на горния етаж.

— Господи, колко кръв! — въздъхна Джейсън Йошида, изправен над сгърченото тяло. — Сенаторе, целият сте натрошен!

Ленфант направи опит да раздвижи ръката си, но Йошида я настъпи с тока на обувката си.

— Не, не, сенаторе! Това няма да ви помогне! — наведе се и измъкна миниатюрния кинжал, с който Ленфант никога не се разделяше. — Няма смисъл и да звъните на господаря си. Не искам да бъде предупреден за нашето посещение, нали разбирате?

Ленфант окончателно се отказа от идеята да произведе някакъв звук. Болката го връхлиташе с огромна сила, долната част на тялото му бързо започна да изтръпва. Но мозъкът му функционираше безотказно и той изведнъж разбра кой е пращал във вечността всичките онези необяснимо починали сенатори... Разбира се, това нямаше да му помогне.

— Уверявам ви, че нищо няма да му кажа — добави Йошида и нанесе рязък удар в сърдечната област на Ленфант. Нещастникът подскочи като жаба върху дисекционна маса, очите му изскочиха, от устата му бликна кръв.

— Господи, сенаторе! — въздъхна Йошида и се приведе напред. — Приличате на самата смърт!

— Каква е годишната заплата на Ленфант? — попита Хам, приведен над чертежите.

— Сто хиляди, плюс свободен достъп до офиса и оборудването му — отвърна Йошида.

Японецът току-що се беше завърнал от посещението си в дома на Ленфант, трупът на бившия сенатор вече не съществуваше. Следи от него можеха да се открият само в случай, че алигаторите във Вашингтонския зоопарк са пропуснали да забележат някоя част от анатомията му.

— Вдигни я на сто и петдесет и му кажи, че ще има на разположение кола по свой избор — нареди Хам. — Този човек е

истинска златна мина, тръпки ме побиват при мисълта, че може да ми бъде противник...

Чертежите на подобренията даваха ясна представа за вътрешното разположение на „Грийн Бранчиз“. Беше странна постройка с три надземни и четири подземни етажа. По всяка вероятност Торнбърг е наредил разбиване на основите и прокопаване на допълнителните етажи.

При по-внимателен оглед обаче всичко идваше на мястото си. Футуристичната техника и оборудването, които Торнбърг е предоставил на своя екип, несъмнено се нуждаеха от достатъчно лабораторно пространство, надеждно защитено от прах и слънчева светлина, както и от нежеланото присъствие на външни лица. Най-доброто решение несъмнено бе тези лаборатории да бъдат вкарани под земята, докато надземната част на сградата остава за администрацията и рутинната дейност на клиниката.

Идеята им беше да проникнат в клиниката и да открият всички материали, свързани с незаконни опити върху хора, независимо дали те се съхраняват на магнитни дискове, фото– или видеоленти.

— Искам да прекратя бизнеса на баща си, а не да го убия — поясни Хам.

Плановете на допълнителното строителство бяха изключително подробни. Те показваха кои офиси за какво се използват — администрация, счетоводство, болнични стаи, помещения за дежурните сестри, рентген и за останалите рутинни клинични изследвания. Подземните помещения бяха на отделни чертежи и те недвусмислено сочеха предназначението им — биомедицински изследвания и научноизследователска дейност.

Хам беше този, който откри достъпа до тях. На три преки от клиниката имаше стар трафопост, изключен от мрежата след разширението на „Грийн Бранчиз“, включващо и нова, далеч по-мощна подстанция. Но между него и сградата имаше прокопан тунел, който, в случай че не е зарит, несъмнено щеше да ги отведе до първия подземен етаж.

Йошида внимателно прегледа архитектурните планове, но не откри следи от преустройство на някогашното мазе. Там се помещаваха стари контейнери за отпадъци, които по всяка вероятност продължаваха да бъдат използвани и днес.

Остатъкът от деня употребиха за уточняване на плана си. За всичко беше помислено, нищо не беше оставено на случайността. Още час и половина им отне подготовката на оборудването, после излязоха да вечерят в „Оксидентъл Грил“.

Изкачвайки се по широките стъпала, Хам си спомни за първата среща с Марион, станала точно тук. Домъчня му. Едва след смъртта ѝ разбра, че не всички жени са взаимно заменяеми. Това беше истинско откровение за него, изведнъж му се стори непоносимо да прекара остатъка от живота си с една великолепно изглеждаща, но абсолютно куха жена — собствената му съпруга.

За пръв път призна пред себе си, че сам е виновен за провалите в личния си живот, а убийството на Марион му оставя едно неочаквано наследство. И това беше единствената му утеха. Хам Конрад дълбоко се отвращаваше от всяка безсмислена смърт, омразата му към подобен акт можеше да се сравни единствено с нетърпимостта му към двуличието.

Душевното му състояние не убягна от внимателния поглед на Йошида, който опразни втора чаша бира и попита:

— Какво има, Хам?

Хам не отговори, дъното на чашата му чертаеше концентрични кръгове по дървения плот на масата.

— Вършим това, което трябва — продължи с успокоителен тон Йошида. — Имаме всички основания да прекратим съществуването на „Грийн Бранчиз“, дори баща ти да е стожер на обществото във всички останали отношения.

— Там е работата, че той *наистина* е стожер на обществото — бавно промълви Хам. — При това не на кое да е общество, а на вашингтонското. Сам знаеш, че тук стожери като него се радват на уважението, на което се е радвал някога Цезар...

Йошида допи бирата си и се нахвърли върху току-що поднесените хамбургери с пържени картофи.

— Обществото като цяло няма нищо общо със случая, нали? — подхвърли той и взе шишенцето с кетчуп.

— Няма — призна Хам, заковал поглед в чинията си. — Тук става въпрос за Торнбърг и мен.

— По-скоро за това дали ще продължаваш да бъдеш доброто момче на татко — подхвърли Йошида и неволно се сви. Изпита

усещането, че Хам ще му стовари един юмрук. Това беше близо до очакванията му, тъй като знаеше, че ще се наложи да борави с платната изключително внимателно (както би се изразил Хам), при което винаги имаше опасност да се сблъска с някоя непозната подводна скала в характера на Хам.

Определени кръгове в „Тошин Куро Косай“ ценяха високо психологическите умения на Джейсън Йошида. Още от най-ранна възраст той беше показал забележителни способности при установяване на психически контакти с околните, с течение на годините беше усъвършенствал методите за предизвикване на желаните реакции у тях, а накрая се беше научил и на още нещо — да ги вкухва и да им се наслаждава с умението на опитен познавач...

На бойното поле обаче нещата се оказаха други. Тук всичко протичаше по различен начин. За да поддържа психоаналитичните си качества живи, той трябваше не да се държи на разстояние, а обратно — да търси максимална близост с обектите си. Да ги обича и мрази, а дори и да се страхува от тях. Отделната емоция беше без значение, главното беше да бъде емоционално ангажиран. И това превърна приключването на всяка отделна мисия в травматично, а понякога дори и трагично изживяване.

Като сега. Йошида знаеше, че проникването в „Грийн Бранчиз“ означава край на поредната мисия. Едновременно с приповдигнатото настроение от предчувствието за успешно изпълнена задача в душата му се промъкваше и тъга.

Защото обичаше Хам, в негово лице виждаше всичко онова, което концентрираше в себе си достойнствата на американците. Не се колебаеше да си признае, че в този момент Хам е най-близкият му приятел. Не пропусна да отбележи иронията на ситуацията, но това нямаше да промени намеренията му. Онова, което е предопределено, щеше да се случи и толкоз.

Йошида бе част от историята. Зает със сочния хамбургер, покрит с кетчуп и разтопено сирене с лук, той ясно съзнаваше, че това е единственото нещо, което има значение. Всичко останало ще отзвучи заедно с времето. А шансът собственоръчно да напише една мъничка част от историята беше нещо, което не всеки може да постигне в своя живот.

— Ти си мой приятел и боен другар — промълви Хам, успял да се успокои. — Ето защо съм сигурен, че не ми се правиш на умник.

— Семейните отношения са нещо, в което дори и най-близкият приятел няма право да се меси — отвърна Йошида, усещайки тежкия поглед на Хам върху лицето си. — Моето мнение е, че трябва да живееш собствения си живот както намиращ за добре, иначе няма да си мъж. Едновременно с това обаче не мога да пренебрегна факта, че човек живее, за да открие собствената си същност. Без да обръща внимание на чуждото мнение и чуждото влияние.

— Свърши ли?

— Да.

— Отлично — въздъхна Хам и се зае със своя хамбургер. — Значи мога да се нахраня, без да се опасявам от колики!

Три часа по-късно, облечени в черни дрехи и с насаждени лица, двамата слязоха от колата в покрайнините на Арлингтън и започнаха сложното пътешествие, което щеше да ги отведе в подземията на клиниката „Грийн Бранчиз“.

Тунелът наистина се оказа стар. На светлината на халогенните им прожектори се виждаха широки пукнатини в бетона, от които бликаше вода. Очевидно от неизправната канализационна мрежа, тъй като вонеше отвратително и оставаше лигави следи по настилката.

Пред очите на Хам изскочи огромен плъх, който спокойно се отдръпна настрана и остана да ги наблюдава. Козината му блестеше, очевидно тук храната беше в изобилие.

Достъпът до клиниката се оказа възможен, тунелът не беше запушен. Скоро спряха пред желязна врата с ръждясала ключалка, която преодоляха за броени секунди. Отвориха я и пристъпиха навътре.

— Преди да тръгнеш, искам да ти кажа още нещо за Достопочтената майка! — прошепна Минако. — За тази зловеца богиня, която презирам и от която се страхувам! Тя е истински демон! След всичко, което зная за нея, наистина се питам дали няма вълчи зъби в устата си!

Стояха в основата на широката каменна стълба, която водеше към храма Хие Жинжа. Тук тишината я нямаше, изместена от тежкото

боботене на трафика.

— Разбира се, това са слухове, които хората ѝ разпространяват, за да подхранват ужаса на простосмъртните. През последните три години Шика беше част от нейното обкръжение. Време, напълно достатъчно, за да получи психически деформации. Отначало изпитваше благодарност, че е била избрана, но скоро откри, че Достопочтената майка има унищожителен ефект върху психиката ѝ, а и върху психиката на всички останали. Тя притежава енергията на черна дупка, която всмуква всичко около себе си и го превръща в пепел...

Шика разбра това, което аз отдавна знаех — че Достопочтената майка изпитва удоволствие да побърква хората край себе си. Всичко беше като някакъв извратен цирк — край нея седят онези, които я боготворят, а тя се гаври с тях. Постепенно и Шика започна да я мрази, а също и да се страхува от нея.

Но като се замисли човек, какво друго може да се очаква от жена, която е живяла толкова дълго на този свят, че умира от скука? Не искам да я оправдавам — аз най-малко от всички съм склонна да го сторя — просто искам да ти я покажа в истинската светлина.

Колкото по-близка ставаше Шика с нея, толкова по-зле се чувстваше. Неволно започна да възприема света по нейния начин, употребяваше дори същите думи...

Задължението ѝ беше да стои на пост, докато Достопочтената майка се забавлява с някой от многобройните си любовници. Върши го винаги на тъмно, вниманието ѝ неизменно е приковано от фалосите на нещастниците... Случвало се е нощта да е лунна, тогава Шика виждала силуета ѝ на фона на оризовата хартия на преградата, чувала животинското ѝ ръмжене. Може би наистина има зъби на хищник, които несъмнено ще отиват на стегнатото ѝ, мускулесто тяло.

Сексуалните апетити на Достопочтената майка са се превърнали в легенда. Може би именно чрез неописуемото удоволствие, което доставя на мъжете върху влажните си чаршафи, тя съумява да обсеби и психиката им. Последният от тях беше американският милиардер Лорънс Моравия. Достопочтената майка го видяла в някакво кабаре на Гинза и пожелала да ѝ го доведат в „Забранените мечти“. Искала не само втвърдения му до пръсване член, не само семето, което бликвало буквално в мига, в който пожелала това. Не, тя искала и душата му!

Като убеден будист Шика не вярва в съществуването на душата. Била сигурна, че и Достопочтената майка не вярва в това. Затова може би трябва да се употреби друга дума. Дух? Съзнание? Шика прочела някъде, че сред човекоядните племена в Нова Гвинея се ширело убеждението, че който изяде мозъка на врага си, ще се сдобие със силата му. Нима това не е философията на Достопочтената майка? Шика не е била в състояние да го докаже с факти, но била убедена, че е така. Разбира се, Достопочтената майка не яде мозъци със зъби и уста, но това не е и нужно... Тя просто прибягва до „макура но хирума“...

— Вече разбрах какво искаш от мен — промълви най-сетне Улф. — Да убия Достопочтената майка, нали? — отстъпи назад и поклати глава: — Но аз няма да го сторя.

— Почакай! — извика Минако. — Ти си предопределен да бъдеш моето смъртоносно оръжие! В името на тази цел аз изложих живота си на опасност, а също и живота на децата си! Всички досегашни опити да бъде отстранена завършиха с неуспех. Имах право да изпратя дъщеря си при теб. Инстинктивно знаех колко силна е твоята „макура но хирума“. Само ти можеш да победиш Достопочтената майка! Ти и никой друг!

— Все пак трябва да си даваш сметка и за евентуалното ми поражение — въздъхна Улф. — Не забравяй, че все още не умея да контролирам своята дарба и едва ли скоро ще я овладея напълно...

— Не, не мога да чакам повече! Времето ни изтича. Лудостта на Достопочтената майка навлиза в последната си фаза. Тя притежава толкова концентрирана „макура но хирума“, че едва ли ще имаш повече от един шанс. Пропуснеш ли го, всичко е свършено. Тя скоро ще обладава достатъчно сила, за да ни унищожи всички заедно!

Листата над главата ѝ се раздвижиха, по лицето ѝ пробягаха сенки.

— Трябва да направиш това, което видях в своето прозрение! Да понижиш сърцето на Достопочтената майка с черния кинжал на своята „макура на хирума“!

Вакаре все още беше в „Забранените мечти“, но имаше чувството, че се намира в деветия кръг на ада. А колко добре беше започнала вечерта! Предал Южи в ръцете на Нишитцу, той получи

възможност да се наслади на компанията на поредица от млади мъже, които на пръв поглед изглеждаха достатъчно невинни, но изобщо не можеха да се сравняват по невинност с най-добрия му приятел. Малко след като пресуши първата бутилка уиски „Сантъри“, в душата му се промъкнаха угризенията. Започна да си дава сметка, че е предал Южи, че хвърляйки го в лапите на Нишитцу, беше спомогнал за унищожението на приятеля си.

Угризенията изчезнаха след още няколко чаши уиски. А после се появи Евън и едва не го ликвидира на място.

Потръпна от здравата ѝ хватка, имаше чувството, че около тялото му се увива опасна змия. Инстинктивно усещаше, че притежава повече физически сили от нея, но тя има по-малко скрупули и няма нищо за губене. Което предопределяше триумфа ѝ.

Откъсна се от ръцете ѝ и се запрепъва по коридора. Усети силата на нейната „макура но хирума“ като черна светкавица, която пронизва гърба му, потъва дълбоко в плътта и костите му. Успя да блокира удара, който положително щеше да превърне сърцето му в желе, зави зад гъгла и безсилно се отпусна на колене. Пред очите му се спусна мрак.

Тя се приближаваше, той усещаше как силата ѝ нараства, сякаш с всяка стъпка мощта ѝ се увеличаваше. Вакаре за пръв път си даде сметка, че тази нощ може би ще се окаже последната в живота му. Бъдещето беше затворена книга, собствената му „макура но хирума“ престана да бъде прозорец към него. Но това бъдеще можеше да се предвиди и по друг начин, който, ако Вакаре беше в състояние да го обхване, положително не би променил поведението му. Той дължеше живота си на Минако Шиан — благодарение на „гири“ беше това, което е днес...

Изкрещя от болка, тръсна глава и изпрати черен сноп от собствената си енергия назад. После забърза по коридора. Не усещаше краката си, имаше чувството, че тича из тресавище, което всеки момент ще го погълне. Това означаваше само едно — Евън го настига.

Свърна в първата врата, която се изпречи насреща му, спъна се в някакво татами и почти падна по очи. Миг по-късно наистина го стори, улучен от плътния сноп енергия на Евън. Претърколи се и инстинктивно замахна.

Евън стисна юмрука му между дланите си, петата ѝ потъна в ключицата му, разнесе се остро изпукване.

Вакаре остана неподвижен, парализиран от болка и страх. Евън отметна глава и нададе нечовешки вой, после зачака.

Какво чака, озадачено се запита Вакаре. Болката беше трудно поносима, нервите му пламнаха, ѝ цялото му тяло се разтресе.

— Като риба на сухо — обади се някой зад гърба му.

Обърна се и видя Достопочтената майка.

— А след като си риба, аз ще изям само най-вкусните ти части.

— За пръв път в живота си Вакаре разбра какво е истински ужас. Стомахът му се стегна, изведнъж му се прииска да повърне, но нямаше сили дори за това.

Лежеше с оцъклени очи и гледаше как Достопочтената майка бавно се отпуска на колене до него.

Беше прекрасна, беше млада и съблазнителна. Никой мъж на този свят не би могъл да я гледа, без да изпита приятна тежест в слабините си. Ръката ѝ докосна бузата му, хладна като гладък алабастр. Пръстите ѝ леко притиснаха клепачите му.

— Не! — изкрещя Вакаре.

Натискът остана без промяна, за миг Вакаре помисли, че молбата му е удовлетворена. После остра болка прониза очните му ябълки.

— Не!

Направи опит да се измъкне, но Евън го държеше здраво. Достопочтената майка се приведе напред, челото ѝ докосна неговото. Не беше нужно да прилага физическа сила, докосването беше достатъчно. „Макура но хирума“ щеше да свърши останалото — ще проникне в очните нерви, ще ги използва като магистрали към мозъка. А там, прибъгвайки до тайнствените си способности, щеше да изсмуче същността му, всичко онова, което го отличаваше от обикновените хора. Ще измъкне „макура но хирума“ и ще я прибави към своята.

— Не!

Процесът започна, нищо не можеше да го прекрати. Нито човек, нито Бог. Вакаре се изви като струна, въпреки хватката на Евън, вратните му прешлени пропукаха. Тялото му се върна обратно на татамите, в некоординираните му движения нямаше нищо човешко. Сякаш Достопочтената майка изсмукваше не само особената му дарба, но и всичко, което го свързваше със света.

— Край — обади се най-сетне Достопочтената майка. В устата ѝ имаше вкус на кръв и живак — ясно доказателство за присъствието на

„макура но хирума“.

Беше леко замаяна, сякаш изпила голямо количество алкохол за кратко време. Изправи се и направи знак на Евън. Момичето протегна ръце, пръстите му потънаха в очите на Вакаре. Силата на натиска се увеличи стократно от „макура но хирума“, вратът на нещастника пропука и се строши като суха клонка.

Торнбърг не се прибра у дома след последната серия от изследвания. Това стана заради излизането от строя на главната, контролирана от компютър центрофуга, което наложи най-важните изследвания да бъдат извършени със стара техника или направо на ръка. Престоят му в „Грийн Бранчиз“ се увеличи на пет, вместо обичайните два часа.

Освен това беше необичайно депресиран. Двойният шок от предателството на сина му и от смъртта на Тифани се отрази тежко на психиката му. Може би наистина остаряваше и ставаше сантиментален. Нещо, което беше забелязал у баща си и което презираше. Не искам да свърша като всички старци, бунтуваше се Торнбърг. Нима сантименталността върви ръка за ръка със злокачествено увеличената простата и всичко останало? Господи, възрастта наистина депресираща, въздъхна той. Затънал в нея, с ясна представа за това, което го чака в дъното на тунела, човек неволно започва да изпитва носталгия по живота — такъв, какъвто е бил преди векове. Да бъдеш покосен в разцвета на силите си, да познаваш единствено тържеството на победата като Александър Велики, а после да потънеш в забвение... Има нещо славно и достойно в такъв живот...

Не се налага да усещаш как силите ти се топят, да губиш битки заради понижена пъргавина на мозъка... Не се налага да стопляш изстиналата си кръв, да чувстваш как тялото бавно те предава, а мозъкът функционира на забавени обороти. Да, мозъкът. Не бива да се забравя за неговите функции. За какво ти е подмладено тяло, ако съзнанието е атрофирано? Господи, това сигурно е Адът, ако някой изобщо е в състояние да го опише!

Подмладен на вид, но обременен от тежестта на годините, Торнбърг се оттегли на почивка в личния си апартамент, разположен на

третия етаж в югозападното крило на клиниката.

По-добре, че ме забавиха тук, помисли си той. Не би могъл да понася повече празнотата на огромния си дом. Стийви беше във Вашингтон и очакваше среща с него, но той не искаше да я вижда, преди да се справи с емоционалната слабост.

Беше смаян от факта, че Тифани толкова много му липсва. Дали наистина тъгуваше за нея? През целия си дълъг живот Торнбърг беше обичал само една жена, за нея беше готов да даде дори живота си.

Легна на морскозеленото канапе, подложи възглавничка под главата си и отправи поглед към тавана, нашарен от светлината на уличните лампи. Бавно и постепенно гладката повърхност се превърна в калейдоскоп, върху който ясно и отчетливо се появи картината на събития, случили се преди повече от двадесет години.

Затвори очи и започна да мечтае за Минако Шиан.

Изправени в противоположните краища на помещението, Улф и Шика мълчаха. Разделяха ги много неща, разделяха ги светлина и мрак... Стотици въпроси и отговори, хиляди въпроси без отговори... Дали тази дълбока пропаст ще остане завинаги между нас, запита се той.

Намираха се в една от външните стаи в жилището на Минако, разположено в покрайнините на Токио. По тавана се преплитаха дебели дялани греди, които придаваха особена интимност на помещението под тях. Те напомняха на присъстващите за величието на природата, за незначителността на отделния индивид...

— Изненадана съм, че си направи труда да дойдеш чак дотук... — прошепна Шика и му обърна гръб.

— Не си — поклати глава той... Все още не можеше да възприеме думите на Минако, все още не можеше да повярва, че тази жена го обича. Особено след като се замислеше за подозренията си спрямо нея.

— Наистина ли ме обичаш? — пристъпи към нея той. — Или просто изпълняваш дълга си да ме закриляш? — усети колебанието ѝ и побърза да добави: — Каж ми истината, а не това, което бих желал да чуя. Много те бива да говориш такива неща...

Тя стоеше до полуспуснатите бамбукови щори на прозореца, лицето ѝ тънеше в сянката.

— Истината е, че се влюбих в теб в момента, в който те зърнах.

— Искаш да кажеш, че си ме пожелала — поправи я той, спомняйки си за нощта, в която проникна в жилището ѝ на Шеста улица.

— И това е вярно. Лесно е да желаеш някого, трудно е да го обичаш...

— Грещиш. Любовта е най-лесното чувство, защото не се нуждае от познание. Докато на омраза трябва да се учиш...

Студената змия на подозрението най-последно напусна душата му. Пристъпи бавно напред, сърцето лудо блъскаше в гърдите му. Все още не знаеше какво ще открие в душата ѝ.

— Продължаваш да си загадка за мен, въпреки времето, което прекарахме заедно...

Тя се усмихна и вдигна ръка да го погали по бузата.

— Господи, Улф, караш сърцето ми да се разкъсва от болка... — притисна глава до гърдите му. Той усети дъха ѝ, бавния ритъм на пулса в трапчинката на шията ѝ. Тя се притискаше в него като дете, което търси закрила.

— Сега разбираш ли защо не можех да ти кажа всичко още при първата ни среща? Разбираш ли, ще ти трябваше време, за да възприемеш необичайния ход на съдбата си?

Думите ѝ бяха толкова тихи, че Улф ги усети като шепот в душата си.

— Съжалявам, че те нараних...

Казаха го едновременно, нямаше никакво съмнение, че и двамата бяха искрени.

Той се удивляваше на промяната ѝ. В Ню Йорк беше силна и смела, далеч по-изобретателна от мъжете, които познаваше Улф. А тук, в Япония, изведнъж изгуби самочувствие, той ясно долавяше вълните на ужаса, които караха душата ѝ да тръпне.

— От какво се страхуваш толкова?

— Не познаваш Достопочтената майка...

— Тя не може да ме чуе, нито пък да усети присъствието ми — меко промълви той. Шика продължаваше да се притиска в него с някакво непонятно отчаяние. Той пробуди своята „макура но хирума“ и

я накара да ги обвие плътно като пясъчна буря в пустинята. Шика усети присъствието и най-накрая започна да се отпуска. — Имам горчив вкус в устата си.

— Понякога спомените обладават огромна сила — рече той, имайки предвид годините ѝ на близост с Достопочтената майка. — Най-добрият начин да ги прогониш, е да ги споделиш... — „На какви ли чудовищни престъпления е била свидетел?“, запита се той. „Или, още по-лошо — била е участник в тях?“...

— Много ми се иска да повярвам в това — потръпна Шика.

— Вярвай в мен.

— Никога не съм вярвала в чудеса — въздъхна тя. — По тази причина се борих толкова упорито с любовта, която изпитвам към теб. Ти си едно истинско чудо, сякаш съм те родила в сънищата си... И сега ме е страх, че ще се разтопиш като дим във въздуха...

Страхът ѝ беше като лепкава възглавница.

— Каж ми от какво най-много се ужасяваш — настоя той.

Шика дълго време мълча. Дишаше дълбоко и равно, сякаш беше заспала в ръцете му. Най-накрая от гърдите ѝ се откъсна тиха въздишка:

— Веднъж мама ме заведе на тавана на „Забранените мечти“... Спряхме пред дървена врата с два изящно гравирани феникса... Мама я отвори и се озовахме в стая, в която имаше една изключително красива жена. Това беше Достопочтената майка, която и до днес изглежда по същия начин. Целуна ме по двете бузки и каза: „Сложи дъщеря си на татамито пред мен.“ Мама се подчини. „Вземи този нож, каза Достопочтената майка. Знам какво значи за теб Шика, но искам да знам и докъде се простира верността ти към мен. Много хора желаят смъртта ми, аз трябва да се уверя, че ти не си сред тях... Убий дъщеря си с този нож. Заповядвам ти да го сториш!“

Помня, че се разплаках, а мама включи в действие своята „макура но хирума“, за да ме успокои. Ужасът в душата ми нарасна хилядократно. Видях как острието на ножа се вдига и собствената ми майка го насочва към гърдите ми.

Затворих очи, но не усетих очакваната болка. Когато отново ги отворих, видях, че Достопочтената майка е хванала китката на мама. Острието на ножа беше спряло на сантиметър от гърдите ми.

„Сега вече знам, че сърцето ти е чисто, каза Достопочтената майка. Животът на дъщеря ти не беше под заплаха, независимо от твоето решение. Тя е моя кръстница и аз я обичам не по-малко от теб. От днес нататък животът ѝ ми принадлежи. Заповядвам ти да го внушиш дълбоко в душата ѝ, никога да не го забравя!“

Години по-късно, след като вече бях овладяла своята „макура но хирума“, мама каза, че животът ми принадлежи на Достопочтената майка и това ме поставя в уникална позиция. Тя рано или късно ще ме използва за своите цели и аз ще разбера много неща за нея. Постъпи мъдро, като ме остави сама да открия истината за Достопочтената майка. Доста време след това ми призна колко я мрази и колко много се страхува от нея. Тогава аз вече бях добре запозната с амбициите и машинациите на тази жена. И мразех отношението ѝ към хората, тръпнех от ненавист, като гледах как ги корумпира...

После Минако сподели с мен тайното си желание да унищожи Достопочтената майка. Не си японец и никога няма да разбереш каква болка може да донесе подобно решение. Тя е обвързана с „гири“ към тази жена, точно както аз съм обвързана с нея...

— Зная — кимна Улф. — Минако ми каза, че са израснали заедно...

— Не е само това — поклати глава Шика. — Достопочтената майка е спасила живота ѝ. Минако е била на косъм от смъртта, повлечена от дълбок водовъртеж, а Достопочтената майка се гмурнала на повече от тридесет метра дълбочина и я извадила на повърхността. Долу царял непрогледен мрак, Достопочтената майка успяла да открие тялото на Минако само защото притежава „макура но хирума“... — Очите на Шика бяха потъмнели от спомените, Улф я гледаше като хипнотизиран. — Няма японец, който да забрави подобен жест... Но чувството за справедливост у Минако е по-силно дори от чувството за дълг!

— И те е посветила в намеренията си — подхвърли след дълга пауза Улф.

По лицето на Шика се стичаха сълзи.

— Да — прошепна тя. — Попаднах в капан между мама и Достопочтената майка. Понякога мислех, че между двете няма никаква разлика. Животът им се подчиняваше на ясновидската дарба, а не на

„Черният кинжал“ и икономическия просперитет на Япония. Живееха за властта — проста, чиста, неограничена.

Ето къде се научих да мразя, Улф. На коляното на мама. По едно време двете с Достопочтената майка бяха по-близки от кръвни сестри. Връзката им беше здрава като любовта, но с течение на времето започна да показва и обратната си страна. И сега Минако мрази Достопочтената майка толкова страстно, колкото някога я беше обичала! — поколеба се за миг, после добави: — Не зная какви поражения е нанесла тази омраза в душата на Минако... — По тялото ѝ пробяга остра тръпка: — О, Улф, вече губя всяка надежда! Чувствам се ужасно между могъщата сила на тези жени! Мразя Достопочтената майка, защото дължа това на мама! Но тази омраза е отрова, която разрушава тялото ми!

— И ще те изяде жива — добави мрачно Улф. — Ако това е неизбежен недостатък на хората като теб, аз искрено те съжалявам...

— Но ти се различаваш от всички нас — вдигна глава тя. — Това имах предвид, като казах, че сякаш съм те създала от мечтите си. Но омразата ме изтощава. Така е била изтощена и Казуки, моята природена сестра... Така душата ѝ се е изпълнила с отчаяние...

— Може би ще успея да изтръгна тази омраза от душата ти — прошепна Улф и здраво я притисна към себе си: — Винаги съм търсил смисъл в живота... Не само метафизическото съществуване, а личното призвание... Отначало мислех, че трябва да последвам примера на баща си и да стана тексаски рейнджър. Години наред живеех не според това, което искаше същността ми, а според това, което мислех, че трябва да бъда.

Заради баща си станах ченге. Прибягвах до неговите методи, включително и онези, които отиваха отвъд закона и се отличаваха с истинска диващина.

Но после се появи ти, събуди за живот моята „макура но хирума“ и аз разбрах колко дълбоко съм се заблуждавал...

Бях обърнал гръб на най-важния елемент в живота си: шаманството на своя дядо. В много отношения той ме плашеше по начина, по който Достопочтената майка плаши теб... Но едва сега си давам сметка, че съм се страхувал, защото не съм го разбирал... И как бих могъл? Когато той умря, аз бях неукрепнал юноша... Направи опит да ме приобщи прекалено рано... Върших неща, които трябва да

върши само зрял човек... Прекосих границата между живота и смъртта, видях тази смърт в цялата й ужасна грозота и се борих с нея... — замълча, потънал в спомените, после тихо въздъхна: — Сега разбирам, че дядо не е имал друг избор, че е предусещал края си и е бързал да завърши започнатото... За мен обаче нещата бяха прекалено бързи, започнах да изпитвам ужас. Какво знаех за смъртта? Конфронтацията ме принуди преждевременно да порасна, да изгубя татко и дядо още преди да съм стъпил на крака. Дълго време отблъсквах спомените за дядо, тъй като бяха прекалено болезнени... Господи, каква загадка е човекът!

— О, колко много те обичам! — притисна се в него Шика.

Топлината на тялото й изведнъж го възпламени. Ръцете му трескаво смъкнаха късата поличка, тя сама захвърли тънката блузка. Зърната й бяха твърди, ръката му усети влагата между бедрата й. От устата й се откъсна нетърпелив стон, пръстите й трескаво започнаха да разкопчават колана му.

В следващия миг проникна дълбоко в нея. Краката й се увиха около кръста му, зъбите й се забиха в рамото му, цялото й тяло се разтърси от могъщата тръпка на желанието. Усещаше топлината на тялото й като пещ, зърната й прогаряха гърдите му, езикът й полудя. Опря гърба й в стената и я притисна с цялата тежест на тялото си. Тя изпъшка, краката й се вдигнаха още по-високо. После, противно на очакваното, телата им неподвижно замръзнаха. Вслушвах се в лудешкия пулс на адреналина в кръвта си, забравиха страхове и притеснения, сърцата им тръпнеха в очакване на пълното сливане.

И то дойде като могъща приливна вълна. Шика издаде дрезгав вик, потънала в мрака на невероятно пълноценния оргазъм. Тазът му се повдигна нагоре, гореща струя опари вътрешностите й, нов, още по-могъщ оргазъм я доведе на прага на припадъка...

— Внимателно — прошепна Йошида. — Тук е пълно с контейнери за медицински отпадъци.

— Сигурно заради това има толкова охранени плъхове — промърмори Хам. — Също като в „Тях“, но там ставаше въпрос за моравки... — Погледна предупредителните надписи по контейнерите и

попита: — Дали и тези отпадъци имат период на разпадане като радиоактивните?

— Е, дано имаме този късмет — отвърна Йошида, измъквайки се между подредените край стената контейнери. Направи знак на Хам да остане на място и се зае да търси евентуалните скрити камери или алармена инсталация. Но тази част на мазето не беше засегната от модернизацията и нищо не беше пипано. Навлякоха ски маски върху лицата си просто за всеки случай.

Запомнили наизуст архитектурните планове, те знаеха, че охраната е разположена над главите им на приземния етаж. На втория се намираха канцелариите на администрацията и Хам прецени, че посещението им там е напълно излишно. Познаваше баща си достатъчно добре, за да е сигурен, че никога няма да остави важни документи пред очите на сътрудниците си. По същата причина изключи и последния, трети етаж. Там се намираше личният кабинет на Торнбърг, който едва ли можеше да крие нещо наистина важно. Баща му ясно съзнаваше, че всички ще търсят именно там, в случай че възникне подобна необходимост...

Логиката сочеше, че всичко важно се съхранява в подземните етажи, които, освен всичко друго, бяха и далеч по-лесни за изолация и охрана. Това ги накара да насочат вниманието си към подземията на „Грийн Бранчиз“.

Проникването беше сравнително лесно. В този час на денонощието там беше пусто. Хам правилно отгатна, че охраната ще се ограничи единствено с подстъпите към подземните етажи.

Минаваха от една лаборатория в друга, без да придобият някаква представа за експериментите, провеждани в тях. Единственото помещение, в което липсваше сложна изследователска апаратура, се оказа стаята за почивка. Макар и лишена от прозорци, тя беше изключително уютна. По неизвестни причини Хам изпита странно влечение именно към нея и малко след като приключиха обиколката, той отново дръпна Йошида натам.

Подът беше покрит с дебел килим, удобни плюшени мебели бяха пръснати на групички, сред тях имаше ниски коктейлни масички с ориенталски лампи, излъчващи мека и приятна светлина. Библиотеката край една от стените беше заета главно от списания с професионална насоченост, като най-много бяха в областта на биогенетиката. До нея

имаше хладилник, голям умивалник от неръждаема стомана и електрическа скара, на която можеше да се приготви обяд за доста голяма група хора. Насреща беше сложена широка овална маса от крушово дърво, безупречно лакирана. Осем стола от същото дърво довършваха комплекта.

Хам внимателно огледа обзавеждането. Всичко изглеждаше на мястото си, но той продължаваше да има чувството, че нещо важно убягва от вниманието му.

— Това място изглежда невинно като бебешко дупе — обади се зад гърба му Йошида.

Хам се засмя. Ето какво било, въздъхна в себе си той. Разбира се, че е така... Ако Торнбърг иска да скрие важни документи, той едва ли ще ги занесе у дома. Няма да прибегне и до банков трезор, тъй като на даден етап положително ще му се наложи незабавен достъп до тях. Но все някъде трябва да ги скрие, нали?

Внимателно се огледа. Дали на някой ще му хрумне да рови в стаята за почивка на персонала? Едва ли. Ясно си представи как Торнбърг идва тук с документи, които не трябва да виждат дневна светлина... Къде би ги скрил? На място, в което никой не би се сетил да погледне. Не зад хладилника, не под килима, едва ли и в стените... Това са места, от които започва всеки професионален оглед...

Прекося стаята и пристъпи към библиотеката. Измъкна няколко списания и надникна. Нищо, обикновена празна лавица. Измъкна още няколко — същото. Продължи по същия начин, придвижвайки се бавно към далечния край. В края на втората лавица откри още една купчина списания зад тези, които гледаха навън. Измъкна я, зад нея зейна тъмна дупка. Не искаше да използва фенерчето си и предпочете да пъхне глава между лавиците. Това му позволи да види вратичката на сейфа.

— Йош — тихо се обади той. Отстъпи към вратата с разтуптяно сърце и зачака Йошида да се справи с ключалката. Това отне точно пет минути, през цялото време Хам чакаше и се потеше. Първите две от тях прекара на пост край вратата. Останалите три — в коридора, откъдето имаше по-добра видимост. Тишината са нарушаваше само от тихото мъркане на централната климатична инсталация, накъсвано от резкия звън на часовникови механизми. Това бяха уредите в различните лаборатории, включени на автоматичен режим.

Всъщност Йошида откри шифъра точно за три минути и половина, но една от тях беше отделена изцяло за прикритие, тъй като имаше вероятност отварянето на вратичката да включи скрита камера.

Останалите деветдесет секунди между отварянето на сейфа и приближаването на Хам той използва за бърз преглед на документите, скрити от Торнбърг. Моментално разбра, че тук има предостатъчно материали, които биха изправили стария богаташ пред съда с доста сериозни обвинения. Но трябваше да се съобразява с желанието на Хам. *Искам да прекратя дейността на баща ми, а не да го убия*, беше казал той. Това доста се различаваше от намеренията на Йошида и той скоро намери онова, което му трябваше. Прибра писмата в джоба си, после върна останалите документи на място и тихо повика приятеля си. Хам напусна наблюдателния пост с въздишка на облекчение. Следвайки жеста на Йошида, той се наведе към отворения сейф, дръпна маската от лицето си, сякаш да улесни скритата камера, после се зае да преглежда документите, които щяха да унищожат баща му веднъж и завинаги...

— *Не ме оставяй, Южи-сан.*

— Трябва да тръгна — обърна се Южи и хвърли един изпълнен с нетърпение поглед към Оракула Хана. — Трябва да поговоря с майка ми. Искам да ме измъкне от затвора, в който сама ме натика.

— *Опасността се крие в живота, а не в смъртта.*

— Какво искаш да кажеш? — спря се Южи.

— *Не знам. Но аз се променям.*

— Вече зная, че непрекъснато се променяш — кимна Южи.

— *Сега обаче се променям по различен начин* — настоятелно каза Оракула. — *Тази промяна не е заложена в мен и аз не я разбирам...*

Южи усети как космите по врата му настръхват.

— Какво става?

— *Имам чувството, че полудявам* — отвърна Оракула с тон на безпомощно дете. — *Обземат ме ирационални мисли и натрапчиви видения.*

— Има ли изменение в някои от микрочиповете? — попита Южи и започна да включва екраните на контролната апаратура.

— *Не зная, искам ти да откриеш това.*

Очите на Южи светкавично пробягаха по уредите.

— *Всичко изглежда нормално. Не виждам никакви отклонения.*

— *Тук става въпрос за нещо друго, Южи-сан. Ще ми помогнеш ли?*

— *Как?* — попита Южи и хвърли загрижен поглед към матовата повърхност на своето творение.

— *Опасността е в живота, а не в смъртта.*

Южи се приближи до Оракула, сякаш искаше да му вдъхне увереност със своето присъствие. Докосна го, усети топлина и леко вибриране, поклати глава:

— *Говориш несвързано...*

— *Зная, че думите ми имат смисъл, но не съм в състояние да ги интерпретирам.*

— *Не мога да ти помогна.*

— *Моля те, Южи-сан. Думите ми имат огромно значение.*

— *Значи най-накрая оправда името си и стана истински оракул* — поклати глава Южи. — *Древните гърци прибегвали до услугите на медиум, за да разгадаят думите на оракулите. Те вярвали, че оракулите говорят с езика на боговете...*

— *Опасността е в живота, а не в смъртта* — повтори отново Оракула. — *Отговорът е затворен в мен. Чувствам го. Не съм в състояние да го опозная. Плува като акула в дълбините...*

— *Хана...*

— *Хана се дави и е много уплашена, Южи-сан. И двамата сме нападнати от ужасни и неразбираеми мисли. Отстъпваме, губим почва под краката си, а заедно с нея и усещането за реалността. Не мога да разбера, преградите падат, пътеките се оказват под водата, ирационалното...*

— *Хана!* — извика Южи. — *Използвай своята „макура на хирума“!*

— *И двамата я използваме, но нещо се надига срещу нас... Умираме, Южи-сан!*

Тревогата на звяра можеше да се пипне с ръка. Южи имаше чувството, че по кожата му пъплят хиляди мравки.

— *Хана!* — изкрещя той.

— *Трябва ни хирург, Южи-сан. Или медиум. Моля те!*

— Господин Конрад?

Торнбърг отвори очи. Отново се озова в кабинета си на третия етаж на „Грийн Бранчиз“. Ядоса се, че беше позволил на съня да се прокрадне в съзнанието му и да го върне в миналото. Онова минало, което все по-често му се струваше по-ярко от настоящето. Едно сигурно доказателство за настъплението на старостта, за неумолимия ход на най-големия му враг — времето.

— Господин Конрад?

Гледаше в лицето на смъртта — негов стар и вече единствен приятел и компаньон. Обзе го паника, изведнъж си даде сметка, че последният му час е ударил, независимо от чудодейните лекарства... Но образът се стопи и той се оказа лице в лице с Дон Грей, началник на охраната в клиниката. Беше огромен мъжага с мрачно лице, стегнат корем и яки ръце с набъбнали като възета мускули. Торнбърг го беше открил в Главното полицейско управление на Вашингтон в момента, в който началникът на полицията се готвеше да го предложи за административно наказание. Обвинението беше „преднамерена употреба на сила срещу заподозрени престъпници“ и Торнбърг веднага разбра, че Грей е човекът, който му трябва.

— Да? — промърмори той с пресъхнала уста.

Какво има? — все още усещаше омайващия аромат на тялото ѝ.

— Съжалявам за безпокойството, сър — промърмори Грей. — Но един от хората ми е засякъл двама маскирани мъже на територията на сградата.

— Къде? — подскочи Торнбърг.

— В библиотеката на долното ниво.

— Професионалисти?

— Отлични.

— Още ли са в сградата?

Грей поклати глава.

— Лично организирах претърсването, но вече ги нямаше. Проверих всеки квадратен сантиметър от обекта, но не открих нищо.

— По дяволите! — изруга Торнбърг и стана от дивана. — Защо твоите хора не са ги пипнали веднага?

— Преди всичко, защото са успели да проникнат през алармената инсталация. Второ, защото преглеждаме записите на видеокамерите веднъж на двадесетина минути. Това им е дало достатъчно време за измъкване. По всяка вероятност са разполагали е подробен план на сградата...

Торнбърг мълчаливо кимна с глава.

— Но има и добри новини — добави Грей. — Бих искал сам да хвърлите едно око на видеозаписа...

Изведе шефа си в коридора, отвори вратата на асансьора и машината безшумно ги спусна на приземния етаж. Грей натисна няколко бутона на клавиатурата в кабинета си, на екрана изплува черно-бяла картина, в дъното на която беше отбелязан точният час на записа.

— Ето — насочи се дебелият му показалец към екрана. — Сега ще влезе в обсега на камерата.

Торнбърг мълчаливо наблюдаваше как една сянка пресича екрана отляво надясно и се отдалечава от монтираната в стената на библиотеката камера. После сянката се обърна и застана точно в центъра на екрана, лицето ѝ беше покрито с черна скиорска маска.

Неизвестният се наведе към лавицата и дръпна маската, за да вижда по-добре.

Показалецът на Грей нанесе лек удар върху клавиатурата, образът се закова. И Торнбърг получи възможност да види лицето на собствения си син: Хамптън Конрад.

Дълго време след като сетивата им отново задействаха, Улф продължаваше да стои напълно неподвижен. Кръвта продължаваше да бушува в жилите му, кожата му овлажня от пот, нейната също... Отвори очи и видя отражението на фигурите им в огледалото. В паметта му изплува статуята, която завари в тайната стаичка на Моравия, и изведнъж разбра защо му се беше сторила толкова обезпокоителна... Сякаш Шика беше видяла сегашния миг в съзнанието си, сякаш беше се стремил да улови пълното сливане на телата им, сякаш беше зърнала общото им бъдеще... Това беше най-загадъчният миг в живота му. Дълбоко се удиви на способността да

улови и пресъздаде един толкова кратък и натезал от интимност миг, видян единствено в неясната мъглявина на бъдещето.

Бавно се плъзнаха край стената и се озоваха на пода, никой от двамата не изпитваше желание да се откъсне от другия. Шика го целуна, устните ѝ бяха меки като кадифе.

— Ние с теб си приличаме — прошепна тя. — Ние не принадлежим на този свят... Но към какво принадлежим, Улф?

Станаха и зашляпаха с боси крака към банята. Вътре нямаше душ, а само огромна вана от черен гранит с метален кран на стената, от който би трябвало да потече гореща вода. От широкия прозорец се разкриваше чудесна гледка към градината, която очевидно обгръщаше къщата от всички страни.

Улф стъпи във ваната и погледна през прозореца.

— Какво има? — попита Шика.

Стори му се, че улавя някакво движение зад големите и гладки речни камъни.

— В градината има някой...

Усети напрежението ѝ като зареден пистолет, пусна в ход могъщата вълна на „макура но хирума“ и усети нечие непознато присъствие. Миг по-късно иззад камъните изскочи някакъв мъж и се насочи към къщата. Улф познаваше лицето му от снимките, които беше разглеждал в кабинета на Шипли.

— Това е брат ти Южи.

— Южи ли? — учуди се Шика и пристъпи към прозореца. — Какво търси тук по това време?

Излязоха от банята и се насочиха към задния вход на къщата. След като брат и сестра размениха няколко думи, които едва ли можеха да се свържат със среща след дълга раздяла, Южи им разкри причината за посещението си. Разбрал, че Минако не е тук, тон набързо им разказа това, което беше научил. А то беше страшно. Достопочтената майка беше разбрала за предателството на Минако!

— Къде е тя сега? — попита Шика. — Улф, каза ли ти къде отива?

— На среща с Достопочтената майка — отвърна Улф.

Лицето на Шика посивя.

— О, Господи!

Южи мълчеше. Имаше объркания вид на човек, събудил се посред нощ от ужасен кошмар.

Улф обаче вече знаеше какво се е случило. Научила за предателството на Минако, Достопочтената майка е решила да я повика за последен път в „Забранените мечти“. За да я убие или, следвайки отвратителните си наклонности — да изсмуче „макура но хирума“ от мозъка ѝ.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА ТОКИО / ВАШИНГТОН

— Беше права за някои неща, страхувам се, че ще се окажеш права и за други — отбеляза Сума.

Достопочтената майка седеше върху заоблен камък в градината на „Забранените мечти“ и приличаше на хищник: примитивна, опасна, непредвидима... Сякаш вдъхваше живот на камъка, сякаш беше в състояние да променя формата и съдържанието на всичко около себе си...

Сума я наблюдаваше внимателно, но не можа да разбере дали го слуша, или не. Прочисти гърлото си и продължи:

— Например, когато го срещнах за пръв път, той нямаше почти никаква представа за своята „макура но хирума“. Ако ти не беше споделила предварително своите подозрения, положително щях да се обзаложа, че у него няма нищо необичайно. Не усетих каквото и да било излъчване от негова страна, а ти знаеш, че това е моята специалност...

Филтрирана от мъглата, промишления смог и високите сгради наоколо, слънчевата светлина се плъзна върху лицето на Достопочтената майка. Кожата ѝ беше чиста и свежа като на момиченце, косата ѝ — дълга и блестяща, беше дръпната от широкото чело и вързана на плътна конска опашка.

— Искаш да кажеш, че е като *tabula rasa* — промълви тя.

— Точно така — като бяло петно...

— Значи е онзи, когото Минако ми описа миналия месец след завръщането си от Камбоджа.

— Достопочтена майко — внимателно промълви Сума. — Минако се върна от Камбоджа преди повече от двадесет години.

— Двадесет години, двадесет минути — какво значение? — сви рамене Достопочтената майка. Отвори очи и Сума замръзна. Имаше чувството, че гледа в слънцето. Излъчването ѝ беше ослепително. Положително би могла да отнеме зрението на човек, ако си го постави за цел. Най-голямото ѝ предимство беше, че по всяко време може да ти

отнеме това, което най-силно желаш. Според Сума тя беше наистина дяволски психолог.

— Изпълних заповедта ти дословно, Достопочтена майко — добави той. — Възбуждах елементарните му емоции, с цел да го накарам да осъзнае своята „макура но хирума“... Но не мога да кажа какъв ще бъде крайният резултат. Активизирах уменията му, но не мога да ги проумея... Притежава способността да прикрива намеренията си, ето защо не мога да определя как употребява своята дарба...

— От това следва, че пробуждането на този мъж може да изгради такова бъдеще, в което никой от нас няма да може да надникне...

— Напълно възможно.

— Повече от възможно, Сума-сан — поправи го Достопочтената майка. — От момента, в който ти замина за Ню Йорк, бъдещето се превърна за мен в нещо като стиснат юмрук.

Сума почтително мълчеше и чакаше.

— От това следва, че той е достатъчно силен, за да ме победи...

— Да, Достопочтена майко...

— А също и Минако, чиято „макура но хирума“ доскоро беше по-силна от моята...

— Също и Минако — кимна Сума.

— Вече видях това... Той е единственият... — главата ѝ се отдръпна в сянката. — Виждам и нещо друго, Сума-сан. Той ще дойде тук да ме потърси. Трябва да бъдем готови.

— Но как, Достопочтена майко? Ние не можем да усетим приближаването му. Той ще ни унищожи.

— Грещиш — отвърна тя и езикът ѝ — червен и любопитен, се стрелна навън. — За нас ситуацията е изключително благоприятна.

Стийви Пауърс обичаше вашингтонския хотел „Уилард“ не само защото беше удобен за контактите ѝ, не само защото близостта му с Белия дом го превръщаше в място за срещи с влиятелни хора, а и защото фоайето му напомняше луксозната атмосфера на някогашните влакове — предпочитано средство за придвижване на току-що оформения американски хайлайф.

Ако Аманда беше загрижена за това, че остарява, то за Стийви най-важното нещо на този свят беше висшето общество. Един от най-тежките дни в живота ѝ беше онзи, в който разбра, че да се омъжиш за богатство съвсем не означава автоматично включване във висшето общество. Семейството на Мортън Данахър действително имаше много пари, но за нещастие корените му лежаха в онази част на Филадельфия, която предопределяше изключването му от висшето общество. А това автоматически затваряше вратата и пред самата Стийви. Това беше жесток удар, но още повече я заболя от прозрението, че не е имала никаква представа какво ще ѝ струва признанието на хората със синя кръв в съвременна Америка.

Ако трябва да бъдем откровени, Стийви се насочи към психотерапията само защото, помагайки на другите да се освободят от натрапчиви идеи, тя помагаше и на самата себе си...

С Торнбърг я запозна Аманда, двамата се бяха срещнали в Колумбийския университет, където преди години Торнбърг беше чел лекции по, международно право — част от кампанията на университетските власти, насочена към измъкване на допълнителни дарения от него.

Не беше трудно да види какво я беше привлякло в този човек: той беше умен и чаровен, притежаваше неограничен достъп до света на истинската власт. Благодарение на него Мортън си създаде връзки и репутация във Вашингтон, а фактът, че вече две години Мортън практически се е пренесъл да живее в този град, все по-малко я тревожеше.

Беше тренирана да гледа истината в очите и тази истина беше достатъчно проста — тя отдавна вече не обичаше този мъж. Не беше сигурна дори дали все още го харесва. Не можеше да определи кой от двамата се беше променил повече през последните години, но фактът си беше факт.

Във всеки случай Торнбърг беше човекът, който ѝ предостави възможността да навлезе в блестящия свят на своите мечти, Торнбърг направи така, че този свят я прие като своя. Ето защо с нетърпение очакваше всяко свое пътуване до Вашингтон.

Замислена върху все още новия за нея статут, тя бавно влезе във величественото фоайе на хотел „Уилард“. Носеше няколко торби, тъй като по-голямата част от времето ѝ беше отишло за пазаруване.

Мечтаеше за гореща вана, чифт чисто бельо и едно ледено питие в „Оксидентъл Трил“, преди да отиде на театър, а след това и на късна вечеря с Торнбърг.

— Доктор Пауърс?

Обърна се и се озова лице в лице със слаб и красив ориенталец, вероятно около четиридесетгодишен.

Да?

— Казвам се Джейсън Йошида — представи се той, усмихвайки се само с устни. — Вие не ме познавате, но аз зная много неща за вас... Ще ми отделите ли минутка?

— С удоволствие — усмихна се в отговор Стийви. — Но за съжаление тази вечер съм ангажирана и вече закъснявам...

— Уверявам ви, че наистина ще е минутка — настоя Йошида.

Усмивката на Стийви стана още по-широка.

— Съжалявам. Но ако оставите телефона си на рецепцията, аз...

Прекъсна фразата си по средата, очите ѝ с недоумение се сведоха надолу. Ориенталецът беше стиснал лакътя ѝ и вече я насочваше към асансьорите.

— Във ваш интерес е да чуете какво ще ви кажа, докторе — промърмори той. — Колкото по-скоро, толкова по-добре. — Вратите на асансьора се плъзнаха встрани, той я побутна във вътрешността на кабината. — Отнася се до вашия приятел Торнбърг Конрад III...

— Пръстът му натисна бутона за затваряне на вратата още преди някой от останалите клиенти на хотела да беше забелязал свободните места в кабината.

— *Какво* за Торнбърг?! — попита Стийви, започнала да се дразни от досадния азиатец. Видя го да натиска бутона за шестия етаж и за пръв път си даде сметка, че този човек е направил своето предварително проучване.

— Притежавам информация за Торнбърг, към която положително ще проявите интерес — поясни Йошида, а усмивката му стана още по-любезна.

— Да не би да сте изнудвач? — изгледа го тя. — Имайте предвид, че такива номера не ми минават! — дръпна лакътя си и добави: — Просто не се интересувам от клюки!

— Погрешно ме разбирате, докторе — скри усмивката си Йошида. — Не съм търговец. — Асансьорът спря на шестия етаж. —

Може би трябваше веднага да кажа, че информацията ми се отнася и до вашата мъртва сестра Аманда... — кимна, на лицето му отново се изписа любезна усмивка: — Вашият етаж, докторе. Искате ли да сляза с вас?

— С какво разполагате? — попита тя, след като влязоха в стаята и. Нарочно остана в антрето и пропусна да го покани. Торбите с покупките пъкна в стенния гардероб.

Йошида извади от вътрешния си джоб няколко обикновени пощенски плика и й подаде един от тях.

Стийви го завъртя между пръстите си, без да го отваря.

— Познат ли ви е този почерк, докторе?

— Да. Принадлежи на Аманда.

— Сигурна ли сте?

— Тя беше моя сестра, по дяволите! — отвърна Стийви и изведнъж млъкна, дала си сметка, че отговорът ѝ е доста груб.

Йошида само кимна с глава и запази мълчание.

Стийви извади писмото от плика и започна да чете. Главата ѝ отскочи нагоре почти веднага, лицето ѝ се смръщи.

— Ако сте решили да ми давате доказателства за някаква връзка между сестра ми и Торнбърг, то...: — замълча и тикна писмото обратно в ръцете на Йошида.

— Това изобщо не ме интересува, докторе — хладно отвърна Йошида. — А, предполагам, и вас... — подаде ѝ обратно писмото заедно с останалите. — Налага се да прочетете всичко, за да разберете за какво става въпрос...

Стийви му отправи един продължителен и натезал от враждебност поглед, но задържа писмата. После се обърна, пристъпи към малката масичка до завесата и седна. Не го покани да влезе. Изчете първото писмо и веднага премина на следващото.

Така изтекоха няколко дълги минути. Светлината в стаята значително намаля. Йошида тръгна да пали осветлението, спокойно и самоуверено, сякаш ѝ беше личен иконом. Стийви не му обърна внимание. Съзнанието ѝ беше изцяло ангажирано от думите, които беше написала сестра ѝ. Всяка от тях беше като капчица кръв от смъртоносна рана и тя си даде сметка със смразяваща яснота, че на практика нещата стоят именно така...

Нямаше никакво съмнение, че тези писма са писани от Аманда, също така сигурно беше, че те са нещо като дневник на отношенията ѝ с Торнбърг Конрад Трети, ако това можеха да бъдат наречени отношения, разбира се... С течение на годините работа като психотерапевт тя беше открила доста дефиниции за думичката „отношение“, но въпреки това не успя да намери дефиниция за това, което откри в писмата на сестра си.

Притисна длан до челото си и усети, че трепери. Дясното ѝ слепоочие се разигра от упорит тик. Мили Боже, това е истински кошмар!

По всичко личеше, че Аманда е участвала в някакъв странен експеримент, финансиран от Торнбърг. Повече от година, преди да бъде убита, тя си беше инжектирала някакъв експериментален серум, чрез който Торнбърг се опитвал да спре нормалния процес на стареене в собствения си организъм.

Стийви искаше да отмести писмата, но не беше в състояние да го стори. През лупата на тъжната изповед на Аманда тя започна да вижда Торнбърг в такава светлина, на която само допреди час несъмнено би се изсмяла...

От писмата беше съвсем ясно, че Аманда е споделяла напълно манията на Торнбърг за вечна младост и безкраен живот... Тази обща страст е превърнала отношенията им в нещо друго, в нещо безкрайно различно от нормалните отношения между мъж и жена... Но в какво? В какво се бяха изродили те? Ужасяващият съюз, сключен от Аманда, май имаше само едно име — симбиоза...

Двамата с Торнбърг бяха подхранвали своята мания за вечен живот тайно, без външни изяви, без да позволят на никого дори да заподозре за тяхната тайна. Стийви се почувства виновна, че не беше успяла да открие никакви странности в поведението на сестра си, нищо, което да я насочи към особената ѝ мания... С болезнена яснота си припомни честите депресии, в които изпадаше Аманда, припомни си и своето собствено повърхностно отношение към тях... Просто беше убедена, че тези състояния са временни и бързо ще преминат. Стийви — задълбочената и чувствителна към психическите травми на пациентите си лекарка, беше пропуснала да забележи маниакалната болест на собствената си сестра!

Спомни си думите на една от преподавателките си, казани малко преди да започне да практикува: *Никога не се заблуждавай с увереността, че пациентът няма с какво да те изненада, — беше казала тя — в момента, в който изгубиш първия от тях — независимо дали чрез убийство, самоубийство или друго от този сорт, ти неволно ще се запиташ: Какво пропуснах? Какво не направих? Още отсега мога да те уверя, че отговор на тези въпроси никога няма да получиш, Стийви...*

Разгъна последното писмо и последните дни от живота на сестра ѝ се разкриха пред нея с трагична яснота. Ето какво пишеше Аманда:

Твърдиш, че всичко е наред, че експериментът се развива успешно. Но моето тяло не е на това мнение.

Страхувам се не само от това, което става вътре в мен, но и от моралната слабост, която притежаваш ти. Не смееш да ме погледнеш в очите, не смееш дори да поговориш с мен.

Помня клетвата си да не споделям с никого същността на експеримента, но сега съм съвсем сама сред мрака на времето и пространството и вече не понасям агонията на мълчанието.

Озовах се в чистилището и зная, че измъкване няма. Единственият път е надолу, към истинския Ад — едно място, което едва ли заслужавам...

Пиша ти, защото отказваш да разговаряме по телефона. Исках да ти кажа само едно — вече не се чувствам обвързана с клетвата за мълчание. Реших да разкажа всичко на Улф и ще го сторя веднага, още преди тялото ми да се разкапе... Това несъмнено ще отнеме известно време, тъй като трябва да събера кураж.

Напоследък куражът е дефицитна стока за мен, но твърдо съм решила да изпълня намеренията си. Това е последното нещо, което вероятно ще мога да направя за себе си.

Искам да знаеш, че не те обвинявам в нищо. Вися между живота и смъртта благодарение на собствената си

мания. А фактът, че ти пое подадената ми за помощ ръка и ме повлече в пропастта, едва ли може да бъде наречен грях...

Сбогом, Торнбърг.

Стийви затвори очи, но сълзите опариха кожата ѝ като силна киселина. Стана ѝ лошо, имаше чувството, че някой е затъкнал гърлото ѝ с юмрук. Направи върховни усилия, за да не повърне.

— Торнбърг е убиецът на сестра ви, докторе.

Тя ахна и рязко се обърна към Йошида, чертите на лицето му бяха размазани от сълзите.

— О, извинете, не искам да ви внуша, че го е извършил със собствените си ръце... Той е прекалено умен, за да се забърква в престъпления. Но няма никакво съмнение, че убийството на Аманда е извършено по негова заповед.

— *Защо?*

Кратката думичка излетя от гърлото ѝ с цената на огромни усилия.

— Последното писмо дава отговор на този въпрос, нали? Решила е да разкаже на приятеля си за всичко, което ѝ е причинил Торнбърг. А той е бил ченге, нали? Как би реагирал, според вас? Несъмнено би хвърлил срещу Торнбърг всичко, което е било на негово разположение. И това е решило съдбата на сестра ви — Торнбърг е бил длъжен да ѝ затвори устата завинаги.

Стийви наведе глава, сълзите ѝ покапаха по хартията. Сложи листа на масата и грижливо го приглади с длан.

— Искам да задържа тези писма.

— Разбира се — кимна Йошида.

Стийви усещаше единствено дишането си, всичко останало беше изчезнало. Отчаяно и се прииска всичко да се окаже един кошмарен сън, да се събуди от него с вик на облекчение и да установи, че светът около нея е прост и ясен, както винаги...

— А вие какво искате? — попита след известно време тя.

— Нищо — отвърна Йошида и тръгна към вратата. — Вече получих всичко, което искам.

След излизането му в стаята се възцари мъртва тишина. Стийви остана още дълго свита кран масичката. До слуха ѝ достигна пронизителният звук на автомобилен клаксон, успял да пробие изолацията на хотелския прозорец. Тя трепна и вдигна глава, после тишината отново я погълна. Тежка и лепкава, като сладникавия аромат на цветята, натрупани край зейнал гроб...

— За демон-човекоядец се говори в една стара японска легенда — промълви Шика. — Всъщност, тя е толкова стара, че може и да е китайска... Като всички демони, и този бил мъжки и женски едновременно, но предпочитал да се явява на хората като жена...

Била изхвърлена поради безсилие от тринадесетте кръга на подземния свят — това, което според представите на европейците е Адът... Но ние не вярваме нито в ада, нито в рая... Понесла се над света на хората, търсейки начин да увеличи демоничната си сила...

Отначало изяждала сърцата на жертвите си и пиела кръвта им, но резултат нямало. Започнала да яде мозъците им, усетила някакво потрепване и разбрала, че това е правилният път...

В крайна сметка не постигнала нищо, но липсата на успех още повече я ожесточила. Вече не можела да се спре, нападала жертвите си с неизтощаема стръв и изсмуквала всичко от тях.

Ето как се е появила на света Достопочтената майка. Тя е превъплъщението на ужасния демон от древността, превърнала се в жива легенда. Единствената разлика между нея и митичния демон се състои във факта, че тя съумява да изсмуква „макура но хирума“ от другите и го прибавя към собствената си духовна мощ... Каквато и маска да сложи на лицето си, отдолу винаги ще се крие зловещият образ на демона-човекоядец... Това е особено опасно за теб, тъй като тя няма да позволи на човек с по-силна „макура но хирума“ от нейната да остане жив...

В момента, в който проявиш небрежност, тя ще се нахвърли върху теб, ще изсмуче мозъка ти, а останалото ще захвърли...

Стояха в сянката на висока сграда от стоманобетон и стъкло, издигаща се на една от тесните улички в квартала Шибуйа. Въздухът потрепваше от могъщия тътен на огромен генератор, над главите им се издигаше естакадата на магистралата, която пресичаше района. Улф

вече знаеше защо са тук — вибрациите на генератори за ток с голяма мощност успешно прикриват излъчването на „макура но хирума“ и те ще бъдат скрити от Достопочтената майка и нейните шпиони в града. Въпреки наличието на тази механична преграда, Улф предпочете да пусне в ход и собственото си душевно излъчване.

— Сега Достопочтената майка знае за предателството на Минако — продължи Шика. — И вече няма да я пусне извън стените на „Забранените мечти“...

— А може би вече е мъртва — поклати глава Улф.

— Не. Това не е в стила на Достопочтената майка. Бързата смърт не ѝ носи никаква наслада. Но твоят план е безкрайно опасен, затова настоявам да бъда с теб...

— Не е разумно — въздъхна Улф. — Ще усети присъствието ти и ще се подготви. Докато аз мога да се промъкна незабелязано. Нито тя, нито Сума могат да усетят присъствието ми... Това е единственият шанс да измъкнем Минако жива...

— Преди това трябва да унищожиш Достопочтената майка — поклати глава Шика, протегна ръка и нежно докосна челото му. — Мама беше права — това е твоята съдба!

Да, наистина това е съдбата му. Да мобилизира сили и да унищожи огромното зло, надигащо се от този край на планетата, заплашващо да я унищожи...

Вратата на „Забранените мечти“ отвори една изключително ниска жена, облечена в абсурден мъжки делови костюм.

— Името ми е Дейвид Уорън — каза Улф. — Аз съм делови партньор на Лорънс Моравия. Адреса научих от него, заедно с уверенията, че това тук е най-добрият клуб в Япония...

Жената джудже го изгледа, после кимна с глава и му направи знак да влезе.

Престъпвайки прага и чувайки затръшването на вратата зад гърба си, Улф усети как косата му неприятно настръхва. Минаваше пладнe, заведението беше претъпкано. Пристъпи към бара, поръча си бира „Кири“ и зае място между японци в тъмни костюми. Изчака известно време, после попита къде е тоалетната и се измъкна.

Следвайки указанията на Шика, той тръгна по дълъг коридор с каменна настилка. Вървя доста време по него, най-сетне стигна до просторно антре, стените на което бяха покрити с огромни картини. Те изобразяваха не само двубои между покрити с броня самураи, но и битки на древни храбреци с тигри, глигани и огромни змии. Ожесточените им лица странно контрастираха с благите и търпеливи физиономии на животните.

Оттук имаше само един изход — през остъклена врата, която водеше към изключително добре поддържана вътрешна градина. Над главата му бяха надвиснали огромните небостъргачи на токийския център, но градината някак смекчаваше заплашителното им присъствие. Сякаш бяха гигантски японски кедри, покрили стръмните планински склонове на префектурата Нара. Улф изпита странното чувство, че тук времето е спряло, после си спомни, че това почти напълно съвпада с описанието на „Забранените мечти“, което му даде Шика.

В градината имаше една жена. Беше коленичила върху кафеникавия мъх, очите ѝ бяха затворени, а главата — леко наклонена встрани. Сякаш беше заспала сред неестествената тишина на това странно място. Но тази тишина беше коренно различна от спокойствието на храма, в който Улф беше срещнал Минако...

Жената имаше гъста, блестяща като каска черна коса, стегната на кок зад широкото чело. Съвършената линия на устните беше шокиращо червена на фона на бледото лице — сякаш някой беше надраскал еротична думичка върху стената на женски манастир... Носеше черно кимоно с бяла дантела по ръба на ръкавите и якичката. Пристъпвайки в градината, Улф остана със странното впечатление, че наблюдава някакво непонятно наслагване на черния цвят — сякаш виждаше очертанията на река в бурна нощ...

Жената беше сама и без видими оръжия около себе си. Това беше Достопочтената майка.

Отвори очи и Улф застина на място. Бяха с цвят на охра, толкова светли, че приличаха на разтопено злато толкова бистри, че човек оставаше с чувството за прозрачност...

— Не усещам нищо, но ти без съмнение обладаваш чудодейна сила.

Очите на Достопочтената майка се отвориха широко, докато тялото ѝ се извързчаше по посока на Улф. Може би беше игра на светлината, но Улф остана с усещането, че в тях припламнаха зеленикави светкавици. Усети и още нещо — някаква непонятна тежест легна на плещите му — сякаш беше повреден кораб в бурните води на океана, разминал се на косъм от сблъсък с огромен айсберг...

— Или аз съм сляпа, или ти не съществуващ — добави тя, очите ѝ останаха заковани в лицето на Улф. — Но аз не съм сляпа и ти съществуващ. Което означава, че съм била права... — на лицето ѝ се появи невинна усмивка, Улф изведнъж си спомни за момичето абориген в Лайтнинг Ридж. — Я ми кажи как е възможно моята кръщелница Шика да чувства силата ти?

— Не зная — отвърна Улф.

— Значи бъдещето стана настояще — каза Достопочтената майка. — При това бъдеще, за което никой от нас не е подозирал.

— Кой уби Лорънс Моравия? — попита Улф. — Кой уби Аманда Пауърс? Сума? Зная, че е тук, зная, че е той... Чувствам излъчването му...

— Наистина ли затова си дошъл?

Той протегна напред черния, натежал от енергия показалец на „макура но хирума“:

— Отговори ми!

— Ако разполагам с това, което искаш, аз положително ще ти го дам — отвърна Достопочтената майка. — Имай малко търпение!

Тя затвори очи и той усети как неговите правят същото. Изгуби чувство за време и пространство, стори му се, че двамата се сливат в едно цяло, в една могъща машина, която работи на все по-високи и по-високи обороти... Стана му зле.

Очите на Достопочтената майка се отвориха едновременно с неговите, гласът ѝ беше мек като памук:

— Шика те обича, готова е да умре за теб. Благодарение на тази любов е повишила многократно своята чувствителност и вижда това, което останалите не могат... Ах тази Шика! Нейната преценка винаги е била точна!

Улф внимателно я огледа, търсейки признаците на лудост, за които говореше Минако.

Достопочтената майка се изправи и бавно тръгна между хладните камъни.

— Хубавичко ме огледай, *tabula rasa*, мое Бяло петно — промълви тя. — После помисли за своята любима Шика. Тя е родена през 1972 година, но и след петдесет години ще изглежда такава, каквато е днес... — хладна усмивка се появи на безупречните ѝ устни, очевидно изпитваше удоволствие от смаяното изражение на лицето му. — Макар двете с нея да си приличаме като сестри, аз съм родена в последния ден на последния месец на миналия век...

Улф се смая, въпреки всичко, което Шика му беше разказала за влиянието на „макура но хирума“ върху дълголетие.

— Ти си родена през 1899 година?! — прошепна той. — Господи Исусе!

— А ти кога си роден, Бяло петно? — попита Достопочтената майка.

— Преди четиридесет и три години.

— А даваш ли си сметка, че изглеждаш най-много на тридесет и пет?

Улф неволно докосна бузата си с ръка.

— Колко дълго ще живея? Достопочтената майка сви рамене:

— Моята „макура но хирума“ не ми показва нищо, свързано с теб.

Сянката ѝ се плъзна по камъните, пъргава като котка. После тя се озова от другата му страна и Улф отново изпита чувството, че се разминава с тежък айсберг.

Загадъчната усмивка изчезна от лицето ѝ:

— Имаш ли представа как си успял да промениш съотношението на силите, Бяло петно? Аз съм неплодна. Шика е моя кръщелница. Обичам я повече от всеки друг, повече от всеки мъж, който съм канила в леглото си. — Красотата ѝ започна да разцъфва направо пред очите му. — Разбираш ли какво става тук? Можеш ли да разбереш бъдещето, което се превърна в настояще благодарение на теб? Майка ѝ ме заплашва. Шика беше мой телохранител, но сега също ще се превърне в заплаха за мен... И всичко това заради теб!

— Аз съм тук с нея — отвърна Улф. — Друг начин няма.

Разсеяна от изпаренията, светлината се блъскаше във високите кули на небостъргачите и падаше в градината странно потъмняла, като

бронзово покривало.

— Ти си дете-чудо — промълви по-спокойно Достопочтената майка, очевидно успяла да се овладее. — И като всяко дете-чудо носиш в себе си мощта на спасението и унищожението — алените ѝ устни леко се разтвориха: — Вече си преживял част от това, което ще стане... Трябва да мислиш за нас като за тандем... Не забравяй, че обединена, нашата „макура но хирума“ може да постигне всичко... Абсолютно *всичко!*

Улф усети лепкавата примамливост в думите ѝ и рязко се отдръпна.

— Нямам нужда от теб! — отсече той. — И сам мога да открия Сума!

— Ами Минако? — усмихна се Достопочтената майка. — И нея ли ще откриеш толкова лесно?

— Какво си ѝ сторила? — рязко се обърна той.

— Любопитно — промълви Достопочтената майка и наклони глава: — Защо си се загрижил за нея? Тя е луда. Прибрах я за нейно добро, а и за безопасността на околните.

— Лъжеш!

— Защо трябва да лъжа? Минако е най-добрата ми приятелка, ние сме по-близки от сестри. Нашата близост е особена, бих казала уникална... Тя се грижеше за мен като никой друг. Подхранваше ме... Нима мислиш, че ще я изоставя точно сега, когато тя има нужда от мен?

— Нека да я видя и сам ще преценя това.

— Разбира се — кимна Достопочтената майка.

— Ела.

Напуснаха градината от противоположния край. Стаята, в която се озоваха, беше малка, облицована с дялани, до блясък полирани греди от вековен кедър. Въздухът тежеше от някаква остра миризма — нещо средно между восък и затоплена гума.

Улф отбеляза, че Достопочтената майка заключва плъзгащата се врата зад себе си и едва тогава се обръща към другата жена в помещението. Тя беше Минако. Седеше на колене, с безжизнено отпуснати в скута ръце. Полите на кимоното ѝ приличаха на шарена локвичка.

— Минако?

— Да, Улф-сан.

Той се втренчи в лицето ѝ. Не, съмнение не можеше да има. Това наистина е Минако.

— Затворничка ли си тук?

— Не съм добре — отвърна Минако. — Имам моменти на лудост, сега това ми е съвсем ясно...

— Но това, което ми каза в храма...

— Аз съм болна, Улф-сан. Мислите ми често са ирационални, понякога не зная какво говоря...

В поведението ѝ имаше нещо странно и необичайно, но Улф не беше в състояние да го определи. Реши да прибегне до помощта на „макура но хирума“ и веднага забеляза някаква необяснима аномалия. Пред него имаше една фасада, мъртва като миналогодишна кожа на змия. Но дълбоко навътре помръдваше нещо... Нещо познато, нещо, с което се беше сблъсквал... В един склад в Ню Йорк... Под водата на поточето в Масачузетс...

Сума!

Изправена под колоните на естакадата в Шибую, Шика изведнъж потръпна. Уви ръце около тялото си, но не успя да се стопли. Улф категорично ѝ забрани да се мярка в „Забранените мечти“ и беше напълно прав. Ако информацията на Южи е точна и Достопочтената майка наистина знае за бунта на Минако, с всички ще е свършено! Разбира се, тя не сподели това с Улф. Беше убедена, че той няма да ѝ повярва, просто защото не познаваше Достопочтената майка, нито пък е бил неин телохранител. Тялото ѝ бе пронизано от нова тръпка.

Беше нелоялно дори да си го помисли, но все пак не можеше да разбере как Минако се е решила да я постави в толкова опасно положение. Вярно, че не е лошо да имаш двоен агент, който е дясна ръка на Достопочтената майка. Но на каква цена! Шика най-добре знаеше какво ѝ струва да удържа на излъчването на господарката си...

„Знам, че Достопочтената майка ме обичаше и щеше да ѝ е особено приятно да ме корумпира — единственият начин да ме откъсне от Минако. Естествено, това е била крайната и цел. Самата тя не е можела да има деца, докато Минако е родила четири — истинска машина за бебета...“

Отново потръпна. „Господи, защо пуснах Улф да отиде при нея сам?“ Скочи в колата си и подкара към „Забранените мечти“ без повече

да се грижи кон ще улови излъчването ѝ.

И, разбира се, някой го стори. Но това беше самата Минако, а не някой от враговете им в „Черният кинжал“.

— Накъде си се запътила?

Шика спря и зяпна насреща ѝ. Минако и беше пресякла пътя малко след като паркира на една пряка разстояние от „Забранените мечти“. Дръпна я в близкия вход и опря гърба и на стената.

— Мамо, Улф каза, че си тръгнала на среща с Достопочтената майка!

— Разбира се — отвърна Минако. — Така му казах.

— Но ти си тук! — разтревожено я изгледа Шика. — А Южи каза, че тя вече знае за...

— Как няма да знае! — остро отвърна Минако. — Беше въпрос на време. Тя има нюх към конспирации от всякакъв вид, а лудостта я направи още по-проницателна.

Шика объркано я гледаше.

— Значи умишлено си ни накарала да повярваме, че си пленник в „Забранените мечти“ и това е било част от твоя план?

— Да — усмихна се Минако. — Планове и пак планове... Човек трябва да е много изобретателен, когато е заобиколен от врагове... — от устата ѝ се откъсна въздишка. — Отначало исках да използвам Казуки срещу Достопочтената майка.

— Но Казуки е болна и не притежава „макура но хирума“.

— Грещиш. Точно „макура на хирума“ я унищожава отвътре. Толкова силна, че тя не е в състояние да я контролира. Опитах се да ѝ помогна, като я науча на някои неща, но тя не успя да ги усвои достатъчно бързо... И събитията излязоха от контрол, като при атомна електроцентрала. Сега вече никой не може да спре разрушителния процес.

— Господи! — хвана се за главата Шика. — Но Казуки е болна от дълго време! Аз мислех, че действията ти срещу Достопочтената майка...

— Са започнали скоро? — разшири се усмивката на Минако. — О, не. Моята омраза датира отпреди няколко десетилетия. Виждах как нейната „макура но хирума“ я разяжда и я превръща в опасна луда. Тя беше по-силна от Казуки и успя да се контролира значително по-дълго от нея. Но накрая се предаде.

— И ти ме изпрати да доведе Улф.

— Да. След провала на Казуки трябваше да си осигуря друг съюзник в борбата срещу Достопочтената майка. Но Улф Матсън беше пълна загадка. Единствен внук на Белия лък, той трябваше да притежава силата на прозрението, но външни доказателства за това липсваха. И ние го забравихме. Доста по-късно интуицията ми подсказа, че у него трябва да има изключително силна „макура но хирума“. Но как да го поставя под контрол? Как да го привлека на своя страна в предстоящата битка?

Направих единственото възможно нещо: подхвърлих информация за него на Достопочтената майка. Предполагах, че ще се обърне към Сума, и тя наистина го стори. Тогава вече няха друг избор, освен да изпратя теб в помощ и закрила на Матсън.

Шика изпадна в състояние, близко до пълен шок.

— Но това е било изключително опасно, мамо!

Защо си чакала намесата на Сума? Защо просто не ме изпрати да доведе Улф?

— Не можех да си позволя подобен риск, детето ми — поклати глава Минако. — Дори ти не познаваш Достопочтената майка както я познавам аз. Лудостта я тласкаше към нещо, което наподобява психически канибализъм. Изсмукваше „макура но хирума“ от своите жертви и с всеки изминал ден ставаше по-силна и по-опасна. Нямаше смисъл да водиш Матсън в случай, че неговата „макура но хирума“ щеше да се окаже недостатъчна. Той трябваше да бъде подложен на тест, при това тест от най-тежкото възможно естество. Това, разбира се, не изключваше твоето влюбване...

— Ти си знаела, че това ще стане?!

— Малко или повече...

— И просто го остави да се случи?

— Помогнах му да се случи. Бях длъжна да го сторя. Той ни трябва.

Макар да беше дълбоко шокирана. Шика все пак отбеляза, че майка ѝ нито веднъж не спомена плановете за икономическа експанзия на „Черният кинжал“.

И после всичко дойде на мястото си: заговорът на Минако за унищожение на Достопочтената майка нямаше нищо общо с алтруизма. Между двете винаги беше съществувало остро

съперничество, победата означаваше всичко: С нарастващ ужас Шика си даде сметка, че майка ѝ систематично беше включвала в битката собствените си деца, без да държи сметка за личните им предпочитания.

— А сега Улф е изправен срещу нея сам!

— Разбира се — кимна Минако. — Така трябва да бъде.

— Но той не я познава, не може да си представи дори част от триковете ѝ!

— Ще се справи.

— Ами ако се провали? В такъв случай как виждаш бъдещето, мамо?

Минако не отговори.

— Не можеш да го видиш, нали? — погледна я за пръв път от началото на разговора Шика. — Това бъдеще е загадка за всички нас!

— Знам, че...

— Нищо не знаеш! — скръцна със зъби Шика, обърна ѝ гръб и хукна към стените, ограждащи задната част на „Забранените мечти“.

Улф направи крачка напред към Минако и образът ѝ се стопи. На нейно място, след кратка пауза — сякаш за смяна на лентите в стар киносалон, изведнъж се появи фигурата на Сума. Улф моментално пренастрои психическата си енергия, но Сума беше подготвен. Мощният сноп на излъчването му разклати тялото на американеца. Улф успя да се задържи на крака и рязко се завъртя наляво. Ръцете му ветрилообразно се стрелнаха напред, после нанесоха силен удар „атеми“ в гръдния кош на Сума.

И двата удара попаднаха в целта, но без особен ефект. После получи силен контриращ удар в лявото рамо, прониза го остра болка. В ръката на Сума проблесна кокалена дръжка с извито между двете части острие — като клюн на хищна птица. Именно това острие беше потънало в рамото на Улф.

Без да губи време, Сума отново замахна. Острието просвири във въздуха, но Улф успя да блокира удара. Сграбчи китката на противника, после се завъртя около себе си — назад и надясно. Пусна китката, лявата му ръка се стрелна към носа на Сума във фалшиво „атеми“. Но вместо да нанесе удар, тя се пхна под мишницата на

японеца, инстинктивно вдигнал ръка да се предпази. Продължи движението ѝ нагоре, после я завъртя назад, мина зад гърба на противника и направи опит да извие врата му.

Сума приклепна и стовари кокалената дръжка в ребрата на Улф. Болката беше толкова остра, че хватката му за миг се разхлаби. Това беше напълно достатъчно. Сума заби пета в дясното коляно на Улф, после пъргаво отскочи встрани. Острието свирна във въздуха и Улф едва успя да блокира страхотния удар, насочен право в гърдите му.

Не можеше да успокои дишането си и това сериозно го разтревожи. Сума отново замахна с ножа. Вместо да се отдръпне, Улф пристъпи крачка напред, изби удара встрани и стовари могъщо „атеми“ в бъбреците на противника си. Ефект обаче отново нямаше.

Пусна в действие „макура но хирума“ и веднага видя с какво беше ангажирано съзнанието на Сума: субстанцията, с която беше покрито острието на ножа. Значи ме е отровил, разбра той. Ето защо не рискува с нападателни хватки. Просто чака действието на отровата.

Направи нов опит за нападение, но Сума с лекота го блокира. Стори това още два пъти, после главата му се замая и той неволно се отпусна на колене. На лицето на Сума се появи ликуваща усмивка, острието на ножа спокойно висеше край дрехата му.

Лявата ръка на Улф се стрелна напред, пръстите му се увиха около острието. Изкрещя от болка, но не прекрати нападението. Дръпна рязко към себе си и Сума политна напред. Очите на японцеа широко се разтвориха. За стотна от секундата се забави да ги отмести от дълбоко срязаната длан на Улф, умът му бе блокиран от шока.

Единствената слабост на Сума беше арогантността и Улф се възползва от нея. Японецът разчиташе прекалено много на своето оръжие и тази грешка беше фатална.

Лицата им се доближиха, Улф пусна в действие черното острие на своята „макура но хирума“. Тя проникна през всички защитни линии на противника, тялото на Сума се сгърчи от непоносима болка. Никога през живота си не беше изпитвал подобно нещо. Имаше чувството, че клетките му експлодират една по една в нещо като верижна реакция. Нервната му система се претовари и блокира мозъка му. Сърцето му изригна, очите му угаснаха.

Тялото му се удари в окървавената кедрова ламперия и бавно се смъкна на пода. В стаята се появи отвратителна миризма. Възторг и

болка се бореха в душата на Улф. После отровата в кръвта му започна да казва тежката си дума. Бавно се отпусна на колене. Опита се да стане, но не успя. Дробовете му отказваха да функционират, но съзнанието му все още беше ясно. Къде изчезна Достопочтената майка, запита се той.

Обърна се да я потърси с поглед, в същия миг стаята се изпълни от пронизителен животински рев! Беше толкова силен и див, че зъбите му неволно затракаха.

После изведнъж изпита чувството, че някой е изпомпал въздуха от помещението, а масивните дървени стени се накланят и падат отгоре му. Тялото му отлетя в противоположна посока, отгоре му се изсипаха купчина камъни и натрошени греди, които злоещо помръдваха — като лапите на кръвожаден звяр...

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА ВАШИНГТОН / ТОКИО

— Трябва да напусна града — каза Джейсън Йошида.

— Още не — промърмори Хам Конрад и се размърда в стола си. В ръцете му бяха фотокопия от материалите, които бяха открили в сейфа на „Грийн Бранчиз“. — Тези неща са истински динамит, дори през ум не ми минаваше, че ще открием подобно нещо. На практика баща ми е извършил поредица от тежки престъпления отвличане, търговия с хора, незаконни медицински експерименти и убийства. Не, сега не можеш да си тръгнеш... Ще имам нужда от твоята помощ при неизбежната конфронтация с Торнбърг.

Йошида насочи поглед към прозореца зад главата на Хам. Около акуратно подрязаните розови храсти жужаха пчели.

— Шото Вакаре пропуска вече трета контролна връзка по факса — замислено промърмори той.

— Нима това е толкова странно? — попита Хам, без да вдига глава от снимките, които лично беше проявил още сутринта. — Уведоми ни, че възнамерява да вкара Южи Шиан в „Забранените мечти“. Няма смисъл да се безпокоиш. Докато е там, естествено няма как да влезе във връзка с нас...

— Страхувам се, че нещата са претърпели и по-нататъшно развитие — внимателно подхвърли Йошида.

— Вакаре е изчезнал — изчака Хам да вдигне глава и едва тогава добави: — Вероятно е мъртъв...

— Мъртъв? — озадачено го изгледа Хам.

— Налага се да замина и да разбера лично какво става — отвърна Йошида.

Хам се замисли, после бавно кимна с глава.

— Добре, но трябва да действаш бързо. На този етап не можем да си позволим грешка — махна с ръка и нетърпеливо добави: — Вземи първия самолет и ме дръж в течение.

— Слушам, сър! — отвърна по военному Йошида и се изправи. Хам не му обърна внимание, отново потънал в доказателствата за

престъпленията на баща си. Все още не беше в състояние да асимилира ужасната истина — демонстрирайки своята любов към Съединените щати и дълбоката омраза към Япония, Торнбърг я беше превърнал в основен мотив за преки действия срещу организацията „Черният кинжал“. Хам беше там, чу със собствените си уши как баща му развива благородната си теза пред генералите от Пентагона и самия президент. Но през цялото това време Торнбърг се беше занимавал с отвличане на хора, с непозволени експерименти над тях, с брутални убийства... С една-единствена цел — да открие вълшебния серум на безсмъртието! Господи, какво ужасно двуличие! Хам беше толкова потресен, че почти не обърна внимание на оттеглянето на Йошида.

Напуснал офиса на Хам, японецът излезе от сградата и спря едно такси. Пред блока даде десет долара на шофьора и го помоли да почака. Часът беше малко след единадесет на следващата сутрин след проникването в подземията на „Грийн Бранчиз“.

Качи се в апартамента и обходи трите малки стаи, напълно опразнени от лични вещи, мебели и кухненска посуда. На практика жилището беше оголено, два големи куфара чакаха в антрето.

Е, все пак имаше нещичко... Йошида влезе в тясната кухничка, която винаги беше ненавиждал, отвори вратичката на хладилника и спря замислен поглед върху мъртвия плъх вътре. Много му се искаше да види физиономията на Хам Конрад, когато дойде да го търси тук и открие замръзналия гризач. Е, човек не може да получи всичко на този свят, примирено въздъхна той.

Поводът за внезапното му заминаване за Япония беше напълно измислен. Изобщо не му пукаше къде се намира Шото Вакаре и какво му се е случило. Вакаре беше изиграл своята роля, Хам също... Машинациите на Йошида задвижиха сложна система от емоционални прояви, които неизбежно ще преминат в конкретни действия. А завръщането му в родината беше предизвикано от нещо далеч по-просто и ясно — Достопочтената майка го зовеше.

Обиколи за последен път апартамента, увери се, че не е пропуснал нищо и вдигна куфарите. Внимателно заключи след себе си и напусна сградата.

Четиридесет и пет минути по-късно пристъпи към гишето на японските авиолинии на международното летище „Дълес“ и хвърли поглед към часовника над главата си.

— Трябва да надпишете етикети за куфарите си — предупреди го симпатичната униформена служителка, докато принтерът попълваше билета му.

Йошида пое етикетчетата и внимателно започна да изписва името Йен Фукуда. Адресът в долната част беше на една голяма компания за производство на туристически дупляни в Токио. Името и адресът отговаряха точно на това, което пишеше в паспорта, кредитните карти и шофьорската книжка, сгущени на сигурно място в портфейла му.

Часът беше дванадесет и двадесет, до повикването за прекия полет до Токио оставаше около час и половина. Премина през паспортната служба и имиграционния контрол. Втората проверка се налагаше, тъй като пътуваше с японски паспорт. Удариха му печат и той бавно влезе в залата за транзитни пътници. Седна на бара, поръча двоен хотдог и кафе, после разгърна списание „Форбс“, купено от съседното гише. Имаше достатъчно време, за да прочете на спокойствие два наистина добри материала за упадъка на американската автомобилна промишленост. Обявиха полета му малко след като приключи.

Петдесет минути по-късно, след неизбежното закъснение, причинено от задръстване на пистите или некомпетентност от страна на авиодиспечерите, тежкият Боинг-747 се отлепи от земята и започна да набира височина. Зад него се проточи тежък шлейф от отработени газове. Сбогом, Америка, въздъхна в себе си Йошида и отпи глътка шампанско, поднесено от пъргавата стюардеса в първа класа.

Крилата на боинга леко се разклатиха, докато машината набираше височина сред вихрите на промишления смог. Скоро се озоваха над облаците и Йошида затвори очи. Почувства как мазната слуз на Вашингтон и постоянните контакти с хората от Запада започва да се отделя от душата му — като изсъхнала кожа на змия. Ще бъде чудесно да бъде отново в Токио, да се смеси със сънародниците си, да говори на майчиния език. Какво огромно облекчение е завръщането в „Забранените мечти“ — мястото, където започва и свършва животът!

А животът на Йошида беше започнал с безпроблемното изплъзване от утробата на Евън. Макар че външно приличаше на девойка, Евън беше доста възрастна. Никой в „Забранените мечти“ не знаеше на колко години е тя, дори самата Достопочтена майка не помнеше рождената ѝ дата.

Естествено трябваше да има и баща. Но Йошида нямаше представа кой е той, тъй като появата му на белия свят се дължеше на експеримент по дълголетие, проведен лично от Достопочтената майка. Тя беше взела спермата на неизвестния донор и лично я беше вкарала във влагалището на Евън, а след това беше наблюдавала с неотклонно внимание процеса на бременността и раждането. Веднага след него Евън се разболя и първите месеци на майчинството ѝ бяха изключително трудни. Но Достопочтената майка пое всичко върху себе си и се справи отлично. Единствено кърменето не беше по силите ѝ...

На практика се оказа, че малките гърди на Евън не набъбнаха от очакваното количество майчино мляко. Освен това зърната я боляха от лакомото засмукване на беззъбата уста и тя предпочиташе да остави малкия Йошида да реве до посиняване, вместо да го нахрани...

Достопочтената майка се справи с проблема, като захрани бебето с топло краве мляко и биберон, а после дръпна Евън в съседната стая и жестоко я наказва.

За всичко това Йошида научи години по-късно, но все още не можеше да се освободи от усещането, че чува виковете на болка от съседната стая. Дълбоко в себе си той беше мазохист и като всички мазохисти направи всичко възможно да постигне хармония между тайните трепети на душата си и външната изява, често отличаваща се с брутален садизъм...

Във всичко останало той рязко се отличаваше от околните. Преди всичко, защото беше роден и отгледан в „Забранените мечти“ и властите дори не подозираха за съществуването му. Нямаше сертификат за раждане, не беше записан в нито едно училище. Защото и образованието му, подобно на религиозните и философските му убеждения, беше формирано в херметически затворена среда. На второ, но не на последно място, беше фактът, че той по рождение си беше странен и ексцентричен. Нещо, което Достопочтената майка моментално надуши.

Достопочтената майка беше ненаситна личност. Алчността ѝ подхранваше маниакалните амбиции, а Йошида постепенно откри как да оцелява покрай тази алчност. При това така, че Достопочтената майка изобщо не го усети... Но той имаше силен инстинкт за оцеляване и успя.

Между двамата съществуваше някаква странна симбиоза, вероятно родена поради несъвършенството на душите им. Всеки изживяваше живота на другия едновременно със своя. Дори и това не им донесе чувство за пълнота, но такава беше съдбата им и те се примириха с нея.

Приличаха на единствените оцелели след ужасна битка. Но тази битка беше оставила дълбока следа в душите им, присъствието ѝ се усещаше във всичко, което казваха или вършеха.

Към Достопочтената майка би могло да бъде отправено обвинението, че умишлено е осакатила душата на младежа, просто за да се радва на компанията на човек като себе си. А може би е била твърдо решена да му стори това, което някога бяха сторили на нея...

Но какво му стори тя?

Потънали в префектурата Нара, максимално далеч от цивилизацията в условията на гъсто населена Япония, тя уви късо парче плат около стегнатото му тяло, навлече бялата роба на шинтоистка монахиня и го изведе в нощта. Беше късна есен, звездите ги посрещнаха с ледено сияние, във въздуха се носеше ароматът на окапали листа, примесен с първия полъх на приближаващата се зима.

Коленичиха в древния храм, изграден от дърво и камък, ехото на медните камбани се чуваше надалеч. Тя запали огън в бронзовата поставка, използвайки миналогодишна оризова хартия. Така многобройните богове, населяващи древната планина, щяха да разберат за намерението ѝ да извърши жертвоприношение. После запя протяжен псалм, думите сякаш лепнеха по камъка и изгаряха в пламъците на огъня.

След известно време станаха и се спуснаха по стръмния склон, под който беше разположен шинтоисткият храм. Той функционираше и до днес, благодарение на щедрите годишни дарения на Достопочтената майка.

Долният край на гората беше светен от свещи, чиито пламъчета дори не потрепваха. Сякаш нощта беше затаила дъх. Младият Йошида

— едва единадесетгодишен, започна да долавя ромоленето на невидим поток, което, с придвижването им по тясната, обсипана с борови иглички пътека постепенно се превърна в грохот на водопад. Погледна надолу и си представи, че вижда стотици и хиляди стъпки, оставени от предишни поклонници на свещеното място.

Спряха на брега на малкото планинско езеро и свалиха сандалите си. Достопочтената майка се плъзна във водата и бавно се насочи към средата на езерцето. От черните скали високо над главите им с грохот падаха пенливите водни струи. Обърна се с лице към него и протегна ръка. Той я хвана и двамата бавно тръгнаха по плъзгавите, покрити с мъх камъни.

Остана смаян от яростната твърдост на водната струя, струваше му се невероятно, че мека и покорна субстанция като водата може да бъде поздрава от собствените му мускули.

Достопочтената майка сложи ръце на раменете му и го насочи към плътната струя. Дланите ѝ се повдигнаха и притиснаха слепоочията му. После рязко го блъсна.

Тежестта на водата го принуди да падне на колене, въздухът напусна дробовете му с тихо свистене. Но тя продължаваше да го натиска надолу, решена да осъществи докрай шинтоисткия ритуал на пречистването.

След няколко секунди го отмести от дебелия водна струя и го побутна към скалата. Тук получи възможност да си поеме дъх, макар въздухът да беше наситен с водни пръски.

Откри, че водопадът е смъкнал парчето плат от бедрата му. А може би това беше сторила Достопочтената майка, тъй като ръцете ѝ напуснаха слепоочието му и се плъзнаха надолу.

Беше на сантиметри от него, тънката памучна роба плътно прилепваше около тялото ѝ, подчертавайки всички тайнствени гънки и извивки. Усетът за голотата през тънката материя носеше в себе си нещо силно еротично, нещо, което можеха да демонстрират единствено боговете, населяващи девствения лес.

Достопочтената майка взе ръката на Йошида и я постави върху гърдите си, после заби нокти в кожата му. Отдръпна се и памучната роба се свлече заедно с разтварянето на дланите ѝ.

Йошида усети как слабините му се втвърдяват, върху гърдите му се стовари непозната тежест, стана му трудно да диша. Очите ѝ

блестяха. Знаеше, че има халюцинации, но беше сигурен, че вижда през тях. Пяната в центъра на езерцето, черните клони на японските кедри по брега, бледата светлина на звездите...

— Аз съм зимният сняг и горещото лято — прошепна Достопочтената майка и ръцете ѝ се плъзнаха по тялото му. — Аз съм утринното великолепие на пролетта и хладният северен вятър на късната есен... — коленичи с лице към него: — Аз съм лисицата, която пирува със заловения заек, аз съм младият елен, готов да побегне при всеки звук... Аз ще ти се наслаждавам, аз ще бдя над теб, ще те храня и изпивам...

Водопадът се пенеше около тях, но между телата им прескачаха ярки искри и въздухът изведнъж стана горещ.

— Ти ще ме обичаш и ще се страхуваш от мен. И именно защото се страхуваш, ще ме обичаш още по-дълбоко... — с тези думи тя придърпа тялото му напред и пое потръпващата му мъжественост дълбоко в себе си. Бедрата ѝ започнаха лудешки танц — напред и назад, нагоре-надолу... Накрая Йошида затвори очи и прехапа устни.

Достопочтената майка наблюдаваше с усмивка на уста спазмите на мускулите по слабините му, ускореният ритъм на тези спазми я накара да възкликне от задоволство. Почувства ръцете му върху гърдите си, усети как горещото му семе я запълва. Йошида също усещаше всичко това удоволствието му рязко нарасна. Когато започна да се излива в нея, от устата му се откъсна тежък стон, тялото му потръпна и безсилно се отпусна в разтворените ѝ обятия.

Събуди се от звездната светлина, изпита странното усещане, че е съвсем близо до тях и може да ги докосне с ръка. После почувства присъствието на Достопочтената майка, която беше коленичила до него и галеше челото му.

Моментално се възбуди и протегна ръка:

— Искам те!

Достопочтената майка го зашлеви с такава сила, че по бузата му останаха кървавочервените отпечатащи на пръстите ѝ.

— Тази нощ е посветена на ритуали и жертвоприношения, на омилюване на боговете, които са навсякъде около нас. *Искаш ме, а? Животът ти с мен няма да премине под знака на това, което ти искаш! Може да ме искаш колкото щеш, но никога вече няма да ме имаш!*

Забелязала възбудата му, тя продължи да му удря тежки плесници. В един момент той изригна, после се обърна по корем и започна да плаче.

После тръгнаха по горската поляна. Тя му показваше гъби и тревички, мъхове и лишей, различни коренчета... Показа му отровните растения, които растяха тук по волята на природата. Показа му и онези, които сама беше засадила преди години. Бързодействащите и бавнодействащите, неоткриваемите и онези, чрез чиито симптоми човек безпогрешно долавя присъствието на врага. После премина на противоотровите и растенията, които могат да спасят човешки живот...

Така приключи тяхната единствена нощ.

Прибраха се в Киото — древната столица с десетки хиляди величествени храмове. Леденият зимен вятър виеше зад прозорците, виелицата набиваше в тях късчета лед, които потропваха като далечни конски копита. Тя започна да му дава отровите една по една, всяко стръкче от тях той беше откъснал със собствените си ръце. По нейни указания приготви различили отвари, после се зае да ги опитва. Така щеше да разбере коя от тях да предлага на различните врагове...

В хода на този процес Джейсън Йошида умираше хиляди пъти, усещаше как душата му напуска тялото по различни начини — веднъж бързо и рязко, сякаш някой беше прерязал артериите му, друг път — бавно и постепенно, сякаш старееше. А после Достопочтената майка го връщаше към живот...

Ето какво го свързваше с тази жена, ето защо той живееше като нея и се старееше да ѝ подражава във всичко.

Япония.

Беше спал в продължение на шестнадесет часа и няколко хиляди километра. Вратите на първа класа в огромния Боинг-747 все още бяха затворени, но през прозорчето вече се виждаха тежкия смог над Токио и белият връх Фуджияма, който се издигаше над родината му като митичен страж. Изведнъж си даде сметка, че именно Достопочтената майка го беше повикала при себе си. Времето на решителната битка приближаваше. И тя щеше да се изправи срещу врага могъща и непобедима като Фуджияма. Победата щеше да бъде на нейна страна, а той щеше да бъде верният ѝ рицар...

— *Ти доведе медиума.*

— Не — задъхано отвърна Южи, помагайки на Шика да вкарат безжизненото тяло на Улф в склада-лаборатория край Тцуки. — Този човек е много болен...

— *Въпреки това той е медиумът.*

— Млъквай! — раздразнено промърмори Южи и хвърли поглед към доведената си сестра.

Шика все още не можеше да излезе от шока, в който изпадна, когато задната стена на „Забранените мечти“ рухна и почти я погребва под себе си. Сред гъстия облак прах и натрошени бетонни късове беше успяла да зърне оръжие с кокалена дръжка, около чието острие се бяха увили окървавени пръсти. Пръстите на Улф.

Нададе ужасен вик, пусна в действие „макура но хирума“ и започна да си пробива път сред руините, които потрепваха като живи и покорно се отместваха встрани.

Отчаяна, тя ясно долови невидимото излъчване на Достопочтената майка край себе си, с него бяха пропити късовете дърво и натрошен бетон. Концентрира се до крайност, руините започнаха да отскачат встрани от черния, могъщ поток на психическата ѝ енергия. През цялото време усещаше лепкавите пипала на „макура но хирума“ около себе си, знаеше, че те принадлежат на Достопочтената майка. Отначало се учуди, че не е успяла да локализира тялото на Улф, но после навлезе в крепостта от психическа енергия, която той беше издигнал в последния момент, и всичко ѝ стана ясно.

Удвои усилията си и най-сетне стигна до затрупаното тяло на Улф. Със смайване установи, че макар и в безсъзнание, той продължаваше да поддържа крепостта от психическа енергия около себе си. Използвайки цялата сила и всичките си способности, тя успя да го измъкне от коварния капан на Достопочтената майка. Междувременно зърна сгърчения труп на Сума в противоположния ъгъл на помещението, в душата ѝ потрепна облекчение.

Донесе го тук, в склада-лаборатория на Южи, просто защото това беше единственото безопасно място. Не успя да види майка си в близост до „Забранените мечти“, а и не си направи труда да я търси.

Във всеки случай връщането на Улф в къщата на Минако беше изключено, особено след последния разговор между майка и дъщеря...

Потънала в опитите си да открие признаци на живот в безжизненото тяло, Шика се стараеше да не мисли за ужасните последици от този разговор. Пусна в действие пипалата на своята „макура но хирума“, опитвайки се да проникне под дълбоката кома. Стори го многократно, но резултат нямаше. Всички пътеки към съзнанието на Улф бяха блокирани.

— Не зная какво му е сторила Достопочтената майка, но той умира! — прошепна тя и вдигна глава към Южи.

— *Опасността се крие в живота, а не в смъртта* — обади се Оракула.

Южи не обърна внимание на машината и притеснено попита:

— Можем ли да го спасим?

— *Да* — отговори Оракула. — *Той е медиумът.*

— Какво означава това? — извърна се към машината Шика.

— Не му обръщай внимание — горчиво поклати глава Южи. — Нещо му става и е започнал да полудява...

— Глупости — отвърна Шика. — Машините не могат да полудяват.

— Не познаваш Оракула.

— Какво си му направил? Лицето му е почти човешко...

Южи въздъхна и ѝ разказа как Хана се беше включила в Оракула и какво стана след това.

— Не съм го споменавал на никого — разрида се открито той. — Просто защото не зная как всъщност да го обясня... Но ти ще ме разбереш. Ти знаеш колко нещастна се чувстваше Хана. Защото и тя като теб не понасяше това, в което я беше превърнала „макура но хирума“.

Шика помълча няколко секунди, после попита: — Къде е тялото ѝ?

— Изпълних желанието на Оракула... всъщност на Хана... Намира се на дъното на река Сумида...

— Не!

Едва ли сега беше най-подходящият момент да потъне в спомени за приятните мигове, които беше изживяла с природената си сестра, но те просто връхлетяха в съзнанието ѝ. Мисълта, че Хана вече я няма, ѝ

се стори напълно непоносима. По бузите ѝ се затъркаляха горещи сълзи. Една част от съзнанието ѝ искаше да прегърне Южи и да споделят общата си мъка, но традицията на възпитанието я възпираше от проявата на подобна интимност. За нея и двамата трябва да са мъртвопияни.

— О, Хана!

Улф умира, пропищя съзнанието ѝ. Трябва да направиш нещо! Трябва да го спасиш, но как?

Вече беше опитала всичко, което умее. Какво може да го спаси, след като „макура но хирума“ е безсилна? Какво му беше сторила Достопочтената майка?

В главата ѝ се появи една безумна идея...

— Каква е истината? — тихо попита тя. — Мъртва ли е Хана, или продължава да живее?

— *Това зависи от определението ти за живота и смъртта — отвърна Оракула. — Ти трябва да помогнеш на всички нас, Шика-сан. Хана е тук, вътре в мен. Но тя се дави. И двамата сме затънали във вихъра на ирационални мисли, които аз не съм в състояние да разбера или да контролирам. Имаме нужда от медиум. От хирург на душата, който, ако ти пожелаеш, може да ни спаси от страданията.*

— Южи... — промълви Шика и хвърли поглед към природения си брат.

Този медиум е тук сред нас. Ние усещаме присъствието му. Моля те, свържи ни с него...

— Не му обръщай внимание — поклати глава Южи. — Тази процедура е чисто експериментална и твърде опасна... Виж какво стана с Хана...

— Но тя не е пожелала да се върне.

Медиумът умира, Южи-сан. Ние можем да спасим живота му.

— Но под каква форма? — горчиво попита Южи.

Опасността се крие в живота, а не в смъртта. Ние те молим да го включиш към нас.

Шика постави ръка върху гърдите на Улф, отмести очи от безизразното му лице и взе решение.

— Направи го! — заповяда тя.

— Какво?!

— Направи това, което иска Оракула! Свържи Улф с машината!

— Но ние не знаем какъв ефект ще има това върху...

— Той умира и никой от нас не може да му помогне! — тръсна глава Шика. — Връзката с компютъра е единственият му шанс!

Тя има право, въздъхна в себе си Южи. Започна да свързва безжизненото тяло на Улф с машината, опитвайки се да не мисли за последиците.

— Няма да съжаляваш — обади се Оракула.

— А защо трябва да съжалявам? — попита Южи, внимателно притискайки вакуумните лепенки към пръстите на Улф.

— *Душата ти е пълна със съжаления, Южи-сан. За Хана, за мен... А най-много за майка ти.*

— Въобразяваш си — отвърна Южи, зает със сложната мрежа от кабели, която трябваше да обхване черепа на Улф.

— *Аз не съм в състояние да си въобразявам, Южи-сан. Поне в този смисъл, който ти придаваш на думата. Но аз не греша.*

— Искаш да кажеш, че никога не грешиш — промърмори Южи и започна да включва електродите. — Започваш да придобиваш комплекс за превъзходство, а това е едно от отрицателните човешки качества, които трябва да избягваш...

— *За невротик ли ме вземаш, Южи-сан?*

— Това, за което говоря, е по-близо до психозата — отвърна Южи, включи последния електрод и се изправи.

— *Психозата е опасна, Южи-сан.*

— Обикновено е така — кимна Южи и щракна свързващия ключ.

— *Аз опасен ли съм?*

Южи се дръпна крачка назад и започна да следи етапите на свързването между компютъра и живия човек, умът му беше прекалено зает за отговор. Научи много неща за този процес от включването на Хана и вече знаеше какво трябва да се избягва прекалено резки електрически импулси, необичайни показания на енцефалограмата, претоварване на мрежата, което би довело до прекъсване на потока от постъпваща информация. Всичко изглеждаше наред, индикаторите на апаратурата сочеха нормални стойности.

После нещата взеха неочакван обрат, внезапно, в един и същи миг: в ушите му писна острият сигнал за претоварване на мрежата, енцефалографът започна да изписва странни криви, излизачи извън разграфената хартия. Пръстите на Южи затичаха по клавиатурата на

контролните уреди, но това, което ставаше, очевидно беше извън техните параметри.

— Какво става, Южи? — изкрещя Шика. Помещението се изпълни с острата миризма на озон, Улф отвори уста и нададе пронизителен вик. Южи стисна зъби.

После светлинните индикатори на Оракула угаснаха.

Хам Конрад се качи на борда на яхтата на баща си — „Инфлуънс И“. Пролетният ден беше чудесен. По небето тичаха пухкави облачета, откъм океана подухваше свеж бриз. Идеално време за платноходи.

Нещата се подреждат много странно, помисли си той. В мига, в който посягаше към слушалката да се обади на баща си, телефонът иззвъня и Торнбърг му предложи следобедна разходка на борда на яхтата.

Прекрасно, рече си Хам и два пъти провери дали не е забравил снимките, които изобличаваха Торнбърг.

Конфронтацията с баща му няма да е от леките — той ясно съзнаваше това. Но уликите, скрити в сейфа на клиниката, не му даваха правото на избор. Мнението на Йош за баща му се беше оказало абсолютно точно. Истината беше болезнена, но неизбежна. Все още се надяваше, че ще успее да предизвика разкаянието на Торнбърг, че ще го принуди да поправи част от сторените злини. Например да компенсира близките на хората, намерили смъртта си в клиниката, да пусне на свобода онези от тях, които все още бяха живи, да закрие дейността на „Грийн Бранчиз“...

Насочи се към кармата, където баща му се занимаваше с въжетата, прикрепящи яхтата към пристана. Екипажът беше получил почивка — Торнбърг предварително го уведоми за това. „Понякога са страшно досадни и ти се мотаят в краката точно когато имаш нужда от усамотение...“ Едновременно с това обаче той винаги беше считал, че слугите са полезна привилегия на богатите...

Силната миризма на корабно гориво за миг погълна обичайните солени аромати на морето. Напуснаха пристанището и Хам се зае да вдига главното платно. Справи се успешно, после стори същото с малкото платно на кармата и онова на втората мачта — широк, снежнобял правоъгълник. Винаги беше изпитвал неотразимо влечение

към шхуните е разперени платна, които величествено порят вълните. Работеше с увлечение, за момент забравил грижите, които нямаха нищо общо с морето. Торнбърг беше този, който му вдъхна любов към ветроходството. Ако се замисли човек, това май е единствената ни обща страст, въздъхна в себе си Хам.

Торнбърг ловко прекара яхтата покрай маркираните с шамандури плитчини на Чесапийк, не след дълго грамадата на Вашингтон се стопи в синкавата мараня. Някъде около пладне Хам сви платната и хвърли котва. Намираха се край подветрената страна на малко островче. Торнбърг се зае да вади обяда — късове крехко месо, задушени в зехтин, кашкавал и червени чушки, няколко вида салати и италианско сирене „Рикота“. Разбира се, и опаковка от шест бири „Сапоро“, която и двамата бяха обикнали в Япония.

Седнаха в каютата, вратите останаха широко отворени. Хам си направи огромен сандвич и лакомо го ухапа, докато Торнбърг се задоволи с малко салата и няколко глътки бира. Цял живот беше имал проблеми с апетита, а напоследък съвсем престана да се храни.

Подхвърляха си незначителни реплики, обзети от сладостна нега. За това допринасяха и топлите слънчеви лъчи, отразявани от водата. Торнбърг не изглеждаше особено щастлив, но беше спокоен. Нормално за него състояние, помисли Хам. Особено след смъртта на Тифани. Самият той се чувстваше напрегнат, вероятно поради важната задача, която му предстоеше. Мисълта за бащината скръб му предложи въведението, което отчаяно търсеше от известно време насам.

— Гледам, че шариш из Вашингтон и никак не ти се прибира у дома — промърмори, с преднамерена небрежност той и избърса мазните си пръсти в салфетката. — И мисля, че няма да е зле, ако вдигнеш платната...

— Да вдигна платната ли? — учудено го погледна Торнбърг, сякаш синът му предлагаше оттегля в пенсия.

— Защо не? — усмихна се с пресилен ентузиазъм Хам. — Аспен, а дори и Европа... Зарязваш всичко, отърсваш се от паяжината на мрачните мисли и обновяваш душата си...

— Какво да правя в Аспен? — подозрително го изгледа Торнбърг. — Да зяпам как разни красавици преследват инструкторите по ски? Същото важи и за Европа — там човек на всяка крачка се сблъсква с разни японци и германци... Това ми напомня за Оста и кръвното ми се

вдига до опасни граници. — На лицето му се появи хладна усмивка: — Други умни предложения?

Хам сведе поглед към огромния къс сирене в чинията си.

Торнбърг изчака точно толкова, колкото беше необходимо, после продължи:

— Освен това аз не искам да заминавам. В мое отсъствие положително ще се объркат куп неща... — очите му не се отделяха от Хам, направи облог сам със себе си за точния миг, в който синът му ще вдигне глава. — Това в пълна сила важи за моите биохимични експерименти... — Вилицата на Хам замръзна върху сиренето. — Снощи някой е проникнал в „Грийн Бранчиз“, представяш ли си? Какво биха могли да търсят в една обикновена клиника?

— Може би промишлен шпионаж? — подхвърли Хам и остави вилицата.

Добър ход, призна в себе си Торнбърг. На моменти Хам наистина успяваше да го впечатли.

— И ние така си помислихме — кимна той. — Но после открихме, че липси сред документите няма и всичко е налице. — Очите му пламтяха: — Открихме и нещо друго — лицето на крадеца, запечатано от видеокамерата... — Главата на Хам рязко отскочи и Торнбърг се поздрави за спечеления облог. — Искаш ли да го зърнеш? Тук, на борда, имам едно копие от лентата...

— Не, Господи!

— „НЕ, Господи“ — имитира го Торнбърг. — Само това ли имаш да кажеш?

— Господи, защо се чувствам така, сякаш съм длъжен да ти дам отговор? — избухна Хам. — Ти си този, който трябва да дава обяснения!

— Не се чувствам длъжен да давам обяснения за постъпките си пред когото и да било! — хладно го изгледа Торнбърг. — За това достатъчно добре се грижат времето, парите и влиянието ми! В момента искам да науча какво е намислил собственият ми син и защо е проникнал с взлом в моята клиника!

— А аз искам да знам...

— Задръж малко, момчето ми! — рязко извика Торнбърг и Хам неволно подскочи. — Ако исках да знаеш какво става в „Грийн

Бранчиз“, сам щях да ти го кажа, по дяволите! Не съм го сторил, значи това не е твоя работа!

— Аз пък реших да го направя моя работа!

Я виж ти, учуди се в себе си Торнбърг. Нима ще се окаже, че синчето притежава повече твърдост, отколкото съм допускал?

— Трябва да поговорим за всичко, което става в тази клиника! — решително вметна Хам.

— Трябва ли?

— Да, трябва! Господи, та ти си извършител на куп тежки престъпления! Отвличане, изтезания, убийства! Не си нищо повече от един презрян криминален тип! Кълна се, че все още не мога да разбера как си успял да привлечеш толкова много и толкова способни учени за свои съучастници!

За момент Торнбърг се изкуши да поеме по предложената писта, но после тръсна глава. Майната му! След като го иска, ще си го получи!

— Господи, как можеш да бъдеш военен и едновременно с това толкова наивен! — прогърмя той. — Нима не знаеш, че всичко е въпрос на пари? Тези учени приеха офертата ми с огромно желание, защото получаваха не само добро заплащане, но и пълна свобода за своите експерименти! Нима си въобразяваш, че хората са ангели? Не, синчето ми — хората са си хора, с всичките си вродени недостатъци. Дай им това, което искат, и те няма да се спрат пред нищо!

— Това ми звучи като мото, достойно за Дявола!

Торнбърг се разсмя, а Хам окончателно изпусна нервите си. Не обичаше да го наричат „синчето ми“, а когато Торнбърг му се надсмиваше, направо ставаше бесен.

— Май не си даваш сметка за положението си, а? — изръмжа той, извади фотокопията на секретните материали и ги размаха под носа на баща си. — Дните на твоето величие отминаха! Успях да открия ахилесовата ти пета и нямам намерение да я изпусна, преди да приемеш условията ми!

— Няма човек на този свят, който да ми диктува своите условия! — задави се от ярост Торнбърг.

Кръвта на Хам забуча в ушите му, имаше чувството, че всеки момент ще получи инфаркт. Повдигаше му се от мерзкото чувство, че е бил принуден да изпълнява заповедите на стария лицемер. Не можеше

да живее повече с тази мисъл, още по-малко пък с познанието за това, което беше извършил Торнбърг, за това, което се готвеше да извърши.

— Приемането на моите условия е единствения ти шанс да се измъкнеш от дупката, в която сам си скочил! — предупреди го той. — Нарушил си толкова много закони, че се отказах да ги броя... Имаш ли представа какъв празник ще настъпи в канцеларията, на главния прокурор, ако там се получи копне от тези материали?

— А как ще стане това, синчето ми?

— Аз ще ги изпратя! — изрева извън себе си Хам, въпреки твърдото решение да сдържа нервите си. — И престани с това „синчето ми“!

— Ще престана само след като ти престанеш да се държиш като десетгодишен скаут! — изръмжа Торнбърг. — Едва тогава ще чуеш от устата ми името, което съм ти дал по рождение! Кой ти е дал правото да бъдеш мой следовател, съдия и ексекютор? Нима си въобразяваш, че светът покорно ще следва собствените ти представи за справедливост? Това са пълни глупости. Светът се ръководи от хаоса, човешките закони — също...

— Не аз съм този, който е създал моралните норми на поведение! — разгорещено отвърна Хам и започна да си дава сметка, че старецът все пак е успял да промени равновесието на силите, принуждавайки го да обяснява мотивите за своето поведение. — Моралът е единственото общо нещо в разнообразието на човешката култура.

— Това го кажи на арабите или японците — Презрително се усмихна Торнбърг. — И ще разбереш, че дори понятие си нямат от морал...

— Грещиш — поклати глава Хам и отчаяно потърси път към темата за прегрешенията на баща си. — Може би техният морал се различава от нашия, но все пак е...

— Глупости! Губиш си времето да защитаваш хора, които не заслужават това! Не очаквах, че ще чуя подобни думи от устата на собствения си син!

— Господи! Говориш така, сякаш аз съм единствено това — твой син!

— Точно това съм бил и аз — син на баща си! До последния му час!

— Не! — скочи на крака Хам. — Аз съм повече от твой син! Много повече!

— А имаш ли представа какво щеше да бъдеш без мен? — изгледа го изпод козирката на капитанската си фуражка Торнбърг. — Съмнявам се, много се съмнявам... Благодарение на моите връзки и влияние ти влезе в специалното училище и колежа. Пак благодарение на тях се озова на удобно местенце в Токио, където все пак благоволи да ми свършиш и малко лична работа. Но в замяна на това аз те изтеглих от армията и ти дадох добра служба в Министерството на отбраната... А какво свърши сам, без моя помощ? Ожени се за една красива, но безполезна жена, която не ти доставя удоволствие, не цени начина на живот, който ѝ предлагаш, и е толкова равнодушна към брака ви, че ти позволява да вилнеееш като разгонен котарак! Пък и защо да бъде другояче? Доколкото съм осведомен, инструкторът по тенис я обучава наистина пълноценно!

— Това не е вярно! — изкрещя Хам, макар че част от съзнанието му прие новината без никаква изненада.

— Вярно е, разбира се — загрижено поклати глава Торнбърг. — И аз имам някои снимки, синчето ми... Искаш ли да ги видиш? — изсмя се и Хам стисна зъби. Като дете се беше наслушал на подобни обвинения между родителите си, още помнеше болката, която причиняваха ноктите, забити в дланите му.

— Господи Исусе! Това е ужасно!

— Достатъчно! — изрева Торнбърг и стовари ръце върху масата. Посудата издрънча, разлятата върху плота бира засъска като киселина. — Успял си да се добереш до тайните ми, но сега аз си ги искам обратно! Хайде да прекратим празните дрънканици и да бъдем делови!

— По отношение на какво?

— По отношение на сделката, глупако! — изръмжа Торнбърг. — Би трябвало да ти строша ръцете за това, което си направил, но нямам достатъчно кураж. Признавам, че те подцених, браво на теб... Сега разполагаш със стоката, която ми трябва, аз пък имам влиянието, което трябва на теб. Това ми се струва солидна основа за сключването на сделка. Затова предлагам да зарежеш тъпите си морални скрупули и да се залавяме за работа!

Това беше моментът, в който Хам си даде сметка, че е предприел погрешен ход. Гледаше баща си така, сякаш за пръв път го виждаше. И

в определено отношение това наистина беше вярно. Беше допуснал глупостта да се надява, че ще успее да го убеди в необходимостта от компромис. И стана това, което неизбежно трябваше да стане: Торнбърг го принуждаваше да сключи сделка, в която няма място за морал. Едва сега разбра, че моралът е твърде скъпа стока за Торнбърг, че въпреки парите и властта, той не можеше да си го позволи. Може би това се дължеше *именно* на парите и властта, които бяха събирани в условия, напълно изключващи участието на морал.

Разкритието беше зашеметяващо, Хам имаше чувството, че е улучен между очите от ослепителна светкавица. Исусе, въздъхна отчаяно той. Как съм издържал в тази къща? Как мама го е понасяла? Имаше отговор на тези въпроси, разбира се. Торнбърг Конрад III излъчваше царствено привличане, на което никой не беше в състояние да устои. Дори когато човек има достатъчно ум, за да подозира за наличието на тъмни сили зад това привличане.

Вече беше сигурен в това, което би трябвало да знае още преди години — отношенията му с Торнбърг имаха една-единствена алтернатива. Седне ли срещу него за уточняване параметрите на предложената сделка, той ще бъде загубен. Ще се превърне в една от стотиците и хиляди мушици, попаднали преди него в мрежата на Торнбърг.

— Не! — прошепна Хам. Лъчите на слънцето се отразяваха в полираните дъски на палубата. Макар и заслепен, той не отмести очи пред мрачния поглед на баща си. — Никакви сделки, никакви компромиси! Има само един начин да те спра — да предам секретните материали на главния прокурор!

— Не ставай идиот, Хам! Нищо няма да предаваш! Оригиналите вече са изгорени, а ти ще ми предадеш негативите! С това въпросът ще бъде приключен.

— Чуваш ли се какво говориш, Господи? — извика Хам и стовари юмрук върху масата. — Въпросът не е приключен, уликите няма да бъдат унищожени! Нима не разбираш, че докато клиниката действа, такива улики ще се създават всеки божи ден?!

— Не буйствай, синчето ми — хладно се усмихна Хам. — Това няма да ти е от полза...

— Стига вече с тези глупости! — озъби се Хам. — Пробутвай ги на когото щещ, но не и на мен! — извъртя се на пети и тръгна към

електрическата макара. — Време е да се връщаме в пристанището!

— Няма да мръднем оттук, докато не се разберем! — троснато отвърна Торнбърг.

— По този въпрос вече нямаш думата — подхвърли през рамо Хам.

— Ако направиш още една крачка към макарата, ще се наложи да използвам ей това!

Хам рязко се завъртя и присви очи към сянката на рубката за управление, под която беше застанал Торнбърг.

— Какво е това, по дяволите?

— На какво ти прилича? — мрачно се ухили Торнбърг. — Вероятно на харпуна, който държа тук в случай, че се натъкна на някоя акула...

— И ще го използваш срещу мен, така ли?

— Само ако се наложи.

Хам замълча и отпрати поглед към назъбения връх на стрелата от дебела стомана, способна да пробие кожата и на най-голямата акула в океана. Цял живот се беше покорявал на Торнбърг, но ако си въобразява, че това ще се случи и сега, бързо ще открие каква изненада го очаква, въздъхна в себе си той.

— Ела тук и сядай на масата. Трябва да поговорим...

— След което ще сключим още една от сделките, на които си свикнал, нали? — поклати глава Хам. — Аз ще си мисля, че получавам това, което искам, докато ти ще получиш възможност да продължиш намисленото... Не, този порочен кръг ще спре. Сега и завинаги!

— Нищо няма да спре — поклати глава Торнбърг. — Нямам намерение да затварям „Грийн Бранчиз“. Единственото, което мога да ти обещавам, е, че ще прекратя вноса на нови пациенти и ще освободя тези, които вече са...

Хам бе обзет от сляпа ярост. Дори по време на войната не беше изпитвал чувство с подобна сила.

— Как можеш дори да си го помислиш? — изсъска той. — Какво невероятно нахалство, Господи! Злото не може да се изкорени с половинчати мерки! Нима очакваш, че като ми обещаеш да убиеш шест човека вместо дузина, нещата ще се уредят?

— Защо не? — вдигна вежди Торнбърг. — И това е компромис. Ти си този, който не желае да прави компромиси.

— Няма начин да извърташ повече! — отсече Хам. — Става въпрос за теб, а не за мен. Всичко или нищо!

— Наистина ли?

— Махни шибания харпун!

— Всичко или нищо е неприемливо предложение за мен.

— Имаш право на избор — сви рамене Хам и се насочи към макарата.

— Стой си на мястото! — предупреди го с леден глас Торнбърг.

— Майната ти! — изръмжа Хам и започна да вдига котвата. — Никога вече няма да те нарека „сър“, нито пък ще изпълнявам заповедите ти!

Стрелата го улучи точно между лопатките. Раната не беше смъртоносна, но скоростта на изстрела се оказа фатална. Тялото на Хам политна напред, удари се в парапета и изчезна зад борда.

Захвърлил харпуна, Торнбърг вече тичаше нататък. Приведе се над парапета и втренчи поглед надолу. Гърбът на Хам бавно изплува сред бързо почервеняващата вода забита дълбоко в него, стрелата приличаше на прекършено знаме...

— Всемогъщи Боже! — прошепна Торнбърг, втренчил поглед в косата на сина си, която бавно се полюшваше върху вълните.

В главата му се появиха отдавна забравени стихове от У. Б. Йейтс — любимия му поет на младини:

*Соколът не чува виковете на дресьора,
невинността се стопява в кървавата приливна
вълна...*

Улф стоеше сам на дългата ниска ивица земя, заобиколена отвсякъде с безбрежен океан. Над главата му се носеха ниски пухени облаци, подгонени от хладен ветрец.

Не, всъщност не беше сам... Далеч пред себе си виждаше тъмна фигура, очертана ясно на фона на оранжевото небе. Тръгна към нея, но късчето ниска земя под краката му сякаш оживя и започна да се удължава като езика на гигантски звяр. Около него нямаше нищо

друго, освен оловното море, оранжевото небе и малкото късче суша. Изпита странното чувство, че това е последната твърда земя в полудялата вселена...

И фигурата...

Забързан към нея, той скоро установи, че това е човек. После видя, че е жена, японка, изключително красива... Стоеше на самия край на сушата и гледаше към морето. Видя профила ѝ и стреснато установи, че страшно прилича на Минако.

Макар да беше сигурен, че стъпва напълно безшумно, жената го усети и извърна глава към него. От фигурата ѝ се излъчваше дълбока скръб, изведнъж му се прииска да заплаче. Едновременно с това стоеше напълно неподвижно. Като камък в средата на пресъхнало езеро, като птица преди полет...

— Аз съм Хана — промълви жената. — Дъщеря на Минако, природена сестра на Шика.

Какво ме кара да изпитвам чувството, че я познавам отдавна? — учуди се Улф.

— Къде съм? — попита той. — Мъртъв ли съм?

— Мозъкът ти е свързан с един биокомпютър, известен като Оракула — отвърна тя и докосна гърдите му. — В тялото ти има отрова, трябва да останеш неподвижен, за да успея да я прогоня оттам.

Улф понечи да зададе нов въпрос, но изведнъж се сети как Белия лък беше лекувал баща му и замълча.

— Ето, готово — обади се след известно време Хана, после изведнъж се вкопчи в него: — Чуваш ли това?

— Какво да чувам? — погледна я озадачено Улф. — Само вятърът се усилва...

— Не, не е вятърът — поклати глава тя и отправи поглед към открития океан: — Това е нещо друго.

Улф проследи посоката на погледа ѝ. После наистина долови някакъв звук, който заглушаваше воя на вятъра. Беше протяжен вой, пропит с дълбоко отчаяние. Душата му се сви.

— Идва — прошепна Хана.

Оловните води на океана се раздвижиха, сякаш от мощно подводно течение, на повърхността се вдигнаха високи пръски.

— *Какво е това?* — попита Улф и ясно усети бавните удари на сърцето си.

— *Нещо, което очаква своето раждане* — прошепна Хана.

Страхът в гласа ѝ беше толкова осезаем, сякаш на голото късче земя се беше появил трети човек.

— *Слушай ме внимателно, Улф. Дойдох тук по своя воля, подчинявайки се на глупавото желание да напусна света на хората. Чувствах се зле в човешката си обвивка, страдах от замърсената околна среда, която хората създадоха поради липса на далновидност и разум.*

Дойдох тук да намеря покой, да потъна в безкрайността, да живея сред чистота. Но открих, че нося мръсотията в душата си и започвам да заразявам тукашната атмосфера с отровния ѝ вирус...

— *Хана, аз трябва да зная...*

— *Не, не!* — прекъсна го развълнувано тя. — *Нека свърша, докато все още съм във фазата на яснотата. Времето ми изтича. Ние с Оракула представляваме едно цяло, но бързо полудяваме...*

В центъра на оловния океан се появи ясно различима дупка, нещо като дълбока падина. Вълни нямаше. Сякаш гигантското създание в дълбините беше толкова огромно, че запълваше целия безбрежен простор.

Тя говореше бързо, но ясно. Всяка дума носеше в себе си дълбока, кристалночиста истина. Улф намери потвърждение на тази истина в душата си и се парализира от ужас. Но продължаваше да слуша. Потъваше все по-дълбоко в обясненията на Хана. Разбра какво се е случило с него, ясно си представи и това, което предстои да се случи. Тя олицетворяваше бъдещето. Едно бъдеще, което беше пожелала да напусне с егоистична готовност.

— *Виждаш контурите на нещата, те стават все по-ясни, нали?* — попита накрая тя. — *Това е бъдещето и ти трябва да знаеш как да се справиш с него...*

После от устата ѝ се откъсна силен вик. Вятърът го понесе надалеч, заедно с тялото ѝ, след което гигантското създание започна да се измъква от морските дълбини.

Колко широк е бил изборът му? Между колко начина на поява е бил в състояние да избира? Но то имаше нужда от помощ, то

искаше да опознае непознаваемото... И за тази цел беше избрало Улф — медиум и психохирург едновременно...

Но Хана беше успяла да проумее това, което за оракула беше пълна мъгла — че полудява от собствената си схема, от първичната матрица, заложена в неговата конструкция. Това познание беше донесло безкрайната мъка и ирония на света, който беше избрала за свое убежище. Беше разбрала, че изход няма — поне за нея... Но Оракула не може да разчита на някакъв екзистенциален катарзис. Той не можеше да осъзнае смисъла на своето търсене.

Опасността се крие в живота, а не в смъртта.

Улф разбра какво означава това. В последния миг на ясно съзнание Хана беше успяла да му го обясни.

Надигащото се от дълбините чудовище имаше много глави. Красиви и тайнствени, те заплуваха към него с желанието веднага да го опознаят. Бяха толкова много, че не би успял да ги преброи дори и след година престой в тази полудяла вселена. Красиви и тайнствени, главите запълниха целия му свят.

Улф затвори очи, пробуди могъщата си „макура но хирума“ и насочи лъча ѝ към мастилената повърхност на океана. Той с лекота прониза Оракула и пред очите му изплуваха сложни лапидни електронни схеми. Не разбираше абсолютно нищо от подобни неща. В душата му помръдна паниката.

— Аз те излекувах, сега ти ми помогни да живея и разбирам!

Престана да обръща внимание на електрониката и насочи лъча на психическата си енергия дълбоко навътре в чудовището. Ослуша се, вгледа се, започна да опипва... И долови някаква слаба, почти незабележима пулсация. Това не можеше да бъде пулс, разбира се, просто защото машината нямаше сърце. Но, подобно на всички живи организми, то имаше някаква сърцевина, някаква дълбока същност, без която не би могло да съществува. Улф изведнъж разбра защо вселената около него му се представя под формата на безбрежен океан — в него имаше вълни, тези вълни се подчиняваха на един вечен ритъм, който по своята амплитуда и повторемост започна да му става странно познат... Да, точно така. Това е величествения ритъм на живота, който човек може да долови само когато спи и сънува...

Но ритъмът на Оракула беше безнадеждно нарушен от „макура но хирума“, от ДНК в клетките на Южи, от психическите

остатъци на Хана. И това правеше сънищата му налудничави. Гигантското създаване под оловните води на океана беше побъркано. Окончателно и безнадеждно. Огромната мощ на „макура но хирума“ беше разкрила пред току-що започналия да се оформя „мозък“ прекалено много възможности за прекалено кратко време и това беше станало причина за побъркването му. Макар и полуорганичен, мозъкът на Оракула не отстъпваше по сложност на това, което се крие в главата на човека. Дори напротив — в много отношения той го превъзхождаше, беше страховито точен и аналитичен.

Но този мозък беше още в пелени, едва започнал своето оформяне. Беше спящ и поради това особено уязвим. Психиката на Хана и частиците ДНК на Южи му бяха предадени в разпореждане прекалено рано...

Гласовете от лудницата, чу ги в момента, в който се опита да осъществи контакт с основната матрица на Оракула. В един кратък, но ужасен миг пред очите му се появиха милиони лица, тялото му изгуби тегло и увисна в пространството, психиката му потъна в полудялата вселена...

Но Улф се стегна, концентрира психическите си сили и насочи мислите си към онази какофония от гласове, която съпътстваше усилията му да влезе в съзнанието на масовите убийци. Какофонията, благодарение на която тези убийци признаваха престъпленията си и се оставяха в ръцете на правосъдието... Всичко това принадлежеше към друг живот, далечен и чужд, но опитът беше успял да се съхрани...

Пренебрегвайки хаоса, той проектира своята „макура но хирума“ още по-дълбоко в туловището на Оракула. Потъна в сложните връзки на матрицата и скоро усети, че може да докосне ритъма на съществуването му, хода на мислите, проявяващи се под формата на сънища...

— Това е единствения начин, по който мога да ти помогна — промълви той.

Черният сноп на психическата му енергия се устреми напред и прекъсна биомеханичните връзки и електронните импулси.

Оракула беше екзекутиран.

Торнбърг Конрад III се прибра във вилата си на Магнолия Теръс с чувството, че тялото му е покрито с дълбоки радиационни язви. В устата му тежеше горчивият вкус от предателството на Хам, стомахът му се разкъсваше от вируса на измяната.

Агонизиращ гняв разтърсваше тялото му като сухо дърво, попаднало в околото на циклон. Строполи се на едно от тапицираните кресла и стисна глава между дланите си. Не посегна към лампиона, в момента му беше много по-добре сред хладния мрак и тишината на вилата.

Защо стана така, че срещу него се обърна най-близкият до сърцето му човек? Отдавна, преди много години, беше отписал другите си синове. Те се бяха превърнали в излишен баласт и той ги изрита от топлото семейно гнездо без капчица съжаление. Но после откри, че се налага да ги спасява от такива глупави грешки като прелюбодеяние със съпругата на шефа и брак с неподходяща жена, заплашваща да ангажира глутница адвокати и да измъкне от нещастника дори последния петак.

Тези хлапаци не струваха пукната пара, единствено Хам беше изключение. Точно по тази причина Торнбърг му помогна да изгради блестяща кариера. Прибягвайки до мрежата на „старите момчета“, той осигури на любимия си син всички привилегии на властта, които можеха да предложат комбинативният му ум и огромното му богатство.

Надигна се от креслото с цената на доста усилия, прекоси дебелия килим и спря пред бара. Взе една чаша от тежък кристал и я напълни с уиски, към което прибави съвсем малко сода. Изпи наведнъж две трети от питието, сякаш беше лекарство. Всъщност в момент като този уискито наистина имаше лечебни функции.

Вече от няколко седмици живееше в тази вила. Тишината на игрището за голф, прорязано от спретнати туфи стройни дръвчета, му действаше добре. Огромната каменна къща, доминираща сред не по-малко огромното имение във Вирджиния, изведнъж му се стори студена и чужда, там с особена острота чувстваше липсата на Тифани. Многобройните стаи и пристъпващите на пръсти прислужници, които сигурно го шпионираха и клюкарстваха зад гърба му, гористите хълмове — всичко това вече му се струваше непоносимо.

В съзнанието му отново се появиха стихове от поемата на Йейтс:

*Най-добрите са неубедителни.
Най-лошите кипят от енергия...*

Господи, всичко отиде по дяволите! Отпи още една глътка уиски със сода. Какво е целял Хам с това проникване в „Грийн Бранчиз“ и фотографирането на секретните документи? Защо е искал да научи за клиничните експерименти? Вярно е, че някои аспекти от тези експерименти бяха незаконни, но кой, по дяволите, беше създал законите? Торнбърг беше имал прекалено тесни връзки с идиотите от Капитолийския хълм, за да изпитва към тях дълбоко презрение и нищо повече. Това бяха типове с достатъчно втвърдени артерии, за да отрежат достъпа на кислород до мозъците им, типове, които никога не успяват да измъкнат хоботите си от реката на подкупите, която година след година носи дивиденди срещу синекурните им постове...

Основната грешка на Хам беше неспособността му да надникне отвъд условността на законите, създадени в обществото. Докато самият Торнбърг отлично разбираше, че никой не може да наложи изкуствен ред в хаоса на Вселената.

Отпи нова глътка уиски и потръпна, като си спомни как беше извадил трупа на сина си от водата. Уви го в резервното платно, което винаги държеше на борда, овърза го здраво, а после прикачи към него външната котва, предварително освободена от тежката си верига. Едва след като го бутна през борда, се сети, че не беше казал никаква молитва. Опита се да промърмори нещо, но главата му беше празна...

Простена, в устата му имаше вкус на кръв. Запрепъва се по килима. Искеше да стигне до спалнята, където, скрит под фалшивото чекмедже на нощното шкафче, го очакваше спасителният серум.

Едва на крачка от леглото усети, че някой се е настанил в креслото редом с шкафчето.

— Кой е там? — попита той с глас на стреснат и безпомощен стар човек.

— Не усещаш ли парфюма ми?

Торнбърг завъртя глава, ноздрите му потръпнаха.

— Стийви? — колебливо попита той. — Когато отмени вечерята ни, каза, че веднага се връщаш в Ню Йорк... Какво правиш тук?

— Чакам те.

Остротата в гласа ѝ го накара да потръпне от безпокойство. Какво се е случило? Врълхлетя го паниката. Нима Хам е имал глупостта да ѝ покаже откраднатите от касата на „Грийн Бранчиз“ документи? Не, не, това е изключено. Хам дори не подозира за отношенията му със Стийви... Май наистина започвам да се превръщам в параноик, въздъхна Торнбърг. Отчаяно се нуждаеше от една доза серум, но още по-силно искаше да научи резултата от проникването на Улф в тайнствения свят на онази кучка Минако. Свят на вечната младост и огромната власт...

— Радвам се, че си тук — промълви най-сетне той.

— Може би няма да се радваш толкова, след като чуеш това, което ще ти кажа.

— Не те разбирам...

— Искам да чуя защо не си ми казал за връзката ти със сестра ми.

— Стийви — пристъпи крачка напред той и внимателно се отпусна на ръба на леглото. — Знаеш, че сестра ти не можеше да се примири с приближаването на старостта. Когато научи, че аз провеждам експерименти, насочени към забавянето на този процес, тя поиска да стане част от тях...

— Стана опитно зайче по собствена воля, така ли?

— Да.

— И беше запозната с всички рискове?

— Разбира се. Направих опит да я разубедея, но...

— Разполагам с кореспонденцията между теб и Аманда.

— Аха...

Виждаше линията на профила ѝ, меко очертан от светлината, която проникваше през спуснатите наполовина дървени капаци на прозорците. Едва сега успя да определи точното разстояние между двамата.

Сложи чашата на нощното шкафче и издърпа чекмеджето.

— Имам нужда от една доза...

Стийви го изчака да отмести фалшивото дъно и да пъхне ръка отдолу, после щракна нощната лампа.

Торнбърг заслепено примигна.

— Това ли търсиш?

Вече я виждаше ясно. Изглеждаше доста съблазнителна с тесните джинси в защитен цвят, кремава блузка под бейзболното яке от кожа и груба вълна, разкопчано отпред. В нормално състояние несъмнено би се възхитил на дългите бедра и съблазнителната извивка на гърдите ѝ, но в момента вниманието му беше привлечено от тънките ръкавици от агнешка кожа, които покриваха китките ѝ. И най-вече от армейския колт 45-и калибър, който сочеше право в гърдите му.

— Зареден ли е?

— Всяка дупка на барабана — усмихна се хладно Стийви.

— Нима искаш да ме застреляш, Стийви? — попита той. — Ти си психиатър и отлично знаеш какви са последиците от подобен акт. Не само юридическите, а и онези, които години наред ще присъстват в главата ти... Освен това с нищо не съм те предизвиквал, за да ме заплашваш с револвер...

— Ти си наредил да убият Аманда.

— Май си полудяла! — втрени се в нея Торнбърг. — Защо, за Бога, бих...

— Тя е била на смъртно легло от твоите дози. Млъкни, не се опитвай да го отричаш! — главата ѝ бавно се поклати: — Да, точно като Тифани... Но при Аманда е било по-различно... Върху Тифани си имал пълен контрол... Къде е тялото ѝ, Торнбърг? В гробищата? Не. Нямаше погребение, нямаше никакви церемонии. Готова съм да се обзаложа, че си наредил на своите вампири в клиниката да ѝ направят пълна дисекция, а след това си я изгорил. Чиста работа. Никой съдебен патолог не може да задава неудобни въпроси нали? Смъртният акт е бил попълнен от някое покорно кученце на щат в собствената ти клиника...

Но с Аманда не си могъл да постъпиш по този начин. Тя е била извън контрола ти, сред широкия свят. Знаел си, че умира, но не си бил в състояние да я примамиш в клиниката. Смъртта ѝ от твоите медикаменти несъмнено би повдигнала доста неудобни въпроси и затова си решил да я убиеш. За да бъде картината пълна, ти си наредил на платените убийци да симулират кражба с взлом. Това често се случва в Ню Йорк, особено в нейния квартал... Бил си убеден, че никой няма да задава въпроси.

— Свърши ли? — хладно я изгледа Торнбърг. — Признавам, че има логика в тази версия, но тя е точно това — версия, и нищо повече.

Не зная кой ти е внушил тези безумни обвинения, но мога да те уверя, че...

— Млъквай! — дрезгаво извика Стийви и скочи на крака. Сякаш яростта не ѝ позволяваше да остане неподвижна. — Вече познавам макиавелианските ти методи! И не мога да си простя факта, че съм била в състояние да се възхищавам на начина, по който манипулираш хората. Важни хора, с огромна власт... Въртял си ги на пръста си, нали? Така изгради кариерата на Мортън, така ми осигури достъп до онези кръгове на обществото, за които цял живот съм мечтала. Ти беше могъщ като слънцето, а аз бях толкова близо, че поемах част от топлината ти, светех с част от отразената ти светлина. Бях твоя приятелка, достатъчно беше само да спомена името ти и позлатени врати се отваряха пред мен...

Господи, как само тръпнех от нетърпение! Представях си, че съм бродуейска актриса, излизаща пред очите на отбрана публика. Вярвах с цялата си душа на лъжите ти! И наистина бях актриса, но не такава, каквато си бях представляла... Живеех денонощно с твоите лъжи. Най-ярко доказателство за това е начинът, по който проституирах с Улф, изпълнявайки твоето желание. Спомням си за този епизод със страх и гняв, но това са чувства, които ти никога няма да разбереш. Защото са насочени към самата мен, към мерзкия начин, по който спечелих доверието на Улф, изпълнявайки твоя заповед...

В едно беше прав: аз наистина обичам Улф. И съм уверена, че ако времето позволи, той също ще започне да ме обича. Естествено това никога няма да стане, тъй като нашите отношения се изградиха върху фалша и измамата, които ти поиска от мен. Никога не мога да го погледна с открито сърце, не бих посмяла дори да му призная какво съм сторила!

— Хайде, стига, Стийви — промърмори успокоително Торнбърг. — Аманда ми беше приятелка, харесвах я, беше ми мъчно за нея... Ако съм допуснал някаква грешка, тя е била неволна... Съжалявах я, но сега разбирам, че не трябваше дори да ѝ споменавам за експерименталната програма в клиниката. След смъртта ѝ се чувствах ужасно, но те уверявам, че това беше една случайна смърт... Градът я уби, Стийви. Ню Йорк я уби. Това е истинска трагедия, но виновни няма. Най-малкото пък аз...

— Вече не ме интересува начинът, по който изопачаваш истината, Торнбърг!

— Стийви, ти най-добре от всички можеш да разбереш, че в момента емоциите ти вземат връх над разума.

— Предупредих те да си затваряш устата! — хладно отвърна тя и насочи колта в сърцето му. Ръката ѝ не потрепваше и Торнбърг веднага си даде сметка, че моментът е неподходящ за опит да я обезоръжи. Едновременно с това усети, че тази жена наистина започва да го дразни. Имаше нужда от време, за да анализира всичко, случило се на борда на яхтата. От огромно значение за бъдещето му беше да определи...

— Прочетох писмата на Аманда и изведнъж разбрах, че не притежавам никакви ценности — наруши хода на мислите му Стийви. — Бракът ми е една измама, лишена от обич и искреност. Не е нищо повече от удобен съюз, макар да съм убедена, че в началото не беше така... Чувствам се все по-отчуждена от своите пациенти, а контактите ми в обществото са толкова кухи и фалшиви, че направо ми се доплаква...

Улф пробуди единственото истинско чувство в душата ми, ако не се брой мъката ми след смъртта на Аманда... Но аз го предадох и вече не мога да разчитам на взаимност.

В крайна сметка не само ти си олицетворение на злото, Торнбърг... То се крие дълбоко в душата ни и чака удобния момент, за да щракне зъбите на зловещия си капан и да ни удави завинаги в мрачните дълбини на човешката мерзост. Както виждаш, обвинявам теб, но обвинявам и себе си...

Ръката ѝ с револвера се протегна напред и Торнбърг изведнъж разбра, че преценката му за тази жена е била погрешна. Тя всеки момент щеше да натисне спусъка. Твърде късно си даде сметка защо пожела да говори — просто е искала да изгради онази психологическа черупка, която ще я предпази от угризенията, идващи след всяко хладнокръвно убийство.

— Притежавам писмата, но те няма да издържат пред съда — продължи Стийви. — Нямам пряко доказателство, че ти си заповядал убийството на сестра ми, но това не ми пречи да бъда убедена във вината ти. Затова няма да те изпусна. Нямам избор, а и нямам какво да губя!

Миг преди да натисне спусъка, дясната ръка на Торнбърг се стрелна към нощната масичка, грабна тежката кристална чаша и я запрати към Стийви. Улучи я в рамото едновременно с оглушителния трясък на изстрела.

Тялото на Торнбърг отскочи назад и се стовари напреко на леглото, куршумът потъна в гърдите му, малко под сърцето.

Стийви изкрещя от ужас, очите ѝ не можеха да се откъснат от фонтана алена кръв, който бликна от раната и започна да попива в чаршафите. Очите на Торнбърг бяха огромни и оцъкдени, но тя не посмя да надникне в тях.

Тялото ѝ се разтърси от конвулсии, видът на кръвта я вцепеняваше от ужас. Изминаха няколко дълги секунди, преди да се овладее до степен, която ѝ позволяваше да се измъкне от стаята, а след това и от вилата...

Хукна през горичката край игрището за голф. Измина по-голямата част от разстоянието до взетата под наем кола, преди да си даде сметка, че ръката ѝ все още стиска оръжието. Захвърли го с погнуса в храсталаците и побърза да се настани зад волана.

Съзнанието ѝ беше в шок, налагаше се да стиска волана с цялата сила на ръцете си. Все пак се контролираше достатъчна, за да спазва ограниченията на скоростта и пътните знаци. Спря край първата телефонна кабина, изрови някакви монети от чантичката си и позвъни в полицията. Задъхано съобщи за трупа в малката вила, без да споменава нито името на Торнбърг, нито своето. Гласът насреща я засипа с въпроси, но тя побърза да остави слушалката.

На крачка от кабината тялото ѝ омекна. Свлече се на колене и започна да повръща. След няколко минути се надигна и с олюляване се насочи към колата. Чувстваше се замаяна и безкрайно слаба. Седна зад волана и отправи поглед към черното небе... Тишината се нарушаваше единствено от пропукването на изстиващия двигател.

Умът ѝ постепенно започна да се освобождава от шока. В главата ѝ се появи първата логична мисъл, последвана от втора, после трета... Едно е да замислиш убийство, да бъдеш убедена, че това убийство е израз на висша справедливост... Но съвсем друго е да го извършиш в действителност. Убийството си е убийство и Стийви започна да си дава сметка, че последици винаги ще има...

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА ТОКИО

Нощ в метрополията

Модерно Токио действително е метрополия на неясна меланхолия, възможна единствено в общество, което се е съградило от руините на дълбок нихилизъм и унижение от претърпяното на бойното поле поражение. Фактът, че това общество бърза да възприеме празните символи на някоя търговска марка или празната глава на нашумяла поп звезда, прибавяше допълнителна доза горчилка към стилизираната болка на ултрамодерната фасада.

Улф бродеше из нощно Токио със стръвта на хищника, от който произлизаше името му. Беше дълбоко впечатлен от отчуждението, лъхащо от тази фасада, едновременно с това архитектурата откровено му харесваше. Тя не позволяваше интерпретации и украса, не предлагаше възможности за компромис. Беше твърда и неподатлива като самурайска броня.

Намираше се на светлинни години от лудата и извратена вселена на Оракула. На покойния Оракул. Едва след унищожението му Улф си позволи да си представи Хана свободна...

Никога не беше изпитвал такова удоволствие от движението си в сенките, далеч от блестящите неоновии реклами на Гинза, които хвърляха перлено сияние дори из отдалечените улички.

Душата му се изпълваше с меланхолия и тъга, предизвикани от отминалия разцвет на красотата, от изплъзващите се в далечината щастливи мечти на младостта.

Отново си спомни за Хана, тъжна и самотна сред ада на съвременния живот. Ад, който отчасти сама си беше изградила... Беше сигурен, че тя би разбрала чувствата му в тази тъмна токийска нощ.

Светлината очерта силуета на Шика.

От мястото си в сянката той ясно видя как жената джудже отвори вратата на „Забранените мечти“ и я пропусна да влезе. Вратата се затръшна, тъмната уличка изведнъж просветля от приближаващи се автомобилни фарове. Колата отмина и мракът отново встъпи в правата

си. Бледото сияние на Гинза придаваше нещо неземно на тясната уличка. Минувачи липсваха, макар че Улф ясно чуваше мъжки глас, който ту викаше, ту шепнеше, ту избухваше в пресилен смях... Това бяха звуците от неразбираемо телевизионно шоу, долитащи през някой от близките прозорци.

Нещата се стекоха така, че сега се задвижи последният им, единствен план... Беше толкова опасен, че човек би прибегнал до него само по силата на отчаянието.

Улф засече времето и започна да брой минутите от влизането на Шика. Те се точеха бавно, сякаш залепнали по тъмните фасади на околните сгради.

Лицето на Шика беше първото, което видя след тежкото си пробуждане. Имаше чувството, че е спал с години, може би затова страшно много ѝ се зарадва. За пръв път в живота си беше щастлив, че вижда нечие лице... Обичаше безумно тази жена! И въпреки това я изпрати на опасна мисия. На мисия, от която може би никога няма да се върне...

Времето.

Циферблатът на часовника му хвърляше жълтеникаво сияние в мрака. Вълче око. Той отново огледа уличката, изчака отминаването на поредната кола. Фаровете ѝ осветиха призрачните фасади наоколо, а Улф изпита чувството, че гледа декор от стар филм на ужасите.

Плъзна се предпазливо напред, избягвайки светлината. Прекоси платото към тротоара на „Забранените мечти“ и бързо свърна зад ъгъла. После, в съответствие с репетицията, осъществена часове по-рано в присъствието на Шика, той измина една пряка и зави надясно. Главата му висеше на гърдите, раменете му бяха прегърбени. Крачеше бързо и с разперени лакти, като японец. Беше прекалено едър, за да го вземат за местен, едновременно с това едва ли някой би го сбъркал с турист...

Скоро стигна до задната стена, която Достопочтената майка разруши в опита си да го ликвидира. Хвърли поглед към бодливата тел над руините и благоразумно продължи пътя си.

Озова се на една от хилядите тесни токийски улички, която беше толкова забутана, че дори нямаше име. Много от жителите на града, макар и родени тук, имаха нужда от упътване. Нерядко полицията беше принудена да връща у дома им хора, живеещи именно на такива

безименни улички. Спря до сляпата стена, която беше част от втората сграда на „Забранените мечти“. Огледа се, забеляза тясната пътечка между стената и съседната къща, без колебание пое по нея.

Разви бинтовете от дълбоките рани на лявата си ръка. Концентрира черния сноп на „макура но хирума“ върху тях, макар вече да бяха почти зараснали. Раздвижи мускулите, болка нямаше. Пръстите му бяха леко сковани, но след няколко енергични свивания и разпускания това чувство изчезна. Реши да не рискува и нахлузи кожена ръкавица върху червените белези. Тя беше достатъчно еластична да не пречи на движенията му, едновременно с това и достатъчно дебела, за да пази раните.

Концентрира се и вдигна ръце към първия бетонен перваз, за който му беше разказала Шика.

В тази сграда се намираха покоите на Достопочтената майка. Два дълги коридора я свързваха с първата, в която се помещаваше самият клуб. Между коридорите се простираше изцялата градина, в която го беше разпитвала господарката на „Забранените мечти“. За разлика от предната фасада на клуба, тук сляпата стена беше покрита с нещо като груба мозайка, която се извисяваше на около метър над главата му.

Улф се покатери по нея без особени трудности, протегна ръка и потърси следващия перваз. Такъв обаче нямаше.

Внимателно се изви назад, измъкна навито на кълбо найлоново въже, в края на което имаше лека, но изключително здрава кука от титанова стоманена сплав. На втория опит куката се закачи за стрехата на покрива, надвиснала навътре.

Опъна няколко пъти за всеки случай, после пъргаво се покатери нагоре.

Приклепна на покрива и предпазливо се огледа. Без да иска, си спомни за един друг покрив — в Ню Йорк, на хиляди мили оттук. Спомни си проливния дъжд, докосването до неизвестното, огромната ярост в душата си, безнадеждната битка с убиеца на Аманда, смразяващия полет през остъклената капандура...

Затвори очи, усети леко замайване. Какво става с мен? Хана му беше разяснила част от нещата, но дори тя не знаеше всичко. В крайна сметка той беше оцелял в биомозъка на Оракула... Но колко време беше прекарал там? Южи твърдеше, че не е било повече от няколко минути, но той имаше чувството, че са били часове — като насън...

Какво всъщност му се случи, докато беше свързан с Оракула? Това беше загадка. Дали се беше осъществило прехвърлянето на някакви данни, дали част от биомозъка на машината се беше загнездила в него?

Вземи се в ръце, заповяда си Улф, усетил потръпването на тялото си. Концентрирай се върху конкретните неща, в противен случай едва ли ще доживееш, за да научиш отговора на всички въпроси, които те вълнуват...

Над главата му се издигаха острите шинтоистки кули на Токио, върховете им бяха окичени с имената на известни фирми, създали икономическото чудо на следвоенна Япония. Под него се простираше миниатюрна, но изящна градина, успяла да пресъздаде в умален вид прекрасната хармония на природата.

А някъде по средата се намираще жената, която ще бъде император на света.

— Направо съм смаяна, че толкова много ми липсваше — промърмори Достопочтената майка и почеса с дълъг нокът голите му гърди. — Хубаво е да си у дома, нали?

— Ще ми липсват хамбургерите на Вашингтон — въздъхна Йошида. — Там свикнах да ям месо. И разбрах, че никой не може да прави хамбургери като черните...

Намираха се в една от стаите на приземния етаж на вътрешната сграда, от прозореца се виждаше градината. Светлините от останалите помещения хвърляха причудливи отблясъци към периферията ѝ, докато центърът тънеше в тайнствен полумрак. Достопочтената майка беше отхвърлила идеята за осветление в самата градина, изтъквайки, че то би нарушило „ки“ — вътрешната хармония, създадена от естествените елементи на градината — скали и мъхове, дървета и ситни камъчета.

— А бащата и синът Конрад?

— Подобно на планети в клещите на ентропия, никой от тях няма да оцелее, при сблъсък с нас — усмихна се Йошида.

— Великолепно! — плесна с ръце Достопочтената майка, наведе се и целуна Йошида по врата. Оголи зъби и ги заби в плътта му, остана в това положение, докато усети вкуса на кръвта.

— Нараних те — прошепна тя.

— Не усетих нищо — отвърна той, взе главата ѝ в ръце и целуна окървавените устни.

В действията им се долавяха ритуални елементи, неразделна част от техните отношения. Те наподобяваха отношенията между майка и син, между гуру и послушник, между архиепископ и монах... Въпросите и отговорите се диктуваха не само от отделния индивид, но и от широкия контекст на ролята, която всеки от тях играеше.

— Но усещаш това...

— Да — прошепна през полуотворени устни той, без да потрепне нито една черта на лицето му.

Достопочтената майка чуваше тихото свистене на дъха между устните му, докосна с длан средата на гърдите му и усети влагата, която се беше появила там благодарение на нея.

— Ако нараня някой друг по този начин, той сигурно вече ще е на колене...

Лекото потрепване на ноздрите му беше единственият признак за болката, която изпитваше.

— Включително и Нишитцу...

— Да — отвърна Достопочтената майка и любопитно наблюдаваше как контролира дишането си. — Издръжливостта не е сред силните му черти. — Издължените ѝ пръсти погалиха гладките мускули на ръцете му. — Като говорим за него, се сетих, че го бях повикала... Още преди десет минути трябваше да е тук.

— Може би се е забавил покрай някое от малките момчета в клуба — подхвърли Йошида.

Достопочтената майка се изкиска като възбудена ученичка.

— Ти също не би имал нищо против един час в негова компания, нали?

— Искам окото му.

Достопочтената майка се заливаше в смях.

— Наистина ли мислиш, че ще придобиеш силата му, ако го изядеш?

— Нали ти си ме учила на това?

— Много ми се иска да видя как го обработваш — притвори очи тя. — И може би трябва да ти го позволя...

Йошида внимателно я погледна:

— Но Нишитцу координира международната дейност на „Гошин Куро Косай“. Не можеш да се лишиш от услугите му.

— На никого не трябва да се разчита толкова много — отвърна Достопочтената майка. — Това те отдалечава от непосредствените задачи, а едновременно с това създава у другия фалшиво чувство за неограничена мощ. Май отношенията ми с Нишитцу се намират точно в този етап...

— Макар да си Достопочтената майка, ти все пак си оставаш жена. Нишитцу ти е необходим за прякото ръководство на „Гошин Куро Косай“...

Изпъшка от острата болка, която прониза гърдите му. Тя беше предизвикала съдова контракция на шията му, спазъмът прониза мозъка му като кинжал.

— Моля да приемеш извиненията ми — промърмори той, когато беше в състояние да го стори. — Просто исках да ти напомня за възможните последици от отстраняването на Нишитцу.

— Глупаво е да ме подлагаш на разпит — промърмори Достопочтената майка, на лицето ѝ се появи блаженият израз на котка, която лочи мляко. — Вече съм забила нокти дълбоко в мозъка на Нишитцу. Ден след ден изсмуквам неговата „макура но хирума“. Той е добра храна... А за останалото ще се погрижа, като му дойде времето...

Йошида понечи да каже, че ще трябва ново подставено лице за контрол на връзките с гигантските конгломерати по света, когато пръстите ѝ рязко стиснаха китката му:

— На покрива има някакво животно!

Йошида проследи погледа ѝ, после поклати глава:

— Не усещам нищо.

— Аз също. Но то е там. Последната частица от бъдещето, която виждам, ясно показва това... Доведи ми това животно в стаята на Петте сенки.

Улф се надигна, нависайки нави найлоновото въже около лакътя си и бързо прекоси покрития с асфалт покрив. Повърхността му беше осеяна със сателитни антени и друга съвременна техника, между тях се виждаха решетките на модерна климатична система.

На крачка от вътрешния край на стрехата, надвесена над градината, той изведнъж усети присъствието на чужда „макура но хирума“. Познаваше я, но не беше в състояние да определи откъде.

Легна по корем и предпазливо надникна надолу. Видя тъмните грамади на разхвърляните скали, петната мъх между тях, призрачно осветени от разсеяната светлина на прозорците. Усети движението на познатото излъчване и направи опит да го локализира.

Закрепи титановата кука на ръба и предпазливо се спусна по въжето. Опря гръб на един от големите заоблени камъни и започна да наблюдава сенките, движещи се зад матовата хартия на вратите. Затвори очи и пусна в действие своята „макура но хирума“. Концентричните ѝ вълни скоро напипаха познатото излъчване.

Представи си вътрешното разположение на втората сграда с пределна яснота — точно според описанията на Шика. Отчете факта, че движенията на познатото излъчване са напълно целенасочени. Неговият притежател (или притежателка) не можеше да го усети, но очевидно имаше представа за намеренията му. Защото му пресичаше пътя към покоите на Достопочтената майка...

Това прилича на партия шах, която се играе на тъмно, въздъхна в себе си Улф.

Плъзна се през един от полуотворените прозорци, спря в затъмнената стая и се огледа. Беше типично за вътрешната сграда помещение — покрит с татами под, стени с дървена ламперия, малки дървени шкафчета. Старата японска страст към миниатюрното, която никога не излиза от мода...

Сега вече се облягаше изцяло на „макура но Хирума“. Трябваше да се движи бързо и безшумно.

Докато Шика ангажира вниманието на опасния Нишитцу, Улф трябваше да извърши хирургическата операция по изтръгването на Достопочтената майка от заобикалящата я среда. На пръв поглед тази задача изглеждаше изпълнима. Особено след като се отчете фактът, че веднъж тя вече го беше победила. Но сега той разполагаше с ново, помощно оръжие. Измъквайки го от лапите на смъртта, биокомпютърът беше променил и същността на неговата „макура но хирума“. По какъв начин? Хана не знаеше това, Улф също тънеше в догадки.

Задачата беше проста: отстраняване и физическо ликвидиране на Достопочтената майка. Ако това не стане, нещата ще следват неумолимия си ход: вълната от убийства на сенатори в Щатите ще продължи, Конгресът ще приеме рестриктивния търговски закон, разрухата на американската икономика ще продължи. Кой, освен него, можеше да попречи на това?

Шансовете на плана им бяха ограничени, и двамата с Шика си даваха сметка за това. На практика лесно можеше да стане така, че нападението им да се окаже самоубийствено. Рискът беше огромен.

Но той обичаше риска. Какво е животът без него? Този въпрос беше чул от устата на Питър Матсън — там, в далечната и непрогледна австралийска нощ... Рискът беше основна движеща сила в живота на Питър. Все още си спомняше мрачния блясък в очите на баща си, прекрасно разбираше защо е избягал чак в Нов Южен Уелс, за да прекара живота си в копаене на дупки, пиянство и съжителство с млада аборигенка.

Нима синът на Питър Матсън е толкова различен от баща си? Не, призна пред себе си Улф, докато предпазливо се придвижваше из лабиринта на противниковата крепост. Това беше неговият Лайтнинг Ридж — мястото, на което законите на цивилизацията са обект на пренебрежение и открити подигравки.

Владетелите на „Тошин Куро Косай“ преднамерено и напълно съзнателно се бяха поставили извън законите, изградени в продължение на над две хилядолетия от човешкото общество. Нима това не ги превръщаше в опасни луди?

Замря на място и рязко се завъртя. Ехото от чуждата „макура но хирума“ се беше раздвижило. Улф започна да го следва, връщайки се в посоката, от която току-що беше дошъл, прикривайки се в тъмни ъгли и празни помещения.

В крайна сметка стигна стаята, в която се спотайваше врагът. Сложи ръка на плъзгащата се врата и застина в кратък миг на колебание. Възможно ли е да го чака капан? Не, тези тук не са в състояние да уловят излъчването му, следователно не могат да засекат позициите му. Врагът беше зад тази врата, шансовете да усети присъствието му бяха нула.

Дръпна внимателно, вратата безшумно се плъзна няколко милиметра встрани. В стаята светеше малка нощна лампа. От сянката

върху рогозките стигна до заключението, че осветителното тяло се намира в левия ъгъл. Дръпна още няколко милиметра и установи, че това е едно от малкото вътрешни помещения На сградата, които имаха само един изход. Това означаваше, че трябва да връхлети вътре като ураган, за да използва в пълна степен елемента на изненадата.

Приклепна на прага. Дишането му беше дълбоко и равно, кръвта кипеше във вените му, черната сила на „макура но хирума“, стократно увеличена след пътешествието в затворената вселена на Оракула, се надигаше като тъмен облак и заплашваше да погълне всичко наоколо. Броеше секундите и чакаше най-удобния миг за атака.

Кракът му отблъсна плъзгащата се врата, тялото му се стрелна напред. Претърколи се по татамите и зае бойна позиция, готов да смаже онзи, който дебнеше в полутъмната стаичка.

Но помещението беше празно. В средата се издигаше стойка със старо бронзово огледало. Улф пристъпи към него и видя лицето си, отразено в полирания метал. Излъчването на врага продължаваше да докосва сетивата му.

Проекция, въздъхна в себе си той. Този мръсник умее да *проектира* своето излъчване! Но как?

Усети нещо необичайно и рязко вдигна глава. Видя само сянка, в следващия миг-два крака се стегнаха около врата му. Мръсникът се беше скрил на тавана!

В същия момент в главата му изщрака спусъкът на познанието и той разбра на кого принадлежи излъчването. На сянката, с която се беше борил на покрива на Аманда, на човека, който беше *убил* Аманда, а него почти успя да превърне в труп! Господи! Значи това не са били нито Камивара, нито Сума!

Не знаеше нищо за този човек, дори името му. В цялата ситуация имаше нещо страхотно в своята примитивност нещо, което изобщо не се връзваше с цивилизования живот в края на двадесети век...

Кракът на Джейсън Йошида го улучи зад ухото — удар, който майсторите на бойните изкуства наричат „юка“. Лявата част на тялото му моментално се парализира, краката му омекнаха.

Би се свлякъл на пода, но краката на Йошида продължаваха да го стискат в смъртоносната си хватка. Бяха като примка около шията му, стягаха я с огромна сила, прекъсвайки притока на кръв и кислород към мозъка му. Процесът на задушаване протичаше бързо и ефикасно.

В помътеното му съзнание проблесна горчивата мисъл, че, разчитайки на новите си способности, той беше занемарил основните уроци на полицейската си подготовка. Би трябвало да провери тавана в мига, в който установи, че стаята е празна! Защото „макура но хирума“ все пак не означаваше всичко, а той самият все още не се е превърнал в Бог! Един урок, който многократно беше прилагал в практиката и отлично познаваше... Но каква полза от това, след като само няколко секунди го деляха от Вечността?

Йошида увеличи натиска и започна да го изтегля нагоре. Улф изпъшка, краката му безпомощно се отделиха от рогозките, тялото му се залюля като парцалена кукла. Пред очите му се появиха разноцветни кръгове, съзнанието му се замъгли. Клепачите му конвулсивно потрепваха, устата му зейна. Искаше да вдигне ръце към шията си и да отключи смъртоносната хватка на врага, но те не се подчиняваха на командите на мозъка и сякаш окаменяха. В главата му се разнесе остро бръмчене — като хиляди мухи, налетели на прясно месо. Разбра, че умира. Видя собственото си лице — бяло като вар от липсата на кръвообращение, с бързо втвърдяващи се черти. Беше се нагледал на такива лица по нийоркските улици. Всички те носеха маската на смъртта...

Изсмучи кръвта от камъка!

Какво?! Какъв е този глас в главата му? Бръмченето на мухите му пречеше да го идентифицира.

Изсмучи кръвта от камъка!

Този път го чу съвсем ясно. Съзнанието му потрепна, сякаш се пробуждаше от дълбок сън.

Събуди се!

Жуженето отново се появи, този път придружено от плътно червено-черно наметало.

Камъкът е собственото му тяло. Да, тялото му!

Престани да се бориш!

Какво? Това означава да умра!

Вече умираш!

Прекрати съпротивата, тялото му безсилно увисна. „Ки“ — могъщият център на живителните сили, се сви дълбоко в душата му. „Макура но хирума“ се събра в сноп, после се превърна в стоманен

стълб, издигащ се от долната част на гръбначния стълб нагоре към мозъка... После заваля дъжд от ослепителни искри.

Появи се черен вихър, в средата му бавно започна да се очертава фигурата на опасен звяр... Сянката му се раздвои и обви краката на Йошида, дългите нокти потънаха дълбоко в тях. „Ки“ бликаше като могъщ фонтан, въздухът в стаята се сгъсти, натезжал от влага...

Йошида се закашля, стана му лошо, пръстите му изпуснаха гредата на тавана и двамата с Улф се строполиха на пода. Хватката около шията на американеца се разхлаби.

Улф лежеше на пода, без да помръдва. *Дишай*, заповяда си той. *Дишай!* Енергията на кръвта, изсмукана от вкамененото тяло, бързо възстановяваше силите му. Дишаше с долната част на корема си, както някога го беше учил сенсейт по айкидо. Така най-бързо достигаше до „хара“ — центъра на човешката физика и психика... Възстановяването на кръвообращението обаче пробуди и болката. Испита чувството, че вратът му е смачкан и три пъти по-тънък от нормалното, изранената кожа и блокираните мускули се свиха в спазматична контракция. Дишането му отново се прекрати.

Йошида се насочи към него. Беше пуснал в действие своята „макура но хирума“, в стаята замириса на отходен канал.

Улф съумя да се надигне на колене. От тази позиция посрещна атаката на Йошида, сграбчи протегнатата му напред дясна ръка и рязко я дръпна. В същото време тялото му се отмести и Йошида прелетя покрай него, изгубил за миг своето равновесие. Улф стегна мускули и нанесе силен удар с ръба на дланта си върху вътрешната страна на лакътя. Костта се строши в мига, в който челото на Йошида влезе в съприкосновение с татамито. Улф не прекрати въртеливото си движение. Лявата му ръка сграбчи строшената става на противника и я използва като лост, за да го превърти през себе си и да го просне по гръб.

Едновременно с това усети как се задъхва, а мускулите му безсилно се отпускат и започват да треперят. Това се дължеше на прекалено дългата липса на кислород. Вече не беше в състояние дори да помръдне и знаеше, че с него е свършено, особено ако Йошида преодолее болката от счупената си ръка и предприеме нова атака.

Японецът се претърколи и бавно се надигна на коляно. Болката във врата на Улф беше непоносима. Йошида нададе дрезгав вик и

полетя в атака. Улф не беше в състояние дори да се помръдне. Отчаяно извика на помощ психическата си мощ, черен юмрук полетя към Йошида.

Японецът механично се опита да го блокира със собствената си „макура но хирума“, после разбра, че това е финт, но вече беше късно. Улф се беше възползвал от собствения му трик с бронзовото огледало и старинната вещ излъчи необходимата струя заблуждаваща енергия.

Събрал волята си в железен юмрук, Улф насочи черния сноп на „макура но хирума“ в незащитената дясна част от тялото на противника си. Йошида успя да нададе кратък вик на изненада й смайване, това беше всичко. Тялото му се вдигна във въздуха и се размаза в стената със смразяващ кръвта тътен. Сякаш го беше блъснал тежък камион. Кръвта бликна като фонтан, оплисквайки стената, рогозките, оризовата хартия на вратата... Дори от тавана започнаха да капят тежки, алени капки...

Улф се отпусна и затвори очи, заслушан в този необичаен и страховит капчук...

— Не мога да разбера защо Достопочтената майка не те е използвала за контрол над природения ти брат — каза Наохару Нишитцу.

„Защото е по-умна от теб“, отвърна мислено Шика, после се усмихна и поклати глава:

— Южи никога не е приемал съветите на жени.

— С изключение на тези, които е получавал от майка си — засмя се Нишитцу.

Шика го пресрещна в полупразните помещения на бара и успя да го задържи. Нишитцу бързаше, очевидно насочил се към покоите на Достопочтената майка във вътрешната сграда, мрачни и лепкави като паяжина.

Главната й цел беше да го задържи още малко, да отклони вниманието му от това, което вероятно вече ставаше отгътък красивата градинка. Не завиждаше на Улф за конфронтацията с Достопочтената майка, но ясно съзнаваше, че двамата трябва да решат спора между тях, независимо кой ще бъде крайният победител...

— Южи наистина е от хората, които не се вслушват в съвети — продължи Нишитцу. — Какво му е на този човек? Притежава подчертан, бих казал дори американски индивидуализъм. Нима наистина симпатизира на американците? Нима е възможно да изпитваш топли чувства към хора, които непрекъснато се опитват да ни корумпират?

— Забравяш, че американците ни помогнаха да станем това, което сме днес, Нишитцу-сан.

— Не забравям нищо, което се отнася до американците! — гневно отвърна Нишитцу. — Нима мислиш, че мога да забравя какво са ни причинили?! Моето семейство е от Хирошима. Оцелелите след ядрената експлозия все още носят белезите на американците вътре в себе си. Аз самият никога няма да имам деца. Това получих от американците, затова не ми изтъквай тяхното фалшиво милосърдие!

— Времето на Хирошима и Нагасаки отдавна отмина, Нишитцу-сан — поклати глава Шика. — Както и времето на престъпленията, извършени от нашите собствени войници и офицери. Нима до края на дните си ще се тровим с греховете на миналото?

— Миналото създава настоящето — отсече Нишитцу. — Няма начин да му обърнем гръб и да го забравим!

— Но има начин да го погребем — настоя Шика.

Нишитцу закова поглед върху лицето ѝ, тя изпита чувството, че изведнъж става прозрачна. Сякаш за да потвърди това, той смени тона и тръсна глава:

— Извинявай, Шика-сан, но трябва да вървя. Закъснявам за една среща.

Тя трескаво потърси начин да го забави.

— Винаги ли бягаш, когато си пред прага на поражението, Нишитцу-сан?

— Какво? — вдигна глава той. — Какво каза? — Кипеше от гняв, но Шика най-сетне разполагаше с неотклонното му внимание.

— Знаеш, че правото е на моя страна — продължи тя. — Но си прекалено упорит, за да го признаеш. Време е да се нагодим към света, Нишитцу-сан... А не да правим опити да го прекрояваме според собствените си нужди.

Нишитцу сграбчи предната част на дрехата ѝ и рязко я придърпа към себе си. Опаловите му очи гневно проблясваха.

— С какво те зарази престоят в Америка, Шика-сан? — просъска той и я повлече към коридора. — По-добре ела с мен! Достопочтената майка трябва да чуе тези еретични мисли със собствените си уши!

Блъсна я грубо пред себе си, после стисна китката ѝ в желязна хватка и я поведе по коридора. Градината остана зад гърба им и Шика си даде сметка, че навлизат във вътрешната сграда. Трябваше да направи нещо, при това веднага!

Видя полуотворена плъзгаща се врата, заби токове в пода и рязко се дръпна. Хлътна в помещението и дръпна вратата след себе си.

Оказа се, че е попаднала в някакъв килер. Обърна се точно навреме, за да получи тежък удар в гърдите и да отлети към задната стена на стаичката, заета изцяло от претрупани рафтове. Върху главата ѝ се посипаха кутии с боя и препарати за почистване, четки, парцали и късове гласпапир. Тя хвана една кутия и я запрати срещу Нишитцу, но той пъргаво се отмести.

Протегна ръка, изправи я и ѝ нанесе няколко силни удара.

— Ако още веднъж вдигнеш ръка срещу мен, ще те убия! — просъска той. На лицето му се появи злобна усмивка: — Мислиш, че не зная за твоето предателство, а? Както и за предателството на лудата ти майка? — Черните талази на „макура но хирума“ изпълниха тясната стаичка, сякаш зъл дух беше изскочил от бутилката си. Нанесе ѝ нов удар, ухили се от болезнената гримаса върху лицето ѝ: — Сега ще идем на гости на Достопочтената майка! Никога не съм ти имал доверие, на проклетия ти брат Южи — също! Аз бях този, който посъветва Достопочтената майка да държи Минако под око и се оказах прав! Фамилията Шиан трябва да бъде изтрита от лицето на земята! И ще започнем с теб!

Нанесе ѝ още един силен удар. Главата ѝ отскочи назад, очите ѝ се обърнаха с бялото навън, тялото ѝ безжизнено се отпусна в ръцете му.

Улф напразно търсеше Достопочтената майка из многобройните стаи на приземния етаж. Не след дълго се принуди да спре. Потискаше болката с помощта на „макура но хирума“, но този процес все по-активно блокираше дишането му. Страданието му не се дължеше само на болката. Жестоката атака на мъртвия противник беше нанесла

сериозни поражения на мускулите, сухожилията и кръвоносните съдове по врата му. Използва паузата, за да извика спасителния облак на „макура но хирума“, но този път насочи силата му в директно оздравителна посока. Това му костваше огромни психически усилия. Когато болката най-сетне изчезна, а подутият врат се върна в състояние, близко до нормалното, той беше толкова изтощен, че едва се държеше на крака. Знаеше, че има нужда от почивка, но не беше сигурен още колко време ще му осигури Шика, заета с отвлечане вниманието на Нишитцу. Трябваше да открие и ликвидира Достопочтената майка, преди да бъде обявена обща тревога. Допусне ли протакане, двамата с Шика ще бъдат изправени пред обединената мощ на цялата зловеща организация, известна под името „Черният кинжал“...

Но къде е тя?

Слушай, обади се гласът в съзнанието му, моментално заместен от гласа на Шика:

Намира се на най-горния етаж на „Забранените мечти“, зад врата, инкрустирана с двоен феникс!...

Той хукна по безкрайните коридори, изпълнени със завои под ъгъл от деветдесет градуса. Бяха изградени в съответствие с древната традиция, според която само такива завои могат да спрат злите духове. Най-накрая откри стълбището и затича нагоре, вземайки стъпалата по три наведнъж.

Втори етаж, трети, четвърти... Над него беше покривът. Усети тежката тишина в тази част на сградата, гъста като катран. Прозорците бяха широко отворени за нощната прохлада, но отвън не долиташе нито звук. Деликатните листенца на кленовете джуджета във вътрешната градина не помръдваха.

Започна систематична проверка на стаите, снопът на „макура но хирума“ леко докосваше обзавеждането. Тук помещенията бяха далеч по-просторни, а обзавеждането — луксозно и скъпо. Произведения на съвременното западно изкуство съжителстваха с внушителни каменни статуи и други, по-дребни предмети от една далеч по-древна епоха. Всичко това имаше несъмнена археологична стойност и вероятно струваше милиони. Претърсването му напомни за огромния апартамент на Лорънс Моравия, намиращ се в друг свят и друго време, сякаш на далечна планета... Но онова претърсване беше дело на друг

Улф Матсън, който едва ли имаше нещо общо с този тук, в сърцето на Токио...

Зад един скрин, по-черен от нощта, беше казал Шика.

Да, ето го...

Улф приключи с огледа на стаята, която наподобяваше склад. Прозорци липсваха, осветлението идваше от луминесцентни тръби, монтирани на голите бетонни стени. На пода имаше няколко ниски масички от тъмно дърво. Бяха китайски, на стотици години, използвани някога за ритуални обреди...

Всеки квадратен сантиметър от повърхността им беше зает от ярко боядисани миниатюрни роботи, които на практика не бяха нищо повече от играчки. Но възрастта им беше значителна, човек положително би им взел добри пари на някой от токийските аукциони... Всички без изключение представляваха мъже, липсваха безполовите играчки от сорта на Роби Робота, познат на милиони деца от филма „Забранената планета“...

Имаше нещо особено в тази експозиция на механични играчки. Може би защото всички имитираха хора... Лицата бяха безизразни, сякаш очакващи заповедите на своя генерал, ярките цветове блестяха ослепително на студената луминесцентна светлина. Улф имаше чувството, че всеки момент ще прозвучи отривиста заповед и миниатюрната армия ще оживее.

Пристъпи внимателно по черно-белите, стерилно чисти плочки. Наведе се зад масивен черен скрин и потърси скрития бутон. Шика му беше обяснила как Минако е отмествала тежката мебел без никакви усилия. Скринът покорно се плъзна встрани, разкривайки вратата с двойния феникс. Сложи длани върху перата по гърдите на митичните птици и силно натисна. Вратата се отвори.

Улф предпазливо влезе в стаята на Петте сенки.

И моментално видя Шика. Голото ѝ тяло висеше безжизнено на примка, праметната през дебелия носеща греда на покрива, и релефно се очертаваше на фона на широкия прозорец в дъното. Главата ѝ беше сведена към гърдите, влажната от пот коса висеше на една страна, от десетките, а може би и стотици прорезни рани по тялото ѝ капеше кръв...

От устата на Улф се изтръгна див вик, съзнанието му блокира от шока.

Точно на този шок разчиташе Достопочтената майка. В състояние на шок човешкият организъм блокира своята сензорна система, а умът отказва да възприеме сигналите, идващи от околната среда.

Тялото на Улф отлетя назад, издухано от горещ черен вихър, стовари се с огромна сила върху облицованата с дебели кедрови дъски стена и остана там, приковано като пеперуда в буркан.

— Колко загадъчно нещо е мозъкът — промълви Достопочтената майка. — С течение на времето овладях тайнството на живота и смъртта, но съм безсилна пред загадките на човешкия мозък...

Улф механично отчете присъствието ѝ, но ужасът, увиснал над главата ѝ, беше толкова огромен, че почти не ѝ обърна внимание. Това също влизаше в предварителния план.

— Признавам, че бях доста изненадана от способностите ти, позволили да се справиш с Йошида... В крайна сметка самата аз съм го отгледала, научила съм го на всичко необходимо, тренирала съм го... Но ти го уби и сега ще понесеш своята отговорност за смъртта му. А също и за смъртта на Шика...

Пристъпи напред и той забеляза златистите нишки в кимоното ѝ. Сред тях, в червено и черно, бяха изкусно избродирани митични чудовища...

— Някои хора от „Тошин Куро Косай“ са склонни да те възприемат като заплаха за своето съществуване — злобно се усмихна тя. — Докато аз те възприемам като шанс, който се появява само веднъж в живота... Затова няма да те убия.

— Какво говориш? — промърмори той. — Вече опита какво ли не, за да ме премахнеш!

— Имаш предвид лекарството, с което намазах ножа на Сума, нали? Греша. То имаше целта да те омаломощи, да потисне войнствения ти дух, за да мога да те поема... Но ти хвана ножа с гола ръка и количеството на лекарството в кръвта ти стана прекалено голямо... — главата ѝ бавно се поклати, очите ѝ не се отделяха от неговите. — Истинската заплаха за живота ти е Минако. Зная, че не ми вярваш, но ако някак си успееш да се измъкнеш от тази стая, тя ще те чака отвън, готова да те унищожи. Всъщност това е напълно логично. Единственият начин да излезеш жив оттук е аз да съм мъртва... Тогава тя ще получи точна представа за твоята сила и ще вземе съответните

мерки. Нима не виждаш това, Бяло петно? Ти ще бъдеш по-силен от нея и това те обрича на смърт.

Опасността се крие в живота, а не в смъртта.

Предсказанието на Оракула се оказа абсолютно точно.

Очите на Достопочтената майка го гледаха с обич и внимание, усмивката ѝ стана още по-широка, хватката ѝ — по-здрава. Улф направи опит да сложи мислите си в ред, но логичната им постройка беше нещо като бягане сред подвижни пясъци, а *вероятно и смъртоносно като тях*, обади се гласът в главата му.

— Разбира се, има само един начин да се провери силата на твоята дарба — продължи Достопочтената майка. Изправена на сантиметри от него, тя стоеше толкова тихо, че до ушите му достигна зловещият звук на кървавия капчук от многобройните рани на Шика. Дали все още е жива, мрачно се запита Улф.

— Само един начин.

В помещението настъпи някакво странно раздвижване, горещ облак докосна лицето му, после в съзнанието му изплува черен кинжал, изящен и опасен като хирургически скалпел.

— Точно така — промълви Достопочтената майка. — Това *наистина* е скалпел. С негова помощ ще направя дисекция на мозъка ти и ще изтръгна оттам твоята уникална „макура но хирума“. Трябва ли да ти покажа костите на всички преди теб, сполетени от същата съдба? Знаеш, че мога да го сторя. Мога да ти покажа и количеството на тяхната „макура но хирума“, преминало в моята душа. Всички те са тук, правят ми компания в самотните нощи...

Продължаваше да се приближава към него, усмивката ѝ беше нежна като на покорна любовница.

— Цялата съм пред теб, Бяло петно. Това, което виждат очите ти, е една великолепна машина, която никога няма да се износи, а напротив — ще става все по-силна и все по-съвършена. Гладът ми ще бъде утолен едва когато погълна всички притежатели на нашата дарба в Япония. Това ще ми осигури абсолютната власт. Тогава ще мога да диктувам волята си на членовете на „Тошин Куро Косай“, внедрени на отговорни постове в най-големите и стабилни търговско-промишлени конгломерати в света. Ще притежавам това, което никоя жена в историята на човечеството не само не е притежавала, но дори и не си е

помисляла за него. *Власт.* Власт над всички мъже по света!
Абсолютна власт!

Лудостта струеше от очите ѝ, лееше се от красивите устни, излъчваше се от всяка фибра на тялото ѝ като разтворима във въздуха отрова... Стаята изведнъж натежа от вонята на разлагането, стомахът на Улф се сви в остра контракция...

— Време е да започнем...

Той затвори очи и в съзнанието му отново блесна зловецият черен скалпел. *Не затваряй очи*, обади се гласът в главата му. Но как, този кинжал ще...

Отвори очи в мига, в който пръстите на Достопочтената майка с дълги и извити нокти бавно се насочваха към слепоочията му. Направи опит да се раздвижи, но не беше в състояние дори да помръдне.

Не затваряй очи!

От кои неизвестни дълбини на душата му идва това странно послание? Как е възможно да го чува? За момент го обзе паника, стори му се, че е не по-малко луд от Достопочтената майка.

После си спомни как тайнственият глас му помогна да победи Йошида и тялото му се стегна. Добре, няма да затварям очи. Но какво означава всичко това?

Психическият скалпел беше готов за първия срез. Улф направи опит да събуди своята „макура но хирума“, но нещо му пречеше. Подвижните пясъци, в които го беше натикала Достопочтената майка, заплашваха да го погълнат, парализираха волята му. Имаше чувството, че съзнанието му е сковано в кехлибарен ковчег, а разумът му виси безпомощно във въздуха... Като безжизненото тяло на Шика...

Шика!

Не затваряй очи!

Душата му се сгърчи, остра болка прониза съзнанието му заедно с първото докосване на скалпела.

Гледай Шика! Не му се искаше да го стори, изпитваше парализиращ ужас от безпомощното ѝ състояние. Също и от своето...

Мозъкът му започна да се цепи, отстъпвайки под черното острие...

Не затваряй очи!

Насочи поглед отвъд черния скалпел, отвъд зловецата усмивка на Достопочтената майка. Очите му се спряха на обезобразеното тяло

на Шика. Кръвта отдолу сигурно е станала цяла локва, а тя вероятно отдавна е мъртва... Сведе поглед към татамито под тялото, но кръв върху него нямаше.

Нямаше кръв!

Черният скалпел потъна по-дълбоко в мозъка му.

Няма кръв! Нима е възможно това?

Не затваряй очи!

Изведнъж всичко му стана ясно: Отново насочи поглед към мястото, където би трябвало да виси Шика. Болката в очите му беше пареща и почти непоносима, но той тръсна глава и се концентрира върху това, което вижда...

И Шика изчезна!

Разбира се, че ще изчезне. Преди всичко, защото никога не е била там... Достопочтената майка го беше вкарала в капана на изкуствено създадени видения. Видения, резултат от изключително силното действие на обогатената ѝ „макура но хирума“...

Улф беше прикован към стената от шока, предизвикан от това видение... Шок, който даде на Достопочтената майка онези няколко стотни от секундата, необходими ѝ за установяване на пълен контрол над психиката му. Какво чудовище, Господи!

Пригответи се за действие, но черно-червените митични чудовища върху кимоното ѝ изведнъж оживяха. Драconi и огромни змии засъскаха към него, бълвайки огън, отрова, разяждаща киселина... А после от мрака зад тях изведнъж изплува една позната фигура и Улф се парализира от ужас.

Това беше *баща му!*

Питър Матсън изглеждаше в чудесна форма — загорял и здрав. Значката на Тексаските рейнджъри беше на мястото си върху джоба на избелялата риза, на главата му се поклащаше огромната широкопола шапка — неизбежна част от облеклото му. Усмихна се на сина си, свали шапката и изтупа прахта от ботушите си. После в ръката му светкавично се появи огромен колт, от дулото му излетя алено пламъче. Куршумът улучи първото от митичните влечуги, увиващи се около неподвижната фигура на Улф, същата съдба последва и останалите...

Прибра револвера в кобура си, прекрачи гротескните фигури на мъртвите гадина и протегна мазолеста длан.

— Радвам се да те видя отново, синко — рече. — Виждам, че се гордееш с мен.

Улф механично стисна протегнатата ръка на баща си. Но тялото му бе пронизано от разкъсваща болка, зъбите му изтракаха. Опита се да дръпне ръката си, после очите му се облешиха от ужас. Кожата на баща му се напука и започна да се рони, под нея мърдаха хиляди бели червеи, потънали дълбоко в разкапващата се плът... После и червеите изчезнаха. Остана един гол скелет, черепът подигравателно се хилеше насреща му. Блестящите челюсти се отвориха широко, после звучно хлопнаха.

Улф рязко дръпна ръката си, образът на баща му бързо започна да се разпада. Трупове на гротескните влечуги изчезнаха. Остана единствено Достопочтената майка, черният кинжал в ръката ѝ беше готов за действие.

Озовал се на колене, той откри, че не може да си поеме дъх. Главата го болеше ужасно, но въпреки това си даде сметка, че жената насреща му вече започва да изчерпва безспорно богатия си арсенал. Всичките ѝ оръжия бяха подчинени на една-единствена цел: постигане на пълен шок. Очевидно това беше методът, чрез който парализираше жертвите си, преди да изсмуче живота от тях.

Направи огромно усилие на волята и съзнанието му се прочисти. Нямаше я Шика, нямаше го баща му, нямаше ги отвратителните влечуги. Всички те бяха халюцинации, сътворени да попречат на трезвия разсъдък. Освобождението обаче не беше лесно — Достопочтената майка притежаваше уменията да придава максимален ефект на халюцинациите. Улф си даде ясна сметка, че разполага с няколко броени секунди. Въздухът пред очите му затрептя, приемайки контурите на поредната халюцинация. Не беше сигурен, че ще преживее и нея...

Вгълби се в себе си, душевните му сили без остатък се насочиха към извора на чудодейната дарба, бликащ дълбоко в изтерзаната му същност.

Освободена, могъщата му „макура но хирума“ се стрелна нагоре като черна светкавица, прониза духа и тялото му, запълни до крайност атмосферата на зловещата стая. Раната му се затвори още при първия ѝ полъх, но черната светкавица не спря. Стрелна се по посока на черния кинжал в ръцете на Достопочтената майка — готов за нанасяне на

удар. Изтръгна го от пръстите ѝ и го натроши на хиляди късчета, блестящи като самородни диаманти...

Улф усети как Достопочтената майка се опитва да концентрира своята „макура но хирума“ в отчаяно усилие да се защити. В мозъка му лумна ослепителен пожар, хиляди разсърдени стършели забръмчаха из стаята. Но вече беше късно. Лишена от магическата мощ на черния кинжал, тя започна да губи човешки образ. Улф втрещено гледеше как тялото ѝ се превръща в някаква безформена маса, лишена от крайници, от кожа и кости... В следващия миг пред очите му помръдваше отвратително кълбо — нейната все още жива лудост.

Кълбото се гърчеше и стенеше, в един кратък миг Улф успя да зърне бъдещето, което неминуемо щеше да настъпи, в случай че тази лудост беше успяла да победи. И душата му изстина.

После златистото кимоно избухна в пламъци, избродираните върху него чудовища нададоха отчаяни предсмъртни писъци.

Собствената му „макура но хирума“ избуя, постигнала абсолютна власт. Той насочи могъщия ѝ сноп в сърцето на отвратителното същество и здраво го стисна. Достопочтената майка нададе животински рев, безформената маса, която доскоро беше тялото ѝ, отлетя назад, пръсна стъклото на прозореца и изчезна.

Улф изтича и погледна навън. Тялото на Достопочтената майка се беше набучило на острия връх на голямата скала в средата на градината. В полумрака на нощта гледката наподобяваше някаква налудничава сюрреалистична картина. После луната изскочи иззад черните облаци и всичко дойде на мястото си. Това, което доскоро е било гръбначният стълб на стройна и красива жена, сега лежеше прекършено на две от острия връх на скалата, остатъците от тялото ѝ бяха не по-малко натрошени. Камъкът тъмнееше от лепкава кръв.

Изтощен до смърт, Улф се хвана за дървената рамка на прозореца. В главата му ехтеше оглушителен камбанен звън.

Не затваряй очи!, обади се внезапно онзи глас дълбоко в душата му.

И той отново го послуша.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

ТОКИО / ВАШИНГТОН

Шика прибра Улф на носилка в къщата на Минако. На майка си обясни, че той няма нужда от болнично лечение, а от пълна почивка.

Видяла ги заедно, Минако разцъфна в щастлива усмивка. Вече знаеше, че Достопочтената майка е престанала да съществува. Усети го с червата си, сякаш някой най-сетне беше излекувал остро им възпаление. Настоя да настани Улф в собствената си спалня и лично се погрижи да му създаде максимални удобства.

Когато той отвори очи, Минако вече беше до леглото. Започна да го храни със зеленчукова супа, варен ориз и горещ зелен чай. После той отново заспа, а тя остана да бди край него. По едно време Шика надникна в спалнята, Минако само ѝ се усмихна.

По време на следващото хранене проговори:

— Значи в крайна сметка ти стана моят черен кинжал... Това беше твоята карма, Улф-сан. Пътеката, която боговете предназначиха за теб. Подобни неща хората от Запада трудно приемат без въпроси, но ти получи ярко доказателство за силата на кармата...

Той я слушаше, без да издава нито звук, очите му гледаха сънено през полуспуснатите клепачи.

— Кармата те доведе при мен. Когато за пръв път те срещнах, аз бях толкова себевгълбена, че не разбрах какво представляваш. Беше ми необходимо известно време, за да поставя нещата по местата им. В Камбоджа беше нула за мен, цялото ми внимание беше насочено към Торнбърг Конрад Трети. Искях да се възползвам от него, да получа това, за което бях предопределена — още едно бебе с необичайната дарба, още един воин за свещената ми битка срещу Достопочтената майка. В замяна той щеше да получи своето отмъщение.

Хранеше го с лъжичка, ръцете ѝ внимателно го докосваха.

— Но от Шика разбрах, че дълбоко съм се заблуждавала по отношение на Конрад и силно съм го подценявала. Защото той те използваше за троянски кон, чрез който да проникне в „Тошин Куро Косай“, Улф-сан. Искаше да се добере до мен, а чрез мен да задоволи

жаждата си за дълъг живот. Отнемайки живота от всички — от теб и мен, от Шика и всички с нашата дарба... Това беше целта и на Достопочтената майка, която ти успя да ликвидираш.

Усмихна се и избърса брадичката му със салфетка.

— Иронията в цялата история е доста голяма — усмихна се тя. — Защото ние с теб все още сме живи, а той скоро ще умре. Ще умре, без дори да подозира, че това, към което толкова упорито се стреми, се намира вътре в собствената му душа... Аз съм абсолютно сигурна, че независимо от своята немощ, неговата „макура но хирума“ ще бъде в състояние да спаси живота му. Но това няма да стане по простата причина, че няма кой да я пробуди в душата му. По начина, по който дядо ти и Шика пробудиха твоята...

Силните ѝ пръсти започнаха да разбъркват зеления чай.

— Красотата на живота често се съдържа в неговата ирония, Улф-сан...

При следващото си събуждане установи, че Минако внимателно оправя чаршафите около шията му.

— О, ти си буден — усмихна се тя. — Несъмнено ще ти бъде приятно да научиш, че със смъртта на Йошида се слага край на политическите убийства в родината ти. А за търговския законопроект американците ще трябва да решават сами. Ако са толкова глупави, че го приемат с мнозинство, което няма да позволи на президента да наложи ветрете ще платят висока цена. В това отношение не мога да им помогна.

Минако затвори очи и издекламира:

— „*Шиан Когаку: Ние сме винаги с вас*“. Доста подходящ лозунг за създалата се ситуация, нали? — засмя се тя. — Моята компания е на път да получи решително превъзходство над японската икономика, а скоро ще влияе и върху икономиката на целия свят!

Очите ѝ светеха от удоволствие. Ръцете ѝ неуморно оправяха завивките. Загледан в красивото ѝ лице, Улф за момент изпита чувството, че отново се потапя в странната вселена на Оракула.

— Знаеш ли, Улф-сан... Често става така, че истината се крие под дебел пласт лъжи и измами... Толкова дебел, че дори измамникът забравя къде лежи тя. А истината за моето семейство е проста: всяко от децата ми е било полезно за моите цели. Южи изгради Оракула, а Казуки — бедната душичка, ми предостави необходимия модел...

Слабите гени на баща ѝ я превърнаха в жертва на собствената ѝ „макура но хирума“... Нещастната Хана беше мой страж. Южи беше единственият човек на света, когото обичаше. Бях сигурна, че ще го предпазва от пипалата на „Черният кинжал“ до момента, в който се наложи да го използвам... А Шика — моята дъщеря боец, беше истински триумф, беше пряк резултат от урока, който получих от Казуки...

Минако се приведе напред, на лицето ѝ се появи мрачна усмивка.

— Предполагам се чудиш защо ти признавам, всичко това... Е, добре, ще ти кажа... Ти си „гайжин“, чужденец... А колкото повече остарява човек, толкова по-голяма нужда изпитва от изповед... Проблемът е да намериш подходящ човек, на когото да се изповядаш. Човек, който ще те разбере и ще оцени по достойнство делото ти...

Приведе се още по-ниско над него и продължи:

— Ти дойде и изпълни предназначението си. Какво да правя с теб сега? О, не се безпокой. Няма да прибягна до отворотелните неща, които вършеше Достопочтената майка. Тя полудя от собствената си „макура но хирума“... Същевременно разбираш, че твоето присъствие ще бъде доста неудобно за мен, Улф-сан...

Устните ѝ се долепиха до ухото му:

— Знаеш прекалено много, а онова, което все още не знаеш, ще ти бъде разкрито от необикновено силната „макура но хирума“... Пленил си сърцето на дъщеря ми и аз вече не мога да разчитам на нея. Казано накратко, ти си прекалено силен за мен...

Рязкото проектиране на нейната „макура но хирума“ превърна деня в нощ. Едрата лисица на въображението ѝ изпълни стаята, хищната челюст зейна и се насочи към гърлото на Улф.

— Човек най-лесно забравя разликата между властта и авторитета — обади се Улф.

Минако стреснато извърна глава по посока на вратата. Видя фигурата на Улф под рамката, от устата ѝ се откъсна вик на изненада. Голямата лисица с тъмна козина се поколеба, после рязко се извърна към леглото и дръпна завивките.

— Шика! Какво, по дяволите...

Лисицата изчезна.

— Властта е зъл и лишен от разсъдък звяр — промълви Улф и пристъпи в стаята. — Отначало ни прави безчувствени към чуждата

болка, а после я превръща в необходимо доказателство за надмощието ни над околните... Докато авторитетът е нещо друго — осъзната и справедлива сила, която носи баланса на нашето „ки“... Между собствената ни сила и състраданието към околните...

Минако с нищо не показва, че е чула думите му. Коленичила до леглото, тя гледаше дъщеря си с широко отворени очи.

— Какво ми стори? — дрезгаво прошепна тя.

Улф знаеше, че въпросът е насочен към него.

— За краткия си престой тук научих твърде много — промълви той. — А с помощта на „макура но хирума“ човек като мен не само се учи, но и се подготвя за всякакви изненади.

— Какви изненади? — попита Минако.

— Най-вече за лудостта — отвърна с въздишка Улф. — Това е главното, което успях да науча, Минако... Опасността е в живота, а не в смъртта. Това беше последното предсказание на Оракула. Загадката, която той искаше на всяка цена да му разкрия. Загадката, която той така и не успя да разбуди: че полудява именно защото е придобил неограничена власт.

Пристъпи към нея, тя не се помръдна.

— Единствено Хана успя да се докосне до истинската същност на „макура но хирума“. Тайната ѝ е древна като живота, Минако. Древна и същевременно проста: Властта корумпира, абсолютната власт корумпира абсолютно! „Макура но хирума“ е абсолютна власт, изразът на абсолютната ѝ корупция е лудостта. Това чака всеки, който я притежава.

— Не, не!

— Да — прошепна той и приклепна до нея. — Мисля, че и ти си стигнала до този извод...

— Не! Аз никога...

— Знаеш ли, Минако... Усетих, че нещо не е наред, още когато Шика започна да ми разкрива същността на съперничеството между двете враждуващи фракции в „Тошин Куро Косай“... Те също трябваше да бъдат разделени на „добрите“ и „лошите“, но аз не бях в състояние да определя кой какъв е. Наистина ли Достопочтената майка е луда? Бях склонен да я приема за такава, но само докато тя не ми разказа за твоята собствена лудост... Би могла да ме излъже, разбира се. Но не го стори. Потвърждение получих и от Шика — по време на

разговора ни в „Забранените мечти“, веднага след премахването на Достопочтената майка...

Действителността продължаваше да е променлива като химера... Истинската форма на борбата ми убягваше до момента, в който открих една проста истина: доброто и злото бяха изгубили своето значение. Всички вие бавно полудявате. На практика ти не се различаваш по нищо от Достопочтената майка, Минако... Времето несъмнено би доказало това...

Всички вие сте изгубили способността да различавате доброто от злото, реда от хаоса... Вие сте изградили свой собствен ред игнорирайки изцяло живота на другите. Вие сте епидемия, която трябва да бъде спряна. Унищожението е единствената награда за пътя, който сте избрали...

— Шика!... — това беше вик на отчаяние, предсмъртен стон на безнадеждно болна старица.

Шика мълчаливо поклати глава. Лицето ѝ беше безизразно, но Улф усети болката, която заплашваше да пръсне сърцето и.

— Ти се осъди със собствените си думи — промълви тя. — Възприела си лъжата от деня на своето просветление. Улф правилно посочи, че сама си избрала своя път, а сега виждаш резултата. Отчуждена си от всички, които биха те обичали. Останала си сама със своята зашеметяваща сила, така си изживяла живота си... Отдавна си луда — битката ти е Достопочтената майка за неограничена власт го доказва без никакво съмнение. Но какво щеше да направиш в случай на победа? Можеш ли да дадеш отговор на този въпрос? Според мен — не. Целта на безкрайните манипулации и ужасни убийства беше само една — унищожаването на врага, доказването на собственото превъзходство...

Погледна Минако право в очите и добави:

— Ако можеш да събудя в душата си някакво чувство към теб, то несъмнено би било съжалението... Но на практика не изпитвам абсолютно нищо.

Минако простена и падна по очи върху футона, където, заблудена до последния миг, беше вярвала, че лежи самият Улф. Той се наведе и я обърна по гръб. Лицето ѝ беше въсърчно бледо и вече започваше да посинява. Шика стоеше неподвижно като скала.

— Все още е жива — промърмори Улф. — Но нещо в нея се скъса... Нещо, което е било опънато в продължение на дълги години.

Цял живот тази жена се беше борила срещу Достопочтената майка, цял живот беше набирала бойци за решителната битка... Но в името на какво? В името на едно видение. В името на едно бъдеще, което е била сигурна, че може да съгради с лекотата, с която архитектът съгражда нов дом...

Шика сведе поглед към сгърченото тяло на майка си и тихо прошепна:

— Проблемът ѝ беше тежък, защото цял живот се мислеше за Бог.

По-късно излязоха да се разходят в градината около къщата на Минако. Пролетта бавно встъпваше в правата си, по клоните на стройните кленове и миниатюрните дръвчета гинко се забелязваха първите зелени пъпчици — сякаш малки птички се пробуждаха от дългия зимен сън... Стройният японски кедър разклащаше тъмнозелените си клонки, вятърът носеше богатия аромат на прясно прекопана пръст. Но високо над главите им продължаваше да се стеле кафеникавият облак на градския смог, човек просто не можеше да допусне, че някога отново ще бъде в състояние да види далечните хоризонти...

Той изпитваше радост от присъствието ѝ. Вече знаеше кой е баща ѝ, знаеше и точната ѝ възраст... Изпитваше огромно облекчение от факта, че не е ужасно стара като всички останали...

— Кажки какво стана между теб и Нишитцу.

Шика се засмя.

— Вече два пъти ти го разказах!

— Искам да го чуя още веднъж.

... В един момент тя си даде сметка, че не може да устои на Нишитцу с неговата далеч по-силна „макура но хирума“... Симулира припадък, отпусна се безжизнено в ръцете му, решила да прибегне до най-старото женско оръжие. Докато той я влачеше по коридора, тя направи така, че късата поличка се вдигна високо около бедрата ѝ...

В подобна ситуация всички мъже са еднакви. Нишитцу спря да се наслади на победата, очите му попаднаха върху плячката, поведението му веднага се промени... Усетила разхлабването на

желязната хватка, Шика премина в стремителна атака. Юмрукът ѝ го улучи със смазваща сила, тялото му падна като подсечено.

Повече проблеми с него нямаше.

Почувствала със сърцето си смъртта на Достопочтената майка, тя бързо се насочи към стаята на Петте сенки. Прегърна Улф с онази неописуема страст, която до този миг се беше явявала единствено в сънищата и. После се разплака. Не само защото е жив. Непосредственото бъдеще надвисна над нея като черен облак, тя започна да си дава сметка за последиците от смъртта на Достопочтената майка.

Тогава Улф сподели подозренията си за лудостта на всички, които притежават „макура но хирума“, за невъобразимо извращения начин, по който виждат настоящето и бъдещето. Каза ѝ какво беше чул от Хана, каза ѝ и как възнамерява да го докаже на практика. Дватама заедно уточниха подробностите по неговото възстановяване в къщата на Минако. *Зная, че звучи жестоко, но ако съм прав, това ще бъде единствения ни шанс.*

Да я спрем, каза той.

Улф си даваше съвсем ясна сметка какво иска от нея. В крайна сметка Минако е нейна майка, това никога не трябваше да се забравя. Но Шика се съгласи без следа от колебание и Улф мислено сви рамене. Такива са японците, въздъхна в себе си той. Сляпо вярват в своята карма и се подчиняват на всички превратности на съдбата...

Тя приключи разказа си за бягството от Нишитцу и той взе ръката ѝ.

— Никога няма да ѝ простя за начина, по който ни е използвала — промълви Шика. — Ние бяхме нейни деца! Как е възможно такова нещо?!

— „Никога“ е силна дума — прошепна Улф.

— Но не и по отношение на майка ми!

Шика замълча, в цялото ѝ поведение се долавяше нежелание за обсъждане на майка ѝ. Още по-добре, рече си Улф. Пред нея, а и пред Южи, стояха дълги години на размисъл. Едва ли някой от тях скоро ще бъде в състояние да прецени каква точно е била майка им, какви са били мотивите и постъпките ѝ.

В очите на Шика имаше сълзи.

— Бях притисната между двете, Улф — прошепна тя. — Изпитвах огромен ужас, положително не бих преживяла пъклените им планове. После мама спомена за теб и аз изведнъж разбрах, че единствената ми надежда си ти. Само ти беше в състояние да пресечеш пътя на злото...

— Сега всичко ми прилича на сън — призна той.

— Вероятно защото научаваш, че в живота съществуват много и различни реалности — стисна ръката му тя.

— Минаха покрай остъклената веранда, врязана дълбоко в градината. Вътре светеше жълтеникав лампион, на фона на който се очертаваше тъмният силует на Южи. Пъхнал ръце в джобовете си, той гледаше към тях, но едва ли ги виждаше.

— Бедният ми брат — промълви Шика. — Цял живот е бил като лазер, като лъч ослепителна светлина, насочен в бъдещето. Умът му неизменно търси загадките на науката, но в замяна на това не е в състояние да разреши дори и най-простата гатанка, която му задава обикновеният живот...

Пусна ръката на Улф, прекоси затревената площ и отвори остъклената врата на верандата. Улф бавно я последва и неволно чу репликите, които си размениха.

— Добре ли си, Южи-сан?

— Опитах се да открия Вакаре, но не успях — отвърна Южи.

— Той е мъртъв, Южи — тихо промълви Шика. — Видях тялото му в „Забранените мечти“.

Южи не я погледна, но тя улови отблясъка на лампата в зениците му.

— От какво е умрял?

— Полицията няма никаква представа. И едва ли ще има, в случай че Вакаре е станал жертва на Достопочтената майка...

Той само кимна с глава.

— Бедничкият — пристъпи към него тя. — Предателствата на живота те съсипват, нали? — направи опит да надзърне в очите му, но той се дръпна. — Можеш да останеш тук докогато пожелаеш... — Отчаяно й се искаше да му каже нещо повече, да му предложи помощта си. Но не биваше да го унижава. Стига му предателството на родната му майка и на най-близкия приятел. Тя беше длъжна да

пощади последните остатъци от достойнството му, да покаже, че вярва в силата на духа му, който ще го изведе от агонията.

— Не — потръпна той. Само в Шиан Когаку се чувствам у дома си. Винаги е било така. Освен това ме чака работа. Трябва да назнача нов вицепрезидент на компанията, а после да подготвя лекциите, които ще чета в Съединените щати. Сега повече от всякога трябва да обогатяваме познанията на американците за нас. Казуки също ме безпокои... В главата ми се върти една идея, която може би ще ѝ помогне... Едва тогава ще мога да кажа, че създаването на Оракула не е било напразно.

Шика мълчаливо гледаше как се насочва към вратата. Не я попита за Минако, не я потърси... Това беше *нейното* наследство.

Поклати глава и се върна в градината при Улф.

— Сега какво ще правим? Привържениците на „Тошин Куро Косай“ са разпръснати из целия свят... Но организацията функционираше по такъв начин, че лишена от вожд, бързо ще започне да се разпада...

— Пред нас има две възможности — вдигна глава той. — Или да преследваме тези хора като бесни кучета до края на дните си, или просто да ги оставим на произвола на съдбата.

И двамата си даваха сметка, че за момента тази дилема е неразрешима, а покрай нея ще възникнат още хиляди проблеми. И двамата знаеха, че още не са готови да ги посрещнат...

Продължиха разходката си, хванати за ръце. По клоните на дърветата пърхаха пойни птички, мелодичните им трели кънтяха в сгъстяващия се мрак. Спряха пред една каменна скамейка без облегалка, която беше точно толкова неудобна, колкото изглеждаше. Въпреки това се отпуснаха на нея и потънаха в мълчаливо съзерцание на бавно спускащата се нощ.

— Имаме се взаимно, Улф — едва чуто промълви тя.

— Да — кимна той, но нещо неизказано остана да виси във въздуха.

За колко време? Това беше въпросът, който се прокрадаваше в думите на Шика. Ужасната съдба на Достопочтената майка и Минако висеше като тежък облак над главите им. Защото си даваха ясна сметка, че след време тя ще бъде и тяхна съдба. Нима няма спасение от

злокачествените странични ефекти на „макура но хирума“? Нима са обречени на бавна лудост?

Улф разтърка слепоочието си, очаквайки появата на онзи странен глас. Вече знаеше на кого принадлежи той: на Хана. По някакъв тайнствен начин тя беше успяла да открие път за бягство от своя затвор, от желязната хватка на Оракула. Може би ще посочи подобен път и за тях... Не, това е невъзможно, поклати глава Улф. В крайна сметка тя не успя да спаси дори себе си...

— Трябва да има някакъв изход, Улф.

— Може би — отвърна той. — Но и двамата видяхме, че бъдещето не ни предлага нищо...

— Но след това сключихме договор, нали? Обещахме си никога повече да не използваме тази дарба. Хората не са създадени, за да виждат бъдещето.

— Изкушението да нарушим договора ще бъде много силно — въздъхна той. — Мислиш ли, че ще можем да му устоим?

— Да — твърдо отвърна тя.

— Разбира се, че ще устоим! — усмихна се той и стисна ръката й.

Усети как структурата на досегашния му живот се разпада като изсъхнала черупка, разбра колко погрешни са човешките възприятия за Вселената. Понятието за време не е нищо повече от една плоска и линейна форма на мислене, несръчен опит за търсене на логика в безкрайния хаос на Вселената, за разбиране на нещо, което в дълбоката си същност е лишено от логика и понятност.

А После разбра, че всичко казано от Хана отговаря на истината. Понятие като „отделен момент“ изобщо не съществува. Всеки „миг от времето“ съдържа в себе си безброй различни слоеве. А те, от своя страна, предлагат милиарди решения, възможности за промяна, различни посоки във Времето и Пространството. На практика всичко това представляваше *разклонения*, а концепцията за ясно очертана пътека е само илюзия. В светлината на всичко това те може би наистина имаха шанс да намерят изход...

— За какво мислиш? — погледна го любопитно Шика.

— За своя дълг.

— По това приличаш на японците — усмихна се тя.

Потънаха в дълбоко мълчание, заплени от прекрасната птича песен. Мракът се сгъстяваше. От време на време пред очите им проблясваше светулка, това правеше тъмнината още по-осезаема.

Улф вдигна глава към обсипаното със звезди небе.

— Независимо от пътя, по който ще поемем, аз трябва да приключа с един последен въпрос... — промълви той. — Една загадка, която чака своето решение...

— Зная — прошепна тя. — И искам да бъда с теб.

— Сигурна ли си?

Тя бавно кимна, а той усети тръпката, която разтърси снагата ѝ.

— Разправих се със собствената си майка! — промълви тя. — Нима нещо друго може да ме уплаши?

Той я притисна до себе си. Останаха така още дълго, заобиколени от тишината на нощта.

Дъждът мобилизира гръмотевичната си армия, тя с грохот напусна морските простори и връхлетя над града. Плътни водни струи заляха покривите и самотните стълбове на уличното осветление, върховете на дърветата отчаяно се заогъваха под напора на могъщата стихия.

Гъста, фосфоресцираща мъгла легна ниско над земята.

Именно горчиво-сладкият аромат на тази мъгла събуди Улф. Миризмата на прясно изкопан гроб го удари в ноздрите и той разбра, че работата му в Япония все още не е приключена.

Къщата тънеше в сънена тишина, но миризмата на мъгла носеше и едно особено чувство, странно и неясно... Сякаш конструкцията от тухли и бетон беше престанала да бъде дом, сякаш някой напусна мястото, където е бил роден... За пръв път научи за съществуването на подобно усещане от Белия лък. Преди много, много години... То било свойствено за душите на мъртвите в късия отрязък от време, преди да поемат по вечната Пътека на Смъртта. Или за живите, които скоро ще умрат...

Навлече дрехите си тихо и бързо, после напусна къщата. Преди това се завъртя в антрето и откри ключовете на една от колите, паркирани отвън.

Макар да изпитваше известни затруднения от лявото движение и невъзможността да разчита уличните знаци, той все пак успя да стигне до сърцето на Токио, блестящо и внушително със своите огромни реклами.

Насочваше го „макура но хирума“. Тя го беше изтръгнала от лапите на съня, тя го беше предупредила за опасността...

Асфалтовата настилка, измита до блясък от пороя, отразяваше разноцветните неоновы отблясъци. Къде се крие опасността? От какъв характер е тя? Все още не беше в състояние да определи това, но тя беше в устата му — горчива като отрова...

Някакъв пънк на мощно „Кавасаки“ му пресече пътя, даде газ и мина на червено, от ауспуха излетяха ослепителни искри. Улф си спомни за Сума на блестящо червената „Хонда“, за мъртвешката усмивка на злобното му лице...

Вдигна глава към огромното рекламno пано на отсрещния небостъргач.

ШИАН КОГАКУ: НИЕ СМЕ ВИНАГИ С ВАС.

Дори поройният дъжд беше безсилен пред кървавочервените букви. Настъпи газта и продължи пътя си по широките булеварди на Токио, сред бурята и мрака на нощта...

Каква е опасността?

Опасността е в живота, а не в смъртта.

Паркира колата в близост до рибния пазар Тцуки и слезе.

Върху мокрия бетон лежаха хиляди различни риби, странно фосфоресциращи в полумрака. От тях се издигаше топла пара. За момент миризмата на прясна риба прогони вонята на отворения гроб, но после всичко се върна на мястото си.

Пазарното оживление остана зад гърба му. Виковете и закачките на продавачите се стопиха заедно с аромата на топли закуски, някакъв пияница кротко уринираше край брега. Това беше истинският живот...

А в мрака дебнеше смъртта. Улф ясно я усети, очите му неволно се сведоха към мъглата, увиваща се около глезените му като живо същество. Някакъв непознат звяр — нисък и коварен, протягаше пипалата на психиката си към него. Дали не беше човек? Тъпанчетата

му изтръпнаха от ехото на груба и неовладяна „макура но хирума“, тътенът ѝ приличаше на мощно динамо, скрито дълбоко в земните недра.

Най-сетне се озова срещу лишеното от прозорци складово помещение, някогашен дом на покойния Оракул. Самотната крушка над входа просъскваше от ударите на случайни дъждовни капки, желязната ѝ козирка жалостиво проскърцваше под напора на вятъра, връхлитащ откъм река Сумида. Разлюляният конус бледа светлина пробягваше по желязната врата отдолу. Върху нея нямаше табелка, нямаше име.

Но Улф знаеше закъде води тя.

Вратата не беше заключена. Когато пристъпи към нея, той видя как вятърът лудо я блъска, а пантите ѝ жалостиво проскърцват.

Задържа я с ръка и прекрачи прага. Какво друго би могъл да стори? Подчинявайки се на своята „макура но хирума“, той беше стигнал до този склад и знаеше, че трябва да влезе вътре.

Опасността е в живота, а не в смъртта.

Предупреждението на Оракула.

Във въздуха се усещаше миризмата на запуснатост. По гърба му пробягаха тръпки, неволно се запита дали среднощното видение не предричаше собствената му смърт.

Изправи се в основата на асансьорната шахта и вдигна глава. Каквото и да го очакваше в този склад, то се намиреше в лабораторията с останките на Оракула.

Качи се в кабината и натисна бутона. Свистенето на асансьора приличаше на леден вихър сред борова гора — тъжен, пропит с меланхолия звук. Стигнал до най-горния етаж, Улф предпазливо напусна кабината и стъпи на старото, прогнило и скърцащо дюшеме. Помещението с Оракула беше вляво, в дъното на коридора. Той се насочи натам.

Тъмнината стана някак обтекаема и прозрачна, едновременно с това натежала от мътилка с неизвестен произход. Сега вече разбра защо прозрението го беше довело тук: някой правеше опити да съживи Оракула! Спря се във входното антре и проектира снопа на „макура но хирума“ пред себе си.

После влезе в лабораторията. Пред очите му се появи черната грамада на мъртвия звяр, приклепнал сред безмълвните остатъци от

апаратурата на Южи. Във въздуха се долавяше стабилното жужене на електрически агрегат — сякаш рояк мухи нападаха полуразложен труп. Оракула беше отрупан с нагъсто преплетени жици, силициеве чипове и оптични кабели от фибростъкло. Лицето му беше тъмно, сърцето — застинало.

Улф усети някакво движение с периферното си зрение, главата му леко помръдна.

После върху му се стовари черният сноп на „макура но хирума“ с огромна сила, тялото му пламна като шепа сухи съчки.

Преддверието на лабораторията се изпълни със, задушлив дим и с противна миризма на изгоряла плът.

Прозрението се появи за частица от секундата, но Улф все пак успя да обхване сянката в ъгъла на помещението, да усети и оцени противника си. С помощта на дарбата си установи, че притежателят на мощната „макура но хирума“ е различен от всичко, с което се беше сблъсквал досега. Той беше много стар, далеч по-възрастен от Достопочтената майка, роден преди векове... Всъщност това беше „тя“... Майката на Джейсън Йошида.

Лежеше напълно неподвижно. Можеше да контролира дишането си напълно, но не и ударите на сърцето си. Беше парализиран от ужас, неочакваният сблъсък с древното безименно зло го изкара от равновесие. Знаеше, че е зло, което само Белия лък би успял да идентифицира. Неволно се запита дали това зло може да усети присъствието му, за разлика от другите притежатели на „макура но хирума“, с които се беше сблъсквал...

Мобилизира психическите си сили, създаде триизмерен образ на Йошида и го изпрати в лабораторията. Скри се точно зад него, внимавайки да не показва нито една част от тялото си. Във въздуха проблесна нещо като волтова дъга — ослепителна и прекрасна в своето многообразие. От сенките се появи фигурата на Евън.

Улф се оказа напълно неподготвен за младостта и красотата ѝ. Смаян, той неволно отслаби контрола си върху проекцията на Йошида и тя бързо започна да избледнява.

Евън се ориентира светкавично, заряза фалшивото изображение на сина си и се концентрира върху Улф.

Място за отстъпление нямаше. Улф събра на топка духовната си мощ, лабораторията се разтреса като при земетресение. Пред

изцъклените му очи бавно изплува фигурата на Белия лък.

— Чаках да ме повикаш, Улф — вдигна ръка за поздрав той. От тялото му се разнасяше миризма на кожа и подправки, лицето му беше загрижено. — Злото е тук и ти трябва да се бориш с него. Но ще имаш нужда и от моята помощ...

— Кажи какво трябва да направя — рече Улф.

— Ела тук, до мен. Мястото, на което стоиш, все още принадлежи на живите. А ти трябва да се спуснеш надълбоко, в царството на Смъртта.

— Но нали ще умра? — учуди се Улф.

— Няма да умреш — поклати глава Белия лък. — Ти си шаман, сам съм те подготвил... Няма да получиш нито дракотина. Имам нужда от помощта ти, за да се освободя от царството на Смъртта. За последната битка, която ми предстои...

Улф решително пристъпи към него. Изведнъж подът под краката му се разтвори и той започна да пропада...

Твърде късно зърна това, което представляваше Евън — идеи и събития, измъкнати от собствената му памет. Твърде късно разбра и погрешната постановка, която би трябвало да му подсказва, че попада в капан — духът на Белия лък би трябвало да се спусне от небето, а не да изскача от земните недра...

Твърде късно отвори очи и ги закова върху красивото лице на Евън. Ръката ѝ вече стискаше гърлото му, могъщият сноп на „макура но хирума“ мачкаше сърцето му.

— Ти уби сина ми — просъска Евън. — Ти разруши призрачната мрежа на властта, която изграждах в продължение на столетия. — Под ноктите ѝ бликна кръв: — Хората вярваха, че Нишитцу е ръководител на „Черният кинжал“, посветените бяха сигурни, че тази роля изпълнява Достопочтената майка — призрачна усмивка разкриви съвършените черти на лицето ѝ: — Трети пък се надяваха на трона да се възкачи Минако Шиан... — Улф усети как в гърдите му потрепват синкави въглени и чакат удобния момент да се възпламенят. Напрегна се до крайност да им попречи, тъй като знаеше, че тялото му моментално ще последва съдбата на овъгленото отражение, което преди малко пусна пред себе си.

— Истината е, че „Черният кинжал“ винаги е имал само един водач и това съм аз! Аз контролирах всичко и всички! Моята „макура

но хирума“ е толкова силна, че още като дете бях в състояние да господствам над околните. Просто защото съм родена с дарбата да събуждам прозрението, когато пожелаея. Организацията „Черният кинжал“ е мое творение, затова няма да ти позволя да я унищожиш.

Синият огън се надигаше. Улф ясно усети това по рязкото повишаване на телесната си температура. В съзнанието му проблеснаха откъслечни картини от миналото: малката Кати гори като факла, тялото на Боби Конър изчезва в пламъци и дим, Хейс Уокър Джонсън и жена му... Аманда в локва от собствената си кръв...

Направи свръхчовешко усилие, отърси се от вцепенението и стовари юмрук в гърдите на Евън. Тялото ѝ политна назад, извитите нокти откъснаха парчета кожа от шията му.

На лицето ѝ се появи бледа усмивка, краката ѝ отново пристъпиха напред.

Натискът във вътрешностите му, охладен само за миг, отново го притисна със смазваща тежест. Улф направи отчаян опит да мобилизира своята „макура но хирума“ и насочи черния сноп в лицето на Евън. Но тя само тръсна глава и продължи атаката си.

Тук грубата сила няма да помогне, прецени светкавично той. Опита да вкара фалшив образ в главата ѝ, но почти изкрещя от хаоса, с който се сблъска там. Във въздуха сякаш зажуужаха хиляди насекоми, главата му заплашваше да се пръсне.

Тя отново го докопа, ноктите ѝ потънаха в тялото му, първите синкави пламъчета пробягаха по ръката му. Противна миризма на пърлено го удари в носа...

На прага на смъртта той отново повика духа на дядо си, отчаяно помоли за частица от неговата сила, за последните останки от отдавна изстиналата му „макура но хирума“...

Евън отлетя от него, отстъпи крачка назад, препъна се и почти се строполи върху черния куб на Оракула. Стана, на лицето ѝ се появи тържествуваща усмивка. Несъмнено беше усетила, че съпротивителните сили на Улф се стопяват. Концентрира се за последната атака и решително тръгна напред.

Изведнъж изражението на лицето ѝ се промени. Рязко се спря, очите ѝ се насочиха надолу. Около глезените ѝ се бяха омотали разноцветни кабели, кракът ѝ неволно понечи да се отърси от тях. Блесна ослепителна искра, тялото ѝ буквално литна във въздуха.

Електрическият удар се стовари отгоре ѝ със силата на божествена светкавица. Очите ѝ изскочиха от орбитите си, косата ѝ се разстла във въздуха като гривата на митична Медуза. Тялото ѝ се разтърси от мощната галванична реакция, устата ѝ се раззина в беззвучен вик. После всичко свърши.

Обгорените останки се сгромолясаха върху дъските, помещението се изпълни с остро съскане, което бързо затихна.

Улф се изправи на крака и бавно пристъпи към Оракула. Стори му се, че върху мястото, на което би трябвало да бъде лицето, имаше меко сияние. Дали това беше израз на задоволство? Не, изключено! Оракула е мъртъв, той сам се беше погрижил да прекрати налудничавата му агония...

Но все пак...

Притисна длан до разкъсаната си шия и усети как кървенето бързо започва да спира. Премести поглед върху кабелите, които продължаваха да стискат в примката си овъглените глезени на Евън. Как се бяха озовали там? Кой беше направил възлите? Наведе се да ги разгледа по-добре.

— *Здравей, Улф-сан* — прошепна Оракула.

Улф рязко вдигна глава към матирания екран. Дали видя някакъв израз, или само така му се стори? Дали не дочу въздишка на облекчение?

Време е за сън...

Разноцветните лампички, пръснати по сложната апаратура, примигнаха и бавно угаснаха.

РАЗДЯЛАТА

*Снегът, който двамата с теб
наблюдавахме...*

Падна ли отново тази зима?

Матцуо

Башо

Вашингтон

Всички звуци в болничната стая на частната клиника се създаваха от машини. Същото се отнасяше и за движението. Сложни уреди и апаратура с фантастичен външен вид образуваха тесен кръг около самотното човешко същество, което живееше, или, в зависимост от гледната точка на наблюдателя, просто съществуваше...

Лекарите, наблюдаващи неговото развитие (ако това е правилната дума) посредством батарея от различни монитори, бяха единомислени по въпроса, че съществото е живо. Но други хора го бяха отписали, вероятно защото им липсваше специфичното медицинско образование. Дори сестрите, преминали специален курс по милосърдие, не го третираха като жив човек, а по-скоро като някаква лабораторна субстанция.

Такава беше съдбата на Торнбърг Конрад III: да бъде застрелян за многобройните си грехове, но да не умре... Беше принуден да съществува в този жив ад. Без да се движи, без да говори. Машините изтласкваха кръвта вместо сърцето му, машините вкарваха въздух в дробовете му, машините дозираха хранителните вещества във вените и вадеха екскрементите от тялото му. Единственото, което можеше да върши самостоятелно, беше да мисли. Но това не му носеше облекчение, а дори напротив — усилваше чувството му за обреченост.

Живот ли беше това? Не, не би могъл да го определи така. Вече беше дълбоко убеден, че това е наказание свише, че Бог или някаква незнайна сила стоварват отгоре му гнева си. Не заради презрението,

което беше изпитвал към своята първа съпруга — майка на децата му не заради безсърдечното отношение към болката на втората — съвършената Тифани Конрад не и заради сляпата страст към живота, подтикнала го към многобройни мъчения и убийства, нито пък заради прогонването на децата си... Не, това наказание Торнбърг получаваше заради единственото престъпление, което беше склонен да признае: убийството на собствения си син.

Ако беше религиозен, несъмнено би поискал прошка от своя Бог и би се успокоил. Но Христос за него беше просто една нищо неозначаваща, изтъркана от употреба дума. Все още помнеше какво повтаряше баща му: *„Никога няма да позволя на някой поп да ми се бърка в живота и да ми казва какво е добро и лошо. Какво знаят свещениците?“*

От време на време си мислеше, че няма да е зле, ако край леглото му се появи поп. Просто да го успокои, че получава прошка за своето ужасно престъпление. Но това беше невъзможно, тъй като той не се нуждаеше от прошката на Бога, а от тази на Хам... От любимия Хам, когото беше убил със собствените си ръце...

После идваше ред на черното отчаяние. То беше така дълбоко и безнадеждно, че единственото му желание беше да се освободи само за миг от парализата, за да може да разкъса животоподдържащите системи и да умре на спокойствие. Не искаше да диша, не искаше да бъде тук... Знаеше, че заслужава да умре и смъртта скоро ще го прибере. Чуваше какво си говорят лекарите край леглото му. Дори умните машини не биха могли да го поддържат вечно...

Скоро. Но недостатъчно скоро...

Усети как вратата се отваря. Вероятно пак тъпите доктори с още по-тъпите си консулти. Господи, колко ги мразеше! Как не можеше да понася самодоволните им опити да се правят на всезнайковци! А на практика не знаят почти нищо за живота, да не говорим за смъртта — неговата последна утеха.

Господи, как мечтаеше за забвението! След дългата и мъчителна борба за живот вече искаше само едно — да се отърве от ужасните болки, да получи покой...

После усети, че този път не е обект на лекарски консулт, нито пък на набезите на някой от многобройните си юристи, които гонеха като хрътки своя хонорар.

Пресвети Боже, та това е Улф Матсън — пропиця съзнанието му — В компанията на изключително красива японка. На това се надявах! Ето я визитата на ангела на смъртта! Той знае какво съм му сторил и идва да довърши това, което започна Стийви!

— Торнбърг — обади се Улф. — Зная, че ме позна. Отдавна не съм те виждал, но същото едва ли може да се каже и за теб... Ти следеше отблизо моите ходове, въобразяваше си, че дори ги ръководиш... Е, добре. Наистина направих това, което искаше. Проникнах в „Тошин Куро Косай“ и се срещнах с Минако. Помниш я, нали? Как би могъл да я забравиш?

Улф сложи ръце върху раменете на японката:

— Това е Шика, дъщерята на Минако. Родена е девет месеца, след като ние с теб избягахме от Камбоджа. Помниш ли какво се случи там, Торнбърг? Между теб и Минако? Това е твоята дъщеря, Торнбърг... Какво мислиш за нея?

Приведен над леглото, Улф внимателно го наблюдаваше, на лицето му играеше загадъчна усмивка. Смаян от разкритието, Торнбърг не беше в състояние да разсъждава. Нима беше направил дете на онази вещица Минако?! Господи Исусе! Усети как последните остатъци от силите му се свиват на топка, готови за отчаяна защита. Появата на неизвестната дъщеря, способна да наднича в съзнанието му е лекотата, с която човек разглежда улична витрина, беше прекалено много за изтощената му психика. А тя виждаше всичко! Тя знаеше за многобройните му престъпления, в очите ѝ се четеше открито отвращение. *Махни я оттук*, беззвучно се примоли той. *За Бога, махни я оттук!*

Улф с нищо не показва, че е получил безмълвното послание.

— Ти ме третираше като опитна мишка, Торнбърг — продължи безжалостно той. — А после направи всичко възможно да ме убиеш. Защо? Аз винаги съм ти носил късмет. Нали вярваше в това по време на камбоджанската ни мисия? Това е последната загадка в голямата игра и аз не мога да я разреша, независимо че минавам за способен детектив... А ти не можеш да ми помогнеш... Смешна работа, а?

Особено на фона на това, което извърших за теб... Защото аз наистина открих тайната, която беше главна цел на твоя живот, Торнбърг. И това непоправимо промени моя... Нещата се оформиха по този начин единствено благодарение на манията ти да победиш

смъртта. Прощавам ти, Торнбърг. Всъщност не толкова ти прощавам, колкото искам да забравя всичко. В Камбоджа ти ми спаси живота и винаги съм ти се чувствал задължен...

Загадъчната му усмивка се разшири:

— Знаеш ли как се нарича на японски силата, която притежаваше Минако? „Макура но хирума“. В превод означава „мрак по пладне“ и изразът е избран изключително точно. Зная го, защото притежавам тази сила. Притежава я и Шика, притежаваш я и ти...

Очите на Улф внимателно следяха изражението на лицето му, очаквайки някаква реакция.

— Да, Торнбърг. Тайната, която цял живот си гонил, е била под носа ти... Вътре в теб. Било е нужно някой да я пробуди и нищо повече. Сега възнамерявам да сторя точно това.

Не, безгласно се примоли Торнбърг.

— Това е единственият начин да ти се отблагодаря за спасението... Там, в камбоджанската джунгла, преди много години...

Не! Ти не ме разбираш! Ако наистина искаш да се отплатиш за това, че съм ти спасил живота, трябва да отнемеш моя!

После разкъса оковите на времето и пространството, всичко се промени. Озова се в дълбоко дефиле, от всички страни го ограждаха непристъпни планински върхове. Земята се разтърси, от върховете се откъртиха огромни скални късове и с грохот се затъркаляха към него. В момента, в който беше сигурен, че ще бъде размазан, той изведнъж се озова във въздуха, високо над дълбокото дефиле. После картината се промени. Планината се стопи в кипяща магма, странен мрак започна да се оформя сред хаоса. Жив и пулсиращ, лепкав и едновременно с това блестящо мазен, той бавно се уви около тялото му. Торнбърг ужасено се втренчи в него. Беше гаден и противен, същевременно странно познат...

— Сега ще се радваш на дълъг живот, Торнбърг — шепнесе Улф. — Никой не знае колко години лежат пред теб... Вероятно няма да бъдеш в състояние да се движиш, но ще живееш без помощта на всичките тези машини... Благодарение на твоята „макура но хирума“.

Не! Не! Ти не можеш да ме оставиш в компанията на това чудовище! Почакай, моля те! Искам да ти кажа нещо!... Искам да умра! Искам да...

— Сбогом, Торнбърг. — Вече бяха до вратата, но загадъчната усмивка на Улф продължаваше да прогаря зениците на Торнбърг, забиваше се дълбоко в мозъка му. Каква беше тази усмивка? На приятел или враг? — Надявам се, че новият живот ще ти хареса.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.